

VE ŠKOLE DUCHOVNÍ

ČISTÉ UČENÍ

≡≡≡ SPIRITICKÉ ≡≡≡

SBÍRKA

MEDIJNÍCH SDĚLENÍ A POUČENÍ, DANÉ OD DUCHŮ
VŠECH STAVŮ, VÝŠÍ A DRUHŮ

SEBRAL A K TISKU UPRAVIL
KAREL SEZEMSKÝ

— 1904. —

NÁKLADEM SPIRITICKÉ KNIHOVNY V HRABAČOVĚ U JILEMNICE

Tiskem Josefa Glöse v Semilech.

OBSAH:

	Str.
Slovo úvodní	3
Učení duchů o modlitbě	5
O životě po smrti	26
Trpící duchové	50
Poučné články	68
Sdělení symbolické	342
Poučení vědecké	409
Beletrie medijsní	426
Jasnovidství	455
Medijsní kresby	472

ÚVOD.

— o —

Jako včelka s usilovnou pílí sbírá po všech kvítkách pel i sladký med, by odměnila pěstiteli svému námahu jeho, tak sbíral jsem po léta práce ty, jež tuto v jediný shromažduji celek, doufaje, že i ony budou sladkou manou mnohým duším v dobách těžkých a strádání, i v nouzi postaveným. Jest to *čisté učení duchů* těch našich milých zemřelých, těch, jež nás předešli v tu říši nám tak málo známou a nyní přichází, aby nám odkryli aspoň cípek závoje onoho tajuplného, jež halí jejich záhrobní život a tím i naši budoucnost. — Ano, přeje-li si čtenář věděti co a jak bude s ním po smrti? Nuže, tu nechť přečte tuto knihu, ale celou, neb kdyby přečetl jenom část, nemohl by po právu souditi a odsouditi to, co úplně nečetl a tudíž ani nepoznal. Přečta ji pak nalezne zajisté více než jeden příklad, jež odpovídati bude jeho vlastnímu životu a proto stane se i jemu knihou nepostrádatelnou, ano přímým katechismem denního života. By stala se učebnicí pro každého, o to postarali se ti, jež tuto k nám mluví, duchové *trpící, přátelští, mravouční, pouční, vědeční i křivouční*. Ona jest úplným znázorněním činnosti i utrpení duše lidské, a to čistě dle pravdy, jak shledal jsem a sebral po všech kroužcích spiritických v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, a proto nejcenějším protestem proti všem těm různým vylhaným a zúmýslně překrouceným povídačkám o spiritismu na půdě československé. Jest jedinou svého druhu prací na půdě České vzešlé, květ z luhů našich a proto přístupná v prvé řadě našemu lidu. Veškeré *podpisy* —

jak duchů, tak medií vynechal jsem ze dvou hlavních příčin, předně na pokyn ducha ochranného, jež řídí práci tuto a pak proto, abych zabránil všem nevraživostem, ctižádosti, pyšce a všem těm nedokonalostem lidským, jež své osobní zájmy staví rády nad zájmy celku. Sebral jsem práce různých kruhů v jediný celek a doufám, že v každém z nich poznají práce své, přijmou je a porovnají navzájem, což má se státi jen další pohnutkou ku činnosti větší, ku rozvinutí práce zdárnější na poli ducha lidského, jak jednotlivce, tak veškerého lidu, by dospělo ku lepší a šťastnější budoucnosti všech.

K tomu nám dopomáhej Pán mocný rukou svou!

AUTOR.

Učení duchů o modlitbě.

I.

Dokonáno jest! —

v ruce Tvé poroučím ducha mého.

Tak zněla poslední Kristova slova s kříže.

Kristus modlil se když uzdravoval — když mrtvé křísil — při večeři — když chléb lámal a dával učedníkům svým — při svatbě v Káni galilejské — v zahradě getsemanské když mu byl přinesen kalich; a poslední modlitba byla na kříži. Vůbec život Krista byl modlitba a práce. Tím jedině podal lidstvu světlo, lásku a pravdu; ukázal to a životem svým zpečetil. — Nuže táži se vás, co znamená neb co míní se těmi slovy, »modlete se bez přestání, abyste nevešli v pokušení«? — »Já myslím, že stále klečet a stále pohybovat rtoma, modlit se!« — »Co tomu říkáte?« táže se přisedících. — Nuže, modli se a pracuj! Boha vzývej — a ruky přidej, važ si času a co naseješ, to žít budeš. Práce — a zase práce, práce bez modlitby jest otroctví. Pracovat celé dny i večery není požehnaná práce, ta zotročuje ducha i seslabuje tělo. Modlitba sama bez práce je holá žebrota. Rozjímej každý a uvažuj. Pracuj tak, jako by všechno od práce a na práci záviselo; a modli se také tak, jako by vše od modlitby záviselo. Pak bude práce tvá výraz modlitby tvé — a modlitba z duše práce tvá. Jedině takto přemůžeš silného nepřítele svého, neb roucho světelnější obdržíš a tím zvítězíš. Vítězství jest vnitřní radost, klid duše — štěstí právě nad prací dobrou vykonanou. Dojítí cíle toho jest — musíme pomíjetí vše a musíme se uspokojiti vším, co podává svět i Pán náš! Je třeba ústrků i urážek zapominati a nade vším býti

klidni — a jedině tím dojdem k vítězství — třeba za práci dosud neuznanou.

* * *

II.

Jest těžko přistoupiti sem mezi vás, neb překážka velká staví se mi v cestu. Doufám však v Boha, že ji přemóhu; protož doufej každá duše v Pána a síla od Něho ti bude dána! Ó, milení, překonávejte se co možno nejvíce, neb nepřítel naráží na vás neustále, a tělo i duch váš slaby jsou, by překonal člověk sama sebe. Proto doufej duše v Pána a síla od Něho ti bude dána. Žádej o ni, a Pán udělí ji tobě, jen neotálej a bojuj, jinak překážky velké staví se v cestu nám a my nemůžem volně přistupovat mezi vás. Chcete-li, by síly čistší k vám přístupu měly, tu ač slabý duch váš, nechť opře se zlému a zničí každý zárodek myšlenky zlé dřív, než tato nastoupí v skutek. Přemáhejte proto vše, cožkoliv poznáváte, že špatné jest. Rady dobré sice neustále vám podáváme, plnění jich však kde zůstává? Bůh posiluje vás ve všem dobrém, vy pak o sílu žádejte a Pán ten nebeský ne nechá vás dlouho čekati. Jen s citem prostě a vroucím srdcem, by prosba došla k Pánu, neb prosby liché a malicherná slova nedojdou cíle. Tu marné nářky, marné modlení, když není prosba s citem, ze srdce a opravdová, když skutky dobra daleky jsou z žití, tu marné je pouhou hubou mlýti; neb taková duše je jenom farizejskou. Plnit dobro, prosit o sílu Pána, toť jediná modlitba pravá, to úděl váš. Bůh sílíž vás, s Pánem Bohem!

* * *

III.

Začínáš volaje jména svatá — čiň tak vždy, neboť oni slyší tebe a posílají ti dobré duchy ku pomoci. — Prostě a bude vám dáno, řekl Spasitel náš — ano, prostě neustále, neboť není ni okamžiku, byste nebyli střeženi duchy těmi, kteří čekají na slabý okamžik, by ihned použili jej ku činům zlým sváděti vás! — Bďte, aby jste nevešli v pokušení! — Ta slova hluboce zapíše

si v srdce své písmem nesmazatelným — pamatujte často na slova ta, neboť bdít-li budete, nepřipustíte k sobě nepřítele jinak ve stavu spánku. Když nedosti ostražiti jste, má nepřítel pole volné, vejde a vládne. — Co pak dá vám to práce a námahy, nežli zbavíte se veřelce toho a vždy zanechá škodu nějakou za sebou, kterou jest vám opravovati a která vás zdržuje na pokroku, který chcete učiniti. Bděte, aby jste nevešli v pokušení — nezapomínejte nikdy na slova Spasitelova. Jako veškerá jeho slova nechť hluboko proniknou v nitro vaše, nechť hlavně tato slova nesmazatelným písmem v srdce své zapíšete. Nechceliž vás nimi Spasitel varovati před škodou, která vám vzniknouti musí, když nedosti ostražitými by jste byli. Bděte — pamatujte si slovo toto vždy, když přichází vám chvíle slabosti, vzpomeňte sobě, že bdítí máte prostě, pak ochráníte se od spustošení v srdci vašem, které tam zanechává každý hřích.

* * *

IV.

Poklekněte na kolena svoje a vzdávejte díky Bohu Otci a Stvořiteli svému. Neboť jenom Jemu patří všechna čest a chvála za vše, nač oko naše pohlédne, co city naše pocítují. Nikdo jiný není hoden diků. Neboť ať bohat není to jeho, jest to v moci Boha Všemohoucího. Vše řídí se dle zákonů Božích a láska Božská objímá ten nekonečný vesmír tím svým vládnoucím ramenem, které ochrání každého, kdo v ochranu Jeho se poručí. Nestarejte se tedy o jiné zastance tělesné. Nestarejte se o vůdce duševní. Nestarejte se o život vám neznámý, avšak odporučte vše Bohu, který s vámi dle vašeho zasloužení a spravedlivě naloží. Tedy modlete se, neboť vroucí modlitba dodává útěchy a posiluje tělo. S Bohem!

* * *

V.

Jména svatá volal jsi ku pomoci. Jak již mnohokráte řekl jsem tobě, dostane se ti pomoci té vždy, když s vroucností o ni prosíš a po ni toužíš. — Bůh pomáhá nám vždy a při všem

a jestlže někdy myslíte, že nedaří se vám to neb ono, že by snad bylo od Boha, pak můžete věřit, že vše to, co vám ať milé neb nemilé, od něho pochází. Vždyť vy nemůžete rozhodovat, co jest ve prospěch váš a proto přijímejte vše, ať již lahodí vám neb jest odporné, s díkem k Tvůrci vašemu, který nejlépe ví, co jest ku prospěchu duši vašich. Nejedná se o prospěch těla, neboť to pomíjí příliš rychle, ale duše potřebuje výchovy — ta potřebuje pokyny ku další cestě a velmi často dostane se vám pokynů těch ve způsobu utrpení. — Přijměte vše to, co vás bolí, s povděkem, neb to urychluje pokrok váš, to odstraňuje ty překážky, které jste si nakladli na cestu, a vy tím rychleji kráčíte k cíli, když trpělivě vše nesete, co Bůh na vás seslal. —

* * *

VI.

Ve jménu Božím začínejte vezdy vše co podnikáte, ne dosti jest nám možno vám radu tuto uděleti. Není žádné vaše konání tak příliš malicherné, byste neměli příčiny Boha k tomu ku pomoci volati. — Vždyť z malých kusů kamene a cihel povstávají stavby ohromné velikosti — zdaliž není správné přirovnání mé, že ze všech vašich činů, byť i malichernými se vám zdály, nepovstane stavba vašeho života? Ten celek jest pro vás tak velké důležitosti, neboť když postavíte tu svoji stavbu na základech, ku kterým vám radím, zdaliž nepostavíte stavbu dobrou i pevnou, která pak veškerým vodám a přívalům odolá a zůstane státi? — Ó přičiňte se o to, bratří, stavte jak radím vám a shledáte, že nezklamal jsem vás v ničem, neboť štěstí nekonečné očekává vás až stavbu tuto svoji pod střechu nebeského Otce přivedete. — Buďte s Bohem!

* * *

VII.

Přicházím mezi vás, bych vás potěšil nějakou částí mého rozkazu, bych vám tak přispěl k vašemu pokroku. Milí bratři a sestry, jen vždy se milujte mezi sebou jako bratr s bratrem, nejvěrněji, aby jeden nad druhého se nikdy nevyvyšoval, ale před

Bohem aby jste si všichni rovni byli a sebou neopovrhovali. Jen rozvaž jeden každý, kdo jsi a vskutku býti máš? Jen zkoumej, odkud přicházíš, a když tak budeš rozjímati a dle dobrého rozsudku jednati, přijdeš k mnohému, a pak zavrheš vše, co ti doposud škodilo a budeš jediné dobré voliti a dle toho jednati; pak poznáš, že vskutku dobrému cíli kráčíš vstříc. Milení bratři a sestry, jediné k Bohu Otci se utíkejte o vše, co vám zapotřebí jest, prostě jediné Otce nebeského, by vám dal své požehnání ve stálém vytrvání práce vaší, ve vícepoznávání vám neznámém, v lásce, naději a víře a jediné pravdě Kristově a nikoliv klamně; nepros nikdy o bohatství a jiné věci tělu tvému prospěšné, jediné co duši může obohatit a šatit. Bůh vševědoucí vi nejlépe, co ti třeba a dá tobě, byt' bys neprosil, spokoj se vždy s tím, co máš a nikdy nežádej nemožné a tobě záhubné; tak, bratři, když budete plniti zákon a rozkaz Boží, můžete se jediné v ten čas zalibiti Otci nebeskému; zanechte všechny modly a k nim modlitby a jediné se utíkejte k Otci nebeskému, Bohu živému, z ničeho stvořenému, jediné v duchu a pravdě si jej představte, a tak se modlete, jak vás Kristus předchůdce naučil se modliti jediné k Otci nebeskému. On se nikdy k matce své nemodlil, jediné přání a lásku její plnil a tak i ty každý plň jediné její lásku, kterou ona ku všem měla a tak se jí můžeš zalíbit a zavděčit, když zachováš vše, co tobě mluví desatero Boží, které odevzdal Bůh Otec Mojžiši na hoře Sinai, a onu krásnou modlitbu, kterou se Ježíš modlil a učedníky své učil se modliti, a tím více k plnění, až vše to vykonáš a jiným tím dobrý příklad dáš, tu se již nebudeš zváti spirita, ale pravý stoupenec Kristův. — Pán Bůh vás pozdrav a ve vás skuteční slova má.

* * *

VIII.

Velikým králem v Israeli byl Saul. Nejdříve pastýřem, pak soudcem, konečně králem stal se. Však na vrcholu slávy jeho počal trápiti jej duch zlý, duch nespokojenosti a tak velice trápil jej, že i vraždou hrozil osobám milovaným ve chvílích, kdy duch tento k němu moci měl. Neb David hrával před ním na harfu

a on velice oblíbil si mládence toho, však ve chvíli zlé mrštil po něm kopím, chtě zavraždití jej. — Duch nespokojenosti obchází též na blízku vás a není těžko zbaviti se jej, neb k čemu jest modlitba? V modlitbě najdeš síly, rady i útěchy, které ti třeba, by zapuzen byl duch nespokojenosti. Úskali, jehož se varovati máte, ukázáno vám. — S Bohem!

* * *

IX.

Vcházím mezi vás jako host nepovolaný, ale slyšel jsem modlitbu vaši, která se mne dotkla. — Ano, prosím s vámi: „Buď ty, Pane náš, milosrdným k nám zbloudilým a bloudícím, kteří ještě neznáme oné pravé lásky, buď naší oporou, buď naším štítem v bojích našich rozličných; o Pane, prosíme Tebe, nenech nás uvéstí v pokušení, ale prosíme Tebe, smiluj se nad námi a nenech oněch lehkovážných k nám se přiblížiti, o to Tebe, Pane, úpěnlivě prosíme, smiluj se nad námi. — Buďte, přátelé milení, v klidu a ochraně Pána našeho, mě sem uvedla touha, jedenkrát poslechnout upřímné modlitby.

* * *

X.

Dnes vstupuji k vám a oznamuji vám všem, by jste jen jedni druhých těšili, podporovali a učili nevědomé, silili nešťastné, podporovali slabé. O moji nejmilejší, mnoho, ach mnoho bych měl zvěstovati vám, ale ještě to nesnese duch váš, a tak musím jen to, co chápati může mysl vaše. Moji drazí! chovejte jen vždy lásku ke každému, milujte všechny, milujte i pobloudilé, i oni jsou ditky Otce nebeského, a tak když se chovati budete, dosti konati budete, jiného není třeba.

Ta ctnost, ta láska, to jest ten pravý a jediný základ všeho dobrého, to jest to jádro, které hledati máte. Až přijde ta chvíle, ve které ho opravdu naleznete, tuť okoušeti budete chuti líbezně. O moji nejmilejší! co platno vše konání, když to bez lásky činěno bývá? — docela nic. Ale z lásky kdo koná dobro, takový sobě

získá zásluhu pro svého ducha. O moji drazí a milí! co vše do-
brého konáte, konejte v tom úmyslu, jak činil Ježíš Kristus: jen
z lásky čisté a odevzdával vše do vůle Otce nebeského, a uhlí-
dáte, že vše dopadne k prospěchu vašemu. Nestrachujte se při
tom ničeho, nepečujte tak úzkoprsně o zájmy vaše světské, ale
v míru a svornosti živi jsouce, jisti buďte, že je nad vámi ten
Otec, který jest nejmocnější a nad vámi péči má.

O moji nejmilejší, nabádám vás ještě o to, by jste v míru
a klidu živi byli, by jste tak maně to vaše pozemské žití sobě
sami tak zbytečně neztrpčovali, ale silili a těšili jeden druhého.
Těši-li tebe někdo, toť asi tolik, jako by nápomocen tobě byl,
to břímě pozemské by jsi lehčeji nésti mohl. Co platno vám to
zbytečně starání, odevzdejte ty starosti Pánu, on je nésti bude
za vás. Slož to břímě za sebe a odevzdej ho Pánu a s veselou
myslí ustavičně čekej na pomoc od Pána, a tak zachováš sobě
milý a čistý život, tak se ti vyplní dnové tvého žití pozemského,
jinak nikoliv.

Proto nestýskejte sobě nikdy v ničem, ať v úzkostech neb
těžkostech, v bidě neb bolesti. Vše odevzdejte Pánu a Pán přijme
břímě vaše od vás a nésti sám pomůže vám a starati se bude
o vás. —

O moji nejmilejší! *vy se modlíte za toho neb onoho vašeho
bližního, za nešťastné bratry neb sestry vaše, ovšem tak to miluje
Pán, neb on lásku miluje, a když vaše modlitba z lásky jest a
vroucená, tedy bude i také Pánu milá. Jen modlitba vroucí a
z lásky, dochází sluchu u Pána, jiná nikoliv.* A tak moji milí a
drazí, Otec nebeský svěřil vám k opatrování dítky Jeho, ty samé
dítky odevzdal vám, byste bděli nad nimi, byste vedli ty duchy,
kteří jsou v jejich tílkách, k dobrému, by i ony snadněji dokona-
losti dosíci mohly.

Vy jste učitelové jejich a proto všímejte sobě toho vzneše-
ného úkolu, všímejte sobě všech jejich nedokonalostí a hleďte,
byste je z nich odložili a tak nápomocní byli k očištění duchů
jejich. O moji nejmilejší! vedte tyto bytosti k Pánu, nevedte je
k marnému světu, ale vše, co světské a zbytečné jest, uče je,
by vše takové v ošklivosti měly, ale cnosti Božské, by vůni z nich
vydávaly, by i ony někdy krásily tu zahradu Otce nebeského.

Ta zahrada Otce nebeského tak velká jest, a v té zahradě kvitků druhů různých, krásných, ohyzdných, vonných a pachnoucích, ale způsobu všelijakého, i štěpovaných, ještě více však planých, proto okrašlovati máte tu zahradu ohromnou toho zahradníka Nebeského. Vy jste ta kvítka, vy sami jste kvítka všelijaká, a okrašlovati máte tu zahradu vaší krásou a vůní libeznou, a proto štěpné byliny libezněji voní nežli plané, štěpná kvítka krásnější bývají nežli planá, a tak štěpovati máte. My chodíme proto mezi vás, bychom vás oštěpovali, bychom tu vůni, kterou miluje ten náš zahradník Nebeský, vdechovali vám do těch útrobů, těch pozemských těl vašich.

My jsme ti štěpaři, přicházíme a namáháme se, by ta vůně Božských cností se v nitru vašem uhostila; bychom všichni spokojeni byli, by ten zahradník Nebeský se zalíbením patřil na práci naši, na dílo posvátné, a proto moji drazí a milí všelijakým a všelijakým způsobem to zkoušíme, tak i onak, jak byste se co nejlépe oštěpovati dali tou vůní libeznou, tou vůní, která jest od Otce našeho.

Ale bohužel, nedaří se nám práce naše, přichází nepřítel, nepřítel krutý, který hubí krásnou tu zahradu Otce nebeského. Jsou to mnozí nepřátelé, červy, ponravy a hmyz ošklivý, který hlodá ty naše bylinky, které mají býti tou největší okrasou. A ty červi a ponravy to jsou ty vaše náruživosti, to jsou ty vaše ošklivé zvyky, to jsou jedním slovem ty ohyzdné neřesti, které hubí práci tuto; proto, ach proto nebude a nemůže se dříve dářiti naše milovné namáhání, dokud nebudou úplně odstraněni ti všichni nepřátelé těch bylinek, dokud oni hlodati budou ve vás, dotud není možno tu vůni Nebeskou vštěpovati ve vás. A tedy proto moji nejmilejší, prosíme vás, ach usilovně a tuze prosíme vás, buďte nám nápomocní, nedopřejte nikdy ve vás potravu těm červům ohyzdným, kteří hlodají ve vás, nedopřejte jim ničeho, ale s největším úsilím se přičiňte, byste je ze sebe odstranili, a tak potom to naše namáhání přinese užitek mnohý vám i nám.

XI.

Milo jest naslouchati modlitbě Páně, když líne se ze srdce čistého, proto povinností vaší jest, by srdce čisté a prosté všeho pozemského bylo, by mysl vaše s vroucností a oddaností neslo se k Otci a Tvůrci vašemu, tak-li modliti se budete v mysli své, podaří se vám výron fluidu čistých z duše vaší vyroniti, který proniknutí musí ovzduším a fluidy nečistými, které vás obklopují a vznéstí se do sfér vyšších, kde čisté bytosti sídlí. Neboť skorem nemožnosti jest pro vás modliti t. j. vyroniti ze sebe tak mocný výron fluidu tak čistého, by pronikl až k samému trůnu Otce nebeského, však vroucí, upřímnou modlitbu odnášeji čisti duchové na perutích k cíli určenému. Proto budete-li takto se modliti v srdci svém a v mysli své k Otci vašemu, jenž v nebesích jest, On odplatí a dá vám zjevně, oč koliv prosili byste jej, ovšem ne na statech pozemských, ale na statech duševních, vy pak šťastni a blaženi jedenkrátě budete.

XII.

Dílo Boží vidíte v každém čase, v každém místě a všude, kam patří oko vaše, jen hleďte vzhůru, patřte dolů, ohlédněte se kolem kol, všude spatříte velké věci, totiž dílo Boží. Když patříte vzhůru, co vidí oko vaše? Oko vaše vidí krásnou oblohu, jak vy říkáte, na té za dne mnoho všelijakých mraků, misty čistou, modrou oblohu a mezi tím všim to krásné slunce, které svými paprsky velké divy tvoří v Boží přírodě. Jako ohnivá velká koule se zdvihá, stále k západu jako by se ubíralo, až konečně zrak váš spatří, jak ono se ztrácí za modrými horami a okrašluje zase vše vůkol sebe svými krásnými paprsky a jakmile se ztratí oku vašemu, tu zase noc nastává, neb ta velká nebeská lampa, která ozařovala vše vůkol sebe, je skryta zrakům vašim a zase jinde ozařuje svými paprsky okolí své, tedy proto nic nevidíte kolem sebe, neb jak se říká, je tma pro zrak váš tělesný; a co zase spatřujete v té tmě za čisté oblohy? — Oko vaše vidí nescíslné množství světél všelijaké velikosti, všelijak od sebe sestavené. —

O patř, člověče hříšný, za tmavé noci do té krásné modré oblohy a spočítej všechna ta tělesa nebeská, spočítej je, pakli toho dovedeš, tu patříš upřeně v místo jedno, by jsi na tom malém místěčku spočítal ty hvězdy, a čím bedlivěji bysi počítal, tím více by jsi počítati musil, neb zraku tvému se zase jiné a ještě jiné okáží, kterých jsi dříve nepozoroval, a tak bysi to měl ustavičně, a kdyby jsi ten svůj slabý zrak ozbrojil něčím, co by tobě lépe ukázalo, čím lépe bysi měl ten tvůj zrak ozbrojen, tím více a více těch těles nebeských by jsi spatřoval, a kdyby jsi měl zrak takový, jaký nemá žádný smrtelník a díval se upřeně na tu klenbu nebeskou, myslíš, že by jsi říci mohl: hle, já již vidím až na konec, dále již žádná hvězda není? — o nikoliv, čím by jsi měl svůj zrak dokonalejší, tím více a více by jsi spatřoval těch těles nebeských, nikde a nikde není místo a nikdo v celé říši naší nemůže vidět tu nejposlednější hvězdu na obloze nebeské, čím dále může patřit, tím více jich vidí, až konečně by spatřil zase jen samé nové a jiné hvězdy, které dříve nepozoroval, taková je sláva Otce nebeského. Tak jak těch těles nebeských nikde konce není, tak zase slávy a moudrosti Otce nebeského také konce není nikdy a nikde, všude, čím popatří oko vaše dále, tím více spatřovati bude slávu a velebnost Boží v každém místě na zemi této, v každém místě v tom nekonečném prostoru nebeském jest Otec všemohoucí. Kdybyste mohli vstoupiti do těch těles nebeských, ve všech a všudy přítomen jest On, Otec náš a jen rozvažujte moc a slávu Boží, co jsme my všickni proti té velké prostora, kterou ještě nikdo změřiti nedovedl a nedovede, ani ti nejlepší přátelé nejblaženější bytosti nemohou vědět konec toho všeho nekonečného vesmíru tam všude jest On, On ve všem všude, miliony milionů takových světů všelijakých na způsob vašeho, hrubších i menších obíhá v těch nekonečných prostorách, v každém jsou duchové vtělení dle stupně jednoho každého světa a ti všechny jsou dítky Otce nebeského, on o všechny pečuje a o každém zvlášť ví. Tedy, moji draží, jen trochu rozvažujte o moci a slávě Otce našeho, kterou měl od věčnosti, až na věky mítí bude, On je počátek i konec všeho, On, Otec náš i váš, tedy rozvažujte, co vidělo oko vaše obrácené vzhůru za za času nočního, nenapadne vás nic při pomýšlení a patření na

věci tyto, kterých ani neznáte, aniž jim rozumíte? Co myslíte, že velký a slavný je náš Otec nebeský a co pak, kdyby to možno bylo, bych vám to mohl ještě obšírněji vyslovit co a jak se v kterém takovém světě v té prostore děje, jak oni cti a velebi Otce nebeského, tu byste museli ruce vaše sepnouti, oči vzhůru obrátiti a padnouti na kolena vaše a kořiti se tak slavnému a velkému Otci našemu; potom popatř oko tvoje vůkol sebe; co ono spatřuje? tu krásnou Boží přírodu. V té kráse a velebnosti pozorujte tu nejprostší travinku až k velkému stromu, pozorujte toho nejmenšího broučka v každé krůpěji vody, v každém štipci prachu zemského až k velikým živočichům, kteří velké náklady nosí na suchu a k těm obrovským tvorům, kteří se v moři pohybují, zkoumejte je všechny, zajisté to nedovedete nikdo, jak každý sám je sestaven, to tělo jednoho každého jak je sestrojeno, kdyby mu jen něco chybělo, již by žiti nemohl, každý má právě tolik, co potřebuje, jak každý pracuje, by uhájil svoje žiti, tu zase musí mysl vaše s úžasem pozorovat, jak mocný, moudrý a velký jest Otec náš nebeský; kdybychom chtěli rozjímati všecko, co On zařídil, tu věčnost by nám k tomu rozjímaní nestačila, neb zase nové a stále nové divy Boží bychom poznali. To je ta kniha, kniha Otce nebeského, kterou on sám učinil, sám všemu žiti dává, vše neživé zachovává, On všemohoucný a velký, mocný od věků až na věky; tedy rozjímejte velikost Otce nebeského, jak On velký je a potom uznáte, když se modlití budete, jak vysloviti máte slovo to nejsladší: „*Otče náš, který jsi v nebesích*“, to jsem vám napsal, až vyslovovat budete to slovo, byste ho vyslovili tomu, kdo jím jest.

* * *

XIII.

Minule jsme rozjíмали tyto věty v té krásné modlitbě Páně, rozjíмали jsme tu větu první, která zní: „*Otče náš, jenž jsi na nebesích*“ a pak „*Buď vůle Tvá jako v nebi tak i na zemi*“ a tu větu „*Přijď království Tvé*“; tedy moji milí, dnes vám mohu trochu objasnit to slovo, které právě chybí nám: „*Posvěť se jméno Tvé*“. — To slovo krásně značí, co každý z něho dobře vyrozumí sám, protože jsme se domnívali, že mezi vámi toho třeba

není, že tolik rozumíte, že jméno Otce nebeského se má posvěcovati dobrými skutky, vše, jak víte, pochází od Něho. On jest vše a vše jest v něm a skrze něho ty velké divy, které nyní ještě nepochopuje mysl vaše, skrze Něho pochází a On jediný vše zachovává, všemu život dává; a jak moji milí chcete posvětit to jméno nejsvětější? Zajisté že myslíte, hodně zbožně ho vzývat; ovšem, také toto jest zapotřebí, ale nejdříve musíte vaše mysele, vaše celé jednání a vše konání posvětit tímto svatým jménem. V každém vašem myšlení musíte hledět, by čistě ono svaté jméno se tím posvětilo; ono se posvěti nejvíce dobrými skutky z lásky konanými, těmi se posvěti, když konáte to, co Otec nebeský žádá a obzvláště se přičiňujte v tomto vašem životě, když zde v žaláři těla vašeho vězíte, v této vaší těžké době vždy posvěcujte jméno Páně. Pán vás spíše vyslyší, když k Němu z toho žaláře těla vašeho voláte, on spatří vaše cnosti lépe a mezi námi zde vám možno mnoho konat dobrého pro ducha vašeho a pro jiné trpící duchy, tedy posvěcujte jméno Páně věrným plněním Jeho svaté vůle, tím posvětlíte nejlépe Jeho jméno, konat dobro, trpělivými a cnostnými býti, lásku a milosrdenství prokazovat, všem lidem pomáhat kde můžete a tak svěceno bude jméno Páně.

XIV.

Doba dlouhá uplyne, nežli svět bude tím, čím býti má a ještě dlouhá doba a to bude ten poslední soud, jak o něm čtete v písmě, jenže se vám vše jinak vykládá, než skutečně to bude; až přijde království Boží na zemi tuto, tu jen sami dobří duchové se budou rodit, nic zlého sem nepřijde a tak bude království Boží na zemi této, to jest, jak řekl Kristus, půjdou ti, kteří dobře činili, na vzkříšení života, život takový, jaký býti má, pravý. Dle zákona Božího budou tu oddělení ovce od kozlů, nic zlého nebude míti přístupu na zemi tuto; potom zde bude ráj, bude mír, budou se lidé milovat láskou pravou, ani nikomu na mysl nepřijde něco zlého o bližním svém smýšleti, nercili konati. Pravý ráj zde bude, svornost, láska, upřímnost, pak zde nebude velkých boháčů ani velkých chudášů, ale všichni lidé sobě rovni budou,

bude zde panovat království Boží, pak bude radost chtít se zde zrodit, nic nebude mít jeden proti druhému, ale sama láska a upřímnost zde bude, i toto všecko se zlepší, pak nebudou vynálezy k vraždění lidu, ani stroje, které utiskují jiné a jen někdo má velký zisk z toho; potom vše bude o mnoho, tuze mnoho zdokonaleno, takové to bude, že vy, nynější lidé, ani zdání o věci té nemáte a jste ještě ve velkých mrákotách, ale vše dokonalé bude k úlevě a kráse pokolení budoucímu, všude, kam patří oko vaše, nyní je samá lež, nedůvěra, klam a podvod, jeden smýšlí o druhého a každý hledí nejvíce sám pro sebe, a kdyby to ani nepotřeboval, přece ta lakota nedá a nedá mu pokoje a stále jen hledí, aby ještě více měl, ať to jest již v nízkém stavu, ať ve vysokém, jeden závidí druhému a každý má jen nejvíce sebe na mysli, to je ten nynější pořádek světa tohoto, zlý je každý zde od velkého až k nízkému a to právě máte to peklo světa vašeho, jeden snižuje druhého a nikdo není, aby mohl říci: já mám přítele věrného a upřímného, který by za mne vše obětoval, tak nyní nemůže říci nikdo, ale spíše by se našlo takových, kteří by říci mohli: já mám nepřátele, kteří, kdyby mohli dle své vůle jednati, tu by mě jistě zničili tak, že bych ani žiti nemohl; tyto slova spíše by mohl někdo a mnohý říci a ptám se vás, moji drazí, čím to asi je, co je tím vinno, jest-li ta boží příroda, nebo kdo? Odpověď na to zní, že my sami tím vinni jsme a to proto, že nechceme zachovávat vůli Otce nebeského, proto tím jsme vinni; co Otec nebeský prikazuje, abychom plnili, to nečiníme, a co činiti zapovídá, to právě tuze věrně zachováváme, to je to peklo světa vašeho; proto že jste zlí, nemůžete dobré ovoce nésti, nýbrž jen špatné. Ale přijde doba, kdy království Boží zavítá na svět váš, jak nyní málo cností bohumilých a pro blaho lidstva bez ohledu na sebe na ten svět přichází, tak potom se zde nezrodí, kdo by špatným byl a tak se vyplní slovo Krista Pána, že na pravici budou ti vyvolení a přijdou na vzkříšení života; to potom bude zajisté život vzkříšení takový, jaký býti má dle vůle Boží. Ptáte se, co se stane s těmi, kteří zlí jsou, kam oni se dostanou, do kterých pekelných muk, kam se podějí? — Oni zlí budou a proto nemohou být s těmi dobrými, to bude, jak mi rozumíte, v čase žni, ne nyní, nyní nechává hospodář,

totiž Otec nebeský vše vespolek růsti, koukol i pšenici, kdyby služebníci koukol trhali, aby neutrhli i pšenice, proto do toho času žní nechává Otec nebeský vše růsti, jenže koukole je nyní tuze mnoho, ale té krásné pšenice tuze málo. Tedy v tom času budou všichni zli duchově vyhostěni ze země této a za trest poslání jinam do jiných světů, ještě o mnoho hrubších a hmotnějších než tento váš dříve býval a tam bude jim velmi těžko chléb svůj sobě dobývati, to bude velkým namáháním pro každého z nich, a co nejhoršího, jejich neřesti je budou trápit, jeden bude smýšleti o druhého a jeden bude odstrkovat druhého, samá nenávisť, samá zloba bude panovat mezi nimi, to bude to věčné zatracení, o kterém řekl Ježíš Kristus. Abychom mohli sloužit dětem Otce nebeského, je nám potřeby velkého přemáhání nyní na světě tomto a to je tím, že ještě království nepřišlo mezi vás, ještě zde panuje temnota a otec tmy zde své hody slaví, nyní jeho království vládne světu tomuto. Ach, moji draží, vy se modlíte skoro všichni „*přiď k nám království Tvé*“, ale sami se ani dost málo nenamáháte, by přístupu mělo k vám, jiného činit není třeba, jen zachovávat vůli Boží a tak také se modlíte „*buď vůle Tvá jako v nebi tak i na zemi*“; to vše říkáte ústy, ale srdce vaše o ničem neví, ono nic nepochopilo. Chcete, by byla vůle Otce nebeského na zemi této, ale sami ji nezachovávejte, jak můžeme potom přijít království Boží mezi vás, hříšné lidstvo, to tu místo nikdy mít nemůže, dokud nebude zachovávána vůle Boží na zemi, nemůže ani království Otce nebeského mezi vás. Tedy máte vysvětleno, jakým způsobem v ten den vše se vyplní. Tedy, moji draží, zachovávejte nejdříve vůli Boží a království Boží přijde jistě mezi vás, nikdo nečiňte to nejmenší zlo vašim bližním, ale samou lásku a dobrotu jim prokazujte a tak budete konati vůli Boží, potom budete v té prosbě, kterou Otčenáš jmenujete: Otče náš, jenž jsi v nebesích, posvěť se jméno Tvé, přijď království Tvé, buď vůle Tvá jako v nebi tak i na zemi pravdu mluvíti.

XV.

Jest dobře pověděno světu, že Bůh stvořil vše, co na něm je a pod ním se nalézá, on zachovává všechno, vše dobré je

od Něho, On stvořil nás i vás, Otec náš, nás všech. O moji milí! toto je velké, o velmi velké slovo: On stvořil vše, nás i vás a všechny věci, co na tomto světě jsou, a zachovává všechno. Chléb náš vezdejší dejž nám dnes, se modlíte v té krásné modlitbě, kterou vás učil sám Ježíš Kristus; „*Chléb náš vezdejší dejž nám dnes*“, a co myslel Pán náš i váš tím chlebem, snad chléb pečený, který se požívá? On myslel na všechny tělesné potřeby, které lidstvo potřebuje. Ono potřebuje ovšem potravu tělesnou, aby mohlo prospívat, ale, moji milí, o to se postaral již napřed sám Otec nebeský, o každého tvora, o každé ptáče a každou bylinu, aby tolik potravy měla, mnoho-li jí potřebuje, a to právě u člověka neb ducha nesmrtelného vtěleného co nejvíce o to bylo postaráno. Slovy: chléb náš vezdejší dejž nám dnes minil Ježíš Kristus všechny prostředky, by tělo mohlo prospívat svými smysly, chápat ten velký úkol svůj, proč je narozen, odkud přišel, kam zase pospíchá. To je ten chléb pro tělo hmotné, aby ono tak pojímalo vše, tu moc, slávu a lásku Otce nebeského k dítkám svým milým. O ty zbloudilé lidstvo! Jak bidně to vykládají vám po tak dlouhé věky, tu větu Otčenáše, té krásné modlitby, jako by se byl Kristus staral o to, byste měli co jísti. O nikoliv, to On nemíní, On jen chtěl tímto slovem vám naznačit, by i vaše těla hmotná; totiž ten vtělený duch chápal všechnu tu pravdu a původ svůj na zemi této. Chléb vezdejší dejž nám dnes, chléb, totiž všechny potřeby těla, aby duch váš v něm rozuměl svému úkolu na zemi této, by ono ho nečinilo nikdy nešťastným, nýbrž blaženým mezi námi. Bůh Otec nebeský za trest vás sem dal, byste v tomto životě zadosti činili chyb vašich dříve spáchaných, až sobě všechny tresty odbudete a duch váš se povznese, takže žádných křehkostí míti nebudete, pak již nebudete musit býti vtěleni, ale jako šťastní tvorové Boží budete obývat nebeské výšiny, neb lépe řečeno, budete duchy blaženými, kteří mají to největší štěstí, které Otec nebeský svým dítkám milým udílí, samé štěstí, samá blaženost, vše dokonalé a krásné bude při vás. To je ta prosba, chléb náš vezdejší dejž nám dnes. Co platno vše světské, ty rozkoše, ty nemilé radosti? Víte dávno, že dočista nic, ale starat se o věčnost, o váš cíl, o to, byste na tom světě hmotném tu hrubou hmotu trochu prohlédli, a nechtěli se rovnat

těm zvířatům zemským, to, co dává svět, je jen pro svět, pro nic jiného, ale vy musíte ukázati, že ze světa nejste, že všemu rozumíte jinak nežli to vše ten svět vykládá, jen hrubá hmota překáží duchu vašemu, aby poznal, proč sem vlastně přišel a co zde konati má. O moji draží! toto krásné obcování s námi nezanedbávejte nikdy, vše světské vám nikdy nepomůže, ale rady naše vás mohou šťastnými učinit, pakli je budete následovat a spravovat ve všem, ty cesty, které my ukazujeme vám; tak budete šťastnými mezi námi. O moji draží, zrovna k pláči pro nás je to, když patříme, jak lidstvo spěchá samo do své záhuby, místo hříchu odpokutování ještě hlouběji klesá na světě tomto, jak potom pozdě budou naříkat, ale již ztracený čas nenahradí nikdo, zde sobě můžete sobě zasloužit štěstí mezi námi, ale ten drahý, krásný čas ať se nezanedbává. Chléb vezdejší dejž nám dnes, o poznejte se všichni, váš chléb ještě dnes poznejte, proč zde jste, co zde chcete a kam spěcháte, ještě dnes se poznejte a nepřekázej vám tak příliš vaše hmota hrubá, vaše hříšné tělo, toto vám zajisté nejvíce překáží, že zle se koná na světě tomto, jeho žádosti, jeho smysle vám svádějí ducha vašeho k nešťastné věčnosti. O moji draží, prostě vždy hodně vroucně o chléb vezdejší v tom smyslu, jak my vykládáme vám.

* * *

XVI.

„Odpust nám naše viny, jako i my odpouštíme našim vinníkům“, tak se modlíváte v té modlitbě, kterou vás učil sám Kristus Ježíš, ale jak se zachovávají ta slova: Odpust nám naše viny, jako i my odpouštíme našim vinníkům? Je-li pak někdo ještě na světě tomto, kdo by to zachovával tak, jak zachovávatí má a jak se to líbí Otci nebeskému? Ptám se vás, moji draží, jak to vypadá u vás, nacházíte vše v pořádku tak, jak býti má? Když vám někdo ubližuje, zdali pak se nehněváte na něho, jestli pak milosrdné oko k němu obracíte, jestli pak tak činíte, jak vás učil sám Kristus Ježíš slovy i sám vám ten nejkrásnější příklad dal lásky k nepřítelům a protivníkům svým, snad to dobře víte, jak tenkrát všichni na něho sočili, jak všichni nejen křivá, rouhavá slova pronášeli, ale oni dokonce jako ti nejhorší dravci

s ním zacházeli, plili na něho, kopali, tloukli, mrskali biči, urážky takové jaké jen to nejhorší srdce s to učinit jest, bolesti nesnesitelné na tělo Jeho i ducha spůsobili, až konečně v největší potupě ho vedli na provaze na tu horu za Jerusalem, aby ho tam dobili a ty nejohrovnější muka co jen vymysleti mohli mu spůsobili, nohy, ruce i srdce mu prorazili a do těch nejbolestnějších muk ho přivedli. A co on jim za trest dal, zajisté dobře to víte, nejen že proti nim ani špatné myšlenky neměl, ale prosil za ně a přimlouval: Otče, odpusť jim, neb oni nevědí, co činí. To byla celá Jeho msta. Jeho hněv proti těm nejohrovnějším Jeho trýznitelům, ani nejmenší hněv neb nenávisť, ale důvěrnou prosbu za ně vyslal k Otci nebeskému. To máte příklad nejlepší, to, co vám odporučuje, to, co vám radí a v největší míře na sobě vykonat nechává. To máte pastýře nejlepšího, kterého mějte stále na mysli při každém kroku vašem, při všem vašem počínání jen se chovejte dle příkladu Jeho a tak nezbloudíte z cesty pravé, která vede až k Němu do radosti věčné. On budiž vašim zrcadlem, v něm se vždy vzhlížejte a dle života Jeho a řečí Jeho se chovejte a tak šťastnými budete mezi námi. On sám také řekl; Odpuštějte a bude vám odpuštěno, dávejte a bude vám dáno, hleďte a naleznete, tlucte a bude vám otevřeno. — To jsou dosti krásná a potěšitelná slova, dosti dobře radí, jak činit máte na světě tomto. Co lepšího vám mohl říci pro ducha vašeho jen toliko to, co chce Otec nebeský, by se zachovávalo, neb sami dobře víte, že hříšní a chybní jste všichni, každý zde je v pokutě velké, kterou má s láskou přetrpět a cnostmi svými odpykat svoje chyby minulé. Tedy, když všichni jste velmi hříšní a křehcí, proč byste se rvali vespolek k záhubě vaší? O, moji drazi, tuto prosbu Otčenáše vždy co nejdůkladněji rozvažujte a dle toho se řiďte, odpuštějte ne jednou aneb několikrát, ale vždycky všechny chyby a nedostatky vašich bližních jen odpuštět každému, i to sebe větší bezpráví, buďte milosrdní a tak sami milosrdenství dojdete u Otce nebeského, nebo jakými budete k vašim bližním, takovým zase bude Otec nebeský k vám. Toto sobě dobře pamatujte a dle toho se vždy spravujte a budete žiti dle příkladu Krista Ježíše. On budiž vašim vzorem a pak, až přijdete k nám, budete Jeho milými dítkami a učedníky a On vašim milým Otcem a učitelem.

Milí drazí, dokud nebude zde mezi vámi upřímnost, láska a pokora, dotud jen samé trápení zde mítí budete, žádný nehleď tak na jiné jako na sebe, své chyby omlouvá každý, ale jiného odkrývá hněv pro dost malou chybičku proti svému bližnímu, ale lásku a upřímnost nezná nikdo, proto jen samá bída zde býti může, kde láska a upřímnost, tam je i Bůh a blaženost; to sobě pamatujte a na nikoho se nehněvejte, každému hned odpusťte, ať jsou křivdy vám učiněné malé nebo velké, milosrdni buďte a budete šťastni mezi námi. Pán buď s vámi všemi, jen odpouštět a ustavičně odpouštět, láskou pravou se milujte všickni, ti dobří i ti zlí, setrvejte v dobrém až do konce a bude zase vše blaženo. — Také bez konce Ježíše Krista mějte za vzor ve všech potřebách života vašeho, On vám zanechal až tuze krásné cnosti a pakli je následovat budete, tu máte vše, co jen mítí můžete.

* * *

XVII.

Jak doufáte všichni lidé na světě tomto v Otce nebeského? Jak doufáte v Něho? Tuze málo, nikdo sobě ani na Něho nikdy nevzpomene ať již začíná cokoliv, každý myslí, že sám sebou vládne a jak sobě vše zařídí, tak že to vše se dařit musí. Kdyby každý, když něco začíná, ať je to cokoliv, vždy na myslí opravdu měl Otce nebeského, Jeho prosil o sílu, tu by se zajisté všechno dařilo ve prospěch jeho. Ale, moji drazí, činí to nynější svět? Zajisté že nikoli, proto jde vše zpět, vše jde tak, jak jíti nemá, všechno jak u vznešených toho světa tak u nízkých jde po různu a to je tím, že se nic nezačíná s Bohem ať nic ve jménu Jeho nekončí. Kdyby ale každý na myslí měl Jeho svatou vůli, tu by nikdy žádné zmatky nebyly, každý by byl spokojen s výsledkem své práce. Tedy, moji drazí, napominám vás, když se modlíte tu krásnou modlitbu, a přijdete k větě, v které prosíte „*neuveď nás v pokušení*“, tu pomněte, že chcete-li, by vás Otec nebeský neopustil, musíte ho vzývat, musíte o to prosit, ale nejen těmi několika slovy, ale také skutkem musíte jeho vůli konat a potom vzývat to Jeho svaté jméno a vše Jím začínat i končit. A neopustí nás v pokušení; co tím myslíte, v jakém pokušení? pokušení jsou

ovšem různá, to ví každý, ale hlavní věcí je, bolesti duchů vašich, těch se chraňte, to je to pokušení, by duch vždy byl spokojen a cítil se šťastným. Vše, co by rmoutilo ducha vašeho, toho se chraňte, neb toho doprovázet bude až mezi nás. Lidé tomu říkají zlé svědomí, ale to jsou bolesti ducha vašeho. Vše konejte z lásky k Otci nebeskému, co nechcete, by vám jiní činili, to také nečiňte jiným, chraňte se všeho, co Bůh nemiluje, ale všude konejte dobře, to bude vůle Jeho, sami sebe nestavte vždy napřed, abyste si nemyslili: nejdříve já, pak jiní, neb to, když přece nejdříve musím pamatovat na sebe, pak na jiného, to není dobře, ty máš právě takovou povinnost k jiným jako sám k sobě a až toto přikázání bude zachovááno na zemi této, potom bude láska, láska k jiným bez ohledu na sebe toto bude zachovááno, až toto pokolení vymře a jiné několikrát nastoupí, až budete povýšeni od Otce nebeského, potom vše špatné na zemi této místa mít nebude, a bude se zachovávat celá modlitba, kterou vás učil sám Ježíš Kristus. Toto sobě vezměte do srdci vašich, v té krásné modlitbě oč prosíte, byste všemu rozuměli, by nejen ústa mluvila, ale také srdce cítilo vše, co ústa odříkávají. Potom se také musíte dle této modlitby řídit, aby vaše modlitba byla dokonalá. — „A neopust' nás v pokušení“, tak se modlíte, a Otec náš nejlaškavější neopustí nikdy dítko své, které Ho miluje a dle vůle Jeho živo je, toho hude jisti, protož, moji drazí, vás nabádám: nejdříve se chraňte špatného myšlení, aby v skutek nevešlo, špatná slova dělají hřích a hřích nemiluje Otec nebeský, ale trestá ho, tedy, moji drazí, dobře vždy rozvažujte všechny věty v té krásné modlitbě, aby duch váš cítil sílu a to sílu pravou, která pryští z té krásné modlitby pro ducha jednoho každého z vás, neb Otec vás neuvádí nikoho do pokušení, ale dovoli, by pokoušen a zkoušen byl každý jeho tvor.

XVIII.

„*Alé zbav nás od zlého*“ a od jakého zlého, tážete se, moji drazí, snad od úrazu neb nemoce, neb jiného neštěstí tělesného? O nikoliv, od ničeho takového, to Kristus Ježíš nemínil, On mínil od neštěstí duchů vašich mezi námi zde, na té vaší zemi ani tak velké neštěstí býti nemůže, aby bylo tak velké, že by o něm

Kristus mluvil v té krásné modlitbě. Zde neštěstí tělesné nikdy dlouho netrvá a tak velké také býti nemůže, ale neštěstí duševní, ach, to je hrozné, ba přehrozné, od toho, moji drazí, se modlete, aby vás chránil Otec nebeský neštěstí ducha, ach, jak takový nešťastný duch pláče a nařiká, volá o pomoc, ale nikdo nejde, kdo by jen dost malou úlevu mu přinesl, on běduje, hořekuje, že by to vaše smrtelné tělo ani nesneslo, kdyby patřiti mělo na bolesti duševní, ani nesneslo, pravím, jaké trápení mají velcí hříšníci. Tedy, moji drazí, jak my radíme vám, jen na tomto světě každému dobře číňte, všichni se milujte, aby vás Otec nebeský zbavil od zlého, to zlé sobě připraví každý sám na světě tomto, kdo zapomene na Otce nebeského, na svého ducha vlastního a koná vše to, co se protiví Bohu, každého skutky jdou sebou za každým, kdo opouští tento svět, nikdo nemůže ani ten nejmenší zlý skutek zapřítí nebo skryti, to nemožno nikomu, neb jsou skutky zlé dobře zaznamenány na duchu jednoho každého a zase dobré skutky činí každého ducha šťastným a blaženým, jen, moji drazí, radíme vám, raději trpte zde na tomto světě a neste ten váš kříž, který vám vložil na rámě vaše Bůh všemohoucí, neste a nereptejte, neste trpělivě a prostě raději Otce nebeského o posilu k té tíži, byste pod ní neklesli, ale nesli ji, jak vám ukázal sám Spasitel, až na místo poslední, do hrobu těla vašeho; potom bude duch váš plesat, potom se bude těšit, že když nesl, neklesal, ale důvěřoval v Boha, že nyní obměkčil se Pán na věčnosti. To jest to »zbav nás ode zlého«, důvěrně a trpělivě všecko snášet, každou hanu a potupu, všechny krivdy vašich bližních, o nikom zle nemyslití, ale samé milosrdenství prokazovati, všech neřestí, jako hněvu, pýchy, lakoty, závisti a všech ostatních se vystříhati a jen milovati i toho zlého nepřítele vašeho a když se budete dle toho s celou duší spravovat, tu jistě vás vyslyší Pán v té modlitbě: »ale zbav nás ode zlého« a od zlého vás jistě zbaví ten, kdo koná to, co On miluje, nepocítí zlo ani na věky, jen nepravosti přivádějí zlo a těch se chraňte, kdyby jste na tomto světě o vše jmění i o zdraví přišli, tedy to není ještě žádné neštěstí, ale spíše štěstí to býti může pro ducha vašeho. Neste kříž trpělivě, nereptejte proti nikomu, sami dobří a laskaví buďte a zajisté vás zbaví Pán ode všeho zlého až na věky. Zlé jen přivádí ne-

řesti a těch se chraňte, to jest to nejhorší zlo, co může býti, to jest ono velké peklo, v kterém se trápí duchové nešťastní. Neřest, ach jen neřest a hřích daleko zažeňte od sebe, ale cnostní a laskavi buďte a milovat vás bude Pán a připraví vám někdy přibyték mezi námi.

* * *

XIX.

Milý, dobrotivý Otče náš, smiluj se nad námi, dej nám poznání sebe samých, dej nám tu sílu, bychom plniti mohli vůli Tvoji. O věčný Otče všech tvorů nesčíslných a bez počtu, všechny jsme dítkami Tvými, veď nás cestou takovou, ve které bychom chápali vůli Tvoji a prostředky takové, bychom ji také plnili, ujmí se nás křehkých a slabých dítek Svých, bychom nemusili ještě po dlouhé věky opakovati poslání naše, ale k brzkému vysvobození přijíti mohli skrze Tvou velikou milost. — Amen.

* * *

XX.

Toť psáno jest prostě a vezměte tedy prostě, ale tak, by ta vaše prosba se vznášela až do těch prostor, kde sídlí Ten nedokonalejší, by ty čisté bytosti mohly mezi vás, byste vaší čistou myslí silili toho bratra nešťastného. Tedy čisté a upřímné mysle vaše by byly a též cnostný život váš, by mohly ty blaženější bytosti k vám. Dobře víte, že tam, kde neřesti svá sídla mají, nemohou čisté bytosti ani přistoupit, neb ta velká nečistota je odpuzuje. Tedy vám dobře dáváme na vědomí, jak se chovat máte, ale vy vše brzo zas zapomináte a neřídíte se napomenutím našim a naši upřímnou radou, když ale chcete něco získat, tedy musíte také něco konat, jinak je vše marné.

O životě po smrti.

I.

Jak radostně kráčím v taková místa, kde rozvažují hlasy naše a řídí se jimi, když v každém pokušení vzpomenete sobě na nás, duchy dobré. Když máte stále zákon Hospodinův na mysli: Miluj Boha nade všecko a bližního jak sám sebe. V taková místa rádi spěcháme a potom, když každý rozvažuje a zkoumá sám sebe, když rozjímá: jest-li pak jsem zase neklesl? — jest-li pak moji vinou se nerozhněval Bůh? A tak v každém pokušení vyzkoumejte ne jiné, ale sami sebe, a naleznete-li chyby sami na sobě, tu se s celou silou ducha vašeho přemáhejte, by vám Otec nebeský dal sílu a stálost v dobrém. A tak prostě duchy dobré, by byli vždy při vás v každém pokušení života vašeho a prosba vaše zajisté bude vyslyšena, když se také vši silou ducha vašeho o to přičinite. Nyní vám chci také něco sdělit o životě našem, jak to vypadá u nás a jak u vás. Moji drazí, to máte takto: každého skutky jeho doprovázejí mezi nás, kdo má skutky dobré, toho všecko blaží a vše ho těší, on vidí dávno svoje zesnulé přátely a známé, oni jsou přítomni a pomáhají mu při posledním okamžiku s tím tělem hmotným, on když je od těla již odloučen, neví, co to vše znamená, co se s ním stalo, mluví a nikdo neodpovídá, hmatá po svých pozůstalých, nikdo sobě toho nevšímá, tu je všecek pomatený, neví co činit a co se s ním dítí bude, ale v té těžké chvíli přicházejí jeho dávno zemřelí známí, podávající mu ruku a těšíce ho, s láskou velikou vykládají mu, že již patří k nim a pobízejí ho, by je následoval. Vše ho blaží, on při všech vzpomínkách na život tělesný jest

pokojen, nic ho nermoutí a nic nepronásleduje, žádného neošlil, nikomu nekrivdil, ale za-to sám mnoho zlého od světa toho akusil, a proto nemá se čeho strachovati, jeho přátelé ho těší, odvádějí konečně, když vše odbyto již jest, sebou do šťastné věčnosti, tam je samá láska, samá spokojenost, svornost, mirravý a sláva, jak vy říkáte, nebeska. Neb ten dobrý duch září svým vlastním světlem duchovním; čím blaženější, čím šťastnější, tím více záře z něho vychází. Tu moji milí rozvažujte, když několik milionů duchů blažených obcuje mezi sebou, jaká rozkoš, jaká krása to být musí, vám vše dopodrobna popsat tu celou blaženost duchů dobrých je nám nyní ještě nemožno proto, že říší jsou nemůžete ani v nynějšku to pochopit, co vše v té blaženosti duchů dobrých je obsaženo. Čím čistší duch, tím blaženější, tím větší záře z něho vychází, tím širší má rozhled a tím lokonalejším jest. Ostatně, až bude lepší příležitost, pokusím se přece, bych vám popsal ty blaženosti, které by vašemu smyslu alespoň trochu k pochopení byly. A nyní, jak se má duch hříšný, jak on se z toho svého hmotného těla odlučuje? — Takový má obvykle pevnou víru, že to být nemůže, aby zemřel, on vši moci se vzpírá, on nechce a nechce od svého těla se odloučit a když vidí, že již není pomoci, že není v stavu to jeho sedrané, bídne tělo jeho ducha udržeti, v tom okamžiku se moci přetrhají ty všechny svazky, on vidí sebe sama, on vidí tělo svoje, on vidí přátele pozůstalé, oni pláčí a on chce jim říci, že nezemřel, ale nikdo mu nerozumí, on zde ohmatává ty svoje, ale nikdo ho necítí, v tom okamžiku mu přichází jeho celý minulý život před oči, vše vidí tak zřetelně, všechny ty, kteří jeho vinou trpěli, všechny je vidí, oni chodí okolo něho a jemu se posmívají, čím komu ublížil, vše ho sužuje, každou vinu, každou neřest, kterou spáchal za živa nyní vidí v její největší hrůze a nikdo nejde, kdo by mu poradil, nikdo nejde, kdo by ho potěšil, ale naopak, koho vidí, koho slyší, každý ho trápí a sužuje, každý zlý skutek vidí docela zřetelně, jako by se právě děl a tak ve velkém zoufalství se cítí ustavičně pronásledován, a v těch hrůzách a úzkostech se trápí tak dlouho, dokud se Otec nebeský nad ním nesmiluje a nepošle mu někoho, kdo by ho poučil a vedl ho k napravení jeho chyb a je-li opravdu ochoten a prosí Otce

nebeského upřímně; dobří duchové jsou mu i potom zase nápo-
mocní. On musí přetrpět zase nové zrození a v něm odpykávat
ty chyby, které dříve spáchal. Ale, moji drazí, to není tak rychle,
jak by se kdo domníval, tu uběhne vašich roků tuze mnoho, ba
na sta se mohou někdy počítat, nežli takový duch v taková místa
přijde. Protož, moji milí, když vás potkává něco nemilého, po-
mněte, že jen odplácíte dluh starý, který vás trápil mezi námi,
protož nikdy nereptejte, neb Otec nebeský nechává vše v nejlep-
ším zařízení, toho důkaz máte sami v té Jeho přírodě, jak doko-
nale vše je zařízení, tak ještě o mnoho dokonaleji zařídil ducha
lidského, jeho úkol jak vtělení tak nevtělení, nyní s Bohem, moji
drazí, co se s vámi děje, vše je z vůle Otce nebeského, neb
všechno již dávno jste dlužní a nyní nevědomky odplácíte ten
dluh, který vás mezi námi trápil a pronásledoval. Abych vám
vše jen tak trochu vysvětlil, tedy jsem vám vše to zevrubně po-
psal, až vám se dítí bude něco nemilého, pomněte, že je to vůle
Boží, nehněvejte se na nikoho, nesudte jiného, ale přísně sami
sebe. —

* * *

II.

Drahý můj! k vůli tobě přicházím k vám, abychom skrze
tvou ruku hlásali světu zlému vůli Otce nebeského, jak blažený
okamžik pro jednoho každého vtěleného ducha, když může něco
zvědět od toho, kdo již více není mezi vtělenými a hrob tmavý
dělí nás i vás od sebe, hrob tmavý, pravím, neb nyní svět věří,
že hrobem tmavým se vše končí, že vůbec za ním není již nic
než holá, čirá tma a prázdnota. O moji drazí, to je velmi velká
mýlka a kdyby vám možno bylo za ten hrob tmavý nahlédnout
vaším tělesným zrakem, jak byste užasli, jak by se zhrozil duch
váš těch velkých věcí, které skryty jsou zrakům vašim a tu byste
teprve spatřili divy Boží — co pravím divy, žádné divy — to jest
vůle Otce nebeského a zde ty vaše přátele a známé byste viděli
ve všelijakých skupinách, ve všech možných skupeních, a co je
těch, které oko vaše neznalo a nepozná nikdy, ach, nescíslné
množství, takové, že to pro vás k nepopsání a k neuvěření, po-

měte, moji draží, sem do této místnosti se vejde vás vtělených řeknu asi sto a více jistě ne, ale nás duchů nevtělených tisíce tisíců a ještě místa pro jiné; řeknete, že je to nemožné, ale přece pravda, svatá pravda, důkladná, která pro vás není k pochopení a takový zástup pro vás neviditelný čeká zde s toužebností, že i na ně s čistou myslí vzpomenu bude o smilování k Otci nebeskému; protož, moji draží, když v tuto dobu se sejdete v místa tato, tu vše světské, ať je to užitečné pro tělo vaše neb malichernost, nechte stranou a opovrhnete alespoň na tuto malou chvílenku vším světským a váš duch buď obrácen k nám, k těm bytostem, které oko vaše nespatřuje ale duch váš cítí. O moji draží, tisíce tisíců s toužebností čekají za zbožnou vzpomínku na ně, jsou mezi nimi vaši bývalí přátelé, známí i dobrodinci vaši ze života záhrobního. Představte sobě nyní, v jakém jste shromáždění a snad pochopíte, s jakými úmysly a pocity tuto práci konati a jak se při ní chovati máte. Tedy jsem vám to trochu vysvětlil, byste stále slepými nebyli.

* * *

III.

V tento dnešní den slavíte první den v tomto roce dle vašeho počtu. Ovšem, vy musíte mít pro váš svět hmotný zase hmotné měření času vašeho, již to tak ti prvější lidé vymyslili a doposud se dle toho řídíte. Moji draží! když vkročíte přes ten práh roku nového, nahlédněte do budoucnosti a pozorujte osud jednoho každého z vás. Do nového roku jste vkročili, aniž byste co dobrého nebo třeba zlého v něm přetrpěti měli. Ach, moji draží, toto rozjímejte, máte hnedle dosti příležitosti, ve které můžete na chvíli přemýšlet o duchu svém, jak on v tom minulém roce přikročil blíže k Bohu a k věčnosti, o moji draží, rozjímejte dobře ten celý běh toho světa zlého, kterého údové také jste vy, jak on daleko se přiblížil k Bohu? Velmi málo, ani těch, kteří slyší hlasy naše, nevyjímáme, každý jen poslechne, ale užitku pro ducha svého málo z toho vyhledává, jakým býval dříve obyčej, to v tomto bludném stavu zachovává. Napořád zpytuj lidstvo hříšné, zpytuj moc a síly Boží, o jen kdyby vám možno bylo nahléd-

nouti tam, kde jsou ti všichni bratři a sestry vaše, kteří již odložili těla hmotná, kdybyste je všechny spatřiti mohli, zajisté byste nad tím velmi, ach velmi užasli, ale co platno, oko vaše je nevidí a tedy nic nedojímá ducha vašeho, chcete, ach chcete zůstatí slepými, neb nemáte zraku duchovního, ale moji drazí, nemyslete tak, vaše starost buď jen o toho ducha, ducha vašeho, který neumírá nikdy, v kterém se neměří čas jako tělu vašemu, v kterém tisíce roků ničím není, neb u nás není ani den, ani týden, ani rok, u nás se čas neměří tak, jak sobě lidstvo představuje na zemi této, protož, moji drazí, radíme vám, pečujte, přemýšlejte alespoň tuto dobu, tento večer, který máte zasvětit tomu příchodu našemu, vše na této zemi je samá marnost a prázdnota, jen duch váš život má věčný a ostatní pomine a pomijí ustavičně. Jak jsme vám loni sdělili, že ten nastávající rok bude bouřlivý, že budou různice mezi národy, tak vám sdělujeme nyní, neb není ukončeno toto proroctví v jednom vašem roce, ale potrva dále, dokud nebude lidstvo dokonalé, dokud panovati bude neřest, závist, pýcha a ty ostatní necnosti, dotud nemůže být pokoj a mír svatý mezi vámi. Již často jsme vám psali, že co zlého je, zase jen zlé ovoce nésti může a tak to je i s vámi, jen zlé ovoce lidstvo vydává ku zkáze svojí, jak nízcí, tak vznešení, samé nešlechtnosti jsou mezi nimi. Kdyby měl důstojnost světskou jakoukoliv, on přece jen nešlechtný jest a nekoná vůli Otce nebeského, ale koná vůli zlou svojí a tak to máte s každým, ať již to je kdokoliv a tak nemůže nikdy být mír a pokoj svatý na zemi této a nebude, dokud pokolení zlé toto vyhlazeno nebude z povrchu země této. Tedy, moji drazí, přijměte od nás všech vůdců a učitelů, zároveň bratrů duchovních ujištění toto, až se tyto věci stanou, a my vám přejeme v tomto novém roce pro vás toliko jen dobrou vůli k vykonávání zákona Božího.

* * *

IV.

Doba tato se vám blíží, kdy vy všichni budete odcházeti k nám, doba dlouhá se vám zdá na zemi vaší, ale, moji drazí, jak krátký je ten čas u vás naproti tomu tam za hrobem, o moji

milí, nehleďte nikdo na povrch, ale hleďte na skutky bližních vašich, skutky dobré máte nejkrásnější bohatství, které nepomine nikdy. O moji draží, věřte pevně, že jen skutky z lásky vykonané na bídných bližních vašich mají cenu před Pánem, takové bohatství hleďte sobě opatřit a potom budete šťastni. Někdo zakládá sobě na majetku pozemském, věnuje mu celou sílu ducha svého, myslí sobě: jen ještě něco kdyby mi přibylo toho jmění světského. Ale toho nejkrásnějšího bohatství, které miluje Pán, toho sobě nevšímá, to ho ani nenapadne, by o takové pečoval, a tak, moji draží, rozjímejte tuto dobu co jste a kam paměť vaše sahá, na této zemi co bylo lidu všelijakých a oni odešli k nám a nic sobě nikdo nevzal, jen jedině to, co by mohlo blažit ducha takového, totiž skutky dobré, z lásky vykonané. Drahý čas vám prchá a vy nepomýšlíte na to, jak byste nahromadili bohatství toho, které by vás někdy blažilo mezi námi. Co jsou platny peníze, které chcete zanechat pro potomky vaše, když kolikrát těm samým záhubu připravují; kolik slzi již prolito bylo jedině proto, že to jmění, které rodiče nahromadili dítkám svým, ušlo a nic z toho nezbylo, jen zlá pověst a špatné svědomí trpících dítek vašich. Moji draží! s hrůzou byste poslouchali příklady takové, které my vidíme ve světě tomto, kam vede to zbytečné pachtění po hmotném majetku světském? My vysvětlovat vám to nebudeme, ale vy sobě važte cnosti, važte sobě té lásky, kterou prokazovati máte, ty cnosti, skrze které vás oslavit může Pán mezi námi a tak, moji milí, buďte jen vždy sobě věrni a upřímní a uvidíte, že milost Páně bude při vás, milost Páně dlí tam, kde panuje klid, mír, láska a upřímnost vespolek. Protož vy všichni, kteří slyšíte hlasy naše, pracujte nejdříve o to, byste se zalíbili Pánu a Pánu se zalíbíte, když lásku mítí budete k bližním vašim, lásku pravou, čistou; takovou miluje Pán. A nyní, moji draží, doporučuji vás do ochrany duchů blažených, by oni bděli nad vámi všemi, jen mír, klid, láska a spokojenost ať dlí mezi vámi a budete krásně kráčet v tomto vašem údolí slzavém až tam, kde panuje láska věčná, dojdete cíle vašeho.

V.

Dnes jsem sobě vyprosil od toho sv. anděla, který tuto dobu opatruje vás, příchod k tomu tělu, k tomu lidu jeho, bych vám skrze tu jeho ruku zvěstoval vůli a lásku Otce nebeského. O moji milí, žijte alespoň tak, jak já činíval na světě tomto, budete šťastni jako já, jen konejte vůli Boží, o jiného se nestarejte, tu vůli Otce nebeského konejte dokud jste na zemi této, proto vám Otec nebeský dopřává času, abyste ty vaše viny trochu smazatí mohli a ducha vašeho zdokonaliti tak, by on se mohl na malý krůček přiblížiti k Bohu. Milí drazí, vše světské pachtění, vše namáhání zbytečné je, když Otec nebeský by neměl zalíbení v tom počínání vzpomínati na něho, v rukách práci počestnou, v srdci chválu k Bohu, takové počínání přináší užitek pro vás, jiné nikoliv, v ústech chvála, v srdci láska, v rukou ta práce počestná, to se koná vůle Boží, žádný hněv, nenávist a žádné neřesti, ať nehyzdí více duchy vaše, ale samé krásné cnosti a tak hodnými se stanete vstoupit co nevidět k nám. O moji milí, tak vás chci jmenovat, když budeme s vámi spokojeni v konání vašem, to bych vám všem přál vidět ty různé stupnice těch duchů bez těl hmotných, ach jaké rozdíly byste spatřili mezi námi. Na některých úzkost a hrůzu, zoufalství, malomyslnost a všecky zármutky, které jen mohou trápit toho ubohého ducha, zase byste spatřili úplnou nevědomost a všelijaké malicherné věci mezi námi, že by to i k veselosti pohnouti muselo vás a zase blaženost, štěstí, moudrost, rozkoš od stupně toho nejnižšího až k nejvyššímu, čím výše, tím dokonalejším a moudřejším je duch takový, čím výše a blíže k Bohu, tím šťastnějším a blaženějším je duch takový, tedy moji milí, rozjímajte toto, co to vše znamená a co já vše obšírně vypsát nemohu, proto, že by to dlouho trvalo a váš rozum není v stavu vše pochopit, vše jest z vůle Otce nebeského, on tak vše řídí a na nás jest konat vůli Jeho, bychom výše a blíže k Němu přistoupili. O moji milí, strach a hrůza by vás všecky obešla, jen na chvílenku spatřit ducha nešťastného, jak on volá, prosí v malomyslnosti, zoufalství, pomoc hledá a nenalézá, zajisté nikdo z vás po smrti vaší tělesné nechtěl by v místa taková, nechtěl by být tím duchem, na místě jeho a tak, jak velmi nešťastným někdo býti může, tak zase naopak, velmi šťast-

ným, blaženým a spokojeným býti může, tedy, moji milí, nyní sobě můžete na tom vašem světě vybrati to postavení mezi námi, nyní jste zde, aby se jednou určil ten cíl, ten druh toho postavení u nás, buďte neplnit vůli Boží a jíti se zlým světem a být potom velmi nešťastným, anebo neohlížet se na sebe ani na jiného, konat to, co Bůh miluje a být za to odměněn blažeností neskonalou, štěstím tím největším, které uděluje Otec nebeský všem dítkám svým milým; nyní jste zde, byste volili mezi těmi druhy a stupnicemi. Protož, moji milí, žádáme, ba prosíme vás, nehleďte na svět hříšný, co dělá ten neb onen, ale hleďte na ty krásné rady naše ku konání vůle Otce nebeského. My vám vše tak vysvětlujeme, jak váš slabý rozum by pochopiti mohl, by se odvrátil od zlých myšlení a konal jen vše, co je milo Otci nebeskému, nám jde o vás, s pláčem bychom od vás odcházeli, kdyby hlasy naše k vám marnými byly, věřte mi, moji milí, s pláčem velkým, se zármutkem v srdci svém odcházíme z míst takových, kde nechti pochopit hlasy naše a nekonají vůli Boží. O moji milí, radte a pomáhejte vašim bližním kde můžete k dobrému a modlete se za zbloudilé, nehněvejte se na nikoho, ale prostě u Otce nebeského za takové lidi, by On se smíloval nad tím ubohým hříšníkem, aby neklesl do záhuby, tak budete milí Otci nebeskému. Nyní odcházím od vás s tím potěšením, že mi dopřáno bylo sdělit vůli Otce nebeského a ty následky těm, kteří ji konají, i těm, kteří ji nekonají.

VI.

Jak šťastný jest mezi námi ten, kdo za svého pozemského života se bál hříchu a zachovával ve všem vůli Otce nebeského, jak šťastný je každý, vy tomu nyní ve vašich hmotných těžkých tělech ani rozuměti nemůžete a dokud budete v tomto slzavém údolí, nikdy rozuměti nebudete, až jedenkrát bude muset duch váš od těla se odloučit, tu to teprve poznáte a budete každému tomu okamžiku děkovat, v kterém jste něco dobrého pro život záhrobní učinili, budete děkovat těm okolnostem, v kterých se to stalo a těm duchům dobrým, kteří se o to přičinili. Blažit vás

to bude, o moji milí, Bůh Otec nebeský nechá každého činit dle vlastní vůle, ale až každý bude muset vydat účet z toho svého života pozemského, to bude jinak vypadat, potom každý odplatu vezme ze svého života, o jak, moji nejmilejší, to dopadat bude, není k vyslovení, já bych vám všem přál, byste, až duch váš opustí to tělo hmotné, spatřili se v samé blaženosti a ne v temnotách a úzkostech, které nejsou pro vás k pochopení. O jak každý takový duch nařiká a běduje, když se přiblíží ta doba a on se vidí ve společnosti samých nešťastných bytostí, jak takový běduje a nařiká, ale je pozdě, velmi pozdě. Tedy, moji nejmilejší, toto sobě hluboko do srdcí vašich vštěpujte, aby jste nic zlého nečinili, ale samou lásku a milosrdenství prokazovali vašim bližním, jen láska a upřímnost jedněch k druhým vás vysvobodí od trestu na věčnosti, jen pěstujte lásku a milosrdenství a budete blaženi mezi námi. Ta rozkoš, kterou požívají duchové, kteří v lásce a svornosti na této zemi byli, vám také není pochopitelná dle vašich světských náhledů; kdyby na té zemi ten nejmocnější král byl, který má bohatství, slávu a zdraví, tedy to nic ještě není proti blaženosti mezi námi, to se popsat nedá. — Tedy, moji nejmilejší, napomínám vás, činite dobře každému, dobrému i zlému, Boha se bojte a budete šťastni mezi námi.

* * *

VII.

Vítám vás všechny ve jménu Páně! Jak minule jsem vám odplatu duchů vašich i těch těl hmotných a té péče o ně jen tak poněkud vysvětlil a slíbil jsem vám, že příště vám sdělím zase odměnu neb trest, který čeká každého ducha mezi námi. O moji draží, vše vám popsat není nám možno, neb knihy a všechen papír světa vašeho by k tomu nestačil, co děje se vše mezi námi, jaké všelijaké radosti, sláva, moc, vědomosti, spokojenosti stupně různého mezi námi se vynachází, tam, kde upřímnost, láska a vůbec všechny božské cnosti jsou v tom největším stupni, tam, kde oblast nebeská, jak vy jste zvyklí říkati, kde toho nejmenšího není, co by kohokoli z nás jen dosti málo rmoutit mohlo, ale naopak všechna příjemnost, sláva, krása, o

které vy smrtelníci sobě ani to nejmenší ponětí učiniti nedovedete, to vše je u nás v té míře nejhojnější, a potom to ostatní, vypsati vám nedovedu tu dokonalost, moudrost, všechny dary boží zase ve veškeré svrchovanosti mezi námi se nacházejí. Milí draží, to však platí u těch bytostí nejšťastnějších, kteří již ani toho nejmenšího ze hmoty světů všelijakých na sobě nemají, kteří jsou tak úplně čisti a dokonalí, že zcela nic hmotného na nikom nelpí a ostatně od toho štěstí nejvyššího jsou jakési, abych vám to vysvětlil dle názorů vašich, různé stupnice, tak jak který duch sobě zasloužil, v takové stupnici se vynachází různé, pravím, že není číslic těch stupnic ve vašich cifrách, těch není, neb vy nevíte co jest nás druhů různých od nejvyššího štěstí a blaženosti ustavičné až k tomu takorůzka nejhroznějšímu neštěstí, kde zoufalství, malomyslnost, klamání a hrůza ta nejhorší sužuje a trápí bytosti takové, neb vše, co zlého kdy spáchali, to vše je sužuje v té nejstrašnější míře, že vám smrtelníkům to není k popsání, neb ustavičný strach, hrůza, výčitky svědomí, bázeň velká, neb ani nevidí nic kolem sebe, oni jsou v té nejhroznější a ustavičné tmě a ty jejich zlé skutky je ustavičně pronásledují, oni vidí každého, koho kdy ošidili neb všelijakým způsobem pohoršili, stále kolem sebe, oni se jim posmívají neb jim vyhrožují, to vidí, ale jiného nic, ach rádi, milerádi by se někde uvrhli do té nejhlubší propasti, by všechny údy svoje polámali, kdyby to jen možno bylo, žádné světélko jim cestu neokáže, jen ty jejich zlé skutky je ustavičně trápí a sužují a oni nevědí, jak dlouho to trvatí bude, zda až na věky neb někdy také se přece rozpomene na ně sám Otec nebeský a dá jim tu milost, aby zase ty svoje chyby alespoň trochu neb částečně napravití mohli, jest-li z toho velkého soužení vytrhnuti budou v novém strastiplném životě v tělech hmotných, kde na ně zase čekati budou svízele a kříže druhu různého a potom jak zase v tomto tělesném životě obstojí v těch všelijakých nesnázích. Tedy, moji draží, zde máte obraz, kam vede mezi námi cnost a kam zase vede neřest a hřích: protož nejlepší štěstí každého jen mezi námi očekávati bude a ty vaše tělesné kříže a trápení ani ve snu přirovnati nelze těm trestům, které mezi námi k očekávání mají hříšníci. O moji draží, hrůzou a bázní by se zachvěl jeden každý, kdyby to jen na okamžik spatřiti

mohl, tedy prosíme vás, chraňte se hříchu a nepravostí, ale konejte cnosti božské, pěstujte lásku ke všem lidem, i k těm, kteří zlí jsou kolem vás, neb odměna nebo trest čeká každého z vás mezi námi, co platno být ve vašem světě ctěn a vážen, mít důstojenství stupně nejvyššího toho světského, když by v hříších zalíbení měl, když by ani nepochopoval vůli Páně, nercí-li tu samou konal, lépe, milionkrát lépe bude chudému, nužnému mrzáku, který koná jen trochu vůli Páně, nežli takovému v důstojnostech světa postavenému boháči. Protož, moji drazí, nezávidíte nikomu ten světský šperk nebo slávu, ale politujte toho ubohého ducha, neb on neví, když konati nebude tu vůli Páně, kam vlastně spěchá, to vše trvá jen chvilku krátkou, vše světské, ať to je již sláva, čest, bohatství neb opovržení, hanobení, bída a chudoba, i světské neb tělesné bolesti, vše trvá jen chvilku kratinkou, ale přijde každému ten vysvoboditel, v kterém na každého se rozpomene Otec nebeský a povolá ho mezi nás, kde je ta spravedlnost nejvyšší, mezi námi není advokátů ani obhajců ve věcech trestních, ale každý má napsáno na sobě, jakou odplatu sobě vyzískal na světě vašem, protož, moji drazí, věřte slovům těmto, ani to tak psáti není možno, jako vlastně by býti mělo, vystříhejte se všech neřestí, stále mějte Pána na mysli, konejte toliko to, co On chce, by s vámi přebýval na světě vašem, by Sobě chrám vyvolil v srdcích vašich a tak jistě strachovat se nemusí duch váš toho okamžiku, až vstoupíte mezi nás, kde bude ten Pán, který bydlel v srdcích vašich, odměnitelem mezi námi, křivdy snásejte trpělivě, žádného nesudte, ale přísně sami sebe, až přijдете k nám, aby duch váš nebyl souzen, nýbrž obdařen slávou a láskou věčnou. S Bohem!

* * *

VIII.

Jak každý tvor pozemský počítá léta, on počítá kolik a kolik roků již přežil a co v tom kterém roce dobrého neb zlého zakusil; a co to jest, milí drazí, rok váš, jak vy zvyklí jste ho počítat, co to jest proti té době tam u nás, o moji drazí, u nás nejsou léta, u nás se nepočítá, jak dlouho již kdo mezi námi

žije, u nás žádný čas přítomný ani tak se neběře, mezi námi jest vše jedno, jen přítomnost ustavičná, nikdo mezi námi nemění tak času jako vy vtělení lidé na světě vašem. Oběh země vaší ustanovuje časy roční, ale u nás to není, náš oběh nemůže se nikdy rovnat tomu oběhu té vaší země, těch těles nebeských je počet nekonečný a proto i ten čas u nás nekonečným jest, u nás vítán jest, kdo může se hlásit k těm bytostem, které to svoje roucho čisté zachovaly, které jsou prosty všech zlých vášní a zvyků, které, jak vy myslíte, obcují s Bohem. Ony ovšem s ním obcují a každý takový s ním obcovati může, kdo jediné vyhledává Jeho, tedy Ho také jistě nalezne a může každý s Ním obcovat, třeba vtěleným byl, neb jen dobří skutkové vaší vám umožňují to krásné obcování s Ním, dobří skutkové, pravím z lásky čisté konané, umožňují přístup k Němu, neb On jest ta láska nejdokonalejší, a kdo z lásky koná na světě vašem skutky všelijaké dobré, přibližuje se k Němu a obcuje s ním a tak, moji drazi, jen vždy se učte lidi milovat a dobře činit všem vašim spolubratřím a tak obcovati budete s Pánem, On zůstane v srdcích vašich, On vyvolí sobě stánek v nitru vašem a budete přebývat v něm a On ve vás, taková láska božská neuhasne nikdy, ani až se octnete u nás, u nás teprve se rozmnoží v nitru vašem a budete zářit tou září duchovní, kterou září všichni vyvolení Páně; o moji drazi, radujeme se z každého sebe menšího dobrého skutku vašeho, který z lásky čisté byl vykonán, ten vašeho ducha obohacuje poklady pro vás nehynoucími a věčnými a proto, naši drazi, nechte vše mudrování světa vašeho zbloudilého, neb zde u vás každý se jen namáhá, by více získal toho světa hmotného, by více a více osvěcoval se tímto vašim pozlátkem světským, které se dnes leskne a zítra již lesku pozbývá a žádné ceny nemá, ale více se obohacujte tím pravým zlatem, určeným duchům vašim, které v každé době lesku neztrati, a lépe a více ho vydává mezi námi. Tedy co bychom vám lepšího přáteli mohli než to, byste vaše hříšné zvyky odkládali a dle vůle Páně živi byli na světě vašem, byste nikdy nehleděli jeden na druhého, nesoudili se ve spolek, ale každý by pozoroval bedlivě chyby své a hleděl se jich sprostít a cnostmi božskými obohatit ducha svého, by on se někdy lesknul leskem nehynoucím mezi námi. O moji drazi,

mnoho, o tuze mnoho bychom mluvit mohli k vám, ale ponecháme vše do časů příštích, kde jedno po druhém v malých dávkách oznámíme vám, abyste najednou nebyli v pochybnosti neb nesnesete tolik božské pravdy, která se skrývá zrakům vašim. Dnes máte již dle vašeho počtu poslední den v roce tomto a zítřejším zase počítáte rok nový a jiný, o nikoliv nový a jiný, ten samý a ustavičný den Páně je mezi vámi. My vám budeme i nadále vysvětlovat zákony Páně a vy vše dobře rozjítejte a řiďte se dle nabádání našeho a bude teprve pro vás rok nový, až se probudí duch váš z těch světských mrakot světa zlého, až spatří nicotu a prázdnotu světa v celě jeho ošklivosti, pak bude rok nový, až se duch váš odebere k nám, to bude ten nový život a s ním zároveň nový rok pro vás. Nyní vám miji vaše léta jedno po druhém ustavičně v jednom pořádku, brzo leto, zase zima neb mráz, to trvá ustavičně a trvati bude, dokud ta země vaše zemi bude, dokud nepříjde tam, odkud pochází, od slunce svého a tak dlouho by měl býti ten poslední den v roce vašem, ale i ten poslední den jednou přijde, až očištění budete od nepravosti vašich, potom zase se navrátí ta země do původu svého. Nyní, moji draží, oznámujeme vám zase, že v tomto nastávajícím čase, v tomto, jak vy to jmenujete, novém roce, bude mnoho všelijakého vyjednávání a umlouvání, které k žádnému cíli nepovede a potom požehnání Páně přijde na zemi vaši, bude dosti úrody země. Jen hleďte také vše ku chvále Boží a k lásce mezi sebou užívat. Jinde bude však mnoho zbytečného krveprolévání a hrůz pro lidstvo. Nyní víte, jak vypadá rok u nás a jak u vás. Příště vám ještě poznamenám, jak v tomto čase bude se konati dílo vaše.

* * *

IX.

Želíte pro svého bratra neb sestru, když hmotu jejich do hrobu ukládáte, hřmotně ji vyprovázíte, želíte proň, avšak žádný si nevzpomenete na ducha, jenž tu hmotu opustil, abyste modlitbou mu přispěli. Když jeho vlastní známi nejsou o životě záhrobním zpraveni a ten ubohý duch, který opustil hmotu také

o tom zpraven není, tedy ti, kdož o tom všem zpraveni jsou, mají se za něho pomodlit. My také vyprovázíme ducha do hrobu, totiž do hmoty, neb ty, když se vtěluješ, vstoupíš do hrobu děsného a vězení krutého. Musíš do boje krutého jíti a tam statečně bojovati, bys nebyl za otroka chycen a držán. Čihá na tebe mnoho nepřátel, kteří tě chtějí zničiti a uvězniti, do svých okovů tebe sevřiti. Velice neschůdná cesta tebe očekává, po níž musíš kráčet a velká bouře tě očekává, velké krupobíť a déšť na tebe pršetí budou. Ty musíš ale v boji tom zmužile bojovati a statečně tu cestu neschůdnou přejíti, nesmíš se těm tvým nepřátelům dáti polapiti a uvězniti, abys neměl znak zločincův na sobě a všem dešťům utéci a se schovati. Boje ty jsou boje duševní s neviditelnými nepřáteli záhrobními, s kterými ti bude bojovati, ale nesmíš klesnouti, ale statečně bojovati, zbraň máš modlitbu a Bůh tě vyššími duchy síliti bude, abys neklesl a mohl bojovati, pakli ale nebojuješ proti nim statně a udatně, upadneš do otroctví jejich a pak bude tvůj duch od nich znak míti. Až nad tvoji hlavou bouře jejich bouřiti bude a deštěm svých neřestí tebe zasypávatí budou, uteč se pod plášť Otce svého, tam ukrytí se můžeš. Bůh ti na cestu svítiti bude, abys se mohl těm překážkám vyhnouti. Pak-li ale ty vše takto nepřestojiš, upadneš do otroctví jejich a jich soudruhům budeš, zlo s nimi tropit budeš a jejich nečistý šat na sobě míti budeš i známky zločincovy, a tak znečistěn od nich budeš. Jak se potom, až hmotu, ten hrob z ducha tvého odložíš, jak potom budeš moci před Otce nebeského předstoupiti, ach, nebude ti to možno, ty se pak ještě dále musíš čistiti, abys byl čistý, tedy hleď raději, bys odložil hmotu a byl hned čistým, abys nemusel se čistiti dále, neboť za hrobem jsou těžké tresty k očistění se než zde na zemi. Když ty ale budeš se všemu zlu vyhýbatí a jen v dobrém setrváš, pak ti vyšší bratři a sestry záhrobní, které ti v boji pomáhali a na cestu tobě svítili a Bůh, který tě sílil a pod svůj plášť ukryl, Ten tě pak přijme a za tvůj statečný boj tě obdaří znakem lásky své, a ti, kteří tě učili a těšili, tobě s velkou radostí vstříc půjdou. A jak my smutni máme být a jak každého toho bratra neb sestru do hmoty doprovázíme, neb víme, co jej očekává, ale každému slibujeme, že když nám Otec dovolí, že chrániti ho budeme, s jakou radostí ho vítáme

a jak mu jdeme radostně vstříc, ale jak smutně nad ním kvílíme, když se od nás odloučil a těch nepřátel se přidržel. A proto ne-reptej žádný nad křížkem svým, neb je ti to zde připraveno, aby jsi se očistil, neb jen nečistý kov čistiti se musí.

* * *

X.

Nermuť se sestro neb bratře milý nad kalným žitím svým, jenom buď stále trpělivým. — Povím tobě žití své! Život můj byl velmi smutný, jen samá bouře a krupobití stihalo mě, ani jeden záblesk slunce nezasvitil v mém žití pozemském. Tak dlouho unaven putoval jsem poutí tou; jednoho dne usedl jsem jsa unaven pod košatý strom. A hle! tu krásný sen, v krajině krásné octnul jsem se v zahradě přelíbezné. I pomyslil jsem sobě: o kéž bych již nikdy odtud nemusel a zde přebývatí mohl. Však jaké to překvapení, spatřil jsem za sebou člověka velmi příjemného a laskavého, který mne takto oslovil: Milý příteli, nepůjdeš již více odtud, ale nyní zde ti bude pracovati. Není to sen ale skutečnost, neb ty jsi se probudil z onoho snění k životu duševnímu, usnul jsi již pro svět tělesný, avšak nastává ti život duševní ve světě tomto duševním. Zde budeš pracovati stále bez únavy a odpočinku, neb práce tato neunaví tě, ale oblaží. Já tázal jsem se, zdaliž hoden jsem toho a té laskavosti jeho; on však pravil mně, že je to laskavost Otce nebeského a milost svatá Jeho. Ten přítel byl ochranný můj duch, který mě uvedl k dílu mému duševnímu a mě pracovati nyní naučil. Tak dnem tím usnul jsem světu tělesnému a útrapám jeho, a probudil jsem se pro život duševní a pro říši duchů i pro blaho ducha svého. Proto každý pevně v utrpení stůj a Pán tvůj, Bůh náš probudí tebe k práci duševní a sílu tobě dá k žití novému.

* * *

XI.

Vojáci zlí svázavše otce dětí, odvedli jej do vězení, avšak nabídl se otci tomu člověk jeden, by dítky ty mu do moci a ochrany

svěřil. S velkou radostí tak otec učinil, neb věděl, že kdyby dítky své měl nechat tak osamělé, že by se jim zle vedlo. Neboť on jsa v žaláři, nemohl by jim výchovy poskytnouti. A tak tím více ty máš dítky své Otci všemohoucímu pod ochranu svěřiti, neboť ty jsa v žaláři světa a v okovech hmoty, nemůžeš jim duševní výchovy dáti a proto pro nás netruchlete a těšte se, až jednékráte nadejde doba, kdy vy ze žaláře vyjdete a nad svými dětmi zaplesáte. Jako onen člověk, vyšed ze žaláře, šel k tomu člověku, kterému dítky svěřil, zaplesal nad nimi, viděl je všechny cnostně vychované a odrostlé, a ještě bohatstvím je onen muž obdařil. A tak až vy jednou opustíte zem tuto, spatříte dítky své ctné u Otce nebeského od světa odrostlé a všemu zlu odvrácené. Tak i my jsme odrostli dětství světa a ještě od Otce nebeského obohacené. Tedy jen do moci Boží nás odevzdej !

* * *

XII.

Přijď Pán k vám milostí svou ! Již nespím, ale Pán probudil mě, nezřím již kolem sebe tmou hrobovou ani tíže mrákot děsných, ale Pán přivedl mě na cestu krásnou a oblekl mně šat lehký, šat čistoty, který mne odděluje od roucha těžkého, roucha světa. Vidím nyní vše to, co svět viděti nemůže, aniž by dáti aneb dokonce pochopiti mohl. Tak umíráte všichni bídě a strastem světa, ale probouzíte se všichni k životu věčně blaženému. Tedy, drazí rodiče, bratři a sestry, hleďte, abyste také i vy jedenkrát smrti mohli umřítí strastem a tížím v duchu, ale hleďte býti probuzen v Kristu. — Pán s vámi ! probud' vás ze spaní vašeho již nyní.

* * *

XIII.

Bůh žehnej dílo tvoje, sestro milá ! Pohlédni jen na dalekou cestu, která jest před tebou a přes kterou musíš jíti, pakli chceš cíle svého dosáhnouti. Jest to cesta velmi úzká, neschůdná, jest na ni mnoho kamenů a mnoho trnů, o které tvé nohy klopýtati budou, ba mnohdy i krev prýštiti bude ; i ty si budeš mysliti :

zkusím to, půjdu kousek a snad to přece půjde. Ale jakmile přijdeš dále, tu ti nastane ještě neschůdnější cesta a ty si budeš mysliti: to již nemohu dále jíti po neschůdné cestě, vždyť bych si celé nohy o ty trny rozpíchala a o kamení omlátila. A tu již se budeš chtít vrátiti a aj, tu přijde k tobě nějaký člověk a osloví tě: kam pak kráčíš po této tak trapné a neschůdné cestě, nyní budeš celá upachtěna a rozmlácena; pohlédni jen, tamto cesta mnohem hezčí, širší a kratší, hleď, na místo trnů a kamení samé růže, na místo vedra a větrů je tam příjemný chládek, jak libě a pohodlně se ti půjde po cestě té. A tu tě bude zpět volati, aby jsi šla raději tou cestou širokou, a bude tě přemlouvati a a tobě říkati, jaký konec můžeš očekávati na takové cestě špatné; ale ty mu neodpovíš a pomyslíš sobě: když jsem se již na tu cestu vydala, nuž, nechť jest cíl jakýkoliv, půjdu dále a budu viděti, jak který s cílem svým se sejdeme. A nyní se ohlížíš, jak on pohodlně jde, samou rozkoš na té cestě má, kdežto ty znavena a upachtěna jsi. Tu si zase pomyslíš: měla jsem ho uposlechnouti a s ním jíti. Již je pozdě a tu se budeš pachtit dále. Ale co to, již se cesta končí, a co spatřilo oko tvé? — překrásný palác, který se pro tebe měl otevřít. O jaká nastala pro tebe veliká radost, když sám Pán tohoto krásného paláce ti vstříc šel a do tvé náruče tě sevřel. A nyní jaké nastalo radostné vítání a navzájem si rukou podávání; tu se každý s radostí ptal, jak jsi tu cestu přešla, vždyť tak těžká byla. O jakou radost má ten velký Pán, že jsi se nenechala svést a nešla zpět. A nyní, když jsi tak šťastně tu cestu přešla, máš zde svůj příbytek, za to, že jsi tak statečně kráčela, slouiti budeš dcerou mou a já Otcem tvým. A nyní pohlédni na tu druhou cestu: ta na pohled pěkná byla, ale jaký byl cíl její? tu před ním nestál onen krásný palác, ani nepřicházeli obyvatelé toho paláce, ani sám Pán nepřišel. — Ale jaký smutný pohled činil na to, co se před ním objevilo; zde neviděl překrásně oděné panstvo, které s radostí by mu vstříc přicházelo. On zde viděl onu velkou temnotu, která před ním se rozkládala, zde viděl jen samé utrápené a usouzené tváře, na místo skvoucích obleků toliko černé hábity, a tu viděl, jak na něho ze všech stran naléhají a jak na něho zasmušilými, uslizenými zraky pohlízejí. Tu si vzpoměl, jaký následek má ta cesta, která

taková hezká, krátká a pohodlná byla. Tu počal hořce plakati a naříkati, neb věděl, co ho očekává: samé trápení a naříkání, tak jako ty ostatní, kteří se tam nacházeli. Nyní přemýšlel a poznal, že chybil, že měl jíti raději s tím člověkem po té neschůdné cestě, že by zajisté došel lepšího cíle. Ale marné vše vzpomínání a naříkání, již bylo pozdě. Nyni by rád šel tou neschůdnou cestou, ale již byla ta cesta odstraněna, takže musel čekati a s těmi druhými se trápiti, až opětně mu nadejde doba, kdy bude moci po té špatné a neschůdné cestě kráčet. — Zde vidíš, milý bratře neb sestro, zde máš dobrý příklad, který si můžeš dobře zapamatovati a tím se poučiti, zde máš také dvě cesty: jedna je velmi hezká, pohodlná, krátká a široká, kdežto druhá je neschůdná a úzká, ty máš svobodnou vůli, vol si cestu kterou chceš. Pakli zvolíš si cestu dlouhou a neschůdnou a umíš si po ní statečně kráčet, tu zajisté nemůžeš žádnými rozkošemi oplývati. Ale vezmi si dobře do srdce celý život Pána Ježíše a dobře v něm rozjímej dobu jeho mládí až do jeho smrti. Jen pohlédni, když se náš Ježíš Kristus narodil, co jej očekávalo? zajisté žádné blaho, neb víš, že se z mnoha stran usilovalo o jeho život; dále rozjímej, když dospěl věku svého, tu jej teprve očekávala velká zkouška a velké boje, ale on si nezoufal a s oddaností do vůle Otce nebeského se odevzdal. A nyní si představ, když on hlásal a kázal ono pravé učení, onu pravou víru, která se nyní hlásá a opětně na světlo přichází; jak on mnoho pro ni vytrpěl hany, potupy a mnohé jiné. Ale i od svého vlastního učedníka zrazen a do rukou zlých dán byl. A nyní každý dobře rozjímej to jeho utrpení, ty zkoušky, které on musil vytrpět, jaká muka na něho čekala, zajisté každý víš, jaký těžký kříž mu byl vložen na jeho rámě a jakou cestou se musil ubírat, cestou neschůdnou a kamenitou, co posměchu a hany při tom musil snášeti; ale on vše z lásky k nám a z lásky k Bohu snášel a do Jeho vůle se odevzdal. — Tedy, milý bratře neb sestro, vem si dobře příklad z našeho Ježíše Krista a hled, by i ty jsi ho následoval; vždyť je ti známo, že řekl Ježíš Kristus: kdo chceš následovati šlepeje krvavé mé, vezmi kříž svůj na bedra svá, zapři sám sebe a za mnou pojď, neb kdo za mnou budeš chtíti kráčet, nebude ti tak snadno. Neb cesta ona jest o mnoho krutější než se zdá býti; ale pakli se

s velkou důvěrou a touhou oddáš do vůle Otce mého a Otce nebeského, tu silen budeš a až nejkrutější a nejtěžší kříž tvůj bude, tu k tobě přijdu a kříž tvůj ti pomohu nésti, tak jak mně se stalo, když jsem pod tíží kříže klesal, tu přišel Šimon a kříž mně pomohl nésti. Protož nenaříkej, ani žádný nereptej, pakli tvá cesta trpká jest, neb zajisté víš, že tě neočekává na této oběžnici žádné blaho, ani žádná rozkoš, ani žádný blahobyť, ale místo toho všeho samé zkoušky a soužení. Ale ty všecko s láskou přijímej, neb víš, že ti to bude vše nahrazeno a ty za to velkou odměnu dostaneš a s radostí uvítán budeš, tak jak jest to předem uvedeno. A tedy proto napomínám vás všechny, kráčejte statně a pevně onou trapnou cestou života vašeho. Neb víte, že po velkých zkouškách a utrpeních opět vám krásný život nastane a velká blaženost vás očekávati bude. Kdežto světská radost a světské blaho vás vede jen tam, kde velký nářek a trápení by vás očekávalo. Tedy proto, milí draží, spojte se v jeden kruh, v jeden celek, tak kráčejte pevně za Kristem Pánem k cíli svému a k domovu blaženému, kde se s radostí shledáme a ruce sobě podáme.

* * *

XIV.

Bůh v srdcích vašich přebývej! — Děsíš se člověče smrti? neděš se a poslyš mne! Viděla jsem před sebou život rozkvétající, těšila jsem se z něho a chtěla jsem jej honem utrhnouti; ale ruka mně sklesla, já přála jsem si, abych opět svěží a silná byla a čistosti bych opět nabyla. Nechtěla jsem smrt, ale život, ten rozkvétající život. Přišla chvíle těžká, chvíle rozhodná. Zdálo se mi, že již již držím květ života svého v ruce a zase jako by květ ten upadal v propast smrti. Bylo mně divno. Několik okamžiků jako by celá moje bytost pomíjela. Zdálo se mi, že neslyším, nevidím a jak pravím, jako bych vůbec nebyla. Volala jsem horečně; a zase nastala chvíle prázdná. Však nastojte! za několik okamžiků jsem se probudila. Bylo mně tak nápadně lehce, tak divně, jako bych byla tvrdě usnula, a náhle se probudila. Vzchopila jsem se, zkoušejíc svoji sílu, však zcela lehce jsem se z místa na místo pohybovala. Divila jsem se tomu velice, neboť před chvílí mně

tak těžko bylo. Zhlédla jsem sestru, děkovala jsem jí, že u mě v těch nejhorších chvílích byla, ale ona mi neodpovídala. Pokračovala jsem u všech svých známých, ale žádný ani nejmenším si mě nevšímal. Zamyslíla jsem se tedy a ještě jednou se rozhlédla po pokoji. A hle! mé tělo tam pod bílou pokrývkou leželo mrtvé a ztuhlé. Ohlédla jsem se na přátely své, oni pláčou. Pochopila jsem již vše, jen jeden velice přívětivý stařeček, stojící poblíže mé mrtvoly, se na mě přívětivě usmíval. Mně byl docela neznámým. Těšilo mě, že si mně ten všiml a tak laskavě na mě se usmívá. Byla bych se s ním ráda porozuměla. Pohlédla jsem na něho poněkud-tázavě, ale v tom jsem mu hned porozuměla. Pochopila jsem hned, že to zajisté jiná bytost, nežli ty druhé; přiblížila jsem se mu blíže a zahleděla jsem se ještě na něho, chtěje vypátrati, co to za bytost. On se stále tak na mě usmíval a zdálo se mi, že svým pohledem snímá ze mne těžké břemeno. Pak porozuměla jsem mu, že je to bratr lékař, ten dobrý můj lékař, ku kterému jsem se tak ráda utíkala. Dále poučoval mě, ukazuje na mé mrtvé tělo: Zdá se, že zde již přestal život býti. Však proto navrátí se tělo to, tobě již zcela nepotřebné, k matce své do země, aby v jejím klíně opět se k životu probudilo. A ty jsi odloučením tím přišla do kraje živého, kde tobě Bůh Otec tvůj život navrátí. Poznáš, že život ducha záleží pouze v poznávání Boha a v poznání živých pramenů slova Božího. Vyjdi sobě do rozsáhlých polí, uvidíš cestu řadou stromů posetou. Ty stromy povedou tě do sadů, kde tělo mé odpočinek nalezlo a kde v nový život se probouzí. Pak naslouchej hlasu Božího a On poví tobě, kde jsem já květ života blaženého nalezla a kde kvetoucí život pěstují, i kde mladost má v radost se proměnila a rozkvetla. Jen tam rozkvetne mladost v růži spanilou. Jen tam mladost promění se v radost.

* * *

XV.

Doba dlouhá to je, co jsem byl na té vaší zemi vtělen ve hmotném těle, tuze dlouhá doba, pravím, neboť zde byl docela jiný pořádek než máte nyní, tenkrát bylo to proti nyní tuze špatné, byl zde samý hustý les, cesty žádné, nebylo možno skrze

ty lesy se prodrati, zvěř všeho snad druhu se tu proháněla, nejvíce ovšem bylo tu dravců, vlci, medvědi a jiní dravci zde bydleli, dle toho musí to býti hodně dávno, kdy jsem na té zemi byl. O moji drazí, z toho sobě příklad vezměte, jak asi dlouhý život byl zde na té zemi, jen několik roků, asi devadesát, a co je těch devadesát roků proti tomu času, co jsem již, jak vy říkáte, za hrobem, moje bidné tělo je již tuze dávno se zemí smíšeno, takže ani dosti nepatrná kůstka z něho více nepozůstává. Tedy rozjímajte tu velkou marnost světa vašeho, dlouho-li zde budete a musíte taktéž k nám, u vás to trvá takřka hodiny, ale u nás celá tisíciletí a ještě není konce, zde musíte být všichni, tedy dobře rozjímajte, co já jsem zkusil na zemi této, nyní pro vás to je k neuvěření, protože ty velké svízele, které my jsme měli, dávno pominuly. Tedy nebudu vám líčit můj život tělesný, za to vám povím něco o životě duchovním, o životě tom, do kterého všichni tak spěšně kráčíte a pospícháte, každým okamžikem spějete krok blíže k němu a až přijde ten poslední krok a vy se ucítíte být bez těla hmotného, o moji drazí, o této větě bychom mohli dlouho a velmi dlouho jednat, o tom kroku ze života tělesného do života duchovního. U lidí takových, kteří jsou ctnostní a milí Otci nebeskému, jako by se probudili z dlouhého a těžkého spánku a oni nevědí, co to vše znamená, vidí, slyší, mluví, vidí sami sebe, vidí všady, nic jim v tom zraku nepřekáží, vidí skrze ty nejsilnější zdě a vůbec skrze vše hmotné, vidí vaše dobré známé ze života záhrobního, kteří již dávno zesnuli v Pánu, vidí v ty vtělené na zemi a z toho všeho mají úzkost a strach, jak to asi s nimi bude dále, nikdo neví, kde se octne neb co se s ním dít bude. To jest to první probuzení ze života tělesného do života duchovního. Tak je to u lidí ctnostných, ale u lidí bídných a hříšných to dopadá o mnoho, ach tuze mnoho hůře, oni trpí tělesně i duševně, jejich úzkosti a zmatky jsou hrozné, ach velmi hrozné, oni cítí vše, co se děje tělu i duchu jejich, oni cítí hnilobu svého vlastního těla, oni trpí velmi, jejich červ neumdlévá, ale trápi a sužuje je tak silně, že to pro vás je k nepopsání, oni vše tak zřetelně vidí, ty všechny nepravosti, kterých se v těle dopustili, v jejich největší hrůze a ošklivosti tak zřetelně a jasně, jako by se to nyní dělo, strach, bázeň, úzkost, bolesti těla i ducha, neb

to, co tělo cítí, cítí také duch, on cítí všechny ty červy, kteří jeho tělo hlodají, on cítí bolesti poslední své nemoci, on je tak sklíčen, že neví co počít, co konat a co s ním vlastně se děje, tak, moji milí, dopadá smrt hříšníka, vypsát vám vše dopodrobna bylo by těžké, ale tolik sobě pamatujte, vždy že každým vašim vydechnutím o krok jdete blíže k nám, a až přijde ten poslední krok, aby vaše probuzení po odloučení těla vašeho bylo veselé a ne bolestné, ani úzkostné.

* * *

XVI.

Dokonáno jest! Tak volal z kříže ten nejčistší duch, který bydlel na zemi vaší, tedy, moji drazí, v každém vašem myšlení vždy sobě pamatujte tuto větu, kterou řekl ten božský Mistr: dokonáno jest, a tak zlý duch nebude moci k vám, nesplete vás nikdy, když ustavičně mysletí budete na to odloučení vaše duchovní a zajisté v té chvíli, až spatříte sebe u lože vašeho, že snáze pochopíte váš stav duchovní, že máte se brát tam, kde domov váš pravý a nikoliv starati se o svět hmotný a o záležitosti jeho a tak, moji drazí, v ty rady a pokyny od nás, neb dosti blízká doba vám okáže, kam vede moudrost světa a kam vede cnost Božská, tam, kde panuje láska, mír a upřímnost, jedna vůle, v rodinách takových spočívá božské požehnání, neb duchové dobří péči mají o ty jim svěřené, ale kde hnízí záští, neláska, sobectví, tam mají domov duchové nedokonalí, kteří vládou v příbytcích takových, a pozná každý dílo jejich, proto, moji drazí, buďte sobě všichni věrní, netřete se vespolek, ale v lásce živi buďte na světě vašem, abychom přístupu našli vždy mezi vás, chraňte se nepravostí, ale dobře číňte každému a dobře činěno bude i vám, tedy, moji drazí, krácejte touto cestou, až dojdete k tomu místu, na kterém i vy zvoláte: dokonáno jest to pozemské žití moje! a odejdete mezi nás. Co jsou platny potom ty poklady světa, když to slovo se bojí vyslovit boháč pozemský, on se zdráhá toho odloučení a přece mu to nic neprospěje, jen ještě k horšímu ho svádí. Moji drazí, pamatujte sobě, že na vaší zemi jste jen chvílenku, ale mezi námi ustavičně, o to se starejte, byste

nikdy s hrůzou nevyslovovali ta slova: dokonáno jest, ale abyste v tomto slově útěchu nalezli, útěchu pro ty duchy vaše. Moji drazí, nyní vám nastala ta doba, v které jsme vám pravili, že tento rok vám lépe bude, tedy, moji drazí, neztrpčujte sobě sami dobu tuto, ale v lásce, upřímnosti a svornosti vespolek pěstujte dílo toto, dílo Páně, neb nyní nebude nikoho, kdo by vám v tomto díle překážeti mohl. Jen ve skrytosti pracujte, nikomu, kdo vám není povědom, nesvěřujte tajemství toto, až nadejde chvíle, povíme vám více, co činiti máte.

* * *

XVII.

Milovaní moji, i dnes vstupuji k vám, bych vám pravdu hlásal, tu pravdu, o které svět ani slyšeti nechce, o kterou se tak mnoho zápasí. O moji nejmilejší, co počínat vám třeba, byste šťastnými byli mezi námi. Jsou na té vaší zemi různá vyznání, každý hájí to svoje, ale ani jediný z těch všech vespolek není to, co býti má, každý se rád nechává vodit od jiných, ale to pravé jádro nezná nikdo; a proč ho nezná? proto, že každý by rád, aby se o něho jiní starali, ale žádný nemá takto jednat, to jest velmi chybné, ty se máš starati o sebe sám, tobě nikdo pomoci nemůže, věz, že to pravda svatá, žádný otec duchovní nepůjde s tebou mezi nás, aby tebe vyprovodil, jak vy to jmenujete, až za hrob a tam tobě místo upravit, ale ty půjdeš sám z tohoto světa a vstoupíš mezi nás. Kdo tu bude, by tobě ukázal tu cestu, po které ti kráčetí bude, kdo tu bude? zajisté nikdo jiný nežli my, my tu budeme a povedeme tebe na místo tobě od Pána určené, tedy proč se tak úzkostlivě ohlížíš na toho neb onoho vtělence, který ze svého velkého nerozumu nechce a nechce o nás ničeho slyšet, ten tobě potom nepomůže, protože s tebou nepůjde a kdyby i tak se stalo, tu ještě nemůžeš na tu jeho pomoc spoléhati, a to proto, že on sám nebude vědět sobě rady. Na ty ale spolehejte, kteří chtějí býti přáteli vašimi, ti, kteří navštěvují vás a ukazují vám cestu, po které kráčetí třeba, byste došli dříve cíle svého, dříve pravim, neb ten, kdo ničeho o nás věděti nechce, ten kráčí, ale neví kam. Tedy moji nejmilejší, na-

bádám vás zase, byste jednali a konali vše z lásky čisté, byste se neohlíželi na sebe, ale jednali ve prospěch jiných. Co platno vám věřití to neb ono, když skutky vaše ukazují opak toho co jste slyšeli a co konati doporučeno bylo vám, proto, moji nejmilejší, radíme vám, neohlížejte se na nikoho ať koná jiný cokoli, ale pamětlivi buďte toho, že jste všichni dítkami Otce nebeského a že když urážíte to neb ono dítko Jeho, urážíte i Jeho; to sobě pamatujte pro vždy. Dnes vám oznámím, co konati máte, byste měli mezi námi dobré duchy na straně vaší, to konejte jen vše z lásky k vašim bratrům neb sestrám ať dobrým nebo zlým, na to se neohlížejte, jakým kdo jest a tak konejte vůli Otce nebeského, který svítí slunkem svým na každého, ať tiché, mírné a trpělivé, i na zlé, svévolné, hašteřivé, u něho rozdílu není. Tedy vezměte sobě z toho ponaučení, byste i vy tak konali. Nyní, moji nejmilejší, odevzdávám vás do moci a vůle Otce našeho.

Trpící duchové.

I.

S jakou bázní já přicházím mezi vás, abyste mě nezapudili; neb slyším ta krásná slova tak utěšující a ducha posilující, kteréž vycházejí z úst vašich a velebí Boha, což jsem já nikdy nevěřila, že by po tělesné smrti člověka ještě také duše žila. Ale když uplynul Bohem mi určený čas života mého tělesného a nadešla ta poslední má hodina, tu v těch smrtelných bolestech mne smyslově i paměť opustila a já byla v té smrtelné duševní ztrnulosti. Ale když se duše od těla oddělila, tu se myšlénka i paměť zase navrátila; ale že bych já duchem byla, to jsem nevěřila. A když jsem tělo moje v rakvi ležet viděla, že jsem duchem jsem nevěřila, ale byla jsem v tom domnění, že jest to jen tak krušný a strašný sen; tu jsem očekávala až nastane jitro a nadejde zase den, že se probudím a že zmizí ten tak krušný a strašný sen. A když jsem tu viděla mé tělo v rakvi k hrobu nešené a pak do hrobu vpuštěné, a když první hrouda na rakev zaduněla, tu se moje paměť úplně navrátila a já poznala, že v pravdě duchem jsem. Tu z toho místa prchám jako větrem nesená ale kam? A tu se rozpomínám, jak v krátkosti uplynuly ty všechny rozkoše a radovánky toho světa, které jsem já zažila, a teď nikde nenalézám útěchy ani odpočinku, a jak dlouhá, dlouhá doba již uplynula, a já odpočinku nenalézám, a častokráte slyším volat jméno moje: o Heleno, Heleno! Ale když se ohlížím, odkud hlas ten pochází, tu nevidím žádného, a tak bez přestání vyhledávám, kde bych našla útěchy.

A vy, drazí, nezapoměňte ve vaší modlitbě na duše zbloudilé a ten nejvyšší dobrotivý nebes Pán, zajisté uslyší modlitbu vaši. —

* * *

II.

O jednu berlu mnoho chorých podepříti se může, jest to berla neviditelná, a není to berla pro úd tělesný, dnes vidím jako na obraze celé svoje žití pozemské od kolébky až do doby, kdy tělo mé do rakve ukládali. Rodiče moji dosti zámožni byli a vždy o mě pečovali, abych jen velkým pánem byl a abych se až do smrti dobře měl. — Až do smrti! Ale Otec nebeský myslí jinak. On dá každému dítěti, když obléká na se roucho tělesné strážce neviditelného a jemu berlu, s kterou má svému svěřenci pomáhati, jemu ji podávati při jeho klesání, by neklesl. Nyní jsem se dozvěděl i já, že obdržel jsem jeho pomoc, že však Jeho i pomoc Jeho jsem odmítal a jiní se jí s radostí uchopili. Povězte, drazí přátelé, kde najdu toho, jenž podporou mi byl, neb klesám, myslím, že mezi nim a mnou delší cesta a delší prostora, než mezi nebem a zemí.

* * *

III.

Teče pramen s výšin nebes, pramen to, který oživován jest duchy; tážete se, kdo z pramenu toho pije nejvíce?

Boháč, ten z něho nepije zcela ničeho, poněvadž jest mu pramenem bohatství, z kterého čerpá rozkoše světa na ukájení hříšného těla. Chudáš, ten jen málo když z něho pije, a to jen tenkrát, když v největší nouzi a utrpení postaven, čerpá z něho útěchu a sílu pro utýranou duši svou, když s důvěrou odevzdává se vůli Nejvyššího. — Kdo pije z něho nejvíce? Dvě milující se duše; tak i já napil jsem se z pramenu toho, takže se mi udělala před očima tma a že mne z toho hlava rozbolela. — Miloval jsem dívku, milovali jsme se navzájem tak, že na vše vůkol jsme zapoměli. — Tu povolal ji k sobě Pán, já pak myslil sobě: rozloučení byli jsme na zemi, necht nás smrt spojí za hrobem.

Šel jsem do lesa k tomu stromu, kde jsme spolu sedávali, vyhrabal jsem sobě hrob, nahrabal listí kol sebe, přiložil smrtící zbraň ke skrání své a dokončil jsem pozemský život svůj.

Jaké bylo však zklamání mé, když stanul duch můj nad tělem mým, kolem mě se nebe zatemnilo, vůkol čirá, neproniknutelná tma a tak měl jsem plných 20 let setrvati nad hrobem svým. Tak dlouho měl jsem totiž žiti ve světě. Že však jsem neustále prosil anděla strážného a Boha o smilování, chvílema kleče volal jsem: „odpusť mi, Otče, provinění mé“, uspišily se dnové vysvobození mého a počal se trhat poznenáhlu mrak kolem mne, já zahlédl jednoho dne stín a slyšel jsem slova od bytosti mně dobře známé, po které jsem tak vroucně toužil, z radoval jsem se v duši své a prosil toužebněji a toužebněji, až tu jednoho dne přišla ke mně a pravila: »Václave, jest mi dovoleno sdíleti s tebou úděl tvůj« — Od onoho okamžiku zmizely poslední stíny tmy a láska naše stala se nám zdrojem neznámého posud blaha. — Ještě však nějaký krátký čas bude mi setrvati na místě tom, kde častěji zaznívá nyní píseň má:

Nechtěla se moje máti
k svému ditku ani znáti.
Nemám hrobu, ani rakve,
listi kryje kosti mě.

A až vyprší doba mého odpokutování, pak prositi budu Boha a Pána svého, by dopřál mi spatřiti svoji božskou tvář.

* * *

IV.

Pravíte: »jaký život, taková smrt«. Já však jsem přesvědčen o jiném, neb na mně se to neosvědčilo býti pravdivé. Můj život, to bylo něco jiného, ten byl plný blaha a radovánek, plný rozkoše, ale má smrt: s hrůzou vzpomínám si na mou smrt, to byla strašná úzkost a děs pojímá mne ještě nyní, kdykoli si vzpomenu na svoji smrt.

Chcete věděti, jaká byla má smrt? Slyšte, jaký byl můj život. Můj pán byl velký boháč, majitel několika panství a továren, já pak měl na starosti určovati a vypláceti mzdu lidu služebnému

a dělnému. Já vyplácel mzdy tak, že polovina z výplaty i více mnohdy plynulo do mé kapsy, což mělo za následek, že jsem byl v několika letech větším boháčem nežli můj pán. A tu, když v největším přepychu a bohatství jsem žil, přišla smrt, ano ta smrt. Leže na nádherném loži, svíjel jsem se v útrapách duševních a dlouho jsem se trápil, ač kolem mne stále lékaři a opatrovníci stáli.

Duch můj, povětšinou již z těla vypaven, nemohl se přece úplně od něho odloučiti; tu viděl jsem strašlivé obrazy kol sebe, na tisíce mozolovitých dlaní zkrvácených se po mně sápal a vztahovalo, každý žádal ode mě, oč jsem jej neb jeho rodinu připravil. Každý spílal životu i smrti mé, ano i pominuté psy na mne pošťali a tak v té trýzni jsem umíral. Když pak nastala smrt, tu veškeré to bohatství dolehlo pak na ducha, totiž na mě, neboť jsem již nebyl člověkem — jako obrovský balvan, pod jehož tíží jsem klesal, i slyšel jsem hlas: A nebudeš mít dříve pokoje, dokud neodevzdáš své nespravedlivě nabyté jmění těm, které jsi o ně ošidil. — Tu pak jsem mnoho let bloudil z chatrče do chatrče, od rodiny k rodině, od jednoho dělníka ke druhému, dával jsem, ano prosil jsem, by každý si vzal, oč zkrácen byl, nikdo však si mě nevšímal a slyšel-li jsem kde jaké slovo o sobě, znělo obyčejně „ten tyran“. Až po mnoha letech mi bylo konečně popráno přijiti do jednoho kroužku, kde mi bylo řečeno, bych prosil Boha a anděla strážného, by mi bylo ulehčeno; i učinil jsem tak a od té doby pak byla se mne sejmuta ta tíha nepoctivě nabytého jmění, já však ještě stále bloudím a hledám příležitost, jak a kdy bych mohl napravití viny své. — Věřte, draží, že veliký žok dobrých skutků nebude vám tak na obtíž, jako jediný nepoctivě nabytý halíř.

* * *

V.

I já přicházím k vám, předraží vtělení, bych případem svým ze svého vlastního vtělení přispěl a dokázal vám, jak pečuje o každého Otec váš, Otec nebeský, aby vzavše jádro z případu dosti často se přiházejícího, čerpali z nich svatou pravdu ze života zá-

hrobního, čerpali z nich poučení pro život vlastní, pro život nynější, aby, až vraceti se budete v říši původní, v říši duchů, vraceli se tam mravně a na duchu zdokonaleni, čímž jedině byste sobě připravili budoucnost klidnou a blaženou.

Nuže slyšte! I já byl na světě bohatým žebrákem, měl jsem mnoho služebníků, byl jsem bohatší než vy všichni dohromady. Zde přítomní, měl jsem zámky a paláce. Jeden byl mramorový a druhý křišťálový. Měl jsem korunu, ne pozlacenou, ale pravou zlatou korunu. Kol paláců rozprostíraly se rozsáhlé sady ve vši nádheře upravené, v nichž nejdražší rostliny, květiny a stromy celého světa se pěstovaly. Seděl jsem jednoho dne v parku obklopen služebnictvem svým, když tu usnul jsem a zdálo se mi, že ke mně přišla cikánka, pravá dcera přírody. Chtěl jsem ji dáti služebnictvem svým vyvésti, nemohl jsem však sebou hnouti. A ona pokynuvši mi, pravila: „nenamáhej se, zde mám pro tebe dopis“, při čemž mi podávala psaní. Přijav od ní dopis, otevřel jsem obálku a odhodil na zem. Ona však zvednuvši obálku dříve, než jsem psaní mohl čísti, pravila: „Co jest ti milejší, obálka nebo psaní?“ „Psaní“, pravil jsem, „zvláště, když od dobrého přítele pochází“. — „Tedy buď toho pamětliv“, pravila, načež zmizela. Já pak namáhal jsem se, bych přečetl podané mi psaní, ale marně, ni řádky jsem nemohl přečísti. V tom jsem se probudil. Kolem mne vše tak, jak dříve, služebnictvo v uctivé vzdálenosti čekalo na každý pokyn můj; i svolav je, tázal jsem se, zdali byl někdo přítomen. Obdržel jsem však zápornou odpověď. Případ tento, ač dosti rozrušil mysl mou, zůstal přece jen pro další život můj bezúčelným. Až v oné době, kdy opustiv tělo své, vrátil jsem se v říši nadpozemskou, tu byla první bytost, kterou jsem užírl, ona cikánka, jež držela v ruce své dopis a pravila: „Pohlédni zpět, co tamto vidíš?“ „Toť tělo mé“, pravil jsem. — „Ano, toť obálka, kterou, ač okrášlenou zlatem a drahokamy v největším přepychu a slávě, ve skvostně vyzdobené hrobce přece jen odpuditi jsi musel, ano ani ti dovoleno nebylo, abys v ní představil se Pánu a Otci tvému, tak jako jsi před lety obálku s tohoto psaní odhodil. Zde máš to psaní. Nebudeš choditi z paláce do paláce, ze sadu do sadu více, ale do tmavého koutečku si sedneš a budeš je čísti, jest tam celá tvá minulost“. Pak se ztra-

tila. Já pak sedím v koutečku v paláci, kde jsem dříve vládl a čtu psaní, čtu stále, neboť se mi zdá, že bez konce jest minulost má, nikdo mne nevyrušuje, nikdo si mne nevšímá. Já pak prosil jsem, bych mohl tento případ říci vám, by vzpoměli jste sobě, kdykoli o obálce a dopisu vypravujete, že vaše tělo také jen obálkou jest, že ji také odhodíte, až bude Otec váš chtít čisti psaní vaše. Pak hleďte, drazí, byste čisti a neporušení dojiti mohli řečeného cíle! —

* * *

VI.

Oběh krve, proud a krev, toť celý život! Tak myslel jsem, když žil jsem mezi vámi jako člověk. O jak jsem se mýlil, jak jsem se strašně mýlil. Krev přestala tělem obíhati, proud úplně ustál, ano i tělo již dávno není na místě tom, kam pochováno bylo, já však žiji dále. Není to krev, není to proud, neboť krev nemluví, nemůže mluvit. Já však mluvím tu k vám a rozmlouvám s vámi. Proud nadobro ustál, krev přestala tělem obíhati. Já žiji dále, ano budu žiti dál, budu žiti věčně, neboť tak od věčnosti ustanoveno a předurčeno jest. Jak mohl jsem být tak bláhový a nevěřiti v toto já, v tuto duši, v tohoto ducha. O děti světla! Jak šťastny a blaženy můžete býti, neboť se vám otevírá budoucnost i minulost, i přítomnost. Nevěřte v hmotu, jako já věřil, o nevěřte, neboť nedovedete si představití, jaké bylo pomatení mé, když přestala krev a proud působiti v těle mém a když opouštěl jsem hmotu, která vrácena byla hrudě, a co času minulo od onoho okamžiku, než přišel jsem konečně k názoru nynějšímu. Nevěřte materialismu, věřte jen pevně v ducha, neboť vira tato jediné uvede vás po smrti k cíli v říši duchů a zařídte život váš tak, abyste, až opustíte hmotu vaši, přišli v říši duchů dobrých, by nemuseli jste znova trpěti, neb znovu se vtělití, činite dobré skutky. —

* * *

VII.

O lásco, lásco, kde najdu tebe? Tys zdroj blaha a věčné blaženosti. O lásco, což nenalezla jsi koutečku v nejtajnějším

zákoutí srdce mého, bys tam se uchýlila? — O lásko, kde naleznu tebe?

Tak volám nyní, tak volá muž srdce kamenného. Kde naleznu nyní ty, jež přede mnou s hrůzou utíkali, o které jsem se nikdy jako otec nestaral. Kde naleznu tebe, milá manželko má, bych na kolenou tebe odprosil? Kde naleznu vás, vy bytosti něžné, jež nepoznaly jste nikdy lásky otcovské. Jak rád bych vás nyní celoval!

O lásko! proč nedala jsi se mně dříve poznati? proč nezatoužil jsem jen v životě svém po tobě, proč nevloudila jsi se bez mého vědomí do srdce mého? Tak volám nyní a marně volám. O prosím vás, možno-li vám, pomozte, ach pomozte, bych našel ty, jež hledám, sic nebude mému utrpení konce, orodujte, prosím vás, prostě vy za mě, neboť já marně prosím a volám, nebudu vyslyšen, neboť jsem sám také žádné slitování neměl.

* * *

VIII.

Nevinná krev volá o pomstu. Ano, přátelé drazí, slyšeli jste již mnoho duší, mnoho již přišlo k vám a ještě přijde, však vyslechněte také mě, byste poznali, jak trestá se nevinná krev. — Když umíral otec náš, tu povolal nás k loži svému a ač já mladší byl, přece stejným dílem rozdělil nás o hospodářství své. Byli jsme dva bratři. Když po smrti otcově ujmuli jsme se podílů svých, tu bratr můj, špatně hospodařiv, brzo octnul se v tísní. Mně pak, že šetrný jsem byl, dařilo se dobře a zkvétalo hospodářství mé. První dobou pomáhával jsem častěji bratru svému, když pak viděl jsem, že bezúčelně, tu přestával jsem a i když oženiv se, šťastně a spokojeně jsem ve své domácnosti žil a majetkové poměry zdokonalil, na bratra více jsem nevzpoměl a jemu více dáti nechtěl. Tu zanevřel bratr můj proti mně a toužil po pomstě.

Když pak nucen jsem byl jednou odejiti na výroční trh, který se ve vzdálenějším městě konal, zdržel jsem se dva dny mimo domov, tu po návratu našel jsem manželku svou mrtvou. Byla zavražděna. Poněvadž nic odcizeno nebylo, byl jsem zatčen a do vězení uvržen, kde jsem musel po celou dobu líčení setrpati.

Když pak bratr můj u soudu odpřisáhl, že on toho neučinil, tu bylo jediné, co jsem mu mohl říci: »Bůh ti odpust, bratře, a zaplať ti to Pán Bůh«. Nemyslete sobě, když vám někdo řekne »zaplať vám Bůh«, že to hozeno do větru, nikoliv, to dobře zapíše se do knihy skutků vašich, ať dobrých nebo zlých a po smrti vaší, totiž po opuštění těla, neboť není žádné smrti, naleznete tam již vše připraveno.

Tak i já tenkrát, když můj bratr odpřisáhl, že je nevinný, byl jsem týrán a vězněn. Jak mohl jsem však říci, že jsem vinný, když to pravda nebylo? Když tak utýrán a uštván seděl jsem v okovech ukován, v myšlénky pohroužen v cele své, přál jsem si, by Bůh všemohoucí mně vysvoboditi ráčil a mně zemřít nechal, tu ukázala se přede mnou bílá postava a pravila: »Ještě dvanáct hodin bude tobě trpěti, pak budeš vysvobozen«.

Druhého dne byl jsem opět předveden před soud, kde měl jsem se dovědět o rozsudku, který ovšem v případě tomto zníti mohl pouze kladně; tak se také stalo. Přišel žalárník, uvedl mne do místnosti, kde mně byl přečten rozsudek, že mám být utracen rukou katovou. Jak mi tenkrát bylo, dovedete si představit. Byl jsem nevinný, nemohl jsem také nic jiného říci. Má-li se však tak státi, děj se vůle boží. — Byl jsem opětně veden zpět do do cely, kde měl jsem ještě jen kratičkou dobu strávit. Tu když kráčeli jsme po schodech, padl jsem a skonal. Co tu bylo mého těla řezání, co mluvení a hádání se, až konečně uznáno, že jsem byl raněn mrtvicí.

Já zatím vrátil jsem se do cely své, kde ještě nějaký čas jsem setrval, až poznal jsem, že mohu se volně pohybovat, že nejsem více upoután, ale že duch volný, ano, co tělo trýznili a žalářovali, že duch pranic neutrpěl. Tu mně napadlo, bych šel se podívat, co děje se na mém bývalém statku.

Přijdu tam a co vidím? bratr můj sedí u stolu, rve si vlasy a volá stále: »nevinná krev volá o pomstu«. Však i on brzy přijde, by pověděl vám, jak vede se mu v životě záhrobním, mezi tím, co já v blahu a spokojenosti pracuji na dalším zdokonalení svém. S Bohem.

IX.

(Po malé přestávce projevil se duch následovně:)

Ach prosím vás, povězte mi, kdo otevřel mi dveře vězení mého, či to byla ruka, jež odstrčila závoru a vyvedla mne ven. O prosím vás, aneb ještě lépe, odkopněte mne od sebe, neb nevíte, jak strašlivě bylo provinění mé. Ach můj nevinný bratr, ach má nevinná oběť. O varujte se všech podobných činů, neb nevíte, jak ukrutné utrpení čeká toho, kdo hřeší tak jako já jsem hřešil. Nedovedete si představit ni pomyslit, co to je žalář záhrobní, pomyslete sobě jen, že plných tří sta let jsem vězněn, však to není vše, ni vypovědět se vám nedá, co a jak duch můj vytrpěti musil. Co jest žalář na světě? co vaše mučidla?

O varujte se všeho, varujte se křivé přísahy, varujte se vraždy a prosím vás, prostě za mne, bych mohl později více říci vám, neboť já marně doposavad prosil jsem.

* * *

X.

Neustále chodím po té úzké polní mezi a neustále jsem tou polní práci zaměstnána, tak jako za živobyti. A přece vím, že jsem duch, volný duch, že nejsem více hmotou lidského těla poutána. Chcete vědět, proč tak stále chodím? Nuže, povím vám to. Můj muž uoral sousedu kousek té meze a já o tom věděla a schválila jsem to. Vidíte, zde v tom košíčku mám všechna ta zrníčka, co jsme po čas mého života z toho kousku zorané půdy sklídili; když opustila jsem tělo, tu dostala jsem rozkaz, bych vrátila majiteli sklizeň z neprávem nabyté půdy a od té doby stále chodím, stále hledám souseda, o kterém nevím, kde se nyní nalézá. Prosím vás, jest-li o něm víte, povězte mi, neboť nebudu mítí dříve pokoje, dokud jemu vše nevrátím.

* * *

XI.

Ach, kam jsi mě to uvedl, průvodče můj milý, k takovéto hrůzně, strašné pláni, kde není ničeho krásného k vidění, jenom

děsných větrů slyšet skučení, a v té velké krušné pláni, kteráž není k přehlédnutí, nevidím jiného než drsný bodlák, trní a skalní rozvaliny; a jaké to příšerné a chmurné světlo osvětluje tuto pláň, to není to krásné nebes slunko, které tak krásně a jasně svítí, ale toto pošmourné světlo vychází z té skalní rozvaliny. Průvodče můj milý, co jest ona hrůzná a děsná planina? — Ty pravíš, na této pláni že jest ten život záhrobní pro ty, kteří za života svého Boha, svého Stvořitele, svého štědrodárce, svého ducha, kterýž pochází od Boha, popřeli, a jen tomu zrádnému knížeti toho světa sloužili, citu a lásky k bližnímu svému nepoznali, a bratra svého o jeho chléb a o jeho majetek olupovali, jen aby své poklady nahromadili a pak z toho tak nespravedlivě nabytého pokladu rozkoše, radovánky a svůj blahobyť požívali, a když bratra svého o poslední halír oloupili a on nouzi, bídou a utrpením uštváný posléze klesá v hrob tmavý, tu oni se radují, že jsou kletby jeho navždy zbaveni. Ale jak se mýlí, neb všechny jejich skutky jsou v knize života jejich prstem Božím znamenány a tu zajisté při svých rozkoších a radovánkách a při jich blahobytu častokráte červ v srdci jim zahlodá a ten přísný jejich soudce, to jejich svědomí, jim zajisté pokoje nedá, a když pak ta neprosná smrt na dveře jich srdcí zaklepe, tu se děsem a hrůzou v nitru svém zachvějí, a když pak ona svou ostrou kosou život jich podetne a nejvyšší spravedlivý Bůh je k soudu povolá, tu pak za ty jejich skutky na této hrůzyplné pláni čeká je odměna a oni v té hrůzné temnotě bez přestání bloudí, ať se kamkoli obrátí, ta hrůzná vidina se jim všady před zraky jejich představí a jak jim dlouho, dlouho ta hrůzyplná vidina potrvá, to je jenom u Boha. Proto pamatuj vždy každý, že máš ducha od Boha, kterého On jednou nazpět k soudu povolá, a pamatuj každý na ten život věčný, kterýž věčně potrvá.

XII.

Ach, jak těžké je to břímě, snášeti toho duševního utrpení, ale odnikud žádného slitování, jenom kletba kletbu stíhá, jak těžká je to pokuta hříchů na ducha uvalena za jeho nespraved-

livé skutky a jeho špatné činy, kterými to nespravedlivé jmění nahromadil, a ti, kteří ho používají a z něho požitky berou, ti sobě na utrpení ducha nikdy nevzpomenou a jejich modlitba za mrzké peníze koupená, ta duchu nic nepomáhá, ale skutek musí být skutkem vyrovnán. Ach, kdo ho vyrovná? Jenom zase já, ale jak dlouho, ach jak dlouho musím čekat na to boží smilování, až mně Bůh dopřeje zase to znovuzrození, ach, jak jen v tom novém žití obstojím, budu-li mít tolik síly, abych v tom novém žití napravil dobrými skutky, co jsem v tomto životě provinil, neb tato utrpení z paměti vymizí a já padnu do mnohem horšího utrpení.

* * *

XIII.

V jaké místo jsem to průvodcem svým milým uveden? — Z tohoto místa mám dáti poučení, ale vidím vůkol jen samé roviny, pod těmito jsou těla od duchů již opuštěná a ku spráchnivění do země této uložena — jaké ale já mám o tom podati poučení? Tu je mi ukázána nádherná mohyla, která je všemi ozdobami okrášlena, a na ni se stkví anděl zlatý, ale jest to kámen, který nemá moci ani žádné vlády, neb je z toho kamene jen vytesaná. A kdo jest to, jenž u té mohyly tak smutně stojí? — Je to duch, jehož tělo pod mohylou tou jest uloženo. Jak smutně tu vzdychá a praví: jak zdlouha, zdlouha plyne doba za dobou a já zde bez přestání čekám, kdežto tělo moje dávno již jest v prach a popel obráceno, až kdo kolemjdoucí pronese ke mně ze srdce, z upřímosti a lásky to slovo spasné: „Popřejž mu, o Bože, té věčné slávy“. Ale každý přečte na této mohyle nápis zlatý a s opovržením se odvrátí, neb má v paměti kdo to byl, a jaký byl jeho život. Jest to můj trest spravedlivý a zasloužený, neb jsem za svého žití měl každého v opovržení, kdo mně nebyl stavem rovný, a moje srdce bylo ku každému jako kámen tvrdé, což tu svědčí jako svědek tento anděl z toho kamene tu vytesaný. O jak šťastný, jak blažený je duch takový, jehož rov kryje jenom drn zelený, tu zajisté, kdo kráčí kol toho prostiického rovu, povznese s upřímosti ten spasný za něho vzdech k Bohu. Jak

já zde ještě dlouho čekat musím, než kdo z kolemjdoucích pronese za mě to slovo spasné: popřejž mu o Bože té věčné slávy!

* * *

XIV.

Průvodče můj milý, kdy bude ukončena ta naše tak daleká cesta, po které tak bleskurychle kráčíme? — Ach, hrůza — kam mě to uvádíš, průvodče můj milý — mezi takovéto pusté, krušné a strmé skaliny, kde není žádného ptactva ani zvěře ani stromů tu není, jen mezi těmi skalními rozsedlinami roste jakási nepatrná rostlina, ach — průvodče můj milý — tam v té skalní sluji vidím jakési lidi — ale jak rozdílný je útvar jejich mezi ostatními lidmi — a jaký to na sobě oděv mají? — Jakési kusy huňaté kůže kolem sebe líčím připevněné — o průvodče můj milý, jaký pokrm tito lidé v těch hrůzných, pustých skalách zde požívají, když tu ničeho nikde není? — A tu ke mně praví průvodce můj milý, že hnusný hmyz, jenž se v těch rozsedlinách skalních plazí, a jakási zemní plodina, kterouž vyhrabují svýma rukama a své mrtvé s pudem zvířecím pojídají, taková že zde jejich potrava. — Průvodče můj milý — proč stvořil ten tak dobrotivý Bůh mezi těmito tak hrůznými, pustými strmými skalinami tyto lidi? A tu praví průvodce můj milý, že to jsou oni, jenž na této zemi po mnoha svých tělesných životech Boha, svého Tvůrce, nikdy neuznali, Boha popírali a tomu všemohoucímu Tvůrci se jen posmívali, a jen přírodu za svůj život měli, a že od Boha vše pochází, nikdy neuznali a jen ten největší přepych na své paměti vždy měli a s potravou, kterou ten dobrotivý Tvůrce ve vši hojnosti pro každého žehná, jen pohrdali a rozmanité labužnictví sobě vymýšleli, a ve svém posledním životě vznešené paláce obývali a tu se svými podřízenými ne jako s lidmi, ale jako se zvířaty zacházeli a cit lásky bratrské nikdy nepoznali a v té krásné boží přírodě jen prostopášný život vedli, a když pak ten pustý a bohaprázdňý svůj život smrtí dokonali, tu byli za pokutu za své skutky na ta hrůzyplná místa k novému zrození jako lidé odsouzeni, aby tu přírodu, kterouž za svůj původ měli, v plné míře a její síle zakusili, neb v těchto hrůzných strmých skalách

se objevuje často a mnohdykrátě ob den strašné, děsné hřímání a blesky se křížují a tu oni lidé strachem a hrůzou do svých slují zalézají, a tu opět žhavé slunce, kteréž o ty strmé skály své paprsky láme, jako oheň pálí a tu oni před tím slunečním žářem zase do svých slují zalézají. Tak jim splácí ona příroda, kterouž oni místo Boha uznávali. — Ach, průvodče můj milý, již slyším tam ze vzdáli děsné dunění, pospěšme rychle nazpět, ať nás nezastihne to strašné hřímání —

* * *

XV.

O Pane Ježíši Kriste, smiluj se nad námi! — modlite se. Člověk bloudí v tmavé noci a spěchá k svému porušení, ale nechápete tato slova, že v těchto málo slovech je vám otevřena kniha celého vašeho života. A v pravdě člověk ve svém životě bloudí jako v temné noci, a den ode dne krok za krokem spěchá k svému porušení, neb ten klamný svět se každému zdá býti tak krásný, tak půvabný, plný rozkoší a radovánek, tu pak každý zatouží po těch veselých radovánkách a po těch zábavách. Také já jsem zatoužil po tom veselém životě, po těch zábavách a po těch rozkoších a ten tak dobrotivý Bůh mě obdaril mnoha a mnoha statky toho světa, mnoha bohatstvím, a tu jsem vynakládal značné částky svého jmění na ty zábavy a radovánky. Tu jsem byl od svých soudruhů vychvalován a oslavován, i domníval jsem se, že jsem na nejvyšším vrcholu svého štěstí i toho veselého života, a když mne potkal chudý žebrák a vztahoval s prosbou ke mně ruku svoji, tu jsem ho neviděl ani prosbu jeho neslyšel, mně jenom v mých uších zněla vzdávaná mi čest a chvála, a když tu v té nejkrásnější a nejveselejší rozkoši života mého ta neuprosná smrt svou smrtící kosou mně můj život podřezala, tu bylo od mých soudruhů nařikání, pláče a litování, kdo jim nahradí tak veselého a štědrého soudruha a když tu pak bylo tělo moje s tou největší slávou a okázalostí ku hrobu nešeno, tu všecka ta marná chvála a za mrzký peníz koupená sláva byla i s tělem v hrobě pohřbena a já tu zůstal sám jediný ode všech opuštěn bez pomoci a bez útěchy, co byla mně platna ta všecka

mně vzdávaná čest a sláva, ta duchu nic nespomáhá, ale jediné ta drahocenná slova: zaplať Pán Bůh, to ducha blaží, a to všady ducha na té duševní pouti provází. Tu byl můj hrob okrášlený a na něm skvostný památník postaven, ale to je vše marnost světa, to duchu nepomáhá. Pravím vám, moji draží, že jediný halěr, který je z útrpnosti a z opravdového citu lásky chudásu udělený a za něj to drahocenné slovo »zaplať Pán Bůh« daný, má mnohokrát větší cenu než všechna sláva toho světa. — Ale já neměl ani jediného toho tak drahocenného slova a tu jsem se cítil mnohokrát chudším než-li ten žebrák na svých berlách na ulici, proto moji draží, modlete se, člověk bloudí v temné noci a spěchá k svému porušení, a rozjímajte dobře tato slova.

* * *

XIV.

Nevěřte vtělení ničemu nahodilému, neboť není žádné náhody, vše jest řízeno vůlí Nejvyššího. Bych vám podala důkaz toho, slyšte sdělení mé: Seděla jsem v pozdní hodině noční ještě při své práci, když tu zdálo se mi, že někdo se ke mně blíží; v domění, že to někdo z rodinného kruhu, ohlédla jsem se. Jaké však bylo mé překvapení, když jsem nikoho nespatriila. Tu pojmul mne strach; shasnuvši světlo, ulehla jsem rychle ku spánku. — Po nějaké době, když se mysl má uklidnila, jsem také usnula. Tu zdálo se mi, že ke mně přišla postava staré ženy a pravila: Jsem tvá babička, ještě tě dvakrát navštívím; až přijdu potřetí, vezmu tě sebou. — Probudivši se ráno, vypravovala jsem rodičům můj divný sen, popsavši osobu, a již nebylo pochyby, že to byla skutečně nebožka babička, o které bývala častěji v rodině řeč, ale babičku jsem osobně neznala. „Toť čirá náhoda, že se ti o ní zdálo“, pravili rodiče, „a nic jiného“, a při tom také zůstalo. Netrvalo však dlouho, sotva několik měsíců, když sen se opako- val; babička pravila mimo jiné: „Ještě jednou tě navštívím, pak půjdeš sebou“. Vypravovavši ráno svůj sen, dostala jsem odpověď, že to jen náhoda, recitace prvního utkvěla ti tenkrát v paměti a teď se opakovala. Dobrá, myslila jsem u sebe, náhoda, náhoda! a více jsem si toho nevšímalá. — Uplynulo opět několik mě-

siců, byla jsem úplně zdráva, když tu jedné noci přišla ke mně má babička a držíc v ruku šedivé roucho, pravila, vzavši mne při tom za ruku: „Oblec toto roucho a pojď se mnou“! Vstala jsem, oblékla jsem roucho, a ohlédnuvši se na postel, z které jsem byla vstala, podivila jsem se, neboť tam leželo moje tělo. Obrátivši se k babičce, pravila jsem: „Hleďte, babičko, toť náhoda, tam leží moje tělo“. „Myslíš?“, pravila ona, „nuže, pojď se mnou!“ a vzavši mne za ruku, vyvedla mne z domu někam do krajin mi neznámých, pak se mi ztratila a já bloudila dlouho osamoceně, až mne napadla myšlenka: „Jdi a podívej se, je-li tam tvé tělo“. Šla jsem, přišla do příbytku, postel však byla prázdná a nad ní visela noční lampička. Mluvila jsem k rodičům, ti mi však neodpovídali, šla jsem opět pryč a bloudila jsem zase osamocena a opuštěna, jen jsem si tak přála, abych někde potkala svoji babičku, zeptala bych se jí na to. Co tak přemýšlím a bloudím, kde se vzala, tu se vzala, stojí babička náhodou u mne a povídá: „Ty jsi byla u svého těla, vid, viděla jsi ho?“ — „Ono tam již náhodou nebylo“, — odpověděla jsem. — „Myslíš, že náhodou? — tedy pojď se mnou!“ a vzavši mne za ruku, vedla mne na hřbitov. „Zde se podívej“, pravila, „co vidíš tam dole?“ „Toť náhodou mé tělo“. — „Myslíš? tedy se zde posaď“, pravila babička a zmizela. Posadila jsem se na kámen náhrobní a tam seděla jsem opuštěna, ve své myšlence pohřížena, dlouho, nekonečně, ano celé tisíciletí se mi zdálo, že tak sedím, kolikráte jsem si přála, aby přišla má babička a mne odvedla, ona však nepřišla. Tu padnuvši na kolena svá, zvolala jsem: „Bože všemohoucí, snad to byla vůle Tvá, snad to nebyla náhoda, odpusť mi, že jsem nepoznala tvoji prozřetelnost“. Sotva jsem toto domluvila, přišel anděl strážný a podával mi roucho bílé a já obléknuvši jej, byla jsem unášena tam do říše lásky, kde věčné světlo a samý zpěv a veselí, kde nekonečná blaženost a žádné utrpení. Proto, milí drazí, neberte to tak na lehkou váhu, nevěřte v náhodu, ale věřte, že vše pochází z vůle boží, by až jedenkrát opustíte hmotu vaši, mohli se se mnou radovati a Boha velebiti, což bych vám z hloubi srdce přála.

XV.

Jsem nyní bezstarostným duchem, ale není tomu dávno. — Znám vám přísloví, že kdo s čím zachází, tím také schází. To se také na mne vyplnilo. Pracoval jsem ve skále, byl jsem lamačem a tam jsem také našel svůj hrob. Dlouho, ba dlouho jsem nevěděl, že jsem duch, i myslel jsem, že mám buď dvě těla nebo dvě duše. Viděl jsem tělo mé, když zasáhnuto bylo kamením a hlava byla jím rozbita, já cítil bolest, jdu domů a prosím manželku, aby mi dala obvazek, ona si mě ani nevšimla a já vidím, jak starostlivě čeká mého příchodu, jak pláče, že tak dlouho nepřicházím, a já byl doma. Běžím zpátky do skal a zase domů, tu slyším doma samý pláč, žena pláče, děti pláčou že nejdu — a já byl doma — nikdo mě nevidí, nikdo si mě nevšimá. Konečně šla manželka k mému bratrovi a prosila jej, by s ní šel do skal, že se mi muselo něco přihodit, že nejdu. Šli a já šel s nimi. — Bratr a ještě dva sousedé vytáhli z kamení tělo mé, pak všichni plakali — já plakal s nimi, ženu jsem těšil, utíral jí slzy, neviděla mne, neslyšela mne. — Na pohřbu vše plakalo nad osudem mým, já plakal také — po pohřbu jsem pak častěji přišel domů a viděl jsem ženu plačící a dítky, any chleba dosyta nemají — šel jsem na hřbitov a tam u těla se vroucně, dlouho a dlouho modlil — prosil jsem Boha všemohoucího za umírnění bídy a nouze rodině mé. Tu přišel ke mně anděl strážný a řekl mi: „Neplač! Vezmu na sebe této noci podobu tvou, půjdu k tvému bratrovi a řeknu jemu myšlenky tvé“. Tenkrát jsem si myslel, by můj bratr pojmul moji ženu za manželku. Šel té noci k bratru mému anděl můj a řekl jemu: „Ty viš, bratře, že má žena hodná jest, znáš ji zdůstatek, viš také, že mé dítky dosyta chleba nemají, poslyš, bratře, jest to má poslední prosba k tobě a Bůh ti to dojistá odplatí, pojmi manželku moji za svou, ujmi se ubohých sirotků a buď jim otcem dobrým a pečuj o ně jako o své, neb mě velice trápí bida jejich“. Ráno šel bratr můj k ženě mé a vyprávěl jí, jaký měl živý sen a vyplnil pak přání mé. Když po nějaké době vrátil jsem se domů, viděl jsem, jak šťastně a svorně žijí bratr se ženou a dítky že nouzi nemají, pak byl jsem teprve úplně šťasten. — Teď si, přátelé drazí, ten můj pozemský život vyklá-

dám jako zlý a ošklivý sen, z něhož život záhrobní, život nynější jest krásné probuzení.

* * *

XVI.

Přišla jsem do jednoho příbytku a tam sedělo dvanáct osob tak, jako když na někoho čekají, tu jsem si pomyslíla: zde přece hodně vyděláš. I obešla jsem je po pořádku jak seděli. — Přijdu k prvnímu a pravím: podej mi ruku, já ti budu hádati. On mi ruku podal a já hádala: Tvého syna ti nedávno přivedl policajt a už víc nechtěl vědět, utrh' mi ruku. — Přijdu ke druhému, podal mi opět ruku, já jemu řekla: Tys' měl být knězem a sběhl jsi z toho též mi ruku utrh' a nechtěl ví e vědět, přijdu ke třetímu, a pravím: Ty jsi ženat, ale jsi od ženy pryč, tvá žena se stále trápí a pláče nad osudem svým a již také nechtěl více vědět. — Tak jsem obešla všechny a když jsem byla hotova, vzala jsem talíř a jdu vybírat. Oni mi pravili: Ty chceš peníze? vždyť jsi duch! ty přece peněz nepotřebuješ. Jak mi toto řekli, tu jsem hned odešla a poněvadž vy byste mi to mohli také říci, tedy raději odejdu. S Pánem Bohem!*)

* * *

XVII.

Jest krásný veliký strom (spiritismus), který ověšen jest lahodným ovocem (projevy duchů); tímto stromem bylo zatřesenno, ovoce však nespadlo žádné, pouze listí, které shrabáno bylo na jednu hromadu. Však přišli větrové (povolani) a roznesli listí v krátké době po vší zemi, tak i zde vidím některé z těchto listů, které byl vítr v širý kraj zanesl. Podobenství toto slyšte však: Byl hospodář jeden, který máje pole své v údolí na půdě vlhké, zasel semě, které krásně vzešlo a v čas sklizně až se ohýbalo a kladlo těžké klasy. I pomyslíl hospodář v duchu svém, že příštím jarem na kopci vzdělá pole, neboť když v údolí ve vlhké půdě

*) Duch tento viděn v podobě cikánky. — Pohybuje se úplně v domnění tom, že žije ještě v těle lidském.

takou úrodu má, nechť každý vidí, jakou sklizeň má též na kopci. V příštím jaře vzdělal pole své na kopci. Obilí krásně počalo zkvétati; když nejvíce chtěl pyšným býti a pochlubiti se s ním, přišly vichřice, smetly obilí i s ornici a odplavily do údolí, kde vše v nivec uvedeno a zašlapáno bylo. Tak i vy, draží, nebuďte pyšní v srdci svém nad osením vaším (nad projevy vašimi) — nechtějte zasévatí na kopci (nečiňte přístupným každému kroužek váš), by každý viděl osení vaše, aby příšedší vichřice nezničila vám půdu (kroužek) i s osením vaším. Však jděte a hlásejte, jak nekonečně dobrotivý a milostivý jest Ten, od něhož vše pochází, jak plným rukama rozdává lásku a dobrodiní, jak málo lidstva bere však a přijmuté opět rozdává. I já, kdybych mohl, šel bych, postavil bych se na nejvyšší kopec a hlásal bych všemu lidstvu o nekonečné dobrotě a milosrdenství božím — šel bych k těm nejvyšším a řekl bych jim, jak nekonečně malicherní jsou ve vši slávě své, jak pomíjející a kratičké jest vše na světě tom oproti nekonečné říši a životu ducha. Však i já byl na světě takovým, neměl jsem malou komůrku ale paláce, neměl jsem malé zrcadélko v bytu svém, ale v celých stěnách jsem se shlížeti mohl, ne jednoho služebníka, ale mnoho služebníků jsem měl, avšak jeden z nich mi nejvěrněji oddán byl a po 30 let sloužil, vystál si zajisté očištěc již na této zemi. Když opustil služebník tento tělo své, tu i já jej v krátké době do říše duchů následoval. Opustiv pak tělo své, úplnou tmou za úděl jsem obdržel a tak drahá léta blouditi jen ve tmě jsem musel; tu po dlouhé době přišel jedenkrát ke mně služebník můj a pravil: „Bratře, ty při úplné tmě jsi a já kahanec mám, pojď, půjdeme spolu“. Jak mi tenkrát bylo, když mi řekl „bratře“, nedovedu vám vypověditi. Já padl před ním na kolena, prosil a líbal jsem jej zároveň. Kdyby mně tak býval řekl v životě světském, do žaláře bych jej býval dal úvrhnouti. Jak zcela jinak bylo v říši duševní, jak rád jsem tenkrát byl, jak jsem se cítil blaženu, že konečně obdržel jsem trochu světla na cestu mou. Pak, bratři milí, nebuďte pyšní jako já, nelpěte na hroudě pozemské, abyste jedenkrát ve tmě blouditi nemuseli, buďte též pamětlivi toho, že dnes mluvil jsem k vám a pravdu prožitou jsem vám zjevoval.

Články poučné.

I.

Jak smutno jest poslouchati rozhovory vaše. O jak malé viry jste posavade, spirité. Jeden věří, že jsou duchové, avšak popírá duši, druhý věří v duši, avšak nechce věřit v duchy, pak chcete se zváti ditky světla a pravdy. Jak diviti můžete se potom těm, kteří nevěří a nechťi věřit, těm, kteří popírají jsoucnost samého Boha. Jsou slepci na světě dvojího druhu, jedni, kteří již od narození slepí jsou, druzí, kteří buď vlastní neb cizí vinou o zrak přišli, a přec i těm všem i pro ně svítí stejně slunce na obloze. Jedni nechťi věřit v duchy, že jsou nehmatatelní, druzí nechťi věřit v Boha, že jest neviditelný, a přec rozprostírá se před zraky jejich velký chrám, chrám přírody, kde každý keř, každý strom, ano každý list hlásá jsoucnost Boha. Jděte do přírody a zřete, kam vše vyrůstá? do země neb vzhůru pne-li se každý strom, každý keř? — Kde chcete, by končil život váš? — V zemi, z které vše vyrůstá aneb tam, kde miliony vám posud známých i neznámých světů krouží v prostore? Ptejte se, či ruka vládne otěžemi všehomíra? Kdo rozkazuje, by vše se dělo tak a ne jinak? Ach, ubozí, jak málo jest vám posud známo o nezměnitelných zákonech božích a jak mnoho jest posud, co máte seznati? Kam by se poděl zahradník s uměním svým, i kdyby sebe skvělejší bylo, kdyby nad jeho záhonky nebděla moc a dobrota Boží? I mezi vás přijde duch pravdy a mnohým pravdám bude učiti vás mnohé, co dosud skryto, bude vám odhaleno. — Přijde též mezi vás duch světla; připravte proto zraky vaše, by viděli jste pak až slunce pro vás vycházeťi bude, neboť již počíná svi-

tati. Nemyslete si, že co pouhým okem vám viditelné není, vůbec není. Zdaliž vidíte dno v hloubi oceánu pouhým okem a přec nikdo pochybovat nebude, že tam jest. Až otevrou se zraky vaše, tu mnohé budete viděti, co jen vyvolencům dopráno bylo a mnohé tajemství odhalí se pak vám. Dříve však odložití musíte vše, co víže a poutá vás ku hmotě, k tělu, uskrovnit a duchu vašemu uvolnit, by volně mohl vzlétnout a bádati.

* * *

II.

Diviti se asi budete, když řeknu vám, že jsem byla také na pouti, ano — my duchové chodíme také po poutích, ne však, abychom tam kupovali různé trety, ale abychom viděli, jakou kdo ku komu chová sympathii. Tu kupuje starý dědeček svým vnučatům, tam babička svým vnučkám nějakou hračku neb marcipán, tu vybírá jinoch své vyvolené srdce marcipánové a každý by rád, aby na všem napsáno bylo aspoň čtyřikráte „na památku“. Tu nese dědeček raneček, tam babička uzlíček, jinoch balíček a dívka opět památník, a děti různé hračky z pouti v úpomínku a na památku k domovu svému. — A co vy, draží, poneseťe sobě, až ubíráte se budete k domovu otcovskému, který jest tam v říši nadhvězdne, z pouti vaší, která netrvá den ani dva, tři, na kterou máte vyměřen čas ještě několik let, hleďte milí, až jednou poneseťe raneček, uzlíček neb památník každý z vás z pouti své, by nemuseli jste stydět se za to, by až staneťe u brány domu otcovského, nechtěli jste vymazat neb dokonce vytrhat listy z památníku vašeho, by až tázati se bude otec váš, co nesete z pouti jemu, nemusil říci vám: „jdi, synu, dcero nevděčná, vrať se, tys dlouho dost na pouti byla a nic sobě nepřinesla, tys promrhala peníze tobě svěřené a s prázdnou vracíš se k otcovskému domu. Jdi a vrať se“. (Znovuvtělení). Ale až otevře památník váš, by četl v něm samě dobré skutky a činy vaše, by říci mohl vám: „O pojďte, milé dítky k stolu otcovskému, vyť hodny jste rodiny naší (říše duchů) a radujte se s bratřími a sestrami vašimi radostí věčnou, blažeností nekonečnou.

* * *

III.

Modlete se a pracujte na poli, které vám odevzdáno bylo. Ač práce vaše spojená jest s obtížemi, jen zmužile ku předu a nikdy zpět. Kráčejte vždy jenom cestou pravou, neboť ta vás přivede tam, kde není nic lidskou rukou zbudováno a kde nestojí nic ve vzduchu, neboť vše to, co rukou lidskou zbudováno — nic jest a pomine. Ale co slovem božím zbudováno jest, po všechny věky státi bude. Nedbejte, přátelé na to, ať vás kdo chce jak chce nazývá, ať dobrým neb zlým spláci, neboť tam každý odměnu připravenou již nalezne. Vám nápomocen jest Pán nejvyšší, který velí hvězdám, větrům i vlnám, neříkejte nikdy, že pozdě přijati jste byli na pole spiritismu, vezměte si příklad z dělníků z vinice Páně. Jedni začali dopoledne, druzí odpoledne, stejně udělali a stejnou odměnu od Pána dostali.

* * *

IV.

Pracovalo mnoho dělníků na poli velikém, ale nepracovali všichni stejně. Tu vidí z dále, že přichází Pán i ulekli se velice, pozdravili jej a On řekl jim: „Požehnána buď práce vaše! řádně půdu vzdělejte a všechno kamení seberte, aby až přijde rozsevač, půda pro něho vyčištěna a řádně upravena byla.“ Přišel rozsevač a sil, tu viděl na mnoha místech půdu tvrdou, kamení nevybrané se zarmoucenou tváří však přece sil, a když obilí vzcházeti počalo, nestejně vzejíti mohlo, ač na poli celém půda stejná byla. Když přišly žně a ženci pracovali, opět přišel Pán, oni pozdravili a On jim řekl: „Požehnané buďtež snopky vaše; budete-li malé dělat, svažte jednou, budete-li velké dělat, svažte dvakrát, až snopky domu povežete, rozprostřete plachtu do vozu, aby se zrní po kamení netrousilo.“ — Nestalo se však vše tak, jak poručil Pán. Nyní přišel čas, že rozsevači nespolehají se více na dělníky, sami půdu vzdělávají a kamení sbírají, obávají se Pána velikého, neboť On rozsevačům zrní odevzdal a od nich jedenkrát úrodu žádati bude. —

Slyšte ještě podobenství toto:

Vyslal Pán služebníky své a pravil k nim: „Jděte a přijďte do paláce velkého, tam naleznete odloženou hmotu lidskou při-

pravenou v nádherné komnatě ku pohřbu, a kolem ní mnoho-ramenné svícny, v nichž svíce rozžehnuté hoří. Jděte a shasněte svíce ty, řkouce: Pán vzkazuje, že „duch má tmu a hmota světla nepotřebuje“. Přijdete pak do příbytku nuzného, malé komůrky a tam naleznete ženu plačící nad mrtvolou muže svého, jak nařiká, že nemá ani na svíčičku, by rozsvítila za hlavou svého manžela. I řeknete jí: »Neplač ženo, neboť duch světlo má a hmota jej nepotřebuje« a setřete slzy se skrání její. Půjdete pak a přijdete na nádvoří veliké a tam studnu naleznete, která však uzamčena jest; nechte ji uzavřenou a nečerpejte z ní vody, neboť až přijde čas, rozpadnou se zámky a sesuje se sama, neboť nevyhovuje požadavkům svým. Jděte pak na nádvoří druhé, kdež opět studnu naleznete, která však vyčerpaná a vyschlá jest, tu požehnáte pak ve jménu Mém a ona hned oživne a živé vody dávatí bude, z ní pak napájeny budou všichni ti, kteří po pravdě žízni jsou. Přijďte pak na nádvoří třetí a tam naleznete matku plačící a loučící se se syny svými, ona vypravuje je na pouť do světa i dáte jim pítí z pramene živého a vložíte jim do ruky hůl, by měli se o co opřítí, až umdlévati budou, ztýráni jsouce cestou dalekou.* (Seznamte je se spiritismem). — Šlí služebníci a vykonali vše tak, jak jim nařizeno bylo.

* * *

V.

Pod stromem fíkovým viděl Pán Jakuba apoštola a řekl jemu: dříve, nežli jsi mne viděl, viděl jsem tebe pod fíkem a to jest: fík znamená ducha tvého, by jsi jako on stále ovoce nesl, totiž lásku Kristovu, již nám všem zanechal, a tak jako fík bez ovoce u Jerusalema, když na slova Pána uschnul a na oheň uvržen byl, tak i duch, jenž nechce se poznati, Bůh každému dává poznání se, jako fíku, jež nechal vyrůst a čekal, až půjde Kristus kolem. Tak i vy neste ovoce v hojnosti, neb když vám Bůh dobrých duchů posílá a vy je poslouchati nechcete a dle rady jejich se neřídíte, vyfati a na oheň uvržení budete, na oheň svědomí svého jako všichni modlaři, pročez vy, kteří od duchů poučováni jste, toho se držte, neb zda-li chcete dvěma pánům

sloužití? totiž více modle nežli Bohu pravému? Neb přijde chvíle, které nevíte a ta přijde rychle a vy vyvrženi budete. Bůh dal smysl všemu, co na světě jest živého a člověku, jež jest pánem všeho stvoření, dal nejvíce, sami prostě pak v duchu a pravdě o milost, kterou vám Bůh sešle, by jste mohli každý sám sebe zkoumat a zkoušet, co dobré a co zlé, co od Boha a co od lidí pocházeti může; doba jest krátká jednomu každému z vás. Kdo nechce sám pracovat a od jiného živ býti chce, toho časem každý vyloučí a nebude pro něho pracovat nikdo, neboť on pro svou duši pracovat nechce. Bratří, napomínám vás, milujte se všichni vespolek tak, jako Bůh miloval vás, nikdy druhému neubližujte, by i vám ubližováno nebylo, jeden druhého poučujte, by též vás bratří záhrobní poučovat mohli. — Tak jako apoštolové se smrti nelekali, tak i vy se žalářů lekati nesmíte. Kdo stojí pevně ve víře, kterou vám Syn Boha dal, ten s láskou a radostí kráčí tam, kde může pro víru, pro pravdu a pro spásu duše své trpět, neb jen v trpělivosti Bůh zkouší lidi, jak slabými jsou bojovníky. Tedy bojujte trpělivě, aby nepřítel váš nenalezl vás nepřipraveny a neporazil vás, když ale připraveni budete, láskou a pravdou každého nepřítele odzbrojíte a porazíte, boje vám stále a stále počínají a musí též být, by tajená pravda rozpoznána byla, neboť když dveře zavřeny jsou, nikdo k vám přijíti nemůže, tak jest též, když nechali byste ladem a v skrytu, co odhaleno bylo vám, nikdo by z pravdy svaté čerpati nemohl, ale zapotřebí jest, když jeden prorokuje, by druhý předřečené vykládal — a kdo nepochopí, když se prorokuje, ten zajisté, když se vykládá, pochopiti může. Když bude někdo se horšit pro pravdu na vás, nechte jej a nic více nevykládejte jemu, anof prorokování mu co platno jest. A tak, bratří a sestry milení, buďte milostivi všem těm, jež potřebují, jakož i nepřátelům vašim, byste co jedna rodina byli, milujte jedni druhých a nevzdalujte se od nikoho, tak jako Pán váš Spasitel dal každému apoštolu svému jiný dar a přec všichni jedno byli, neboť všechny dary od Boha jsou. Tak i vy každý jiné dary máte a ty musí vás všechny k jednomu stromu přivést (k stromu poznání) a jako listi na jednom stromě nikdy na vlas stejné není, tak i vy stejné dary miti nemůžete. Ale spojujte se, by vše k jedinému spojení a pochopení jíti mohlo, neoddalujte

ty, jež slabi jsou, ale poučujte je, pak-li by poučení býti chtěli. Kdyby ale poučení býti nechtěli, nechte je, aniž se více s nimi spojujte. Máme jednu zem zde, ale mnoho národů, mnoho rozdílů a mnoho pokolení, rozdily v osobách i řeči a přece všechny od jednoho Boha jsou a všechny spasení svého dojdou. To jest ta vinice, o níž vám Kristus hlásal, že někdo začne pracovat dříve (to jest Boha poznávat) někdo později a přec všechny stejnou odměnu vezmou. Tak jest mezi vámi, když má otec jeden dítek šest, první v chudobě zrozeny jsou a pomáhají otci v potu tváří vydělávati chléb vezdejší, Bůh žehná jim na statku jejich a pak narodí se jim dítěto sedmé, které již tak pracovati nemusí. Tomu též otec stejným dílem dá, poněvadž je všechny stejně miluje. — Tak jest též u Boha. Nezazlívejte však nikomu, kdo trpět chce dříve a zkoušky sám podstupuje, to všechno musí se státi, by cesty napřed upraveny byly, by každý si sám svou práci odbyti mohl a cestu druhým okázal. Když někdo nalezna pokladu, skrývá jej a myslí u sebe sám, jak nejlépe by jej užil, aniž ví, jakou propast upravuje pro ducha svého, vy však nečiňte tak, ale rozšiřujte, poučujte a hlásejte pravdu a lásku všem, by všichni dědici státi se mohli, neboť všichni vašimi bratry jsou.

* * *

VI.

Jak se každý člověk na tom světě snaží, aby sobě vydobyl ten život spokojený, šťastný a blažený, a tu se každý domnívá, že v bohatství, slávě a důstojenství je dovršeno to domnělé jeho štěstí a tu pak v tom bohatství, v té slávě a v tom důstojenství že povede ten život spokojený, šťastný a blažený, ale jak se každý člověk mýlí, neb je to vše jenom časné, je to vše pomíjející, jako život člověka. Ale ať každý vyhostí ze srdce svého tu touhu, tu světa žádost po bohatství, po té pomíjející slávě, po tom důstojenství a připraví ve svém srdci stánek té pravé víře, té důvěře a lásce k Bohu a vzpomene sobě na ten život věčný a nikdy neskonalý, a tu pak v této pravé víře a lásce k Bohu bude ten jeho život spokojený, šťastný a blažený. Ale člověk zavrhnul tu pravou víru, tu důvěru a lásku k Bohu, on zavrhnul

i samého Boha a kráčí bez ustání v té touze a žádosti po tont bohatství, po té slávě, po tom důstojenství a v té nevěře kráčí dál a dále, až zabředne hluboko v to bahno světa nepravosti. Ale ten tak dobrotivý Otec nebeský nezavrhnuł člověka tak hluboko kleslého, ale slitoval se nad ním, neb jak dobrotivý Bůh miloval svět, tak miloval to skleslé lidské pokolení, že seslal svého jediného Syna, Pána Jezu Krista, toho řiditele této země, toho božského učitele, aby poučil to tak hluboko kleslé človehčenstvo aby ho uvedl na pravou cestu, k víře a důvěře, k té pravé lásce k Bohu a poukázal mu na život věčný a pravil ten veliký Spasitel světa: Nepřipadlo žádnému člověku na mysl jeho, jak krásný, jak blažený a nikdy nepomíjející připravil Otec nebeský život těm, kteříž ho opravdu milují. — Dále pravil nebeský ten učitel: Kdo věří ve Mne, nepocítí smrti, neb Já jsem život, kterýž jemu dám a bude žítí věčně. — Žádná hora na této zemi není tak vysoká, aby převýšila slova toho nebeského učitele, žádná propast tak hluboká, jak hluboký význam mají tato slova. Ale člověk zavrhl toto nebeské učení, zavrhl a zapřel samého Pána Ježíše Krista a kráčel v té nevěře dál a dále, až pak pocítil tu tíži věku uplynulého na bedrách svých, a když pod touto tíží se skláněl níž a níže k zemi a kráčel den ode dne krok za krokem blíže k hrobu svému, tu pak poznává, že je vše marné na tom světě, až pak v té nevěře klesne v tmavý hrob, ale duch není s tímto tělem, s tou hmotou pohřben, ten se musí dostavití před spravedlivou soudnou stolicí Boží a tam uzří toho zavrženého, toho tak zapřeného Spasitele světa v slávě nebeské sedícího po pravici Otce svého, uzří i samého Boha tak těžce uraženého, ale takový duch je zavržený od tváře Boží a je odkázán nazpět na tuto zem a tu pak bez pomoci a bez útěchy je sám sobě odevzdán a tu bez přestání z místa na místo bloudí. A vy, moji draží, vyhoštěte všichni ze srdce svého tu touhu a žádost po tom klamném světě štěstí a připravte každý ve svém srdci stánek té pravé víře, důvěře a lásce k tomu tak dobrotivému Otci nebeskému a v té pravé víře na ten tak krásný život věčný. A tu pak váš život tělesný bude spokojený, šťastný a blažený. Vězte, moji draží, že nebeský Otec bdí nad každým člověkem a nezavírá před žádným, kdo věří v Něho, svou božskou štedrou

ruku a udílí každému podle své božské moudrosti, co je komu potřebí. A vy, milení, mějte každý ve své paměti tato všechna slova, kteráž vám v celém světě odkrývá ta krásná spiritická věda.

* * *

VII.

Jak mnohokráte tu mnohý cestovatel zatouží procestovati vzdálené a jemu neznámé krajiny, aby zdokonalil vědomosti svoje a tu ze vši síly koná přípravy na tu vzdálenou a jemu neznámou cestu každodenně. Pak požádá dobrého přítele svého, aby jemu poslal průvodce na tuto tak vzdálenou cestu, průvodce dobrého a spolehlivého, kterýž by ho na této cestě provázel. A když je již na tuto cestu úplně připraven, tu se průvodce jeho dostaví a tu pak přátelé jeho milí jej na kus cesty do těch neznámých krajín doprovodí. Tu ho pak průvodce jeho provádí mezi nedostupnými horami a strmými skalinami, řídí kroky jeho, aby neklouzl a nepadl do propasti. Když je cesta jejich ukončena, tu se zase nazpět navrácí a jeho přátelé a milí jej vítají a radují se, že se navrátil zdrav a bez pohromy. — Pravím vám, moji milení, že i vám je Bohem souzeno, byste jedenkrátě takovouto dalekou a neznámou cestu nastoupili, protož připravujte se se vši pili každodenně na tuto cestu tak vzdálenou a vám nesnadnou, abyste byli dobře připraveni, neb nevíte dne ani hodiny, kdy na vás nebes Pán zavolá. Táhá se vás, jakého přítele požádáte, aby vám poslal průvodce dobrého a spolehlivého, kterýž by vás na této tak vzdálené cestě provázel? Pravím vám, milení, požádejte vroucím srdcem svého velikého světa Spasitele Pána Jesu Krista, a když tak z opravdové upřímnosti prosit budete, tu zajisté neoslyší prosby vaše a pošle vám průvodce, toho utěšitele, Ducha Svatého, který vás pod ochranou svých perutí povede touto cestou vám neznámou, který vás dovede až tam před trůn Otce vašeho nebeského, kde užijete velkého světa Spasitele sedícího po pravici Otce svého v této nebes slávě a ozářeného září nad slunce jasnější, a tu pak budete podle té nedostižitelné spravedlnosti boží odměněni tak, jak jste byli na tuto cestu připraveni. Ale člověk, kterýž za celý svůj život na tu dalekou a jemu nesnad-

nou poslední cestu nikdy sobě nevzpomene a on neví, kdy na-
dejde den a hodina, kdy na něho nebes Pán zavolá a on nastoupí
cestu, z kteréž se více nenavráti a tu ho jeho přátelé a jeho
milí se vší slávou a okázalostí až k hranicím této cesty vypro-
vodí a když on tuto hranici překročí, tu se před ním rozprostírá
nekonečná planina a on tu stojí bez průvodce, nepřipravený, tak
opuštěný, tu se před ním staví hory nepřístupné, strmé skaliny
a samé nedohledné prohlubeniny, nikoho tu nevidí, ale slyší jen
strašné větru hučení, do kterého se mísí pláč a zubů skřípění.
Protož pravím vám, moji milení, nezapomínejte a připravujte se
každodenně na tuto cestu tak vzdálenou a vám neznámou, abyste
byli vždy připraveni, neb nevíte dne ani hodiny, kdy na vás ne-
bes Pán zavolá a prostě upřímně každodenně toho světa Spasi-
tele Pána Ježíše Krista, aby vám poslal, až vás Pán zavolá, toho
průvodce a on zajisté vám sešle toho utěšitele.

* * *

VIII.

S jakým úsilím se tu mnohý člověk pachtí, aby sobě vy-
dobyl to pověstné a zdanlivé světa štěstí a jak on se namáhá,
ale ne svýma rukama, ale bezcitnou surovostí svojí, nad těmi,
kteří jsou mu podřízeni, kteří mu v potu tváří ty poklady a to
pověstné zdanlivé štěstí dobývají, ale jeho ucho je hluché, to
neslyší ty bolestné vzdechy, které se z vnitra jejich vydírají, a
oko jeho je slepé, to nevidí slzy po těch ubledlých lících z očí
jejich kanoucí, jeho srdce je cituprázdňé, to je srdce z kamene,
tím žádné utrpení, žádné stesky, žádné prosby k útrpnosti ne-
pohnou, ale když jedenkrát to svědomí jeho na něho zaklepe a
on se po celém těle zachvěje, tu se rozpomene, zdali již nejsou
dnové života jeho sečteny, neb on cítí již tu tíži věku svého na
sobě. Tu ho strach pojímá, kdy as udeří ta poslední jeho hodina,
kdy ta neuprosná smrt, kteráž oddělí ducha od těla, na něho za-
volá, a on ty všechny slzami zkropené poklady a to pověstné
zdanlivé štěstí zde zanechá. Jeho duch je mnoho a mnohokrát
chudší nežli ti, kteří mu ty poklady dobývali a takový duch se
podobá plavci, kterému zuřivé vlny lodici jeho roztržili a on

byl na pustý břeh osamělého ostrova vržen a když se ze svých mrakot probudí, tu ho hrůza pojímá, neb vůkol sebe ničeho nevidí, jenom pusté, holé skaliny, odkud mu nekyne více žádného vysvobození. A když je tu již po delší dobu krutou žízni a hladem trápen, jak by mu tu byl krvežíznivý dravec vítán, aby zubem toho dravce bylo ukončeno jeho hrůzné utrpení. Ale takový duch nemá ani tuto hrůznou naději, neb duch je nesmrtelný, protož komu Bůh popřeje toho světa štěstí a těch pokladů, obohacujte jimi také ducha svého, až jedenkrátě vám udeří ta poslední hodina a ta neuprosná smrt na vás zavolá a oddělí ducha vašeho od těla, abyste nebyli podobni tomu plavci na pustém ostrově, neboť až předstoupíte před toho nejvyššího spravedlivého nebes Pána, ať se mu představíte obohaceni těmi dobrými skutky a tu zajisté obdržíte za ty vaše dobré skutky nikdy nehynoucí odměny. Protož pamatujte každý a obohacujte nejen tělo, ale dobrými skutky ducha svého.

* * *

IX.

O Pane buď posvěceno jméno Tvé svaté, neb slávou Tvoji jsou naplněna celá nebesa. — Milení, jak šťastný je duch ten, který ve svém tělesném životě poznal v pravdě toho velikého tvůrce Boha všemohoucího, stvořitele nebes i země a po celý svůj život zachovával boží přikázání a neuchýlil se z té cesty pravé, kterou ten veliký spasitel světa Pán Ježíš Kristus poukázal každému člověku, a když došel jemu samým Bohem určený čas života jeho pozemského, tu On bez bázně, beze strachu, s radostí opouští ten svůj stánek tělesný, tyto okovy, kterýmiž byl poután po celý svůj život pozemský, a když pak předstoupí před toho nejvyššího spravedlivého soudce, Boha Otce nebeského a nelpí-li na něm žádná skvrna hříchu, tu on pak prožívá život tak krásný, blažený, nikdy neskonalejší v této říši záhrobní, v té slávě Boží, kterouž jsou naplněna celá nebesa. Ale duch, na kterém lpí těžká skvrna hříchu, ten neuzří té slávy Boží, ale je odkázán nazpět na tuto zem, a tu snáší v té odloučenosti od tváře Boží tu ukrutná muka duševní a neustále bloudí v temno-

tách v tom hrůzném a strašném snu smrti a je hrůzou a postrachem živoucích. A když je překonán těmito mukami, tu si vzpomene na toho nejvyššího dobrotivého uraženého Otce nebeského a zvolá k němu: ach, Bože, Bože, smiluj se nade mnou! A ten dobrotivý Otec nebeský neoslyší hlasu jeho, ale poukáže ho k nové zkoušce, k novému to pokroku, k novému znovuzrození. A s jakou bází, s jakým strachem přijímá ten duch nový život tělesný, neb on neví, jak v tom novém životě obstojí, neb jakmile se duch spojí s tělem v lůně matky své, tu zapomíná navždy na svůj život uplynulý i na muka svá duševní a přichází na tento svět s pláčem a s bolestí. Milení, čemu se podobá duch takový, znovuzrozený? Ten se podobá rostlině, která zapustila kořeny své na pustém místě, a je tu odevzdána vši nepohodě přírodní, aniž se může kam uchýliti neb ukrýti, a když tu pod žářem slunečním vadne a klesá až k zemi, ale z toho místa se nemůže jinam uchýliti, neb je k místu tomu poutána kořeny svými, tu očekává rosy večerní, která ji znovu občerství a posilní. Ale když škodlivý červ nahryzne tuto rostlinu, tu ona zponenáhla vadne, usychá, ale kořen její zůstane vždy čerstvý v zemi a znova zase vypučí. Milení, k čemu se podobá život člověka již dospělého? Ten se podobá k plavci, kterýž ve své chatrné lodici pluje na rozčtěřeném moři a svým slabým veslem vesluje proti těmto vlnám, kteréž se vši prudkostí dorážejí na tu chatrnou lodici jeho a on tím slabým veslem vesluje celou silou, však bez důvěry a bez naděje, a když ho síly již opouštějí, tu v beznadějnosti odvrhne to slabé veslo od sebe, klesne na dno lodice svoji a utone. Ale plavec, kterýž pluje v důvěře a naději a vesluje celou silou proti těmto vlnám zuřivým, a když ho již síly opouštějí, tu se rozpomene, že nad ním bdí ten všemohoucí Otec nebeský i zvolá k Němu: O Bože, neopust mě a pomoz mi! A ten láskyplný Otec nebeský uslyší hlasu jeho a ozve se jemu, on uslyší ten milý, krásný, libý hlas Boží v srdci svém. A tímto hlasem Božím posílněn uchopí veslo svoje a rozráží tyto zuřivé vlny, které se vši prudkostí dorážejí na stěny chatrné lodice jeho a jeho lodice brázdí těmito rozčtěřenými vlnami a pak dopluje šťastně beze strachu a bez bázně k tomuto břehu spasnému, a když tu vystoupí z lodice svoji na břeh, očekávají

jej s velkou radostí jeho milí, běrou ho do středu svého a uvádějí ho do krásné, nekonečné říše záhrobní, kde pak prožívá se svými milými život krásný, život blažený, nikdy nepomíjející, v té slávě Boží, kterouž jsou naplněna celá nebesa. — Milení moji, staňte se i vy těmito plavci a plujte ve své chatrné lodici, v tomto vašem životě tělesném a veslujte statečně a zmužile proti těmto zuřivým vlnám tohoto světa, veslujte veslem, pravou důvěrou, pravou virou a čistou láskou k Bohu a pravou láskou k bližním svým. Když takto pod ochranou nejvyššího plouti budete, tu zajistě šťastně bez bázně, beze strachu, s radostí a s plesáním doplujete tohoto břehu spasného, ráje to nebeského, kdež pak budete požívatí život krásný, život šťastný, nikdy neskonaltý v tom blaženém nebes ráji, v této slávě Boží, kterouž jsou naplněna celá nebesa.

* * *

X.

Klaňte se všichni velikému nebes Pánu a volejte k Němu z vroucího srdce svého: Otče nás, jenž jsi na nebesích! Bratře milý, proč se lekáš smrti, jest to osten tvůj, ustanovený od věčnosti tou Božskou prozřetelností, před kterým se nikde neukryješ. Ale pohlédni na tu celou zeměkouli a rozpomeň se, co na ni bylo, jest a bude a to všecko podle nezměnitelného zákona Božího svou dobou zase zhyne, to je zákon Boží, nikdy neměnitelný. Ale povznes ducha svého tam vzhůru k těm nebes výšinám, k tomu velikému nebes Pánu, k tomu Tvůrci všehomíra, kteréhož Otcem svým nazýváš a pomni na jeho otcovskou lásku, kterouž On ke svým ditkám má, že On Syna svého, Pána Ježíše Krista poslal na tuto zem, aby vykoupil a spasil celé lidské pokolení, toho velikého vítěze nad smrtí. A když v této pravé víře a pevné důvěře a oddanosti do Jeho svatě Božské vůle ten vzdejší život dokonáš, tu zajistě nepocitiš smrti, ale tělo tvoje bude odevzdáno této zemi, z které vzato bylo, ale při posledním tvém vzdechnutí se na tebe ten dobrotivý Otec nebeský rozpomene a sešle k tobě anděla svého, kterýž tě uvede v ten život nový, kterémuž nikdy konce nebude, a uvede tě na nebeské nivy, kde pocitiš té milosti a lásky Boží a kde budeš mít ten život krásný

a nikdy neskonalý. Ale zdali ústa tvoje mluvila ta slova: Otče náš, jenž Jsi na nebesích, jen z povinnosti, bez citu, bez lásky a bez povznesení tam vzhůru k nebes výšinám, k Otci nebeskému, takovou modlitbu Bůh neslyší a tu pak nebudeš tím andělem božím uveden na ty nebeské nivy, ale zůstaneš na této zemi a budeš obklopen těmi, jež budou tobě rovni, a tu pocítíš hrůzy této smrti. — Milení moji, pohlédněte na to tělo bez ducha, co je ono? Jest to jenom pouhá hniloba. Kam se poděly smyslové jeho, kam se poděl zrak a sluch jeho, a kde jsou jeho vnady tělesné, kde je ta sličnost jeho zevnější? To jsou všechno vlastnosti ducha od těla odděleny, neb tělo je jenom schránkou ducha, kteráž se více k ničemu nehodí, jen v tu zem do hlíny. Milení moji, povznete ducha vašeho tam vzhůru k těm nebes výšinám, k velikému nebes Pánu a zvolte k němu ze vši síly své, ze vši mysle své, ze vši duše své a z vroucího srdce svého: Otče náš, jenž Jsi na nebesích! — a když takto v té pravé víře a v pevné důvěře a odevzdáním se do Jeho svaté Božské vůle svůj život dokonáte, tu zajistě ve vaší poslední hodině ten dobrotivý Otec nebeský se na vás rozpomene a sešle k vám anděla svého, kterýž vás pod ochranou svých perutí uvede v život nový na nebeské nivy, kdež budete prožívat život krásný v slávě Boží.

* * *

XI.

Milení moji, následujte mne v myšlénkách svých ku bráně hřbitovní a pohlédněte vzhůru ku klenbě její, kdež psáno jest „Odpočiňte v pokoji!“ Projděme tou branou a pohlédme na ta místa, kdež ten pokoj a odpočinek je slíben a pohlédněte zde vůkol, jaká je tu nádhera; zde ozdobné kvítí, pestré věnce, zde svíce plápolající, tam na rovu okrášlená mohyla. Ale pohlédněte na ty rovy v řadách, jež jsou se zemí rovny a jež kryje jen tráva uvadlá, a zde každý ten slíbený odpočinek má, ale pohlédněte v lůno této země, tam jsou všichni sobě rovni, neb tam všechny stejně červ těla jejich rozhlodá. A pohlédněte tam na ty rovy, jež jsou s tou zemí rovny a kdož jsou oni, jež tam u nich stojí a nad snih bílé roucho mají a jejich líce jsou jasnější než těch

svící plameny, a s jakou láskou oni jeden ke druhému se sklánějí, bratře milý, tu odpočívá tělo tvoje, a tam opodále zase tělo moje. Jaký byl ten život náš, když jsme na té zemi jako lidé žili, jenom samé utrpení. A ti, již nad námi vládli, ti neměli slitování. Jak jsme tu s touhou čekali, až se slunko k svému západu nakloní, bychom k odpočinku uložili po té těžké hmotné práci naše údy zemdlené; ach jak je krátký život člověka a jak v těch utrpeních dlouho potrvá, než se ukončí a brána míru se jemu otvírá. A jak jsme teď šťastni a jak jsme blaženi po tom našem utrpení. Jak to krásné slunko nám bez přestání svítí a k západu se nekloní. Bratře milý, již nám ušel čas a poslyš, že nás volá Boží hlas, neb brána nebes ráje je nám otevřena, navraťme se do ní zas. A pohleďme tam na ty rovy, jež jsou tak okrášleny, a kdož jsou oni, jež tam u nich stojí a jsou zcela černě oděni? A jak smutně každý vzdychá, jak by velký zármutek v srdci měl a hlavy mají skloněny, a každý z nich praví: Co platen je nám ten šalebný světa klam, co platná je nám toho světa sláva, když před námi je uzavřena ta nebeského ráje brána, co platný nám byl ten světa blahobyť, když musíme to všecko v krátké době opustit a nyní na tu hnusnou světa slávu v těchto hrůzných mukách bez přestání zříti, ach dost malý skutek dobrý jak by nám ulevil, a ti naši pozůstalí tu nádheru nám před oči staví, by nám muka prodloužili a my musíme na nádhěru tu bez přestání zříti a čekati, až přijde doba a všecko se to v tuto zem sříti. Protož vezte moji milení, že jen skutky dobré duchu v mukách jeho uleví, ale co za peníz kupujete, tím mu nic nepomůžete. Ale z lásky a upřímného srdce dobrý skutek učiniti tam před Bohem mnoho platí.

* * *

XII.

Kam mne to uvádíš průvodče můj milý, opět mezi tyto bratry a sestry ve visce pod Krkonoši. Jak milo je tu mezi nimi, jak ta opravdová jejich láska, kterou oni mezi sebou jeden k druhému mají, jak ta ducha sytí. Tu opět přichází ten stařec šedovlasý, a přivádí sebou dívku, která je ještě mladá, ta jest pro-

středníci, již v takovém mládí tím vznešeným darem obdařena; a tu praví stařec šedovlasý: bratři a sestry moji milí, zde přivádím naši prostředníci. Moji milí, poprosme všichni vroucně toho dobrotivého nebes Pána, aby nám ze Své milosti seslal anděla svého, kterýž by nám skrze ústa této dívky dal poučení, kteréž by sloužilo k našemu pokroku a ducha našeho k spasení. — Ty dobrotivý nebes Bože, prosíme Tebe, pohlédni na nás tam z výsosti nebes trůnu na ditky své a vyslyš prosby naše neb víme, že's Otec dobrotivý a že neoslyšíš prosby dítek svých, proto pevně věříme a doufáme v Tebe, ty nejvyšší dobrotivý Otče náš, jenž Jsi tam na nebi, amen. — A tu ona dívka povstává se slovy: Pochválen buď Pán Ježíš Kristus. Bratři a sestry moji milí, dokonat dnešní den a při jeho ranním úsvitu zdál se býti den krásný, příjemný a milý, však ale zponenáhla vystoupily husté mraky a zahalily celou oblohu nebes, zarachotil hrom a blesky se křižovaly. A byl to den nepříjemný a nemilý a v té nepříjemnosti dokonat. Nyní je zahalen v temnotu noční, aby při ranním jitru nastal den nový, ale jaký bude ten nastávající nový den, to nikdo neví. O moji draží, i ta příroda již zponenáhla dokonává, a jak byla při své jarní době krásná a jak se vše zelenalo a jak byla celá libovonným kvítím oděna, ale již dokonává listi na stromech, vadne, žlutne a opadáva a cokoliv z té krásy v přírodě pozůstane, vše je odevzdáno hnilobě a tak ta příroda dokoná a bude zahalena v ten studený rubáš zimní, a pod tímto rubášem bude očekávat, až ji zase jarní doba k novému životu probudí, ale jaká bude zase ta nová příroda, to nikdo neví. — O moji drazi, také člověk se podobá té přírodě; jak člověk ve svém útlém mládí se ze všeho raduje, jak ho vše těší, a jak se na vše mile usmívá, ale když dospěje mužnosti své, tu mu nastává boj, boj to proti sobě sama, ale dobrotivý Stvořitel všehomíra nezapoměl na člověka a uložil v něm zbraň, zbraň to pevnou a dokonitou. dal jemu rozum a svobodnou vůli, kterouž zbrání může člověk sobě vydobýti to pravé sebepoznání. Ale tu povstává proti člověku nepřítel nový a krutý. Tážete se, kdo jest onen nepřítel? Jest to pýcha, jest to sobectví, je to hrdost a je to opovrhování nižším bližním svým a proti tomuto nepříteli má člověk ze vši své síly bojovati, aby zachoval zdraví svého těla a spokojenost ducha

svého, spasení, neb duch je vládce svého těla a bere všchnu odpovědnost na sebe a složí-li člověk dobrovolně tuto zbraň a podlehne duch žádostem svého těla, tu duch není více vládcem ale je podlým otrokem těch tělesných žádostí, je otrokem všech náruživostí toho světa. Tu sobě libuje v tomto svém těle, v těch rozkoších, v tomto světa blahobytu, v tom oplývajícím bohatství, v té pýše, v té hrdosti, v tom sobectví, v tom opovrhování bližními svými a tu ztratil duch vládu svoji a stal se tím otrokem, neb co je tělo bez ducha? Je to hmota nehybná, proto duch zodpovídá za všechno, že se uchýlil od této cesty, kterouž mu naznačil ten nebeský poslanec Pán Ježíš Kristus. A tu pak člověk znaven a zemdlen pod tíží těch zažitých rozkoší shrben dokona jako tato celá příroda, klesne v tmavý hrob a je odevzdán hnilobě jako vše to, co pozůstalo v té přírodě, a je odevzdáno červům za pokrm, ale duch ten neumírá, ten je nesmrtelný, ale upadá v temnotu noční jako dokonáný dnešní den a bloudí v těch hrůzných temnotách nočních. Pomněte milení na muka toho ducha, nemá domova, kde by se ukryl, nenalézá místa, kde by si odpočinul, nemá oděvu, kterým by se přioděl, nepožívá pokrmu, kterým by se posilnil, ani nápoje, aby žízeň uhasil. A jak dlouhá doba uplyne za skutky jeho v tom utrpení, to nikdo neví, ale až se ten tak dobrotivý Bůh nad ním smiluje a sešle k němu anděla míru a on na něho zavolá, aby na sebe přijal obal nový, a to jest tělo znovuzrozené, aby povstal zase jako člověk nový, ale jak v tomto novém životě obstojí, to nikdo neví. A vy, moji drazí, neodkládejte tu samým Bohem vám udělenou zbraň, ale bojujte statně proti těm všem žádostem těla, abyste nepodlehli náruživostem světa, tomu krutému nepříteli, té pýše, a všem těm ostatním neřestem, až jedenkrát ten tělesný život dokonáte a tělo vaše klesne v hrob, abyste co duchové vystoupili před spravedlivou soudnou stolicí Boží co vítězové nad svým tělem a nad smrtí, abyste byli hodni té milosti a lásky Boží, abyste nastoupili život duchovní, život blažený a nikdy neskonaleý.

XIII.

Jak bloudí každý, kdo opovrhne tou prvopočáteční máti, skrze kterouž poznal v pravdě Boha, jeho dobrotu, jeho lásku, jeho milosrdenství, jeho všemohoucnost a jeho božskou vůli. — A to je ona ta opovržená, prvopočáteční máti, skrze kterouž se může každému jeho milý projevit. — Jsem uveden na pokraj jakés dědiny, kdež o samotě malá chaloupka stojí a já nahlížím dovnitř skrze okénko její a vidím starou ženu, jak se svou mladou dcerou u stolu sedí a slyším, s jakou vroucností oni se k Bohu modlí, a s jakou zbožností na ten stolek ruce kladou a s jakou důvěrou v Boha, s jakou vírou, s jakou touhou ona tu očekává projevení dávno již zemřelé dcerušky své milé, a tu vidím, jak ta dceruška po boku jejím stojí jako cherub bílý a jak stará matka cítí její dech jako vánek milý a slyším, jak ve jménu Boha matka dcerku svoji vítá a se slzami v očích takto praví: šestnáct a půl roku tomu, co jsme tebe, můj drahý andílku, vyprovázely z domu tam na hřbitov ku tvému hrobu, ale já vždy důvěru v Boha měla, že nejsi ode mne odloučena, a že nás jenom na kratičko od sebe dělí ta nám nepochopitelná říše záhrobní. — A tu vidím jak dcera svou vůli na mladší sestru svoji účinek má a jak ona v spánek upadá a proti máti svoji povstává, a jak ona skrze ústa sestry svoji ke své máti takto mluví: neplač, nekvil, matko drahá a přej mně té radosti a toho nebeského blaha, a když jsem do těch nebes výšin povznešena, tobě jsem, máti drahá, vždy přítomna, o měj vždy důvěru v Boha, že až nadejde určená doba, že budeme tam v těch nebes výšinách spolu sloučení a tam nebude nikdy rozloučení. — A vidím, jak matka se slzavýma očima s Pánem Bohem se tu se svou dcerkou loučí. O jak šťastný, jak blažený je duch ten, kterýž není žádným hříchem toho světa poskvřen, ten se pak povznáší tam do těch nebes výšin, do té slávy Boží. — Ale duch, kterýž je těmito hříchy světa poskvřen, ten se nepovznese vzhůru do těch nebes výšin, ale je jako silou magnetickou k této zemi přitážen a to bude dlouho, dlouho trvat, než bude tam vzhůru povznesen. Protož nechť se každý ze vsí síly své přemáhá, aby nebyl hříchem světa poskvřen.

XIV.

Jak otec neb máti nad svým miláčkem nařiká, když on se z tohoto světa na onen svět ubírá, a jak jim lítostí po lících slzy kaňou, když oni v rakvičce miláčka svého v tmavý hrob kladou a miláček jejich je navždy uložen, aby tam bylo tělo jeho v prach a popel proměněno a pak jsou ty krásné naděje, kteréž ve svého miláčka skládali, navždy zmařeny, a toto jest poslední s jejich miláčkem rozloučení. — Ale prozířetelnost boží jinak usoudila, že jejich miláčka tak záhy z toho světa odvolala a rodičům jeho ani na mysl nepřipadlo, že co Bůh činí, dobře činí, neb oni nevědí, že by při životě miláčka svého pocítili mnohem větší kolikráte hoře než při tomto posledním rozloučení. — A jak je ten duch šťastný a blažený, že ho Bůh tak záhy z toho světa povolal, že žádného hříchu toho světa nepoznal, a když tu duch svoje tělo opouští, jako perla čistý se vznáší tam vzhůru k nekonečným sférám nebeským, kde pak požívá té věčné božské blaženosti a pak z milosti Boží s tou dětinnou láskou obletuje své rodiče. Tu ale mnohý člověk praví, že to není spravedlivé, proč nepožívá každý člověk život jednotejný, proč snáší mnohý ve svém životě tolik utrpení; ale nikdo neví, jaké bylo jeho minulé povolání, a snáší-li ve svém životě mnohé a mnohé utrpení, a snáší-li je s trpělivostí a zachovává-li přikázání Boží, tu pak může tento život sloužit k jeho pokroku a jeho ducha povznesení, aneb snad je to pokuta hříchů za minulé provinění, to je tajemství boží. Ale každý člověk má svobodnou vůli, že může každý ve svém životě, když by byl i plný utrpení, aby snášel jej s trpělivostí a řídil se podle přikázání božích, tu si může připravit každý stezky přímé a rovné a po těchto když bude kráčet i neuchýlí se z nich, tu může každý dojiti té věčné blaženosti. Uchýlí-li se ale s té pravé stezky a zavrhně Boha a jeho božské přikázání a vede život spustlý a prostopášný, tu je duch jeho od tváře boží zavržen a jest to duch zvrhlý a opovržený, který se vtrá mezi společnost lidí a působí jen samý nesvár a nelásku mezi nimi. Protož nechť se každý opanuje pevnou vůlí a nenechá se tím zvrhlým duchem svést z pravé cesty, kteráž vede k míru, lásce a věčné blaženosti.

XV.

Znám zahradu, je to místo krásné, neb tam svítí bez západu slunko velmi jasné, pravá a čistá láska, pokora, pravda a pravá důvěra v Boha do té zahrady dveře otevírá. A kdo tyto cnosti při sobě nemá, před tím je ta zahrada vždy uzavřena. Ale k těmto dveřím do této krásné a vznešené zahrady může mít klíč každý sám u sebe a kdo tímto svým klíčem dveře u té krásné zahrady otevře a vstoupí do ní, tu se před ním krásné zelené nivy objeví, a jsou cele krásným pestrým kvítím protkány. Když tak pohlédne na ty krásné plnokvěté stromy, tu slyší, jak na nich ptáčkove krásné písně libě pějí a srdce člověka je radosti unešeno. A když pohlíží mezi tyto stromy, vidí, jak se mezi nimi velké davy lidu procházejí a všichni jsou v krásná bílá roucha oděni. A jak se tu všichni společně radují, neb oni v té radosti času ani hodiny neznají, neb oni v té bezčasné blaženosti požívají jen samé radosti. A to jsou oni, již tu pravou a čistou lásku i pokoru ve svých srdcích měli a Boha v pravdě a přikázání jeho nade vše milovali a pak za odměnu do té krásné a vznešené zahrady uvedeni byli. Protož i vy, moji mileni, nebuďte nikdy ničím odstrašeni, ale v té pravé a čisté lásce, pokoře a v pravé důvěře v Boha pevně při sobě stůjte a ničeho se nelekejte, proti všem protivenstvím, kteréž před vámi stojí, postavte se v pravé důvěře v Boha všichni jako jeden šik bojovný a tu zajisté duch pravdy v čelo vaše se postaví a uvede vás ku dveřím té krásné zahrady a klíčem pravé a čisté lásky, pokory a pravé důvěry v Boha vám tyto dveře otevře a co slavné vítěze vás do té zahrady uvede a tam pak radosti a blaženosti požívati budete.

* * *

XVI.

Jaky život člověk na tom světě vede, takovou odměnu na onen svět sebou bere. Člověk, který v bázni boží na tomto světě žije a v té pravé a čisté lásce, kterouž sám Bůh přikázal a skrze Pána Ježíše Krista všemu člověčenstvu zvěstoval, aby každý svého spolubratra jako sám sebe miloval, a kdo podle božího přikázání

svůj život vede a vždy Boha ve své paměti má, ten i na tomto světě spokojený život má. Protož kdo jaký život na tomto světě vede, takovou odměnu na onen svět sebou bere. Člověk, který spustlý a zvrhlý život na tom světě vede a u každého je v opovržení, pohlédněte dobře na něho, i ten je vám pro poučení; ať nemyslí nikdo sobě že on na Boha v tomto spustlém životě nikdy nevzpomene, když jej ta největší tíseň a bída stihne, tu on častokráte k Bohu vzdychne, neb neví nikdo, ani on sám nemá toho vědomí, jak na něm lpí jeho provinění, neb neví nikdo co on jedenkrát byl a jaký život jeho byl, zda-li nechtěl svého spolubratra znát a jen každého měl v opovržení a jeho stav byl vznešený, ale když z tohoto světa na onen vykročil, tu se teprv přesvědčil, co za života svého učinil, tu neměl odpočinku ani pokoje, měl před očima ty zlé skutky svoje, a když po dlouhých utrpeních prosil Boha za smilování, takový spustlý a zvrhlý život sobě vyvolil, aby za své skutky zadost učinil. Protož jaký život kdo na tomto světě vede, takovou odměnu na onen svět sebou bere. Pohlédněte na boháče, který mnoha statky toho světa oplývá, jak on ze ziskuchtivosti k Bohu se často modlí, aby úrody jeho požehnal a od veškeré pohromy zachoval, a když se mu přání jeho vyplní a on v hojnosti Božího požehnání má, pohlédněte na něho, zda-li on schudlému svému spolubratru z toho božího požehnání z upřímnosti a lásky jen dost malý dárek dá, ale on ho krutě odbude a prosbu jeho zamítne. Proto takováto ziskuchtivá modlitba u Boha žádného místa nemá, a takovýmto ziskuchtivým modlením je ten dobrotivý všehodárcé jenom klamán, ale boháč nemá toho vědomí, že tyto všechny dary má jen na kratičko od Boha svěřeny, zachová-li se podle toho božího přikázání a zdali z těch mu svěřených darů sám pro sebe něco uschová. Neb jak z tohoto světa na onen vykročí, všechny tyto statky zde zanechá a na onom světě jediného dobrého skutku nemá, který by ducha jeho oblažil. Ale jeho špatné skutky se před něho bezpřestání staví a nedají mu odpočinku ani ulehčení, a tu on po dlouhých a dlouhých utrpeních volá k Bohu o smilování a pak takový spustlý a zvrhlý stav sobě volí, aby učinil za své skutky zadost. Protož kdo jaký život na tom světě vede, takovou odměnu na onen svět sebou bere.

XVII.

Pokoj, mír a láska buď vždy mezi vámi! Všecko se v tom světě rychle mění, jak skutkově člověka, tak i jeho smýšlení. — Neb ten nepřítel pokoje a míru neustále obchází a vyhledává věrolomnost člověka, a když nalezne oběť svou, tu je člověk nepřátely pokoje a míru obklopen. Člověk takový je pak vždy věrolomný a nepřátelé vlévají mu myšlenku neuznání a nevěry. — A ti, kteří sobě za úkol vzali pro svůj pokrok a pro své duševní povznesení, ti se vám nikdy osobně nepředstavi, ale vlévají tato myšlení, které jsou k vám mluveny, k vašemu pokroku a poučení. Člověk věrolomný ve své nevěře se domnívá, že se skonáním těla jeho i také duch dokoná, ale když se z tohoto sna smrti probudí, tu cítí že se ve své tělo více nenavráti a toto že již hnilobě odevzdáno jest. Vzpomeňte na ducha takového, jak on je nešťastný, neb je domova, těla svého zbaven a již nemá útočiště žádné a tu jemu nastávají hrůzná muka pekelná, a kdyby se s místa svého sta a sta mil uchýlil, rozprostírá se před ním pustá, nekonečná temnota, a on nemá nikde odpočinku ani žádného útočiště, neb dobří duchové jsou od něho vzdáleni a on hledá ulehčení v působení takovém, jaké bylo tělesné žití jeho. Ale to vše jen na kratičko potrvá a tu se zase před ním rozprostírá ta pustá, nekonečná temnota. Ale když se ten dobrotivý Bůh po dlouhých a dlouhých dobách nad ním smiluje a pošle mu anděla svého, kterýž ho uvede na cestu poznání, ale co provinil v tělesném svém životě, to co duch nikdy nenahradí, ale je poukázán zase k novému žití a musí chyby svoje, kterými se provinil v minulém žití, odpykati. Jak se každý mylí, kdo se domnívá, že se skonáním těla jeho také i duch dokoná.

* * *

XVIII.

Pamatuj každý na smrt, neb smrt je osten každého žijícího tvora pod sluncem, kteréž osvětluje celou tuto zemi, ale ten veliký všemohoucí Tvůrce, ten Stvořitel nebes i země, ten dobrotivý a láskyplný Bůh stvořil všechno to tvorstvo svou božskou vůlí

a svým božským stavem vyvolil sobě tvora nejvznešenějšího — člověka — kteréhož obdařil duchem, kterýž nepoznává smrti, ale žije věčně. Ze své božské lásky dal člověku tomu rozum a mnohé a mnohé schopnosti, i svobodnou vůli, a postavil člověka toho uprostřed krásného a vznešeného světa ráje. I dal jemu moc pánovati nade vším, což jest na zemi i ve vodě, ale dal též člověku tomu své božské přikázání: budeš milovati Boha svého nad všechno, jemu sloužiti budeš a jemu klaněti se budeš a budeš milovati bratry a sestry své, kteréž tobě dám, jako sebe sám, abyste všichni žili v pokoji a míru i lásce jako dítky jednoho otce. — A zachováš-li ta všechna boží přikázání a budeš plniti tu svatou boží vůli, až tě jedenkrátě Bůh tvůj nazpět z toho světa povolá, tu pak bude odměna tvá veliká; ale nezachováš-li ta boží přikázání a nebudeš plniti tu svatou boží vůli, tu budeš od Boha za vržen a nepocítíš té věčné slávy boží, ale po dlouhých a dlouhých duševních utrpeních budeš odkázán nazpět k nové zkoušce na tuto zemi, ale nebude pro tebe tato země více tím krásným a vznešeným světem rájem, ale bude to pro tebe údolí plné slzí a utrpení. Moji drazí, pohlédněte na mrzáka, který se na svých berlách s tíží vleče, ale neví, proč takový osud jemu určen, není-li to pokuta za hřích, za minulé jeho provinění. Ale člověk ve své svobodné vůli zapoměl na Boha, na svého Stvořitele, na svého štědrodarce, na jeho svaté, neměnitelné přikázání a neplnil boží vůli, ale osvojil sobě moc nad svými bratřími a sestrami, je trýznil, utiskoval, uváděl je v porobu, vložil na ně jeho těžké a nesnesitelné, i o ten chléb, který sobě v potu tváří vydobyli, je oloupil, aby poklady své v největší míře rozmnožil a tak zrušil všechna ta boží přikázání. Drazí moji, pamatujte vždycky jenom na smrt, neb pomněte, že ten život člověka dlouho netrvá a že jako voda uplyne a kdyby sobě nahromadil zlata a stříbra a těch nejvznešenějších klenotů, když na něho Bůh zavolá, všechno to na tom světě zanechá a běře sebou jenom skutky svoje, ať jsou dobré nebo zlé a s těmi se musí představit před tu spravedlivou součnou stolicí Boží a před tím soudem Božím se nikde neukryje, a kdyby i v hlubinách mořských byl ukryt, i tam ho Boží oko uvidí a on před soud Boží přistoupit musí a podle skutků svých je souzen. Proto vy, drazí, pamatujte vždy jen na smrt, neb

nevíte nikdo, kdy na vás Bůh zavolá, abyste i vy nebyli souzeni, ale abyste se sučastnili té věčné a nikdy neskonale slávy Boží.

* * *

XIX.

O jak to slunce krásné pluje po modrém nebes blankytu a jak svým milým teplem posiluje všechno, i tu krásnou Boží přírodu. A když dokončí tu svoji vykázanou denní dráhu a sklání se k svému západu a zmizí zraku lidskému z toho nebes obzoru, tu po sobě zanechává jako poslední upomínku krásnou purpurovou záplavu a když se pak rozptýlí i ta krásná záplava, tu se všechno ubírá ku svému odpočinku, i ta krásná Boží příroda. — Ale ty, člověče, povstaň z lože svého a jdi do té krásné noci a pohleď tam vzhůru k tomu modrému nebes blankytu, abys pochopil ta veliká díla Boží, pohleď na tu lunu bleďojasnou, jak se vznáší na nebes obzoru, a pohleď na ty třpytné hvězdy, jak se vůkol této luny soustřeďují jako družky její a pochopíš-li to veliké dílo Boží, tu zajisté užasne duch tvůj. A ten veliký, všemohoucí Bůh, ten veliký tvůrce všehomíra nepotřeboval k tomu velikému svému dílu žádných nástrojů ani jakékoliv přípravy, ale ze své všemohoucnosti a Božskou vůli se tato nebeská tělesa sama od sebe vytvořila, až dospěla právě své dokonalosti, neb díla Boží jsou všechna dokonalá. Jak se tobě, člověče, tyto hvězdy zraku tvému zdají malounké, ale věz, že každá tato hvězda předčí velikostí svoji i tuto zemi, na které ty bydlíš, ale ten veliký všemohoucí tvůrce všehomíra nestvořil tato veliká díla pro sebe, ale ze své Božské milosti a ze své otcovské lásky k tobě je stvořil pro tebe, neb i ty jsi to dílo ruky Boží neb on tobě duchá a tělesný život dal i svobodnou vůli abys jemu se klaněl a jeho jako Otce nebeského miloval, abys krácel po cestách ve svém životě podle přikázání jeho, abys poznal, že pocházíš od Boha. A co od Boha pochází, zase se k Bohu navrací, také i ty jedenkrát, budeš-li tak čistý, jako jsi vyšel od Boha, se k němu zase navrátíš. Ale kdo nepochopí a neuzná ta veliká díla Boží a ve své krátkozrakosti praví, že není Boha, že jest to jenom samá příroda, ten bude od Boha zavržen a neužije tváře Boží, nebude

před Boha připuštěn a bude snášet velká muka a utrpení jak duševní tak tělesná a neužrjí dříve tváře Boží, pokud nebude tak čistý, jak vyšel od Boha a tak dokonalý, jako ta třpytná hvězda tam na nebi, a neužrjí dříve Boha Otce svého, i kdyby to věčně trvat mělo. Také i vy, draží, nezapomeňte, že jste všichni dílo ruky Boží a že všichni pocházíte od Boha, že se k Němu jednoukrát navrátíte. Protož krácejte všichni ve svém životě podle těch Božích přikázání, až vás jednoukrát Otec nebeský z toho světa povolá, abyste nebyli od jeho Božské tváře zavrženi.

XX.

Jaký kdo život na tomto světě vede, takovou odplatu na onom světě bere. Člověk kterýž ve vši hojnosti statky toho světa oplývá i také důstojenství má, nepochopuje, že to velká milost Boží je, a že mu Bůh těchto statků pro jeho zkoušku, pro jeho pokrok, pro jeho poučení udělil, aby on z těchto statků, z upřímnosti a z lásky svého trpícího bratra nějakým dárkem také podělil, neb každý takový dárek z upřímnosti a lásky daný jest v knize života jeho u nebes Pána znamenáný. Ale kdo dává tyto dary jen pro svou pochvalu, pro své povznesení, aby mu byly mnohonásobně nahrazeny, ty u nebes Pána nemají žádné ceny. Protož kdo jaký život na tom světě vede, takovou odplatu na onom světě bere. Neb Kristus sám pravil: ti první budou posledními a poslední budou prvními.

XXI.

Dobrá vůle buď při vás, dobrá vůle ku konání dobrých cností, a prostě Otce nebeského o sílu, byste přemohli ty nepřátele vaše, kteří usilují o záhuby vaší. To jest nejdříve ta vaše hmotná těla, ta jsou největší zlo, které vám překáží ve vykonávání dobrých skutků; neb více se starají lidé o ta těla hmotná než o toho nesmrtelného ducha svého, ačkoliv každý dobře ví, že to tělo hmotné dlouho nepotrvá, ale obrátí se zase v zem, ze které

pochází. Lidé se starají jen o to tělo a na jiného zapominají a kolik tisíců je těch, kteří mezi vámi žijí a na toto vše naříkají. Ten celý svět s jeho obyvatelstvem jest rovněž velká překážka k vykonávání lásky Boží, neb zde jeden překáží druhému, jeden smýšlí o druhého, a tak trestají se jedni na druhých, a konečně ještě jeden nepřítel váš jest, kterého nevidí oko vaše, ten toto všechno vyuzítkovává, a jak příhodná chvílka nastává, hnedle jest pohotově a svádí vás k nepravosti. To jest ten had, který, jak se praví, první naše rodiče podvedl, to jest ta rajská zahrada, to jest to čisté srdce lidské, to jest ten ráj, do kterého se připlížil had, usadil se v něm a svedl člověka k nepravosti a toto se děje neustále. Ten had bývá často v srdci vašem a hledá jen ten okamžik k užítku pro sebe, až k němu přijdete, a ohlížet se bude zrak váš po stromě zapovězeném a právě ten strom zapovězení, to je ta nepravost lidská, jakmile se jen ohlédnete trochu po ní, tu přicházíte k tomu hadu, jak vám písmo vysvětluje, jenže v podoběnství a vy jste sami ti Adamové s Evami — zahrada rajská, zlé ovoce zapovězené a ten had na stromě tom. — O zkoumej hříšné lidstvo pravdivost tohoto tvrzení, jak onu zahradu rajskou v srdci svém nositi máš, to jest čistota srdce, a v té zahradě ten strom zapovězený, to jest to neštěstí, před kterým varuje Otec nebeský, ten had to jest ten zlý duch nevtělený, který vás, jakmile byste k němu přišli, hnedle navádí ku zlému, poslechnete-li jej ale, z ráje spokojenosti vás vyhostí, anděl nebeský již není rád v srdci tvém, a ono se stane ložiskem trní a bodláčí, zlé žádosti se jen rozmnoží i s tím bodláčím, udusí tvoje rajské živobyti, místo spokojenosti bývá strach, trud a zloba a máte ráj ztracený. Pro vás toto pravda svatá, to rozjímejte dobře, byste tomu také rozuměli. — Adam, to znamená ducha vašeho nesmrtelného, o kterého jen pečovati máte. Evou — těla vaše hříšná, která vás svádějí často, neb jak jsem pravil, ono jest velkou překážkou duchu vašemu neb zatemňuje jeho smysly, ráj máš mít v srdci svém, ale bohužel i ten strom poznání se v něm pokazí a na tom stromě poznání dli ten had, který vás usiluje připravit o spokojenost vaši. Tedy, milí drazí, význam Adama jsem vám trochu objasnil a to proto, byste [poslechlí vždy toho dobrého ducha, který též při vás dli a poslechnuvše ho, poslechnete tak

hlasu Božího, neb jak čtete, že Hospodin rozmlouval s nimi, tak i vám se děje. Ten Hospodinův anděl rozmlouvá s vámi, když konáte vůli Otce nebeského, trvá-li ve vás, spokojenost vlévá v nitra vaše a ráj v srdcích vašich utvrzuje, proto, milí draží, rozmlouvejte často s tímto dobrým duchem v myšlenkách vašich bohumilých a nikdy se nepřibližujte k tomu stromu poznání, na kterém je ten svůdce ubytován, ačkoliv i takové pokušení přichází na vás neb okolnosti často vedou vás k tomu stromu poznání, ale nikdy ne tu Evu, neb tělesná radost tvá, neposlechni toho hada, který tebe usiluje připravit o ráj tvé vnitřní spokojenosti. jen poslechněte vždy hlasu duchů dobrých, kteří mluví k vám ve jménu Páně.

XXII.

Dokud budete chodit po těch cestách, které vám označujeme, dotud budeme navštěvovati vás, milí draží. Jak řekl tenkrát Ježíš Kristus k jeho milým apoštolům: Pokoj ustanovuji vám, pokoj svůj dávám vám, ale ne jak svět dává, já dávám vám. — Tato slova mluvíme také i my k vám. Pokoj Páně ustanovujeme vám, pokoj náš dáváme vám, ale ne jak svět dává, my dáváme vám. Tedy, moji draží, rozjímejte tato slova dobře, co myslíte o tom: pokoj ustanovujeme, pokoj svůj dáváme vám, ale ne jak svět dává, my dáváme vám, toto rozjímejte, pokoj zajisté míti bude každý, kdo poslouchá hlasy naše a řídí se jimi; zajisté, pravím, pokoj věčný míti bude u Pána našeho, pokoj, který mu nikdo nevezme, to jest ten ustanovený pokoj. A i zde na zemi třeba kříže a soužení dorážely na vás, když budete se pevně držet hlasů našich, pokoj bude v srdcích vašich, takový, jaký vám svět dáti nemůže, neb nikdo z lidských bytostí nic vlévat nemůže v srdce vaše, ale my, kteří máme vás chránit od zkázy duchů vašich, zajisté když chcete se řídit hlasy našimi a přemáháte své nepřátele jak vtělené tak i nevtělené, tu my zajisté takovým svěřencům vléváme útěchu v srdce jejich, nikdo to nepozoruje, ale děje se to přece tak. Moji draží, nabádáme vás, buďte upřímní, mírní a dobří, trpělivi a stáli v dobrém a uvídníte

sami, že pravdivá budou slova naše, pokoj a mír duchům vašim, který vám svět dáti nemůže, my dáme vám a budete šťastni až na věky. Co prospěji jednomu každému ty poklady hmotné světa tohoto? Zcela nic. Ale pokoj a mír duchů vašich, to máte bohatství velké, které ovšem na vás nikdo nepozoruje, ale nikdo vám ho také nevezme, pokoj náš ustanovujeme vám, pokoj náš dáme vám, ale ne jak svět dává, ale my dáváme vám. Toto sobě hluboce vštípte do paměti vaší, abyste té milosti hodni byli a nejdříve mějte lásku upřímnou vespolek, a to, co rmoutiti by mohlo někoho z vás, to nechtějte činit jiným, ale pravá láska a upřímnost by vás spojovala, vespolek milujte se upřímně a hleďte užitečnými býti všem, s kterými obcujete, všem těm byste byli k užítku duchovnímu, chyby jich nezkoumejte a cnyb vašich se chraňte, byste zase do nich neklesali, buďte svorní a stáli v dobrém a zajisté odmění se Pán náš i váš za počínání takové. Pokoj Páně bude při vás, pokoj svatý v srdci vašem, buďte šťastni a bohatí na duchu vašem.

XXIII.

Jak v minulém roce ten nejposlednější den jsme vám sdělili, že ten nastávající rok bude bouřlivý, že budou různice mnohé mezi národy, nyní snad uznáte, že to pravda bylo a tak jak jsme vám tenkrát pravdu zvěštovali, tak tu samou hlásáme vám ustavičně a stále nabádáme k lásce, upřímnosti a svornosti vespolek, radíme vám mírnost, trpělivost a stálost v dobrém, ale jak se chováte k těm pravdivým radám našim? Tuze málo je dbáno toho vámi, my vám stále říkáme, zkoumejte nejdříve každý sám sebe, ale málo kdo z vás poslechne opravdu hlasy naše. Co pak již lepšího máme zvěstovati vám, nežli to samé: lásku, jednotu a upřímnost a tak sobě připravití ráj na světě tomto, království boží je tam, kde mír svatý panuje a kde jsou hříchy, tam zase panuje království zlých duchů; které království se vám více líbí, jestli království boží neb zlých duchů? Zajisté že to první. Proč se všichni nepřičiňujete, by se udrželo mezi vámi? a proč hovíte svým hrubým zvykům, dokud nepoznáte všechny dobré rady naše a nebudete je zachovávat, nemůže království boží k vám, to ale

musíte všichni, ne snad jeden a druhý aby ten svatý klid a mír v nitru vašem rušil, to by potom nebylo platno nic, všichni musíte poznati chyby vaše a jich se pilně varovat, láska, upřímnost, mírnost, pokora a potom máte naději, že království boží bude míti přístup k vám a až k vám zavítá, musíte se zase přičinit, byste ho udrželi, neb duch zla stále obchází okolo vás a hledá, koho by lapiti mohl. Proto řekl Ježíš Kristus: bděte a modlete se, abyste nevešli v pokušení. A když on se sám modlil na hoře Olivetské, tu pravil učedníkům svým, když je našel spící: což ani jedné hodiny nemůžete bdíti se mnou? — kníže temnoty přichází mezi vás. A tak i vám pravíme to samé: což ani jednu hodinu nemůžete bdíti s námi, neb my opatrujeme vás, nám záleží na štěstí vašem, proto nechť vás vícekrát nabádat nemusíme, ale abychom úplnou spokojenost vysloviti mohli vám. Brzy se ukáže znamení na nebi neb na obloze nebeské — tak čtete v písmě vašem, žena oděna sluncem a měsíc pod nohama jejíma a na hlavě má korunu z dvanácti hvězd. I toto proroctví se vyplní v brzkém čase a potom bude velké naříkání, neb přijde velké soužení na veškerý svět, takové, které dříve nebývalo, neb vaše dny jsou již poslední v pokolení vašem, více se potom nebudou roditi lidé zlí, ale dobří. Pamatujte sobě, že tito dnové se vám chýlí ku konci, vy ovšem světa zlého zkázu nespátříte vašim tělesným zrakem, ale dítky vaše se toho dožijí, potom bude láska a bratrství ve světě tomto, vy, co nyní na této zemi bydlíte, jste poslední ze zlých a máte se napravit, neb ta míra nepravosti zlého světa je naplněna, že již mnoho nechybí, aby přetékala a vylila zkázu svoji na veškeren svět. Když máte tu velkou milost udělenou samým Otcem nebeským, že můžete vědět více než ostatní lidé, chovejte se tak, byste lepší byli než ti lidé ostatní, kteří té milosti nemají. Od vás bude Hospodin větší účet požadovat nežli od těch, kteří nevědomi jsou, proto, moji drazí, přemáhejte vši silou ty zlé zvyky vaše a milujte lásku a upřímnost ku každému tvorů božímu.

XXIV.

Odpusť nám naše viny jakož i my odpouštíme našim viníkům. Tak učil Pán a Bůh hříšné lidi a proč to učil? proč neřekl: milujte jen ty, kteří vám dobře čini, ale ty, kteří vám ubližují, ty nemilujte. A to, moji drazí, máte příčin mnoho, proč on tak, tak řekl, říci musel, ale nejhlavnější je toto: on ví, že všichni na té zemi hříšní jsou, ubližujete jedni druhým, ale to nevíte, ty ani sám nepozoruješ, že křivdiš svému bližnímu a takoví jste všichni, ubližujete jedni druhým a každý má, nechť je kdokoli, něco ze svého života, že se přiznati musí každý: i já jsem tomu i onomu ublížil. Kdo má dlouhý věk, zajisté se to jemu přihodilo mnohokrát, a kdo život krátký, zase méně a tak, moji milí, sobě rozvažujte pravdivost všeho toho, jedni druhým ubližujete, ani sami nevíte, a kdo z vás je čist? Kdo z vás je té viny prost? Jen ten, kdo ještě není schopen života světského. Protož uložil Pán odpuštění jedněm druhým nehledě na to, jestli někdo jinému ublížil citlivěji neb ne, protož, moji drazí, nabádáme vás, nemluvte nikdy více o těch křivdách, o kterých se domníváte, že se vám staly, ale blahorečte Hospodinu z celého ducha vašeho, že bylo líp ublíženo vám, jen moji drazí, chraňte se toho někomu křivdit neb ta skvrna na ubohém duchu vašem by vás trápila po dlouhé věky, jen raději sami křivdy snásejte, nevzpomínejte nikdy více těch starých poklesků bližních vašich, kterých se na vás snad dopustili, odpusť nám naše viny jakož i my odpouštíme a tak kdo vzpomíná chyb svého bližního, zase Hospodin se rozpomíná na chyby jeho, nyní víte, dle čeho se řídit máte, abyste vícekrát do toho bludu neklesli a pamatujte sobě toto po celý život váš, že kdo vzpomíná chyb svých bližních na něm spáchaných, zase Hospodin se rozpomene na chyby jeho.

* * *

XXV.

Modlete se za ten dar, by vám dán byl Otcem nebeským. Vaše smysly jsou temné, vaše tělo jen trápí a sužuje toho ubohého ducha vašeho, že on jako váš vězeň v žaláři se nalézá, to

tělo je největší překážkou pro každého ducha, by k poznání přišel, ale trápí a sužuje ho neustále a nejdříve zatemní mu vše duchovní a protože ono jen z hmoty zemské pochází, zase tou hmotou je ovládáno, o jiného mu nejde než zase jen o hmotu světskou, poněvadž tělo lpí na světě a svět na něm a ten ubohý duch váš zase je v něm. Blahoslavený, kdo nestará se o potřeby hmotného těla svého ale na mysli má potřeby ducha svého, aby tento čist byl ode všech těch skvrn, které lpí na mnohém duchu takovém. Milí draží, starosti světské zavádějí ducha nesmrtelného, proto se jich chraňte, ale starejte se o to, byste naše rady svědomitě zachovávali a dle nich se řídte po celý čas života vašeho. Starost mějte o duchy vaše, o ty, které vám svěřil Otec nebeský, abyste někdy říci mohli tak, jak řekl Ježíš: Otče, které jsi mi svěřil, ty odevzdávám neporušené Tobě, nikdo z nich se mi neztratil, ani Tobě. Můj úkol jest vykonán, moje pouť u konce a nyní čekám odměnu za skutky moje. Takto až budete moci říci při posledním vašem vydechnutí, bude to zajisté nejlepší, co upokojí ducha vašeho mezi námi.

* * *

XXVI.

Tolikrát Otec nebeský nabádal lidstvo pozemské všelijakým způsobem, avšak nedbáno hlasu Božího v žádné době, až trest krutý následovat musil. Zkoumejte, milí draží, vše dobře, jistě že i ve vašich písmech najdete, co bylo nabádáno v těch dřívějších dobách, lepší to také nebylo než nyní, celý svět s jeho bytostmi byl tak skleslý, že žádné výstrahy nespomáhaly, co platna byla před všeobecnou potopou všelijaká znamení na obloze nebeské, co platno bylo i to, že tenkrát svět nehmotný nabádal hříšné lidstvo, neb tenkrát duchové nabádali hříšný svět právě tak jak to činíme dnes, ale vše to nebylo nic platno, všecko živé tvorstvo musilo být vyhubeno a následovati musila pokolení jiná, pokolení lepší předešlého. A tak, milí draží, to bylo dříve, tak dělo se ustavičně za všech věků světa. Vzpomeňte zkázy těch dvou velkých měst i jeho obyvatelstva, že žádné nabádání, žádné výstrahy již nespomáhají, jen vyhladit pokolení takové a nahradit novým.

Co platny byly výstrahy pro ta dvě velká města? Poslechla? — O nikoliv a proto vyhlazena býti musila. I tenkrát jsme se zjevovali, my bytosti záhrobní a hlásali vůli Otce nebeského, ale marně, až úplná záhuba přišla. A potom co bylo před příchodem Krista? Jaký tu byl pořádek? Nemravnost a násilí opanovalo jako nyní, silnější utiskoval slabého, chytřejší obelstil hloupějšího a tak podobně to bylo na zemi. A v té nejhorší době přišel ten nejčistší duch, sám odlesk Boha nejvyššího, by hříšné lidstvo napravil, by ukázal světu slovy a dotvrzoval to svými slavnými skutky. Lidstvo při jeho narození hnedle spatřovalo, jak se celé nebe raduje, že spása přichází na hříšný svět, ti pastýři chudobní a prostí byli jediní bez pokrytectví a uznání hodnými spatřiti tu moc a slávu, která se prokazovala nově zrozenému duchu a tak celý život jeho mohli patřit, že cnostné to zrcadlo, které mělo být ukázáno celému světu, že ono svými slovy i skutky dokonalými dokazuje, že pochází od Boha, že je pravým poslem seslaným z výšin nebeských, by učil hříšný svět cnostem, které miluje Otec nebeský. A vidíte, co to vše bylo platno tomu hříšnému světu? Zase tuze málo, jen několik lidí sobě opravdu umínilo poslechnouti ty krásné rady jeho a dle nich se řídit, ale velká většina nechtěla slyšeti o světlu nebes, jim byla milejší tma, jim šlo o to, by neřestí zůstaly na zemi této, ale cnosti nebeské musely býti odstraněny a tak dlouho přemýšleli, až Otec nebeský dovolil zlému duchu, že dostal vládu nad nimi, že měla nepravost a neřest všeho druhu vládu nad cnostmi nebeskými. Jak to vypadalo, zajisté vám všem známo je, že v nejhroznějších mukách, jaké jen mohli vymysleti, zlo tropili a života hmotného dle jejich mínění zbavili. — Když ten okamžik nastal, kde duch ten čistý opouštěl na chvílku to tělo bezvládné, tu zase jsme spěchali zvěstující zkázu a trest velký těm obyvatelům za skutky jejich, my jsme se ukázali i nabádali, ale poslechl nás někdo? Nikdo z těch neřestných lidí nás neposlechl, ale každý hleděl zakrýti ty zlé chyby svoje, až zase Otec nebeský trestem velkým musel navštívit lid tento, žádné trápení se nemůže vyrovnat tomu, co tenkrát následovalo. Tak, moji drazí, to dopadá s tím hříšným světem, dokud není vyhlazen, neposlechně, on nemůže snést pravdu, on nemůže pochopiti vůli Otce nebeského, až Hospodin

ho vyhladí z této země a zase do mnoho nižších stupňů přijdou obyvatelé takoví, kde trápení ještě většího druhu je očekává. — Tedy, moji drazí, zkoumejte ten celý běh světa zlého, že jistě každý tu pravdu chápati bude. Co bylo tenkrát, to je i nyní, ustavičně je to stejné, nyní celý svět je nevěrou a neřestí všeho druhu ať nízkých tak i vznešených a nikde není cnost, nikde se nekoná vůle Otce nebeského, ale v té veliké prostopášnosti jedni chtějí předstihnouti ty druhé a tak se vzmáhá velká záhuba na celý povrch světa ve všech dílech jeho. Co platno je světu tomu, že my světlo duchovní hlásáme, že cnosti, které miluje Otec nebeský všem dobré vůle oznamujeme, tuze, ach tuze málo platno je, jedni nechťi nás ani poslechnouti, ačkoliv vědí, že to pravda jest a i vůle Otce nebeského, oni chtějí proti vůli jeho bojovat a bojují, oni to chtějí jinak než Otec nebeský a tak, milí drazí, to vypadá v tom hříšném světě. Dokud svět nebude vyhlazen, říci sobě nedá, spíše ku všem těm věcem ještě horším se stane. — Proto i nyní přicházeti bude ta chvíle, ve které Otec nebeský velmi přísně trestati bude hříšné lidstvo, jak ve všech věcích kde poslechnuto nebylo, tak to samé i nyní se stane, doba blízká je, vy v té době již jako nevtělenci patřit budete na souzení dítek vašich. —

* * *

XXVIII.

I tam Hospodin, kde lidská mysl ani nevniká, všude, moji drazí, ať pomyslíte kamkoli, i tam, kde ani pomyslit nemůžete, protože to ani neznáte, i tam Hospodin v každém, i v tom nepatrném místěčku, i tam On, nechť pohlédne oko tvoje kam chce, o bídný tvore, všude, všude je On, On je ve všem, ve všech věcech, ve všem, co nachází se v tom nekonečném vesmíru. — O moji drazí, jak malicherní tvorové jsme u přirovnání k těm velkým věcem, které On řídí a zachovává, ve všem a všude ať sobě pomyslíte, vše je Jeho dům, vše je Jeho příbytek, o rozvažuj a rozjimej, pak-li toho dovedeš, tu sílu Otce našeho, jak sobě představití můžeš, ty křehký tvore toho ducha nejčistšího, jak asi? To není k popsání, to se objasnit nedá. Považ bídný stav lidský, a tak, moji drazí, rozvažujte, rozjimejte o Otci našem ať

jsite kdekoli, On slyší a vidí vás, On vidí všechny světy, všechny tvory, On zkoumá i vidí vnitřek jejich a vidí i do hlubin mořských, vše Mu je proniknutelné. Tedy ty, dítko Jeho, rozvažuj ten dům Páně, rozjímej moc Jeho, ten příbytek Hospodinův, to je celý a neobsáhlý vesmír, ten velký kostel, v kterém jméno Jeho vzývat máte, vzývejte jméno jeho v každém dobrém skutku, kterým oslavujete Pána, neb On miluje lásku, a co z lásky jedni k druhým vykonáte, v tom On zalíbení nalézá, nic není lepšího nad dobré skutky z lásky vykonané, toto tobě radíme, hodně lásky ku všem lidem jest nejlepší oběť před Pánem jediným, neb vystoupí k Němu a On požehná tobě. Z lásky upřímné pomáhejte, z lásky přijme vás Pán zase, až opustí duch váš to vězení své, do věčného stánku všech. Moji drazí, co vám nejlepšího radíme, jest: buďte upřímní jedni k druhým a obohatíte tak ducha vašeho. Co platno vše světské? Nic, dočista nic, Bůh chce jen, byste na krátkou chvilku zde zkoušeli, Jeho vůli plnili a potom přijati byli mezi dítky Jeho a až budete pospíchat mezi nás, z lásky když budete sobě vespolek pomáhat, i my z lásky přijmeme vás mezi nás do těch příbytků, které ustanovil Otec nebeský pro ty, které On miluje. Protož, moji drazí, radíme, ano prosíme vás pro štěstí duchů vašich, mějte k sobě lásku v každém myšlení vašem, ať jen láska k bližním vašim je na prvním místě, nehleďte na chyby a poklesky bližních vašich, ale hleďte na chyby a poklesky svoje a potom se přemáhejte, byste hodni mohli býti slouti dítkami Otce nebeského. O moji drazí, prosíme vás, mějte utrpnost sami nad sebou a chovejte se tak, jak to žádá Otec nebeský, abyste šťastnými byli u Něho. Nyní, moji drazí, vás poroučím do ochrany Boží, pamatujte, rozjímejte a zachovávejte toto ponaučení k prospěchu vašemu, nic jiného není zapotřebí, jen pravá láska vespolek a potom to ostatní vám dá Otec nebeský sám, co potřebovat budete pro těla vaše hmotná. Toto zachovávejte, cvičte se každý sám ve cnostech a nehleďte na chyby jiného, jen zkoumejte ty svoje a tak zajisté najdete, když budete hledat, ještě mnoho, ach tuze mnoho špatného na duchu vašem, co odstraniti třeba jen cvičením, namáháním a přemáháním špatných zvyků se můžete vyprostit ze všech osidel světa a zlých duchů, kteří chtějí, byste trpěli jako oni, tedy, moji drazí, vás již

konečně naposled nabádám, abyste se cvičili v cnostech, které miluje Otec nebeský k radosti naší.

* * *

XXIX.

Pojďte se mnou tam, kde láska a upřímnost své sídlo mají a nikoliv kde nevěra a faleš. O moji milí, mezi námi najdete lásku pravou i upřímnost, jen tam, kde jsou duchové dobří, jen tam je rozkoš. Drazí moji, až mezi nás přijdete, uvidíte co je láska, kterou Otec nebeský nadevše miluje. Jaká to je blaženost, když kolem vás samá láska a upřímnost panuje, moji milí, to se popsat nedá, jaký je to blahobyť mezi samou láskou a upřímností, o kěž byste i vy na té vaší zemi měli jen malounký stín té lásky, která je mezi námi, ale dlouhá doba ještě uplyne, než se tak stane. Zde na zemi jest samá lež, ale pravda zde mezi vámi neplatí, jen lež a chytrost. A lidé myslí, že to tak dobře, ale jak se každý zmýlí, až mu budou jeho oči otevřeny a on pozná, že je na pravdě Boží. Jaký pořádek je mezi námi a jaký mezi vámi? Dobrotivý Otec nebeský nechá každého činit dle jeho vůle, ale až udeří každému ta chvíle, kde se bude musit s jeho tělem rozloučit a na věčnost mezi nás se odebrat, tu teprve každý hříšný duch bude tuze trpce svého hříšného života litovat, ale bude již pozdě, bude chtít napravovat, co bylo zmeškáno, bude též pozdě, moji drazí, tuze pozdě, jak s takovým duchem v té chvíli je, jest k nepopsání, úzkosti, nárek a trápení bez poklidu, to jest potom odměna, která každého hříšného ducha čeká, ale jinak to dopadá s duchem takovým, který na tomto světě vašem byl pro pravdu opovrhován a pronásledován. Ten když přijde mezi nás, tu všichni s radostí velikou a láskou upřímnou spěcháme, bychom takovou duši doprovodili mezi nás, jen kdo trpí pro pravdu a utiskován je a lásku pěstuje v srdci svém, ten je vítán mezi námi, ten se raduje pro lásku a pravdu trpě a její ovoce budete klidit jistě ve velké hojnosti mezi námi, jen se nezapomeňte proti nikomu, každý za svoje skutky odplatu vezme mezi námi, ať již má skutky dobré neb zlé. Nyní, moji nejmilejší, chci vám sdělit, jaké jsem já na tom vašem světě utrhaní a křivdy všeliké snášeti

musil. Byl jsem teprve chlapcem a již jsem byl od každého odstrkován a bylo se mi posmíváno, neb jsem byl tuze chudý a tak sobě domyslíte, co takový chlapec, který chodí od domu k domu a nikde domov nemá, musí trpět. Ale vždy jsem sobě myslil tolik: kdybych sobě byl zasloužil něco vyššího, zajisté by mi to Otec nebeský udělil. A vždy jsem byl s tím tak spokojen. Moji drazí, nejen ústrky ale i lání bylo mi přetrpět ale Bůh patřil na trápení mé a odměnil mne sám nyní zde ve věčnosti. Otloukání od každého, zima hlad a bída, nemoc a nedostatek byl mi údělem na té vaší zemi a když jsem již nevěděl, kam hlavu položit, co do úst vzít, abych nikomu nepřekážel, tu v nejhroznější chvíli se na mne rozpomenul Otec nebeský a povolal mne k sobě. O jaká radost velká, jaká sláva, když můj duch opouštěl moje bídné tělo, jaká velebnost! Přišli mi naproti moji rodiče, moji dobří přátelé i duchové blažení, které Otec nebeský ustanovil, by bděli nad námi, ta sláva není k popsání, přišel jsem mezi vyvolené, upřímnost a láska panuje tam, kde přebýváme, až na věky, nikdy víc bych nechtěl opět na ten váš hříšný svět mezi vás. Otec nebeský mi uložil zde býti šťastným za to mé trápení na vaší zemi. Nyní jsem vám to trochu popsal, abyste z toho sobě mohli příklad vzít, vezměte sobě příklad jenom ze mne. Z trápení do radosti, z opovrhování a nenávisti do upřímnosti a lásky, kde budu až na věky.

* * *

XXX.

Milujte se vespolek, dle toho pozná svět, že jste učedníky našimi. Tak řekl sám Spasitel ku svým milým vyvoleným lidem, kteří měli hlásati světu vůli Otce nebeského. Toto jenom opakujeme po tom velkém Mistru všech božských cností, velký Mistr to byl, který přišel od nás a hlásal světu plnému vši nepravosti pravou vůli Páně. To samé děje se i nyní, i my hlásáme světu to samé a jako tenkrát mnoho a přemnoho velkých nepřátel se vyskytlo, to samé děje se i nyní, ach velký počet nepřátel božích se vyskytuje, by zamezení mohli učení pravé o lásce boží a jako tenkrát čím více bylo pronásledováno slovo pravé, tím více se

vzmáhalo, tak děje se také i nyní. Pronásledovnici nerozumní a zlí nechápou vůli Páně, oni myslí, že když oni překážeti budou, že snad přece to bláznovství ustoupí, ale ono nikoliv, čím dále tím více, ačkoliv jen nepatrně se zmáhá dílo toto, přece se vzmahá, škoda jen velká, škoda, že místy není pochopeno, že místy nerozumějí dílu tak vznešenému a nedovedou se dle slov našich zachovávat. A také, milí drazí, ty zkoušky jsou zase rozdílné, ty se dle sympathii těchto kroužků srovnávají, neb stejné k stejnému pospíchá a to samé platí i o nás, stejný pospíchá zase k stejnému a odtud jest mnoho růzností, jen vy, milí drazí, řiďte se dle pravidel Bohem vám daných, a to nejhlavnější, že bez lásky není spásy, nechtě potom koná kdo cokoliv, pak-li k tomu láska chybí, veškeré dobré konání marným zůstane.

* * *

XXXI.

Bůh Otec náš tento a ještě velké množství světů stupně všelijakého stvořil a On jediný vše vede a zachovává, vše udržuje svoji vůli a tak vše prospívá co On řídí, nikde nenajdete v tom velkém domě Otce nebeského nějakou nesouměrnost, ale všude ten nejlepší soulad a pořádek od toho nejmenšího živočicha až k tomu největšímu, každý jest tak dokonale zařízen, že každý dobrý zkoumatel ustrnouti musí, když dobře rozvažuje ta velká díla Otce nebeského. Všimněte si čeho chcete, vše co On vede a zachovává, vše velmi blahodárně prospívá, a co je těch věcí, které nemůže pojmouti váš zrak tělesný i mysl, těch je ještě více, to jsou ty, jak se říká, velké divy té boží přírody a potom by někdo pochyboval o jsoucnosti Otce nebeského. Jen ten, kdo slepým jest, nevidí ta díla vznešená a dokonalá jako jsou všude, kam ruka boží dosahuje, nikde není konce moci Páně a nebude ani na věky. Nejdůležitější ze všeho toho jsou ty bytosti duchovní, které obklopují veškeren vesmír, i všude jsou oni, ovšem neviditelní zrakům vašim, tedy sobě představte to ohromné množství těch dítek Otce nebeského, každé dle své mravnosti a dokonalosti zase k svému nebeskému tělesu připoutáno jest, jaký jest který svět, takové zase bytosti, ať vtělené neb ne, ho obývají.

To jest všady a všude, a proto, moji drazí, pokračujte i vy ve cnostech duchovních, aby váš duch, totiž vy sami nemuseli jste ustavičně jenom k tomuto nedokonalému světu býti připoutáni, ale abyste našli příbytky vaše v samé lásce a blaženosti věčné.

* * *

XXXII.

Dlouhá, ach tuze dlouhá doba uplynula od té doby, co Ježíš Kristus chodil po zemi této. Co tenkrát bylo křiku a všelijakého rouhání proti Němu, jak někteří ho měli za člověka obávaného, někteří ho měli za svůdce, jiní za veřejného hříšníka a každý krok jeho rozjímali a soudili dle svého způsobu. Kdo byl zlý v srdci svém, ten zase všechny jeho cnosti sobě ve zlém vykládal, ale všichni ti zli se shodovali v tom, že měli proti Němu nenávisť a zášť. Ale proč tak činili? Vždyť přece nikomu nic zlého neučinil, jen samou lásku a cnost všěpoval těm svým milým posluchačům, proto tak činili, že chtěli, by se chyby zlých zakryly, že chtěli, by svět jich měl za lidi od Boha seslané a nikoli Jeho. Tak daleko se zaslepi každý, kdo zlého a tvrdého srdce jest, tak daleko to s každým takovým dopadne, že v své zaslepenosti volá s těmi zlými lidmi, kteří křičeli: „Krev jeho na nás i na potomky naše!“ Tedy pozorujte zaslepenost světa zlého, když ten největší hříšník páchá zlo a neví, jaký velký trest ho za to čeká, on místo modlitby za smilování Boží ještě křičí: krev jeho na nás i na naše potomstvo. Taková je vašeň hříchu, takový bývá i trest za něho, toho sobě dobře všimněte a dobře o tom rozjímejte. A co naproti těm řečím namítal Kristus Pán? Vyčítal jim něco, odmítal ty falešné, nepravé řeči od sebe? O nikoliv, On ani neotevřel úst svých a tím vám dal zase příklad, jak se chovat máte k vašim nepřítelům. Máte vždy mít jeho za vzor, to co On činil, činite také, ani úst neotevírejte, když vaši nepřátelé na vás dorážeti budou a budou hledět vám ublížiti, ani se nebraňte a trpte tak, jak vám ukázal sám Ježíš Kristus. A vidíte, jakou odměnu vzal za skutky své a jakou vzali ti Jeho nepřátelé, zajisté vám to vykládat se nemusí, to ví každý, jak byl stížen Jerusaleme, jaké trápení v něm bylo, že od začátku světa nikdy hroznějšího

nebylo a nebude. Tedy vidíte, moji mili, co zmůže cnost a co zmůže hřích, když se někdo v něm tak tuze zaslepí. Oni volali kletbu boží sami na sebe ne z prospěchu světského ani od nikoho pochválení nebyli, ale hněv a pýcha je k tomu svedly. Vždy se držte věrně dle příkladu Ježíše Krista, to co On činil, činite také, všem lidem dobře činite a když vás budou pronásledovat, o vás křivé řeči mluvit, ani sobě jich nevšímejte, ale mějte vědomí, že konáte vůli Otce nebeského, neb On dovoluje nám, bychom vše to oznamovali vám hříšným a ukazovali cestu pravou do života záhrobního, byste někdy nešťastní nebyli zde u nás na věčnosti, cestu pravou, která vede do blaženosti, mezi nás, co platno bylo by vám, když byste sobě hleděli světa tohoto zlého a někdy nešťastnými byli mezi námi, co platno bohatství takovému boháči, když zde vše zanechat musí a u nás největším bidníkem jest? Co platno těm vznešeným toho světa, když mezi námi jsou v největším opovržení, co platno všechno jmění, všecka hodnost, všecka sláva zbytečna světa tohoto, když u nás takový tím největším bidníkem je a v hrozných mukách se nalézá, co platno vše světské a pomíjející, když za krátkou chvíli musí vše světské zanechat a tam mezi nás se odebrat. Žádný z tohoto světa nic sebou vzít nemůže než jedině dobré skutky z lásky vykonané ty mají pravou cenu mezi námi, těch sobě naskládejte, to jsou, ty poklady pro duchy vaše nehynoucí, tak sobě vše dobře rozmyslete, jaký život vedl Ježíš Kristus a jaký vedete vy, buďte jako On byl, lásku konati, z lásky k Bohu odpouštět, křivd sobě nevšímejte, každého i toho zlého milujte a budete šťastní mezi námi. —

XXXIII.

Žádný není na světě velkým, aby nebyl po smrti malým a opačně, neboť kdo se povyšuje, bude ponížen a kdo se poníží bude povýšen ze své nízkosti. Tak i já co malý přicházím dnes k vám, bych vás v některých věcech utvrdil, neboť vězte, že malíčkým náleží království nebeské. Proto, milení, nesmíte ten život brát tak na lehkou váhu, věrte, že každá hodina a minuta má být a jest těž sečtena v povolání a činech vašich, tak jako se-

čtena jest na orloji hodinovém života vašeho. Proto každé bezúčelně promrhané vteřiny jest škoda. Nikdy nemyslete sobě, že to, co nevykonáte v životě tomto, snadno pak bude vám v příštím vykonati. Nevěřte tomu nikdy, boj jest boj a v životě příštím bývá pak dvojnásobným, tudíž i dvojnásob těžším než v životě prvním, protože trpět se musí za všechny zanedbané, lehkovážné neb úmyslné skutky ze své minulosti a vésti boj o pokrok pro svou budoucnost, proto bývá druhý boj životní (druhé vtělení) těžší prvního a šťasten ten, kdo jen jednou ale důkladně školou života projde, aniž by musel nahrazovat a nastavovat životem příštím. O jak poskrovnu je těch, kteří toho dokážou, o nich platí slova mistra a učitele Ježíše Krista: „Mnoho povolanych ale málo vyvolených“. Proto dbejte, by život váš ctný, účelný byl a nezanedbejte ničeho, co by vám pro život příští, pro život duchovní užitečné bylo.

* * *

XXXIV.

Jest velice za těžko budovati chrám lásky v srdci každého jednotlivce, když schází k tomu kamene základního, to jest víry v Boha, naděje a důvěry v život lepší, v život záhrobní, jak možno vám v srdcích vašich vypěstiti onen kvítek vonný, který daleko vůkol sebe libou vůli vydávati má, když nezkeypřena půda srdce vašeho: totiž předsudky a různé vady nedovolují růži, která lásku značí, kořeny své hlouběji zapustiti. Když nedovedete svým bližním provinění sebe menší odpustiti, jak možno vám je milovati? Dříve odpouštějte, pak bude učiti se vám, odevzdávati se do vůle Otce nejvyššího v plné důvěře, teprve bude možno potom v srdce vaše onen něžný kvítek vštěpovati, dříve nikoliv. Proto poznávati hleďte každý chyby své vlastní, pracujte na svém zdokonalení sami, nikdo nemůže vám dáti ovoce práce vaší dříve, dokud byste si je nezasloužili, uče se z lásky k bližnímu své chyby znáti a je též jinému odpouštěti. Jako každá růže trnem zdobena jest, tak i tato růže která lásku značí, trnem zdobena býti musí, tento trn pak pokora srdce vašeho a odevzdanost do vůle Boží jest a býti musí. Pracujte bez bázně na zdokonalení

vašem neb ještě velmi mnoho, mnoho zůstalo zraku vašemu, který příliš hmotný jest, tajno a nelze mu ještě mnohou pravdu odhaliti, poněvadž jsa jí oslepen, sešel by z cesty pravé, tím méně možno jest jemu poznati pravdu všech pravd — Boha.

* * *

XXXV.

Jak za těžko jest mnohdy vám rozeznati pravdy od klamu, koukole od pšenice oddělití, zvláště, když klam na se podobu zdánlivého dobra bere, by svedl vás z cesty a uvedl do bludu. Ostalaf před vámi ještě mnohá pravda utajena, kterou řešiti bude vám dáno, až vospějete v muže dokonalé, rozumem svým. Nelitujte proto ni času ni námahy, neb cokoli pro duchy a duši svou neb bližního jste vykonali, pro své vlastní blaho jen konáte a nikdy nebudete litovati že jste tak učinili, nelekejte se ni choroby těla svého, ni zloby nepřátel vašich, neb zdraví jen od Boha máte a On každým okamžikem může vám dáti za podnož nepřátely vaše. Záleží-li vám na vašem vlastním zdokonalení a na blahu vašem věčném, ne chvilkovém v životě světském, tu zajisté nebude dobrá vůle od činu daleko, vy budete chtítí strhnouti roušku se zraku vašeho, která utahuje před vámi pravé poznání utajených pravd a prve co bude tu nevyhnutelné, jest, by nehleděli jste na statky pozemské tak příliš hmatným okem, pomyslete sobě, drazí, že to vše jen chvilkové jest, že nemůže na delší dobu tužby ukojiti, které vyplývají z duše vaší, neboť hmota umrtvuje a duch oživuje, hleďte proto život v duchu a pravdě, nebudte oživenými mrtvolami mezi hmotou, ale hleďte až přijde rozhodující okamžik, až opouštěti budete hmotu vaší, by nemuseli jste sami sebe se tázati: Což jest skutečně již všemu konec? — by přišli vám v těch těžkých okamžicích v ústrety duchové dobří, přátelé vaší, by nebyli jste vydáni na pospas nepřátelům vašim světa neviditelného. A což teprv tam za hrobem, jak mnohý staletí ve tmě bloudě, světla nenalézá, tu rád by šel na svět váš, by mohl ten zmařený a zneužitý čas nahraditi, avšak není mu dříve dovoleno, až dopije úplně kalich utrpení svého, který si sám svým lehkovážným životem byl připravil. Proto

hleďte, drazí, by váš život účelným byl, pomáhejte slabým nésti břímě života, poučujte a napájejte lačné slovem ducha pravdy, hleďte býti skutečnými bratry a ditky jednoho Otce, ne však jen dle slova, ale dle skutků, vězte, že až navrátíte se tam, kde původ váš, naleznete tam knihu života vašeho otevřenou a v ní veškeré vaše skutky a činy živými barvami zaznamenány, takže až překvapení budete nad přesností, až v ní čísti budete veškerou minulost vaši.

XXXVI.

Věrní sobě buďte, bratří, v životě vezdejším, vaše slova buďte jako kov zvučící pravdou, mírností a láskou, buďte příkladem bližnímu svému ve skutečích vašich, nehledice při tom na odměnu světa vezdejšího, pomáhejte sobě navzájem, tím jen nepatrnou část budete plniti povinnosti svých, neboť pravil Pán: „Cožkoliv nejmenšímu z bližních svých jste učinili, mně jste učinili“. Buďte ubezpečeni, že každé „zaplať Bůh“ od bližního vašeho jest jako drahokam, jako vzácná perla uložená do pokladnice skutků vašich a každá setřená slza bližního vašeho cennější nad brilant nejkrásnější a skvost nejdražší, jehožto cenu poznáte teprve až duch váš hmotu opustí a odívati se bude rouchem duševním, které okrášleno bude skutky vykonanými, čistými to fluidy, které zářiti budou leskem nehynoucím jako skvosty v koruně královské. — Snášejte zmužile zkoušky, které jste si předsevzali, neztěžujte též bližnímu je nésti, ale hleďte mu napomocnými býti, by spíše k cíli dojití a vám za to požehnati mohl. Nereptejte, jestliže příliš těžké břímě zdá se vám býti, ale prostě o posilu, které se vám zajisté dostane, když prositi budete, by neztratili jste ovoce života vašeho vezdejšího, zkoušek to vašich, které jste si sami z dobré vůle předsevzali, pomyslete sobě, že život váš jest jen krátký, zlý sen, z něhož milé a sladké bude jednou probuzení tam na věčnosti, pak-li nezaspíte váš čas a pracovat budete k vašemu probuzení. Buďte shovívavými ku svým bližním, neboť sami shovívavosti potřebujete, hleďte jim příkladem býti, by i oni probouzeti se mohli a probouzejíce se nalézali již cestu, po které kráčeti mají,

částečně upravenou. Nechte skutky mluvit za vás, neb marné bylo by poučování naše, marná slova naše, byť by sebe krásnější byla a byť by jich sebe více bylo, pevnou vůli nepřiložíte-li a život váš dobrými skutky neokrášíte, marně jste se namáhali, marně jste žili.

* * *

XXXVII.

Bratři a sestry milení, život váš každého jednotlivce jest školou, kde nutno vám se stále a stále přiučovati věcem novým, věcem vám cizím, neznámým. Vy žáčkové jste, kteří ještě v čítance nejnížší čísti počínáte se učit, kteří teprve počínají chápati, že také něco mimo hmotný svět a stav váš tělesný jest, vy stále ještě čtete písmo hmoty a nelze vám pochopiti, že také mimo tuto hmotu něco stává, něco mocnějšího, vlivuplnějšího, a přece vašemu tupému zraku neviditelného. Tak jako každý žák, který do vyšší třídy postoupiti chce, zkoušku složití musí před učiteli svými a dříve než vyšší kniha se mu předloží z té malé dobře čísti umění musí. Tak jest též s vámi. I vy musíte dříve než život záhrobní znáti učit se budete, zkoušky z hmoty složití, ji dobře a jistě ovládati, její účinky na ducha i tělo vaše dobře znáti, toť vše jest nevyhnutelně pro vás a přec vše teprve v čítance první. Jak mnohý namáhá se, by čísti mohl v knize druhé, v knize zákona přírodního a mnohý dokonce chtěl by čísti již v knize třetí, v knize zákona duchového; všichni ti podobají se ptáku orlu bez křídel, který rád hodně vysoko by zvlétnouti chtěl, kterému však sil se nedostává, poněvadž mu křídla chybí. Učte se proto pilně v knize, kterou před sebou máte, učte se ovládati tužby těla vašeho, učte se znáti potřeby hmoty vaší by neukájeli jste potřeby její více než potřeba káže, by váš duch více volnosti nabyti mohl, by snadněji chápali a pokračovati mohl, učte se znáti všechny klamné předsudky světa vašeho, je rušiti, pravdu a světlo místo nich pojímali a šířiti, učte se znáti moc Boha neviditelného v přírodě světa vašeho, třibiti rozum váš ve zkouškách života vašeho, by dovedli jste odporovat vlivům tajuplným světa vám neznámého, myšlénkám nízkých a zlých duchů.

Zdokonalujte mysl svou, rozum svůj i srdce své, by dospěli jste v muže rozumem vašim, by výš a výše povznášela se mysl vaše, by víc a více bylo možno podati vám od nás, učitelů to vašich, by odhaliti tajemství mnohá mohli jsme vám, by nezakalil se při tom rozum váš a nesešel z cesty pravé, uče se, uče, by mohli jsme vám podati knihu druhou, třetí, též ty ostatní. Bez bojů a zkoušek to ovšem nejde, jenom ve zkouškách dokážete, čeho schopni jste, hleďte, by s vyznamenáním prošli jste zkouškou života. —

* * *

XXXVIII.

Jen maličkým náleží království nebeské a kdo jsou tito maličci, o kterých tuto pravím vám? Toť chudí, mírní a pokorní jsou, neboť chudobu a pokoru miluje Kristus Pán. Tak jako ti tři králové a velcí pozemští pánové, kteří šli za hvězdou, aniž věděli kam a přec šli ač cesta daleká a namáhavá byla, šli tito tři mudrcové za hvězdou, která svítila jim na cestu světlem pravdy, světlem víry, vzdor tomu, že všichni ostatní mudrcové a hvězdáři té doby na této hvězdě nic zvláštního neshledávali, šli přece tito za světlem pravým, za světlem duševním, dlouho se neptali rozumu svého, ale podrobili se rozumu vyššímu, jsouce hned rozhodnutí vydali se na cestu dalekou a namáhavou, netázali se, co tomu řeknou lidé, ni jak o nich soudit bude svět, aniž čeho tím dosáhnou, šli tři tito mudrcové, by pokořili se děcku, které plakalo, děcku, které v chlévě na jesličkách spočívalo. — A hleďte, draží, tak jako tito mudrcové museli se dříve státi maličkými, když chtěli pravého Boha v dětátku poznati, tak i vy musíte zanechat všeho a státi se skrovnými a maličkými. Když chcete za pravou hvězdou ku poznání Boha kráčet, musíte opustit vše pozemské, všechnu slávu i radovánky a vydati se za světlem pravdy, které počíná krásně svítiti vám, i vy nesmíte se lekat cesty trnité a daleké, kterou snad kráčet bude vám ale nehleďte na to, co svět souditi bude o vás a co a jak lidé nazývati budou, ni když úsměšků neb ústrků bude snášeti vám, nedbejte, ale pevně kráčejte za světlem poznání vašeho, pokorou a láskou přemůžete všechny nesnáze, které vám v cestu kladený budou,

proto hleďte jen, by skromnými a maličkými jste se stali, neboť jen maličkým náleží království nebeské.

* * *

XXXIX.

Jisté boje dlužno dobojovati vám v životě vašem až do krajnosti a nejsou to boje malého významu ni lehké k překonání pro vás, jsou to boje s hmotou, světem a se světem neviditelným, t. j. s myšlenkami zlými a nízkými, které pochází ze světa neviditelného, jsou to boje myšlenkové. Bojovníky jste sice všichni, leč jaké zbraně používáte v bojích těchto? Když bojovati máte s hmotou svého těla, když přemáhati máte pudy a naruživosti, které příčinou jsou nízkosti duše vaší, tu stáváte se malomyslnými a závidíte bližním svým blahobytu a rozkoše světa tohoto, které uvedly vás v záhubu a kterých máte se zříci, místo by vděční byli jste, že možnost stala se vám v nazírání v pravdu a světlo, že pracovati můžete na zdokonalení svém, reptáte nad utrpením vašim, které jste si vlastně sami buď v minulých životech neb v nynějším byli přivodili a tak ztratili ovoce utrpení vašeho, zkoušek vašich, takou zbraní nelze ovšem vám přemoci přepych hmoty vaší, ale nutno bojovati vám s láskou, sebezapíráním a vytrvalostí, nehledíce na ty, kteří níže pod vámi stojí, ale na ty, kteří před vámi jdou a vám cestu osvětlují, podávajíce vám zbraň v podobenství života svého, hleďte, by dosáhli jste stupně dokonalosti jejich a jejich skutky sobě osvojili. Jak mnohý opouští tu hned pole boje, pole práce, když vzdáti se má blahobytu a radovánek světských pro chvilkovou radost a zábavy pomíjející, ztrácí při tom radost věčnou, blaho věčné ceny, neskonalé. Mnohý rád by sice pracoval na zdokonalení duše své, jen kdyby při tom nemusel odložit přepych a rozkoše světa tohoto a přec nelze dvěma pánům současně sloužit, hmotě a duchu. Kdo ukáji nyní příliš hmotu svou a světské rozkoše více dbá než duše své, ten trpce jednou želeť bude i strádati na duchu svém, v příštím vtělení pak na hmotě své. Hleďte, bratři mileni, by zbraň vaše v boji s hmotou vždy účelná byla, střídmost, čistota, omezování potřeb tělesných na míru nejmenší, tím vítěziti budete,

neb uvolňující ducha ze žaláře, hmoty to vaší, a popřávající mu více vzletu, volnosti ku nazírání do života záhrobního, zbavíte se okovů hmoty, které vás tíží a stanete se dokonalými. Radovánky a rozkoše světa pomijejícího hleďte poznávat i odvrhnouti, neboť marny jsou a zbytečny, hleďte, by nahradili jste je radostmi a krásami světa věčného, nemyslíme tím úplné odloučení od světa ale myslíme tím odloučení takové, by nedojímalo smysly vaše přespříliš, by duše vaše jimi upoutána býti nemohla, stane-li se vám život záhrobní jasným již nyní a poznáte-li rozkoše vyplývající z něho již v těle, pak snadně bude odloučení vaše od všeho hmotného a pomijejícího, krásně pak bude shledání tam jednou, až hmotu opouštěti budete, jejížto pány jste se takto stali. — Nejvíce pak jest vám zapotřebí opatrnosti a bdělosti míti v bojích s myšlénkami vašimi, v tomto boji s nepřítelem vám neviditelným, kdy nesnadno rozeznávati vám myšlénky vlastní od myšlénky cizí, proto bděte a ostražiti buďte v myslích vašich neb nepřítel váš obchází, hledaje koho by pohltit, by nenalezl vhodného okamžiku a vás ku zlému ponoukati neb svěsti nemohl, neb tím mnoho na duchu ztratiti byste museli. Střežte proto dobře mysl svou a nedovolte žádné myšlénce plané, špatné neb bezúčelné, by pronikla mysl vaší, ale odpudte ji vši moci vůle své a kde nedostává se vám síly, tam o pomoc prostě anděla strážného, který zajisté v čas s pomocí přispěje vám, kde nejistí jste, jakého druhu myšlénka vaše jest, pak nechť tam rozhodne rozum váš, neb ač slabý, přec když dobře používán, může vám mnohé dobré služby prokázati a tak jako podle ovoce poznáte strom, tak také poznáte myšlénku podle skutků, který by z ní vyplynul. Každá myšlénka zlá zajisté od zlého pramene jen pocházeti může. Proto odvrzte je, neb pakli byste ji přijali, v zápětí celý roj by se jich přihrnul a usadil by se v mysl vaší, nesnadno bylo by pak vám odpor tak mocný klásti, by nepodlehli jste ponenáhlu ale jistě, neboť těžko jest klesajícímu v propast něčeho se uchopiti a se zachrániti, poněvadž láme a tříští se vše pod ním, až konečně klesne ke dnu v záhubu to jistou. Proto opatrnými buďte a bdělými v mysl své. Právil mistr a učitel Ježíš Kristus: „Co nechceš, aby ti jiní činili, nečiň ty jim!“ a tím, dal zároveň měřítko nad skutky vašimi, poněvadž skutek jen z myšlénky vyplynouti může,

necht to skutek dobrý neb zlý, vidno z toho, že možno vám i zde tohoto měřítka použít. Odvrzte myšlénku, která za následek zlý skutek by mítí musila, též vše bezúčelné od sebe odložte, neb život váš účelným býti musí, účelným v konání, účelným v myšlení, chcete-li jedenkrát za hrobem ovoce dobré za prožitý váš život sklízeti.

* * *

XL.

Čiň vše, čím jen k dobru čeliti možno, neb dva prameny jsou, z kterých možno čerpati, jeden pro věčnost, druhý pro život dočasný. — Dvě cesty jen vedou zde každého člověka životem vezdejším, jedna po radovánkách a rozkoších světských, druhá ku radosti a blaženosti věčné, prvá široká, krásná a velmi schůdná, druhá samý balvan, samá bažina a trn. Hleď, bys našel vždy jen cestu pravou, by ne dočasně, ale věčně oblažila tebe, dej se raděj cestou kamenitou a odstraňuj kámen za kamenem, balvan za balvanem, kde bažina, tam lávku z dobrých skutků překleň, bys nejen ty, ale i jiný za tebou jdoucí ku blahu věčnému dojiti mohl. Balvany hříšné žádosti jsou, které tíží tebe a v cestě za pokrokem tobě zbraňují, bahniště náruživosti a pudy jsou, přes které jednou přejíti musíš a poněvadž jen dobro činit jest slunko, kterým vysouší se kal, jest jediná jen pravá cesta, která vede k cíli, čiň dobře.

* * *

XLI.

Jest veliký cíl vám určen, jehož dojiti jste dalecí, proto kráčejte ku předu nedbajíce na bouře a překážky, které se vám v cestu staví, víte dobře, že nepřítel váš každého okamžiku požití schopen jest, který nestřežen u vás zůstává, proto přísně střežte nitro své, by nepřítel neviditelný nezasel símě zlé a tak nezníčil úrodu a sklizeň dobrou, by nemusili jste potom pozdě trhati plevel s pole vašeho, které vzdělati bylo vám svěřeno, bděte a modlete se, tak pravil učitel váš, bděte v mysli vaši, střežte myšlénky své a nedovolte žádné planě bezúčelné špatné

myšlénce, by vloudila se v mysl vaší, proto se modlete. Budiž modlitbou vaší pak konání vaše, myšlénky i skutky vaše. Konání vaše celodenní zasvěťte Bohu, to jest dobru, neb Bůh jest dobro a dobro jest Bůh, proto cožkoli činíte ve jménu dobra, činíte ve jménu Boha. Myšlénky vaše pak střežte, by cíl jich jen u Boha byl, cožkoli sobě myslíte, by jen dobro za cíl mělo a k dobru směřovalo, neb jen z dobrých myšlének rodí se dobré skutky, neb podle ovoce poznáte strom, jinými slovy jen dobrá myšlénka dobrý skutek v zápětí má, kdežto špatná špatné ovoce vydá. Skutky vaše dobré musí být neb budou na váze spravedlnosti a běda tomu, kdo nestaral se o skutky své, ten s pláčem vraceti se bude od domu otcovského a zpět půjde, kde zakopal hřivnu jemu svěřenou. Proto nezakopávejte hřivny vám svěřené, majetek to duše vaší, nímž pracujete na zdokonalení ducha svého, by obtížení skutky dobrými, jedenkrát nemusili jste vraceti se od domu otce svého, ale aby uvítal vás otec váš a řekl: Tys hodné dítě, hodné království mého, protož vejdi a raduj se s bratry svými.

* * *

XLII.

Jako moře rozružené bije při bouři do stěn korábu vlnami svými, tak nevědomá vašeň nepřátel vašich zuří a namáhá se, by zničila vše to, co vám spasným majákem v bouřném boji duševním jest. Bouře mořská zlá jest a jen pevný koráb, který tvrdě vzdoruje nepohodám jejím, ujde záhubě. Tak právě a ještě horší jest bouře duševní každého jednotlivce, který vydal se na moře životem a který pomoci spiritismu, mohutného to korábu doplouti hodlá k duševní dokonalosti a věčné blaženosti, tak jako na moři bouře za bouři stihá, tak i člověka stihá bouře posměchu přátel i nepřátel, bouře opovržení; což když umlkne tato bouře se strany vtělců nevědomých, tu teprve nastává bouře pravá, prudší, nebezpečnější se strany nepřátel neviditelných. Jen kdo mocný a pevný námořník je, ten jediné setrvá u kormidla lodi své, kdyby i zdála se v záhubu plouti. Jen tomu vyváznutí jest možné, kdo setrval do posledního okamžiku ve vědě a předsevzetí a kdo oběma bouřemi prošel, světskou i duševní, bez

úrazu, ten jedině již zde uzří cíl svůj, ten jedině pocítí již na světě část blaha věčného sice nepatrnou, přece však tak mocnou, by vzpružila je k bojům dalším, ovšem překoná-li vše to nejhorší, ostatní jen nepatrné přehánky zdáti se vám budou.

* * *

XLIII.

Povinnost a uctivost, jak pružná to slova ve slovníku lidské společnosti. Pod názvem povinnost napíšme heslo, které má být každému člověku svaté, totiž: „nečiň ničeho, v čem nevidíš povinnosti své“. Povinností je každému dobro činiti, dobře o každém smýšleti, tudíž vše jen co dobré býti může a přec tak málo je těch, kteří správně posuzují heslo a ještě méně je těch, kteří jej plní. Vezmi sobě každý za povinnost pracovati sám na zdokonalení svém, sám pokročíš více a rád děl se zdarma s těmi, kteří rozumem svým nepochopují, neboť jest to povinnost tvá. Až celek pokročilý a dokonalý bude, bude blaho věčné, rozkoš věčná na zemi, bude pak jeden ovčinec a jeden pastýř, zkrátka přijde doba předpovězená, proto pomáhejte těm, kteří slabší jsou vás, neb vzali jste si to za úkol ze záhrobního života. To buď vaší svatou povinností neb čerpali jste všichni z jednoho pramene. Při stvoření jste byli všichni se stejnými schopnostmi, proto nehleďte na ty, kteří ještě nedokonalí jsou, podejte jim rozum i ruce své, které stejně prospějí vašemu prospěchu i bližnímu vašemu, vyvinujte tu jiskru rozumu ještě u mnohých zatemnělých, by poznávali a chápali a sebe zdokonalující, by ve všech srdcích i hlavách stejný klid a stejná láska panovala. Stejní jste vyšli od jednoho Stvořitele, stejně nedokonalí, vadám a chybám i slabostem podmanění, ne však ve stejné době a přec k jednomu a témuž cíli dojdete, všichni jedenkrátě odměnu za činy vaše vezmete. To jest to pole, o kterém psáno jest, že na něm mnoho dělníků pracovalo, ne však v stejný čas, neboť jedni ráno začali, druzí o polednách a třetí až k večeru povolání byli, přec však stejnou odměnu vzali. Toto pole je zdokonalení vaše a dle toho, jak pilně který pracuje na zdokonalení svém, dle toho také ne-
stejně dlouhou dobu pracuje, kdežto druhý nedbale a pomalu jde

ku předu, dlouho pracovatí musí, než se zdokonalí a jiný opět rychle ku předu jde, takže v nestejné době oba stejně vykonali a stejnou odměnu vezmou. Přičiňte se i vy, by neprodloužil se čas váš, by v brzku jste vzali odměnu svou, toť povinnost vaše. Uctivými pak ku každému buďte, neb každý stejně vašim bratrem neb sestrou jest, nehleďte na to, zda v postavení pozemském níže neb výše jest, pomyslete sobě, že tam sobě rovni jednou budete a kdo se povyšuje, bude ponížen a naopak, někdy pod prostou halenou bije srdce ryzejší než pod hedvábím a zlatem. Proto povinností každého jest býti ku každému stejně vlídným, zdvořilým a uctivým.

* * *

XLIV.

O pravdo krásná, pravdo vznešená, kdo zatají tebe, pyšným je. Tys jasná byla od počátku a nikdo nikdy nepochopil plný obsah tvůj! Tys jako kalich utrpení přišla sem i tam, však na dně vždy se trpkost v sladkost mění. Tys přišla na svět opuštěná, sama, však v brzku půjdou s tebou zástupy, neb jasnost tvoje tak mocná, neskonálá, že každého v brzku omámí. Tys v plenky byla v dětství zahalena a lid jen v plenkách hýčkanou tě mítí chtěl, neb až bludu odzvoní hrana, nebude pak kdo by tobě odzváněl, plenky odložíš a budeš jasná, nová, ano jasněji než slunce svítit. Však málo těch, kdož znají tvoji cenu a mohou se tvým hávem přiodít. O svatá pravdo, pospěš, neb šalem jest zde celičkový náš svět. A sotva ty jen objevíš se kdesi, hned v zápětí se nese mraků sled a děs a hrůza dále vládnout chtějí, však mocnější jest jitra tvého nach, neb pohrbí každého, kdo odvážlivý, smělý ve vlastních bludu jeho sutinách. O pravdo mocná, zavěj perutí svou a v základech se všechno otřese, celičkový vesmír pět ti bude hymnu a každý brouček tebe ponese. Však jen člověk tmy zrak ukryje svůj, by nemusel tě zřít, neb teskno bude v srdci při tom zpěvu a nebude se moci probudit, avšak ten, který pozná tebe přeci, pevný bude jako skály téměř a lhostejný, nechť chvěje se vesmír aneb se v nivec proměňuje země. Proto bratři, sestry, připravte své srdce, by pravdy zář se mohla v něho vlít, by člo-

věk žádný nezahynul ve tmě a nemusel svou tvář pak hanbou skrýti.

* * *

XLV.

Vznešená lásko! Tys jako popelka opuštěna, jako žebrák nuzna a jako bludná hvězdička na obzoru. Kdo nalézá tebe? — Kdo hledá tebe? Kdo chce býti tebou obohacen? Kdo ve světě v pravdě hledá tebe? Tys mocná, takže nikdo tobě neodolá, kdo jen v pravdě po tobě touží, nikoho s prázdným nepouštíš, kdo jen s upřímným přáním k tobě pospíchá. — Svět hledá tebe jen v rozkošnictví, člověk jen v rozbolněné touze a duch, duše? jen tenkrát, když počíná chápat pravý stav svůj i tvůj. Jak na straně jedné chudá, tak na straně druhé mocná a bohatá jsi. Svět jde k tobě jen co k popelce, člověk jen co k žebrákovi a duše jen co k bludné hvězdici a tys přece sluncem velkým, jasným, které svítí i hřeje současně sluncem, které vrhá svůj paprsek do každého opuštěného srdce, do každé ztracené chaloupky, též do paláce někdy zasvitneš, avšak jen poskrovnou, neb tam mnoho světla, mnoho zrcadel a mnoho oken jest, ty však skromnost a pokoru miluješ. Ty nejraději v přírodě citu svého květ i kořen zapouštíš, neb nemiluješ přemudřelé mudrce a chudé bohatce, ale přirozené, pravdou prodchnuté srdce, neb srdce jest pole, kde jedině možno pěstovati keř tvůj. O ty ubohé srdce lidské, jak daleko jsi ty ještě od pravého pojmu čisté lásky, ne sobecké, ale té, která nejen hřeje, ale která také svítí, která by tobě svítila ve chvílích smutných v životě setmělém, též i ve věčné říši záhrobní, jak smutno pohleděti na toto pole, kde ty královati máš, neb tam samé bejlí, samý trn. Kde zůstává zahradník tvůj, by vyčistil plevel ten a pracoval v pravdě, by blaženost věčná a spokojenost mohla vzrůstati v něm, jak krásně bude odměněn zahradník ten, kéž více těch, kteří tebe hledají a tebe pěstují, neb tys jedině schopna odměnit i oblažiti zároveň a jak pusto, smutno bez tebe v každém srdci ubohém.

* * *

XLVI.

Nevezmeš synu milený odměny jiné než té, kterou vysloužíš sobě. Zda dává světský pán více služebníku svému mzdy pozemské než sobě ve skutečnosti vydobí? Tak také nelze ni tobě více očekávat než zasloužený trest nebo odměnu dle práce tvé, kterou jsi pro tvé duševní blaho vykonal a buď na blaženosti a blahu věčném, neb na utrpení a bolu duševním i tělesném, propůjčil-lis hřivny své i statku svého jen k tomu, bys na světě radovánky a rozkoše užíval, jaká odměna má tobě býti přidělena po smrti v životě věčném? Zda nezakopal jsi hřivnu, rozum to tvůj, který sloužití má tobě jakož i bližním tvým ku zdokonalení duševnímu, zda nezakopal jsi jej ve věcech světských neb hmotných a nemiloval svět a hmotu více než toho, který tebe stvořil, než toho, který byl tobě hřivnu svěřil a jaké odměny chceš míti, když pracoval jsi jen pro chvilkovou radovánku světa a hmoty? Zda nebudeš uvržen v temnotu vnitřní (t. j. duševní), dokavad nezaplatíš dluhy své, které jsi zůstal dlužen duši své, dokavad nezužitkuješ k dobru rozum i srdce své, budeš uvržen do vězení, zajisté tak dlouho vtělovati se budeš, neb tělo tvé žalář jest, v kterém vyrovnati musíš a zaplatiti veškeré dluhy své. Proto pracuj jedenkaždý pilně na zdokonalení ducha svého i bližních svých, bys zdvojnásobil hřivnu tobě svěřenou a až jedenkrát Pán od tebe účty žádati bude, bys směle před něho předstoupiti mohl, a On pak řici mohl tobě: „Za to, žeš věrným byl nad málem, nad množstvím učiním pánem tebe“. Proto nenech rozum svůj zatemniti hmotou, ani nebaž po radovánkách světa, neb ony jen co bublina jsou a obratem okamžiku vše pomine a starý nepokoj vrátí se v srdce tvé, ale hled', by duše tvá radosti věčných sobě dobyla a jimi sobě obohatil rozum, též srdce své, oni pak nahradí tobě vše a mnoho dáno bude tobě za to málo, co jsi sobě zde na světě odepřel. Odměny vezmeš od Pána svého a ještě obdarován budeš hojně neb Pán tvůj zároveň laskavým Otcem jest, proto přičiň se, bys nezarmoutil jej, ale radost působil jemu i sobě, by mohl přijmouti tebe jako syna ztraceného sice, ale opět nalezeného, jako syna kdysi marnotratného, ale

opět pilného a hodného věčna, pak veliká bude dána odměna tobě. —

* * *

XLVII.

V lásce a víře pevný buď, dědictví to tvé od věčnosti. — S láskou přemáhati budeš nepřátele a víra siliti bude tebe a povede vždy po cestách pravdy, odhodiv starosti mimo jedinou a ta jest: buď pečlivým o duši svou, by v záhubu nepřišla a nevázála se na věci hmotné, toť jediný jen úkol tvůj, bys poznávali učil se Pána v lásce, v srdci čistém a pojímal vždy jen city pravé.

* * *

XLVIII.

Jen kráčejte vždy cestou pravou, nehledíce a neohlížeje se zpět, zda někdo za vámi kráčí, zrak svůj upřete v před k cíli vašemu, neb jste poutníci, kteří vypravili se na pouť dalekou sice, ale s určitě vytknutým cílem. A cíl ten jest? Blaho vaše věčné, radost věčná, vaše zdokonalení. Nenechte se proto nikým másti z předsevzetí svém, neb cokoliv duchu k dobru prospívá, ne vždy tělu prospívati může. Tělo pak hrobem jest, tělo umrtvuje tužby ducha, duch však život jest a oživuje, nechte proto duši, ducha vašeho vstáti z hrobu, dovolte mu, by vzkřísiti se mohl a vládnouti nad tělem svým. Co dá se vašemu tělu odejmouti, aniž by ztratilo na síle fysické, odejměte, neb čím více duch pod jhem těla pohroben jest, tím méně schopností má, by propracovati mohl se k svému pravému zdokonalení a naopak čím tělu více zbytečného odejmuto bude, tím více vítěziti bude duch a tím snáze probudí se k životu duševnímu, k životu věčnému.

* * *

XLIX.

Za mořem rozzuřeným maják jasný svítí. Milé jest plavci spočinutí tam, kde již navždy zakotví koráb jeho. Když přeplul

již to moře vášněmi kypící, jaký to sladký cit rozhostil se v srdci každého jedince a tento mír duše jest znamením, že zakotvili jste u majáku světlého, který nadále svítit bude každému celým životem. Kdo popluješ mořem tím, kdo právě na vlnách vášní se nalézáš, nenech příliš zpěnití je, by nesmetly tebe s paluby v záhubu věčnou.

* * *

L.

Mraky veliké a husté ztahují se nad hlavami vašimi, bratři i sestry milení, tu a tam zablesklo se již, tu a tam zahřmelo, však kdyby bouře nevědomosti a zášti sebe více se rozzuřila, kdyby kol vás vše zkázou hrozilo, vy nemáte se čeho obávat, pro vás v největší vichřici vždy počíná slunko mraky prorážeti a marně snaží se mnohý, by zastínil je svou nevědomostí, jak by mnohý rád hráz postavil, která by až do nebes výšin sáhala, jen kdyby přerušiti mohl proud světla, které vám v trudné pouti životem tak jasně zasvítilo. Jak by mnohý, který několik zlomků kovu má rád, sebral všechny služebníky své a s nimi postavil se v boj proti nejmenšímu služebníku Pána nejvyššího, však marně. Nikdo nezabrání nám bytostem světa vám neviditelného, nikdo nezabrání služebníkům Pána nejvyššího, by nepřišli jsme mezi vás a nepřinesli vám světlo, nepřinesli vám lásky, nedodali vám odvahy v boji posvátném a vážném, který počínáte bojovat, v boji pro spásu veškerenstva podniknutém, v tomto boji za pravou vědu a viru posilujeme a podporujeme vás a kdyby kol vás burácel hrom a zuřila bouře sebe více, vy víte, že zastihne blesk vždy jen toho, kdo proti vám a tím zároveň proti nám vysílá jej, neb s námi Bůh a jeho pravda jest, s námi také vítězství bude, vy nereptejte jen, pak-li vás žalárují, vy neklesejte na mysli, pak-li vás sužují, my s vámi jsme, to buď vám balsámem, to buď vám posilou, pak-li tělo mučí, nechť si mučí, duch jako vítěz slavený stát bude, jeho neumučí, nechť nevědomá, zatemnělá vašeň bludu černý jícen svůj rozvírá sebe více, vás nepohltní zloby její jek. Vy osvětlení slunkem Boží pravdy s námi ve spojení, v lásce stojíte, jen jděte dál za cílem vznešeným, tou pouští písečnou, tím světem

setmělým my nesem spásu vám, vy stujte pevně jen v tom boji, v té bouři pod lásky praporem.

* * *

LI.

Jen ku předu a dál, den každý jest pro vás spásou i ztrátou — spásou, když v dobru prožili jste jej, v lásce, v pokoře, v tichosti, v strádání a boji za právo a pravdu veškerenstva, když zasvětili jste jej konání dobra, pro dobro samo; zkázou, když podáváte volnost vášním a náruživostem těla, všem věcem hříšným a pomíjejícím, ztracený jest pro vás ten okamžik každý, v kterém místo dobra konáte zlé, v kterém podáváte lenosti uzdu, by s vámi vládlo zlo a místo věčné blaženosti, místo dobra sklízíte dobrou odplatu zla, trpké sklamaní a strádání nemine vás dříve, dokud vlastní silou nepropracujete se k dobru, dokud nebudete skutečně dobro chtít, dokud nebude každý den, každá myšlenka, každá minuta věnována dobru a jen dobru, od té chvíle však, kdy věnováno bude celé vaše citění, dychtění a konání dobru, od té chvíle nastane v nitru vašem mír a klid, klid, který předzvěstí jest věčného míru duševního. Proto věnujte každou chvíli, každý okamžik činění a konání dobra, každým dnem jen jeden vykonejte skutek dobrý, jaká to krásná odměna očekávatí bude vás, nejste-li však schopni dobré skutky konati, protože ještě slabí jste, hleďte, by alespoň žádný zlý skutek, žádná zlá myšlenka, žádný nepřejichný pocit neb vašeň neovládal více vás, by alespoň ten život nový, život záhrobní nemusil vám přinést strádání, utrpení a zkoušky, by alespoň to nejhorší zlo vzdáleno bylo od vás, snásejte raději nyní v životě zmužile a pevně bouře, které vám nepřátelé neviditelní připravili, viditelných hleďte, by žádných jste neměli, jestliže přece myslíte, že někdo nepřítelem vašim, tu modlete se za něho, přejte mu v duchu a myšlence vše dobré, by nemohl zlem odpláceti vám, touto cestou možno vám každým dnem a každou chvílí raziti sobě cestu do slávy věčné, do říše záhrobní.

* * *

LII.

Dvěma pánům nelze sloužiti. Kdo chce v pravém světle Pána Ježíše poznat, musíš mít čisté srdce, čisté tělo, musíš být mírný, tichý, pokorný a pro svět umrtven. Mnohý sobě naříká, že jest svět zlý; dobře mu tak, jestliže prostředků ku zlému vyhledává. My přicházíme s láskou mezi vás a často si bol odnášíme, ale opět a opět přijdem s láskou. Ze všech stran slyšíme jen posměch, jen utrhačná slova. Nedbejte těch, kteří se spiritismu posmívají, raděj jich politujte. Říkají: Co jest to? Každý, kdo pozná spiritism, hned při něm setrvá, toho jsou vinny šaty duchů, duchové nosí šat ovroubený trním a o koho zavadí, ten zůstane na něm viset. Nemyslete drazí, že mám trním lemovaný šat, můj šat jemný jest, my na naší oběžnici nosíme oděv hebký než nejjemnější pavučinku. Jen se milujte vespolek, nedejte na ty ubohé, kteří vás nazývají blázny, nenechte se nikým svést s cesty pravé. Podívejte se na ty, kteří nic nevědí, jak se bojí smrti, jak se těžce loučí s tím, co jest nic. A co jest smrt? Co jest svět? Svět jest smrt, svět umrtvuje, pohřbívá, a smrt jest život, při smrti se teprve otevře brána do pravého života, pak začíná teprve život věčný.

* * *

LIII.

Život jest krátká vteřina proti věčnosti, kdo však nepoužívá tuto vteřinu, by sám na svém zdokonalení pracoval, ten utone vlastní vůlí v moři věčnosti, neb nastavující vteřinu ku vteřině, hodinu ku hodině, život k životu a pokrok váš zůstává na témže stupni a vy nic nevíte o krásách a radostech vyplývajících z blaženosti. Proto jest nevyhnutelné, by život váš byt sebe trpčí a pro vaše utrpení sebe nesnadnější se zdál, tím lépe pro každého ducha užitečnější, neb čím více přenese se bouří přes hlavu vaši, tím mocnější stane se duch váš. Jen zmužile snášejte ony boje a nereptejte, když nepatrná chmůra vám život váš přelétne. Buďte vždy pamětlivi minulosti, neb až zaplatíte všecky vaše staré dluhy, pak teprve bude možno vám vejíti v slávu věčnou, totiž krásný mír a pokoj duševní.

* * *

LIV.

Když jedenkrát Pán Ježíš po cestě šel, potkal jej boháč, padl před Ježíšem na kolena a pravil: Pane, vezmi mne sebou! a co činit mám, bych do království nebeského se dostal? Čtvera božích přikázání jsem prost. — I odpověděl jemu Pán: Jednoho se ti nedostává; rozdej jmění své a následuj mne! — A učinil tak boháč? Neučinil. — Já jsem chudý a nejsem nic a ve své chudobě a nicotě jsem šťasten. K čemu jest mi potřebi bohatství a statků pomíjejících, pozemských, když otec můj království má. Posílá Otec nebeský posly své mezi vás a mnohý si myslí, proč pouze po posvátných kruzích spiritických duchové chodí. Proč nezřekne se každý toho, co nic není a nenásleduje Krista Ježíše? Tak jako zde tak i tam cesty rozličné jsou a přicházejí mezi vás bratři, aby vás připravili na život budoucí. Buďte šťastni zde ve své chudobě a nicotě. Tak mnohý se marně namáhá a sobě myslí, proč má ten tak mnoho a onen opět nic. Buď každý spokojen s tím, co ti svěřeno bylo neb vše z vůle boží jest a obě zkouškou, bohatství i chudoba.

* * *

LV.

O vy milí, jak těžký je život záhrobní, když nepracujete hned, byste tíži onu se sebe svrhli, neb jest každému zde uloženo, by tíži onu se sebe složil, ale ne by jí ještě přitížil svými ohavnými skutky a pak ta tíže je mnohem těžší. Ale jak naproti tomu je zas krásný život záhrobní, když ty zde pracuješ pilně a hledíš, bys neměl ve svém uzlíčku žádného železa ani mědi, ale když hledíš, bys měl ve svém uzlu samé zlato a drahé kameny, a proto hled každý, by jsi se zde toho břímě zbavil a všeho hrubého kovu, a hled, bys mohl jen samé zlato ze svého uzlu předkládati svému milému a dobrému Otci, neboť v té zemi, co pracujete, je mnoho zlata a drahokamů, a proto hled, bys vybral jen zlato takové, které Otci tvému milé jest. Ale pro život vtělený nebež zlata, ale jen bež pro ducha zlato.

* * *

LVI.

Kde víra vaše, přátelé drazí, k Bohu jako na dně moře zakotvena dlí, kdo jsi pevný bez bázně a strachu ve všech okamžicích života, ten je bojovník pravý, buď ujištěn každý, že bez vůle boží ani vlas s hlavy nesejde, ta víra tvá, že není tobě zapotřebí starati se o tvůj denní chléb? Rozuměj: starost mítí takovou, bys na jiné myšlenky mítí nemohl, než na práci a co budeš jísti a pítí, myšlenky u Boha měj a při tom pracuj modlitbou a bude to tvoji ochranou a ty naučíš se Boha znáti, čím déle budeš takto pracovat, tím schůdnější bude cesta tvá, tím dříve nalezněš cestu pravdy a poznáš sebe sám.

* * *

LVII.

Pohleďte jen na překrásný zjev ten, jest to totiž krásně se skvoucí prapor drahokamy krásnými vykládaný a v kráse zlata stkví se na něm krásná slova Ježíšova: Láska bratrská a pravda svatá. A pohlédni ještě, na vrcholu jeho stkví se krásná hvězda lesknoucí se září blaženosti, toť odznak lásky Kristovy a vzor vám všem a nejlesklejší a nejkrásnější nad všecky ty drahé kameny; a hvězda té záře přeční všecku zář drahokamů a všem krásy dodává a ten prapor vám podávám, dar ten skvostný, zasaď jeho pevný stožár do hloubi duše své. Tento pevný stožár jest tvá pevná vůle, na kterém máš utvořiti tento lesknoucí se prapor. Ten vzdělej s dobrými cnostmi a skutky, které tvého ducha krásli a jako drahokamy se v kráse lesknou a září, totiž pokorou a čistou láskou k Bohu a k Ježíši, když s láskou pravdu Boží plníš a světlo svaté přijímáš, toť zlatá slova na praporu tom a bližního svého když miluješ, máš ten lesknoucí se prapor zhotoven. Avšak na vrcholu jeho láska Ježíšova skvíti se bude září krásnou, blahem oplývající. To jest prapor tvůj a s ním v boji a všude postupuj a každý spirita bratr a sestra se s ním zdob až jedenkrát v boji budete bojovat vítězství slavná vám má zvěstovat.

* * *

LVIII.

Když se večer dítě na lůžko klade, tu učívá jej matka modliti a ono ve svém dětském rozumu spíná své malé ručky tam k boží obloze a zvedne svá ještě nevinná očka k Němu, k tomu Pánu všemocnému. Povězte mi moji milí, zde přítomní: činí ta matka dobře, že vychovává dítě v bázni boží? O ano! ona činí velmi dobře, že vychovává zdárně a bohabojně svoje dítě. Proto držte se toho ponaučení, vychovávejte dítky též k Bohu věrně a upřímně se modliti!

LIX.

Milí drazí bratří a sestry, vstoupili jste na půdu oběžnice této, abyste zde spracovávali srdce své a šlechtili ducha svého. Jest vám dána milost, že poznali jste spiritismus, cestu to pravou, po které krácejíce, k cíli blaženému přijdete. Co jest spiritismus? O vy milí, není jen tak lehce ve spiritismu pokračovati, jak je lehké o něm slyšeti a o něm mluvit. Spiritismus se podobá keři růžovému, na kterém pak vonné růže vykvétou. Velké namáhání s tím spojeno jest, nežli vy se dopracujete té vonné růže spiritismu, a mnohokrát se popícháte, nežli té růže se vám podaří ze spiritismu dostat. Jako na keři růžovém růže vonná vykvete po vzdělání zahradníkově, tak i spiritismus má vonnou růži. — Avšak nežli jí poznáte, mnoho ještě trnů v cestu se vám stavěti bude a mnoho trpkých zkoušek vám bude nutno přestát. Ale až tu růži dostaneš, tu velice potěšen budeš, neb ta růže je láska, která velice tebe potěší. Až ten keř růžový tobě zde kvěsti přestane, pak jiný zahradník mnohem moudřejší a lepší vzdělávati opětně bude keř ten, a on opět růže jiné ponese, avšak mnohem lepší a vzácnější. Až ty za hrob přijdeš, pak ti opětně ten keř, totiž spiritismus jasnější bude a lépe jej spracovávati budeš a růže, totiž ta láska čistá bratrská ve světě záhrobním, ta o mnohem více převyšuje lásku zde na tomto světě. Neboť tam ty lépe ten strom spiritismu spracovávati budeš a proto hleďte, byste se brzo dopracovali té krásné růže, lásky to vonné, a nelekejte se trnů, jež vám překážeti budou a vás odstrašiti budou chtít, na

Boha jen myšlenky mějte, milé děti, po pouti vaši a nikdy se ničeho lekat nebudete.

* * *

LX.

Člověk zde žije v útrapách a soužení, zkrátka řečeno v slzavém údolí. Co zavedlo vás do slzavého údolí? zajisté jen hřích. Hřích je hlavní příčinou toho, že duch zaslepen jsa a zahalen mrakem jeho, klesá v porobu duševní. Duch zaslepený hříchem nemůže poznati pravdy a svou věčnou podstatu. Proto kdyby hříchu nebylo, nebylo by zde trápení aniž slz vylévání, ale údolí to slzavé v království Boží by se proměnilo, žil by každý ve spojení s Bohem. Ani tmy by mezi lidmi nebylo. Tedy jen hřích je příčinou vzdálení se od Boha a tudíž příčinou všech strastí člověka. Hřích sám je přestoupení zákona Božího. A kdo vlastně hřeší? Duch vtělený má dva obaly čili dvě těla, totiž tělo hmotné z masa, krve a kostí a tělo duševní čili tak zv. perispiritualní, které spojuje ducha s tělem. Duch má dvě podstaty: nižší a vyšší. A nyní, která z těch čtyřech podstat hřeší? Někdo by soudil, že snad hříchy, tak zvané tělesné hřeší tělo, a proto snad by chtěl trápit tělo a ubíjet. Ovšem že v těle jsou látky, které se ale neprobouzí hříchem ale zákonem všeobecným. Kdyby snad hřích vězel v těle, muselo by tedy i mrtvé tělo hřešiti, jelikož je hřích věčný, ale právě proto, že hřích nepochází z těla masitého, ale to, co z toho těla vychází, je všeobecným zákonem a teprve pak se hříchem stává. Ve spojení s někým tedy musí někdo ještě jiný být, který ten zákon přírodní v hřích proměňuje: kdo je to? — Anebo myslel bys, že pýcha musí v těle vězeti, myslíš, že kdybych neměl zrak, zajisté bych nezatoužil po tom blýskavém předmětu, a kdybych hmoty neměl, nehřešil bych, a kdyby moje tělo pěkně nebylo, nepyšnil bych se. Proč tedy mrtvé tělo, byť by sebe hezčí bylo, se nepyšní, i kdyby nejdrazšími skvosty ověšeno bylo. Proč mrtvé oko nesvádí po marnivosti, ani zde pachatelem tělo není. Duch volný pyšným bývá, třeba jsa hmoty zbaven, touží po tretách, i jinými ještě hříchy duch volný obalen bývá, toho zde příčinou jest, když duch těla nemá. Duch nabyv jistého stupně spojí se

sperispritem s tělem. Duch pak má dvě podstaty, podstatu nižší a podstatu vyšší, čili božskou. Čím více podstata božská vyzařuje skrze podstatu nižší, tím více se stává člověk dokonalejším člověkem božím, a čím více vystupuje podstata nižší, tím více se člověk stává lidským a tím více hřeší. Tedy musí člověk podstatu poznati, že má míti ta vyšší podstata nadvládu nad podstatou nižší; čili to Božství, které v člověku jest a které vlastně duchem má přemáhati ten hřích, tedy ty dobré ideje, že přemáhati mají ideje zla čili hřích. Tak to Božství, které ve vás je a duchem se nazývá, a ta nižší podstata je člověči, které k lidskému hned Ježíš Kristus určil, protože byl více naplněn Božstvím, proto dovedl utlumiti nižší podstatu, která ke hříchu jej sváděla. Vy ale všichni máte stejné Božství v sobě. Když však se přidržíte onoho probouzejícího Božství, méně hřešíte, hřích od vás ustupuje a podstata nižší mizí a kdo naopak nižší podstaty se drží, zatemňuje se Božství v něm; proto vám Pán Bůh dal Božství, by jste byli rozdílnými ode všech nižších tvorů a mohli se vyšínouti na stupeň dokonalosti. Nemajíce v sobě Božství nemohli byste nikdy dokonalými se státi a nemajíce nižší podstaty, nedovedli byste její dobra oceniti, a jí dosáhnouti. Tedy nehřeší Božství v Božství, který se duchem zve, ale nižší podstata, ta, která se duši jmenuje, neb duch je duchem duše, duch musí mít nadvládu nad duší, Božství musí přemáhati hřích. Tedy nikdo nemusíš hmotu trápiti, ale duši tu v nižší podstatě v sobě utlum.

* * *

LXI.

Spiritismus je učení o duchu, které se jen k tomu vnitřnímu vztahuje. On zbavil učení křesťanské forem a jen čisté jádro považává beze slupky. Proto přijímejte jen čisté jádro beze slupky, kterou spiritismus odvrhuje. Neklaňte se formě ale vizte: Co jest to kříž, zdaliž se jím znamenati máte, aneb zdaliž se mu máte klaněti. Nechtěl již tenkrát svět přijmouti učení Ježíše Krista. Hned tenkrát bojoval proti pravdě mamon. Věděli již, že pravdu odvrátí, že její základy jsou pevné a nepřemožitelné. Kdežto základy jejich byly slabé a síla jejich malá, chtěli aspoň zevně

pravdu pošpinití, jelikož základ zničití nemohli. Přiřknuli učitelí pravdy falešným svědectvím potupnou smrt kříže. Tedy máte se klaněti a ctíti, nebo se znamenati dílem jejich? Ctíli byste dílo falešných svědků. Oni sami sice ctí kříž, neboť oni nepřiznávají sobě, že by zle činili a falešně, ale oni tvrdí, že správně jednali. Nemůžete tedy ctíti dílo jejich, ale vítězné dílo Ježíšovo. On hrdinně jim za své dílo stvrzení dal, On pečetí věčnou zpečetil dílo své smrtí svou. Toť jest tajemství kříže, které vám spiritismus podává.

* * *

LXII.

Draží, duše vyhledávejte zde na tomto světě, nestarajíce se o předsudky lidské, jsou mnozí, kteří vás zrazovati a odvrátiti chtějí od té práce, avšak nedbejte ale vykonávejte poslání své. Vám určeny jsou mnozí dnové, kdy k té práci mnoho chuti nemáte, ji pozbýváte, však na stráži jsme a dovedeme vás přinutiti, nemáte klidu a pokoje, až opět se uchopíte práce. Toť zdroj síly pro vaše duše, z kterého čerpáte a nabýváte vědomosti stále větší a širší. Přijde doba, kdy k plnému poznání této vědy dojdete, však stále práce jest zapotřebí a sílení. Vy chory jste, dítky moje a proto vás přivádíme ku pramenu tomu a čerpejte. Za kratičkou dobu vaší práce Pánu odevzdané rozpoznáte, kam as zabíháte poznáním svým. Hle, chci provázeti vás na dráze vaší, vezměte se společně za ruce a kráčejte a pojímejte slova má, jež vám sdělovati budu na vaší pouti. Vystupte na hory vysoké obě slabosti, pod kterými poklesáváte, za mnou krok za krokem, slzy, pot s čela, říne se vám, však nedbejte a vytrvejte, bude to ku prospěchu vaší duši. Hle, zastávka, první stanice na naší pouti. Vidíte ty krásy, hle, s pomocí mou vystoupili jste, moc vůle Boha dovolila vám pouť tu vykonati a mně vás společně doprovázeti. Pozoruj blíže, k čemu spěcháte v říši neznámé, poznání vyššímu, dále pravdě čisté, pramenu života, až pokropení onou rosou budete, pak uzříte krásy vám nevídané, tenkrát oceníte a pochopíte ty milosti Otce vašeho. Dnes vycházíte jen, by uzřeli jste, ale až vycházeti budete k užítku a k prospěchu pro zdokonalení duše,

a jediná to bude vaše péče, pak ta práce jinší bude, nejen tak formální, ale více s větší láskou a citem horoucím tužby pro vyšší poznání a zdokonalení se, pojdte dále dítky mé, vystupujte výše, vím, že vám to obtížné, však napněte vůli a ostatní samo již přijde samo, Pán pomůže. Hle, již jsme na místě! Trhejte ta kvítka a vezměte mnohá na důkaz jiným, by uvěřili, až vypravovati budete o vaši pouti s bratrem vám určeným, jen více vezměte a nebojte se, Pán dává a popřává času, jen milosti té nezneužívejte. Nuž, kytice krásná jest dohotovena, zde máš ty a až dojdete v domovy své, poctivě se rozdělte, i podělte také ty vaše milé vám tak blízké. Tážeš se, jaký je význam té kytice, abys jej sděliti mohla těm, jež přijdou podívti se té nevidané kráse, již dává Pán těm, kteří jej milují; pozor dej a dobře nazírej, v kytici tu hled' a svět nový se ti otevře. Až obě podobnou kytici svázete a na důkaz lásky odevzdáte Pánu a Stvořiteli vašemu, pak věru nebude mne více třeba, poplujete vzdušnou tou říší a spočinete, oblažíte duše své po veliké práci zesláblé, jděte, čas mine, ať dospějete v domovy své, hle, sestro, nes to kvítí a vezměte se za ruce, nic platno, neohlížejte se, až čas přijde a Pán dovolí, budu provázeti vás dále, by vyspěli jste na duši své, jdi a probuď sestru svou a poruč ji myšlénkou, by podržela to kvítí, by neuvadlo, ale svěží stále bylo. Toť péče vaše, až opět se sejedeme, učiň dle rozkazu a rady dobré a čiňte tak nadále.

* * *

LXIII.

Mám kráčeti po té cestě, vždyť tak neschůdná a špatná i dlouhá, jest zde cesta kratší a lepší, avšak kam se dostanete po té krásné a krásné cestě? jaký cíl bude můj? och zajisté že není ten cíl duše mé pravý, anebo mám-li kráčeti po té neschůdné to, příliš dlouhé cestě, avšak uvéstí má ducha do radosti k cíli jeho. Nuž přece vydám se na cestu tu! Oh, od koho pochází blaho mé a spokojenost má, vždyť nechuf' měl jsem tudy jíti, kdo jest dárce m' tím, jenž mne stále dobrým obdařuje, kdo jest ten, jenž mne stále ve zdraví zachovává a mne stále v trampotách těší, a když mne tesknost obkličuje a vyslovím ono jméno, Ježíši můj

a Otče můj, proč se mně ulehčí a tak sladko mi jest. Proč duchu mému se ulehčí, když v nitru svém mysl k nim pozdvihnu? Co za jména to, která tolik sladkostí v sobě mají? — Když mne přítel opustí a k Němu jdu, On mne potěší a v náruči Jeho mě blaho oblaží. Proč On mne přijme, když k Němu jdu, když ani můj přítel mne znáti nechce, a On mne mile přijme. Oh, milý bratře, jest to dobrý Otec nebeský tvůj, v Jeho ochraně chráněn budeš před každým nepřítelem svým, v Jeho moci spokojen a potěšen jsi, v zármutku a v nesnazi utěšen budeš, jen když k němu spěcháš a jeho poznáš. On jest nejvěrnějším přítelem tvým, neb nemůžeš se na žádného přítele svého spolehnouti tak jako na Něho. Až k Němu dojdeš a v Ném žítí budeš, pak sám sebe se ptáti budeš: ach proč takový převrat se stal náhle se mnou, oh jak šťastný jsem, že jsem po té cestě za Kristem krácel.

* * *

LXIV.

Voláš-li k Bohu o pomoc, pomůže tobě, žádáš-li Ho o útěchu, potěší tě a žádáš-li Jej o sílu, posilni tě, jsi-li bez přístřeší, dá ti jej v domě Svém; dobrodiní veškeré pochází od Něho, neb vše, cokoli máš a cokoliv se s tebou děje, vše je vůlí Boží a On zajistě vi, co tobě potřebné a užitečné a co tobě ku škodě by bylo. Proto ti netřeba se starati, co dnes neb za týden jísti budeš, neb řekl Hospodin, Otec tvůj: nestarej se, co zítra jísti budeš, den příští se starati bude sám, neb Bůh v tom dnu zajistě že ti asi udělil pokrmu pro tělo i pro ducha, když jsi o to žádal, a On zajistě má ještě více než rozdal. Tedy jen všechny starosti odlož a buď jist, že se Otec starati bude sám, ale hleď, aby co nejpevněji víra v tobě zakořeněna byla, poznej dobře sám sebe a poznej dobře, co ti ještě chybí a hleď napravit vše, dokud čas příhodný, poznej to a hleď více přihlížeti k tomu, abys mohl spíše bratru nápomocen býti a v lásce pravé jej měl. Nedbej jen na sebe, totiž na osobní já, ale dbej také na ty, jež rady tvé potřebují, a hleď se přemáhati a nedej se hmotou svou ovládnouti, ani klamem světa omámiti, neb tobě jen to, co pro ducha nastrádáš, prospěti má a jen ta svatá pravda tobě vzácnou má

býti, neb již máš zrak otevřený a můžeš hleděti do předu a sluch máš již také k slyšení; proto slyš a pamatuj sobě, že nic nepotrvá na věky, jen Bůh a jeho věčná sláva a blaženost. Skutkové ti, totiž statky duševní, ty nebudou nikdy od nepřátel sebe větších sbořeny ani ztroskotány, ty v radosti té nebeské pevně státi budou. Byl jsem u vás již jedenkrát, když ještě moje staroba mne upomínala na svět pomíjející; avšak Bůh mně dal té milosti, že jsem již úplně od toho sprostěn a povýšen.

* * *

LXV.

Ježíš Kristus dokonav těžké utrpení své na kříži zvolal: Dokonáno jest! Dokonal svou cestu trnitou a utrpení své. Tobě pak člověče zanechal krvavé šlépěje své co důkaz trpělivosti a lásky své k tobě. Proto zdali chceš za ním kráčet, musíš také s křížkem svým jej následovati a jím dle jeho trpělivosti se řídit, abys mohl jedenkrát říci: Dokonáno jest utrpení mé! Ježíš Kristus přemohl všechny nepřátele své a nad smrtí zvítězil, praporem svým jako vítěz slavný zavlál a k svému Otci nebeskému se odebral, aby vítězný prapor jemu odevzdal a své bratry a sestry aby potěšil. A tak i ty když se svým křížkem za Kristem Pánem půjdeš jedenkrát, tu nad nepřáteli svými vítěziti budeš a praporem vítězství zavlaješ, pak slavné vzkříšení ducha tvého bude. Tvůj duch k Otci svému nebeskému vejde a s bratry svými a sestrami se těšit bude a tenkrát slavné vzkříšení tvé nastane. Ovšem že nebude vzkříšena hmota tvá, ale budeš mítí tělo fluidárnější a mnohem čistší než bylo hmotné tělo tvé. Tvůj duch nepovstane z hrobu, ve kterém hmota tvá uložena, ale z hrobu tmy a trápení, pak vstane k slavnému z mrtvých vstání. To jest to slavné vzkříšení!

* * *

LXVI.

Když jedenkrát tonul lid ve hříších, Pán Bůh poslal mu vůdce, aby vyvedl jej ze zajetí hříchu. Zdá se nyní lidstvu, že

ten vůdce již zanikl, a že již již nastane ta prostá zhouba lidí. A ejhle, Pán neodešel, ale přichází, aby opět lid spasil. Čím spasil tenkrát a čím spasí nyní? Kristus lid svůj učením svým pravdou svou vedl a vyvede lidstvo ze hřichu. Připověděl Ježíš Kristus hned tenkrát lidstvu svému, že jim bude učení svate hlásáno v duchu a v pravdě. A vyplnila se slova Boží, skrze duchy vznešené zjevuje Bůh lidem pravdu svou, aby jí duchem svým chápali.

* * *

LXVII.

Miláčkové moji, píší vám jen prostince o tajemství slova Božího. Pán Ježíš zanechal vám zde památku poslední večeře se svými učedníky. Při té poslední večeři večeřeli chleba a víno. Pán Ježíš mluvil k nim rozličné věci v podobenství, Sám pak požehnal a lámal a dával jim říka: Totof jest tělo mé, totof jest krev má; kdo pije krev mou a jí tělo mé, má život věčný ve mně. Pán Ježíš v tajemství mluvil k učedníkům svým. Upomenout jim chtěl, jak jim počádal učení svaté, jak je vědomostí ducha nasycoval a učení své mezi ně rozdělil. Pravil jim, aby totéž po něm činili, učení jeho svaté aby hlásali. Pán Ježíš se rozdělil mezi své apoštoly celý a chtěl, aby oni totéž činili a Jeho aby k přijímání všem věřícím dávali; ne ve chlebě, ale ve slově svatém aby lid ducha svatého přijímal. Že Pán Ježíš nevztahoval řeč svou jen na formu večeře, dotvrzuje to, že pravil: kdo jí tělo mé a pije krev mou, má život věčný ve mně. Ježíš svou řeč poukazoval na život věčný, ne tedy na život časný, ale věčně duševní. V tom chlebě, který jedli, nebyl život věčný, ale jen život časný, život tělesný. Je zcela jasno, že Pán k nim v podobenství mluvil, že nemají přijímati Jeho tělo, neboť ani v těle hmotném Pána Ježíše by nebyli našli věčného života. Tak jako jim lámal ten chleba tělesný, tak jim lámal a dával požívati učení své, chléb věčný. V tom chlebě duševním, v tom učení jeho chtěl Pán, aby přijímali Jeho ducha a tím život duševní věčný našli. A nemohli nalézt nikde jinde Ježíše, než v učení jeho. Pán Ježíš mluvil v podobenství proto a v tajemství, aby jen moudrým dáno bylo a nemoudří nemohli přijmouti učení Jeho, těm zatajeno jest.

LXVIII.

Hrozná muka snášeti musil Kristus pro učení své, až i mezi lotry potupnou smrtí kříže. Nyní však lid tupí tu pravdu a zašlapuje ji. Kristus toliko kázal, učení své nikdy nese-psal, on nechtěl po své osobě zanechat ani stopy, on toliko ducha svého v čtení svém nám zanechal, on věděl, kdyby sám sepsal určení své, že našli by se modlaři, kteří by více ctili ten jeho rukopis nežli smysl jeho. Za druhé Kristus dříve musil učení své usku-tečniti ve svém životě, aby tím učení jeho se uplatnilo. Zajisté žádný by nevěřil slovům jeho, kdyby byla pouze napsána. Proto je dříve skutkem provedl, aby nástupcové jeho v písmě svědectví vydati mohli o něm. Jak by mohl psáti o zázracích a o uzdra-vení a utrpení, když by to neprožil. On však na apoštoly své seslal Ducha svatého, aby všechno sepsali co u něho viděli a slyšeli. Co jest to sepsání svatých apoštolů o životě Kristově? Zajisté jest to bible svatá, která nám to pravé učení Kristovo po-dává a ve které jest nejčistší morálka. Proč bychom nectili bibli? Vždyť to jest jediná neporušená kniha, ve které jest učení Kri-stovo pod rouškou tajemství uschováno, že svatí apoštolové z vnuknutí ducha svatého bibli sepsali dokazuje to, že svatý Jan, když měl vidění, slyšel hlas ducha Božího, který mu pravil: Vše, co uvidíš, piš! Však svatý Pavel řekl: Všeho zkuste, a co nej-lepšího jest, toho se držte. Tim řekl: Najdete-li kde knihu, ve které jest čistší morálka, čtěte tu a podle takového učení jděte, a nenajdete-li, chopte se učení, které vám podává Kristus skrze nás, nebo bible svatá ode dávna tatáž nezměnitelná až po dnešní dobu. Proč bychom nectili sepsání svatých apoštolů, kteří s Ježí-šem Kristem obcovali a které sám Kristus za nástupce své pro-hlásil, když ctíme spisy jiných učenců, kteří sami se dle bible drží. Protož, přátelé, buďte přáteli Krista a slova Božího a dejž vám Bůh, aby slova Boží přebývala ve vás bohatě, neboť sláva a moc slova Božího nikdy nepomine, proto aby se splnilo slovo Boží: nebe a země pominou, ale slova má nepominou. Protož Bůh žehnej dílu vašemu.

LXIX.

Jak krásné a dobré pro každého tvora je cnostné žití na světě tomto, jediná cnost se odměňuje všude zde i mezi námi, pomněte, o moji draží, na cnostné lidi, kteří žili co vtělení na zemi této, po stech i více letech bývá na ně vzpomínáno a tak dobře se památka jejich i na tomto světě udržuje. Pomněte, moji draží, co byl Jan Hus? On byl z prostých a nuzných rodičů a měl on nějaké bohatství nahromaděno? O nikoliv on nemiloval žádné bohatství, on miloval pravdu a cnost a za to byl pronásledován od těch, kteří měli býti sami cnostní a bohumilí, ale oni nebyli, jejich bůh byla rozkoš a marnost světská a proto nemohli snést cnost a pravdu boží, oni byli synové bludu a neřesti, proto nenáviděli toho, kdo hlásal vůli Otce nebeského, nenáviděli toho, kdo nechtěl bohatství světské, ale ten, který chtěl pravdu dle příkladu Pána Ježíše, sobě rozjímal ty knihy svaté, které psaly pravdu o Kristu Ježíši, on rozjímal život jeho a těch, kteří s ním tenkrát obcovali a zjistil, že v tom je velký a hrozný omyl proti učení Kristově a učení tehdejšímu kněžskému. Kristus hlásal a konal pokoru, chudobu, sebezapírání, ne toužení po marnostech světských, on hlásal a konal chudobu, pokoru a všecky cnosti boží. To právě rozjímal ten cnostný muž a shledal, že právě jde všecko opačně proti tomu, jak to Kristus učil a konal. On pozvedl hlasu svého a hlásal lidu nepravosti tehdejší, káral svoje spolupracovníky z těch všech neřesti, on chtěl, by život cnostný byl obnoven a ty všecky velké neplechý a hříchy aby přestaly. A myslíte, že ho poslechli, přemýšleli o tom, zda-li skutečně tak se chovají, chtěli svůj život prostopášný napravit? O nikoliv! Oni se přidrželi marnosti světské a nic nedbali, nic nerozvažovali a to jim nemilé jednání jeho hnedle odsoudili, aby ho umlčeli, neb věděli, že od této pravdy neustoupí, raději se dopustili na něm toho nejhroznějšího hříchu a usmrtili ho smrtí hroznou, upálením, oni tělo jeho upálili a mysli, že je všemu konec, nyní že jim nikdo již nebude jejich chyby vytýkat a lidu prostému odkrývat, radovali se z toho velmi. Ale co prospělo jim jednání takové? Zcela nic. Jeho hmotné tělo ovšem upálili a zničili, ale duch jeho se tenkrát volně vznášel nad tělem upáleným,

on obletoval tu hranici hroznou, dokud nedohořela, až konečně volným jsa a milost Boží byla s ním, povznesl se k výšinám nebeským, žehnaje chudému lidu svému, tomu lidu žehnal ten duch jeho, který s touhou jeho svatou pravdu poslouchal, jej žehnal a to jeho požehnání, duchovní zmužilost, roznítla v tom lidu prostém zmužilost pro pravdu, že se nikoho nelekli, ale pravdu mstili, pravdu hájili proti tehdejším přivržencům tmy, tak hrozně mstili a ozbrojení jsouce požehnáním jeho poráželi ohromné řady vojsk tehdejších, ohromné řady, pravím, a takové divy činili tím jich válčením, že konečně byli postrachem veškerému světu. Tak, moji milí, hájí se pravda svatá proti lži. To bude památkou věčnou pro naši milou drahou vlast, že ten nejslechetnější muž tehdejšího národa našeho pro svatou pravdu a učení Kristovo tak hanebně byl upálen a potom jak jeho duch žehnal řady bojovného lidu, jež si osvojili úkol hájit světlo pravé, které zanechal všemu lidu Ježíš Kristus na zemi této.

* * *

LXX.

Tak to bývá na světě vašem, že vše dobré, co by sloužiti mohlo k dokonalosti, se potlačuje vší mocí a vší silou, taková je zaslepenost lidská, že ani nechce chápat svůj účel, že nechce zkoumat, odkud přišel na ten svět, co zde na světě dělati má a proč ho Otec nebeský nechal zrodit a konečně kam se zase poděje, až tento svět opustí, ani tolik nechce nikdo vědět, každý se jen pachtí po marnosti vezdejší, činí asi tak, jako by každý chtěl býti věčně a proto se o nic nestará, nestará se o ducha svého, nestará se o nikoho, jen světské záležitosti, které slouží pro tělo hmotné, které dnes je zde a zítra může být již odevzdáno zemi co potravou zemským červům, o to tělo jim běží, by hodně mělo, někteří zase by hodně, jak říkají, užilo, někteří nepřejíce ani sobě, ani jinému, stále by jen hromadili a někteří zase se bojí, by jim čest a sláva i příjmy světské neubývaly. Také nechťi slyšeti hlasy naše, hlasy, které hlásají pravdu od Otce nebeského zvěstovanou. A tak, moji drazí, to jsou ty velké obtíže, které se mají přemoci, to jsou, jak řekl Kristus, ty brány pekelné, ony ale nic nepřě-

mohou, pravda Páně zvítězí a zvítěziti musí, nyní ještě není lidstvo tak dokonalé, by se dle našich rad řídilo a kráčelo přímou cestou, která vede do šťastné věčnosti. Nynější pokolení je hrozně pokleslé a nízké, ať velcí, tak malí, nikdo nechce plnit vůli Otce nebeského, nikdo nechce zachovávat to přikázání největší, které položil Kristus na tento svět, miluj Boha nade všechno a bližního jako sebe samého, nechce nikdo zachovávat, každý se všemožně tomu vyhýbá a to jediné přikázání, tu vůli Otce nebeského neplní, potom má být pravá víra, pravá církev Kristova, když to nejdůkladnější nikdo zachovávat nechce, ale každý se tomu vyhýbá, co jsou platny všechny ty řády, spolky církevní, když v nich to nejlepší chybí, když každý má nejradši jenom sám sebe a to, co Bůh chce, nikdo nečiní, jděte moji milí kam chcete po veškerém světě, jděte do všech zařízení církevních, do všech jednot a bratrstev, až se navrátíte, jaké bude svědectví vaše, zajisté každý potom by říci musil, že tu ještě mnoho chybí, by se plnila vůle Boží. Co jsou platny všechny obřady, všechny pobožnosti, když to nejhlavnější, pravá láska k bližnímu, v nich chybí, vše ostatní je marné a zbytečné, jen toto kdo zachovává, ten dosti koná vůli Boží, kdo miluje svého bližního, jiného činit není třeba, jak jsme vám již mnohokrát sdělili, milovati máte všechny lidi bez rozdílu, to buď zákon váš, zákon ten ustanovil sám Ježíš Kristus, celý jeho život na této zemi byl jen láska k člověčenstvu, za tu lásku žil a také zemřel. On vám zanechal ten nejkrásnější příklad, byste věděli co konat, jak se na tom světě chovat máte, ve všech záležitostech života vašeho se obraťte k Bohu o posilu a pomoc, Jemu děkujte za ty dobré skutky a rady, které vám v tak velké hojnosti dává, Jeho mějte za Otce pravého, co se mu líbí, konejte a na nikoho se neohlížejte, každého i zlého milujte, a tak najdete tu pravou cestu, která vede ku šťastné věčnosti, tato cesta je ta rovná a pravá, po té krácejte, dokud jste na světě tomto, a zajisté nám budete děkovat, až se jednou uzříte mezi námi. Milí drazí, víte, že cesty na vašem světě jsou rozdílné a na každé z nich tuze mnoho lidí, ale na této pravé je jich právě nejméně, nikomu se nechce po ní kráčet, každý raději sobě vybírá takovou, která ta nejhorší je, ale tu pravou rovnou nenalézá skoro nikdo, alespoň je jich hrozně málo, my vám ji ukazujem, po té krácejte

na světě tomto, a budete u cíle nejdříve. Váš cíl, moji drazí, je zde u nás, tam kde vládne vládce věčný, který ustanovil vše minulé, přítomné i budoucí, On jediný je začátek i konec všeho, vše je skrze něho a On ve všem, tam u toho vládce je pravý cíl váš, k Němu spěchejte do království Jeho cestou přímou a jedinou pravou, která vede k Němu.

* * *

LXXI.

Vy mně vítáte ve jménu Božím, i já vás tak vítám. Tolik pro vás jsme konali my, jež svými bratry nazýváte, my milujem vás z celého srdce svého, tak jak to přikazuje Kristus Pán. My radujeme se nad vámi, když vidíme, že se obracíte na cestu dobrou a pravou, vidíte lásku naši k vám, máme strach velký o vás jako starostliví učitelové vaši, byste neklesali v tomto zlém světě a tedy, naše děti, jen poslechněte nás ve všech záležitostech života vašeho pozemského. Jak krásný cíl, jak dokonalý účel to pro vás mítí bude, tak velkou milost udělenou samým Otcem nebeským, jako ten ranní červánek při východu slunce nebeského, které svými světlými paprsky má ozařovat temnotu a tmu světa a jak po tmavé noci nejdříve jen krásný červánek se spatřuje na obloze nebeské, tak právě to dopadá s vámi, jen poslechněte vždy věrně hlasy naše, rozjímejte tyto a plňte věrně ty dobré rady, které se vám podávají v tak hojné míře, tak aby jste byli těmi pravými červánky, které zvěstují již blízký, jasný a teplý den, v kterém vše stvoření se radovati má. Tedy tou největší blažeností vaší buď, když vám dopřáno bude něco trpěti pro pravdu Boží, jest to pro radost duchu vašemu, když vám jni laji, zle o vás mluvíce, pro pravdu svatou, Kristus Ježíš tenkrát sám řekl. A co řekl tenkrát, řekl by i nyní: „blahoslavení, kteří protiventství trpí pro spravedlnost, neb jejich jest království nebeské“. A jak sobě představujete to království nebeské? To máte již sebou na tomto světě, to jest svatý mír, klid ducha vašeho a to nejlepší bohatství, které vám svět dáti nemůže, nýbrž pochází od nás a my se radujeme nad takovým a plesáme nad ním, když vše trpělivě snáší a nereptá a hněv necítí v srdci svém

proti svému bližnímu. Nereptejte nikdy, když se vám protivenství činí pro jméno naše, neb hojná odplata zase čeká vás mezi námi, toto jest pravda svatá, my zajisté neopustíme vás, až vás vše na světě opustí, až vaše těla hmotná budete musit zanechat na světě tomto a vše, co vám milého a drahého bude zde, vše to musíte opustit a my vás povedem do šťastné věčnosti. Jest-li vždy budete se řídit radami našimi, pak neopustíme vás, jenom se nestrachujte, po vykročení se světa tohoto budete mít přátele a přátele upřímné, kteří vás obejmou tam v říši záhrobní, tam bude pravé a upřímné shledání, a na tu dobu se těšte. Protož jen se věrně chovejte dle zákona božího, který zní: milujte i nepřátely své a dobře číňte těm, kteří vám protivenství činí, neb odplata za to čeká vás zde u nás.

* * *

LXXII.

Jak s radostí spěcháme k vám, milým bratrům našim, kteří jste v žaláři těl vašich hmotných spoutání, na které doléhá svět zlých bratří nevtělených a pak to bídné hmotné tělo a všechny útrapy z něho vycházející, o moji drazí, těžkou, velmi těžkou zkoušku tělesnou máte sobě zde odbývat, máte sobě zde vydobývat těch velikých milostí božích, by vaše давнэ viny smazány býti mohly, o moji drazí, jen láska pravá vás zachrániti může, že vše šťastně přetrpíte a jednou vítězně budete oslaveni za to všechno protivenství, které nyní trpíte. O moji drazí, všecky věci jsou nyní skryty před zraky vašimi, vy nevíte nic o těch věcích, které se s vámi dříve děly, ale přijde zase doba, že rozjímati budete ten život váš pozemský mezi námi, budete rozjímat, co dobrého jste zase získali a v čem jste chybili a co zase počít máte, byste vejíti mohli tam, kde cíl vás všech se nalézá. O moji drázi, nic jiného nekonejte, jen jedině to, co žádá Otec nebeský od vás, rozjímejte sobě často vše, co prospěšno by bylo vám, co síliti může ducha vašeho, aby hoden byl slouti dítkem Božím, o moji drazí, na světě vašem hleďte, byste nezbloudili a stáli buďte v tom konání, by ze všeho vašeho počínání jen láska hleděla a tak zachováte ducha vašeho před nešťastnou věčností, jen

láskou, pravím, neb na tomto nejvíce záleží, to ostatní již dovedete snáze, neb Kristus řekl: blahoslaveni buďte, když svět nenávidětí vás bude pro jméno Mé, neb odplata hojná čeká na vás v nebesích. Odplata tedy hojná a nikoli, když by vás někdo nenáviděl, byste jemu nenávisťi odpláceli, to nikoliv, ale jen laskavi a mírní buďte ku každému, ať k dobrému nebo zlému a tak zachováte sebe od všeho zlého a nikdo vám potom ublížiti nemůže, neb s vámi bude Pán, který je ochráncem utiskovaných a on bude vaším štítem po veškeren čas života vašeho na zemi této a až opustí duch váš svoje roucho tělesné, nalezne ochránce svého mezi námi. — Moji draží, těžko, ach velmi těžko jest vám vždy se řídit dle nabádání našeho, neb vaši nepřátelé chtějí vám v tom překážet, ale jen obrňte sebe touto cností, přemůžete všechno, neb Pán bude s vámi, tak nezboudíte nikdy s cesty pravé, která se nalézá jedině v těch místech, kterou my ukazujeme vám, nikdo jiný vás nemůže lépe vésti nežli ten, kdo zná život váš dřívější, nynější a potom co očekává vás mezi námi. K dobrým radám našim buďte nakloněni a řiďte se vždy dle nich, neboť my jsme praví svědkové toho žití záhrobního, co platno vše světské vykládání těch písem svatých, když každý jinak vám vykládati bude, ale nic lepšího nemůže nikdo konat, jen toliko to, by všechny lidi miloval, ať jest jejich tělesná povaha jakákoliv, co platno tobě toho neb onoho nenávidět, že snad tobě někdy něco zlého učinil, když ty nenávidět budeš jeho zase. Nenávidět bude tebe Pán a to jen škodit budeš sám sobě. Proto láska jest ta hlavní cnost, která se zachovati má a vše ostatní jest zbytečné, toho není zapotřebí a proto vy, naši draží, neohlížejte se na nepravosti bližních vašich, ale sami hleďte, jak by jste se zalíbili Pánu a buďte jisti potom, že toto krásné obcování s námi vám přinese užitek a poklady duchům vašim, poklady, které rez a mol nekazí a zloději nevykopávají, aniž kradou, poklady věčné, radost nekalenou tím nejmenším zármutkem, mezi námi. Buďte s Bohem, milí draží a radujte se nad tím, že můžete s námi obcovat, zachovejte to vše, co my zvěstujeme vám, a potom zase obcování naše s vámi určité až odloučíte ta vaše těla hmotná, kde spatříte nás v radosti záhrobní, která se nijak srovnati nemůže s radostí vaší nedokonalou na světě tomto.

LXXIII.

Odstupte od vás všechny neřesti a vše takové, co se protiví Pánu, odstup od vás všechna pýcha a světská marnost, odstup od vás všeliký mamon a to velké pachtění po světském majetku a potom čisti budete duchem vašim. Pracujte jen pro duchy vaše, nikdy ne pro těla vaše hmotná, neb ten, kdo pracuje na duchu svém, podobá se muži moudrému, který stavěl dům svůj na skále, ale kdo pracuje jen pro tělo své, takový se podobá muži bláznů, který stavěl dům svůj na písku, neb právě tak nestálé jest to tělo vaše jako ten písek, na kterém ten dům stojí staven mužem bláznivcem, neb jak dosti nepatrná pohroma přijde na dům takový, hnedle se sesuje a spadne a pád takový je velký. — Tak zase se to má se světem; jak dosti nepatrná pohroma přijde na těla lidská, ihned onemocní a konečně klesne tak jako ten dům stavěný na písku, klesne do lůna země a vícekrát ho nikdo nespatri, za hrobem bude a nikdo již s ním žiti ani mluviti nebude, neb živočichové zemští čekají na tu dobu, by oni hody svoje na něm slavili a tak, moji draží, to dopadá s tím, kdo schráni pro to bídné tělo svoje, ono pohřbeno bude a nikdy ho více žádný nespatri. Proč se tedy tak pečlivě staráte o tu bídnou hmotu země vaší, když těch pravdivých příkladů vidíváte na jiných, proč alespoň z toho sobě příklad nevezmete a pomíjíte tak pravdu svatou, určenou pro probuzení vaše. O milí draží, stavte na skále přibyték váš, stavte na skále ducha vašeho nesmrtelného, neb spíše se rozplynou ty všechny skály nejpevnější té země vaší, nežli ten duch váš by zahynul neb zemřel, toho nikdy nebude, tak pečovatí máte toliko o něho, neb on věčně žiti bude, on věčným jest, jeho štěstí vyhledávejte, konejte toliko to, co se líbí Pánu a tak stavěti budete na skále, neb ta skála pomine, ale to, co vy vystavíte, ty všechny dobré skutky vaše, které z lásky vykonáte, z lásky upřímné, ty nepominou nikdy, neb dobře zaznamenaný budou v té knize života, kterou, až otevře se vám ten život záhrobní, najdete všichni a budou potom krásnit vás až na věky. To jest to jediné, co blažit bude vás mezi námi. Dobré skutky z lásky vykonané, bez okázalosti, z lásky vykonané, bez chlouby, a z lásky čisté miluje Pán a odměňuje každého mezi

námi, u nás jest ta pravá nehynoucí odměna, která převyšuje bohatství a slávu veškerého světa vašeho, jen moji drazí, jak jsem pravil vám, nestavte na písku světa vašeho pro těla vaše hmotná, ale stavte na skále duchů vašich a váš dům bude státi až na věky, to jest dům krásný, všemu pohodlí určený, a Otec nebeský bude radostí vaší. Nyní, moji drazí, odcházím, bych ještě jinému mohl místo zanechat.

* * *

LXXIV.

Sion dávný, Sion, který vystavěl David, ten nábožný král Israelský na té hoře u města Jeruzaléma se podobá tomu Sionu, na kterém bydleti máte i vy, když šťastně skončíte vaší dráhu pozemskou, když šťastně doputujete tam, kde jsou všechny ti, kteří konali vůli Páně, neb ten hrad velký určen byl toliko pro bohaté a cnostné lidi, kteří bydleli okolo samého krále a tak i vy, ten váš Sion určen jest právě tak jen pro ty, kteří konají vůli Páně, kteří jsou živi okolo toho krále všech králů, od toho krále věčného kdo bohat jest na cnosti, bohat jest na dobré skutky, pro takové utvořil král ten věčný svůj Sion, by přebývali v něm ti, kteří bydleli s ním na zemi této, neb, moji drazí, srdce vaše čisté, toť stánek Hospodinův, v něm má přebývati ta archa úmluvy, kterou obrazně nesli Israelité do země zaslíbené. Ten stánek jest v každém nitru vašem, jen ho pečlivě ostříhejte, by neřest světská vám ho nevyrvala, tak jako vyrvali Israelitům stánek Filištinští a rozbili ho před zraky jejich. A proto, moji drazí, nenechte sobě váš stánek rozbítí neřestí světa zlého, by v nitru vašem zůstatí mohl, ostříhejte ho, tak jak to činil Mojžíš se stánkem svěřeným od Hospodina, až někdy přijdete s tou archou úmluvy mezi nás, byste tu samou čistou a neporušenou zachovali a Pán vás přijal mezi vyvolené sluhy svoje a uhostil vás na tom krásném hradě, kde přebývají vyvolení Jeho, v nebeském hradě Sionu by byl příbytek váš, aby jste věrně sloužili Pánu až na věky. —

* * *

LXXV.

I buď světlo mezi lidstvem, světlo duchovní, pravé, které ozařovati má tento tmavý, hmotný svět. Světlo pravé svítilo, když Kristus sám tím světlem byl, a nyní zase začíná trochu se okazovat tu i tam, ale jen místy, kde svítíme my světlem duchovním, jen místy, pravím, neb nechce přijmout svět světla tohoto, jemu se lépe líbí tma, tma velká a hrozná a v této hrozné tmě kráčí lidstvo zaslepené, nikdo neví, ani potom nebádá, aby jen trochu hleděl, co vlastně zde dělají se má, každý se domnívá, že je určen k tomu, by zde bydlel a o nic více se nestará, a tak tma velká zahaluje ten veškerý svět, neb nikdo ani neví, co konat, každý se namáhá, by jen žil tak, aby mohl ty svoje vášně ukojit a tak to chodí neustále a jako tenkrát nepřáli světlu tomu, jako nepřáli Kristu Ježíši, to samé děje se i nyní, svět nepřaje světlu tomu, ono se mu nanejvýše protiví, on chce tmu a čím tma hlubší, tím více se mu líbí. Milí draží, kam asi by dospěl svět, kdyby ustavičně, čím déle by trval, aby tím větší tma se vzámala, kam by asi dospěl? O to se postaral sám Otec nebeský, On dovolil nám, avšak jen na málo místech, abychom mohli onen paprsek světla pravého nechatí vniknouti do té tmy hrozná a ti mocní toho světa nepřejí sobě světla, jako tenkrát, když sám Kristus tím světlem byl, hleděli to světlo odstranit, to samé myslí i nyní, oni usilují o zničení jeho, ale milí draží, povede se jim to dílo? O nikoliv! Oni tenkrát usmrtili světlo pravé, myslíce, že konec jest všemu, ale dokázali toliko to, že v hrobě po tři dny bylo, potom zase na úsvitě vstalo a oni nemohouce záři jeho snést, padli na tváře své a potom hledali spásy v útěku. A ten třetí den se vám blíží již po noci, začíná svítat. Kde ono světlo vstane z hrobu tmavého, ti mocní, kteří ho nyní ostříhají, padnou na tváře své a utekou a tak to bude, až nastane den třetí, co platno všechno světské milování, proti Tvůrci našemu, Otci nebeskému nespomůže žádná chytrost, žádná lež, ani klam nějaký, neb On nejsvětější a všemohoucí. On byl od věků a trvati bude věčně, my jsme nehodné dítky jeho a nic neprospívá protiviti se Jemu, svět musí být ozařen světlem pravým, duchovním, by hlásal slávu a vůli Páně a tak, moji draží, važte sobě toho daru a

té milosti Páně, že vám nejdříve svítit počalo, ukažte té temnotě v tomto světě, že vy ozáření jste od něho, aby viděl svět skutky vaše dobré, byste dobrými skutky oslavili Pána, který jest v nebesích, jak vy to zvyklí jste jmenovat. O moji drazí, ještě hnedle to nebude, by všichni lidé přístupu měli ku světlu tomu, ani to být nemůže. Nejdříve pramének malý pryští ze skály, pramének nepatrný ale čistý, každý žíznivý se jím napojiti může a občerství tělo svoje. Tak se to má i s tímto světlem. Začátek malý a nepatrný, ale každý žíznivý duchovně, kdo upřímně chce, může v něm ducha svého občerstviti a odejde občerstven od něho. — Jakmile ale ten samý pramének dlouho teče a jiné vody do sebe přijímá, že se i velkou řekou stane, tu již není tak čistý, neb ty všelijaké jiné vody znečistěny bývají a znečistí tím i ten první pramének, který se v nich ztrácí a tak potom již není možno se ani tak lahodně občerstviti jako dříve, dokud ten pramének malým byl a v malou říčku se vyvinul jenom místy nepřístupnými, osamocenými, jako nyní to je s dílem tímto. Lépe vám k užtku slouží pramének od nás malý ale čistý, nežli řeka velká, avšak všelijakými přítoky znečistěna. O moji drazí, i já vám pramének ten odkazuji, dobře napájejte duchy vaše, neb oni žíznivi jsou po pramenu pravdy Páně.

* * *

LXXVI.

Doba tato jest dobou pro vás, byste v tom světě nezbloudili, ale občerstvili se na duchu vašem, o moji drazí, všímejte sobě vždy pilně toho, co učil a konal Ježíš Kristus, On byl duchem čistým a vyšel od Boha, On znal nejlépe vlastnosti Boží a proto je nejdříve vždy sám konal a konati hříšné lidstvo nabádal. — Moji drazí, jaké bylo lidstvo tenkrát, není nyní o mnoho lepší, neb ty vaše zákony, které vydávají vaši jak duchovní tak světské vrchnosti jsou velmi malicherné a nedostačitelné, ale zákon Boží, ten se nemění, ten zůstává ustavičně stejným a vždy stejně platným. Proč? tázali by jste se. Když nám dal zákony Kristus, nač potřebujeme ještě jiných, které jsou malicherné? To děje se proto, aby ty zákony, které vydává světská moc, se zachovávat

musely, kdežto ty Kristovy nezachovává téměř nikdo. Kristus řekl: miluj Boha nade všecko a bližního neb bratra svého, jako sebe sama. Tolik přikázal, by se jen toto plnilo a nic jiného, tento zákon dostačí pro všechny věky. Co jiného můžete konat cnostnějšího, než milovati Boha, spatřovati v Něm Otce našeho nejlaskavějšího, který se stará o každého, byť sebe nepatrnějšího tvora a tak se postará také o vás. Co jsou často platny ty vaše světské zbytečné starosti, když Otec nebeský jinak s vámi naloží, nežli vy sobě pomyslíte, dnes sobě předkládáš o zítřku, to a to že vyvedeš lepší nežli dnes, ale nevíš, jestli zítra budeš moci svůj úmysl tak provést, jak jsi sobě dnes umínil a zítra změní Pán tu zkoušku tvoji a ty jiným, docela neznámým způsobem kráčet musíš. Tedy milujte Boha Otce našeho nade všecko, neb On nade vším vládne, vše také zařídil a vše zachovává, odevzdávejte veškeré konání vždy jen do vůle Jeho, neb váš slabý rozum nemůže se rovnat moudrosti Boží. Tedy doporučujte vše konání vaše do vůle Jeho, Jeho vůli se vždy podrobujte a nic vás nikdy nepřekvapí, v radosti i v žalosti rozkoši i zármutku, v přebytku i chudobě, vždy mějte na mysli Jeho vůli a vzpomeňte, že vše přijímáte z rukou Jeho, ať potom váš slabý rozum tomu se protíví neb lichotí a tak milovat budete Pána nade všecko a bratra neb sestru vaši každý jak sám sebe a nejen cnostné bratry a sestry milovat máte, ale i ty, kteří neznají vůli Páně, i ty, kteří tápají ve tmách světa zlého, i ti jsou dítky Páně a vašimi bratry a sestrami. — A když pozná lidstvo tyto zákony, pak ty ostatní zbytečné jsou, není jich třeba, neboť jsou velmi nedokonalé, někomu se v nich nadlehčuje a druhému ublihuje a tak se protíví i ty vaše dnešní zákony samé vůli Páně a proto nemůže být mezi vámi upřímnost a láska, protože to nikdo nezná a tudíž neplní a bude potom soužen ve světě tomto tak jako po příchodu Spasitele. On velel zachovávat vůli Páně a kdo slyšel hlasu Jeho, hlásal ji celému národu, chudým i bohatým, všem vrstvám lidu. Jak se ujímala ta slova jeho v lidu tehdejších? O velmi málo, jen nepatrná částka toho nejprostšího lidu tehdejšího mu trochu rozuměla a hleděla se zachovat dle jeho slov, ale velká, velká většina nechtěla slyšet hlasu jeho, protivil se jim a nemohli ho snést, nestrpěli dílo jeho a přemýšleli, jak by jen co nejrychleji

vyhlazeno bylo a pak poslal Otec nebeský na ně bídu a soužení hrozné, které vypsati nemůže žádné pero na světě tomto a právě tak se to děje i nyní, ten příchod náš je zneuznáván, ten příchod náš se lidu zakrývá a zalhává a ještě všelijak hanobí, by se jen tento svět ještě ve tmách udržel a nepoznával vůli Páně a zajisté těch, kteří slyší a věří hlasům našim, těch jest počet velmi skrovný a nepatrný a ještě méně jest těch, kteří pochopují a zachovávají vůli Páně a svět očekává zase takovou pohromu, jako byla u toho prvního zvěstovatele té vůle Nejvyššího a taková pohroma přijde po tomto učení našem, svět zlý se přemění, ale ta přeměna bude hrozná pro pokolení budoucí, tedy, moji draží, pamatujte sobě, že se rovná příchod náš tomu slavnému příchodu Páně, neb oni ho nepoznali právě jako nepoznali nás, mezi vlastní přišel a oni ho nepřijali, i to se děje nám a tak doba tato jest jako doba, ve které se vám narodil Ježíš Kristus.

* * *

LXXVII.

Dílo Páně dává vám mnohá krásná poučení a i výstrahu pro vás, v zármutku i v radosti možno vám útěchy najíti při díle duchovním, při práci tělesné my pomáháme vám, při všem věrném konání my rady dobré dáváme těm našim bytostem, které obcují s námi. Máte poklad v srdcích vašich, nikdo není ve světě tomto věrnější k vám než my, máte v nás přátele své, kteří chtějí vás chrániti od zlého. O všímejte sobě hlasů našich, všímejte sobě každého slovíčka, které mluveno je k vám, nezklamete nikdy sami sebe, ale užitek a prospěch velký vám to přináseti bude až do věčnosti, pravím, až do věčnosti, neb kde uposlechnuto je hlasů našich, jsou bytosti takové šťastny jak na zemi vaší, tak i potom mezi námi, to sobě pamatujte a rozvažujte dobře vždy ve všem ten krásný život Pána našeho, jak On chudobný a pokorný býval a proč se pachtíš ty, malý tvore, po těch statcích světa zlého, když statky ty Pán tobě sám nedá, tu je vše zbytečno, neb kdo se povyšuje, ten ponížen bude.

* * *

LXXVIII.

Když Ježíš Kristus vstal ze svého hrobu, ukázal nám, že v hrobě nezůstane nikdo, ale kráčetí bude k Pánu. O moji nejmilejší, Kristus vstal se svým tělem, které potřeboval na zemi, ono nebylo takové, jako jsou ta těla vaše, nikoliv, ta těla vaše nemohou z hrobu vstáti k životu, a to proto, že ta těla vaše pocházejí ze země, totiž všelijakých látek, které země obsahuje, z těch tělo vaše roste i prospívá, ale tělo Kristovo nebylo z látek země utvořeno, ono bylo z látek vzdušných, z těch látek, které duchové potřebují ku svému zhmotnění a proto, že ono tělo ze země nepovstalo, proto zase do země nemuselo. Poněvadž z těch látek vzdušných utvořeno bylo, tedy se rozptýlilo a zase se sloučilo a to záviselo na vůli toho čistého ducha Jeho. Jen ta čistá vůle ducha toho svatého mohla působiti pro vás toto z mrtvých vstání. O moji nejmilejší, toto rozjímati, toto zkoumati, to pro dnešní večer jest nemožným, ale já pravím vám, buďte cnostní jako ukázal vám Kristus v celém svém životě pozemském, jak i vy máte živi býti, ani ta nejmenší stopa neřesti za celý věk Jeho života nehyzdila Jeho. Ale právě naopak samá cnost byla v každém kroku Jeho. A tak ukázal lidstvu jak žiti třeba, byste i vy zase s tělem svým mohli z hrobu vstáti a to potom bude pro vás smrt ničím, až ta vaše těla nebudou z látek země, až ona složena budou z těch látek vzdušných, neb ta atmosféra rozdílná bude, potom nebude musit to vaše tělo v hrobě hnití, ale ono mocno bude, by se rozplynulo a zase splynulo, ale to, moji milí, ještě velmi, ach velmi dlouhý čas uplyne, nežli k tomu dojde, neb musel by život váš se úmyslně srovnávat se životem Krista Ježíše, ale ta doba přijíti musí, nechť to již s vámi trvati bude jakkoliv dlouho, čistý život, čistá smrt a čistou smrtí také pravé vzkříšení z mrtvých. Píši toto a vím, že mi asi sotva porozuměno bude a to proto, že mi není možno vám vše vysvětliti, byste to pochopiti mohli. Tedy, moji nejmilejší, pravil jsem, že ještě velmi dlouhá doba uplyne, nežli i vy budete moci v pravdě vstávat z mrtvých a to proto, že značná řada roků vašich uplyne, nežli vám jen možno bude alespoň jedinou neřest ze sebe odložit a tu samou nahraditi cností a což teprve těch řad musí uplynout, nežli ani

ta nejmenší neřest na vás lpěti nebude, přece ale když vůle vaše pevná a stálá bude, když ustavičně budete myslit jen na zdokonalení vaše, tu i ta ohromná řada času vašeho se zničití může a vy dříve obdržíte těla jiná, těla taková, která jsou určena pro světy jiné, pro světy šťastné. Tedy pracujte, pracujte úsilovně, pracujte upřímně, vzývejte Pána, prostě o sílu z hůry a ten Otec náš neopomene vás posilňovat vnitřní ochranou, když ta vaše vůle pevná a upřímná bude a tak, moji nejmilejší, rozjímejte sami sebe, rozjímejte ty vaše slabosti a křehkosti, rozjímejte vaše zlé zvyky a krácejte blíže k Pánu, neohlížejte se na jiné, ale přičiňujte se, byste v brzkou opravy nepotřebovali, ale kráčeli k cíli vašemu, ten cíl váš i náš jest Pán. Potom budeme spojeni ve spolek láskou věčnou a pevnou.

* * *

LXXIX.

Již zase se přiblížil den našeho blaženého shledání, po kterém má toužiti duše vaše, by přišla k osvětlení života věčného, vše uplyne, vše jest pomíjící, taktéž uplyne jedenkrát cíl života vašeho, takže se dočkáte i rokazu Otce nebeského pro ukončení tohoto života, a diviti se budete, že uplynula doba, kteráž se vám zdála býti tak vzdálena. Přijde však zase nové žití pro vás, totiž život duševní, život záhrobní a znovu obživnete, zase povstanete k novému obcování, bude totiž život váš nepomíjící, budete žiti na věky, vaše žití bude nesmrtelné, budete znovu přebývati mezi svými drahými, jako jste žili na tomto světě hmotném. Ale bude to jiné žití bude to život pro Otce nebeského, kteréhož nikdo z vás nespatrił, jak si Jej představujete, jest to klam, jest to jen doměnka bratrů tohoto žití pozemského, neboť ještě žádný nebyl tak čist, by mohl prohlédnout prozřetelnost božskou, to si pouze sami představují, neboť nemohou dosáhnouti té milosti, by mohli nahlédnout do prozřetelnosti a moci Jeho a ač jim to dalo dosti namáhání, nemají ještě dosti síly, aby dosáhli trůnu nebes a ač hádají, přece nemohou uhodnouti pravdu Otce nebeského, jenž přebývá ve Svě vznešené residenci, již nemůže se vyrovnat žádná okrasa světa vašeho, žádný nemůže se vyrovnati vznešenosti

trůnu Jeho. Protož kdyby tito bratři na tomto hmotném světě učili se poznávat více vůli Otce nebeského, také by Otec nebeský více dal jim, by mohli poznat život záhrobní, by se mohli dříve poznati v chybách svých, by více žili pro duši, ne pro život hmotný, by poznali dříve vše, ne posledním okamžikem, když vidí, že již se musí loučiti se svým životem hmotným, tu teprv poznává ve strachu, jak asi bude život jeho ukončen, teprve posledním okamžikem se chce polepšiti, ale již jest pozdě napravit, co promeškal, nyní, když přichází nové žití záhrobní, ještě nevěří, myslí sobě, že z něho nic nebude, až ukončí život svůj, ničemu nevěří, neumí si rozvážit, že mu nastane nové žití, kterémuž nebude konce, že duše jeho znovu bude zrozena, že v životě záhrobním bude mu skládati účty z života pozemského, kterak byl živ v životě pozemském. Protož, milí bratři, nejmilejší dítky Otce nebeského, kteří ještě putujete na té pozemské pouti, dejž vám Otec nebeský v tomto novém žití, by vám bylo prospěšno pro vaši duši, byste poznali též tuto moc, též velebnost Otce nebeského, byste mohli pracovati dále k vyššímu pokroku duše vaší, byste dosáhli od Otce nebeského této síly, by vám otevřen byl zrak váš, byste mohli slyšeti, co jste ještě neslyšeli, též mohli promýšleti, ještě více rozvažovati Jeho svatou moc, jak to vše může býti, že může poznati Boha, též pocítit jeho moc, kterou může rozdávatí dítkám svým na této zemi, jen když Jeho ctí a ukazují lásku k Otci nebeskému, neboť On žádá jen lásku a vlídnost jednoho ke druhému, neboť kde láska přebývá, tam jest Otec nebeský a má ramena svá nakloněna k dítkám svým, On miluje svornost a lásku, to jest Jeho přání, neláska přivádí vás do těžkých hříchů, jichž si nemůže žádný představit, kdo pohrdá láskou, pohrdá též samým Bohem, nemívá též dobrého svědomí a tím přivádí se do trestu, jenž jej nemine. Protož, nejmilejší přátelé, milujte se vespolek, neboť my jsme vám ku pomoci ku pokračování duší vašich, naše přání jest, bychom se mohli na věčnosti shledati. Vy ani nevíte, ani nevidíte, jaké množství nás obklopilo kroužek váš, neboť zrak váš je ještě slabý, by nás mohl uzříti, jsme přítomni všichni z příbuzenstva vašeho, nemůžeme jeden pro druhého vyjádřiti svou přítomnost, neboť by dlouhý čas minul a my máme vykázané doby naší přítomnosti,

již přijde hodina našeho návratu zase mezi bratry záhrobní, musíme uposlechnouti rozkazu Božího.

* * *

LXXX.

Za dnů Herodesa krále narozen byl Ježíš; když pak naplnily se dnové, tu přišli mudrcové z dálného východu do Jerusalema a tázali se, kde nalezli by nově narozeného krále židovského. Herodes pak, uslyšev to, ulekl se velmi a přikázal jim, až by nalezli dítě to, by podali jemu zprávu. Oni pak sledovali hvězdu, která cestu jim ukazovala a když zastavila se nad stájem betlémským, tu obětovali dítěti chudému zlato, kadidlo a myrhu. Vzdali jemu poctu královskou zlatem, kadidlem poctu božskou a myrhou obětovali mu hořkost utrpení. Pak vrátili se opět do vlasti svých, aniž by podali zprávu králi Herodovi a hvězda opět zářila na cestu jim, kteří spatřili Spasení světa. Zajisté, že v čase narození Kristova mnoho mudrců žilo v zemích těch, však jen oni tři vyvolení byli, by spatřili krále světa, jen oni poznali Jej v děcku chudém, pokořili se Jemu a dary své mu obětovali. Mužové ti z dálného východu též králi nazýváni bývají, však byli to pouze mužové moudří, učení, kteří znali běh hvězd a kterým zjeveno bylo vnuknutím, aby šli a oslavili dítě chudé co budoucího Spasitele světa. Muži ti sešli se z krajů různých, poznali se teprve na cestě, však vedeni společnou snahou, došli cíle svého, neb jedna touha vedla je a jedna hvězda zářila na cestě jejich. Nuže, moji drazí, pohlédněte zpět na minulý život svůj a vzpomenejte sobě, zda nevzešla též na obzoru žití vašeho hvězda, která cestu vaši ozařuje a která jistě a bezpečně povede vás, by zřeli jste Spasitele světa? O zajisté že hvězdou tou jest věda vaše posvátná, která dána vám, by nezbloudili jste na cestách temných a neschůdných, ale byste bezpečně šli k cíli vznešenému, kde uzříte toho, který králem jest duší vašich. A proto sledujte hvězdu tuto a neopomeňte přinést též sebou dary, až dojdete cíle a uzříte Jej, po němž toužila duše vaše. Však nestane hvězda vaše nad chudou stáji a neuzříte dítě chudé; ona uvede vás do království věčného a král duší přijme laskavě dary, které přinesli

jste Jemu s myslí zbožnou. Zlato, které podáte Jemu, toť čistota duše jest, kadidlo pak vůně skutků dobrých a myrha, toť hořkost utrpení, které v oběť přinesete králi utrpení veškerého. A klidně jděte cestou svou, tak jako oni mužové zbožní, kteří navrátili se do vlastí svých, neb kterak mohli oni pamatovati na rozkaz krále světského, by podali jemu zprávu o dítěti, když spatřili před tím nikoliv dítě, ale krále všech světů, Pána nebes i země; kterak mohla mysl jejich býti zaujata myšlénkou pozemskou po velikém tom štěstí, že spatřivše Jej, mohli vzdáti Jemu poctu, která náleží Bohu, i králi i Spasiteli. A proto kráčejte klidně, vzdáleni ruchu světa k cíli vznešenému, kde očekává vás ten, jemuž náleží pocta královská i božská i oběť utrpení všelikého a Jehož jméno buď pochváleno až na věky!

* * *

LXXXI.

Pochváleno a pozdraveno buď Tvoje svaté jméno, Pane Ježíši Kriste! Zda víte, duše milené, jak mocně jest jméno toto; jak veliký to pramen síly, která spojuje vás s bytostí nejčistší! Jako z hluboké skály tryská pramen mocný, který svažuje vše, čeho se dotýká, tak mocné jméno bytosti nejčistší rozšiřuje sílu svou na každého, kdo zbožně a s úctou je vzývá. On, bytost od věčnosti, o němž sám Hospodin praví ústy proroka: Syn můj jsi ty, já od věčnosti zplodil jsem Tebe! On ve spojení s vámi zůstává, kdykoliv jméno Jeho s důvěrou vyslovíte. On králem duší jest, neb vizte ty zástupy bytostí, které s rozkoší plní vůli Jeho; on Pánem vaším jest, neb množství veliké čeká na pokyn, by sloužiti mohlo Jemu; On však též králem utrpení jest, a jako zdobí hlavu krále koruna drahocenná, tak hlavu Jeho kryje koruna z trní, neb On zajisté snášel muka největší, která duše vytrpěti může; On cestou jest, pravdou i životem; cestu zajisté ukázal vám k pravdě, k životu věčnému. A tak, jako před úsvitem ranním prchají chmury noční, tak i před jménem tímto velebným ustupují bytosti, které těžce naléhají mnohdy na ducha vašeho, které zmatek a neklid do duší vašich vštěpují, ony zmizí před jménem tímto jak stíny noční, neb ono jest světlem ve tmách

života. A proto vždy s úctou i s důvěrou vyslovte jméno to svaté a věřte, že ono zázračnou mocí svou zapudí vše, co tísní duši vaši. Se jménem tímto jako mocným štítem ozbrojeni zvítězíte v boji se světem a klidně kráčetí budete cestou do světů vyšších, kde užíte Jej, kterak On sám stojí nejbliže trůnu Nejvyššího, On sám zří ve světlo věčné tam, kde všechny bytosti oslněny padají v prach před září světla toho. A jméno to buď pochváleno až na věky!

* * *

LXXXII.

Bůh s vámi! Zajisté, duše milené, často již vyslovili jste přání, až jednou opustíte tělo své, by nemusili jste více zroditi se na tuto zemi, že zasloužili jste po svobodě, kterou požívá duše zbavená těla. Poslyšte, co vypravovati vám budu o životě svém, by poučili jste se o těchto věcech. Nebudu vám líčiti svůj život pozemský, který jako každé žití na této zemi pln strasti a utrpení byl; jeť lidský život jako těžký sen, z něhož duše ráda se probouzí, by zapoměla na útrapy jeho. Již za žití mého na této zemi bylo mi sděleno, že nebudu více museti zroditi se do těla lidského a myšlenka tato byla útěchou mi v utrpení a touhou, která zcela pronikla bytostí mou. Konečně přišla chvíle vy-toužená, kdy opustila jsem úzké vězení těla svého a cítila se konečně volnou, osvobozenou. Tu bratr můj dobrý odvedl mne a dovolil, abych užívala své volnosti. A já užívala jsem ji v plné míře. Se skřivánkem vznášela jsem se do výše a s jeho jásavou písni mísily se city moje vděčné, že nejsem více poutána na žalář těla smrtelného; na vrcholcích stromů kvetoucích jsem dlela, kolébána libým větříkem a oblétána pilnými včelkami, na březích potůčků jsem prodlévala a pozorovala hru vlnek; na těžkých klasech jsem spočívala a koupala se v jasných paprscích slunce; pak opět přebývala jsem v stinných hájích, kde vysoké myrty vůni svou vydávaly, a mnohdy byla jsem tak šťastna, že ani pověditi se nedá, co tenkrát jsem pocítovala, ano myslela jsem, že jsem dosáhla těch slásti, které lidské oko nevidělo, ani ucho lidské neslyšelo a které konečným jsou cílem duše volné. — Tu

setkala jsem se s bratrem dobrým, však pohled jeho přísný byl a tvář zasmušilá. Dlouho-li, tak pravil ke mně, budeš takto žít, jak motýl bezstarostný, kdy konečně nabažíš se svobody své a vrátíš se k práci, k povinnosti? Já však pravila jsem: Ty sám sliboval jsi mi svobodu, nuže věz, že nevzdám se své volnosti za žádnou cenu! Tu odpověděl mi: Pak ovšem rozcházejí se cesty naše, neb mým úkolem jest žítí mezi tvory vtělenými, býti jim rádcem i těшитelem, ty pak dále uživej svobody své. A opět prodlévala jsem v krajích překrásných a vše, co příroda rozkošného i velebného podati může, spatřila jsem; však divno bylo mi, že svit slunce zdál se býti temnější a celou bytostí mou pronikal jakýsi chlad, kterého dříve jsem neznala. Však jako dříve tak i teď vzdalovala jsem se bytostí lidských, neb nemohla jsem zapomenouti na utrpení, které oni působili mi za žití mého a cítila jsem pohrdání vůči pokolení lidskému. Však divná touha ozvala se v mysli mé, přála jsem si promluvit s bratrem dobrým a on přišel. Nyní byla tvář jeho vlnnější a pravil ke mně: Hle, konečně dosti máš volnosti své, nyní však hleď, by vrátila jsi se k určení svému, neb pochopila jsi přece, že není účelem duše, by starala se o své blaho; chceš-li pokračovati k cíli svému, pak odložití musíš pohrdání i sobectví a musíš obětováním sebe a láskou zasloužit si odměnu svou. Tak stala jsem se duší putující od světa ku světu, od hvězdy ku hvězdě putovala jsem, tu radíc, tu poučujíc, tu potěšujíc. I poznala jsem, že lidé, duše to bratří mých, kteří ubližovali mi, že oni pouze nástroji byli Prozřetelnosti, bych já sama utrpením se očistila, bych dále kráčeti mohla na cestě k dokonalosti. Po mnohé věky jsem putovala, mnoho světů jsem poznala, až konečně dopřáno mi bylo vejíti do říše pokoje. Nyní teprv poznala jsem, co pravou rozkoší jest duše volné, která láskou a obětavostí k pokroku dospěla, že konečně dosáhne té blaženosti, by spatřila Toho, po němž toužila, by aspoň na okamžik spočinouti mohla u nohou Jeho a patřiti ve svatou Jeho tvář. To odměna jest duše, která poslání své pochopila a povinnost svou vykonala. A proto podávám vám toto k poučení, by pochopili jste, že nebudete zároveň s tělem svým sprostěni veškeré práce i všech povinností, že nekyne vám odpočinek a blaho, pokud sami si je nezasloužíte. A vždy, kdykoliv

vyslovíte přání, že nechcete více vtělení býti, vždy upamatujte se na slova má.

* * *

LXXXIII.

Pokoj vám! Proč, duše milené, stále ještě dopouštíte, aby stíny pochybnosti zastíraly vaši víru a důvěru? Hle, tu mnohý z vás praví: Mně dostačuje úplná pouhá víra v Boha! Ovšem, že víra v Boha světlem jest velkým, co však platno vám toto světlo, zářící nad vámi, jestliže úmyslně zakrýváte zraky své rouškou pochybností. Víra v Boha světlem jest, však nemůže ona osvětlovati vám temnoty žití, jest-li že brzy věříte a brzy opět v pochybnostech tonete, a nestáli jste jak třtina před větrem! — O jak bolno bývá duši Bohem poslané, když vidí, kterak neklidná, nestálá jest mysl vaše. Hledte, kdyby člověk některý mocný poslal k vám posla se vzkazem a vy byste pochybovali, že vsádku on poslán jest od pána toho — zda nebáli by jste se, že nedůvěrou svou urazíte pána toho? A když přicházíme my, kteří radou, útěchou i posilou obdařujeme vás, zda nebojíte se, že pochybnostmi svými urazíte toho, jenž posílá nás? Ovšem, že smýšlení člověka nemůže uraziti velebnost božskou; však pomněte, že nestálostí svou sami sobě stěžujete cestu k pokroku svému, že sami připravujete se o ty radosti čisté, jež plynou z obcování s bratry záhrobními. A proto zapuzujte mocně myšlenku, která pochybnosti vám vštěpuje a věřte i důvěřujte, neb možno-li, by klamati jste se mohli v přátelích svých nejvěrnějších. A pak, až zmizí poslední stín nedůvěry, pak teprve pocítíte, jak mocna jest víra, která nikdy nepochybuje, víra, která nikdy nekolísá, jak zářnou moc ona propůjčí duši, by klidna a jasna kráčela cestou svou. Pak zajisté uslyšíte hlas, který promluví k vám: Odejdi v pokoji, víra tvá tě uzdravila a uzdravena bude duše vaše.

* * *

LXXXIV.

Bůh s vámi! Když sestupovala jsem na svět nižší, tu potřebí bylo mi mnoho odvahy i síly a proto žádám i vás, by jste

ozbrojili duši svou zmužilostí a důvěrou v milosrdenství Boží, když mne budete v mysli na pouti mé provázeti. Když vstoupila jsem na svět ten, tu spatřila jsem veškeré jeho kraje pokryté strmými skalami, hlubokými jeskyněmi, tmavými slujemi a sráznými propastmi. Zdálo se, že dříme zde příroda v mrtvém spánku, nebylo tu rostlinstva a neviděla jsem nijakých bytostí; všude panoval šerý soumrak. Však pojednou oživila krajina, objevily se bytosti, však jak hrozný na ně pohled; nemohu vám vše popsati, by nezmocnilo se zděšení mysle vaší. Tu spatřila jsem, kterak celý zástup tvorů těch, kteří neměli podoby lidské ni zvířecí, hnál se v jeden směr s ohromným hlukem, i spěchala jsem za nimi a viděla jsem, kterak pronásledovali tvora jakéhos, který podobal se kouli, neb nebylo viděti u něho ni noh, ni hlavy, jen dvě oči jak žhavé uhly svítily na povrchu té koule. Toho tvora, zdálo se, že chtějí všichni dostati do své moci a při tom ječeli, syčeli a řvali, až od skal se odrážely příšerné ty zvuky. Tu on, nebohý, skutálel se do propasti hluboké a zaryl se do země při pádu svém; oni pak obrátili se a s hrozným rykem prchali odtud. — Dlouho zůstal onen ubohý tvor nehybně ležeti, ráda bych byla promluvila k němu, neb viděla jsem, že nešťastný, zoufalý jest; však kterak mluvití ku tvorů takovému, bála jsem se, že neporozumí. Nemají tvorové tito řeči lidské, jen zvuky zvířecí vydávají. Tu promluvila jsem, jak duše k duši mluví — myšlénkou. Bůh s tebou! pravím. On zůstal nehybným jak dříve, teprve po chvíli pozvedl své žhavé oči a řekl: Kdo mluví zde o Bohu? Já pak odpověděla jsem: Hleď, ubohý, Bůh poslal mne, bych přinesla ti útěchu, neb vidím, že smutný, nešťastný jsi. A on opět: Bůh ukrutný jest, on zavrhl mne, odsoudil mne k prodlévání v místě tom, a třeba bych toho zasluhoval, přece cítím, že neštěstí mé těžší jest než má vina. Byl jsem ovšem vůdcem té družiny, která mne nyní pronásleduje; však nechci více páchatí zlo, které úkolem jejich jest a proto oni zničití mne chtějí. Jak šťastný bych byl, kdybych jim uniknouti mohl, však vidím, že jsem v moci jejich, neb Bůh mne zavrhl. Tu řekla jsem jemu: Ubohý, nešťastný bratře, hle, jak nevědomý jsi, vždyť sám vyvolil jsi místo toto sobě, sám zvolil jsi zlo za úkol svého života; však důvěru měj a vůli pevnou a odejdeš odtud. Tu prosil mne: Neodcházej, neb

počinám chápati, že vyplnilo se, co zasluhuji, o kterak toužím, bych poznal dobro, neb zhnusilo se mi konati ustavičně zlo. — Zůstala jsem u něho a mluvila jsem k němu o Bohu milosrdném, který nedá zahynouti duši jediné, on však dlouho pochyboval; přec ale touha jeho tak mocná byla, že konečně duše odloučila se od hmoty a odevzdala se mně, bych odvedla ji do záhrobí. Nastoupili jsme cestu ku světům záhrobním, on uštván, ztýrán, však přec jen šťasten, že unikl z těla svého, já též zemdlena, však blažená, naplněna neskonale vděčností, že popřána mi síla, bych ubohou tu duši přivedla k poznání, k pokroku. Když však opouštěli jsme smutný onen svět, tu zdvihl se opět strašný ten hluk, který jak hrozná bouře burácel, i spatřila jsem, kterak oni tvorové hnali se k místu, kde druh jejich byl skonl. Jemu však prikázala jsem, by neohlížel se, a uzřela jsem, kterak oni rozdrásali tělo mrtvé a v krvi jeho se omývali. Hrozný to obraz! — O duše milené, děkujte Bohu za milost, že dopřáno vám dlíti v těle lidském, však i za to vděčni buďte, že zvěděli jste, který žiji bytosti nízké bídný svůj život. Však vzpomínejte na ně pouze modlitbou a byť i smutek naplnil mysl vaši při vzpomínce na ně, přec opět promění se veškeré city vaše v pocit vděčnosti k Pánu všeho tvorstva, jemuž budiž čest a sláva po všechny časy.

* * *

LXXXV.

Pokoj vám! Proč, duše milené, často stýskáte^{si}, že nemáte přátel na tomto světě, že opuštěni jste? Zajisté, že myšlénka tato hamna jest, neb sami nevíte, jak mnoho, přemnoho přátel dáno vám jest zde i na světě jiném. Až opustíte toto údolí a vznesete se do výšin neznámých, tu uslyšíte hlas vlídný, který osloví vás: Pojďte, vy blahoslavení Otce mého a vejděte v království mé; neb hladov jsem byl a pokrmu podali jste mně, žízniv byl jsem a napojili jste mne, nah jsem byl a přiodili jste mne. A vy tázati se budete: Pane, kdy viděli jsme tebe hladového neb žíznivého, kdy podali jsme oděvu tobě? A On odpoví vám: Cokoli učinili jste nejmenšímu z bratří mých, mně jste učinili. Hleďte tedy, drazí moji, jak Kristus sám nazval se bratrem, přítelem

všech nuzných, bidných i nešťastných, tak i vy považujte každého, kdo pomoci vaši potřebuje, kdo zdá se vám bidným a nešťastným, za přítele, za bratra svého a hle, jaké množství přátel pojednou objeví se vám. Neb mnoho jest těch, kteří potřebují pomoci vaši jak hmotné, tak i rady neb poučení a všichni tito potřební jsou přátelé vaši. A co říci teprve o přátelích neviditelných, kteří stále okolo vás dlí, kteří radují se s vámi v radosti a truchlí s vámi v zármutku? Zda nejsou to přátelé věrnější, než oni přátelé ze světa, kteří dnes věrni jsou a milují vás a ve chvíli nejbližší zradí a opustí vás? A proto nikdy více neteskněte, že opuštěni jste, neb posílá vám Bůh přátele mnohé, kteří vás chrání a nad vámi bdí, začez Jemu ustavičně díky vzdávejte. Budte s Bohem!

* * *

LXXXVI.

Když Ježíš byl pozván do domu farizeje Šimona, tu přišla Maria z Magdaly, přinesla sebou drahocennou nádobu plnou vonné masti, i usedla k nohám Ježíšovým, vylila mast na nohy Jeho a vlasy svými otírala je. I pravil fariseus sám k sobě: Kdyby On věděl, že tato žena hříšná jest, zajisté by odpudil ji od Sebe. Ježíš však pravil k ní: Odejdi v pokoji! — Nuž spěchej, duše milená, vezmi drahocennou nádobu srdce svého, naplň ji city nejčistšími, nejvroucnějšími a slož vše, čím srdce tvé oplývá, u nohou Pána svého. City lásky, vděčnosti a obdivu, které libou vůni vydávají, jako ona mast, kterou žena ta vylila u nohou Jeho. A věř, duše drahá, že není větší rozkoše, větší blaženosti a štěstí, než spojití se s Ním, který přijme od tebe, co v srdci svém chováš, jak od oné ženy hříšné, která však od té chvíle napravila život svůj a nastoupila cestu cností. A nežádá On nadarmo oběť srdce tvého, neb navzájem daruje On tobě štěstí největší, poklid duše, poklad to veliký, který tobě svět nikdy dátí nemůže. A zaslechneš z úst Jeho ta slova plná klidu nebeského, jimiž On propustil ženu kající: Odejdi v pokoji! a pokoj ten provázeti bude tebe na cestách života tvého.

* * *

LXXXV.

Ježíš ukázal se učedníkům, kteří šli do Emaus. On přidružil se k nim, když kráčeli cestou vážně rozmlouvajíce o věcech, které se před tím udály, oni však nepoznali Jej. On pak vykládal jim písmo, a když chtěl od nich odejít, prosili jej: Pane, zůstaň s námi, neb se připozdívá. Když pak s nimi u stolu seděl, poznali jej dle lámání chleba a on zmizel zrakům jejich. — O vy všichni, kteří kráčíte cestou poznání, pozorujte dobře a zkoumejte, jaké hlasy zaznívají kolem vás; zda mluví k vám duše, která přináší vám poučení čerpané z moudrosti božské, neb je-li to bytost, která chce marností a nicotou světa naplniti mysl vaši. A zajisté, že dáno vám bude, byste rozeznávali, a nebudou zavřeny zraky vaše jako oněch učedníků, kteří, ač s Ním rozmlouvali, přece nepoznali Jej. Když pak chmury pochybností a stíny klamu zastíráti budou duši vaši, když únava zmocňovati se bude mysle vaši, tu volejte vždy s důvěrou: Pane, zůstaň s námi! a vyslyšena bude prosba vaše.

* * *

LXXXVI.

Když podruhé přišel Ježíš po svém z mrtvých vstání mezi učedníky své, tu přítomen byl i Tomáš, který shledav rány Jeho a vloživ prst svůj v bok Jeho, uvěřil, že Pán a Mistr přítomen jest a zvolal: Pán můj a Bůh můj! Ježíš však pravil k němu: Tomáši, že jsi viděl, uvěřil jsi; blahoslavení však, kteří nevidí a věří. — Víra nazvána jest cností božskou, neb ona jako hvězda spasná vede duši k cíli, k pravdě, k Bohu. A přec tak mnoho jest těch, kteří nechťi věřiti leč to, co smysly svými pojmoviti, to, co smysly svými chápati mohou, co chladným, však nedostatečným rozumem svým za dobré uznají. Však věřte, že smutným jest život duše takové; ona kráčí žitím jako pustou strání, kde ani jediné kvítko nekvete, neb všechny květy spálil mráz nevěry. Člověk bez víry žije prázdný a smutný život, neb nevěřili v Boha, nevěřili ani v duši svou nesmrtelnou a co byl by život tento, který končil by smrtí tělesnou; jest to zajisté jen těžký,

trudný sen pro toho, kdo nevěří v život jiný, nevěří v probuzení duše k žití novému. A proto budiž vám víra vůdkyní spolehlivou na dráze života a nebudete kráčet po stráni pusté, cesta vaše často ozdobena bude květim, byť toto třeba uprostřed trní vykvétalo. — Mír a pokoj panuj mezi vámi nyní i vždycky.

* * *

LXXXVII.

Nechť pánem či otrokem, nechť mocným neb nízkým jsi v životě svém, vždy pamatuj, že úloha to, kterou sehrátí máš na divadle světa, že čas tvého žití vyměřen jest k tomu, by pochopil jsi a dobře sehrál úlohu svou a proto nikdy nepohlížej se závistí neb se smutkem na bratra, který jiné povolání sobě zvolil, neb nevíš, kterak on úlohu svoji sehraje. A jaký to pocit oblaží duši tvou, až patřiti budeš s klidem na malicherné a dětinské počínání těch, kteří na jevišti světa úlohy své sehrávají; až hleděti budeš na shon ten po štěstí, po blahu, po slávě, až vycítíš, že všechny ty tužby, vše to snažení lidské tak nicotné jest; pak teprv, duše milená, poznáš, že Bůh jedině štěstím vládne a že nemožno očekávati neb naléztí štěstí pravé ve shonu světa, že jedině štěstí pro duši jen v Bohu spočívá, jemuž buď sláva a čest po všechny časy.

* * *

LXXXVIII.

Pokoj vám! Proč, duše milené, často sobě stěžujete na povolání své, proč nespokojenost chováte v srdcích svých? — Až volna bude jednou duše vaše, až povzneseni budete nad malichernosti tohoto světa, tu klidným zrakem budete pohlížeti na veškeré to nicotné soužení světa, tak jako pohlížíte na divadlo, které před vámi se odehrává. Jest tento svět vskutku pouhým divadlem, však divadlem plným zmatků a nepokojů; nejvyšším však ředitelem jeho jest Bůh sám. Jeden každý z vás vyvolil sobě úlohu, kterou sehrátí má během života svého; není to Bůh, který úlohy tyto úlohy rozdělil, nýbrž každý sám úlohu svoji si zvolil. Kterak však odehráváte tyto své úlohy? Tam člověk, jemuž dána moc

i úřad, ve kterém moc tu užívatí má; on však spíše zneužívá moci své a nejméně na to pomýšlí, by užil to, co údělem se mu dostalo, ku prospěchu své duše, ten zajisté špatně pochopil úlohu svou a nedojde pochvaly ani uznání. Tu opět žebrák, který se závistí pohlíží na bohatého a praví, kdyby na jeho místě byl, že jinak by počínal sobě — ani tento nehraje dobře úlohu svou, ani on nemůže dojít pochvaly Pána nejvyššího. A proto hleďte, byste vždy, necht' jakékoliv jest povolání neb zaměstnání vaše, dobře sehráli úlohu svou:

* * *

LXXXIX.

Bohu buď chvála a vám Jeho požehnání! Hleďte, drazí, kterak úzce a důvěrně spojení jste se světem neviditelným. Sotva že pojmete myšlenku dobrou, již objeví se u vás bytost dobrá, ta opět přivábí myšlenkou bytost vyšší a pojednou obklopí vás celé pásmo bytostí, které vždy výše se povznášejí až k bytosti nejčistší. A jakou rozkoš poskytuje obcování duší čistých. Však není každá duše způsobilá, by pocítovala tuto radost, neb různého druhu jsou duše — hrubé i jemné. Duše hrubá musí neustále pocítovatí nárazy světa, ona nemůže jinak žítí; ona musí se vším, necht' to radostné či smutné, spěchatí na hlučný trh světa, ona s radostí svou svěří se světu a s žalem svým chvátá, by útěchy nalezla v něm; však víte sami, jakou útěchu může poskytnouti svět duši trudné, ona vrací se smutnější a prázdnější do příbytku svého. Však duše jemná vyhledává samotu, ona jediné cítí to svaté kouzlo, že samotna může dlíti s Bohem svým, a kouzlo to mocně ji k sobě vábí. Necht' radost pocítuje nad skutkem dobrým, neb jiného zajisté nemůže oblažiti duši dobrou, tu uchýlí se do samoty a uslyší hlasy, které čin její buď schválí, neb není-li tak dobrý, jak býti se zdál, opět hlasy tyto kárají; necht' žalost pocítuje, necht' utrpení ji tíží, opět jen v samotě útěchy nalezne, takové, jakou nemůže svět poskytnouti, neb mluví tyto hlasy slova plná útěchy a klidu, před nimiž všechno utrpení mizí; hle, jak působí samota na duši jemnou. Vizte, proroci, muži Bohem obdaření, uchylovali se před každým velkým činem

do samoty, by tam ve zbožném rozjímání sjednotili se s Bohem, by poznali poslání své; tak Jan, předchůdce Kristův, dlouhý čas na poušti žil, než počal hlásati pokání, než zvěstoval, že přišel Ten, který lidstvu zaslíben byl. A Kristus sám, než počal vznešený svůj úřad učitelský, odebral se do samoty, by v klidu nerušeném trávil své dny, a když konečně přistoupil k velkému dílu vykoupení, tu opět modlil se o samotě na hoře Olivetské, kde prosil o sílu, které potřebí měl při velkém tom díle lásky. Takto, duše rozmilé, i vy samotu vyhledávejte, neb brzy poznáte, že nikdy samotni nejste, že právě ve chvílích takových spojení jste s dušemi nevtělenými a obcování s nimi poskytne vám rozkoše tak čisté, že marně by jste ve světě takové hledali. A jediný pocit, který zůstane v duši vaší, toť bude neskonalá vděčnost k Bohu, který dopřál vám, že poznali jste radosti čisté, které podává vám samota a obcování s dušemi dobrými.

* * *

XC.

Bohu buď chvála a vám jeho požehnání! Člověk, který vstupuje do života a počne vládnouti svým rozumem, zajisté různé otázky předkládá sobě. Mnohý z těch, kteří přemýšlejí, táže se: Odkud přicházím a kam půjdu? Jiný opět: Co bude se maou, až tento život dokončím? a různé jiné otázky dle poměrů a dle rozumu svého lidé sobě kladou. Jedna však jest otázka, kterou by každý člověk alespoň jednou za svého žití před'ožiti měl sobě. Kdo jest Bůh a co jsem já? tak zní otázka tato. Kdo jest Bůh? Bůh jest bytost věčná, dokonalá, všemohoucí. A co jest člověk? Hleďte, drazí moji, otažte se člověka, který mnoho cestoval, který zná svět a on poví vám, jak veliký jest svět ten, ta země, na které jste se zrodili. Však popatříte-li na vesmír ten ohromný, nekonečný, tu objeví se vám celý ten svět jako nepatrná část vesmíru, kde na tisíce světů takových i menších i větších se nalézá. A člověk žijící ve světě tom jest nepatrným pouze práškem ve vesmíru celém. A přec mnoho je těch, kteří myslí, že oni též velcí jsou, že jsou tak mocní, že nepotřebují Boha, že spoléhati mohou na vlastní sílu, na vlastní rozum svůj. A přec nemožno

jest, by člověk, ten prášek nepatrný, žítí mohl bez Boha, který vládne vesmírem, jemuž nebesa se všemi hvězdami, z nichž každá světlem jest, jenom podnoží jsou a země, ta pouze nepatrným stínem jest v záři slávy a velikosti Jeho. Proč, pravím, tu člověk bohatý, který oplývá rozkoší světa, který všeho dopřátí si může, on nasýtil se všeho, co svět jemu poskytoval a vizte, svět se mu zhnusil a on sám dobrovolně končí život svůj; on poznal svět, nepoznal však Boha a proto nemůže žítí, on sám před časem skončí žítí své. A tu opět učenec, který prozkoumal hlubiny zemské, který zná i báni nebes, on poznal živočišstvo i rostlinstvo veškeré, on pověst má muže moudrého, učeného — však přijde jiný, který dokáže, že mýlil se v bádání svém, a on rozmrzelý nad tím že marna byla práce, které svůj život věnoval, končí život svůj; neb on poznal přírodu — nepoznal však Boha, on žítí nemůže, jemu údělem jest smrt. A proto hleďte, byste nezapoměli často sobě předložit otázku tu důležitou: Kdo jest Bůh a co jsem já? a zajisté že poznáte, jak nicotní, jak malicherní jste vy tvorové proti velikosti a moci Tvůrce svého a poznáte též, že nemožno vám žítí bez Něho, který řídí celý vesmír, který však o každého ze svých tvorů pečuje láskou prozřetelnou, láskou otcovskou. Když pak poznali jste moc Boha a nicotu svou, pak zajisté nebudete spoléhati sami na sebe, ale hledati budete veškerou sílu i pomoc pouze u Boha.

* * *

XCI.

Pochváleno a pozdraveno buď Tvoje svaté jméno, Pane Ježíši Kriste! — Dříve, než kohout tříkráte zakokrhá, tříkráte mne zapřeš! Tak pravil Ježíš k Petrovi, než vydal se na cestu poslední, která vedla jej k smrti kříže. Kdysi tázal se Ježíš tohoto horlivého učedníka: Petře, miluješ mě? A ten odpověděl s veškerou vroucností duše své: O Pane, zda-li Tě miluji! — A zajisté že Petr opravdu miloval Pána, on netvrdil to pouze slovy, on dokázal to celým svým životem, kdy neohroženě hlásal učení Kristovo; on nebál se ni okovů žalářních, ni smrti mučednické. A přec zapřel Pána. Ovšem, že slabost to byla, slabost veliká, slabost lidská!

A nyní ponořte zraky do hlubin duše své a přemýšlejte, rozjímejte, kdy a kolikrát již zapřeli jste Pána svého. Jsou zajisté okamžiky v životě duše, chvíle to posvátné, kdy vzdálení všedního ruchu světa dlíte o samotě a v klidu a ve chvílích takových zajisté duše každá uslyší hlas tichý a velebný, který táže se: Duše, miluješ mne? A neodolá duše jediná, která slyší tento sladký hlas, by nezvolala horlivě a vroucně, se vší silou své lásky: O Pane, zda-li Tě miluji! Co však přinese vám okamžik nejbližší? Hle, tu spatříte bratra, buď přítele neb nepřitele a v okamžiku tom vítězí nad láskou v duši vaši hněv neb nenávist neb neláska k bratru tomu a právě v té chvíli zapíráte Pána a pravíte tak lhostejně, jak učinil to Petr: Neznám člověka toho! A hle, právě v tom okamžiku zapřeli jste Jež, který dříve tak sladkými slovy k duši vaši mluvil; vy zapřeli jste též božství duše své, tak jako Petr zapřel božství Pána svého, když řekl: Neznám člověka toho! — Však Petr celým svým pozdějším životem napravil, co ve chvíli té neblahé provinil, on nikdy více nezapřel Pána a učitele svého a když pouf jeho dokonána a duše jeho na prahu věčnosti opět uzřela Jež, tu zajisté zvolal se vší opravdovou vroucností milující duše své: O Pane, zdali Tě miluji! — Vizte, draží, byste nikdy nedopustili se slabosti té, která v okamžiku jediném zapírá Toho, kterého vroucně milovati musí, Toho, který neustále vždy kolem vás, u vás i ve vás přítomen jest, by jste mohli jako učedníci Jeho horlivě opravdově a upřímně zvolati, až opět uzříte Jež: Pane, zda-li Tě miluji!

11

* * *

XCI.

Bůh s vámi! Svět, na němž žijí bytosti hodné soucitu nejhlubšího, nazývá se „Hvězdou Jižního Kříže“ a pohybuje se v nekonečném vesmíru jako množství jiných světů. Svět tento vzdálen jest od oběžnice vaší na miliony mil, však znám jest těm, kteří pozorují běh hvězd a muži učení dosvědčí vám, že svět tento skutečně stává. Ohromná vzdálenost hvězdy této od světů jiných nebyla překážkou, že konala jsem cestu tuto mnohokrát, neb mocně přitahoval mne soucit svrchovaný a láska bratrská

k oněm bytostem nešťastným. Však pravím vám i nyní, vzpomínejte na ně jen s modlitbou, byť jste někdy odpor a děs pocítovali při myšlénce na ně. — Když opět jednou vstoupila jsem na svět ten, tu spatřila jsem tvora tak podivného, že těžko popsati vám, kterak vyhlížel. Seděl na prahu hluboké sluje, tělo jeho kryly šupiny a místo rukou křídla měl, tak asi jak velký netopýr. Hlava jeho byla velká, však oči jeho přikryty byly tvrdými šupinami, takže ničeho kolem sebe neviděl. Tu spatřila jsem, kterak zástup bytostí, ohyzdnějších než pověditi se dá, přihnal se k němu a počal naň dorážeti, neb zajisté mysli, že nedovede se jim ubrániti. On však rozdával rány mocnou tlapou svou a koho zasáhl, jistě smrtelně poranil. Když pak viděli ostatní, že on ještě dosti síly má, by zahubiti je mohl medvědí svou tlapou, tu od táhli za hrozného hluku a ponechali jej o samotě. On pak umdlen odvlékl se hlouběji do sluje, při čemž veliká svá křídla v prachu za sebou vlácel. Tu počala jsem rozmlouvati s ním; on pravil ke mně: Věř, kdybych ještě dosti síly měl, že bych všechny, kteří mne znepokojují a dráždí, zničil, neb nenávídím je ze vši síly své. Však jsem již stár a síly mne opouštějí a vím jistě, že oni zničí mne. I pravila jsem k němu: Což neznáš jiné radosti, než ničiti a mstiti se, což nechceš poznati co dobro jest? On pak stále mne odpuzoval a často myslila jsem, že marné jest mé namáhání, že ztracena jest práce má, že nepřivedu jej k poznání. On dlouhou dobu bránil se veškerému světlu, neb jako oči jeho tělesné tak i duševní jeho zrak zakryt byl tvrdými šupinami. Po dlouhé přec době počal toužiti po tom, by opustiti mohl smutný tento svět, na němž žil a tu i tělo jeho, stářím dosti sešlé, vypovědělo službu a on odešel se mnou. Jak šťastna byla jsem, že podařilo se mi opět jednu z těch nešťastných duší přivesti k pokroku, neb on zajisté potom vyprosil si milost, by zroditi se mohl v těle lidském. O duše milené, opět vroucně žádám vás, by jste neopomenuli v modlitbách svých pamatovati na nešťastné ty duše, by i ony přišly k poznání žití svého a vrátily se, byť i po dlouhé době, k Pánu a Stvořiteli svému. Bůh s vámi!

XCIII.

Bůh pomáhej vám v práci vaší společné! Ano, spojte se v jeden kruh, jednu sílu, neboť veliké nátlaky duševní staví se proti vám, těch slabostí, těch nemocí všeho druhu, těch pocitů na všech údech, to rozčilení, ten nářek, to utrpení mezi lidem tímto. To vše zve vás k práci, poznávání, to vám přináší doba třetí. Tento oheň, jenž řádí na zemi, to jest ono soužení; ale jest to teprve počátek. Takto zkouší Pán mnohé jako zlato a stříbro. Protož buďte pevní a silní v boji tomto, pevná vaše víra a důvěra v Boha musí býti, by jste mohli tyto brány pekelné přemáhati a trhati, povolte pásku dobra a lásky, které jsou při vás, jenom dobrá vůle a touha pro to společné dobro, které vyvésti vás má na vrch vašeho poznání, kde seznáte, že jest Bůh mocný, silný, tvůrcem všeho tvorstva, že jedině od Něho přijímáte všechno zdraví, sílu, nasycení, že u Něho není nic nemožného, že Ho poznáte v duchu a pravdě, kde zalíbilo se Jemu, by to Slovo učiněno bylo tělem a přebývalo mezi vámi, by ten váš utěšitel, Duch pravdy přišel a vyučil vás pravdě všeliké, by to království boží zavládlo částečně mezi vámi, by v pravdě jste mohli poznat ten ráj, ten očištec v těle, to peklo, které lze zřítí, ten hlas, který zní: modlete se! — v skutků plnění a pokroku nespěte, pracujte ku chvále Boží, k životu budoucímu, věčnému.

XCIV.

Dílo toto zajisté vám přináší štěstí a Boží požehnání, o jen kdyby jste ale všichni vždy poslechli těch hlasů, které ze života záhrobního mluví k vám. Ale co platno vše naše namáhání, když ten hrubý obal váš nepřipustí k vám nic čistého, nic svatého. O milí moji, ach líto, velmi líto jest mi vás, trápení hrozné očekává každého, kdo zná vůli Páně a drží se světa. Kolikráte a bezpočtukráte hlásána byla vám vůle Páně, ale kam jste, moji milí, sluch dali? Ale jest to takové, kdo není stvořen pro blaho a vůli Páně, ten jí nedosáhne, kdyby sám Otec nebeský se mu zjevil v celé své velebnosti. Ten světský mamon nenechá a nenechá

k vám přístupu něčemu cnostnému, ach smutné, velmi smutné jest to nyní mezi vámi, velmi smutné, neb tam, kde opravdová a vzájemná láska chybí, tam je zmatek a běda místu takovému. Co platno vše, když smýšlí dítko o otce svého, kterého přece po Bohu má v té největší uctivosti míti a s kterým se má o všem s celou důvěrou radit a hlasu jeho poslechnouti. Ale běda a třikráte běda dítkám nehodným, dítky takové jsou nešťastny až na věky. A nyní, moji nejmilejší, pravdu mluvím k vám bytost bez těla hmotného, bytost, která zná se v mysli a smýšlení každého člověka ve hmotném těle. O moji drazí, ovládám úd tento a píše vám jen pravdu čistou, kterou Otec nebeský hlásati dává skrze posly své, skrze ty posly, kteří znají vůli Jeho. O moji nejmilejší! Dnes jsem musil užít přísného výrazu k řeči této, ale pravdu mluvím k vám všem vespolek, běda a třikráte běda tomu, skrze koho pohoršení povstane, lépe a mnohem lépe bylo by jemu, kdyby se byl ani nenarodil, vtělení nepřijal, zůstal v říši záhrobní a bloudil ustavičně. Ale co platno vše, docela nic, kdo hluchým chce býti, takový sobě přikryje uši, aby slyšeti nemohl a nemusil, to co jemu nelichotí, to slyšeti nechce. Moji drazí a milí, vy se připravujete k té velké proměně v životě vašem, připravujete se na ten okamžik veledůležitý, a jak se asi připravujete? Vezměte sobě za vzor ten vzor všech vzorů, toho učitele všech učitelů, toho hlasatele pravdy od Pána. Jeho sobě vezměte za vzor, jak asi On se připravoval k tomu, když něco důležitého vykonati mínil: postem a modlitbou a doufal v Otce svého, prosil o sílu k dobrému by mu nápomocen byl Ten, od kterého vše dobré a dokonalé pochází, a tak vystupoval ve změněném žití svém, jak vy to činíte právě naopak, místo postu přebytek, místo modlitby hádání, místo důvěry a pomoci od Pána marná, světská, zbytečná zaměstnání, tomu chybí to a to, a to a to se musí obstarat, kdyby vše, co vám milého a drahého za své vzítí mělo. O nejde, ach nejde se touto cestou ve šlépějích našeho milého Mistra a Pána našeho, ale jde se ve šlépějích zlých duchů nevtělených, ale nic a pranic to nebolí, když patřit máš na toho, kdo tebe vychoval, o tebe pečoval, za tebe k Bohu volal, by to s tebe sňal, nic a pranic sobě z toho neděláš. Litovat budeš jednou činů svých, ale bude pozdě; a tak bych musil ještě tuze dlouho

mluvit bez prospěchu pro vás. Nyní ukončuji dnešní dílo Páně a doporučuji vás ochraně Nejvyššího.

* * *

XCV.

Dílo Páně začínáte, pracujte vždy pilně a Otec požehná vám, neb sám Kristus pravil: Pojdte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste a já občerstvím vás. Pohlédněte na ta krásná slova Mistra našeho. Práce tělesná trvá mezi vámi celý týden, ale práce tato jenom chvilku na konci téhodne. Tedy, moji nejmilejší, nechte sobě záležet na chvílce této, buď vám všem milou a drahou. Kdybyste vy věděli, jak s radostí spěcháme mezi vás, kdyby vám dáno bylo spatřiti ty bytosti, které obklopují vás, zvláště tebe, zajisté byste s vroucím srdcem pospíšili, a obrátili byste vaše zraky k Tvůrci všech. Ale že není dáno, ach není dáno vám to, o čem rozmlouváme a vy slepi jsouce, nemůžete spatřiti nás, až se otevrou oči vaše, až slyšení bude ucho vaše, pak teprve spatříte a uslyšíte, co vše chválí Otce nebeského a velebí, veleben jest óde všech bytostí a bude až na věky. O moji nejmilejší, popatřte na vše vůkol vás, popatřte nyní na tu mrtvou přírodu, popatřte na oblohu, která se, jak vidíte, klene nad vámi, co vše ten Tvůrce věčný učinil. On jediný učinil vše a činí neb tvoří věčně, to jest neustále. Jedna bytost hyne mezi vámi neustále vtělenými a jiných více povstává, abych tak řekl, že jeden jde k nám a více však od nás k vám. A to samé opakuje se v tom velkém domě skoro ve všech věcech, v tom domě Páně, všude, ach všude se to koná ale jiným způsobem. O moji drazí, rozjímejte zákony Otce nebeského, rozjímejte tu sílu velkou, která ve všem obsažena jest, v každé bytosti živé jest, ta síla ohromná v každém tvorů přebývá. Pán on přebývá všady a všude, kam ani vaše smysly chápati nedovedou, do dálky ohromné, do dálky takové, že není ani číslic k vyslovení, do šířky a délky nevyzpytatelné, a všady a všude jest síla a moc Otce nebeského. Moji nejmilejší, jak daleko sáhá moc Páně, to neví nikdo a nebude věděti nikdo, to není k vyslovení, aniž k pochopení. Tedy přemýšlejte o tom, že v každé bytosti přebývá a do nedozírné věč-

nosti sahá a všady jest přítomen, vládne všim, od toho nejmenšího zrnka písku v moři až do těch ohromných těles, která plují velkým mořem věčnosti se všim co na nich a v nich. — On ve všem, jeho síla jest nekonečná a věčná, rozjímejte o věčné vlasti Otce nebeského. On není bytost podobná vám, by jenom na jednom místě vládnouti mohla, to nikoliv, On jest v tolika částkách rozdělen, kolik jest tvorů v domě v té ohromné věčnosti a nekonečnosti. On je zkrátka ve všem. O moji nejmilejší, co jest tento jediný tvor bídný v tom moři věčnosti? — docela a dojista ani ne tak, jako malé nepatrné zrníčko písku proti celému světu vašemu. Tedy pravím vám, hleďte nejdříve na žití svoje pozemské, hleďte na toho ducha vašeho. Jiného vám říci nemohu. Jak on se bude moci spokojiti s tou největší silou věčnosti a bude docela podoben té síle nejmocnější, tak bude na věky s Pánem spojen a bude jedna síla a moc v Otci našem.

* * *

XCVI.

Dlíti chci mezi vámi. O jak blaží nás ta doba, ve které Otec nebeský patří na dítko toto, vše, moji nejmilejší, vše toto počínání jest vůle Páně. Dnes jsem vstoupil k vám, bych vám ukázal, jak žítí třeba vám, byste nemuseli nikdy býti nešťastni mezi námi. Moji nejmilejší, práce duchovní, toť ten poklad jediný, který vede pravou a přímou cestou do šťastné věčnosti. Práce duchovní jest tato: kdo pilně a velmi pilně dbá na vůli Páně, kdo opravdu zkoumá nedostatky ducha svého, kdo napravuje život hříšný cnostmi Božskými, takový stoupá blíže a blíže do šťastné věčnosti. Moji nejmilejší, jak krásný jest tvor takový, který má na sobě jemnosti a neví nic o těch velkých nedokonalostech, které činí každého nešťastným, takový stoupá blíže a blíže k Pánu a bude věčně šťastným. O moji drazí, tato práce jest nyní dosti rozšířena, že ani žádný neví, kde a kde se vše pracuje dílo toto, ale bohužel těch nedokonalostí jest mnohem více, až bude každý na sobě nésti vše to, co krásným jest, potom zkvétati bude toto krásné obcování s námi. O moji nejmilejší, co pokazí neřest, to tak snadno se nenapraví a někdy to ani k napravení není; tedy

hledte každý, by jste se té ohyzdy chránili, co vše připraví se tomu, kdo slepým jest a chce jím zůstatí, sta i tisíciletí někdy uplynou, nežli duch zaslepený pravého světla dosáhne. Sta i tisíciletí uplynou, to sobě pamatujte a rozjímejte to štěstí velké, které vám stvořil Otec nebeský, jen chtít a chtít otevřít zrak a uvidí každý, ale kdo nechce a nechce vidět ani slyšet, tomu ovšem není pomoci a takový nešťastným bude po mnohé věky. Co neštěstí duchovního a tělesného zavinila ta velká slepota duchovní a přece tak tuze rádi zůstávají lidé slepými a to proto, že tak tuze rádi hovějí těm všem tělesným vášním a náruživostem, jen to bídné tělo opatrují a oň pečují, zapomínajíce na původ svůj a na pramen všeho blaha, Otce nebeského. To jsou ti slepí, duchovní zrak nemající a jen v to věří, co hoví náruživostem tělesným. Velká bída a chudoba ducha jejich se ukáže každému až po odložení toho věčného roucha, potom se ukáže ta velká bída a nahota nešťastného. A tak, moji nejmilejší, vy jste mezi těmi šťastnějšími, kteří vědí, že nekončí život smrtí těla, ale právě naopak, že nový a lepší život nastane každému, kdo dbal na vůli Páně a také tu samou plnil. Všem takovým nastane teprve ten nový a krásný život. Potom přijdou teprve do vlasti své pravé, která určena jest od Pána každému duchu dokonalému. Nyní, moji nejmilejší, chci opustit místo toto; protož prosím vás, přemáhejte ty ohyzdy všecky, které shledáte na duchu vašem, a okrášlení všemi cnostmi, by jste kráčeli radostně a vesele mezi nás. —

XCVII.

Milý dobrotivý Otče náš, hříchy naše tíží nás a nemůžeme vybřednouti z toho kalu, těch našich zlých zvyků. Každý vidí chyby jiných, jen ty svoje zakrývá, a tak slabí jsme, že nemine ani krátký okamžik, bychom nové a nové nepravosti nepáchali. Sil nás, Pane, v dobrém, nenech přistoupit ty bratry, kteří raději nás ku zlému svádějí. O věčný Otče, smiluj se nad námi! Milí moji, vedu ruku tuto, bych hlásal každému, kdo slyší tyto hlasy, moc a sílu Otce našeho, moc a sílu, to jsou ty nejdokonalejší

cnosti Boží, moc, to jest vše, co ve vesmíru obsaženo jest, jest v moci Otce nebeského, a co tu obsaženo jest, to, moji draží, není k vyslovení ani k popsání, k tomu nestačíme ani my ani nikdo jiný, jedině Otec nebeský ví o všem. On jediný to ví a zná a nikdo jiný, ani ty nejšťastnější bytosti, ani ty nejdokonalější duchové a poslové Páně to říci nemohou, protože není, ach není možno toto vše pochopit. A to vše jest v moci Otce našeho. A tak sobě aspoň trochu rozmyslete tu velikou moc Otce nebeského, ano vše nekonečné jest a proto ta moc nekonečná jest bez konce a mezí. O moji nejmilejší, kdyby vám někdo milion roků vysvětlovati mohl tu moc Otce našeho, tak není, ach není možno, by vám jen tisíce díl těch velkých číslíc vysvětlil jen poněkud, ani já, moji nejmilejší, nejsem v stavu jen tak přibližně říci o tom, o té velké moci Otce našeho. Nekonečná, věčná, od pravěku do pravěku v celém ohromném vesmíru jest síla a moc Páně. O moji nejmilejší, moc a síla Otce našeho není k vyslovení ani k pochopení, vše jest jeho moc i síla. On jediný vše zachovává, vše udržuje, On jediný jest vše a nikdo jiný, On jediný jest věčný a svatý, to jest dokonalý; a ták, moji draží, není, ač není ani možno zevrubně to vysvětlit vám, a tak vidíte, co jsme my nebo vy, v tom ohromném vesmíru a prostoru ztrácíme se jako malá muška v tom celém velkém světě. O rozjímejte o tom všem, rozjímejte sami o sobě, co jsme my nebo vy. A tak, moji nejmilejší, dle toho jedněte, dle toho zařídte vaše tělesné žití, pomněte, že ten nejmocnější Otec náš udržuje celý vesmír, celé a celé miliony milionův různých ohromných koulí světových. On jediný ze své vůle vše učinil, On jediný vše řídí od pravěku a řídit bude až na věky; ten Otec náš nejmocnější ví také o každém z vás, a nejen že o vás ví, ale také i vy i my od Něho pocházíme, a tak velkou pokorou vzývejte jméno Jeho. Veleben budiž od nás, však i od vás vtělených, On řídí a udržuje vše a proto nespolehejte na sebe, ale na Něho, nespolehejte na jiné, jen toliko na Něho, nekořte se nikomu, jedině Jemu. A proto s velikou pokorou řekněte se mnou: Veliký Pane! Veliký Otče náš! slituj se nad námi!

XCVIII.

Hle, jak jest dobrý Otec náš nebeský, že popřává nám vespolek se těšiti a poučovati. Buď nám vítán, drahý bratře náš! O kéž by světlo pravdy věčné osvětlovalo vám stále dráhu vašeho zemského života. Dej vám Bůh pochodeň planoucí do pravice vaší, byste pronikali nejtemnější záhyby srdcí lidských, byste osvětili jejich ducha, byste probudili je z bludu nevěry a převedli je na dráhu, po které vy kráčíte. Bojujte vytrvale, neboť vítězství vaše jest jisté, poněvadž na vaši straně jest většina, poněvadž mimo viditelných bojovníků jest ještě nepřehledné množství bojovníků neviditelných a jejich vojevůdce jest sám Ježíš Kristus, který zlomil pouta nepřátel a zvítězil pravdou věčnou. — Tedy vzhůru do boje, drazí spirité, opásejte se pravdou věčnou a ozbrojte se láskou plamennou a tak zajistě prorazíte řady nepřátel, kteří slabí jsou proti vám, nemajíce pevné vůle a nemajíce důkazy a nevědí, proč bojují. Nemají základnu pravdy, pro kterou by bojovali. Vy však máte pravdu od věčnosti i ustanovení, pro které máte právo bojovati. A konečně o odměnu za vaše vítězství nemusíte se starati. Tu ponechte Soudci spravedlivému, který odmění vás desateronásobně za vše, co dobrého jste pro Něho a pro Jeho dítky a pro své bratry učinili. Milujte se vespolek a provázej vás Bůh!

* * *

XCIX.

Ponechávám místo duchům dobrým, kteří vás podporují, bdím nad vámi stále a uvádím vám učitele pravdy do kruhu vašeho. Až dosud nebylo potřebí mého poučování, tedy bdím nepozorován nad vámi, avšak nestarejte se, že vás nemiluji, když se vám neprojeví. Moje vědomosti nejsou tak vyvinuté, jako vědomosti duchů jiných, tedy mi není zapotřebí, bych se vám projevoval. Jen buďte vytrvalí a o radu obraťte se vždy na vašeho vás milujícího řídícího ducha. Opatruj vás všecky Bůh na všech cestách vašich!

* * *

C.

Trpte, moji drazí spirité, neboť odměna za vaše utrpení bude hojná. Blažení ti, kteří protivenství trpí, neboť oni blahoslavenství dojdou. O jak krásné žití jest zde v říši tak příjemné, kde není sváru, nýbrž kde láska prochvívá všechny bytosti jako elektrina tělo lidské. Všickni jsme nadšeni pro lásku a ani nikomu nepřijde na mysl nemilovati někoho, ať již jest i nepřítel. S radostí očekávejte odchod z tohoto údolí slzavého, neboť každá radost, byť by byla sebe větší, jest něčím zakalena. Zde však nic nekalí štěstí duchové. Všichni jsou blažení, všichni jsou činní, pracují pro svůj a pro bližního pokrok. Nelze nikterak vám vyličit tu blaženost záhrobní, pokud ji neokusíte, nemůžete pochopiti. Jen pracujte vespolek na duchovém pokroku svém a pokroku svých bližních a tíše budou vám plynouti dny vašeho pozemského žití. Nereptejte, jest-liže nějaké utrpení na vás dolehne a vzpomeneť se, že jest vše od Boha a pro vaše dobro. Tedy trpte pro svého ducha, který žití bude na věky. Shromažďujte pro něho poklady, které by jste sebou na cestu záhrobní vzítí mohli a které vám otevrou bránu života šťastného. Strastný jest ovšem život vezdejší, avšak přece trvá ta strast jen chvíli proti věčnosti. Jak mnohý si zakládá na bohatství světském, nashromáždí jej, Bůh přetne nit života jeho a on vejde do říše záhrobní chudý na duchu. Jak rád by pak dal třeba polovinu bohatství za to, kdyby měl oděného ducha dobrými skutky, by se nemusil hanbiti za svého chudého ducha. Tedy čňte dobré, i odplata vaše bude dobrá a hojná.

* * *

CI.

Věru krásná jest ta vlast záhrobní. Nejkrásnější sady a krajiny nelze k ní ani přirovnati. Zde jest vše původní, nikým nevypěstované a vše od Boha stvořené. I já nevěděl jsem o té kráse v říši duchovní, avšak snil jsem často o věčnosti, v které jsem si představoval vše velebné, krásné a souladné. A skutečně, sen můj se mi objasnil, když po pouti své pozemské vkročil duch můj do krajín mi neznámých, avšak v duchu již narýsovaných.

Prvý, kdo přišel mi vstříc, by přivítal mne ve vlasti mnou již mnohokrát obývané, avšak v pozemském životě opět zapomenuté, byl můj dobrý a věrný vůdce, anděl strážný. Poznal jsem ho, neboť v okamžiku vrátila se mi paměť, byl jsem jako v pravé domovině. Rázem zapoměl jsem na život pozemský a vše mi připadalo jako již dávno známé. A skutečně, žil jsem již mnohokrát ve vlasti záhrobní, avšak opět jsem sestoupil na zem, na místo útrap a strastí, bych očistil ducha svého, bych mohl vzlétnout do výšin nadoblačných, by svlékl se sebe oblek temný, který mu zabraňoval vznést se mezi duchy blažené. — Ještě mnoho jiných přátel a známých z předešlých i posledního života mne vítalo. Všichni zářili spokojeností a láska pojí je všechny vespolek. Kráčeli, spíše vznášeli jsme se s mým vůdcem a vzdalovali jsme se od místa, kde vkročil jsem do říše duchové. Tu zastavil se vůdce můj na místě prostranném a řekl: zde odpočiň sobě po unavující pouti pozemské a rozjímej svůj život a svoji odplatu. Já vzdálím se a pak přijdu a uvedu tě na jednu hvězdu, kde budeš pokračovati s duchy tobě rovnými. Stalo se vše, jak vůdce můj řekl a konečně mne uvedl tam, kde pokračoval jsem poučován jsa od duchů vyšších a stále jda ku předu. Kam moje mysl touží zalétnouti, již jako bleskem jsem tam, kde jsem si přál býti. Děkuji Bohu, Otci svému, který se tak pečlivě o nás stará, za tu lásku, kterou ke mně a k nám všem chová. Blaze jest zde. Nevyměnil bych svoje postavení nynější za celé království pozemské, neboť mnoho se musí vytrpěti, než dojde se postavení takového. Mnoho životů pozemských jest k tomu potřebí, aby duch byl blažen. — Dosti zajisté již jsem vám pověděl o blaženosti záhrobní, ale to jest jako prášek anebo zrnko pískové v moři proti dokonalosti a proti vesmíru nekonečnému. Avšak kam můj slabý rozum sahá, vše jsem vám pověděl. Dá-li Bůh, že podruhé budu o něco pokročilejší, tedy vám to opět sdělím. Zatím milujte se vespolek a vzpomínejte sobě bratrů šťastných i nešťastných, přátel záhrobních a doufejte v jejich pomoc a podporu. Já odcházím od vás v blahé naději, že povždy v paměti věrně budete mítí vašeho vás věrně milujícího bratra.

CII.

Kdo miluje bližního svého miluje Mne. Kdo miluje Mne, miluje i Toho, který Mne poslal. Tak pravil Kristus k apoštolům svým a apoštolové to opět pravili celému shromáždění. Tedy milujte svoje bratry, které stvořil Hospodin, Bůh zástupů a blahoslavení budete na zemi. Milujte je z lásky ku svému Vykupiteli a z lásky ku svému Stvořiteli. Neboť i Oni vás milují. Bůh vás stvořil z čisté Svě lásky, Ježíš Kristus vás i nás z pouhé lásky vykoupil. Tedy buďte Jim za to vděční a plňte to, co velí plniti a zachovávejte to, co velí zachovávat i tak zajistě naplníte zákon Kristův. Nečiňte jinému to, co nechcete, aby vám jiní činili a odpouštějte nepřátelům, aby i vám Bůh odpustil. Neboť vy jste nepřáteli Božími, poněvadž neplníte a se protivíte vůli Boha, tedy i vás by Bůh nemusil milovati. On však uznává vaši křehkost a odpustí vám, podobně vy uznejte křehkost svých bližních a odpusťte jim to, co zlého vám učinili. Tedy všeobecně řečeno, milujte se vespolek, takový jest veliký zákon Páně, v němž jest vše zahrnuto. Tedy jej zachovávejte a plňte, a blažení budete na věky.

* * *

CIII.

I zde opět nalézám kruh obcující s bratry záhrobními. Zajisté že těší vás toto stýkání se s bratry záhrobními, není-liž pravda, drazí spirité? Jak vidím, rádi přijímáte poučení od nás duchů. Jest to ovšem velmi milé a trochu nepochopitelné rozmlouvání s bytostmi neviditelnými, zvláště tomu, kdo není poněkud obeznalý ve vědě spiritické. Vy však, jak vidím, zabýváte se již delší dobu s vědou spiritickou. Jest to velmi prospěšné pro ducha, který poučen bývá od přátel záhrobních. Již mnoho kruhů jsem navštívil na své pouti a jest mi velmi milé, když mohu se potěšiti s obyvateli tohoto světa. Avšak mnoho jest zde ještě, kteří nemohou pojmouti ve svoji mysl myšlenku, že by duch projevit se mohl skrze bytost žijící na zemi. Nelze nám však o tom souditi, poněvadž jest vše v moci Boha a my zákony boží nemůžeme vyzpytovat. Tedy Bůh snad jim dosud nevštípil tu pojíma-

vost věcí tak záhadných, aneb oni jsou příliš zaměstnáni věcmi tělesnými, že nemají ani čas rozjímati záhady záhrobního života. Avšak nechme jich, ať činí, jak sami uznávají. Vy však, kteří jste již osvíceni světlem pravdy, pokračujte v díle tak velebném. A bez únavy duševní pracujte, neboť odplata hojná očekává vás. Spojenými silami krácejte, podporováni jste bytostmi neviditelnými, a docílíte vše, oč budete Boha s pokorným srdcem prositi. Nejprve se pokořte a pak obdržíte milost od Boha. Kdo Jemu se protiví, tomu zajisté se nikdy nedostane milosti, spíše ještě většího trestu. Tedy, jak vám pravím, doufejte, neboť Bůh ještě žije a Bůh dosud panuje, avšak ponechává každému svobodnou vůli, by se řídil dle svého pokročilého rozumu. Ať již se kdokoliv drží mamonu nebo zkrátka řečeno světa, ať řídí se dle světských zásad, vy držte se Boha a řiďte se dle zásad božských a jiná pak bude odplata těch, kteří se drželi světa a jiná bude vaše, kteří se držíte Boha. Tedy čňte, jak vám pravím. A až opět se někdy shledáme, povíte mi, jak daleko jste dospěli držíce se pravd a zákonů Božích.

* * *

CIV.

Co jest to láska? Láska jest výron z čistého srdce člověka vyplývající. Láska jest touha neodolatelná, kteráž se krásnému vonnému kvítku podobá, kterýž svou libou vůni na všechny strany rozsívá a svou libou vůní všechno k sobě vábí; toť láska! Láska jest dar neocenitelný, kterýž ten veliký nebes Tvůrce každému tvorů v jeho srdce dal, neb ten veliký nebes Tvůrce, ten Otec nebeský je láska. Láska to nedostižitelná, proto ze své božské lásky člověka jako své dítě miloval a také člověku svobodnou vůli dal, aby sám nad sebou panoval, protože když se ten krásný cit lásky v srdci člověka počne vyvíjeti, tu nejprve má svou myšlenku obrátit tam vzhůru k tomu Otci nebeskému za ty všechny dary jemu udílené z té pravé a čisté lásky Jemu děkovat! Toť láska! Láska jest touha, protože člověk, když z té pravé a čisté lásky cožkoliv miluje, po tom touží a neustává v boji tom, buď klesne nebo vítězí, dokavad nedocílí to, co tak z té pravé a čisté lásky miluje, protože i vy, milení, mějtež každý tu pravou.

a čistou lásku v srdci svém a neklesnětež nikdy v té pravé a čisté lásce. Neb věztež, že cožkoliv je tou pravou a čistou láskou k sobě spojeno, tu všady tam s nebes to svaté boží požehnání. Toť láska! Ale jedovatý had se vplížil k člověku a uštknul ho v srdce jeho a ten prudký jed se rozproudil v srdci člověka, a způsobil mnohé a mnohé neřesti, pýchu, hrdost, sobectví, opovrhování bratřími svými a jiné a jiné neřesti. A tyto všechny neřesti jsou plnou silou v jedno spojeny a vedou prudký boj proti té pravé a čisté lásce, kteráž v tomto boji často podléhá, neb ona je v srdci člověka samá tma. Protož, milení, postavtež se proti těmto neřestem v krutý boj a bojujte statně a nedejte těmto neřestem zvítěziti a dokažte sami sobě, že důstatek duševní síly máte. — Protož pravím vám: třikráte běda člověku tomu, který má Boha za záchlonu, aby zakryl nepravosti své!

* * *

CV.

Pochválen buď Pán Ježíš Kristus! Moji milení, podám vám poučení, byste seznali, co jest to duch. Duch je výtvar toho velikého Tvůrce, Boha nepochopitelného a nadsmyslného, Stvořitele nebe i země a všech mocností, kteréž v prostorách nebes kolují a ten veliký Bůh ze své božské vůle a ze své nedostižitelné lásky stvořil ducha, kterémuž dal život věčný a nikdy neskonalejší. A tělo člověka, kteréž z této země povstalo, tomu duchu za jeho přibytí dal, jako prvopočátečnímu člověku Adamovi jeho ráj. A člověku tomu svá božská přikázání dal a svobodnou vůli, aby se podle těch přikázání podle své svobodné vůle řídil a spravoval. Právě Bůh k člověku tomu: Nebudeš míti Bohů jiných mimo mne, aniž se budeš klaněti bohu jinému kromě Bohu svému a nevezmeš nikdy nadarmo jméno Boha Otce svého a budeš milovati bratry a sestry své, kteréž tobě dám jako sebe sama a tuto zemi a potomstvu tvému k požívání odevzdám. A až dojde jedenkrát určitý čas života tvého tělesného a Bůh tvůj tě nazpět z tohoto těla povolá a tělo tvé se této zemi, z kteréž vzato bylo, nazpět odevzdá, a plnil-liš tvá boží přikázání, a bude-li tvůj duch čistý jako vyšel od Boha, tu bude tobě za odměnu otevřena ta

nebeská brána. Neplnil-lis ale ta boží přikázání podle vůle Boha a bude duše tvá poskvrněna, tu bude před tebou ta nebes brána uzavřena a duch tvůj bude odkázán nazpět na tuto zemi a neuzříš dříve tvář Boha, dokud se nevrátíš tak čistý jako jsi vyšel od Boha svého. O duchu zachvěj se ve svém těle, když vyslovíš bez citu, bez myšlenky, bez lásky to svaté jméno Boha, Otce svého, toho nebe i země stvořitele. Neb pravil sám Kristus Pán, že nevejde nic nečistého do království Božího. — Ale z přírody této země povstal had, kterýž byl mocen všech náruživostí toho světa a připlazil se k člověku a lichotil jemu, by se mu zalíbil a člověku v jeho těla křehkosti, zalíbí-li se toho Istivého hada jeho náruživosti a člověk v těchto náruživostech zalíbení měl a na Boha, na toho Otce svého nebeského a na ta přikázání Jeho, na to zapoměl. O člověče, co jsi to učinil, že jsi tomu Istivému hadu a jeho náruživostem uvěřil, pro ten kratinký život na tom světě, pro tu malou chvílku těch rozkoší a toho blaha světa zapoměl jsi na ta boží přikázání a zapoměl jsi na Boha, na toho Otce svého nebeského. Pomni, člověče, na ten život věčný, na tu slávu nebeskou, tam kde by jsi se se svými milými a zbožnými vyvolenými tam před božskou tváří věčně radoval, neb oko lidské nevidělo ani ucho neslyšelo ani na mysl člověku nepřipadlo, co ten dobrotivý nebes Pán připravil těm, kteří přikázání jeho zachovávají. O člověče, co jsi to učinil pro tu malou chvílku těch rozkoší na světě tomto, celou tu věčnou slávu v oběť jsi dal. O člověče, zda-li ještě čas, zavrhni všecku tu slávu a rozkoše tohoto světa a padni na kolena a pros z vroucího srdce toho nejvyšší dobrotivého, toho láskyplného Otce svého nebeského, a když z opravdové lásky prositi budeš, tu se zajisté nad tebou smiluje ten dobrotivý Bůh a promine tobě provinění tvá. Moji drazí milení, nezapomeňte na ta boží přikázání a nedejte se těmito náruživostmi toho světa svést, byste nebyli tím Istivým hadem podvedeni jako prvopočáteční máti Eva, kteráž těmito náruživostem podlehla a byla v blaženém světě ráji tím Istivým hadem podvedena. — Tu se táže mnohý těch božích přikázání a Boha neznalý, co jest to duch? To jest výron z těla, je to cit, myšlenka, zrak i sluch a tyto části v jedno spojeny, jest ten duch. A jakou má podstatu duch? Tak jako vanoucí vzduch, který cítíte ale nevidíte a když

se tyto části na kratičko od těla oddělí, tu zůstane tělo bez vlády. A co jsou ona slova, kteráž vycházejí z úst toho bezvládného těla? To je jiskra fluido-magnetická, kteráž z každé dále účinkuje na tělo to bezvládné a jest mnoho a mnohokrát rychlejší než-li hromoblesk, kteráž rychlostí svou proniká každou dále. A když je duch od těla oddělen a to tělo v sobě život má, to je páska životná, kteráž se snu podobá. Protož se také duch jenom myšlénkou přivolá a jaké má kdo myšlení, takového ducha k sobě přivodí, a jaké má smýšlení, takové obdrží také sdělení. Moji milení, zde jste, obdržíte-li sdělení, co jest duch.

* * *

CVI.

Každý člověk hledá cestu, cestu to pokoje a míru svého těla. Ale jak každý bloudí, kdo tu cestu pokoje, míru a blaha svého těla hledá, neb ta cesta pokoje, míru a blaha se nikde nenalézá. Ani v žádné slávě, ani v důstojenství, ani v žádném světě blahobytu nenalezne tuto cestu pokoje, míru a blaha svého těla. A kdyby i nahromadil zde velké množství toho světa statků, ani v tom velkém bohatství tuto cestu pokoje, míru a blaha svého těla nenalézá, neb mu touha jeho těla pokušení nedá. A kdyby se vyšinul na ten nejvyšší vrchol světa slávy a požíval všechněch rozkoší a světa blahobytu, ani v tomto nenalezne tuto cestu pokoje, míru a blaha svého těla. A jak tu mnohý praví: ten a ten je na tom světě šťastný; ale ať nahlédne do vnitra srdce jeho a pak shledá, je-li ten pokoj, mír a blaho v srdci jeho. Neb neví dne ani hodiny, kdy ho ten nebes Pán z této světa slávy povolá, neb na tom světě nic dlouho netrvá v vše v krátkosti pomine, ale nepokoj jeho duše, ten mu dlouho, dlouho zůstane. Milení moji, nevyhledávejte nejprve tuto cestu pokoje, míru a blaha svého těla! Ale dbejtež nejprve sami o sebe, a to svého ducha, svým vlastním já; neb to vám nikdy nepomine a to věčně potrvá. — Proto obraťte nejprve myšlénku svou k Bohu a vyhledávejte tu pravou cestu, cestu to lásky k Bohu, lásky k bratřím a sestrám svým, cestu to dobrých skutků. A když touto cestou kráčet budete, tu zajisté ten pokoj, mír a blaho v duši naleznete. Neb kdo

touto cestou pravou kráčí, na toho ten nebes Pán nikdy nezapomene, a co se k jeho pokoji, míru a blahu jeho duše nedostává, to zajisté ten nejvyšší dobrotivý nebes Pán jemu dodá. — Protož, milení, kráčejte vždy jen tou pravou cestou a nikdy se z ní neuhněte a jistě ten pokoj, mír a blaho sami v sobě najdete! —

CVII.

Aj, vzkříšení slavíte, vzkříšení k onomu životu pravdy, po které toužíte, pravdy, na níž by jste pracovali. Myslíte sobě, že Pán vstal. Vstal Pán z mrtvých, vstal v lidském svém obalu tělesném a šel na onen svět, aby ukázal, co může člověk učiniti. Kázal zde na světě a uzdravoval onen čistou láskou, skládal ruce na nemocné a oni ozdravovali. Udělil pak mnohým moc podobnou, udělil milost mocí svou a kdož milost onu přijali v pravdě, chovají ji mají jako poklad nejdražší — z pokladu nevyvážitelného jiné k pravdě přiváděti. „Aj, skrze ústa tvá hlásati budu onu pravdu, kterou jsem sám hlásával!“ Než málo jest těch, málo, kdož podávají pravdu onu čistou, svatou — mnozí, přemnozí pro svůj zisk jí chtějí obracet. Ale běda jim, sami v záhubu vlastní padnou — padnou v bahna hluboká, z nichž vysvobození bude bolestné. Pán ukřižován byl a dokázal, že pro pravdu i život položiti nutno, na smrt šel Pán pro pravdu. Ale bolest Jeho při smrti byla převeliká, neboť zřel při smrti, že všechno lidstvo dosud hluboko tkví v temnotě. Proto trpěl duševně, že viděl, jak lidstvo klesne zase v temno a zkázu, z níž vyvésti chtěl je zářným paprskem. Kde je upřímnost a láska ve světě? Jdouce, oslavujte ono vzkříšení k životu, k veliké pravdě! Jako Pán vzkřísil se, tak i do vašich příbytků vstupuje a šíří se Světlo. My pak spěcháme, abychom duše vaše povznášeli k Otci velikému, k Bohu. Dosud jen cípek máte odkrytý z oné pravdy boží — ale přijde čas, že duch váš se rozzáří a bude vám zjevena pravda celá. — Dříve vám vždycky chybělo něco, nitro vaše zmitáno bylo v nejistotách a temnu, ale když odhalen byl cípek, naplnila se duše vaše blažeností. A když budete pracovati k oné pravdě, když bu-

dete stále přemáhati a zašlapávati nebezpečnou onu náchylnost k hmotě, jež ve všech stále žije: přijdou chvíle vyplnění. Naráží na vás velké černé vlny, ohrožují stále práci vaši — ale my všichni přijdeme zase, abychom vám poskytli stráž bezpečnou. — Pán s vámi!

* * *

CVIII.

Ó díky, Otče veliký, Tobě, že ona kvítka pustila kořínky do země — vidím jak kvítka ta se ujmají. Konvalinku dala jsem vám a konvalinka označuje oddanost k Bohu. Onen bratr, jemuž konvalinka dána byla, pojal pravdu čistě. I družka jeho kvítko svoje zachovává v čistotě a oba spolu dále pracovati budou. — Když Pán Bůh dá jim utrpení, ať vzpomenu vždy, že pro sebe trpí a pro své štěstí. A já, ochránkyně tvá, sestro, stále budu při tobě, abys kráčela čistě a odhodlaně. Hleďte, draží, přišli jste k velikému světlu, které vás ode všeho zlého bude chrániti. Dojdete společného cíle, dobří duchové ostržíhati vás budou stále. Pěstujte ona kvítka, nedejte jim zahynouti. Prosím Tebe, Otče veliký, budiž jim milosrdný, dopřej, aby vše vzrostlo, co jsem zde zasíla. Ty jsi Otec laskavý — Otče, prosím, dopřej jim toho. — S Pánem Bohem.

* * *

CIX.

Ne okem litostivým pohlížejte za těmi jimž jste doprovodili schránku tělesnou k tmavému hrobu, tam odpočívá pouze hmota, obal duše a tato duše, ten duch prochází mezi vámi a rmouti se, když vidí, že miláckové smutně vzpomínají na své milené, o prostě denně Boha, Otce nás všech, aby udělil světlo a pokrok těm, jež jste tolik milovali a zajisté, když ten Otec uvidí, kterak dítka prosí s vroucí prosbou, že zajisté prosbu jeho vyslyší a tedy zapamatujte sobě těch málo, avšak upřímných slov: Neželte těch, jež předešli vás, avšak radujte se, že shledáte se s nimi, zajisté přijdou vám s veselou lící v ústrety a pak teprve budete míti

život veselý bez žalosti, bez bolu v říši naší. A Bůh zajisté spravedlivým soudcem jest a tedy každé dítko, jež vrací se k Němu, zajisté odmění tak, jak sobě zasluhuje a proto pamatujte sobě moje slova, nermuťte se a buďte zde všichni s Bohem.

* * *

CX.

Bůh ten velký Stvořitel náš a Pán všehomíra sesílá svoje poslance mezi vás, by vám útěchu a radost ve chvílích plných plných trudu přináseti mohli. O hleďte milení vtělenci, byste krok za krokem sledovali onen kříž, kterým vás předešel poslanec Otce nebeského, jeho Syn jediný. Ježíš Kristus. Však milení ne snad kříž lidskou rukou zbudovaný, však křížem tím míním celý život váš, hleďte by po celý čas stále v kročejích víry a v upřímnosti plul, aby vám nebylo pod oním křížem se tak prohýbati a v potu tváři kráčet. O hleďte, by křížek každý, jež na bedra vaše uvalen jest, by jste s láskou k Bohu skládali a odkládali a tak potom před Jeho božskou tvář oddaně předstoupiti bude možno vám a budete moci říci: O Pane, křížek, který rukou Tvou na bedra moje jsi vložil, jsem s radostí snášel, prosím Tebe, Ty věčný Slitovníku, dáš odměnu mně, jak toho za hodna uznáš. A věřte, že Otec neodvrátí oka milostivého od vás a protože pravím vám ještě jedenkrát, každý nechť má jakýkoliv křížek, snášejte jej s láskou a důvěrou k Bohu a k tomu dopomáhej vám Otec a Syn boží. S Bohem!

* * *

CXI.

O jak těžko, bolno jest mi přijíti mezi moje milené, jež opustil jsem a jež tolik jsem miloval. O ta pýcha, ta zlá neřest a ty peníze, ty jediné mezi nimi vládnou a já tolik pracoval, bych mohl je šťastnými učiniti a prosím Boha Otce, aby dobrého bratra záhrobního mezi ně poslal, aby vůli svou účinkoval na některého z nich, by majetek, jež já zanechal, nepovažovali za vše štěstí na světě. A dávají za mne na modlení, kéž by peníze ty dali chu-

dým, to by zajisté těm se pomohlo, měli by zaplat Pán Bůh, avšak takto nespomáhají mně modlitby jen ústy pronešené, tedy raději kdyby jeden každý z těch peněz chudákovi přispěl. Milení, nejsem ještě tak pokročilý, bych mohl vám něco poučného napsati, mám toto více jako zpověď k vám, avšak tolik mně Otec dobrotivý dovolil poznati a pochopiti, že modlitba placená a ústy mluvená a v srdci nepocitěná nikomu platna není. A proto vřele modlete se za bratry a sestry, jež za hrobem máte; nemyslete, že dlouhou modlitbou jim pomůžete, kratičká, však upřímná modlitba stačí a proto modlete se, prosím vás, i za mně, ačkoliv vám známý v životě nejsem a prosím o modlitbu; buďte zde všichni s Pánem Bohem.

* * *

CXII.

Kráčejte vedle vašeho stánku přicházím povznést duši vaši opět o stupínek. Poutníckové milí! Poutničky nazývám vás, neboť putujete po této zemi a duch váš upoután je k této hmotě. Putujete zde a strádáte a co sobě nastrádáte, tam odevzdati musíte. Odstraňujte zvolna hmotu, aby duch váš mohl jíti volně dráhou k pravdě. Chodil jsem mnoho a Pán dovolil mi navštívit vás. Myslím, že mne poznáváte, poutníckové mojí! — Šel jsem mnoho a daleko a zasil jsem mnoho a vše, co jsem zasil, vrostlo mi. Povzbuzuji také vás k práci veliké, aby ona pravda zakořenila se pevně. Mnoho jest těch, kdož skrývají se ve stáncích svých, tají se úzkostlivě, ale to není dobře, neboť pracují pro pravdu. Ale jsou i jiní, kteří veřejně a příliš vystupují, pro slávu a pochvalu světa marně mluví — a zase to není dobře! Varujte se obojího a druhého obzvláště, neboť zle budou o vás mluvit lidé, posmívající se vám, bludaři vás budou nazývat. Já sestupuji k vám a chci, abyste rozmyslně rozšiřovali pravdu i nadále bez bázně a marnosti. Buďte s Bohem!

* * *

CXIII.

Otče veliký, Ty samá láska jsi! Hle, dovolil Jsi opětě cestu k mým drahým. Přišla jsem, Otče, abych prosila za jejich práci. Hle, Otče, Jsi čistota nejvyšší a podáváš čistotu veškeru. Dejž, Otče, milost jim, propust onen paprsek sluneční, by zahrál, co ještě zahráto býti má. O shovívavý Otče laskavý, Ty zříš, že s láskou k Tobě voláme: Otče! chudí jsme a chceme bohati býti na duchu svém, chceme nahlédnouti do oněch výšin spatřit pravdu, jak Ty jsi ji podal! Nuže, Otče, nechej a propust ono světlo, ať s radostí každý spěchá do stánku — dej pocítit, Otče, svou velikost, dej jim balsám svůj a nasýt je ovocem svým sladkým. Hle, vše ticho kol a kol, hle jak všichni oddáni jsou Tobě, všichni cítí, že Ty vstupuješ do stánku jejich! Pro tyto okamžiky děkuji Tobě, Otče, žes dal mi cestu prokletiti tam, kde mi tak blaze a milo . . . Buďte s Bohem!

* * *

CXIV.

Tak jsem přišel mezi vás a nevím ani, jak vás mám koho pojmenovat. Byl jsem tři a půl roků stár, když mi má matička vyprávěla, že mám strážného andělíčka. Já modlíval se k němu vždy ráno a večer: Ty můj strážný andělíčku veď mne vždycky za ručičku, abych jenom podle rady tvojí šel, ku cti a chvále Boží spěl. Tu měl jsem jednou krásný sen, viděl jsem do velké krásné zahrady a tam byli samí andělíčkové, ti pro mne přišli a odvedli mne sebou. S Bohem!

* * *

CXV.

Přicházím též, abych vám sdělil, moji drazí, abyste se vzmužili a po práci toužili. Už jest čas a tak jen vesele k dílu všichni pospolu, ruce své spojte a na cestu se dejte. Nelekejte se ničeho, co v cestě vaší najdete, s láskou to odstraníte. Vždyť přece jdete k nám a my vám už jistě přijdeme v ústrety, když budem vidět

vaší snahu a námahu. Utiší se bouře, utiší se krupobití, utiší se vše a pak klid zavládne. A tak odhodlaně jděte, lásku v srdci svém mějte a nic se nebojte, vy vítězi budete, když bojovati budete za pravdu a za tuto čistou vědu. Nemohu dnes tak působiti, ba ani žádný z nás nebyl dnes úplně připuštěn k prostřednici, oni myslí, že ji mají ve své moci, ale mýlí se, ještě jenom na krátko hra jejich potrvá. Buďte zde s Pánem Bohem!

* * *

CXVI.

O moji drazí, chci k vám a nemohu. Prostřednice obstoupena jest ubohými a já musím snášet jejich ústrky. Oni nechtí, abych vám řekl, že jsem ubohý, prahnoucí po pravdě a po lásce Boží a vaší. O to jsou muka, které oni mně působí. — O Bože, pomoz, pomoz mi, abych mohl se vyprostiti z jejich moci, já nechci nadále jim sloužiti. Já chci činit to, co činíte vy, ano, to chci činit a nic jiného, to jest krutý boj. Jsou zde, o jsou zde, kteří chtějí mně pomoci přispěti, ale což je možné, aby mne vyrvali z rukou jejich? Sotva že zmizi na chvilku před mými ochránci, již jsou tu zase a staví se na odpor. O moji drazí, to jest hrozné, co se děje? Kde jen ta síla se u nich bere, že mohou tak směle odpor klásti té pravdě vznešené? A oni tvrdí, že pravdou jest to, co oni hlásají, to prý slastným činí. Že prý není žádného Boha, o pomyslete si, oni praví, že každý může býti šťastný, kdo jich poslechne, oni prý dají vše, co potřeba, aby člověk užil blaha. Ale jsou tu také krásné duše a vysvětlují, že není blaha nad Boha, že není štěstí nad slasti, které může dáti láska čistá, vznešená, jedna jediná. A oni zase tvrdí, že znají lásku jinou, hojnou, užitečnou, která prý až omamuje. A zas tu hlas se ozve: o ustaň, ty ubohý, ustaň a lituj své viny a budeš vésti život jiný, poznáš lásku, poznáš štěstí, uveden budeš do slasti. O jen pojdte všichni s námi a my vám dáme přesvědčení, že pravdu díme a vás neklameme, o nevzdorujte, neb to vše nic platno není, neb přijde doba, kdy se poznáte a pak litovat budete každé té malé chvilky, která zmařena byla, o blaho tak veliké vás připravila. O pojdte, o pojdte a neotálejte, Otec na vás čeká, On

vás uvítá s radostí velikou. O proč ještě otálíš, bratře, ty, jenž jsi takovou řadu let putoval a sledoval dílo své a naše? Přece vidíš, že vítězství na naší straně bude jisté a proč se tedy marně namáháš, když nám neodoláš? Už čas tvůj vyprší a marné budou tvoje snahy svět uvést do pohany, svět náleží Bohu, On jest Pánem jeho. On jest vládcem všeho a ty jsi dítko Jeho. O navrať se a pospěš si, bratře ubohý a slož už jedenkrát se se sebe, co ti působí tolik únavy. Ty musíš ustoupit, bratře milý, ano, ty musíš, pravíme tobě my. Tedy, draží moji, to vše jsem zaslechl a vám to pravím, abyste se sjednotili a bratra onoho již neposlouchali a když on nebude mít komu své rozkazy dávat, co bude činiti? Musí se též pokořiti. O jak soptí hněvem, o jaká to nenávisť proti všemu, co se dělo proti vůli jeho. O pomozte, pomozte mně ubohému, já nechci dále zůstat u něho, já chci tam, kde ti dobří pravili, že klid a mír panuje, ano, tam chci jít, tam si chci odpočinout za tu řadu let, co jsem já poznal svět. Ještě za Mojžíše páchal jsem jen zlo a zlo a viděl jsem pak zrození Ježíšovo, viděl jsem též smrt Jeho a vždy a vždy jsem radost cítil, když druzí úpěli a trpěli. O jest nás celá řada a mezi námi panuje jenom nenávisť a zrada. — A tu chtěli jsme pěstovat, tu chtěli jsme rozsévat mezi pokolení lidské. Ale co to najednou s námi se děje? Oběť za obětí jest nám vyrvána a ona plná blaha a štěstí volá na nás, aby též jsme šli, že to život jiný, život dokonalý a trvanlivý, ten že nemá konce. A tu se stalo něco velikého, přišly duše plné jasu a krásy a zastínily své chráněnce a tu nastal boj krutý o naše stoupence. Ano oni učinili mnohem více, oni si vyvolili mezi svými, aby působili. A tu řídne, řídne tábor náš a proto takový boj hrozný o každého člena. A nyní jdu já, ano jdu ze středu svého tábora, abych nastoupiti mohl cestu, která vede tam, kam již mne předešli moji bratři. Jest mezi vámi veliká síla, které my nemůžeme odolati, ačkoliv naše snaha velká jest, ale přece musíme vždy odstoupiti, kdykoliv z vašich myšlének začínají vycházeti flujdy. Ano flujdy se to jmenuje, před čímž my ustupujeme, to jest síla, které žádný neodolá. Ta síla když doléhá do našeho tábora, tu se všichni chvějeme a hrůzou trneme. A stalo se přecho, že ze středu našeho byl i vyhozen, silou velikou vymrštěn a více se nenavrátil k nám.

Jiní najednou začali křičeti a se svíjeti, že nemohou odolati a že musí jíti tam do té jasnosti, on se bál ale přece neodolat. My jsme se přičiňovali seč jsme byli, abychom ho zadrželi, ale nic naplat, on unikl rukoum našim, on unikl naši vůli a my zde stáli nevědouce, co vše to znamená, až nyní sám jsem toho zakusil. Dotkly se mne jiskérky maličké a přece jsem musil složit zbraň svou před tou silou velikou a dal jsem se v pochod a sledován okem jednoho i druhého bratra mého. Jeden mi vysvětloval, abych se nic nebál, že najdu klid, že poznám co dobré a co zlé, že láska se na mne usměje, že dojdou tam, kde jest ten pravý vládce můj. A ten druhý v cestu se mi staví a výčitky mi činí, že jsem zrádce, že vše to není pravda a že jsem užil dosti a že přesvědčení mám o té lásce, kterou jsem již užíval, ale nic a nic už nezadrželo kroky mé a já šel směle. A proto teď na vás jest, abyste mne poučili, ukažte, kde že jest ten vládce, kde že je ten Bůh, který udílí vše co krásné a vznešené. Chci se Ho naučit znáti, chci Ho milovat, abych mohl k Němu se dostat i a sobě odpočinouti po té strašné únavě. S Pánem Bohem!

* * *

CXVII.

Přicházím též, abych vás, moji drazí, povzbudil ze dřimoty vaší, která klíží vaše oči. Jen směle ku předu bez bázně a ostychu, jen dobrou věc podporujte a vědu tuto hloubajte. Ona vydá vše, co potřeba, jen když láska o to požádá. Láska, toť sloup jasu, která uvádí duši k úžasu. Pryč s těmi trudnými myšlenkami, pryč s těmi vzdechy úzkosti, které se ozývají v nitru vašem. Protože se nalézáte v rozpoležení právě ne nejutěšenějším, pravím vám, pryč s tou ohárkou, neb nastoupí zcela něco jiného na místo její. Ve vašich rukou jsou ty síly, které vás se vším sblíží a tak směle, neohroženě, hlavu vzhůru a ku předu. Boha v srdci máte a tedy se nestrachujte, jen k Němu se dostat snažte, na lásce peruti se vznášejte k Němu a On vás vymaní od vašeho bolu. Je Bůh a láska, ať zlatá ona páska vás nerozdvojí. Pevně k sobě stůjte, čistou lásku vypěstujte a pak již vzhůru tam k výšinám se vyšinete, tam kde Bůh své sídlo má, ať duše vaše ho vyhledá. Lásku, obě-

tavost opatrujte s rozumem a pak čistou jako květ nejvonnější růže odevzdejte Pánu svému a On vám dá odměnu. V slunci, moji drazí, hledejte též posilu. Slunce ať pronikne vaše ústrojí, slunce ukáže vám cestu, jak vypěstovat lásku.

* * *

CXVIII.

Moji drazí, přicházím s velikým chvatem, abych vám sdělil, že se těším z vás. Ano těším se já, těší se i diuzí, jak vy si počínáte, tak se uvolníte od toho, co vás ve své náruči svírá a žádný užitek nenese. A tak jen odložte vše, co překáží vám ve vaší cestě k dobru a vzhůru tam k Bohu, kde jeho hlas vás volá k Němu. Po lásce, po skutcích dobrých kráčejte a nic se neohlížejte na překážky, které více a více v cestu stavěti se chtějí, musí se odstranit a volný průchod dáti tomu všemu, co krásné a vznešené jest. Ničím nejsou tyto malé nepatrné maličkosti, které nyní vás znepokojují. Nadejde doba jiná, doba plná rozkoše a blaha, ale ne toho blaha, co zakouší tělo, ale blaho mnohem sladší, blaho, které sílí duši, radost, která uvede duši tam k tomu Tvůrci, který touží po dítěti svém ztraceném. K Němu, moji drazí, pravím vám, jen k Němu jděte, tam už neucítíte osten žádné hořkosti, neb tam se raduje vše v blaženosti a slasti. Ani krok zpět nedělejte a záhubu pro sebe nehledejte. S Bohem!

* * *

CIX.

Moji drazí bratříčkové a sestřičky! Přicházím též několik slov vám sděliti a ta mají ten účel, aby vás posílnila ve vaší snaze. Ano, drazí, snažíte se velice a tak vás nemine odměna od našeho Otce a tak jako Otec náš pro každé své dítko náruč svou otvírá, tak i vy činite a žádného neopomeňte. Ano přijímejte každého a slova pravdy vštěpujte do srdce vyprahlého. Každý vaším bratrem jest, proto se ho nevzdalujte a co na něm nečistého s láskou ho opatrujte a od kalu umyjte, dílo takové žehná Bůh. Bůh, toť Otec náš, který radost má z dítek svých, které

lásku k Němu obětují. V každém tvorů pamětlivi buďte, že jest Bůh, který vás miluje a sám se dítek svých nevzdaluje. Jen Ho hledejte s láskou v srdci svém a On již vyjde vám v ústřety vaše. Pán s vámi!

* * *

CXX.

Přicházím moje ubohá sestro k tobě, abych zde hledal útěchu pro sebe a pro sestru moji, popřej sluchu svého nám a Bůh ti bude žehnat. Prosíme s celou důvěrou o modlitbu za nás, ale modlitbu upřímnou, vroucí; a ta pomáhá nejvíce. Jsme ubozí a rádi bychom se dostali k světlu, ale schází nám síla a proto přicházíme k tobě, naše milá matičko, jež jsi nás sem přivedla a nás tolik těšila, že zde najdeme, po čem toužíme. Toužíme my s celou duší po Bohu, ale kde najíti cestu k Němu, kde začít? O draží pomozte, pomozte nám z té tísně preveliké a až přijdeme na ta místa, kdy budeme moci přijíti a vám též poraditi, o jak rádi to učiníme. Pomozte jazyk můj rozvázati, který schromen jest od zlých skutků i pronešených myšlének. Ano, hájit měl jsem slovo Boha živého, ale já ho zneužil ve prospěch svého hříšného těla, jemu hověl jsem ve všem, jen tělo měl jsem na zřeteli, ale duši jsem nechal zanedbanou. Ačkoliv jsem učitelem Boha byl, přece jsem ani nevěřil, že sídlí ve vesmíru něco, co hýbe vším a co sídlo své má v každém tvorů. A to vše jsem já sám připustiti nechtěl. O běda, běda každému, kdo tak myslí. Jest síla taková, která vládne vším, co kol zříme a ta zove Bůh, kterého jsem neuznával a v kterého jsem nevěřil, který mně sám vyhledává a příležitost dává, abych přišel k tomu poznání. Bůh jde mně vstříc s celou láskou svojí. Ale co činit mám, abych hodným se stal? O poraďte, poraďte draží moji. Volám s celou silou svého hlasu, že chci Boha znát, že chci Boha milovat a že chci k Němu se dostat, chci podrobit se všemu, co dopomůže mi k Němu, k tomu Bohu, který nezná nic než milovat a odpouštět dítkám svým pobloudilým. S celou silou volám k vám, co činit mám? A ty, sestro drahá, jest-li přispěješ mně k tomu, abych mohl rozvázati jazyk, bude to únavné pro tvé ústrojí, ale jsi silná

a dobrá. O propuť mně ústroj ten a já už chci vyslechnout vše, cožkoliv mi přikážete, že dobré jest. Prosím též za sestru, pomozte, pomozte nám a pak, až přijdem tam, kde naše tužba, pak přijdeme a povíme vám slova krásná, slova plná lásky a něhy. S Bohem.

* * *

CXXI.

Jdeme k tobě, milá sestro naše, bychom přinesli ti přání ku tvým jmeninám a neseme ti kytici složenou z kvítků krásných a vznešených. Prvé z nich zove láska, neb v té dýše vůni páska, která spojuje vás s Tvůrcem vaším. Druhé kvítko zove důvěra, ona v sobě vše, co dobré, zavírá a od dobra nás neodloučí, ani od Boha. Třetí zove pokora, která tu vlastnost má v sobě, že nám přibližuje Boha. Čtvrté zove cnost, které tu vlastnost má, že výhosť dá všemu nemravnému. Páté zove věrnost, které vlastnost tu má, že v odměnu dává oddanost. Jsou tu ještě víra, naděje, bez kterých se počínání neděje. Vezmi sobě dárek tento a opatruj ho, aby dány byly tobě vlastnosti, které sami obsahují v sobě. Čichej k nim a vůni jejich opoj se a opoj jiných. Kvítka ona neuvadnou, když jich pilně opatrovati budeš a každé z nich ti radost působiti bude. Uchovej je sobě a ber požitky z nich a když žádat někdo bude, že by též rád ku kvítkům těm přivoněl, jen vyplň přání každého a Bůh ti žehnat bude. V ruce tvé ti skládáme nejvonnější kvítí, nech jich u sebe, až jedenkrát budeš musít přijít k Pánu svému, pak prokaž se kytkou tou a On pohlédne na ni, zda-li některé není uvadlé. O sestro milá, nedopusť toho, aby jen jediné kvítko nebylo opatrováno pečlivě. A když kvítka ta kvěsti budou v okrase své, o pak už se trásti nemusíš, až jich vraceti jednou budeš muset, buď pečlivou o ně a jistě jen radost ti z nich vyplyne. Požehnání Pána našeho buď s tebou. S Pánem Bohem!

* * *

CXXII.

Jménem Božím voláte mne ku pomoci ku poradě pro zde přítomného bratra. Zajistě že přicházím milerád a s láskou, bych mu tělesnou radu udělil. Především ale nechť uposlechne rady mé duchovní. Vždyť vám věřícím bratrům známo zcela dobře, že všechna ta naše pomoc jenom malá jest, že pouze napomáháme přírodě. Ale kdo pomáhá? Zda-li ne ta nejvyšší láska, která má ve své moci i zdraví i život i smrt. — Správně napsal bratr píšíci, že tam se má bratr trpící v první řadě obrátiti s důvěrou na toho lékaře nebeského, zda-li ten ve svém milosrdenství uzná, tu pomoc zcela jistá. Prostředek, který bratr píšíci pro vás předepsal, jest zcela ten, který bych i já vám byl poradil. S těmi jedy vám neradím nic, neboť jed zůstává vždy jedem. Proto, bratře, v první řadě pros Otce, tvůrce svého, důvěřuj mu úplně a dá On, že nabudeš žádaného zdraví. — Pro druhého bratra není žádné rady, leč nechť šetří se všemožně, neboť zde jest čas a lhůta jeho vypršela a proto nechť oddá se do vůle Nejvyššího. S Bohem!

* * *

CXXIII.

Po dlouhé a dlouhé cestě přichází pocestný ku konci své cesty a s velikou dychtivostí a umdlením odkládá svůj šat, by sobě po tak dlouhé cestě odpočinul a raduje se, že svůj cíl, který mu byl určen, šťastně dostihl a děkuje Bohu, že mu dal dostatek síly, že šťastně svého cíle dosáhl. A tak, mé milé dítky, i vy podobáte se tomuto pocestnému a kráčíte stále a stále za cílem cesty vaší. O dítky mé milené, přece tolik a tolik tisíc obyvatelů této oběžnice vrhá se střemhav v propast záhuby, by docílili tohoto statku pozemského a vidí v tomto bídném lesklém kovu vše a myslí sobě, jen trochu více ještě chci a budu spokojen a právě tato vášeň dohání člověka až do krajností, on zapomíná na vše, na svého ducha a na svoji budoucnost, až duše jeho rozloučí se světem. Kdo by byl řekl tomu největšímu králi Napoleonovi, že on v tak krátkém čase přijde tak daleko a co dohnalo jeho, že byl i na ostrov vypovězen? Jen vášeň a opět vášeň a tak i ve

vášni té bídě zahynul. O dítky mé, volám k vám : bez bídneho kovu jen dále v před a když nic tvého nebude a duch tvůj bude bohat, docílil jsi všeho a máš bohatství, které se nedá ani miliony zaplatiti. Ty můj Bože, jak jsi dobrotivý a laskavý ku svým bližním, kteří stojí v první řadě k Tobě, náš milený Otče, a necháváš je kráčet po cestě, po které jejich vůle je vede a proto máte, dítky mé, volno kráčet po cestě cnostné nebo hanby. Ty, můj bratře, nečiň sobě nic ze všeho a snášej tu tíhu kříže a pros Boha a Máti nebeskou, bys neupadl v trudnomyslnost a modli se vroucně povždy modlitbu, kterou modlil jsem se včera s tebou a Bůh vyslyší prosbu hlasu tvého. Buď vždy laskavý ku všem a čiň dobře a pomáhej jen kde můžeš. Buď spokojen s tím, co Bůh tobě podává s Jeho božskou milostí a brzy docílíš všeho. Tento týden drž kroužek a hleď, by se zbožnou myslí bylo začato. Buď s Bohem, drahý bratře můj a požehnej tě ruka Páně !

* * *

CXXIV.

Již zdaleka jest zřítí oblaky a z oblohy té trůní tisíce a tisíce hvězd a každému z vás, přátelé moji a tobě, drahý, milý otče, zdá se býti u večer ta příroda tak krásná, tak malebná a vše září radostí pod tak krásným stropem přírody a mnohdy v duši tvé ozývají se mnohé a mnohé myšlenky. Jak asi jest tam nahoře ? Jsou-li tyto hvězdy obydleny, neb snad jsou to mrtvé planety ? A takové a mnohé myšlenky přichází mnohému z vás a já pravím vám, že tyto oběžnice jsou též dílem Boha Otce našeho. A pohleď každý z vás k obloze té, k té nekonečné říši hvězd a slunce i měsíce, vše vzdává dík Bohu, svému stvořiteli, a člověk, který nejvíce má děkovati svému Tvůrci, ten nestará se, nečiní nic, co by jej povznášelo více ku blankytu tomu, ale podobá se duchu té němé tváře. Jeho cíl jest, jen když žaludek jeho plný jest a mnohdy i nižší než to hovado jest, neb v opilosti trýzní ženu a dítky své a zlořečí svému Tvůrci, svému Stvořiteli. A takový dík bere Otec tak dobrotivý a laskavý od svých dítek ale počkej, až zavládne hrobové ticho u postele tvé a udeří poslední hodina a přijde hospodář, by schoval tvou sklizeň, co jsi

sebou přinesl, co potom, proč v té poslední chvíli voláš každý ta krásná slova : Bože, Marie a Kriste Ježíši pomoz, ach pomoz mi. Proč v té poslední chvíli není již přírodou, proč třese se a proč chvěje se jeho tělo? Neb teprve poznává, že duch jest a to, pro koho nejvíc činil, že stává se mu nevěrným a stává se jen prach a popel. Buď můj otče též i ty povždy připraven a hled, by jsi více činil pro ducha svého, než-li pro tu bídnou schránku tělesnou. Nenaříkej sobě, neb to jest jen zkouška, kterou Bůh, Otec tvůj na tebe posílá a dnes byl ten den, co dal vůdce vám na výstrahu a zítra večer ať s tebou jde opět některý bratr do příbytku tvého. Buď s Bohem, můj věrný, drahý otče a opatruj vás všemohoucí Bůh.

* * *

CXXV.

Sejde slunce s hůry dolů a ztrácí se zrakům našim. Ale i když večer uléháte, dítky mé a odevzdáváte tělo i duši Bohu Otci vašemu, tu duch váš ve spánku odebírá se do neznámých vám krajin, by sobě odpočinul po celodenním namáhání a aby pookřál a ráno když vstáváte, tu zdá se vám, že duch váš je opět silen a zdráv a tak, dítky mé, Otec váš stará se o vás, dává vám síly a útěchy ve vašem kříži a stará se o vše. Podívej se každý z vás, každá květinka, když Bůh probouzí ji ze spánku, tu vztyčuje hlavinku svou a volá z celého svého ústrojí dík svému Stvořiteli. A ty člověče? Ráno vstáváš a večer leháš, leč nevzpomene mnohý dlouhá a dlouhá léta jen myšlénkou, že nad nim jest něco vyššího, totiž jeho Stvořitel. Ten ptáček pěje vznášeje se k nebes blankytu chválu svému Stvořiteli a ty, člověče, kterému dal Bůh Otec vše, ty jméno Jeho šlapeš a voláš mnohdy, zda-li Bůh jest, by tebe ztrestal. Ale náš starostlivý věčný Otec nechává dítku svému volno, až dojde ku svému cíli, buď pozná se aneb přijde na cestu horší nežli se nacházel. A proto, dítky mé, každý z vás modli se a obrať mysl svoji a čiň jen kratičkou modlitbu a Bůh rád vyslyší hlasu a prosby vaší. Buď povždy, dítky mé, každý z vás připraven na každou hodinu neb minutu, neb neví žádný z vás, kdy Bůh povolá vás tam na věčnost. Pracuj každý z vás

upřímně, ne z bázně, ale z lásky, neb není čeho se báti, neb jste dítky laskavého Otce. O můj Bože, jak laskav, jak dobrotiv jsi vůči nám nevděčnickům, dáváš nám, co tělo naše potřebuje a ukázal jsi nám cestu, po které máme kráčet, by docílili jsme věčné blaženosti. Budiž vzdána Tobě, Otče, Bože náš chvála po všechny časy. Budte s Bohem, dítky mé a držte kroužek. — S Bohem, můj drahý bratře, pracuj, neb nevíš, kolik hodin bude tobě zde dlíti na této oběžnici a pak nebude možno tobě tak pracovati jako zde. —

* * *

VXXVI.

Vzhůru do boje dítky mé, vzhůru po cestě té, po které kráčíte, a neopomeň žádný z vás nikdy té chvíle, ve které vás, milé dítky, volám a dávám vám rady a útěchy v těchto vašich těžkých křížích. Dítky moje, každý z vás má na bedrách kříž a totiž kříž starosti a když každý z vás bude prositi Boha a Máti nebeskou za pomoc, tu Otec nebeský sešle vám útěchy, by jho tohoto kříže nebylo tak těžkým a pak, když voláš o pomoc, zdá se, že ten kříž není již tak těžký a nesete jej s větší láskou, neb dobře víte, dítky mé, že jen malou chvilenu každý z vás zde jest, že to vše netrvá dlouho, ale až duch váš rozloučí se a opustí tuto schránku tělesnou, pak teprve člověk vidí, co činit zde a běduje, proč lépe na této oběžnici pro svého ducha nepracoval. Proto volám k vám, vzhůru do práce, jen s chutí, neb jaro se blíží a rozmrzá ta půda a vyřine se z té země tolik tisíc a tisíc květin a proto hleďte, dítky mé, by i ve vašich srdcích k té květině přibýlo i po kvítku na ten zbytek, který dosud ve vašich srdcích nerozmrzl. Pracujte, dítky mé, by povznesly jste se výše ku blankytu říše záhrobní. Buď s Bohem, můj drahý bratře, a pracuj na té vinici, kterou Bůh tobě ku spracování podal. Pracuj odhodlaně a v sebezapření a pak Bůh Otec ten laskavý požehná práci tvoji. — S Bohem!

* * *

CXXVII.

Jiné a jiné řeči vedly jste včera dítky mé, ale žádný z Vás včera ani slovem se nezmínil o vědě této. Snad styděly jste se, že někteří z vás by se vám smáli, ale nikoli, neb by i včera mohly jste dostati přívržence; proto při každé příležitosti hleďte bratry získati ku pravdě a vědě této. Byl jeden krásný strom umístěn ve velkém lese a k tomu stromu nebylo lidské noze přístupu, ačkoliv byl tak krásný a zase docela malicherný strom se nacházel u cesty a měl jen řídko své větve a přece tolikráte a tolikráte sobě odpočíval tu ten neb onen pocestný. Dítky mé, co vlastně vyrozumíváte tomuto malému případu, co jsou to tyto stromy vlastně a já vám dítky mé milené, pravím na to: tyto stromy podobají se vám, ten jeden krásný strom jest ta věda ve vašem srdci a když tu vědu nechcete dáti na jevo, tu nemá váš žádný spolubratr přístupu a věda ona i s vaší hmotou umírá a tento nepatrný strom, ten kousek této vědy, kdyby jsi v srdci zasadil, tu mnohý a mnohý nalezl by útěchy a posily a proto pracuj bedlivě bratře můj a zakazují tobě přísně pítí lihoviny a nesmíš žádné cigarety kouřiti a pak neměj starost tvá manželka jest jen trochu churava a nestane se nic a proto buď spokojen a začni dílo své a ona usne v řetězu a nech ji 15 minut spát a dej dobrý pozor. Buďte s Bohem dítky mé.

* * *

CXXVIII.

Po dlouhé a dlouhé cestě přichází pocestný ku konci své cesty a s velkou dychtivostí a umdleností odkládá svůj šat, aby po tak dlouhé cestě si odpočinul a raduje se, že svůj cíl, který mu byl určen, šťastně vykonal a děkuje Bohu, že mu dal dostatek síly, že šťastně svého cíle dosáhl. A tak mé milé dítky i vy podobáte se tomuto pocestnému a kráčíte stále a stále za cílem cesty vaší. A přece, dítky mé milené, tolik a tolik tisíců obyvatelů této oběžnice vrhá se střemhlav v propast záhuby, by docílili tohoto statku pozemského a vidí v tomto bídném lesklém kovu vše a myslí sobě, jen trochu více ještě chci a budu spo-

kojen a právě tato vášeň dohání člověka až do krajnosti, on zapomíná na vše, na svého ducha a na svoji budoucnost až duše jeho se rozloučí se světem. Kdo by byl řekl tomu největšímu králi Napoleonovi, že on v tak krátkém čase přijde tak daleko. A co dohnalo jej, že byl i na ostrov vypovězen? Jen vášeň a opět vášeň a tak i ve vášni té bídně zahynul. O děti mé, volám k vám bez bidného kovu jen dále v před a když nic tvého nebude a duch tvůj bude bohat, docílil jsi všeho a máš bohatství, které se nedá ani miliony zaplatiti. Ty můj Bože, jak jsi dobrotivý a laskavý ku svým bližním, kteří stojí v první řadě k Tobě, náš milý otče, a necháváš je kráčet po cestě, po které jejich vůle jich vede a proto máte děti mé volno kráčet po cestě cnostné nebo hanby. Ty můj bratře nečiň sobě nic ze všeho a snášej tu tíhu toho kříže a pros Boha a Máti nebeskou, abys neupadl v trudnomyslnost a modli se vroucně povždy modlitbu, co modlil jsem se včera s tebou já a Bůh vyslyší prosbu hlasu tvého. Buď vždy laskavý ku všem a čiň dobře a pomahej jen kde můžeš. Buď spokojen, co Bůh tobě podává z jeho božské milosti a brzy docílíš všeho. Tento týden drž kroužek a hled, aby se zbožnou myslí bylo začato. Buď s Bohem, drahý bratře můj, a požehnej tě ruka Páně. S Bohem můj bratře, s Bohem.

* * *

CXXIX.

Již zdaleka jest zřítí oblaky a s oblohy truní tisíce a tisíce hvězd a každému z vás, přátelé moji a tobě drahý milý otče zdá se býti u večer ta příroda tak krásná, tak malebná a vše září radosti pod tak krásným stropem přírody a mnohdy v duši tvé ozývají se mnohé a mnohé myšlénky. Jak asi jest tam na hoře? Jsou-li tyto hvězdy obydleny, neb snad jsou to mrtvé planety. A takové a jiné myšlénky zdají se mnohému z vás a já pravím vám: Tyto oběžnice jsou těž dílem Boha Otce našeho a pohled každý z vás k obloze té, k té nekonečné říši hvězd a slunce a měsíce, vše vzdává dík Bohu svému stvořiteli a člověk ten, který nejvíce má děkovati svému tvůrci, ten nestará se, nečiní nic, co by jej povznášelo více ku blahobytu tomu, ale podobá se duchu

toho hovádka. Jeho jest jen, když žaludek jest plný a mnohdy i méně nežli hovado jest, neb v opilosti trýzní ženu a dítky své a zlořečí svému tvůrci, svému stvořiteli. A takový dík běře otec tak dobrotivý a laskavý od svých dítek, ale počkej, počkej, až zavládne hrobové ticho u postele tvé a udeří poslední hodina a přijde hospodář, by schoval tvou sklizeň, co jsi s sebou přinesl, co potom, proč v té poslední chvíli voláš každý, ty nám krásná tak a laskavá slova. Bože, Marie, o Kriste Ježíši, pomoz, ach pomoz mně. Proč v té poslední chvíli není již přírodou, proč třese se? Proč chvěje se jeho tělo? Neb teprve poznává, že duch jest a to pro koho nejvíc činil, že stává se mu nevěrným a stává se jen prach a popel. Bud' můj otče též i ty povždy připraven a hled', by jsi nejvíce činil pro ducha svého nežli pro tu bídou schránku tělesnou. Nečín sobě nic neb to jest jen zkouška, co Bůh Otec tvůj na tebe sesílá a dnes byl ten den, co dal vůdce vám na výstrahu a zítra večer ať s tebou jde bratr Žák opět do příbytku tvého. Bud' s Bohem, můj věrný drahý otče a opatruj vás všemohoucí Bůh tvé věrné dítky a opatrovník vás všech.

* * *

CXXX.

Sejde slunce s hůry dolů a pryč ztrácí se zrakům našim, ale i když večer leháte dítky mé a odevzdáváte tělo i duši Bohu Otci vašemu, tu duch váš ve spánku odebírá se vám do neznámých krajin, by sobě odpočinul, po celodenním namáhání a aby pookřál a ráno, když vstává, tu jeho duch zdá se, že jest opět silen a zdrav a tak dítky mé Otec váš stará se o vás, dává vám síly a útěchy ve vašem kříži a stará se o vše. Podiv se každý z vás, každá květinka, když Bůh probouzí ji ze spánku, tu vztyčuje hlavinku svou a volá z celého svého ústrojí dík svému stvořiteli. A člověče, ty??? Ráno vstáváš neb večer leháš, leč nevzpomene mnohý dlouhá a dlouhá léta jen myšlénkou, že nad ním jest něco vyššího totiž jeho stvořitel. Ten ptáček pěje, vražíc se k blankytu, chválu svému stvořiteli a člověče ty, kterému dal Bůh Otec vše, ty jméno jeho šlapeš a voláš mnohdy, zda-li Bůh jest, by tebe ztrestal. Ale náš starostlivý věčný Otec, ten nechává

dítku svému volno až dojde ku svému cíli, buď pozná se, aneb přijde na cestu horší nežli se nacházelo. A proto dítky mé každý z vás modlí se a obrať smysl svoji a čin jen kratičkou modlitbu a Bůh rád vyslyší hlasu modlitby vaší. Buď povždy z vás, dítky mé, každý připraven na každou hodinu neb minutu, neb neví žádný z vás, kdy Bůh povolá vás tam na věčnost. Pracuj každý z vás upřímně, ne z bázně, ale z lásky, neb není čeho se báti, neb jste dítky laskavého Otce. — O můj Bože, jak laskav, jak dobrotiv jsi vůči nám nevďěčníkům, dáváš nám co tělo naše potřebuje a ukázal jsi nám cestu, po které máme kráčet, by docílili jsme věčné blaženosti, budiž vzdáno tobě Otče, Bože náš, chvála po všechny časy. — Buďte s Bohem, dítky mé, a držte kroužek. S Bohem můj drahý bratře a pracuj a pracuj, neb nevíš, kolik hodin bude tobě zde dlíti na této oběžnici a pak nebude možno tobě tak lehce pracovati jako zde. Buď s Bohem.

CXXXI.

Vzhůru, vzhůru do boje, dítky mé, vzhůru po cestě té, po které kráčíte a neopomeň žádný z vás, nikdy žádný, té chvíle, po kterém vás, milé dítky, volám a dávám vám rady a útěchy v těchto vašich těžkých křížích. Dítky mé, každý z vás má na bedrách kříž a totiž kříž starostí a když každý z vás bude prositi Boha a Máti nebeskou za pomoc, tu Otec nebeský pošle vám útěchy a posily, by ta tíha tohoto kříže nebyla tak těžkou a pak každý, když voláš o pomoc, zdá se, že ten kříž není již tak těžký a nesete jej s větší láskou, neb dobře víte, dítky mé, že tu malou chvílenku, co každý z vás zde jest, že netrvá dlouho, ale až duch váš rozloučí se a opustí tuto schránku tělesnou, pak teprve začíná život věčný, neb teprve člověk vidí, co činil zde a běduje, proč lépe na této oběžnici pro svého ducha nepracoval. — Proto volám k vám, vzhůru do práce, jen s chutí neb jaro se blíží a rozmrzá ta půda a vyřine se z té země tolik tisíc a tisíc květiněk a proto hleďte, dítky mé, by i ve vašich srdcích té květince přibýlo i po kvítku a ten zbytek, ten co ve vašich srdcích neroznrl, pracujte, by dítky mé, povznesl se výše a výše ku blankytu

říše záhrobní. Buď s Bohem, můj drahý bratře, a pracuj na té vinici, kterou Bůh tobě ku zpracování podával. Pracuj odhlodlaně a v sebezapření a pros Boha Otce, aby ten Otec laskavý požehnal práci Tvé. S Bohem bratře můj a začněte horlivě a zbožně chrám podání co vám přinášíme.

* * *

CXXXII.

Milý dobrotivý Otče nebeský, nehleď na chyby naše, ale sešli nám spasení od Tebe, by lidstvo poznalo, že Ty, o všemocný Pane, jsi Otcem našim, že miluješ pravdu a lásku. O moji nejmilejší, prosme všichni Otce našeho, prosme ho o sílu, bychom hodnými dítkami jeho byli. O Pane věčný, smiluj se nad námi! Milí moji, ještě nikdy nepoužil jsem toho prostředku, bych se dohodnul se světem hmotným, vždy jsem mluvil jen ústojím jiného, ale vše jest dílo Páně stejně vznešené. O moji nejmilejší, přichází mezi vás bytost, která vládne na onom světě, jsem poslem Páně, jdu zvěstovat poselství moje, jdu k tomu světu hmotnému, bych lásku a mír hlásal všem stvořením. Ovšem není, ach není možno vše lidstvo přesvědčit o poslání mém, alespoň vy, kterým tato příležitost dána bude, by slyšeli dílo Páně. Alespoň vám oznamuji příchod dítek Otce nebeského. O moji nejmilejší! dnes dána ta veliká milost tomu poslu, který opatruje dílo tělesné, tělo pracuje hmotně, ta síla jím vládne, jest Otec nebeský. Jeho síla vládne váni, a kdyby vám někdo jinak pravil, lhářem buď jmenován. Tak moji milí! buďte mírní, tiši a trpělivi, a vyslyší vás Pán, Otec všech. Co poslu dnes vstoupilo mezi vás, to vy nevíte, ach přemnoho stánek se schází již, aby podporovaly práci duchovní, ale velmi málo těch, kteří opravdu pracují na zdokonalení duchů svých. Moji nejmilejší, toto vše dovolil Pán, by se vyplnilo to předpovědění, které učinil sám Ježíš Kristus, an řekl: Duchové, kteří obývají zem, sejdou se se svými, a tak se to také děje, vše co zhynulo dle lidského náhledu, obživeno jest, vše se vrátí ke svým a vypravuje sílu a moc Otce nebeského. O moji nejmilejší, dnes není divno nikomu, že kdo dbá o nás, navštívíme příbytek jeho. Dnes kdo pracuje, užitek bere

z práce této. Ale bohužel mnoho jest takových pracovníků, slyší, ale nekonají, mnoho jest těch, kteří soudí jiné a na sebe zapomínají, ale ještě více jest těch, kteří pracují, ale ani na nás nevzpomenou a proto vážně nic nespěje a nic neprospěje, takto by užitek přineslo světu tomuto, to obcování s námi, ale přijde chvíle, ve které vše obráceně napraveno bude, a potom bude chvála od nás všech vzdávána tomuto dílu. Ale moji nejmilejší! prosíme vás, chraňte se nepravostí, ale mírní jsouce v nitru vašem, laskavi a klidni ve spolek, a oblaží vás Pán mezi námi. — Máme štěstí, přejeme vám takové, máme blaho, dáváme vám takové, máme Pána, dáváme vám sílu jeho, a tak dáváme vám, co poskytne nám Pán na věky. Dneska budu mezi vámi přítomen, neb vešel jsem v příbytek váš. Byl jsem často při vás, když jste potřebovali útěchy, a tak jdu všady, kde hledají Pána. Pán jest síla naše, Pán jest láska naše, a tak s tou silou a láskou přicházíme k vám, ukazujeme vám toho nejmocnějšího a vy Ho nevidíte. A cítit muže každý, kdo zachovává hlasy naše. A cítit bude blaho v sobě samém, až někdo přebývat bude v něm.

* * *

CXXXIII.

Po tak dlouhé době přicházím opět k vám a zvěstuji vám, že úloha vaše bude ono slíbené a předpověděné uzdravování nemocných, jak na těle též i na duchu, ano, práce vám nastává posvátná, jen buďte pilni a důvěřujte v Pána našeho, neb On pomocníků mnoho potřebuje, pracujte jen ve jménu Jeho, a kde jméno Jeho, tam On sám jest. Tam se vše také daří, tam vše k dobrému spěje, jen s chutí do práce vaší, máte sílu velikou zbudovanou a vy uvidíte, co ta vaše síla zmůže. Jen buďte vytrvalí a pevní, vy se budete nyní scházeti nestejně, ale různě, a to vždy jinde ku práci duševní. Vy musíte sbírat klasy, by jste také něco měli pro chléb svůj. Proto pilni buďte a pracujte jen ve jménu Páně a to jest to nejhlavnější. V tom jest vše.

* * *

CXXXIV.

Pochváleno a pozdraveno buď Tvoje svaté jméno, Pane Ježíši Kriste! — Golgota, ty místo posvátné, ty horo památná, kde nevděk lidský zvítězil nad vtěleným milosrdenstvím! O nevděčný ten národ židovský, který toho, jenž celý svůj život lásce k člověčenstvu věnoval, bičovali, trním korunovali a mrtvého ještě ostrým kopím probodnouti dali. — Tak zajisté vzdechne mnohý sobě z vas, však povězte, co činíte vy, jakým to vděkem splácíte lásku Jeho? Což nevíte, že pýchou svou bičujete jej, který pokorný a tichý byl, že trny ostré vrážíte do svaté hlavy Jeho, když slovem hněvivým neb zlostným mluvíte k bratru svému? A ostrými hřeby na kříž jej přibijíte, pak-li že nenávisť, nepřítelství chováte proti druhu svému a ostrým kopím bodáte v bok jeho, jestliže nevěru chováte v srdci svém! On zajisté jen blaho lidstva chtěl a proto poučoval, uzdravoval a káral nepravosti lidské a co bylo vděkem Jeho? — Smrt kříže, smrt potupná a opět ten nevděk národa židovského! Oni nechťeli slyšeti káravá slova, jimiž On je napomínal, by napravili život svůj plný pýchy a pokřtectví, plný hněvu a nenávisť. Však povězte, co činíte vy? Zda přijímáte s pokorou pokárání, které On skrze služebníky své posílá vám? Zajisté, sotva že zaslechnete slovo káravé, hned zbouří se ve vás pýcha, která praví vám, že nezasluhujete pokárání a vzpurná mysl neuznává, že zasluhujete je. A tak vskutku činíte, jak onen nevděčný lid, který místo díků smrt kříže Jemu připravil. O nevděk lidský! — Hleďte, vždyť i ta tvrdá skála rozstoupila se v hodinu smrti jeho, jaťo by hořem pukala, zda poňne se to srdce kamené, by přístupno bylo též jednou citu vděčnosti k němu, který sám sebe v oběť dal, by přiríesl spásu lidstvu nevděčnému. Buď pochválen až na věky.

* * *

CXXXV.

Pokoj vám! Proč duše milené, když utrpení tíží vás, stále jen nařikáte; hle, jeden z vás praví: Bůh o mne neví a druhý opět: Bůh mne opustil, a přec, kterak bláhová jest řeč tato. Neb

vězte, čím více trpíte, tím zajisté blíže jste Bohu, ti však, kteří v blahobytu a přepychu žijí, vždy více od něho se vzdalují. Hle, povím vám příběh krátký: Za oněch dob, kdy Ježíš ještě na zemi přebýval, žila ve městě jednom žena velmi bohatá, mladá i krásná, při tom však velice zbožná i ctnostná. Ona žila dle zákona Božího, hojně almužny udělovala a bylo jejím vroucím přáním, by jen jednou mohla uvítati Ježíše v domě svém, neb On často prodléval v onom městě. Však vždy, když vzkázala Jemu, by přišel k ní, On odpověděl: Není ještě čas, bych navštívil ji. Tu stalo se během času, že ona žena schudla, přátelé ji opustili, v nemoci uvadla krása její a pak, když ničeho více neměla, obžalovali ji ti, kterým ona dříve dobrodiní prokazovala, ze skutků nečestných, tak že ona za trest z města vypovězena byla a daleko za městem v chatrči bídne obývati musila. Když pak On opět do města přišel, uslyšel příběh ženy té a když učedníci jeho odpočívali, odebral se za město a vyhledal ženu tu v opuštěné chatrči. Ona ulekla se velmi a pravila s pláčem: Pane, odejdi ode mne, viz, kterak opuštěná a bídna jsem; proč nepřišel jsi ke mně, když bohatstvím jsem oplývala, když uvítati jsem tě mohla v domě svém, když mohla jsem prokázati Tobě čest, která ti náleží? Tu pravil On se svým božským úsměvem: Věz, ženo, že teprve nyní přišla chvíle, kdy navštívití mohu tebe! A ona usedla u nohou Jeho, a naslouchala slovům útěchy, která jako balsám kanula v duši její a pak uzdravena a posílněna dále žitím se ubírala. — Zde vidíte, draží, kterak Pán blízko jest těm, kteří trpí a kterak vzdaluje se těch, kteří v bohatství a blahobytu žijí. A proto povězte všem trpícím, všem opustěným, by nikdy nenařikali, by nikdy nemyslili, že Bůh na ně zapoměl; neb zajisté, čím více trpíte, tím blíže jste Bohu, tím blíže Bůh vám! Mír a pokoj panuj mezi vámi nyní i po všechny časy.

* * *

CXXXVI.

Pochváleno a pozdraveno buď Tvoje svaté jméno, Pane Ježíši Kriste! Když Ježíš učil v chrámě v den sobotní, tu pravil: Já jsem vinný kmen a Otec můj vinař jest a opět: Já jsem vinný

kmen a vy jste ratolesti; tak jako nemohou ratolesti bez kmene žítí tak i vy beze mne býti nemůžete, ratolest pak, která oddělena od kmene, uschne a uvržena bude do ohně. Vy jste ratolesti a ovoce skutky vaše jsou. Však jako hrozen dobrý sice a lahodný jest, nikoliv však trvanlivý, tak i skutky vaše ceny nemají, jestliže smýšlení vaše s nimi nesouhlasí. Neb hrozen zajisté tlacen byvší lisem a teprve trest jeho, šťáva jeho, stane se nápojem výborným i stálým; a tak i při skutcích vašich zajisté hleděno bude na smýšlení vaše, na trest skutků těch. — Hleďte, kterak úzce spojení jste s Pánem, když přirovnal vás k ratolestím, které z Něho vyrůstají a které bez Něho žítí nemohou život věčný. A až přejdete mez života pozemského, pak nebudete spouzeni dle skutků, ale dle smýšlení vašeho, ono jediné zachovává cenu svou. Neb vězte, že v říši záhrobní neplatí lichocením, ni pokrytectvím, tu nemožno se přetvařovati, neb duše stojí tu v celé své prostotě, nezakrytá. Což nepravil Ježíš, když viděl, kterak boháčci metali peníze zlaté co almužnu do pokladnice chrámové a vdova chudá poslední haléř svůj darovala: Ona dala nejvíce, neb s dobrým smýšlením obětovala svůj dar. A proto nečiňte skutky dobré, by světu jste se líbili, ale dobře smýšlejte, by odměnu vzali jste od Boha. Neb jinak byli by jste jako hrobové obílení, kteří zevně nátěr bílý mají, uvnitř však hnílohou zapáchají. A protože pevně spojení jste s Kristem, nechtějte býti ratolestmi oddělenými od kmene, neb každý kdo nemá smýšlení dobré, sám od Něho se odlučuje. A ratolest taková uschne a do ohně uvržena bude. — Bůh vám pomáhěj!

* * *

CXXXVII.

Pokoj vám! Proč, duše milené, často ve strachu a bázní tonete, což nevíte, že nikdo vám ublížiti nemůže, když Bůh s vámi jest. Neb zajisté pro vás napsána jsou slova: Andělům svým přikázal o tobě, by tebe ostříhali na všech cestách tvých, by snad o kámen neurazil jsi nohy své. Často zajisté pocítíte, když o samotě jste dleli, že nejste samotni, že u vás přítomna jest jakási bytost, která někdy varuje, někdy napomíná,

někdy utěšuje a někdy kárá vás. A bytost ta jest ochránce Bohem vám daný. Hleďte, draží, poutník osamělý jde lesem a u večerním šeru unaven ulehne a když ráno procitne, tu vidí, že spal na okraji propasti a vedle něho had jedovatý, který neublížil mu. Řcete, kdo bděl nad spánkem jeho, kdo nedopustil, by had jedovatý uštknul jej. A tak jest i s vámi. Ochránce váš bdí, byste o kámen hříchu neurazili nohu svou, on chrání spánek duše tvé, by nesřítla se v propast a by had hříchu neuštknul ji. A proto děkujte Bohu za ochránce vám daného a dbejte vždy hlasu jeho. To podáno vám k útěše, kdykoliv bázeň zastíratí bude duši vaši.

CXXXVIII.

Hle, vidím boj krutý, nepřítel rozdává rány na všechny strany a bojovníci udatně je odrážejí. Boj skončen, nepřítel odtahl a bojiště pusté zůstalo; však zůstal tu i raněný, leží jako by ani života v něm nebylo. I přicházejí ti, kteří raněné sbírají a jdou okolo něho a opět se vzdálí. Jak bolno jest bojovníku, vždyť on též udatně bojoval a jen proto, že těžce raněn byl, má zahynouti bez pomoci? Však tu přichází lékař, on uzří jej, schýlí se k němu, ohledá rány jeho i dá jej odnésti na místo bezpečné a uzdraví jej. — Hleďte, přátelé, nepřítel váš svět zranil, mnohého z vás až k smrti, tak že myslíte, že není vám více pomoci. — A přátelé vaši ze světa jdou okolo, nevšímajíce si vás, neb planou útechou chtějí vás potěšiti, však nepomohou. Teprv lékař božský ohledá rány světem zasazené, On uzdraví a posilní každého z vás. A proto povězte těm, kteří v boji klesají, by neztráceli důvěru v lékaře božského, který nenechá raněných na bojišti zahynouti. Zajisté On zavolal zpět ty, kteří okolo raněného šli, to jsou duše, bratři záhrobní, kteří v žití pozemském nechtěli neb nemohli pomoci; pak ale ku pomoci vám určeni jsou. To povězte všem, kteří unaveni poklesli v boji se světem.

CXXXIX.

Pochváleno a pozdraveno buď Tvoje svaté jméno, Pane Ježíši Kriste! — Zdráv buď mistře! Těmi slovy pozdravil učedník zbloudilý Jidáš Krista, když vydal Jej v ruce zákonníků. O hanebný to zločin, tak řekne mnohý z vás a s ošklivostí vzpomíná na učedníka toho, který za všechnu lásku mistru svému zradou se odměnil, který za bídný mamon Pána svého prodal. — Však slyšte, co pravil Kristus, když přivedli k němu farizeové ženu hříšnou, která ukamenována býti měla: Kdo z vás bez viny jest, ten první hoď kamenem po ní! Tak pravil On, a hle, jeden po druhém odcházel, až nikdo tu nezbyl, kdo soudil by hříšnici tu. A proto pravím i já Vám: Kdo z vás bez viny, ten právo má, by zlořečil učedníku tomu, který zradil Spravedlivého. Vězte, že pohnutkou k činu tomu ohavnému bylo sobectví; neb Jidáš, přidav se k učedníkům Kristovým, doufal, že nalezne u Něho, jehož králem nazývali, blahobyt a život pohodlný. Když pak viděl, že Kristus v chudobě a v skromnosti žil, tu počal pomýšleti, kterak by život svůj hmotný zlepšil. A naskytla se mu příležitost, když nepřátelé Kristovi slíbili mu odměnu hojnou za zradu jeho. Tak jako Kristus představuje lásku nezištnou, obětavou, tak Jidáš jest vzorem sobectví nejkrutějšího. — Však přece pravím vám, byste opatrní byli v úsudku svém, byste nemuseli slyšeti ona slova: Kdo z vás bez viny jest — — Upřete zraky v nitro své a postihnete-li jen stín sobectví v duši své, pak hleďte, byste rychle odtamtud je vymitili, neb nemůže býti následovníkem Kristovým, kdo sobectvím rouhá se čisté lásce Jeho. Vězte, že ten, který sobectvím poskvrnil duši svou, opět znovu zrazuje Pána svého. A proto nechť zmizí sobectví ze srdcí vašich a usídli se tam láska obětavá, kterou učil Pán váš, jehož jméno buď pochváleno na věky.

* * *

CXL.

Sláva věčná buď Bohu a vám Jeho požehnání! Spravte cesty Páně, přímé čiňte stezky Jeho, pokání čiňte, neb přiblížilo se království nebeské! Tak zazníval hlas volajícího na poušti, tak volal

předchůdce Kristův, když napomínal lid, by změnil život svůj bludný. — Spravte cestu Páně, čiňte pokání neb blízko jest království nebeské! Tak zaznívají hlasy bratří záhrobních a kéž nezněji marně jako hlas volajícího na poušti. — Když dlela jsem první dobu v záhrobí — však dlouho — dlouho již tomu, tu setkala jsem se s duší, která z daleka na mne volala: Nepřibližuj se ke mně, neb já svatým jsem: i pravila jsem k němu, kdo jsi, bratře, nevidím žádné svátosti u tebe, pověz, duše nebohá, kdo jsi? A on pravil: Já králem mocným byl, jedním z těch, kteří mečem a ohněm rozšiřovali víru Kristovu; za to slibováno mi království nebeské a za to prohlášen jsem byl za svatého. Já však pravila jsem k němu: Pohled bratře, že na nízkém stupni stojíš, ty musíš pokořiti se králi Nejvyššímu, ty musíš chudobou zasloužiti sobě, co svět tobě dáti nemohl. A on na to: Vždyť mi slibováno království nebeské a já nyní v chudobě mám se vrátiti na zem, ne to neučiním nikdy a odešel s hořkým pláčem. Vězte, drazí bratři, ne ten, komu slibováno, však pouze ten, kdo zasloužil sobě, ten obdrží podíl svůj na království nebeském, ten přebývati bude v té říši pokoje a míru a údělem jeho bude poklid duševní, který jest královstvím Božím. A proto spravte cestu Páně a čiňte pokání neb království Boží blízko jest. Tak volají hlasy bratří záhrobních a dejž Bůh, by nevolaly marně.

* * *

CXLI.

Bohu buď chvála a vám Jeho požehnání! Když přišel Ježíš do Kafarnaum, tu přišel k Němu učitel školy, jménem Jairos a prosil jej: Pane, dcera moje těžce stůně, pojď a uzdrav ji! Když však ještě s ním mluvil, přistoupili služebníci z domu jeho a pravili: Nezdržuj mistra, neb umřela dcera tvá. Ježíš však řekl: Neumřela dívka, ale spí; pak obrátil se a vešel do domu Jairova. Tam zastal zástup hlučící a hrající i poručil jim, by odešli; zůstav pak s dívkou o samotě, ujal ji za ruku a řekl: Dívko, vstaň a vstala dívka a On poručil, by dali jí jisti. — Tou dívkou, která neumřela, ale spí, jest duše nevědomá; však blízko jest ten, který ujme se jí a povzbudí ji, by povstala ze spánku nevědomosti. —

A zástup hlučící a hrající toť jsou ti přátelé ze světa, kteří hledí duši rozptýlit, těm poručí On, by vzdálili se, neb není možno, by vzbudila se duše uprostřed ruchu a nepokoje světa, ona o samotě musí zůstati se Spasitelem svým. A pak řekne On duši té: Povstaň a poručí, by dali jí jísti. On poručí nám, by přinesli jsme pokrm pro duši tu a každé slovo spasné bude jí chlebem života. Buďte s Bohem!

* * *

CXLII.

Když přišel Ježíš do Kafarnaum, do města svého, tu přistoupil k Němu setník žoldnéřů a prosil jej. Pane, služebník můj těžce nemocen jest, přijď a uzdrav jej: Když pak Ježíš k němu se obrátil, tu pravil pokorně: „Pane, nejsem hoden, bys vešel pod střechu mou, ale toliko rci slovem a uzdraven bude služebník můj.“ A Ježíš dojat jeho pevnou důvěrou, pravil k učedníkům svým: Amen, pravím vám, že nenašel jsem takové víry v Israeli. — Přátelé drazí, oním služebníkem nemocným jest duše vaše, však prostě pokorně a s důvěrou pevnou a on mocný i dobrotivý jediným slovem uzdraví ji. — Kafarnaum, malé to město v Galilei, nazýval Ježíš městem svým, neb tam vždy s touhou jej čekali a činili vše, by líbilo se Jemu, by dlouho přebýval u nich; On pak v městě tom nejvíce zázraků vykonal. Hleďte, drazí, by srdce vaše nazývati se mohlo městem Jeho, vždy s touhou jej očekávejte a přičiňte se, by líbilo se Jemu přebývati v něm; on pak zázraky konati bude v srdci tom, které s pokorou a důvěrou přijalo Jej. A proto kdykoliv ozve se v srdci vašem touha po spojení s mistrem a Pánem vašim, zvolte vždy pokorně: Pane, nejsem hoden, bys vešel pod střechu mou, ale toliko rci slovem a uzdravena bude duše má! Kéž mír a pokoj usídli se v srdcích vašich nyní i vždy.

* * *

CXLIII.

Bohu buď chvála a vám Jeho požehnání! Hleďte, drazí, kterak příroda pokračuje v práci své. Ona vzbudila se z jara,

v létě ozdobila se květem a nyní, když vítr podzimní vane, vydala ovoce sladké tomu, kdo pilně pěstoval stromy své. — Strom života vašeho též obtížen jest ovocem, však dbejte, byste v čas sklídili plody stromů svých, by nepřekvapil vás mráz a nepokazil úrodu vaši. Pilně dbejte, abyste jen dobré ovoce ukládali, neb známo jest, že jediné jablko nahnilé zkazí sto dobrých. Vše, co dobrota Boží uštědřila vám uložte bedlivě, neb nevíte, nepřijde-li někdy doba neúrody, vy pak majíce zásobárny své naplněné ovocem dobrým, budete moci podati i bratru nouzi trpícímu. — A nebudou ubývati zásoby vaše neb Bůh štědrý opět a opět požehná vám.

* * *

CXLIV.

Bohu buď chvála a vám jeho požehnání! Mojžíš obdržel na hoře Sinai desatero přikázání od Boha samého. Když pak sestupoval s hory a viděl, kterak lid modlám se klaní, tu rozhorlil se velmi a mrštil deskami o zem, tak že rozbily se. Pak opět vrátil se na horu a obdržel přikázání tatáž, tentýž zákon. Neb lid ten vrtkavý, nevědomý a zatvrzelý potřeboval zákona, v němž každý přestupek vyznačen zřejmě a zejména. — Kristus, přijda na tento svět, počal učiti zákon nový, aniž by zrušil zákon starý; On neodstranil desatero přikázání a přec ustanovil pouze dvě přikázání, On mistr a učitel váš. — Zajisté že takto znějí slova jeho: „Milovati budeš Pána Boha svého ze vši mysli své, ze vši síly své a ze vši duše a bližního milovati budeš jako sebe samého. — Hleďte, duše milené, kterak v těchto slovech obsažen jest zákon Boží, tak jako v přikázání desateru. Neb možno-li, by ten, jenž miluje Boha, mohl by nevěřiti v Něj; mohl by snad zneuctiti neb nadarmo bráti jméno Jeho svaté? Mohl by nesvětiti toho dne, který Bůh ustanovil k odpočinku těla a k práci duševní? Neb může snad ten, kdo miluje svého bližního, nectiti neb zarmoutiti otce neb matku svou; může on hněvem, nenávistí neb dokonce vraždou ublížiti bratru svému; může on hříchem poskvřniti duši svou neb duši bližního svého; může snad ujmouti jemu majetku hmotného neb duševního? Neb

možnoli vydati svědectví křivé proti bližnímu, jehož milujeme, možno-li, byť jen myšlenkou, požádati majetku neb manželky bližního, jestli že jej milujeme? Vizte tedy kterak v zákoně novém, jemuž učil Spasitel, obsaženo vše, čeho potřebí, byste plnice jej, došli života věčného. Neb Kristus zajisté ukázal vám cestu, On učil pravdu, a On slíbil život věčný každému, kdo plní přikázání Jeho, přikázání lásky, kteréž zní: „Milovati budeš Pána Boha svého nade všecko a bližního svého milovati budeš jako sebe samého. To dáno vám k posile a k poučení.

* * *

CXLV.

Pochváleno a pozdraveno buď Tvoje svaté jméno, Pane Ježíši Kriste! Povězte drazí, co činí bratr dobrý, než opustí tento svět, kde zanechává bratry, které za žití svého miloval? Zajisté, že každý bratr dobrý učiní odkaz těm, kteří jemu drazí byli, on učiní závěť, on pamatuje na ně, by po smrti jeho též oni na něho vzpomínali. — A Kristus, bratr váš, co odkázal On vám, synům lidským, které bratry nazýval, které co bratry miloval? On odkázal Vám, drazí, to, co za života pěstoval, to, za co zemřel, On odkázal vám lásku svou. Neb když v mukách největších na kříži pněl, tu bylo první slovo, které s kříže promluvil, slovo lásky k lotru kajícímu, jemuž pravil: Ještě dnes budeš se mnou v ráji! A dále trpěl a opět promluvil: Žizním, žiznila zajisté duše jeho po lásce, kterou nikde nespátril, kterou nikdo kolem něho neměl a oni — bláhoví, podali mu octa se žlučí k ukojení žizně tělesné. A opět otevřel ústa svá a pravil: Otče, odpust jim, neb nevědí, co činí; opět slovo lásky, slovo odpuštění pro nepřátele své, neb On i tyto za bratry své považoval. A když spatřil pod křížem matku svou, která zároveň s ním trpěla, a učedníka svého, který miláčkem jeho nazýván byl, tu opět promluvil slovo lásky: Hle, matka tvá, neb nechtěl, by opuštěna zůstala ta, která jemu matkou byla v žití pozemském. Hle, syn tvůj, těmi slovy odporučil jí učedníka svého. A když v mukách nejkrutějších skonával, tu zvolal: Otče, proč jsi mne opustil! A nezvolal slova ta v zoufání nad mukami tělesnými; On

v pochybnostech, že marné bylo dílo života jeho, to velké dílo lásky, neb marně se dovolával lásky, jen nevděk byl odplatou jemu. A poslední slovo, když již duch tělo opouštěl, platilo opět velkému tomu dílu: **Dokonáno jest!** Dokonáno smrtí jeho, čemu celý svůj život věnoval. Hleďte, draží, toť odkaz Kristův, toť závěť jeho, kterou zanechal vám a jako bratr dobrý snaží se, by vykonal vůli bratra zesnulého, tak i vy plňte vůli Pána, mistra a učitele vašeho. On lásku odkázal vám, nuž přijměte odkaz ten a v uctivosti jej chovejte. Nechť slova Jeho poslední, která On s kříže promluvil, padají v srdce vaše jako paprsky sluneční a osvětlí temnoty jeho; by hostili jste pouze lásku v srdci svém, tu lásku bratrskou, pro kterou On žil, a kterou smrtí svou potvrdil. A jméno jeho svaté buď pochváleno až na věky.

* * *

CXLVI.

Pochváleno a pozdraveno buď Tvoje svaté jméno, Pane Ježíši Kriste! Řekl Ježíš k učedníkům svým: Připravte večeřadlo a já povečeřím s vámi. Když tak se stalo, tu zasedl s nimi ku stolu, vzal chléb, lámal jej a podával jim; pak vzal kalich, dal jim pít a řekl: Toť jest tělo mé a to krev má, to číňte na mou památku. Vizte, draží moji, kterak opakuje se zde, co Kristus při poslední večeři učedníkům svým učinil. Pohleďte, kterak pro Vás večeřadlo připraveno a pocíťte, kterak On, žehnaje chléb, to tělo své, ta slova pravdy, a kalich, tu krev svou, ten nápoj lásky, pocíťte, kterak On mezi vámi přítomen jest; kterak On pohlíží na vás, jak uctíváte památku Jeho. A proto přistupte všichni a požívejte co On podává vám, požívejte pokrmu z ruky Jeho, ta slova života a napijte se z kalichu krve Jeho, kterou On co nápoj lásky podává vám všem. — Přistupte všichni, kteří zde přítomni jste a přijměte, co my služebníci Jeho připravili jsme Vám u stolu tohoto. Přístup, ty starče, jehož hlavu šediny kryjí a požívej, napij se toho božského, by naučil jsi se milovati a odpouštětí jako Pán a učitel tvůj. Přistupte všichni, kteří v zástupu velikém dlíže na místě tomto, neb i pro vás večeřadlo uchystáno jest. Vy pak, kteří tuto při stole posvátném zasedáte, uctěte památku Mistra

svého a naslouchejte bedlivě slovům spásy, která duším vašim budou pokrmem, a dbejte pilně, by ni jediné slovo na zmar nepřišlo, neb On sám podává vám i tělo i krev svou. Na památku Pána i učitele vašeho poživejte dary, které on vám podává a Bůh sám požehnej práci vaši nyní i vždy. Buď pochválen až na věky!

* * *

CXLVII.

Pokoj vám! Proč, duše milené, stěžujete si často, že chudoba vás tíží, proč teskníte, když svět se vám posmívá? Hleďte, když umírá bratr, zda nezanechá jako dědictví po sobě, čím nejvíce v životě svém oplýval? A hle, Kristus, bratr váš, jakým to dědictvím obmyslil On vás, bratry své? On v chudobě žil, chudobné miloval a proto též chudobu svou co dědictví vám odkázal. On snášel posměch světa, On vydán byl jemu za života svého a ještě při smrti své slyšeti musel posměch svých nepřátel; toť druhá věc, kterou sdělili jste po bratru svém. Čím však ještě za života svého oplýval Kristus, co ještě zanechal vám jako dědictví? Jest to poklid duše, která vzdor chudobě, vzdor posměchu světa klidně kráčí cestou svou; ona klidem svým přemáhá tíži chudoby, ona i v chudobě vznešena jest, ona povznáší se nad posměch světa a vzdoruje všem nesnázím a svízelným žití pozemského, neb poklid nebeský neopustí ji ni v životě ni po smrti. A proto, jste-li rovni bratru svému v chudobě, i ve snášení posměchu, tož rovni buďte Jemu též poklidem duše své. On bratry nazýval všechny trpící, všechny chudobné i opuštěné, i všechny, kteří posměchu světa vydáni jsou a proto blaze vám, neb i vy bratrem svým Jej nazývati můžete; a rcete, může-li co ve světě vyvážit poklid duše? A proto kráčejte klidně cestou života, nedbejte posměchu ni chudoby, neb povždy s vámi jest bratr váš dobrý, váš Mistr a Pán.

* * *

CXLVIII.

Bohu buď chvála a vám Jeho požehnání! Pohasly hvězdy, měsíc zblednul, na východě ukázala se růžová záře, věstící východ

slunce. Z dále zaznívá roh pastýře, který svolává stádo své, by odvedl je na pastvu. I sbíhají se ovce ze všech stran, znajíť oni hlas pastýře, vždyť pravil On sám o sobě: Zním své ovce a ony znají mne! I odvádí je na pastvu bohatou a stádo, které následuje pastýře toho, zajisté dobře opatřeno jest. Hleďte, drazí, i vám ukázala se záře, věstící východ slunce, které osvětlovati bude den žití nového; slyšte, i vám zaznívá hlas pastýře dobrého, svolávající stádo své. A pastva bohatá též pro vás připravena jest. — A proto pospěšte za hlasem tím volajícím a nestarejte se, neb o pastvu ovciím svým stará se pastýř dobrý. Což nepravil Pán váš: Já jsem pastýř dobrý a pastýř dobrý dává život za ovce své. Klesne-li některá neb upadne-li v trní, neb spadne-li do propasti, zdaž nehledá ji a nalezne, vezme na ramena svá a odnese ji v bezpečí. Ale proto přece jen pílňe dbejte, by neklesli jste, by nemusel pastýř dobrý sestoupiti do propasti a vyprošťovati vás z trní hříchu. Radostně však spěchejte za hlasem Jeho, neb budete-li následovati jej, nebudete nikdy nouzi trpěti. Pod ochranou pastýře dobrého všem ovečkám Jeho blaze bude.

* * *

CXLIX.

Bohu buď chvála a vám Jeho požehnání! Král David, prorok veliký a pěvec Boží, chtěl postaviti chrám Hospodinu, Bohu svému. Bůh však poslal k němu Nathana proroka, který pravil: Nebudeš stavěti domu Božího, neb mnoho krve prolila ruka tvá; mnoho válek jsi vedl a velkou vinu uvalil jsi na sebe, že zabíti dal jsi Uriáše, by pojmul jsi ženu jeho za manželku. Však syn, kterého obdržíš, postaví chrám Hospodinův, neb ruka jeho čista bude od krve nevinné. David velice miloval Hospodina a přec nebyl hoden zbudovati mu stánek, kde vzývati Jej měl on i všechen lid israelský. Šalomoun pak, syn jeho, postavil chrám skvostný v Jerusalemě i učinil s ním Hospodin úmluvu, že kdokoli v chrámě tom modliti se bude, každý vyslyšen bude od Něho. Skvostný byl chrám Jerusalemský a po staletí hlásal slávu Šalomounovu; však během času přec sbořen byl a nezůstal kámen na kameni. Hleďte, drazí, skvostnější zajisté chrám jest srdce lidské, však

musí rukou čistou zbudován býti, by líbilo se Hospodinu přebývati v něm a zajisté že On dle úmluvy vyslyší každou prosbu, která v chrámě tom důstojněm Jemu přednesena byla. — Nebydlí Bůh v chrámech rukou lidskou zbudovaných, však příbytkem milým jest mu srdce čisté. Aj přijde hodina a blízká jest, kdy v duchu a pravdě klaněti se budete Jemu, neb hledá On těch, kteří takto se Jemu klanějí. A proto nechť mír a pokoj přebývá v srdcích vašich nyní i po všechny časy.

CL.

Pokoj vám! Vždycky se radujte a díky činite Hospodinu ze všeho! Bůh pak pokoje posilníž duši vaši i tělo silou svou, pokrmem božským. Stalo se, že byla svatba v Káni Galilejské, i pozván byl Ježíš i Matka Jeho i učedníci Jeho. On pak, který tu hostem byl, vždy dobrotivý a laskavý, kázal, by naplnili nádoby vodou a proměnil ji ve víno, takže potom hojnost vína měli. Svatěbčané ti chudí byli a přece pozvali Pána i Matku i učedníky Jeho, by hodovali s nimi, za to pak On odměnil se jim prvním svým zázrakem. A tak stane se i vám, pak-li žádati Jej budete, by sdílel s Vámi vše, co dobrota a láska Boží vám uštědřila. — Promění On chléb, který pojídáte a který často smáčen potem i slzou, potem námahy a slzou utrpení, promění On chléb ten v pokrm rozkošný, takže záviděti vám budou ti, kteří v hojnosti oplývají pokrmu i nápoji vybranými i statky pozemskými. Jest-li že v životě pozemském pohostili jste člověka, který bohatší jest než vy, tu on zajisté odmění se vám, pozve vás k sobě a pohostí v hojnosti. On pak, Pán váš, zve vás k stolu svému a vlídným jest hostitelem, on podává vám slova pravdy a útěchy a slova ta promění se v mannu nebeskou, v pokrm božský za odměnu, že vzývali jste Jej, by hostem vaším byl. Prve než zasednete ku stolu, by požívali jste pokrmu pro tělo své, vždy s pokorou a důvěrou povzdechněte: Pane Ježíši, buď našim hostem a požehnej, co milost Boží uštědřila nám!

CLI.

Vyslal Pán dělníky své, by vystavili jedenkaždý dům pevný na skále. Oni počali pracovati a Pán ukázal jim místo, kde pracovati mají; avšak záhy poznali, že obtížna jest práce jejich, v tak tvrdé skále sdělat základy domu svého a ustali. — Avšak jeden neustal v práci své a s velikým namáháním spracoval základy a vystavěl pěkný dům a když dokončil dílo své, přišel Pán a pravil: „Jak vystaven dům můj jest?“ Dělník šel vstříc Pánu svému a pravil: „Nevím, zdali vydá hojného užitku, chvály a slávy Tobě, Pane můj, neboť Tvé vše jest, co Ty propůjčil jsi mně, odevzdávám v ruku Tvou dědictví Tvé!“ A odpověděl Pán jemu: „Když věrný jsi byl nad málem, proto což mého jest, nyní vezmi a vládni vším, čím já vládnú“. A tak došel dělník odměny od Pána svého. Ale druhý dělník nestavěl dům na skále, nýbrž počal stavěti na písku. Rychle vystavěl dům svůj okrášlen chválou a slávou světa tohoto a proto když malá prška deště přichází, tu padá dům z písku i břeh písečný, neboť nechtěl stavěti na kamení ale na písku mořském a tak vzal odplatu svou. Proste, aby bylo vysvětleno vám, kdo prosí, obdrží a kdo neprosí, přijde i o to málo, co dáno bylo jemu. Pozor dejte, by nepřišli jste o chléb vezdejší, neb jste v rukou nepřátel neviditelných.

* * *

CLII.

Byl jeden rolník, který měl tři syny a z těch synů nechtěl žádný býti rolníkem, to se jim nelíbilo. I odešli všichni do světa na studie, by z nich byli velcí páni, kde by mohli přemýšlet o něčem lepším nežli jest to polní hospodářství. To se ale otcí nelíbilo, on chtěl, by aspoň jeden z nich stal se rolníkem, oni však všichni hleděli se tomu vyhnouti. Když ale otec viděl, že přichází jeho poslední hodina, tu se sám pokořil před jedním ze synů svých a pravil: Synu, hleď, již přichází poslední hodina má, převzmi hospodářství po mně, by nepřišlo do rukou cizích. A poučoval jej, jak má sobě v něm počínati, Když ale přišlo jaro, tu synové silí ale nevěděli, jak rozeznati žito od pšenice, pšenici od

ječmene, oni ani nevěděli, jak mají plíti, nerozeznali trávu od obilí, zkrátka neznali nic. Když však měla být sklizeň, tu přišli všichni na pole, vzali jedno do ruky, ono píchalo, přišli k poli druhému, také to píchalo a tak i u třetího, čtvrtého, vše píchalo. Nu, myslili sobě, zajisté to vše je úroda. A nevytrhali nic, nechali vše tak. Příští sklizeň byla ještě horší a v třetím roce již dobrá zrnka pro bodláčí a trávu vyrůstí nemohla. — Když to synové viděli, tu hospodářství zanechali a prodali a hleděli si dále svého. I vy, přátelé, neopustte pole vaše pro dva neb tři trny. —

* * *

CLIII.

Putuji světem a tak mnohé vidím duševního i pozemského, mnoho bych vám mohl říci, ale není mi možno, však chcete-li mne vyslechnout, něco vám přece povím. Byla jsem vrchní sestrou klášterní a měla jsem vše kolem na starosti, nyní ale jenom chodím a v kroužcích všude z mých cest něco vypravuji. Jednou jsem přišla do jednoho velikého města, tam ulice byly lidem přeplněny a ač v pravé poledne to bylo, hořely v ulicích širokých lampy, ne jedna, ale mnoho kapel tam hrálo. Uprostřed zástupů těchto táhli čtyři páry koní povoz nádherný, celý pozlacený a v něm seděl člověk. I prodrala jsem se zástupem k němu a to ne pouze ku povozu, ale až do kočáru, vždyť jsem duchem a nikdo mne neviděl. Taži se jej: Co myslíš, že jsi uprostřed té velké slávy? Jsi nic a ta sláva jest také ničím. On mne však neslyšel, vždyť mi teké na to neodpověděl. Po krátkém čase, řekla bych několika vteřin dle času našeho, u vás však, jak vy čítáte dle času vašeho, asi pět neb šest let, vidím na velké planině člověka, an drží v dlaních hlavu svou. Jdu k němu a poznávám, že to tehdejší oslavovaný, i pravím: Pozdrav tě Pán Bůh, bratře! On se dívá a ptá se: Kdo jsi? Jsem tvá sestra, odpovídám jemu. Co hledáš? Hledám kočár, koně, neb jsem nikdy pěšky nechodil a nyní již tak dlouho chodím a nic nenalézám, ba ani domova, ať přijdu kamkoli, žádná slova, žádná hudba — Vidíš, pravím jemu, to jest tak; jednomu hrají dnes, druhému zítra, tobě hráli za živa, nebudou ti hrát po smrti, vždyť jsi již duchem a ne živým člo-

věkem, zapomeň na to, co tě zaslepovalo a pojď se mnou. — My, drazí přátelé, také chodíme a máme na starosti ty, kteří na pozemský život nemohou zapomenout a nechápají život záhrobní.

* * *

CLIV.

Mnoho bratrů a sester vtělených i nevtělených rádi by šli do hezkého domu a do hezkého příbytku, ale já mám teprve místo, na kterém chci chatrč stavěti. Kamení nemám na hromadě, to chci teprve hledat. Rád bych, aby chatrč má pevná byla, nebo až vystavěna bude, přijdou vichřice. Nerad bych, aby mnoho oken tam bylo a rád tomu bych byl, aby chatrč tak světlá byla a komůrka v ní uvnitř tak vybílená, by ji z nížin i výšin vidět bylo.

* * *

CLV.

Mocný pán mnoho budov postavití dal pro své poddané, věděl jak bude v létě, věděl jak bude v zimě. Když pracovali poddaní v létě, nemysleli na teplo ani na světlo, na zimu pak ani nevzpoměli. Když přišla zima, seděli v komůrce tmavé a studené, na odpočinek šli pak po tmě. Aj! tu rozpomenul se pán a posílal posly své, aby v studených budovách oheň a v tmavých světlo rozžehli. I já obdržel jsem poslání to. Rád bych, by přicházeli z blízka i z dále a při ohni mnou rozdělaném se ohřívali, též by každý do světla, které přináším, nahlédl aspoň tak, jako začínáte vy.

* * *

CLVI.

Předal otec hospodářství své synu svému dříve a přestal sám zdělávati role dědičné, syn pak najav sobě dělného lidu, svěřil pole i símě lidu cizému, nechal pracovati jiné za sebe, dělníci pak silí nestarajíce se o símě, zda dobře vzejíti může i přilétlo ptactvo a sezobalo símě zaseté, takže v čas žní místo úrody jen býlí na poli viděti bylo. Tu zastavil se syn nad dědictvím

otce svého a přemýšlel; vzpoměl též sobě, že otec jeho pracoval sám, zoral půdu, zaséval i plel, pročez hojnou úrodu sklízel. — Dobře rozuměj, bratře, týče se to tebe, proč nejdeš a nepracuješ, proč necháváš pole jinému vzdělávati? Proč nejde též manželka tvá, vždyť též ona otevřené dveře má, neb přístup každému dovolen jest, kdo pracovati chce na zdokonalení svém neb bližního svého, přiveď jen hodně bratrů i sester, když zaslouží sobě, též oni obdrží.

* * *

CLVII.

Ze všech stran se mračí, na všech stranách hřmí a přece slunce již mezi mraky prokmitá, ono začíná již svítiti. Nevadí nám bouře pozemská, nevadí ni mraky nepřátel neviditelných, by přišli jsme mezi vás a přinesli vám pravdu, přinesli vám světlo. Jak by mnohý, který několik zemí má, jak by rád svolal vojsko i služebnictvo své, by postavilo hráz, která by až k obloze sahala, jen když by zameziti mohl cestu služebníkům nejmenším mocnáře všech mocnářů. O neklam se nikdo, kdyby se sebe víc mračilo, kdyby kol vás burácel hrom a kypělo záští nepřátel vašich, nikdo nezamezí cestu nám, nikdo nezabrání, by přišli jsme z kraje, kam mysl vaše nemůže doniknouti, o kterých ni ve snu nelze zdáti se vám, proto neklaňte se nikomu, před nikým neohýbejte kolenou svých, ale jen prostě, by klaněti a kořiti jste se směli tomu, který všemi světy vládne.

* * *

CLVIII.

Jest svěřen mně úkol, abych zvěstoval vám evangelium Ducha svatého, Jenž vyliť dnešního dne má býti na všechny národy. Pán Ježíš učil: „Milovati budeš bližního svého jako sebe sama a Boha nade všecko!“ Dnes přichází tato doba Páně, Ducha svatého, aby naučila znáti ten národ celý, ten veškerý okršlek země prikázání toto, jakožto prikázání Boží — největší. My duchové dnešního věku přicházíme štěpiti duše, které úpí pode jhem hříchů, pode jhem všeho zla, pod návaem světového ruchu a

voláme k vám: „Ó bratře, sestro, o srdce lidské, viz vzhůru, nehleď na zem, viz na nás, my přicházíme a voláme ti do nitra; poznávej nás, poznávej život za hrobem a uč se znáti přede vším tu vznešenou nauku Kristovu, onoho Mistra z Nazaretu, Jenž již na 2000 let před námi volal jako my dnes voláme: „Milovati budeš!“ Bůh Otec jest, Bůh miluje, Bůh ale nikdy netrestal a netrestá a nikdy trestati nebude! O nenechte se* nikým másti, jenž ukazoval by vám Boha přísného, Jenž trestati by chtěl vás — snad dokonce peklem!? Není pekla. Peklo jest ono vědomí, jež praví člověku: „ty jsi spáchal zlo!“ A člověku takovému, když za hrob přijde, ukazuje se ten zlý skutek jako v zrcadle, ba zdává se ubožáku takovému, že cítí bolest, kterou v životě bližnímu spáchal — a cítí ji opravdu, ne však věčně, nýbrž jen tak dlouho, dokud nelituje svých chyb, dokud nehledí je napravit; tedy dotud, jak dlouho sám chce. A řekl Ježíš: „Pokoj vám! Co má to veliké slovo znamenati? Pokoj vám! — a ne ten, který svět dává vám, nýbrž ten, který Otec dává Svět nedá nikomu pokoje, ten musí každý člověk a každý duch hledati u sebe samého, v sobě samém a u Boha; on musí žití své upravit tak, aby skutečně ten pokoj Páně mohl zavládnouti celým jeho nitrem, celou duší, aby celý jeho život plný bíd a strasti v zemi této zobrátil se mu na život slastný a takový, o jakém my zvěstujeme vám. Proto pravil jsem, že přicházím zvěstovati evangelium Ducha Svatého a sice: 1. Milovati budeš! 2. Budeš znáti Boha ne jako soudce přísného a pomstychtivého a trestajícího — nýbrž Otce lásky! 3. Není pekla — a trest za hrobem trvá tak dlouho, dokud trpící duch sám se nepřičiní a po lepším nezatouží. — Kdo tato tři pravidla opravdu pozná a procítí, nalezne v brzkú pokoj Páně a pravda Boží stane se vítězitelkou nad bludy a tmou tohoto pozemí!

* * *

CLIX.

Tisíce darů sléta shůry z rukou Otce Boha do dolu vašeho skropeného slzami, ovládaného nářkem, bídou, úzkostí. A každý tento dárek volá k srdeím věrných: „O milení, prchá od vás nuzota duší vašich a ráj se blíží!“ Radujte se přátelé, veselte se,

neplačte nikdo: třeba zdál se vám i ztraceným pro dobro ten čí-
onen, dosud jest Otec, který láskou Svoji zažehá v nitro jeho a
každého, kdo potácí se, jen když vnuknutí uposlechnouti chce a
on povstane s novými silami k novému boji pro ducha, by pra-
vicí napřaženou odrážel útok nepřátel. Milovaní! Život často po-
dává vám dosti různých příkladů, berte každý porovnávající jich
k životu svému — a dobře bude vám, neboť každý krok takto
změřený nikdy nemine se cíle. Mnono a mnoho měl bych mluviti
ještě k vám — avšak čas ubíhá a proto každá práce, která za-
počala, končiti musí, tedy i malé toto spojení věnované ku po-
kroku duchů vašich, musí na chvilku ustati a ponecháno býti
na dobu novou, až Otec dopřeje nám opět nové. — Dokončete
práci svoji a poručte do rukou Pána pánů všech.

* * *

CLX.

Nejmilejší! Co život dává, často zdává se vám dosti nepří-
jemné, avšak za vše díky klásti povinni jste Otci nejlaskavějšímu.
Neboť dáno vám to, co zasloužili jste si — a méně než zaslou-
žili jste si zlého. Otec dobrý ví, co snesou dítky jeho a dá jim
snášeti jen, co unéstí by mohli. Vizte, Kristus trpěl a nevinným
byl — a více trpěl než my všichni trpíme za činy své, kterými
páchali jsme zlo bližnímu a tím zneuctívali jsme Otce v nebesích.
Draží spojenci! Dnes díky obzvláště povinni jste klásti každým
okamžikem, vždyť otevřena jest vám brána za hrob, dveře bu-
doucnosti, vy víte, že pracujete ne nadarmo, vy poučení jste, že
netrpíte zadarmo, že netrpíte za jiného, jak snad dříve zdávalo
se vám — nýbrž že trpíte sami za sebe. Nový život otevřel se
člověčenstvu; ono vstává, ono probouzí se ze sna na všech
stranách, duchové všude projevují se různými způsoby, dávajíce
vědomost o tom, že jest život za hrobem — pryč se vši pochyb-
nosti — není smrti, nýbrž jen přechodu ze říše tělesné do říše
duchů — zkrátka, vše kolem vás volá k vám: „O bratři, o sestry,
vzhůru, život věčný vůkol vás!“

* * *

CLXI.

Přišla chvíle, kdy národ slaví veliký den seslání Ducha sv. O veliký den! Drazí, zde vyplněna jest památka předpovědi Ježíšovy, Jenž pravil: „Aj, Já sešlu vám utěšitele Ducha pravdy, jenž naučí vás pravdě všeliké“. Avšak, bratři a sestry, nejen den tento, nýbrž po celou dobu dlouhou, po celé toto vzkříšení ducha lidského, jenž budí se z mrákot svých, jenž vstává, jemuž přišla ona vytoužená chvíle vysvobození — sesílán je Duch svatý na všecky, aby učil pravdě všeliké. Jak malicherným nám duchům zdá se býti tento svět se svými různými a různými formami, se svým spleteným sem tam rozumem, se svými léčkami na ubohý lid všech národů, celého pokolení lidského, když patříme na to vše! My vidíme pozemčany tápající ve tmách, potácející se na vlnách nesmyslů a výmyslů, na celém moři rozbouřeném ničemných lží, které vedou je neodbytně ku škodě, ku umrtvení ducha a zkáze všeliké. O drazí moji, jak těžko nám, když ti mrtví duchové potácející se jako ve velikém vichru stéblo či slabý stvol nějaké byliny pozemské. On neví na čem stojí, on neví co činiti má — a on bohužel činí to, co světu se líbí a nikoliv co Bohu se líbí. Vy však drazí odmiňte od sebe vše, co světu jest oblibou a držte se jedině toho, co Bůh učí — co Ježíš učil; neboť co Ježíš učil i Duch svatý učí a vykládá vše, co až dosud podoběnstvími v závoj zahrnuto bylo. Sil vás Pán na díle vašem dalším.

* * *

CLXII.

Povězte mně, jsem-li člověk; duch — anebo co? Když jsem umírala, otevřeli okno, abych mohla do nebe; vyzpovídala jsem se a nebe nikde nevidím, proto nevím co jsem. Kněz když u mne byl, těšil mne, po smrti že budu jednou z vyvolených Božích. Na světě když jsem žila, bylo mi lépe kdybych byla věděla, že mi to kněz jen tak povídá, byl by ode mne dostal.... Když jsem byla u hrobu a odešli již všichni, když i hrobník hlínu na moji rakev naházel, tu nevěděla jsem co dělati. — V tom co tak myslím, přišel nějaký člověk — anebo duch to byl, sama nevím,

a přinesl takový veliký arch. Byla mi to divná věc, co s tím asi bude u mne dělat; on povídá: „Sestro, jsi za hrobem, podívej se na skutky dobré, které jsi učinila“ — a obrátil ke mně prázdnou stranu archu. Já na to povídám: „Vždyť tu žádný nevidím!“ On se usmál a pravil: „tak hleď, zde strana druhá“. Obrátil druhou stranu archu — a ach, tu bleďlost obestřela mne, já nevěděla zda to pravda či sen — všechno co jsem kdy spáchala, viděla jsem jako na fotografii vytisknuto, i každou maličkost, již spáchala jsem ku zlému. Když jsem se vzpomatovala řekla jsem: „Odpust, příteli, já jsem smířena s Bohem, já mám slíbeno nebe, tomuhle nerozumím“. A on vzav mne za ruku, řekl: „Pojď!“ Já šla — a víte, co jsem viděla? — Ty samé služebníky, kteří zovou se božími, totiž kněze — a každý byl v horším pokroku než já. I řekl můj průvodce: „To jsou ti, kteří za peníze lid smírují s Bohem, jdi a čiň pokání, až uzíš světélko, jdi k němu“. Odešel. Já potácela se světem, nevědouc kudy kam až dnes smiloval se Pán — já viděla hvězdičku, jejíž paprsek dovedl mne, draží přátelé, k vám. Nyní jsem složila ze sebe mnohé, co ráda každému bych za příklad podala. Jeden jen Bůh, který může odpouštět a nikdo jiný.

* * *

CLXIII.

„Nechte maličkých ke mně přijíti“, pravil Pán Ježíš — a mne jeden z těch maličkých, kterýchž jest království nebeské, vede cestami za hrobem tomu království blíž. Již delší dobu procházíme spolu tu záhrobní říši a díky Bohu — já již cítím, že nezavede mne průvodce můj. Jsem nyní mnohem šťastnější než když putoval jsem samotén, nevěda kudy kam — ale přišla chvíle, kdy smiloval se Pán a poslal mi toto dítě, jež jsi, bratře, viděl. A proč musel jsem z počátku choditi samotén? Ach smutná vzpomínka. — Měli jsme dítky dvě, to které mne nyní vodi zemřelo dříve — a to druhé — ach to dítě — to ubohé dítě, o těžké vzpomínky na ty chvíle nešťastné, o kéž by toho nebylo — my dítko to sprovodili se světa hladu, nouze nás dohnala. Manželka moje dosud žije; až zemře, stejný se mnou ponese díl. — To co řekl jsem jest hlavní, co ztěžuje mi cestu na věčnosti; on

každý člověk má nějaký ten poklesek, měl jsem i já, ale to ostatní bylo nepatrností proti hříchu tomuto. Ditko první, kteráž nyní vodi mne, zemřelo na půl třetího roku před tímto, jemuž život zmařen byl. Nebylo by nám tak zle bývalo, ale ten svět strhl nás do hry a my upadli v bídu největší. Kdo mnoho žádá, nemívá nic.

* * *

CLXIV.

Když Kristus tázan byl na největší přikázání v zákoně, odpověděl: „Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, z celé duše a z celé mysli své; bližního pak svého jako sebe sama“. Drazí spojenci! vizte jak veliká to povinnost — láska — jak veliké to slovo a jak málo dosud pochopeno i od bratří a sester spiritických. Mnozí bratří domnívají se, že postačí jim obcování s duchy ku spáse věčné — avšak bohužel to jest veliký omyl. A vězte, pravím vám: lépe nebýti spiritou, než býti jim a nečiníti povinnosti poslání svého a povolání svého na zemi této, a neříditi se poučením ze říše záhrobní. — Každý člověk má na sobě dosti skvrn na odpykávání, se kterými do pozemí tohoto ku zkoušce se provtělil, aby omyl se ve prameni vody živé, tekoucí ze říše záhrobní do říše tělesné. A protož, přátelé moji, neleňte, omývejte se vodou tou nad křišťál čistší světa tohoto, vodou neposkvrněnou blátem a kaluží hříchů pozemských. Končím kratičké řádky svoje — s Pánem Bohem žijte dále ve práci sesílané a žehnané Otcem všech.

* * *

CLXV.

Sděleno při čtení knihy „M. J. Hus na koncilu Kostnickém“, kterou psal Pogius.

Aj, bratře můj, pravdivě psáno jest zde vše, co zakusil jsem — a díky Bohu, že popřál mi síly, abych mohl vykonati zkoušky své. Jak radostí opojen duch můj vzletěl ku Pánu nebes, když vybaven na hranici, kamž hříšným světem odsouzen. O krásná to věru chvíle byla pro mne, již není mi možno ani oceniti a

tobě, drahý bratře, vysvětliti. — Poruč i ty život svůj do rukou Otce, Syna Jeho Ježíše Krista i Ducha svatého a věrný zůstaň té Pravdě Boží. Nelekej se ničehož, kde Bůh, tam nemůže zloba světa — a byť i na tebe se sápara, neuškodí tobě, jako neuškodila mně. Každý člověk, který pozná pravdu Boží má věrným jí býti — a protož i ty pocífuť vše ze hloubi nitra svého, neleň a pilným buď života svého strážcem, aby snad zloděj neukradl tobě hřívnu Otcem darovanou. Tak miluji já vás, drazí bratři a sestry, kteří poznáváte to pravé učení Kristovo, kteří hotoví jste všude veřejně je vyznávat i kteří těšíte se: kéž i trpěti byste mohli pro onu pravdu svatou. Dnes pálení již nebudete, neboť Bůh Otec náš zřel na činy světa tohoto a omezil, že nesmí pácháno býti již takové bezpráví a zločinstvo, jaké pácháno bylo ve středověku na mně i jiných; avšak proto přece může přijíti doba, kdy třeba síly duševní bude zapotřebí i jiným. Stůj vždy pevně a statně a věz, že neopustí tebe Otec, když věrným Jeho dítkem se staneš. Já odcházím — vyříd' přátelům mým a zároveň i tvým vřelý pozdrav ode mne a přání, aby věrní zůstali vždy té poznané pravdě Boží. S Bohem.

* * *

CLXVI.

Pokolení lidské obrací se dnes ku dvěma stranám, u nichž hledá svoji spásu. Avšak, drazí moji, málo platí ta i ona strana veškerému lidstvu, obě jsou spíše ku škodě než k užitku. A které asi dvě strany jsou to? — ptá se mnohý z vás. Nuže vězte: Jest to strana, jež popírá život za hrobem, jež popírá Boha a vše, co souvisí s duchem a prací duševní — druhá pak strana opět ta, která z víry udělala řemeslo, aby z něho tržila pro měšec svůj. Jest to nevěrectví a klerikalismus, čili strana kněžská. Drazí moji! Vy nehledáte ale doufám nikdo spásu u té ani u oné strany, neboť poučení jste o skutečném životě záhrobním, víte co činiti máte a jste poučení i o víře v Boha lépe než ostatní svět neznající vědy vaší, víte dobře, kde hledati máte svého Boha, že ne tam či onde — nýbrž jak řekl Kristus oné Samaritance: „ani tam na té ani na oné hoře ctíti bude lid Otce, nýbrž v duchu a pravdě.

Ctěte i vy, spojenci Boha v duchu a pravdě, a naleznete mnohé, co snad jste dosud nenalezli. A jak máte ctíti Boha v duchu a pravdě? Drazí moji! vizte kolem sebe, vidíte samé bratry a sestry, a oni všichni mají poznati to, co znáte vy; protož buďte jim příkladem, činite jak ukázáno vám od nás ze říše druhé, domoviny to duchů i pravé domoviny vaší, kamž jednou přijdete. — Milujte se navzájem a tím dokážete, že i Otce v nebesích milujete jak sluší se na pravé dítky Jeho.

* * *

CLXVII.

Kdybych dnes žil, byl bych také spiritou, a víte proč? — Jak já na to vidím za hrobem, tak se mi zdá, že to jde na svět onen kýžený ráj. Co jest vám? Pak-li souží vás nějaké utrpení, tu víte, že tím pykáte za minulý hřích a že tím právě blížíte se ku pravému blahu, až přijdete za hrob. Pak-li máte se dobře, tu zase víte, že nemáte si zakládati na tom, nýbrž že to vše máte jen půjčeno, z čehož účet klásti jednou budete. Protož nikdo nezakopávej svěřenou hřivnu svou, ale hleď, abys jinou získal.

* * *

CLXVIII.

Bratři a sestry, zpíváte píseň „Na shledanou v onom lepším kraji“ povězte mi, jak si představujete onen lepší kraj? „Milý bratře, my rozumíme tomu asi takto: doufáme, že nalezneme odměnu za ony utrpené zde strasti a boly a že více otevře se duševní rozum a rozhled náš, abychom viděti mohli, jak dále jíti máme, ale víme těž, že jsou za hrobem bratří, kterým hůře jest než bylo jim na zemi“. — „Ano, máte všickni pravdu, ale hlavní, co činí lepší kraj, jest to, že jest tam mezi duchy pravá láska a nehynoucí. Pravíte, bratří, že za hrobem jest také zle mnohým, ano ovšem, avšak kdo brání vám, abyste vy si nevydobyli pravý onen lepší kraj, aby vám nebylo zle? Pán sílí každého kdo pracovati chce, takže velké pokušení zdá se mu malým a těžké utrpení lehkým býti; však první povinností každého, by sám napřed

se přičinil, vždyť i světské přísloví praví: Člověče, přičiň se a Bůh ti požehná. — Nemyslete si však nikdo, že ujdete tomu, co souzeno — co sami před zrozením jste si volili — nikoliv — neujdete. Avšak když přičiní se člověk v životě cnostném a po dobru touží, tu mnohem lehčeji vše nese a věřte, i umírněno mnohé bývá. Když však nechce se starati, tu ta tíž osudu mnohem větší váhou padá na každého a tím stává se, že mnohý klesne; kdyby se přičinil sám svými dobrými skutky a cností svou, pak byl by neklesl — a ušel by mnohému. Jest to asi tak: Někdo by někam šel — aby tam šel, byl by jeho úkol. Ale on na té cestě užije otravného pelyňku — nápoje škodného duchu i tělu — a tu třeba padne na zem a učiní si ránu. Tato rána však nebyl jeho osud, tu učinil si sám svojí neopatrností. Kdyby byl šel rovně, byl by došel bez úrazu a tím ráně mohl také ujíti. Podobně i v životě. Každé zlo táhne za sebou opět jiné zlo, které mstí se na něm. Kdyby někdo někomu ublížil dnes, třeba okradl nebo zabil jej, odejde za hrob, trpí, znova se rodí a je okraden nebo zabit sám — to je osud. A pak-li dopustí se opět viny nové, tak dlouho lpí na něm, dokud ji nenapraví a i v životě mimo osudu mu činí obtíže.

* * *

CLXIX.

Sděleno při odhalení Husova pomníku.

Svět raduje se tam, kde okázalost s nádherou se objímá a vy zalezli jste sem a s pokorou čekáte na příchod náš. O dobře učinili jste, málo v té směsici toho pravého citění pro drahého toho bratra byste našli. A protože když vy cítíte pro něho a chcete ctíti a milovati jej, proto raději milovati v skrytu a upřímně než vycházeti na rohy ulic a na náměstí jako fariseové a tam kasati se nádherou. Pracujte v skrytu a Otec zjevně odplatí vám.

* * *

CLXX.

Vše co živo, co kolem nás se hýbe, co dýše, co roste, co pohybuje se byt i sebe méně — vše oživeno jest duší; avšak,

bratři moji, ne duši takovou, jako duch je váš — duch lidský. Drazí spojenci, měl bych mnoho mluvit k vám o velikosti toho tajemného, co zahrnuto jest ve všemírové říši, na kterou patříte jako na hluboké moře pokryté stotisíci, ba miliony hvězd, které všechny jsou podobny zemi vaší — avšak mnohé stokráte, tisíckrát a ještě více větší. Vše žije — pravil jsem vám — a vše oživeno jest duši. Pokud však trvá tato duše u živočicha nemyslicího, nevidicího za hrob jako vy lidé? Ta duše jeho učí jej vyhledávati sobě jen potravu a více ničeho, dává mu jakýsi pud sebezachování, který chrání jej před nebezpečím hrozícím od jiného tvora, či od čehokoli jiného. Není to tedy duše, jíž běrame za jedno s pojmem duch — nikoli — jest to jen jakýsi přeměňující se obal pravého ducha, který nepoznal ještě v sobě jiskru vyšší — ducha skutečného. Avšak duše tato musí se třibiti, musí dál, musí se čistiti, aby stávala se řidší a lehčí, její bytnost, obal musí se státi průhlednější, aby mohla přijmouti — či v sobě poznati něco daleko vyššího, co není z této země, totiž: Ducha Božího. Kdy asi počíná duše přijímati ducha vašeho, malou to částičku samého Božství? Tenkrát, když již vyčištěna je tak, aby mohla odpovědna byti za činy své. — To stává se, když vstane poprvé s tělem spojena lidským. Pro dnes dosti; jest to poněkud větší dávka na vás, spojenci moji.

* * *

CLXXI.

Milost Boží oblévá tento svět; vše raduje se, co probuzeno ku novému životu, co zástupů již jásá pod korouhví svaté a vznešené Spiritie! O milování drazí, radujte se i vy, vzlétejte výše v každé myšlénce své, při každém slově; važte každého slova než přenesete jej přes rty svoje a Pán žehnatí bude díla vašeho. Milost Boží zůstávej s vámi, pokoj jeho, klid a mír svatý plniž duše vaše.

* * *

CLXXII.

Nový ráj přichází na tento svět. Vůle Otce našeho otvírá ruku svou a sype z ní požehnání duším zarmouceným a toužícím po vykoupení z tenat lží, klamů a podvodů. Milovaní drazí! I vás obdařila štědrá ruka Boha nejlaskavějšího a proto važte si drahých darů, které marně byste hledali ve světě hmótném. Já málo jenom píší vám; avšak přeji vám z hlubokého srdce, abyste co nejvíce nashromáždili sobě hřiven, jimiž hospodařiti jest povinnosti vaší. Pracujte dále ve jménu Pána, já odcházím od vás.

* * *

CLXXIII.

Pochválen buď Pán Ježíš Kristus. Čím šlechetnější jsou skutkové vaší, tím těžší váha jejich. S Pánem Bohem.

* * *

CLXXIV.

Veliké věci učinil mi Ten, Jenž mocný jest a jehož jméno jest svaté! Tak volám s oním prorokem ze starého zákona, jak známo asi bude vám. O zajisté! veliké věci tvoří Otec a nás všech duchů Stvořitel. Co světů krouží vesmírem, co oběžnic, milionů tvorů na nich žije! O nejmilejší, krátký ještě jest obzor a dohled váš, abyste vše mohli uzříti a obdivovati Tu mocnou ruku Pána všech. Tam záře kolem ozařuje bratry, tam zážeh té záře svaté krásli líce sester láskou k sobě lnoucích. — A milení! Z té záře svaté i k vám zaletěl a ustavičně zalétá paprsek světelný, svitící jako pochodeň do země vaší, která dosud do tmy zahalena jest a jen tu a tam slabý pablesk otvírá srdce lidstva svitem svým. Však těšte se přátelé moji, pracujte věrně na roli Paně, vždyť jste volni, nic vás nepoutá, žádná tíž neváže duchy vaše ku světu tomuto — pásky jste přetrhli; proto jen vzhůru, vzhůru — tam kde Otec lásky kyne vám. Pro dnes ukončuji dílo vaše, poručte vše do rukou Jeho, On dobrým Otcem jest. Buďte pevní v dů-

věře v Něho — byť kolem vše se bořilo, Otec neopustí dítky své.
Žijte v lásce, s Bohem !

* * *

CLXXV.

Sešli jsme se na chvilku, abychom poučili se navzájem a vyměnili spolu — my bratři záhrobní s vámi v těle žijícími — několik myšlének : protož, drazí spojenci, přijměte co dobrého a přikryjte hluboko do srdcí svých, do duše své, aby neuniklo, aby vítr nesvál ono símě. O bratři, ani nevíte, jak bolestno jest nám za hrobem, když vidíváme, že práce naše marna mnohdy bývá tu i tam u mnohých našich přátel duševních — přičiňte se vy, bratři a sestry, Pán požehná, vždyť nežádá nic nemožného na dítkách svých. Ukončete s Otcem, Synem i Duchem svatým dílo své.

* * *

CLXXVI.

Milení bratři a sestry, maličko dáno jest dnešního dne vám, buďte spokojeni však a beřte příklady pro život z každého drobtu, který z úst duchů, vašich bratří záhrobních spadne mezi vás a zajistě dobře bude vám. Víte však, že nesterpně mluví a smýšlí bratři záhrobní — jedni hledí vás klamati a šáliti, však i to dobré jest pro vás, neboť tím učení jste opatrnosti a učení jste, že ne každému věriti máte jako pravému, vždyť: ne každému duchu věřte, ale zkoumejte duchů, praví pismo vám. Jsou ale také bratři, kteří dobře smýšlí o vás — o vaše duchy — aby jednou blažení a šťastní byli; a těch poslušni buďte. Proste Otce vždy za posilu, aby osvěceni byli jste rozumem zdravým, aby posouditi jste dovedli duchů a On posilní vás, že poznáte vždy, zda-li klamání jste či nikoliv.

* * *

CLXXVII.

Každá práce má nejtěžší počátky; podobně tomu i s prací duševní. Žádá-li někdo přesvědčení býti ve spiritismu, tu málo

prospívá jemu, pak-li by jednou neb dvakrát obcování s námi byl přítomen, každému však, kdo opravdu touží po pravdě živé, dostane se žádoucí jeho touhy splnění v míře nejvyšší. Vše jíti musí zvolna jen, neboť tím třibena jest jedna z nejpřednějších cností — trpělivost. Ani my duchové nevyhýbáme se tomuto úkolu, neboť vizte: co mnohdykrát namáhání a práce nám dá, než připravíme tělo některého bratra či sestry, aby schopným se stalo ku projevům našim. Každé tělo není stejné soustavy, jedno hustší, druhé řidší a tudíž ani projev nemůže býti všude stejně vypracován. Nebudiž vám to však, spojenci naši, nikomu nepřijemno, Bůh dobře ví, co dobré jest — a vaše práce duševní stejná jest ať mnoho či méně zvíte, později vynahrazeno vše bude vám. Jen pracujte vždy se stejnou horlivostí a s upřímností na roli vědy tak drahé, tak vznešené, ta svatá téměř býti má vám. Vizte vůkolní nevědomé bratry — co oni vědí a co víte vy — vy znáte pravdu Otce našeho i vašeho, vám slétlo světlo věčné již do života tělesného, kdežto jini pachtí se za požitky malichernými této země. O bratři, sestry, přátelé moji! Jak děkovati měli byste za dary vám dané, nedovedete nyní v těle posouditi; avšak až opustíte žalář — tělo vaše — pak v novém kraji, v krásnější říši, v pravém domově uvidíte, jaké milosti dosáhli jste na zemi. Končím krátké svoje sdělení, které dovoleno bylo vám podati; žijte šťastně na duchu vašem, poznávajice více pravdu živou.

CLXXVIII.

Národ oslavuje narození největšího učitele, který kdy na zemi této v těle žil. Avšak přátelé — co jest tato sláva? Povrch, jen povrch — a jen tu a tam málo v nitru. Ježíš narozen chudíčký — v chlévě; drazí moji! Rozvažte ta dvě slova: Ježíš a chlév. Bratři a sestry přirovnejte se ku onomu chlévu, kde vůl a osel zahřívali Ježíše; buďte i vy tak prostinci jako ten chlév a nevinni jako ona hovádk. Zahřívajte tu Boží pravdu, kterou poznáváte a která — v podobenství řečeno — znázorňuje vám Ježíše; zahřívajte ji čistotou duše, upřímností a láskou k sobě navzájem i ku všemu pokolení lidskému. Jako ona dvě hovádk

dýchala na Ježíše, by zimu netrpěl — dýchejte i vy dobrými skutky a pravda, kterou jste poznali, též nebude trpět zimou nevšímavosti a nezanikne v reji světovém v srdcích lidských. — Prostota a nevinnost budiž vám odkazem mým.

* * *

CLXXIX.

Aj! Pán s vámi, pokoj a mír rozhostí se v srdcích a duších vašich! A nový rok přichvátal, vy slavíte jej, že opět jeden uprchl do říše minulosti, jeden rok utrpení v tělech vašich. O radujte se, že o rok blíže přišli jste vstříc ku zlaté svobodě, dané vám Otcem za hrobem. Milovaní! vizte co bojů tu v tom těle lidském — a jak dlouhý zdá se vám den, týden, rok. — A což teprv ti ubožáci, kteří to božské světlo, které poznali jste vy, dosud nepoznali; ti touží jen po tom, co pomíjející — a bohužel ani toho se jim nedostává. Avšak, drazí, netužte po tom, co svět dává vám, ale po tom, co Otec dává. Já s Pánem Bohem odcházím a přeji vám, aby láska vzájemná v nastávajícím roce zkvétala mezi vámi, aby strom sjednocení, milení bratří a sestry, neosýchal, ale čím dále tím více nad vámi řídil haluze své.

* * *

CLXXX.

Drazi přátelé! duch můj přichází k vám, aby mohl sdílet se s vámi a dle moudrosti poučiti vás. Co jest největší přikázání každého člověka? Největším přikázáním a povinností na zemi této pro každého jest: Nade vše milovati Boha. Co jest to, jak asi máme si to vysvětliti, milovati Boha? Jsou bratři zde na zemi této žijící, kteří praví: »Já miluji Boha; ale tomu a tomu, který mi ublížil — neodpustím! Bratři moji, co zdá se vám, jest to láska pravá, která takto mluví z úst toho či onoho bratra zde na zemi? Může milovati Boha ten, kdo nemiluje bližního svého? — Doufám, že poznáváte, že nikoliv. Jak může milovati někdo Boha, kterého nevidí, pak-li neodpustí bratru, se kterým se stýká každý den a což více, pak-li nenávidí jej? Boha milovati jest: 1. Milo-

vati bratra svého, každého v celém člověčenstvu, odpustiti mu i — nepříteli; 2. pracovati ze vsí síly pro ducha svého a tím i pro ostatní. Tak asi vypadati má v krátkosti řečeno — láska k Bohu.

* * *

CLXXXI.

Přátelé, pamatujte sobě toto: V říši duševní jsou dvě síly, které ustavičně proti sobě bojují. Jest to síla dobra a síla zla; síla duchů dobrých, kteří pracují láskou a všude dobro a lásku rozsévají, a síla duchů zlých, kteří by rádi všude rozsili zhoubu a zmar jak na duše lidské, tak i na přírodu a zkrátka na vše. To jsou dvě síly, jež ustavičně proti sobě stojí, každá přeje si míti vítězství — a vítězí vždy ta, která převládá. Proto drazí moji! kdyby přišel k vám bratr neb sestra, tuze nepokročili vy spojte pevně myšlenky své, jak poučení jste, zašlete je — byť i jen s vroucím povzdechem ku Bohu svému a On pošle síly vám tolik, abyste přemoci mohli nátlak zlý. Pak-li byste ale nejednali správně s bratrem takovým, aneb se jemu ještě vysmívali a přáli mu toho zlého které má, tu silíte jej a tím přitahujete k němu onu druhou sílu zla, kteráž pak přemůže vás a mohla by vám i nebezpečí způsobiti. Ve všem všude Bůh budiž vám vůdcem!

* * *

CLXXXII.

Opět malý okamžik nadešel nám, kdy sjednocení stuhou lásky sešli jsme se ku vzájemnému otevření srdcí svých, abychom přijali jeden od druhého rady dobré a opět podali bratru svému, kterou ten či onen taktéž potřebuje. My drazí spojenci přicházíme k vám ze říše záhrobní, abychom učili vás mnohému. Učte se proto, přijímejte, uvažujte vše, mnoho toho jest za hrobem, co není vám dosud známo, co skryto jest tajemstvím; přičiňte se, abychom mohli rozevřiti onu velkou knihu tajemství a čísti vám z ní otevřeně. O přátelé, jak žasli byste a jak díky kladli Otci nejlaskavějšímu za dary dané vám.

* * *

CLXXXIII.

Duch: Povězte mi, co jest to duševní věda; čili jak říkáte obyčejně spiritismus? Ptám se vás proto, abyste dovedli odpovídati, kdyby se vás někdo tázal.

Vtělenec: My domníváme se, že spiritismus, ona v písmě svatém předpověděná třetí doba — Ducha svatého.

Duch: Ano; ale počkej: Spiritismus jest obcování s bratřími záhrobními, kteří připravují vás na tu dobu třetí Ducha svatého, o níž praviš. Až nastane, nadejde s ní i toužený mír a láska pravá na zemi celé; nebude třenic mezi národy ani mezi stranami různými, nýbrž všickni lidé budou si rovni — bratři a sestry. Avšak dále: Povězte mně, jak má člověk ku př. žiti zde na zemi. Co jest jeho největší přikázání?

Vtělenec: Dle Kristova učení a zároveň i dle vašeho jest největším přikázáním pro lidstvo — láska k Bohu a bližnímu.

Duch: Ano; ale co jest předně láska k Bohu? Dejme tomu, že by dnes někdo vám velmi chtěl ublížiti a zítra by vám skutečně již ublížil; vy pravíte, že máte lásku k Bohu — co učiníte?

Vtělenec: Povinností naši jest mu ze srdce odpustiti.

Duch: O ano, bratře můj; pravdivá jsi slova pronesl, ale hled kolem a viz, zda-li děje se tak.

Vtělenec: Bohužel neděje, neboť není zde ještě ona doba, kdy odpouštěti lidstvo si bude navzájem.

Duch: Pravda; ale vy máte býti světlem světa, máte býti příkladem ostatním — a činiti tak již nyní. O milujte se, bratři a sestry, jen z lásky dá se očekávati jisté vítězství. Nikdo nikoho nesudte, abyste nebyli souzeni sami — jakou mírou naměříte, takovou i vám odměřeno bude — řekl Pán a Mistr z Nazaretu. — Žijte dále v oné Božské vědě Spiritii, která sílíti má vás a vésti ku blahu zde i za hrobem.

* * *

CLXXXIV.

Co nejlepší, to ráda udělila bych vám, mám radost velikou, cítím slast a ráda přála bych vám, abyste také cítili. Lodička ži-

vota mého byla arci trpkou zkouškou pro mne, často potácela se na vlnách života pozemského, mnohá vlna přeletěla přes okraj a skropila bytost moji — a já v slzách omývala pak líce své. — Žila jsem opuštěna; svět zhrdal se mnou a já neměla onen pojem o tom, co vy nyní znáte; proto moje jediná útěcha byl potok slzí a zarudlé napotom oči mé. A proč — tážete se — asi byla jsem tak opuštěna? Nevinnost krásně jestiř odměněna za hrobem. Byla obviněna jsem, že zavraždila jsem dítko svoje — a já ubohá matka sama nevěděla jsem zoufalstvím co počiti, když nalezla jsem ubohého hošika v peřinkách udušeného. Byla jsem zatčena, odevzdána soudu a odsouzena na osm let těžkého žaláře. Když přestála jsem onen trest, zbylo mi jen od světa pohrdání a opovržení. A já přece byla nevinna. Avšak umyta byla tím vina ze žití předešlého. Žila jsem tenkrátě též co matka a zavraždila v minulém životě dítě matky jiné a ona pak též odsouzena byla na osm let. Nyní jsem odpykala sobě tímto trestem vinu ze života předešlého. — Buďte, přátelé, s Bohem! nikdo netrpí nevinně, třeba se tak zdálo vám.

* * *

CLXXXV.

Pokynul Otec a dítky poslušně poslušny jsou přání Jeho. Odcházím od vás; přijměte vše, co obdrželi jste od nás co příklady pro životy vaše. Beřte každý malý drobet a když dohromady dáte, nasbíráte celý koš; vždyť víte, že za Pána Ježíše sebráno bylo mnoho drobtů, mnoho košů a tyto drobtý nyní sypeme mezi vás, abyste i vy jimi se nasýtili. Protož, přátelé, ve Jménu Onoho Velikého, s Jehož pomocí jste započali, zase dokončete a On v každé chvíli síliti bude vás. S Bohem.

* * *

CLXXXVI.

Nechte maličkých přijíti ke mně! — pravil Pán a Spasitel náš Ježíš Kristus. Aj, milovaní! a na jiném místě řekl; Nebudete-li jako tito maličci, nevejdete do království nebeského. — Jak máme rozumněti slovům těm? Myslíte však maličké na těle? O nikoliv!

Ježíš myslil slovy těmi maličkými na duchu. A malým na duchu býti jest: ku každému stejně laskav býti, ku všem stejně povinností cititi, všechny stejně milovati, nebýti cti- neb chvályžádostivý a t. d. A tím, drazí moji, budete-li tak pokračovati, dokážete na sobě, že jste maličkými a takové zval k sobě Mistr náš Ježíš Kristus. Nic nečistého do nebe přijíti nemůže.

* * *

CLXXXVII.

Co jest to asi v životě vašem? Často nedovedete sobě vysvětliti různé příhody, jež zdají se vám býti jaksi nepochopitelnými. Proč asi tak se stalo a ne jinak? Lidé hádají všelijak: jeden řekne náhoda, druhý podobně — a což mám říci já? — Není náhody, vše ale řízeno je rukou jinou, silou rozumovou, duchy, kteří vše řídí ku pokroku ano i ku zkáze vtělcův. Drazí moji! naříkáte často a nejen vy, ale i ostatní lidé — tam stalo se veliké Boží dopuštění, tam opět nepochopitelným způsobem vypukl oheň a t. d. Čím, to nedovede si nikdo vysvětliti. Kdyby dnes lidé stali se cnostnými, nestalo by se tak, nýbrž vše bylo by řízeno jen ku dobru všech na zemi žijících. Avšak vše to, co nazýváte klením, urážkami bližních i Boha, škodění bližnímu způsobí různými; to vše činí vlivy lidstvu škodlivé, tyto přehají do výše, krouží kolem lidstva a tu stává se, když nahromadí se na místo jedno, že vypuknou často a způsobí neštěstí. Člověk ale, který věrně je oddán Bohu, neleká se ničeho; on ví, že nemohou mu uškoditi vlivy takové duchů zlých, poněvadž je chráněn silou jinou, totiž silou Boží. Přátelé, rozmyslete, co tuto podáno vám.

* * *

CLXXXVIII.

O přátelé, jak často od úst vašich běřeme vám kalich utrpení a hořkosti, nahrazující jej kalichem útěchy, síly a lásky naší. — Častokrát mnohá pokušení ano i pohromy přejdou kolem vás, že ani téměř ničeho nepocítíte. Síla Otce našeho posílá k vám do tohoto dolu útěchy pro každý váš bolestný vzdech, když v duši

vaši zaburáci to jako přival, když mnohdy zdává se vám, že toho či onoho byste nepřetrpěli; avšak když přijde ona chvíle útrap, tu přetrpíte vše často lehčeji než se domníváte. Mluvim k vám v podobenství, avšak každý z vás nějaké útrapy máš, měl jsi a cítíš jsi a přece díky Bohu — dnes praviš — díky Bohu, že nepodlehli jsem. Milovaní drazí, důvěřujte v každé chvíli v tu pomoc Boží a když bude nejhůře, ten Otec laskavý jistě pomůže.

* * *

CIXC.

Mnoho jest na nebi i na zemi věcí, které stvořil Bůh, avšak největším divem jest duch člověka. Přátelé, rozmyslete sobě, co jest duch. Jest to snad nějaký obraz, jež mohl by malíř nějaký malovati? Nikoliv. Duch lidský jest jiskra rozumová, částečka samého Božství, avšak přioděn vždy tak jak pokrok jeho toho vyžaduje. Vidící prostředník častokráte vidí duchy různých tvarů a přec všichni duchové jsou stejní, jen rozdíl jest v pokroku, následkem toho v obalu, v němž spoutání či přiodění jsou, čím čistší duch, tím jemnější obal — a když duch stane se úplně očištěným, dokonalým, pak nevidí jej již žádný vidící, poněvadž oko jeho jest příliš hrubé pro obal tak jemný, jakým duch dokonalý jest přioděn. Buďte s Bohem.

* * *

CXC.

Miláckové moji, milujte se vespolek — pravil Pán Ježíš, Spasitel náš. Ach, přátelé moji, jak veliká to závěť a jak velký a drahý to odkaz toho Mistra z Nazaretu, jenž na dřevě smrt kříže podstoupil proto, aby ukázal, jak drahou jest Mu ta Boží pravda, aby ukázal, jak miluje všechny, celý národ, veškeren lid. O ano, přátelé moji, mějtež i vy hluboko v srdci zarytou tu posvátnou vědu, ten drahý spiritismus; ať posmívají se vám, ať hází hanu a potupu na vás, ať uplývají vás, ať klamy steré okolo vás rozšívají, vy věrní buďte tomu, co poznali jste, tomu pravému učení pravých a věrně s vámi myslících a cítících bytostí záhrobních

— duchů. Jen věrný spirita hoden jest býti skutečným bratrem našim a proto hleďte býti vždy a všude vzorem všem a světlem celého dnešního světa.

CXCI.

Draží moji přátelé! Kristus učedníkům svým, když na této zemi žil, říkával: miláčkové moji, ditky mě.... A milování! zdaliž i vy nepřipadáte nám jako ditky, jako žáci, které my poučujeme, vedouce vás od písmenky ku slabice, od slabiky ku slovu atd., až celou knihu rozevřítí bude možno nám před vámi a říci vám: Dnes na vás jest, abyste vy opět učili jiné jako my učili jsme vás. — Draží bratři a sestry, jen směle, jen ku předu s vytrvalostí neoblomnou; a vzhůru srdce, mysl ku Bohu, celou bytost do vůle Jeho a pak nedotkne se vás nic, co škoditi by mohlo vám.

* * *

CXCII.

Mnoho nás bratří a sester záhrobních chodí pospolu a obyčejně vždy ti, kteří jsou v pokroku jednom. Za námi mnozí ještě chodí jiní, kteří opět jsou na nižším stupni dráhy duševní a ti jen z povzdálí prohlédají a touží mezi námi býti. Vidící prostředník vidívá různé a různé družiny naše a my všichni putujeme na místa Pánem vykázaná, ku práci nám určené. Proto není doměnkou, když řekneme vám: Bratři, na shledanou! — My shledáme se všichni a nerozejdeme, ale až všichni užijeme svůj pokrok stejný pospolu. Nyní, když přicházejí po smrti bratři a sestry za hrob, také se sejdou se svými milými, ale jen na krátko (nejsou-li v pokroku jednom) neboť kdo nemá vykonaný cíl svůj pravý, ten musí teprve za hrobem pracovati ve vůli Páně a pak přijde s duchy čistšími v nerozlučné setkání. Prvé odpykati chyby a pak teprv blaha nalézti pravého jest úkol každého ducha.

* * *

CXCIII.

Pán Ježíš na tomto světě když národy učil lásce Boží, když učil je milovati druh druhá, bratr bratra, tu před svojí smrtí odešel na poušť, aby připravil se silou Otce ku smrti své, ku poslední chvíli na zemi této. A přátelé — z této chvíle, kdy Ježíš odešel na poušť a 40 dnů tam pobyl, učiněná půst. Drazí spojenci, co jest to půst? Vaší pastýři cirkve praví: V ten čas vystříhati se má každý křesťan masitých pokrmů a různých libůstek světa. — Dobré to ovšem; avšak — o spozdilci, to Kristus nenakázal, abyste vy do očí mluvili „posti se“! a sami plnili ustavičně své měšce za modlitby a mše, za něž peníze obzvláště v tento postní, tak vznešený čas do všech katolických chrámů se schází. Kristus postil se a hledal sílu u Otce svého v nebesích a i každý z vás hledati máte posilu svoji u Něho a řídití se v životě tak, abyste postili se od činů špatných; neboť řekl Ježíš: „Není hřichem co do úst vchází, ale to, co z úst vychází“. S Bohem!

* * *

CXCIV.

Milovaní bratři a sestry! Sešli jste se zde, abyste nabyli poučení pro život váš pozemský i duševní, jehož ovoce kdysi požívatí chcete za hrobem. Přišli jste pracovatí s námi — s duchy — a poněvadž vím, že nejste všickni stejně poučení o vědě této, chci poučiti vás krátkými několika slovy. Co jest tato věda, čili jak obyčejně říkáno spiritismus, jaké užítky přichází z něho pro život pozemský i duševní. Máme otázku: co jest spiritismus? — Spiritismus, drazí bratři a sestry, jest víra v obcování s námi za hrobem žijícími, kteří předešli jsme vás. Avšak, přátelé drazí, svět nerad o tom slyší — proč? Poněvadž zde hlášána jest pravda čistá, bez přídavku lži a mnohých klamů, které dnes obsypaly takoruka celý svět. A lid ubohý nemůže vyprostiti se z tohoto labyrintu a uznává vše dobré — co mu veleno; aniž svým rozumem rozřešuje a rozlišuje dobré od zlého. My bratři záhrobní víme, my přesvědčeni jsme o pravdách živých tam za hrobem; a rádi a s radostí navštěvujeme vás v tomto údolí slzí; my hlásáme

vám lásku čistou, nežistnou, my nežádáme na vás plat za služby naše a věrně chceme pracovati; pomáháme vám při každém kroku a naši jedinou radostí bylo by, aby celý svět poznal tu jedinou pravdu Ducha svatého, o níž božský Ježíš předzvěst učinil. To tedy byla by odpověď na otázku, co jest spiritismus. A nyní dále. Jaký užitek plyne ze spiritismu zde i za hrobem? Bratři a sestry, žijete zde v tom světě, jenž jest údolím bíd, údolím slzí a nářku. Proč asi zde jste? Musím promluvit vám nyní trochu více ku nitru duše vaší, musím sdělit, že přišli jste na tento svět nejen proto, abyste žili a tak odbyli život svůj pozemský, nýbrž proto, abyste odčinili skutky životů minulých, které nebyly tak dobré, jaké býti měly; jste zde jako herec na jevišti, jemuž svěřeno jest sehrátí úkol těžký a přece tak krásný, poněvadž po správném odehrání kyne mu odměna za hrobem. A právě proto, aby úkol váš dobře byl odehrán, přišel spiritismus na zemi tuto, poněvadž Otec náš i váš v nebesích dobrý jest a neopouští ditky i když od Něho se odvrací. On posílá jim vůdce, kteří kážou jim: «tam cesta pravá, kudy nezabloudíš, jen jdi po ní a přijdeš ke Mně». A v té krásné cestě veškeré svízele a bědy zdají se vám lehčí a menší, vy lehčeji je nesete, vy odevzdání jste do vůle Otcovy, neboť víte, že On stará se o vás a nedopustí na vás to, co sněsti byste nemohli. Vy máte pokoj a mír v nitru a za hrobem jistě cesty na další dráze pokroku ducha vašeho.

* * *

CXCV.

Na světě krása mnohá — a za hrobem také krása . . . jaký však rozdíl mezi oběma! Co na světě krásné světu se zdá, bývá klamem a bludičkou jen pouhou, která zavádí duše do jámy černé, odkud nebývá východu žádného. Vizte radosti světa. Vše se třípytí drahými skvosty a kameny a rouchy — ty duše však pod rouchy těmi — o ty bývají ubohé. O kdyby sebe viděly, jak nuzný jednou bude jejich šat, zhrozily by se — a odhodily roucha skvostná. Co platná sláva světa duchu, kterýž jednou těžkou ponese odměnu, že v rozkoších Pánu nevěrným se stal. Raději chudasem a otrokem býti na zemi než bohatcem a pánem. Den

života prechne jako rafie hodin od čísla jednoho ku druhému a pak — o pak rád bohatý chudým by se stal a rád pán otrokem státi by se chtěl svého otroka. To nese rozkoš a sláva světa. — A co jest rozkoš za hrobem? Tam jedinou jest rozkoší duchu to, co Bůh káže činiti, co na zemi Ježíš učil plniti, práci duševní konati skutky dobré a radovati se v jednom svaze, v jednom lásky vznětí se všemi bratřími a sestrami. Však, milení bratří a sestry, jak slabá mysl, jak nedostatečná řeč je vaše, aby vyjádřiti a v sebe pojmouti mohla to, co cítí duch vskutku blažený, to není možno říci vám — ale až jednou Pán zavolá na vás, jako na služebníky věrné, uzříte a pocítíte vše. Přičiňte se však, aby věrnými pravdě jste zůstali. S Bohem.

* * *

CXCVI.

Krátké spojení a opět rozloučení — až zas Pán pokyne, přijdeme opět k vám posílití vás a poraditi vám. Vždyť stojíme vždy při vás a chráníme, aby duch zlý neměl takového přístupu. Proto ale braňte se mu, všem duchům zlým, neboť oni jako lvi číhají na vás, aby vrhli se vám do myšlének a znečistili je. Věrný vzdech k Otci zažene vždy duchy takové. — S Bohem jste začali, s Ním opět dokonejte.

* * *

CXCVII.

Ježíš Kristus jest náš Učitel, náš Spasitel a náš Mistr; proč? Kristus, ten v Betlémě narozený Bůh-člověk přišel, narodil se... avšak ne tak, jak rodíte se vy, nýbrž tak, jak ještě žádný nenarodil se na zemi této. On přišel, vzal na se tělo zdánlivé, jako děcko malé — a rostl, učil se, ne však ve školách světa, nýbrž učen byl od duchů Božích. Od Jeho nejútlejšího mládí viděl duchy, slyšel jejich slova a odháněl Svojí vznešenou bytostí od sebe i od místa, kde se nalézal, duchy zlé. Vyrostl v muže, a tu počal lid vésti k Bohu, Otci svému. Jak vedl jej, jak ukazoval On Boha národům? On ukazoval Boha lidstvu jako Otce lásky, milostivého, odpouštějícího, milujícího a nanejvýše velikého. Tím zajisté lišil

se od svých předchůdců židovských. Ti ukazovali Boha zlého, trestajícího a ukrutného k tomu, kdo nebyl nařízení jejich poslušen. Tím jest rozdíl učiněn mezi židovským učením a učením Jeho. A On učil, draží bratři a sestry, pravdě; On učil: Milovati budeš bližního svého jako sama sebe; On učil: Co nechceš, aby jini tobě činili, nečin ty jim! On volal k sobě všechny, jež zavrhl svět a vedl je ku spáse věčné, řka: Já jsem pastýř duší vašich a bratr váš, všichni Otce máme v nebesích. To jest učení Ježíšovo. Tomu jste učeni i vy, a poněvadž On první takto volal k lidu, tedy On jest učitelem všech, i vás. Nyní dále; Ježíš je váš Spasitel — Jak to? Počínaje poslání po zemi této, přicházel Ježíš k tomu, aby národ povstal z bludů svých a hříchů i lži i podvodů a klamů, pak na místě všeho stavěl pravdu Boží jakožto zářící hvězdu nad veškerým světem. A hvězda učení Jeho vzešla, osvětila tisíce bratří a sester Jeho, že šli za Ním; osvětila i ty, kteří domnívali se, když spatřili světlý její trpyt, že konec bude učiněn řádění a poroučení jejich lidu ostatnímu, proto povstali a a vzchopili se, aby Ježíše za světské statky a slávu přivedli na stranu svou — a nepůjde-li to, aby Jej zničili. Ježíš to věděl; On také věděl, že kdyby přemluvit se dal ku přijmutí slávy, že zničeno bylo by vše, proč na svět přišel — a On chtěl přece vyvésti lid z bludů světského labyrintu — proto volil raději smrt. Jeho láska k lidu byla tak veliká, že nehrozila se smrti žádné — ani takové jakou podstoupil. Draží moji! On příklad dal všemu světu, že za nic na světě, i kdyby život to státi mělo toho neb onoho nemá odstoupiti od pravdy čisté a neporušené kalem pozemským a proto volá: Kdo za mnou přijíti chceš, vezmi kříž a následuj mne! Kristus jest příklad světu všemu — i vám, drazi. A proto berte Jej sobě za největší vzor — a za ním jděte rovně. On spasil nás svým čistým učením — a příklad dal jak trpěti pro ně máte, abyste spasení onoho došli. Kristus jest tedy Spasitelem vašim. Nyní, proč jest Mistr váš . . . Chodě po zemi svolal k sobě dvanácte bratří a řekl jim: Jdouce, učte všechny národy a Já s vámi budu až do skonání světa. — On naučil svět, naučil své apoštoly silou Boží vésti všechno stvoření ku pokroku; Sám pak síly této nejvíce byl mocným, neboť pouhé slovo Jeho bylo s to činiti divy a zázraky, Od Něho darů těch přijali učedníci a apoštolové, kteří

po smrti Jeho, obdařeni touto Jeho Boží silou, chodili z místa na místo a činili co Kristus činil. Kázali pravdu, uzdravovali a vyháněli duchy zlé, připravující tak půdu pro květ a ovoce slov Kristových. A bratři, dnes přicházíme i my jako na slova Ježíšova: Jdouce, učte všecky národy a Já s vámi budu do skonání. Za-
počínáme v době této učití ve jménu Ježíše, Mistra našeho, co On před 2000 lety započal, abychom dokončili. Protož moji milí učedníci i vy vstoupili jste do řad Ježíšových, protož jděte za Ním do celého světa, nestyďte se, kdyby snad haněli vás či plvali na vás — i Jeho haněli, i na Něho plvali — a byl Mistr váš — vy ale jen učedníci Jeho. Pokoj Jeho zanechávám vám, přátelé naši.

CXCVIII.

Mně se těžko žilo, já nebyl spokojen — a nejsem dosud, není, milí přátelé, všecko bohatství. Co mám dělat, v krku mne to pálí. Už tomu je hezky dávno, co jsem za hrobem — a stále jsem tak slabým. Pomodlete se za mne potom, já se budu modliti také; až přijdu podruhé, řeknu vám více. S Bohem.

* * *

CXCIX.

Co bratr první tuto sdělil vám, toho i já vás pozorny činím, neboť skutečně zapotřebí jest pevného odporu proti chystanému zlu; i v jiných kruzích budeme pracovati k účelu tomu. Ukončete dnes krátkou, ale vroucí modlitbou. S Bohem.

* * *

CC.

Draží přátelé moji! V toužných myšlénkách vašich přicházím, abych spojila se s vámi a dle možnosti a síly své a dle dovolení Otce nebeského, abych poučila vás. Vidíte moji milí, zde máte jen malou zahrádku, ale přijde doba, kdy všechny ty zahrádky malé, kterých nyní mnoho a mnoho je po zemi, spojí se

v zahradu velikou, uprostřed které růsti bude strom krásný, vydávající vůni do dalekých končin, nad nímž vzejde hvězda veliká a jasná — a osvětlovati bude celý okrsek zemský. My duchové připravujeme celý svět k tomu novému probuzení a k tomu obrození a povstání ze tmy ku světlu, my vléváme v duše lidské ty city, kterým říkáme cnost, mravnost a čistota duše. A třeba byly na mnohých místech odhozeny a pošlapány, přece opět u mnohých vzejdou, aby ovoce nesly krásné. Přátelé moji, štěpte i vy ty krásné city cnosti a mírnosti, odpuštění a lásky — a veliký kus práce uvidíte jednou vykonané za hrobem.

* * *

CCI.

Pokoj Páně přebývejž mezi vámi, moji drazí. Moji nejmilejší! Podejte sobě ruce ku bratrství pravému, ku lásce čisté, vzájemné, ku pokoře a odpuštění všech mezi vámi, aby nikdy vítr nenávisť a nesvárů nezhltil kvítí věnce, jenž dnešního dne přinesen mezi vás ku dalšímu vývoji v pravdě a poznání vašem — sebe samých. Láska Otce sílíž práci vaši. S Bohem.

* * *

CCII.

Co radostí působí to duchu, když vidí kroužek bratří a sester upřímně k sobě lnoucích, jedněch myšlének a jedněch tužeb. Po čem toužíte asi bratří a sestry moje? Snad po pravdě, po nás? My taktéž toužíme zase po vás, ale chceme, abyste nás dle možnosti poslušni byli a věrni, jako my věrni jsme k vám. Mnoho a mnoho, bratří, jest spiritů na světě, ale — mnoho povolaných, málo vyvolených. O bratří, chtějte i vy státi se vyvolenými pracovníky pro pravdu Ježíšovu, odvrzte vše světové a přilněte jen k tomu, co Boží, Pán žehnati bude vám v díle vašem. Svět ničeho nemůže dáti vám, leda trochu cti, jež pomíjí, jakmile sejdete s očí toho, kdo chválí vás; ale Bůh a my duchové, my věrni jsme k vám vždycky. A řekl Ježíš: Kdo mne vyzná před světem, i Já vyznám jej před Otcem svým nebeským. Protož nestyďte se nikdy

za pravdu, ale jděte dále za ní, dokazujte skutky, že ji milujete více než svět. My duchové přicházíme, abychom učili vás o záhrobních pravdách a tajemstvích, avšak vy vždy jedněch myšlének spojitých býti musíte a sloužiti více Pánu jednomu v nebesích. Milujte se, moji drazí a pracujte na vinici Páně dále. Čím více pro dobro a pravdu pracujete tím více otvírá se vám kniha záhrobní. —

CCIII.

Snové moji mi přerušili dřímání z doby dávné, já cítiti počal jsem jakési kouzlo, jež neodolatelně táhlo a pudilo mne... kam? Nevěděl jsem. Já cítil jsem, že někam jíti musím — a kam — to snad psáno v mém bylo osudě. Já se probudil ze dřímoty mrtvého spánku, v nový upadnuv sen, avšak čilostí a životem dýchající, v radosti jsem se probudil a hle! užrl jsem, že žiji. Cítil jsem že moje „já“ počíná dýchatí vůni z nepoznaných dosud květů vědění a cítil jsem, že ona vůně nepochází ode mne samotného, ale odněkud, kam vši mocí toužil jsem viděti, kam ale až doposud nemohl jsem. Nové touhy, nové chtění ovládly celou bytost mou, a já nyní probuzen volal jsem: „O Bože, jak dlouhý sen spáti jsem musil v té duševní ochabělosti, a Tys mne nyní probudil k tomu, abych pracoval, abych šel. Kam? Ku pokroku mého ducha, abych chápal se vyšších cílů, pro které stvořen byl duch můj — o Bože!“ To okamžik můj, kdy počal prvně chápati jsem život. Až dosud nebyl život můj životem, nýbrž pouhým živořením, plazícím se po zeměkouli za marnostmi světa. Nyní poznávám již, že povinnosti jsou daleko vyšší nežli v těle jsem se domníval, ba, že povinností jest vše, co ku blahu bližního schopni konati jsme.

CCIV.

Síla, láska, moc, dobro jest Bůh, slabost, neláska, zlo, závist, sobectví jest svět. Dnes povstává tato světová moc — slabost proti moci Boha. Kdo zvítězí? Vy, moji milí, stojíte ve službách Boha, za Něho. Za pravdu Jeho vyšli jste do boje. Zdaliž udržíte

se v boji, zda-li neprehnete v chvíli rozhodné a neupadnete opět v náručí pavučin slabosti světové? Věřte, moji bojovníci, mám strach o vás, snad nadejde doba, kdy oběti klásti bude vám na oltář pravdy; zda-li dovedete položit daru obětného? Či vrátíte se nazpět? O bratři, sestry, věztež však, že pro Boha snéstí nějakou tíž jest blahem a štěstím. On, ten Bůh nechává vás zde, abyste zkoušky své mohli propracovati — a jde ku pomoci vždycky. A ten, kdo pro pravdu trpí, nalézá odměnu věčného blahoslavenství; neboť řekl Ježíš: „Blahoslavení jsou ti, kteří protivenství trpí pro spravedlnost“. S tím odcházím od vás; buďte pevní, moji spojenci, jen pevní, pravou mějte důvěru, pevnou vůli a Bůh pomůže Svojí velemocnou silou vám vždy.

* * *

CCV.

Drazí moji obcovanci! Chci dnešního dne vysvětliti vám, co znamená asi slovo „pravda“. Přátelé, co jest pravda? V srdci každého člověka jest jakási struna, která, pak-li dotkne se jí myšlénka nějaká, tedy se zachvěje; někdy zvukem pozachvívá libým, milým a radostným, někdy opětně smutně a teskně. Vy počínáte poznávati cit vašeho srdce, jsou vám známy zvuky z druhého světa, ze říše duchů — a tu cítíte dle vnitřního puzení, kdy pravda jest vám podána a kdy lež. Sudte vždy dle srdce, pak-li srdce vaše i svědomí protíví se tomu, co řečeno vám, tedy jste oprávněni požádati za náležité vysvětlení; neboť zlo, ať u ducha záhrobního, či u člověka, nemůže libými pocity naplniti city vašeho srdce. Je-li dobro a pravda, tu cítíte blaho, je-li zlo a lež, co cítíte? Smutno a odpor. Pracujte na vinici Páně jako věrní pracovníci, Pán požehná vám poznáváním svaté, čisté pravdy. — S Bohem!

* * *

CCVI.

Slunko zapadá, aby opět ráno vstalo a svítilo vám po pouti dne celého. Drazí bratři, i život váš zapadne jednou jako slunce, avšak zase jako slunko, proto, aby opět v novém jitru za hrobem

vstal a svítil pozůstalým po vás pravdou a láskou, aby svítil na cestu všem potomkům jako předchůdce, aby pomáhal boji vésti všem, kdož po něm bojovati budou. Den váš budiž obrazem života vašeho, ráno rodíte se jako děcka, aby láskou svítili jste ku lásce rodičů, rostete a silíte a láskou dýchati učíte se ku Otci v nebesích — umíráte tělem — den se končí a opět s láskou přicházíte ku pozůstalým. S Pánem Bohem.

* * *

CCVII.

Pokoj Páně přebývejž mezi vámi a moudrost Jeho buď vodítkem vám v žití. Drazí bratři a sestry! Celý život váš jest jednou velikou chvílí — jak zdá se vám a malou, nepatrnou vteřinou — jak opět zdá se nám. Bůh Otec vidí vás, silí vás, pečuje o vás a sesilá duchy k poučení vám, aby v té chvíli stali jste se dokonalejšími, než byli jste v té době, když měli jste život svůj bráti na sebe. A moudřími buďte bratři a sestry, neboť moudrost, rozum jest zářící hvězdou vašeho života, jež přivede vás ku cílům věčným, ku cílům dokonalosti, ku cílům poznání sebe samých a ku pravdě věčné, která zřídlo běře u Otce — vy moudrostí svoji poznáte Otce. — Toť cíl váš, pro nějž Bohem kdysi stvoření byli jste jako dítky — a dnes kráčíte, aby přišli jste opět k Němu jako dokonalí muži. Životem kráčejte zmužile, nelekejte se světa; neboť zlost a vztek světa nemůže škoditi duchu, ale naopak prospívá mu, neboť právě tím, když pokoušení jste, učíte vážit si sobě dobra věčné lásky, bez níž spásy není. — S Pánem Bohem!

* * *

CCVIII.

Jděte, přátelé moji světem a ptejte se: Co jest dobro? Co vám odpovídá svět? Radosti mé, rozkoše mé, útěchy mé a slasti těla — já obejmů tebe, ty člověče, jen pojď ke mně blíž a ucítíš, jak blaho bude tobě v mé náručí. Ptejte se však dále: Jak dlouho potrvá ta radost, kterou světe tak rozkošnou mi líčíš? A co od-

poví svět vám? Tak dlouho, jak dlouho mně zlem sloužiti budeš, tak dlouho, pokud mně kupovati budeš za svědomí své a duši, kterouž mi dáti musíš, chceš-li mé radosti znáti. O bratři a sestry — tak chce svět. Dejte mu mozoly, dejte mu krev, dejte mu jmění — a on řekne vám: chci ještě svědomí a tvou duši. Či jest však svědomí a duše? Snad jest to dílo světa, že na ně nároky činí? O není! Svědomí nepatří světu, duše nepatří světu, nýbrž Bohu, z Jehož rukou vyšla a k Němuž vrátiti se musí. Jděte proto i vy k Němu, bratři a sestry; svět budiž vám stranou a přijdete ku zahradě růží kvetoucích — třeba cestou tu i tam trním zbodeni jste byli. S Bohem.

* * *

CCIX.

Draží moji! Pozorujte vše kolem vás, pozorujte každý kout velikého vesmíru kolem, jak mocné klenutí se prostírajícího, pozorujte ty hvězdnaté oběžnice nad vámi se vznášející, pozorujte ten čistý, modrý vzduch do výše se pnoucí, pozorujte slunce nad vámi svými paprsky sálající, ba i měsíc, a všechno, vše. Co uvidíte kolem, nad sebou a všude? Velikou moudrost vším procházející, ze všeho zářící a všude sálající silou, která volá: Veliký jest Ten, který stvořil a svaté jest jméno Jeho až na věky. Draží moji! Ze všeho možno souditi o moudrosti a moci Boha, každá bylinka, jež v krátkosti ze země vypučí, bude vám hlásati o slávě Boží a lupínky své obrací k slunci moudrosti té. Každý brouček radovati se bude ozářen paprsky slunce a vše kochati se bude v radosti a plesu. Jen to pozorujte a mnoho naučíte se. Co však duše lidská činí? Zda též ta duše, ten odlesk Božské moudrosti se raduje a zda každá duše vznáší se též na peruti touhy ku věčnému tomu zřídлу moudrosti? O kéž by tomu bylo tak! — Však není. Jsou duše, kterým vše více, více lichotí než to, co co právě líčeno. Jedna duše řekne: Není té moudrosti, není Boha, není života věčného, vše jako náhodou utvořilo se během času, vše jest pomíjející, nic věčného; druhá zase obrací se ku světským formám, které tu Božskou moudrost hledí omeziti a zvrátiti na pouhé modly — a modlám těm koří se tisíce, tisíce stvoření.

Co jest svět? Vše pomíjí. Pohleďte kolem. Jděte ku radosti světa, hleďte u něho naléztí útěchy, radujte se s ním, dlouho-li potrvá radost vaše? Chvilí malou a nový zármutek a nový žal naplní vás. Kdo ale dovede povznést se nad všechny ty pomíjející věci světa, kdo dovede duši svoji podříditi pouze jednomu velikému zákonu moudrosti Boží, ten nikdy nermouti se, neželí, neboť ví, že vše, co děje se mu, děje se z vůle Boží, že dítí se tak musí a on radostí nad poznáním svým vytržen, děkuje za vše, i za utrpení své. Neboť vězte draží! Každý svůj osud nesete, jaký zvolili jste si před zrozením; podle dnešního vašeho utrpení souditi můžete na činy vašeho života předešlého a dnešní život stává se osudem života příštího. Žroditi zajisté musíte se každý, neboť pokrok veliký stojí před vámi jako mocný Pán, k němuž jíti máte a u něhož dosíci máte všeho, co duši vaší prospívá. Proto pracujte; jen z práce možno najíti ovoce dobré, které sladkým býti může — čím menší však práce, tím menší výdělek, čím pilnější práce, tím větší odměna na dráze pokroku vašeho. S Bohem.

* * *

CCX.

Draží moji přátelé, povězte mi, co nejvíce vás blaží? Život váš jest lodičkou na vlnách světa, jednou lodička vaše zvrtně se tam, podruhé jinam; avšak dobrý kapitán dobře ví, jak lodičku řídití a nenechá, aby zvrtila se nadobro. Jděte ku světlu, co naleznete v něm? Jděte do viru radostí, co užříte a naleznete, co přinesou vám, snad užitek? O bratři moji a sestry; svět nemůže dáti vám užitku pro ducha vašeho, ba i hmota často strmacená podléhá vlivům nečistým. Zde mezi námi však nalézáte úlevu a skutečnou radost, neboť zde nejen že duchové dostávají poučení pro celý život váš, nejen zdejší, ale i věčný. A i hmota silena je vlivy dobrými, kterými sílí ku práci hmotné. Proto skutečně moji draží radujte se z darů, jež dnes do světa tohoto sesílá Bůh, Otec náš, který zří na dítky, který vidí jejich bolesti i touhy a který posílá ku všem vám posly dobré, kteří sílí a poučují vás pro hodiny příští, pro dny budoucí, které jiný obrat na zemi vaši přinesou. Jest chvíle před velikými věcmi; proto věrně a upřímně

buďte oddáni Pánu nebes i země a v hodině zkoušek naleznete vítězství. S Bohem.

* * *

CCXI.

Moji drazí! S radostí přicházím mezi vás, třeba jen malý byl počet váš, přece my duchové dle slov Pána Ježíše: „Kde sejdou se dva neb tři ve jménu Mém, Já jsem s vámi“ — přicházíme mezi vás. On sám osobně, třeba nebyl přítomen, posílá nás duchy dobré, abychom chránili vás v každém kroku, v každé práci od zlého, od úrazu. Vy často nevíte, co snad potkalo by vás, kdyby nebylo duchů dobrých, kteří ochrannou ruku drží nad vámi, jako matka nad dítětem svým. A věda tato duševní jest skutečně dobrou matkou, ona učí vás, ona vede vás ze záhuby ku spáse, ze tmy ku světlu, z neštěstí ku světlu duševnímu, ze lži ku pravdě. Proto držte se jí, moji milí — vždyť víte, že ona jest jediná, ku které spolehlivě můžete se utéci. Svět klame. Kde světlo má rozsvíceno býti, tam tma, kde pravda má býti šířena, tam lež — a proto, moji drazí, jen tato věda může se opravdu vaší matkou zváti a otcem — Bůh. S tím otcem-Bohem dnes započali jste, s ním opětně dokončete a poručte práci vaši do rukou Jeho na příště. S Bohem.

* * *

CCXII.

Jděte do přírody nynější čas, co uvidíte? Všude krása, štěstí. všude vonný vzrůst, všecko kvete, pučí: nový život vypouští z každé cévy toho nejmenšího stromku i kořínku. O moji drazí přátelé! Vizte na sebe! I vy žijete v době jara, jara duševního. I ve vás vše dnes nový život rozlévá, to staré, ten chladný podzim a ztuhlá zima starých bludů prehla, smetl z vás ji vánek jarní od východu dující — a vše, vše kolem vás učinil tak krásné. Vy slepi jste byli, dnes vidíte; vy hluší jste byli, dnes slyšíte; vy chromí jste byli, dnes povstáváte; vy němi jste byli, dnes otvíráte ústa svá, aby chválu pronášeli jste Bohu. Jak veliké to dary v tom jaru duševním! O, važte sobě jej a pohlížejte k tomu

jasnému slunku Boží pravdy, ono povede vás ku stanům věčných klidů a mírů v duších vašich. Jen dále a dále jděte, jen nezůstávejte státi, neohlížejte se — a vše to staré ať padá z vás — a nový šat ať obalí vás květem poznání a pravdy. — Pro dnes ukončete práci svoji. S Bohem.

* * *

CCXIII.

Ve hmotě duše zavřená podobá se ujařmenci, otroku, který zaprodán jest svému otrokáři ku vykonávání práce nejtěžší. Otrokářem tímto jest hmota sama a pomocníci její, ti biřicové bijící zlem zde, onde úpící duši, jsou zlé náruživosti, chtiče, pudy a vše podobné — což vše duše ujařmená ochotna je poslouchati. Avšak čas její časem přijde; ona počne poznávati, že jest něco, co nemusí být ustavičně otrokem pouhým, pouhou hříčkou těch nízkostí, ona povstává a povstáváním tím vypovídá válku všem chtičům a náruživostem, které na ní útočí. A konec? Ona zvítězí, zvítěziti musí. Vstává ze chtičů a pudů, odvrhujíc je jako hořké ovoce svého poddanství a otroctví. Krásná volnost nastává pak duši takové. Ona poznává pravý účel svého bytí, ona vidí cesty, po kterých jíti má bez pomoci takřka cizí a ona konečně Bohu podobná s Bohem se pojí v jeden celek, v jedno veliké Já-Božství. — S Bohem.

* * *

CCXIV.

Když Kristus Pán na zemi této žil a mezi národy slova Boží hlásal, vyvstávali proti Němu fariseové a zákonníci, řkouce: „Aj, pobuřuje proti nám, má Belzebuba, knížete duchů zlých při sobě, který chce Jej učiniti vládcem na zemi a zahubiti nás!“ — A skutečně, moji drazí, mysliili tak opravdu. Proč? Ty divy a zázraky, jež konal, to vše Jeho působení bylo jim velmi podivné proto, že nešel s nimi, s jejich abychl řekl církví. Tomu podobně jest i dnes. I dnes volají na vás, že ďablové vás posedají, že s ďábly spolky uzavíráte — a skutečně mnozí lidé — bratři a

sestry nevědomé miní tak opravdu; proto mnozí, ač rádi mezi vás by šli, bojí se, aby nehřešili. — Kdyby vy dnes stali jste se církvi poslušnými a věrnými poddanými, abyste chválili její ustanovení, věřte, že nebylo by přes vás; rázem všichni ďáblové z vás by utekli a nahrazení byli by anděly nejvyššího stupně. — To však ale, jak sami uznáváte, nelze vám učinit a proto trpěti musíte dále to vše, co svět spílá vám, jako i Kristus trpěl. Na Golgotu smrti vás dnes nepovedou, té moci nebudou mít nikdy, toho se neobávejte — a proto pro nějaký ten malý úsinešek vás to nesmí hnouti. To dnes zanechávám vám ku konci vši práce. Ukončete modlitbou vroucí. S Bohem!

* * *

CCXV.

Na sta, na tisíce vznětů nalézá se v prostoru světovém, ty všecky určeny jsou pro citlivé duše pozemčanů, kteří chtějí s opravdovými city a tužbami jimi se obírat. — O, jak veliký jest ten věčný Všemohr, ten věčný Vládce všeho veškerenstva a jak hluboko zakořeněn má býti v srdci člověka svatý ten zárodek — poznání! Jen pracovati, chtít a toužít, pak nalezne každý po čem touží. Bůh dobře ví, co činí, činí vždy podle svaté vůle Svě; kéž i tak pozemčany plněna jest povinnost ku dobru všech. — Duch zajisté přišel, aby oživil, osvitil vše, veškeré hlubiny věčných tajemství, všech záhad; malicherné hádání, aby zastaviv, řekl: Zde jest pravda, takto vyhlíží! Protož ty, bratře, pracuj dále, o myšlenky se nestarej, o ty starám se my, jen dobré vůle buď a pomoz nám! S Bohem!

* * *

CCXVI.

Draží přátelé! S pomocí boží započali jste dnešní den práci svou. Proč jste ji započali? Zajisté proto, aby duch váš po práci hmotné se občerstvil rosou dobrých slov našich. Jest vám jich častokráte zapotřebí, neboť jako lidé křehcí často ještě klopýtnete a proto my přicházíme, abychom nauky dobré a rady přinášeli

vám. První a hlavní radou naší jest láska jedněch ku druhým, když lásku míti budete, budete míti všechno; bolesti světové a útrapy lehčí budou se zdáti vám, vy obepjati láskou v neštěstí zatoužíte k Bohu a odlehčeno bude vám. Nelekejte se však nějakého neštěstí, nikoliv, ale námaha vaše v boji o chléb vezdejší, nemoce a jiné nehody často zdají se vám neštěstím, avšak láska, věřte, dovede mnoho vyléčiti, neboť oddaně učí snášeti vše. Kde jest láska, tam nemá přístupu duch zlý, který nesváry by rád spůsobil. O moji milí, chraňte se úskoků duchů zlých, oni přichází jako beránci k vám, avšak nenechte se jim obemknouti, pak jako vlci hledí zadáviti duši vašich, chtějí zhltnouti z ní vše to, co my dobří duchové a ochránci zasadíme do nich. Proto pracujte, buďte opatrní, aby nepřítel nemohl rozlomit onen stromek, který z nauky duševní vám v srdcích vypučel; ale nechte jej, zalévejte, opatrujte, aby kvetl a ovoce vydal sladké. O to ovoce, to sladké ovoce pravdy, to chutné je, o věřte chutné, i vám jednou chutnati bude nade všechny ty nejlepší lahůdky světa tohoto. Nebo co jest lahoda světa? Nicota a nicota! Hovte světu stále, přijde chvíle, zavolá Otec: Pojď sem synu a účet vydej z vládařství svého! Musíte pak opustiti vše, lahodu i neštěstí — a jíti. Kam? Za hrob. A za hrobem, přátelé, tam platí skutky, skutky dobré pro bližní, pro své duchy, které jste vykonali — jiného neplatí nic. Žádná nádhera světová, žádné slávy a nic ze světa sebou nevezmete, ani poklady, byť jste jimi oplývali, jak chtěli; těch necháte zde a vezmete jen poklad, který duch váš sobě uschoval, který v dobru našel, který dobrem zmnožil a který ani mol ani rez nekazí. Vidíte, jak veliký jest Otec nebeský, On posílá vám dobré posly své, aby podali ruky vám, aby vedli vás, řkouce: Tudy pojď, abys neklesl, abys neklouzl a nepadl. A my s radostí na pokyn Jeho jdeme a voláme k vám: O naši bratři, o naše sestry, milujte se! Toť cesta k Bohu nejrovnější, toť pravý a svatý zákon Páně. S Bohem.

CCXVII.

Když já jsem žila na světě, o této nauce nebylo ještě ani potuchy, nyní můžete děkovati Pánu Bohu. Kdo by to byl tušil!

Já jsem si vždycky také právala mluvit s mojí matkou, ale nemohlo to dlouho být, až jednou večer jsem ležela na posteli a matka ke mně přišla, pravíc: „Milá dcero, tvá touha se vyplnila, jsem u tebe často, ale nemohu mluvit k tobě; až dnes dal mi Pán toho. Za hrobem ale je všechno jiné než se obyčejně myslí a platí tam jen to, co dobře kdo na světě koná. — Od té doby jsem si to pamatovala a když zemřela jsem, bylo mi dosti krásně, s matkou jsem se procházela po záhrobních končinách, i byly jsme šťastny obě. Vám je lépe, k vám chodíme kdy chcete a hovoříme s vámi. Děkujte Bohu za ty dary a nedělejte si z toho nic, kdyby vás někdo tupil. Nechť tupí, však on se přesvědčí. — Buďte s Bohem!

* * *

CCXVIII.

Když modlíte se za určitého některého bratra neb sestru, tedy myšlenky vaše mají pevně mířiti k ní, totiž k té sestře neb bratru. Každá myšlenka má jistý výron a vy výronem tím, který při modlitbě z m. šlének čistých vychází — pak-li míříte na určitou bytost, tedy z ní — z bratra či sestry — jaksi smetáte tíž, kterou má. To jest pravý úkol modlitby za mrtvé. S Bohem!

* * *

CCXIX.

Před léty z blankytu nebes vytryskl pramének vody jako křistál čistě a padl k zemi. V místě, kde padl, ihned počal svoji práci. Okamžitě půda toho místa počala se zelenati, zeleň pak tato kvěsti; byla sice půdy té hrstka pouze malá, avšak počátek byl. A stále a stále kapaly praménky a stále a stále oně dobré půdy přibývalo — vše kolem rostlo a užitek již počínalo i vydávati. A čím dále půda ona se šířila a šířila — již malá role z toho byla a květová vůně počala voněti do dalekých končin. Přicházeli lidé, přicházely duše a obdivovali vůni tu a trhali těch kvítků na památku sobě — a schovávali kam nejlépe uschovati dovedli — hluboko do svých srdcí. — Ta jejich srdce byla jim schránkou potom vonící do daleka, všude kol nich vše vonělo

láskou a z role té k nim to stále dýchalo zase pravdou. A stále role se většila, již i do vaší země české zapouštěla své výběžky s vonnými květy — a chvála Bohu, již i zde to kvete na místech mnohých po roli té. Ta dnes již rolí jest velikou, od jednoho cípu světa ku druhému, od východu k západu, od severu k jihu. A všude na ní pracovníků, mnohé, mnohé tisíce. I vy, moji milí bratři a sestry, vstoupili jste na roli onu pracovati, i vy z ní trháte květy a vkládáte do schránky srdce vašeho, i vám již počíná ze srdce láska pučeti, i k vám z role té zaznívají hlasy pravdy Pána našeho Ježíše Krista. Co jest ona role, moji milí? Zajisté asi tušíte, že tato věda krásná, svatá, která v pravdě poznána, nemá na sobě ani skvrny ani vrásky pozemské lži a bludu — a pravda Boží staví na ní svůj posvátný velechrám Ducha Božího, jenž v této době přichází těšiti ujařmené a zarmoucené, léčiti nemocné, blažiti opuštěné a radost lije všude i do těch srdcí nejponíženějších, od světa odkopávaných. On přichází těšiti celé národy a volá k nim: „Blízko jest Boží království, jež vyplynouti má na zemi z pravé bratrské a sesterské lásky“. Tož, draží, i vy se milujte, aby brzy ono přesvaté Boží království lásky vám v srdcích postavilo svůj základní kámen duševní čistoty, by nevyvrátil jej nikdo a nikdy. Odcházím — a přeji vše dobré ku práci vaší další. S Bohem!

* * *

CCXX.

Draží moji spojenci! Čas blízko jest, kdy slavena národy bude památka narození Krista, kterýž zrozen z Ducha svatého, stal se Učitelem světa, toho nízkého, ubohého světa, kterýž i vy, moji draží, dosud obýváte. Proč přišel Kristus? Toť úkol veliký, proč přišel. Aby povznesl to, což bez Něho by zahynulo ve tmách, aby vzbudil ze snů nevědomosti a hříchů celý národ, aby osvitil cesty pozemským tvorům na zemi a ukázal — tam jest pravda! Tam jest světlo! Tam jest láska! Tam jest Bůh! a tam jest povinnost, jak jíti máte všichni. A pravil: Aj, já s vámi jsem po všechny dny života vašeho až do skonání světa. Draží bratři a sestry! Pracujte, aby i s vámi ten veliký Učitel národů, ten Boha Otce pravý Syn — stál na věky, aby duch zlý nikdy nezmohl

duši vaši hříchem nelásky, sobectví a všemi těmi hříchy, které tak rád po světě rozsívá. Slavíte narození Krista jednou za rok; avšak co jest tato památka: Řekl-li Kristus: „Aj, já s vámi jsem po všechny dny, proč jen jednou za rok, tak krátký okamžik to narození Krista slaveno světem? Ovšem, jest to zvyk, ježž nemožno překonat na pravé poznání. Nelze najednou lidstvu poznati, že narození Krista děje se stále a sice v duších, v těch duších, které touží poznati Jež, které touží poznati pravdy a lásky Jeho. Vy drazí, učte se poznávati narození Krista v duši své, tam hleďte onen chlív v prostore a pokoře, tam hleďte onu hvězdu v lásce a naleznete nový život již zde na zemi. Nepravím však, abyste neoslavovali památku, jež vám nadchází — ano, oslavte ji láskou, bratrstvím; v duši oslava jest oslava nejkrásnější. Odcházím od vás. Bůh sil vás na dále. S Bohem!

CCXXI.

Moji drazí spojenci! Bůh posilni vás v práci vaši duševní i tělesné, abyste našli život, jenž není prázdný na zemi vaši, jenž není planým štěpem bez ovoce, ale stromem plným plodů sladkých, plných ovoce dobrého, z něhož šfáva vychází poznání pro bližní vaše, pro bratry a sestry, kteří za vámi jdou. A různě po světě bratři a sestry chodí. Poslyšte, já povím vám malý příběh a potom suďte. — Byl jeden král, který měl mnoho služebníků. Jednou povolal je k sobě a tázal se jich: „Povězte mně, moji služebníci, proč žijete na světě?“ Ten, který nejbliže u trůnu stál, pravil: „Proto, abych panoval“. „A proč ty?“ tázal se král druhého. „Já“ — odpověděl druhý — „proto, abych pohodlí užíval“. Třetího když se tázal, řekl tento: „Proto, abych bohatým byl“. Čtvrtý chtěl býti živ z mozolů chudých, pátý chtěl nádheru, šestý žil proto, aby zábav světa užíval, sedmý proto, aby smilnosti hověl, osmý proto, aby nedbale konal povinnosti své, devátý proto, aby druhé šálil, klamal a uváděl je na cesty nepravé, ze světla do tmy aby je házel, desátý žil proto, aby vládu jiným nepřál, jedenáctý chtěl v penězích se hrabat a chudině házeti jen nepatrné zbytky od pokrmů svých, dvanáctý chtěl nádheru v šatech

svých a plné, bohaté stoly ustavičně míti, třináctý chtěl samé důstojenství světa atd. Každý chtěl něco jiného. — Závist, neláska, sobectví, zášť, zlost a všechny necnosti a všechny špatné činy byly tu zastoupeny a své nalézali přívržence. Celá dlouhá řada služebníků se vystřídala až na posledního. Tomu těž řekl král: „Proč chceš žít na zemi?“ A tento sám ze všech odvětil: „Proto, abych pro dobro pracoval, abych bližním pomáhal, abych zuboženým byl ku podpoře, chudým ku štěstí, abych povznesl se ze tmy ku světlu, ze lži ku pravdě, z necnosti ku cnosti, z nelásky ku lásce pravé, lásce čisté, ku lásce takové, jakou Kristus na zemi tuto přinesl. Drazí moji! Toť obrázek světa. Každý chce na zemi žít pro něco jiného, než proč vlastně žítí má. Tolik služebníků bylo a jediný pouze, ten poslední, odstrčený sám, jen sám ze všech řekl: „Já proto, abych dobro činil.“ Vy, přátelé moji, buďte nástupci tohoto posledního služebníka onoho krále, abyste i vy životem vašich dobrých skutků šli pevně a věrně, jak onen služebník jíti chtěl. Třeba odstrčení jste žili od světa, posmívání, přece neustupujte, ale pevně buďte stoupenci věci dobré, svaté pravdy. Ona dovede vás ku cílům krásným, ku cílům pravého života, štěstí a lásky. — S Pánem Bohem.

* * *

CCXXII.

Drazí moji bratři a sestry! Přicházím k vám, abych přál vám několik slov k Novému roku. Bůh dejž vám každému vše dobré, co přejete sobě v životě vašem, posiluj v pokušení vás, kdykoliv toto na vás dolehne, dej vám útechy a radosti každé chvíle a popřejž darů vám Svých ze Své veliké a svaté komory Ducha svatého. Přeji vám zdraví vašeho duševního i tělesného v tomto opětně vám na zemi vaši nadcházejícím Novém roce a rozsvět vám víc a více paprskem sluněčka poznání a pravdy do srdcí vašich, aby den nastal v nich, den úplný, den svatý z mrtvých vstání. O přátelé moji! Pracujte i vy, aby ono přání skutečně vyplnilo se na vás, což z celého srdce přeji vám. S Bohem!

* * *

CCXXIII.

Pět chlebů Kristus měl, mezi národ rozdělil a sedm košů drobtů zbylo pro vás. I dnes několik drobtů z košů těch spadlo vám do srdce. O ponechte je v něm, o šetřte těch semen nás duchů, jež vám do myšlének sijeme, aby vzešly, zkvetly a ovoce vydaly hojné vám jednou zde i za hrobem. Čas na zemi, jak vlnky potůčkem prchá a kdy ta vlnka poslední přiběhne, neví žádný z vás, protož bděte stále, Pán blízko jest a může zaklepati aniž kdo se nadějete. Dnes ukončuji práci vaši. S modlitbou vroucí jste započali, zase dokonejte a Pán nadále žehnejž vám úrodou stonásobnou. S Bohem.

* * *

CCXXIV.

Každá půda, má-li připravena býti, aby ovoce ze vsetého símě vyrostlo hojné, aby užitek přineslo desaterý, ba stonásobný, musí dříve připravena býti a čím? Musí zkypriti se, aby stala se hebkou a lehkou, aby símě mohlo snadněji vyraziti ze země a pak užitek přinést. Musí býti mrvna, okopáváno pak musí býti i símě z ní vypučelé, má-li dojiti hojného vzrůstu a nésti konečně ovoce. Přátelé moji! každé srdce vaše jest půdou, kterou kypříme, mrvíme a símě do ní naséváme . . . Vy ale naproti tomu musíte símě ono námi vseté okopávati, zem srdcí vašich zlehčovati a připravovati láskou pravou, jež jako déšť po parném počasí má zúrodnovati duše vaše. S Bohem.

* * *

CCXXV.

Všemohoucí Bůh Otcem naším jest — to známo zajisté vám všem. A ačkoli podivné dary jsou Jeho, přece všechny plynou z ruky Jeho plné lásky, plné síly a všechny učí dítky Jeho cestě k Němu. Pán Ježíš když na tomto světě dráhu života pozemského vykonával, tu podal mnohé dary v ruce pozemčanů; učil lidstvo všecko, učil národy, učil celý svět: „Tam Otec jeden jest, k Němu

jděte všichni, Já učím vás cestu k Němu znáti“. O přátelé! To byla doba prvního přístí Pána našeho Ježíše Krista. Nyní ale přichází doba Jim samým předpovězená — Jeho druhého přístí — před kterou my duchové — Duch svatý — učíme vás poznávati toho živého Boha — v pravdě. Praveno v písmě svatém: „V posledních pak dnech slunce se zatmí a měsíc nedá světla svého a pak uzříte Syna člověka s mocí a slávou přicházeti na tento svět.“ Aj, doba nadchází! Slunce pravdy Boží ztemněno jest světem; zatemněno mehou a mnohou církví, sterou sektou — a tato všecka náboženství, která znázorněna jsou v podoběnství jako měsíc — ty nemohou dáti pravdu lidu, poněvadž ji samy nemají a kdyby ji měly, tedy by ji zapřely. Proto již doba blízko, kdy přijde opět Kristus v mocí a slávě veliké souditi živých i mrtvých — na duchu. Jako však při prvním přístí Ježíše předchůdcem byl Jan, tak při druhém Jeho jest seslání poslů Božích — duchověda čili spiritismus.

* * *

CCXXVI.

Drazi moji! Čím kdo hřeší, trestán bývá. V životě mém pozemském žila jsem usprotřed nádhery — a útěcha moje jediná byla, když zlato na mně lesklo se v barvách s drahokamy duchovými snobeno. Ach! a za hrobem jaký rozdíl — tu chudoba sklíčila mne na duchu mém a nevím kudy asi vyjít, nemám kudy opět ku bohatství duševnímu, lepšímu přijít mám. Slyšela jsem již častokráte hlas: „Trp, máš to trest za svoji pýchu, kterouž odpykati povinnost tvá je za hrobem!“ Jak veliký to obrat — za hrobem vše jedno — císař, král, pán i žebrák, tam národ bratří rovných a stejnými zákony obdařených od jediného Zeměvládce v nebesích. Byla jsem hraběnkou na zemi vaší a za hrobem jsem žebračkou. — S Bohem.

* * *

CCXXVII.

A žehnej Bůh Otec, Syn i Duch svatý díla vašeho od tohoto času až do nejposlednějších kroků v životě pozemském až

i za hrob. Moji drazí bratři a sestry! — Jak rádi my přicházíme k vám a přinášíme posilu ze zahrad našich duševních, kde z kvítí — lásky čisté, pokory, blaha našeho vijeme věnce, bychom krášlili jimi spojení vaše a kroužky vaše. Radujte se. Vy můžete se radovati z darů vám sesílaných; jen uvažte každý, čeho stali jste se hodni již v životě vašem pozemském. Hleďte na světě klenot tak drahý, jenž by byl dražším snad než obcování duševní, než tato krásná věda — spiritismus. — Jděte ku světu a chtějte na něm slávu jeho — a po chvíli odcházeti budete rozmrzení od ní, kleslí na mysli — a ještě se škodou i na majetku vašem. A zde? Odsud odcházíte nesouce sobě každý kousek více požitku pro ducha svého, odnášíte si útěchu a radost i úlevu v bolestech. Zdaž není to tedy krásný, ba nejkrásnější a nejcenější drahokam, jaký kdy Otec nebeský vložil této země v útroby nejhlubší? O bratři! Je to křišťál nejčistší, chopte se jej, zvedněte jej ze země, když vidíte, že svět zašlapuje jej, nenechte jej déle šlapati, ale vzmužte se silou ducha největší a v lásce čisté, cnosti jděte za pokrokem dále. S Bohem!

* * *

CCXXVIII.

A řekl onen Ježíš: „Hleďte a naleznete, tlucte a bude vám otevřeno“. Moji drazí, co asi máte hledati, kde asi máte tlouci? Mnozí hledají mnohé, tlučí na mnoha místech — a nejsou slyšáni. Proč? protože nehledají na místě pravém a netlučí též u dveří pravých. Hledají mnohdykráté mnozí světské krásy pro ducha škodlivé, chtějí vyžádati sobě jmění světa, chtějí slávu, aby vidění byli více a ctění od lidí. A kde tlučí? Tam kde Bůh vzdálen pro vlivy nečisté, ni kde duch dobrý přebýváti nemůže — u těch, o nichž pravil Ježíš: „Vůdcové slepí jste, co navedete jiných slepých? Oba do jámy jedné upadnete“. Vy ale, bratři a sestry, hleďte a tlucte na ducha svého, aby čistým se stával, aby nežádal sobě darů pomíjejících — nýbrž jen darů trvajících věčně. Co světa se týká, Bůh dobře ví, co vám prospěšné a dá vám to vždy. A dále Ježíš pravil: „Hleďte nejprve království Boží a ostatní bude vám přidáno. Co jest to? Jak máte hledati

království Boží? Hleďte lásku jedni k druhým, upřímnost, mírnost, shovívavost, odpuštění ze srdce — a až tyto cnosti pozná celý svět, nebude bídy více na těle ani na duchu; království Boží stane se vládcem této nyní tak utýrané země. S Bohem!

CCXXIX.

S posílou Boží, která navštěvuje každého věrného služebníka Otce nebeského přicházíme my duchové k vám, abychom vsévali do duší vašich símě dobré, které jednou užitek přinéstí má nejen vám, ale i pokolení budoucímu. Vy bratři a sestry, stojíte jakožto předvoj válečný, který pravda Boží postavila do tohoto světa, aby pokořila pyšné obyvatele jeho. Korouhev vaše budiž láska a láskou touto sílení jako mečem dvojostrým odrážejte útok světový, jež vrhá se na vás se všech stran. Však nelekejte se nikdy ničeho, neboť moc Otce nebeského větší jest než moc tohoto nízkého světa. Tento svět kdyby celý vstal a stavěti se chtěl, na odpor moci Boží pouze jedinou vůli Jeho, toho velikého Otce pokořen byl by v prach této země. Proto vzhůru, vy silnější máte oporu než nepřátelé vaši. Oni neznají Boha, lásku a my vás učíme ji znáti — a tou přemůžete svět. S Bohem.

CCXXX.

Za hrobem jsou cesty divné a rozličné — a člověk v těle dokud žije, nedovede toho pochopit. Já když jsem v těle žil, tak jsem si myslel: až umru, půjdu nejdříve do očiště — do nebe jsem si netroufal, neboť viděl jsem, že člověk lehká je skořápka a že kousek toho zlého na ni upadne. Ale bylo tomu jinak. Když jsem přišel za hrob, viděl jsem, že jsem se mýlil a že očištěc můj bylo vlastně mé tělo. Ale jak je tomu — tělo očištěm? Inu, to je tak: Člověk nežije jednou na světě, nýbrž tolikrát, dokud duch jeho nestane se čistým. — A poněvadž my lidé v každém životě trochu jsme slabí, musíme znovu do světa, do těla ze záhrobí, abychom odčinili to, co v životě minulém jsme prohřešili. — My

činíme tu v těle zkoušku, jaksi se očišťujeme. Proto vším právem tělo jest očištec. Vysvětlil jsem to poněkud, vidím, že toho třeba. Drazí přátelé, sil vás Pán v práci duševní. S Bohem.

* * *

CCXXXI.

Ježíš Kristus když po zemi naší chodil, učil, řka: Pokoj svůj zůstavuji vám, pokoj svůj dávám vám — ne jako svět dává, já vám dávám, ale abyste poznali Otce v nebesích, kterýž jest. Aj, moji drazí! Přátelé, bratři a sestry, marně i vy hledali byste pokoj dnes ještě na této zemi, neboť dosud není zde ta chvíle, kdy očištěna oběžnice naše stane se příbytkem duchů taktéž očištěných. I vy hledejte pokoj svůj v Bohu Otci, ne zde v požitku světovém, však v požitcích duševních, jež skytány jsou vám shůry — ze světa, kde skutečně již pokoj Páně zavládl celým obzorem. Aj, jak naleznete pokoj Páně v srdcích svých? O, moji drazí, uchte se znáti a rozlišovati dobré od zlého, uchte se trpělivosti — a nadevše lásce pravé a čisté, jaké Ježíš učil. Přebývejž pokoj Pána Ježíše Krista s vámi a ve vás v každém čase, když pokušení pohne se na vás, abyste tím pokojem zastrašili duchy zlé, by viděli marnou práci svou u vás pro užitek svůj. V každém bolu a hořkosti hleďte na pokoj Kristův, jaký On cítil, když vláčeli Jím po zemi této až na Golgotu, kde pro pravdu Boží, pro příklad vám všem život položil. Pokojem Páně sesílení naleznete život nový, blaženější a šťastnější již zde na zemi. S Bohem.

* * *

CCXXXII.

Spiritismus vsazen jest do země této jako proutek malý, který však vzrůstá kypřen dobrými přívrženci našimi, sílenými Pánem nebes i země. O bratři! V málo slovech mohu mluvit vám jen, o kypřete, okopávejte i vy onen prut nyní již vzrůstající, aby více nad národy ubohé, nad národy trpící, nad lidstvo ujařmené v pouta klamů a tisícerych bludů se vznesl, aby zkvétl a lupeny z květů jeho aby padaly do srdcí těch uboných a trpících. Ne-

mějte za zlé těm, kteří lají vám, kteří tupí vás; vždyť oni shrnují s vás onu nečistotu, onen blátivý kal nečistoty a přivádí cosi nové — blaho to, jež v čistotě duševní celé jednou uzříte. — S Bohem.

* * *

CCXXXIII.

Za hrob když duch člověka přijde, vidí mnohé, co na světě nepoznal a to, co na světě zdálo se mu snad nutností, vidívá často zbytečným pro život věčný. Co pachtění má člověk na zemi o chléb vezdejší, a přece řekl Kristus: „Nepečujte příliš úzkostlivě volající: co budeme jisti neb co budeme píti, aneb čím se budeme odivati, vizte ptactvo nebeské, ono nesije ani nežne a přece stará se o ně Pán.“ Jak o mnoho více stará se o dítky své — o vás, bratří a sestry mé — On dá vždy vám tolik, co tělo vaše potřebí má, když pracuje věrně na roli Jeho a zároveň na roli země této — ne přes příliš — ale tak jak dovoluje Pán, aby nezapomínali jste pro tělo na práci duševní. Moji drazí! Přijměte poučení mé a pracujte dále ve Jménu toho Otce, se kterým jste práci započali. — S Bohem.

* * *

CCXXXIV.

Miluješ-li Boha, musíš milovati napřed bližního svého, nemiluješ-li bližního, ani Boha nemiluješ. Když Ježíš Mistr náš tato slova pronášel, měl na zřeteli veškeré lidstvo, všechny národy, nikoli jen národ židovský, z něhož povstal. On všemu lidstvu, celému světu vštípití chtěl v srdce onen blažený cit té pravé lásky, která není na ústech, nýbrž hluboko skryta v srdcích těch, kteří jí ctí. Co jest, bratří moji, láska? O kéž mohl bych vysvětliti vám, abyste pochopili význam onoho velikého slova — láska. Vše, co nejlepší máte pro sebe, jest málo pro vás, pak-li lásky nemátě; a pak-li lásky máte pravé, každý sebe větší bol zdá se vám malicherným. Ježíš z lásky k lidstvu, bera kříž na rámě — líbal jej — Ó drazí, srovnajte — zda-li i vy, když přichází svízel na Vás, radujete se, zda-li nekvílite, zda-li nezlořečíte? Milujte se

bratři a sestry tak, jak nejlépe jest možno a Otec - Bůh vám požehná na duchu vašem. S Bohem.

* * *

CCXXXV.

Lidský život jest jako lodička — a běda té, která vesla nemá. Ty vlny toho moře se ustavičně čeří a mnohdykrát se otevrou jako jáma a zase se zavřou — a třeba lodičku pohltní. Co potom! . . . Lodička pryč a plavec? Snad je také pryč — o nevěřte tomu. O vy ubozí duchové, kteří těla — lodičky berete na sebe a do nich vsedáte, abyste se pustili v boj s vlnami — buďte opatrní na vesla svá, aby vlna nepřiletěla a neodervalá vám je! — Co jest svět? Klam, podvod nicota a nicota — nic více a v té směsici jen jedna cesta, která vede ku pravému cíli — je to cesta ducha, jenž počíná cítiti, že nežije jen pro dnes, nýbrž také pro zítřek, pro věčnost a pro Boha. Avšak na té cestě je plno hloží a bodláčí a kamení celé hromady — ty všechny přelézti musí ten, kdo vstává z té světské nicoty. A přece blažen — ó velmi blažen je ten, kdo tak činí neunavně a prosí o posilu Toho, k němuž se blíží. S Bohem.

* * *

CCXXXVI.

Kdo růže trhati chceš, tu připraven býti musíš i na trny, které pod růží i kolem růží se naskytují, aby zbodali tě a každého, kdo růže trhati žádá. Ó drazí bratři a sestry — i zde podobně jest. Kdo boží pravdu bráti chceš, kdo chceš znáti se k ní, kdo chceš těžiti z ní pro ducha svého, ten připraven býti musíš i na body a ostny, které bodají tebe — cestou za ní. Co kolem vidíte radosti pozemských, slasti, to všecko jest klam a trn pro ducha vašeho. Vy, pak-li rovně jíti chcete, tu musíte vzdáti se všech malicherných radostí světa, abyste mohli užívatí radostí a slasti duše probuzené, kterou obestřena má býti celá zeměkoule. Jak podivné to slovo! Což jedna duše jest jen ve vesmíru? — Ó přátelé, jeden jest Veliký Duch — a ten Duch Boží přichází,

aby v jednotu všechny duše svázal v duši jednu páskou pravé lásky a bratrství. My za hrobem cítíme onen veliký cit duší po pokroku toužících, zde však nemožno vysvětliti jej, neboť těžké vlivy země brání nám, brání myšlének vašich volnému rozvinu a vzletu: my musíme mluvití vždy k vám jen tak, jak možno poučení a výklady naše vám chápati jest. Avšak věztež: přijde jednou chvíle, kdy všichni spojeni budeme v jednom kruhu, v jedněch tužbách, v jedné rodině. Bez lásky však - není spásy! Toť slova zlatá, plněná skutkem, jež vedou k cíli. S Bohem.

CCXXXVII.

Když duch vycházejí ze života záhrobního do říše tělesné, když obléká nový tělesný oděv na sebe, aby novou touto zkouškou očistil se od vin ze životů předešlých, tu, ó bratři a sestry moji, mnohé odehrávají se mnohdykráte útrapy jeho na místech některých a mnohdykráte i radostí zase naplněn jest mnohý duch. Ten duch, který velké chyby na sobě má ze života minulého, ten provázen je duchy nepokročilými: ti ztěžují mu cestu do opětného života, nepřejíce mu očistění — a tu stává se často, že i matka, z níž život vzíti má duch takový, zkouší bolesti mnohé. Proto každá matka, čekající nový život ducha se provtělujícího, odevzdána býti má do vůle Boží a s důvěrou, avšak bez bázně očekávati věcí dalších. Duchové špatní mnohdy útočí na ni, dávajíce jí cítiti strach a úzkosti. Kde však Bůh, tam marná síla nízkých. Naproti tomu duch dobrý, mající se provtěliti, cítivá radost, jest provázen duchy dobrými těž a čistými, kteří sílí jej ku novému životu, dávajíce mu naučení pro život přicházející a posilují zároveň s ním i matku nastávající. Duchové dobří vedou pak ducha-člověka takového po celý život — a kdyby se i stalo a měl někdy klesnouti, tu vždy jest varován před úpadkem duše a chráněn od mnohého i na těle. Duch-člověk pak zlý, jda životem, taktěž veden je duchy zlými, kteří ještě ze zášti, že dříve jest zrozen než oni, činí mu nástrahy mnohé v cestách jeho — a on ubožák, vida zlo jemu v cestu se stavící, myslí, že opět jej zlem zničí — a ono zatím třeba zlo zničí jej. Proto draží bratři

a sestry pamětlivi buďte bojů duševních, jsou to boje těžké obzvláště tomu, kdo před vtělením méně pokročilým byl. Kdo jak pokročilý z vás byl — nevíte — a protož — jak pravil Ježíš — bděte každého dne, každé hodiny, abyste nevešli v pokušení. — S Bohem.

* * *

CCXXXVIII.

Řekl Ježíš: „Kde sejdou se dva neb tři ve jménu mém, já jsem s nimi.“ Drazí, i vy sešli jste se zajisté dnes ve jménu toho Ježíše, jenž slova tato pravil — abyste pracovali na vinici Jeho, na roli Páně, na práci pro ducha i tělo prospěšné vám často, že není dobré co učí bratři různých a různých názorů, avšak to vše býti musí, aby vytríben byl rozum váš, promýšlel všecko, uvažoval a ponechával sobě pak to nejlepší. Vizte i na roli pozemské nerodí se jen obilí čisté, nýbrž i koukol a tráva všelijaká — a povinností každého hospodáře pak jest, až uzrá to, aby škodné vybral a čisté zrno oddělil, zlé zničil, dobré napotom, by shromáždil do stodol svých, by užitek mu vydalo. Ve jménu Ježíše Krista spojití se znamená: čerpají ze síly Jeho, ze síly Boží pro ducha svého ku dalším bojům pro život pozemský, abyste každý z vás vítězem se stal. — Boj má každý člověk na světě — není toho, kdož mohl by říci — já nemám boje, mě nic nemrzí, já jsem úplně šťastným — o toho marně byste hledali. A právě tam, kde domníváte se, že štěstí jest pravým vrcholem docíleno, tam snad našli byste největší jeho nedostatek. Ovšem, žijí na zemi bratři, kteří nebojují, nýbrž nechávají se vésti duchy méně pokročilými za cílem světovým; volajíce: „Jsme tu dnes, nač bychom se starali, budme veselí a t. d.“ Avšak získají tím něčeho? Nikoli; tím maří jen drahý čas svého života, pro který jednou želeť a plakati budou — a prosí o nové zrození, aby mohli to nahraditi, co tuto promeškávají. Sešli jste se ve jménu Božím; avšak ne jen tuto malou chvíli stůjte spojeni s tou velikou Mocí a Sílou Jeho, ale celý život svůj — pro vždy — upravte tak, aby Síla ta věčná, věčně přebývala ve vás. S Bohem.

* * *

CCXXXIX.

Na zemi této, drazí moji, den se krátí, listí se stromů počne již co nevidět opadávati a nastane vám trudná, mrazivá zima. — Aj přátelé! Vy ale nesmíte se oddati odpočinku jako to osení, pole, lesy, pod přikrovem se skryje sněhovým, vy musíte dále pracovati, neustále — pro ducha vašeho nesmí již býti zimy, neboť již povstal z mrazu bludů a nevědomosti ku jaru Víry, Naděje a Lásky pravé. Zima dosud mnohá v srdcích lidských . . . ó ta duše lidská, ta ubohá duše sterá, tisícera, nevědomá duše — proč nechce vstáti zároveň s vámi k tomu blaženému máji, kterýž pocítujete v obcování s námi, byť i venku víchr, déšť, sníh a mráz spolu se honili. Pracujte jen dále; Pán požehná vám a až nadejde chvíle léta za hrobem pro vás, tu spadne vám v klín ovoce to, — které tu si vypracujete. — Já odcházím, drazí moji bratři i sestry. Nezoufejte, Bůh pomohl vždy, pomůže zase. — S Bohem.

* * *

CCXL.

Pán Ježíš žije a kráče po světě hmotném — pracoval. Pracoval mnoho, po Něm zbylo mnoho a mnoho z toho bylo zničeno jeho nepřátely. Něco z Jeho velikého díla zaznamenáno apoštoly a opět jiné hlavnější, my duchové přicházející k lidstvu v dobách různých jsme sdíleli sami až ku století 8. Od doby té pracujeme sice též stále, ale slaběji, neboť svět povstal proti nám a stojí až do dne nynějšího. Proto však kde nalézáme bratry a sestry Pravdě přístupné, vysvětlujeme stále to, co kdysi bylo řečeno Ježíšem. Mnoho a mnoho bylo by toho, co řekl Ježíš za celý život svůj, neboť již dříve než dostoupil roku třicátého nikoliv nezahálel, On učil též a konal skutky dobré, které však v knihách zaznamenány nejsou. Již od roku 12., kdy prvně mezi předními lidu s naukou Svoji vystoupil, pracoval stále, avšak jen v kruzích úzkých a jaksi tajně. Když dostoupil pak věku let třiceti vystoupil veřejně — a tu zároveň vyřítla se proti Němu řada zlostiplných zákonníků a fariseů i soudců, kteří držíce samovládu nad národem ve svých rukou, zlomiti chtěli zločinnou rukou ústa

Jeho. — A věřte, moji drazí, dnes ani z daleka nedovedete sobě představit, co za pronásledování zakusil Onen Nazaretský učitel než dostoupil s křížem ku Golgotě. Vám zdá se snad mnohdy dosti těžké slovo úsměšku; však pomněte, že i mnohý z vás pronásledoval jste kdysi věrné následovníky Jeho, ba snad i samotného Jej. Každý trpíš za své — a chtěj trpěti víc. S Bohem.

* * *

CCXLI.

Pán Ježíš zanechal zde slovo i příklad, aby všichni lidé, všichni národové viděli — jak jíti mají. Kéž by šli všichni za Ním! On řekl: „Milovati budeš“ a miloval sám, až dřevo kříže Mu láska jeho přinesla za odměnu, zde na světě tomto; On řekl: „Co nechceš aby jiní tobě činili, nečiň ty jim“ — a nečinil nic On napřed sám, co nelíbilo by se bližnímu Jeho, nýbrž činil dobro všude pro bližní — a za to byl odměněn nadávkami a posměchem. On řekl: „Kdo chceš za mnou přijíti, vezmi kříž svůj a následuj mne“ a sám s křížem až na Kalvarii šel. On řekl: „A pošlu vám Utěšitele Ducha Pravdy a ten naučí vás pravdě všeliké“ — a sám veden tímto Duchem Božím, učil Pravdě napřed. Drazí moji! Jděte za Kristem a co vyřknete slovem, hleďte, abyste napřed skutkem dokazovali, pak stanete se věrnými následovníky příkladu Kristova a upřímnými sluhy a dítkami Páně. S Bohem.

* * *

CCXLII.

Tolik radosti dnes po světě a tolik zármutku též. Proč tyto světové radovánky neodhodí lid? . . . a ztratil by při tom i všechny zármutky své. Držte se, bratři a sestry moji, hesla: „Opatrnost na ducha svého, neboť nepřítel, duch zlý, obchází světem, nevěda, koho dříve polapití má v osidla a tenata svá. A běda ubožáku, ježž polapil! A co činí ten ubožák duchem zlým? Jeho starostí jedinou jest sláva světa, radost a rozkoš tělesná — a na ducha teprv to, co zbude po předešlém. — Vy ale nechtějte jíti cestou takovou, nýbrž již v prvním okamžiku, kdy cítíte myšlenky

vnukané duchem zlým — zapuďte je, on nemá potom žádné moci k vám. My duchové bdíme nad vámi, my sílíme vás v bojích těch, neboť nevyšli jste, abyste sloužili světu a duchu zlému, nýbrž Otci, kterýž v nebesích jest. — A radujte se z díla tohoto vždy i když svět nechce vás viděti mezi sebou, radujte se i když nehoda nějaká stihá vás; Bůh ví, co snesou dítky Jeho a jen tolik dá ku jejich čistění, co třeba čistiti vám. Proto vždy rovně ku předu, bez bázně, trpkosti, úzkosti a strachu; Pán s vámi a dobří duchové též. S Bohem.

* * *

CCXLIII.

Nám za hrobem utíká čas — jak říkáte — jako voda; avšak jen slabé jest přirovnání, neboť bratřím na pokroku výše postaveným ubíhá čas jako blesk, jako jiskry kmitající nad ohněm oblétnou vás, tak uběhne jim rok, ba celé století, takže ani není pro ně nějakého měřítka časového. Oni žijí ustavičně ve věčně trvající přítomnosti. — Jinak ale tomu jest s ubohými bratry na nízkém stupni pokroku, těm zase mnohem méně a pomaleji čas ubíhá než vám, každá vteřina vám krátká, minuta zdává se jim delší než rok a ještě déle. Protož přátelé, když vy víte, jak jíti máte zde na zemi, abyste jednou ve vznešené věčnosti radostí věčných užívati mohli, číňte tak — a i zde Pán dá vám, že věk žití vašeho mnohem kratší a lehčejší zdáti se bude vám. Čas jest všude stejný pro každého, ale pocit blaha neb žalu jej zkracuje aneb prodlužuje. S Bohem.

* * *

CCXLIV.

Doufejte v Pána ve všem, v každém díle, v každém kroku nelekejte se nikdy ničeho, když s vámi Bůh, nemusíte se báti žádného nepřítele. A přátelé moji — jak doufati v Boha máte? Vždy mějte na paměti, že jste proto na zemi vaší, že Bůh, ten Tvůrce, stvořil duchy vaše; když je stvořil, že nedá jim zahynouti, jen na vás záleží, abyste odhazovali od sebe veškeré vlivy nečisté, které na tomto světě hromadí se na místa mnohá. Kdo

v Boha doufá, má pevnou víru v Něho, že ničeho se mu nestane a nemůže ani státi ať jest to kdokoliv. Já vim ale, že slabí ještě jste na práci tak velikou, ale víte, že Kristus řekl: „Řekněte tam té hoře, vrz sebou do moře a když víra vaše bude tak veliká — stane se.“ I zde, když pevně v Boha věříte — skutkem a dokazujete skutkem, tedy Pán nikdy na vás nic zlého nedopustí. — S Bohem.

* * *

CCXLV.

Nejmilejší přátelé moji! Bratři a sestry světa tohoto, této chvíle plni stavbu kostelů, aby slyšeli slova z úst kněze o smrti Ježíše, Mistra našeho. Proč asi nejdete také vy? Ježíš, Mistr náš, když po zemi této krácel, učil: „Kde sejdou se dva neb tři ve jménu mém, já jsem s nimi“ — a na jiném místě: „Ani na té, ani na oné hoře, ani v chrámě nebude vzývati lid Otce mého, nýbrž v duchu a Pravdě.“ Vy poznáváte, drazí moji, Pravdu — a pro ni zajisté můžete opustiti tu síň, kde ne Bůh, ale více neláska přebývá. Víte, že Ježíš vyháněl prodávající a kupující z chrámu a do dnes prodává a kupuje se v něm. Proto nič nedělejte sobě ze světa, když volal a pokřikoval by na vás: nejdou do chrámu! Vy chrám hleďte u Boha a Boha najdete všude, jen když k němu se s důvěrou obrátíte. S Bohem.

* * *

CCXLVI.

Dnes veliký a vznešený den. Památka, kdy Božský Mistr z Nazaretu život dokonat, proto, aby národ vstáti mohl. Bratři moji! To veliké dílo našeho Božského Mistra ustávej vám v myšlénkách vašich dobou každou, vy chtějte jíti za Ním, On umíral za Pravdu, i vy trpte pro Pravdu, On nesl kříž za vás, aby ukázal, jak vy sami za sebe kříže nésti máte, On kázal vám lásku, On učil vás milovati se navzájem, On učil, že všickni bohatí i chudí rovni bratři a sestry jste. A na Golgotě za vše zemřel. Avšak jen tělo jeho zdánlivě zemřelo tam, duch žil a žije dále; On miluje vás dále, jak miloval vás, On učí vás dále ústy poslu

Božích, těm samým naukám, které sám kdysi kázal. Golgota buď vám obrazem, vzorem; na ní, na tom kříži světa ukřižujte i vy vášně a hříchy těla svého, aby duch váš vstáti mohl v ten třetí den Ducha svatého. Den ten jest zde. Doba třetí Ducha svatého přichází; až přijde musíte vyčištěné míti srdce vaše, vše odhozeno, co bránilo vám pokroku — ty těžké chťice těla, ty hříchy, ty nelásky, a t. d. vyplety bytí musí a nechány ležeti v hrobě světa, z něhož duch vyjítí má čistý, zářící. A aj! anděl s troubou přichází a volá do všech čtyřech stran světa — a všude ohlas jeho veliké trouby se ozývá: „Vstávejte, národové! Třetí den Páně, třetí doba Ducha svatého blízka jest! A národ vstává. Po všech končinách země, po ostrovech i mořích, po všech dílech světa jděte — a všude uslyšíte hlasy naše, hlasy duchů, jež volají k vám: »Milujte se!“ S Bohem.

* * *

CCXLVII.

Moji milí, čekáte a jest vám divné, proč asi nepřicházíme. Povím vám to. — Každá práce musí míti nějakou přípravu, aby mohla řádně byti vykonána. Protož i tato práce musí připravena býti dříve; my sjednocujeme vám myšlenky vaše, aby příchod náš k vám mohl býti šťastný. — Moji draží, zajisté každý z vás s radostí přicházíte ku obcování s námi, neboť co má jiného blážití vás než toto; vždyť tu nacházíte všecko, co potřebujete. Nalézáte sílu, nacházíte úlevu v bolestech svých — a každý zajisté nějaké boly máš, jeden takové, druhý jiné, jeden menší, druhý zase větší — a my proto přicházíme, abychom stírali ty vaše slzy, jež občas z oka vašeho vyprýští. Vše to však úkolem je vašim; tím dobýváte sobě své blaho duše, svůj pokrok, své nebe, kde tyto boly a útrapy pominou, jako dnes v krásném jaru pominuly tvrdé mrazy a ledy zimy uprchlé. Netruchlete nikdy; myslíte sobě, že Bůh všecko řídí, vše vidí a ku všemu, co nésti máte, síly dá. Jen dále pracujte na této vinici Ježíšově a On žehnati a siliti bude vás. S Bohem.

* * *

CCXLVIII.

Tak mně povězte, máte-li rádi takové věnce jako my vám nosíme? Ale moji drazí, to nejsou věnce strojené jako zde na světě, to jsou věnce čisté a vonící vždy — a čím s větší pilí a radostí pracujete zde v této zahradě, tím větší vůni vydávají květy, z nichž věnec jest upleten. Věnec a kvítky tyto jsou duševní — a každý váš dobrý skutek jest půdou, na které my pěstujeme ty kvítky. Svět, jenž takové věnce růsti nechává, jest, bratři, daleko od vás — ale co nám je vzdálenost? Nic. Vy toužíte po nás, my přicházíme — a s prázdná jiti nemůžeme, přinášíme vám odměnou věnce za práce vaše. A více mnohem přinesli bychom vám, že cítili byste všichni vůni tuto, ale snad později, i viděti budete kvítků těch, avšak to musíte pokročiti na vyšší stupeň — a pak dá Bůh naleznete více. Ono není, moji milí, všecko — co znáte — vy znáte dosud jen velmi málo z duševního světa, neboť není možno říci vám, co viděly by oči vaše, kdybyste s námi putovati mohli; to, drazí, jest veliké, vznešené — však pro vás neznámé. Ale doufejte, Bůh více má než rozdal — říkáte — a věru, těch darů jest stále zásoba uschována pro ty, kteří jich dosíci se snaží. Já odcházím od vás, milujte se a radujte se! S Bohem.

* * *

CCXLIX.

Čím to je? Lidé mají strach ze smrti a vy se z ní spíše radujete; čím to je? Jiní se radují při narození — a spirité, vy spíše máte smutek. Co je asi toho příčinou — to bych rád věděl a nemohu to vyzkoumat; ale jak tak pořád chodím, tak to vidím všude. Tam řeknou, když někdo umřel, — ten zajisté jest rád, že je pryč ze žaláře; co pak je nějaký žalář, býti na světě? Vždyť tu máte radosti a ovšem také starosti, ale to musí býti jedno s druhým, jednou počasi pěkné a zase špatné, to už je tak zařízeno. Když se někdo narodí, spirité řeknou: „ubohý jde zas do žaláře“ — a jiní řeknou: „andílek se nám narodil.“ Jak to? Narodil se andílek — a pak snad, že by se zkažil, třeba na zlého? Tomu se vždycky dívím. Já ku příkladu jsem se již několikrát

narodil — a nejsem andílkem dosud. Ono není jen býti andílkem, to si musí každý zasloužit; ale když se žije jen tak, aby se žilo — ó to je špatný pokrok ku andělství. S Bohem.

* * *

CCL.

Lidé říkají, že mrtví mají nechati se s mrtvými a živi ať zůstanou se živými. Pohlédněme, moji drazí, jak asi vypadá tato věc ve skutečnosti a kdo vlastně jsou ti mrtví a kdo živi; a jak daleko jest asi spravedливо od lidu ostatního, když tak praví spiritům. Co jest mrtvým býti? Mrtvým býti znamená: Duch nevědomý, který nechce znáti Pravdu a věc dobrou, který nechce poznávati, co láska jest, co Kristus učil, co vůbec činiti jest. To je majetkem ducha mrtvého — o těle zde nemůže býti řeč, neboť tělo nikdy nežije, to co žije, jest pouhý duch, ať v těle, ať bez těla. Živým býti znamená: Chápati pravdu, žíti v lásce s ostatními, ukázati se jako pravý bratr ku všem, neboť všickni bratři a sestry jsou — jedním slovem: pracovati pro dobro po příkladu samého Ježíše. — Dnes pravda dobrýni duchy hlásána je světu slovy: „Povstávejte z mrtvých svých a pojdte ku království Božímu blíže!“ A ti, kteří slyší hlasu toho, považováni jsou od hluchých za rušitele mrtvých! A přece jen právě živi pravdu hlásati dovedou a zas jen živi schopni jsou slyšeti ji! Zdaž nejsou tedy mrtví s mrtvými a živi se živými? Mrtvý duch pravdy chápati nedovede, na tož hlásati! S Bohem.

* * *

CCLI.

Bez boje není vítězství! Do boje s pevnou důvěrou v Boha a boj se podaří! Dnes máte jen malé boje se světem, co by zasmáli se vám, to nesmí se vás dotýkati; vy pomyslete si: „Bůh odpustiž tobě, jenž se mi posmíváš!“ Vyšli jste do tohoto světa, proraziti, jakožto předvoj budoucího pokolení, proto pak-li někdy na ostro utkáte se s nepřítelem, nedávejte se na útek, nýbrž zmužile ku předu! Já pravím vám: „Nebojtež se!“ Bojů a svízeli

mnoho trpěl Kristus pán; — proč také vy něco neměli byste snést? — Svět nese růže s trním pouze, kdo růže, míti chceš, chtěj zároveň i trní, neboť zasloužený květ lépe potom voní. Život váš je jako skořápka ořechová, potácející se na vlnách vodních; každou chvíli může se zapotáceti do hlubin — co potom? Tělo pojme hlubina — a duch? Zajisté lépe když bude poučen, než aby zapotácel se i s tělem. Mnohému zdá se dosti času na pokrok ducha — až snad naposled, že dosti času, že snad pastýř světa dovede vše smýti z duše lidské. . . Ó bláhový člověk! On může odpustit jen co jemu samotnému jste ublížili — jiného nikoliv! Od toho jest sám Bůh. A ten odpustí tomu, kdož jej prosí a hledí napotom jíti cestou pravdy Boží a čistého života. Mezi námi duchy jest láska. A kdo lásku má, ten nekáže nelásku, kdo lásku má, ten nechce strhnouti o poslední groš chudého spolubližního-bratra, kdo lásku má, ten nechce, aby lidé nepoznali pravdu, kdo lásku má, ten nikomu nelaje, nikoho neposílá do pekla, na nikoho nevolá klatby a pomsty; nýbrž volá: „Já ti odpouštím, jako odpouštěl Kristus sám.“ Co píší tuto, činím, aby poznán byl rozdíl mezi pastýři dobrými, jakým byl Kristus a mezi pozdějšími, jakými byli a jsou až do doby dnešní. Život Kristus dal za ovce své — a dnes? Ovce aby mozoly a krev dávali za pastýře — a pastýřům. Rozmyšlejte co tuto psáno. S Bohem.

* * *

CCLII.

Já také přicházím mezi vás, neboť domýšlím se, že snad mezi vámi najdu úlevu ve svém záhrobním putování, že snad potom volnější budou cesty moje. Poradte mi přátelé, co mám asi dělat, abych nemusel trpěti stále tak veliký hlad, jako trpím až dosud. — Zdá se mi, že mám hlad jako bych byl živ. — Zadarmo to nemám — to dobře pocítuji. Měli jsme s manželkou mojí dítko — hošíčka — a to neměli jsme rádi, proto hleděli jsme, abychom se jej zbavili; mučili jsme jej hladem až umřelo. Dnes mám hlad já — a moje manželka až umře, bude míti také hlad. Ono mě sice již odpustilo, ale, ale . . . mě to pořád trápí,

pořád mně to říká, že jsem to neměl dělat. Žil jsem blízko vás, ale nemohu vám říci, kdo jsem. S Bohem.

* * *

CCLIII.

Přichází veliká doba na tento svět; národové budí se ze nevědomosti a přicházejí, aby viděli mohli východ dennice a za ní východ nového slunce. — Jest v brzku tomu 2000 roků, co z Nazareta vyšel onen veliký učitel Boží pravdy; tenkrát zabili jej, ale símě svatých jeho slov žilo a žije do dnešní doby — a ze símě toho v brzku budoucí doba přinese nové blahodárné ovoce lásky a bratrství na zemi tuto pro obyvatele veškeré. Jste vy bratři mezi prvními, kteří nasloucháte svatému onomu vyzvání budoucího vzkříšení, jste vy první, kteří vidíte přicházetí Krista s mocí a slávou na tento svět, jste vy první, kteří máte zde cesty upravití rovnější vašim potomkům, jste vy první, kterým vložen do ruky meč lásky a pravdy, kterýmž rozkázáno samotným Božím slovem: „Jdi bratře, jdi sestro a vrať se co vítěz v bojích duševních!“ Úkol veliký vložen do srdcí vašich, úloha posvátná pracovati pro ducha vašeho i všechny duchy ostatní; neboť kdo pro sebe, pro svého ducha pracuje — pro jiné pracuje. Milujte mne jedni v druhých! — řekl Ježíš — a co jest to milování jedněch v druhých? Vidíte-li bratra tonoucího — pomozte mu, vidíte-li hladového — nakrmte jej, vidíte-li chromého — podejte ruky jemu, by o vaše rámě opřen dále jíti mohl. A mnoho příkladů, jež láska pravá vyžaduje, mohl uvést bych vám. To jest milování jedněch v druhých a tím i láska ku Kristu. Odcházím od vás drazí obcovanci. S Bohem.

* * *

CCLIV.

Vidíte, jak ustavičně nepřátelé vaši jsou na stráži, chtějí vám urvat ten kousek vědy a poznání vašeho ze srdcí vašich. — Však moji bratři nenechte vyrvat jej sobě z prsou svých, neboť on má býti vám jednou vodítkem cestami za hrobem. Co zde

vypěstujete, tam ovoce z toho dáno bude vám. Jen nechte je, ty vaše nepřátele a vzpomínejte sobě, že oni ti samí nepřátelé, ti kněží to byli, co Ježíše ubili vám, že oni to byli, co apoštolů svatě zmučili vám, že oni to byli, kteří i Husa vašeho i Jeronýma a na tisíce jiných upálili, že oni to byli, co tisíce bratří a sester vyhnali z vlasti a z domovů — a že ti samí jsou to, kteří pronásledují i vás. A pomyslete si, jak veliká a Boží jest ta nauka vaše, když tato moc pekla světového neuchvátila ji dosud a — neuchvátí nikdy; zde jsou slova, jež Ježíš řekl Petrovi: „Ty jsi skála — a na té skále zbudám církev svou — a brány pekelné nepřemohou ji.“ Protož buďte věrni té církvi — tomu spojení Kristovu — a nenechte se svést, ani vy — ať i na vás osvědčí se slova Ježíšova, jež pronesl k Petrovi. S Bohem.

* * *

CCLV.

Mojí milí! Spojte pevně myšlenky, aby čistý vliv mohl odstraniti vlivy vám škodlivé — i nám. Práce naše není tak snadná, jak snad se domýslíte, neboť pakli chceme přicházeti a poučovati vás, tu musíme mít připravenou cestu, kterou ubírat se máme. A poněvadž duchové nepokročili jsou nepřátelé všeho dobrého, brání i nám svým nečistým vlivem, okolím; vy musíte proto přičiňovati se, abyste je přemohli. Kdyby nespojili jste myšlenky ku dobrému, přišli by sice duchové — ale nepokročili, kteří spíše zavedli by vás. Proto s pomocí Otce, Syna i Ducha sv. pracujte dále na roli duševní. S Bohem.

* * *

CCLVI.

Milujte se vespolek! Radujte se vespolek a svorní buďte spolu! Ježíš Mistr náš, učil tak činiti nás, čňte i vy tak, jak já nyní v jeho jménu pravím vám. Veliké jsou věci na zemi i na nebi, hleďte, abyste jich poznávali byli zasloužilými. Učte se žítí na život váš jako na chvíli drahou, z ní kyne odměna nebo zá-

rmutek — a když toužiti budete po poučení v životě tomto, obraťte se k nám, my vždy ochotně porady přineseme.

* * *

CCLVII.

Nový život na oběžnici yaší se otevřel. — Vizte! ty nové květy, jak radostně zvedají se z luhů vašich a pohlédají tam ku slunci, jež jako vládce jejich nad nimi nebesa brázdí. Ony hledí k němu jako by s úctou, že opět roztálo ten tvrdý povlak na zemi a že ony opět mohou volněji oddechnouti sobě. — Bratři, sestry, přátelé! Též s takovou radostí jest pohlížeti vám na tu říši vesmírovou, do oněch velikých končin, kde sídlí otec náš. On též dovolil vám, abyste vstáti mohli, aby duše vaše, kypřené slovy našimi, vznesly květy vonné, jež necítíte sice tak mnoho na zemi — ale až za hrobem ucítíte vůni tu, kterou tu si vypěstíte. A to slunko Boží, ta pravda svatá, ta rozsvěcí se všady po dalekých krajích i hradech s baštami a zase v malých chýžkách k tomu cíli, aby rozšířila pokoj, mír, aby odstranila vraždění bratrské, jež dnešního dne — bohužel, tak rozšířeno. — Ona ta Boží nauka učí vás, že za hrobem život nový, že to, co v těle obýváte, není život vlastní, nýbrž pouhé vězení — a čím kdo těžší vězení máš, tím že radostnější bude tvůj východ z něho. Radovati se společně — to láskou a upřímností vzájemnou — to úkol je náš i váš, k němu pracujme, aby každý člověk druhého bratrem skutečným se stal.

* * *

CCLVIII.

Syn Boží vtělil se na zemi tuto, aby očistil vše, což bylo znešvařeno černou lží a bludy, aby vyvedl všecken lid z bídý duševní. Přišel chudý — a narozen v chlévě prostém — a byl Syn Boží. Očekávali jej velikého, že zrozen bude kdesi v pyšném paláci a že jako světovládce stane se vůdcem celému světovému panství. Očekávali jej, myslíce, že zavděčí se Jemu a že On pak povýší je na stolicí podle sebe, aby zároveň s Ním vládli všem.

A jaké bylo jejich zklamání! Místo světovládného velikána přišel On chud, jako obyčejný syn tesaře; a místo, co měl ty tehdejší farizejce povýšiti, ukázal je lidu jako bludné vůdce, kteří vedou národy v záhubu. Zanevřeli naň — až zničili jej. To stalo se v době dávné. Avšak — ó přátelé! co myslíte, dnes kdyby přišel Duch Svatý, jako mocná jakási síla světová, která by chránila panství všech, těch dnešních farizejců a vůdců slepých, že stáli by proti Němu, jako nepřátelé? Ó nikoliv! Oni chválili by Ducha Svatého. To však nestalo se. Duch Sv. přichází do chatrčí, do duší prostých — a učí prostá srdce — lásce, upřímnosti, odpuštění — a což hlavního — učí pravdu. Pravda však padá jako řehavé uhlí na hlavy těch farizejců dnešní dobu — oni cítí se pokořeni, oni vidí se málomocni, oni nemají čím čeliti proti té veliké síle pravdy Ducha Svatého a odtud jejich hněv. Však nebojte se ničeho; Duch přišel, aby vzkřísil, což bylo zahynulo a aby porazil to — a ty, kteří byli toho zahynutí původci. Proto jen dále; Duch Svatý osvíťž vás, osvíťž rozum a myšlenky vaše, abyste poznání svému a pravdě věrni byli až za hrob.

* * *

CCLIX.

Když listí stromů počíná opadávati a schnouti, tu cítíte, že blízko jest zima a že přes dlouhou dobu budete nuceni ukrývati se v chatrčích svých. Jinak však s duchem vašim. Pro ducha vašeho nesmí býti zimy, pro něho nesmí opadávati listí a květy, jež vykvétají mu z poučení našeho, pro něho musí stále a stále rozkvétati nové a nové ratolesti vonných růží, aby z nich sílu čerpal vždy. Pro ducha vašeho, moji milí, ať není zimy. A co myslíte asi, draží, že jest zimou pro ducha vašeho? Neláska, nenávisť, zloba a vše zlé, jež jako mráz zžiralo by listí a květy poznání vašeho. Kristus, když v těle po zemi chodě, učil — volal: „Království mé dávám vám, jež není však z tohoto světa“ a — v království tom, jež Boží jest, vy započali jste stavěti budovy nové — a dejž vám Pán, abyste dostavili až do konce.

* * *

CCLX.

Hluboká svou mystikou doba vánoční přichází opět a vám jest dovoleno, abyste v ty velké dny přání svých srdcí na oltář položili. Neb v ten čas, kdy tolik duší svou mysl ku Spasiteli obrací, otevírá se nebe, aby plnilo blahem unavené duše, aby v nich znovu obrozovalo toho Krista a je k té kolébce nového života povznášelo. O, přejte si, by život váš byl bez ustání jen božské vůle vylévání, by život váš byl bez ustání jen světla kosmu zjevování; uprostřed pozemských běd pln vůně by stál, jak rajský květ, v jehož dosahu se blahem všecko chví a pravdou přečistou se duše mnohá stkví. Žádejte o mocnou sílu rozumu, abyste tak snadně nepodléhali marnostem všem světa. Shromážďujtež sobě poklady duše, osvícené silou rozumu. Ale při této síle rozumu nezapomeňte na to, aby srdce vaše plálo silou citu, o kterých vám již jedenkrát bylo mluveno. — Než tu neb onu myšlénku přijmež za vlastní, nezapomeň ji postaviti před soudnost svých citů. Jsou jedni úplně nevěřící, poněvadž rozum jejich plá a srdce bez citů, němé, mlčí — a přec jsou rozerváni. A jsou druzí, jichž srdcem city mocně zmítají, ale rozum jejich dosud spí, v plénkách temnoty; jest na bíledni, že takoví stávají se snadno fanatickými, unášeni svým citem, jak lodička bez kormidla. Ženou se za prchajícími fantony a jsou také nešťastní. Ale jsou zde třetí, jichž srdce září láskou ku přírodě a nezměnitelným zákonům nejvyšší pravdy; cit jim mluví a rozum jasný, osvícený moudrostí, čerpanou ze zřídla věčných pravd, jim svítí v cestu. A to jsou ti vyvolení Boží, kteří proto žijí, proto pracují, aby ve všem se shodovali s tou neobsáhlou vůlí Boží. Jsou to duše bohaté svými duševními statky, neutýrané ubohostí tohoto světa; v jejich nitrech denně tichá mše se obětuje na oltář lásky ku všemu člověčenstvu; oni plní dokonale svatá slova Pána Ježíše: „To činite na mou památku!“ Neboť oni jsou hotovy vycediti poslední krůpěj krve pro ty, jež utrpení života pronásleduje, oni neváhají položit život svůj, aby ušetřili mnohou slzu a bolu stín. A ti jsou, v nichž Kristus nachází zalíbení své a protože obětovali život svůj, že položili hlavy své pro něho, odevzdává jim život věčné slávy. Toť mše, přátelé, toť ona oběť formální, která

vám byla zjevena skrze Ježíše Krista! A kdybyste ani jedné mše v chrámech vašich neobmeškali, když nepůjdete ve šlépějích Jeho, ještě mnohý sen krátkého života vás očekává, a brány slávy budoucí uzavírají se, když překročujete hranice druhého života. — A nyní vracím se tam, kde jsem byl začal, nebo zrození Božího Syna ve člověku jest hlavní téma, které chci s vámi sdíleti. — Nebo teskno je v duši mé, když navštívím přátele své a vidím, jak prázdná duše jejich hledá úlevy v slzách, v přátelství a ve věcech, jež pomíjejí. Nebo všechny věci mění se jako červánky na nebi; přátelské svazky se trhají, atomy rozptylují se jako mlha při výsvitu slunka — jen to „já“ zůstává neporušené. A proto k němu jest práce všech tvorů hlavní zřetel obracet, jemu se se všemi silami věnovati, jej ve všech záhybech zpytovat a zkoumati, nebo ono jest to „věčné“, které vrací se cestou forem ku svému původu. A v toto „já“, v toto vědomí pravého bytí, může se zroditi znova ten Spasitel. Nebo jest to síla, která prostupuje všechny světy a bývá poznána a pochopena jen tam, kde vnitřně se žije; vaše srdce jest centrum těchto sil vědomí, tudíž jest vaše srdce Marií, kteráž očištěna ode všech hříchů, dá vám „Syna“, to jest: přiděli k vám onu sílu vše prostupující, abyste v ní se uvědomili, s ní sloučili všechny svoje síly a tak vzájemně jako jedna ruka, práci dokonávali. Jest to krásný symbol, kde Kristus odpočívá na chudých jeslích, kde osel a kravka dýchají na skřehlé údy Jeho, kde tři králové přicházejí, aby tomuto chudému dítěti se poklonili a dary své Jemu podali. Když srdce vaše prosté, chudé bude, beze vši lícenosti, beze všeho povrchního pozlátka, zašlehně tam světlo ve chvíli neočekávané a zvířecnost, které jste se ještě nezbavili, nebude tak dalece ke škodě, nýbrž bude podporovati toho rodícího se Krista ve vás, aby nevymizel pod mrazem egoismů. A tři králové: svět, tělo se svými žádostmi a ďábel přijdou, aby se poklonili před touto znovuobrozenou duší a dary své jí dali, t. j., že budou pak se snažit, aby k užitku a prospěchu sloužili, dokavad nezmohutní toto božské vědomí ve vás, aby království převzalo z rukou otce. Jak, chtěli byste, aby, jsouce žebráci, nevzdělaní, mohli jste vzíti královské žezlo do rukou svých, ozdobiti dýmantovou korunou hlavu svou a spravovat zákony lidstva, když nemáte ani tolik vědomí, že žijete, že jste

dítky jednoho věčného Tvůrce, před jehož zákony se všude všechno sklání a podvoluje? Jen k dokonalosti spěj, duše milená, a nehoruj pro trnovou korunu dřívě, dokavad jsi se nenaučila odpírat choutkám a žádostem těla. A jako sídlí ve vás Kristus nepoznán, který jen občas objeví se vám zbičován, do krve utýrán, tak také objeví se vám, když uspořádáte život svůj s nevinnou, usměvavou tváří, která zjevuje jen odpuštění a spásu. Nepřibíjejte více toho Krista na kříž, nezapírejte Jej a nestyďte se za Něho; trvejte s Ním ve všech okamžicích a blažený bude život váš. Kde chceš hledat vědomí, kde chceš, aby moudrost mluvila z tebe, když před chvílí Jsi jej zapíral, vědomě usmrcoval a v chladnou zem s tělem svým pochovával? Jen u stálém vědomí, které všadež, v každém případě jest nutno tobě hájiti, přiblížíš se k zdroji moudrosti, z níž čerpati dovoleno jest jen těm, kteří dostáli svému úkolu, úkolu k Bohu a k sobě samému. — Toť vše, co znova a znova možno opakovati, čeho zapotřebí vždy duši po pokroku toužící a pravdy v pravé své jsoucnosti hledající. Znova se zrodte v duchu a v pravdě a ostatní přijde; vše, o čem ústa mluvíti nedovedou, co oko nezřelo, ni uši neslyšely. Snad upoutal bych naň duši lépe zjevy fysickými, ale domnívám se, že jich oko vaše ve přírodě zří více, daleko dokonaleji než kdekoli jinde možno docílit. A ten, kdo duši svou s nezměnitelnými zákony té velké přírody ve shodu uvede, jest přítomen všech těch velkých věcí a divů se objevujících. Jen duše plná víry poznává neobsáhlou moc tvůrce a cítí, že jí nastane okamžik, kdy bude moci býti spoluúčinkovatelem všech těch věcí. Směr jsem vám naznačil, jak možno po něm jíti, zjevil; tož nyní žádám Vás, abyste šli, jednoduchou a praktickou cestu nastoupili a práce vám objeví všechny záhady života.

CCLXI.

Ohlas slov se málo v duších ozývá a proto věnuji vám svá slova v liteře, by snáze zachytila je útlá duše vaše a v těch znaménkách chvílemi úlevy našla i nového vzpružení k neznámým cestám života dalšího. Budu mluvíti prostě, budu tlouci na jemné

struny vašeho srdce, nebo znám jak mnoho as prospívá pro nezralou duši zvěstování pravd zralejších, že místo, aby jí byly prospěšny, stávají se jí věci nanejvýš nebezpečnou. Otevírám nejprve knihu života vašeho a učím vás znáti ty první a jednoduché písmenky a pak slova její, abyste sami vniknouti pak mohli do dalšího hlubokého obsahu jejího. Vím, že nedalo by vám klidu, kdybych učil vás znáti a vypočítávati oběh té neb oné oběžnice, gravitující v prostoru, že nedalo by vám ani síly, ani klidu, kdybych obeznámil vás se všemi tajnými silami — když ve vás samotných vůdce probuzeného vašeho vyššího vědomí vás by směrem tímto nevedl. — A proti vůli někam kráčet, bylo by jen nedokonalostí a nepoznáním. Dost na tom, když prozatím vybudujete si statky své drahé duše zpět, které jste jednak za mrzký kov, za falešný úsměv a chválu, za vavřínovou snítku tak hanebně prodali, zapomínajíce, že měl by to ještě ani majetek váš vlastní, kterým jste vy tak byli naložili. Dost na tom, že světlo neznámých světů zabloudí pod příkrov neprůhledný vašeho těla, pronikne duši a vtlačí jí do vědomí její nesmrtelné bytosti. — Božský původ a cestu k dokonalosti. Kdo hlásiti se chceš za služebníka Božího, pak věř, že především je tobě vykonati služby sobě samému. Had smyslnosti, který lstivě čeká, svinut v květu tvého života, aby v místech nejchoulostivějších uštknul tebe a k činnosti Božské neschopným tě učinil — zničit jej v jeho zárodku, očistit místa jím otrávená jest prací tvou dříve, nežli hlásiti se budeš moci za služebníka Pána. Jak jsi slab oproti těm službám, které požadovány jsou od toho, kterýž pro ně zralým se stal! Prokazuješ službičky sobě samému nepatrné jen proto, abys se stal v očích lidu velikým a vrávoráš při prvním svém kroku, nebo všechno, co tvou povinností bylo vykonati, mocně tě táhne zpět. Proto tolik marných služeb, proto každý marný tvůj kvap za nějakým zdánlivě zářícím ideálem, že jsi dosud neupevnil půdu pod svými vlastními nohami. Stojíš na kousku cizí půdy, která trpí tě jen tak dlouho, dokavad vlastníku jejímu se líbí. A ty, neznáš-li pevnějšího břehu, padáš opět do propasti, zvědáš ruce v zoufalém výkřiku. Strach napájí tebe a zoufalost je ti denním chlebem, co zatím slunce, Bůh, jde dál a kolo tvého života se otáčí a jako zloděj ukrádá hodiny tvého života a ne-

chává ti odkaz té chladné smrti, jež děsí tě proto, že's ji nepoznal. Tvůj život je jako rosa, která třese se při prvním zážehu slunce. Co tedy ještě hledáš? Vždyť za krátko budeš vyrván z náručí ti drahých, anebo oni budou vyrváni tobě a nebudeš-li znáti náruč Hospodina, Boha svého, kde budeš hledat místa, na němž bys položil tělo své, na němž bys z kalichu pokoje svlažil v těle zmirající tvou duši? Otevři oči své, neb hodina spásy se blíží, a již se přiblížila, jakmile překročila noha tvá prah duchovního poznání, jakmile chtěla si uvědomit duše tvá a zajistit nějakou nesmrtelnost. Jen strach před smrtí to byl, který nechal ladem ležeti všechny otázky, týkající se duchovního sebepoznání a neviděl, že opomíjí tím věčnost a podrobuje se ještě ranám několikere smrti. Tady umíráš a za hrobem kolébka nového života. A umíráš-li tam, pak očekávají tě plenky dětství zase zde. Život je rození a umírání do té doby, dokavad neuvědomuje sebe v té věčné praduši, dokavad strach před smrtí není zlomen vědomím života věčného. Ale přec ten život je krásným, třeba mnohému zdál se nepřetržitým řetězem zklamání. Ovšem, kdo povrchně soudí podstatu všech věcí a nevníká pod povrch ku zdroji věčného života, kterýž jest Alfa i Omega a také nezměnitelný. Neboť vše, co je věčné, podléhá totiž jednomu zákonu nezměnitelnosti, a protož známo vám jest, že zákony přírody jsou nezměnitelné. Ovšem zde jest ten kámen úrazu, se kterým se tak často shledáváme, totiž, že není činěn rozdíl mezi nižší a vyšší přírodou. — Životy vaše z největší jejich části jsou dosud podrženy zákonům přírody nižší, neboť uvědomování samostatnosti jest docela málo vyvinuté, aby chápati se mohlo v oblastech přírody vyšší. Než nejsou vám činěny výtky, neboť byť by se zdálo, že není vše souladně spořádáno, přec vede se ta cesta vašeho vývinu duchovního těmi nejsouladnějšími a vybočíte-li z nich, pak následky utrpení, bolu přivádí vás zpět. Ó, jak velká jsi a hluboká, ty spravedlnosti, jež obetkala jsi život lidský závojem vůle své! Představte si, jak rozháraným byl by ten život, jaká bezprávi by se děla, kdyby nad každým státem nevládla nějaká hlava, nějaké zákony, které třeba jen hrubě, přece spravují neurovnanost a barbarství, tu a tam se vyskytující. A jak by se dělo zde, kdyby nad tím nade vším, nad těmi zákony světa nevládly zákony ještě mocnější, kterým bez

odporu všechno by se podrobovalo? Ale zde snad v mnohém vzbuzena by byla domněnka: „Proč tyto války, proč toho zabíjení mnohých tak nevinných obětí, když vládnu zde mocné zákony lásky nejvyšší, která všude po bratrství volá, ke všemu se hlásí jako ku svému dílu, ku svému stvoření, ku svým dítkám?“ Jelikož všechny nedokonalosti musí býti vyhlazeny, sen života musí na sebe obléci skutečnost a všechno stvoření musí dovést všechno, musí znát všechno, aby také poznat mohlo samo sebe. Co jsou ty boje? Zdaž nejsou to všechny ty nepravosti, ty špatné skutky vaše, které v neviditelném vám světě se řadí, proti sobě bouří a vás jako nástrojů užívají ku svým zápasům? Až očistí se lidstvo ode všech neřestí, pak teprvé dojde k nějakému sbratření. Tím bychom ale zasahovali příliš daleko. Vaší povinností jest dnes se vzpamatovati z duševních mrákot a když většina zde zla, které nemůže najednou nějakou nepřirozenou cestou v dobro se obrátiti, buďtež to aspoň vy sami, kteří bez ohledu na ostatní svět kráčetí budou vytrvale cestou poznání, cestou svatých šlépějí drahé oběti Kristovy. Buďtež to vy, kteří opásání světlem evangelia pokoje, proniknete temné oblaky vášní, abyste zazářili jako hvězda spásy jednou v cestu těm, kteří právě tak, jako vy dnes stojíte zubožení, státi budou. Tím končím a k vám volám: „Jen lásky víc, jen lásky víc.

* * *

CCLXII.

Spočítány jsou hodiny starého roku a za krátko překročíte hranice nových dnů. Přišel jsem mezi vás s přáním tím a s posilou, jaké jest schopno moje duševní stanovisko, nebo přec budou v mnohých místech rozvázána ústa tato, aby nevyřkla, co nemělo by právě pro vaši slabost dobrého vlivu na dny budoucí. Nestrachujte se, nebo doba příští jest opět jedním krokem k těm bouřlivým okamžikům, které neminou toto pokolení nebo musí všechny dluhy býti zaplacený. A není dovršena ještě míra těch všech nepravostí, což ale dlouho již trvat nebude. Vyřítí se ve chvílích neočekávaných jak šelma dravá a mnohého povolá, aby s ním zápas vedla. Ó ty hlavy veliké, před nimiž ostatní hlavy

sklánějí své, v blízké době ucítí v plné míře, že není sladkým jejich panování, že není lehkou a lacinou koruna zdobící jejich hlavy! Ale vy se držte a pracujte podle svých přesvědčení, nebo žádný víc od vás nežádá, nikdo vás nenutí. Vaši věci jest, zda-li spásu svých duší chcete aneb ne. Odvážíte-li se k nějakým krokům proti svému přesvědčení z nějakých ohledů na druhé, již podáváte ruce své poutům otrockým, kterých naopak byste se měli zbavovati s tím vědomím, že svoboda jest ten nejkrásnější dar pro člověka, před kterým všechno má ustupovat, všechno ztrácí svou cenu, svůj lesk. Doba příští mnohému otevře oči a pro mnohé bude hrobem, mezi jehož stěnami se bude učit vzdychati, spájet svou duši, třeba na úkor jiných a bude hledat východiště z těch špatných cest. Ale na dlouho bude odvrácena ruka pomoci od něho, nebo všichni ti již jsou vyvolenými, budou shromážděni na určitých místech, a až zapálena bude Sodoma a Gomorha, bez pohromy vyjdou ti, v nichž našel Pán zalíbení Své! Ale ještě mnohý z nich v solný sloup se obrátí, nebo cesta, která takového sebezapírání bude požadovat, nebude pro všechny kteří nebudou dosti opásáni vírou a pancířem spravedlnosti. Nechci zasahovat příliš daleko do těch krutých okamžiků, které se blíží, ach, blíží každou hodinu, jako neproniknutelný hustý mrak, aby zahalily všechna místa hříchů, srovnaly účty a vyplnily mezery, snížily hory a zvýšily údolí. Vy se držte, k vám to mluvím vy mne slyšte! Práce v životě druhů jest ohromná a právě nyní, kdy naše země jest jakýmsi střediskem, v němž osvětlení, věda a všech těch tajných zákonů mají naléztí místo své — nyní jest práce nejobtížnější a zveme a voláme každého, jen kdo trochu slyšeti chce, aby podal nám ruky své a pomáhal. — A prosíme mnohdy, nebo přicházíme ve styk s osobami, které dobrou vůli mají, ale brání jim ohledy na ostatní. Soustřeďte se neustále, třeba ve dvou nebo ve třech. Své myšlenky věnujte cílům vznešenějším než těm všedním, které neustále obeplítají mysl vaši a nedopouští, abyste se samostatně vyvíjeli na poli duševním. Brány Jeruzaléma se otevírají a za krátko se zavrou, pospěšte! Pro vaše dobro mluvím, vaši spásu žádám a k životu společnému, v němž není více nevraživosti, nepřátelství, vás zvu. Pán čeká, Jeho hostina je připravena. Oblectě roucho své, očistěte duši svou

přijďte hladoví a žízniví a najdete úlevy. Ó, milené duše, jak rád bych se rozepjal, bych pojmul vás všechny v jedinou náruč a uchránil vás jednoho každého před těmi dny, které v mlze zřím, v nichž vás vidím s hlavou schýlenou, s tváří ubledlou, s duší rozervanou z nichž táhlý, dlouhý sten se dere a žádá vysvobození! Než dotrpte! Nemohu nic jiného zvolat k vám, nebo musíte s Ježíšem jít, musíte s ním klesat na Jeho cestě, musíte s ním podstoupit hanebnou smrt, abyste s Ním mohli povstati z hrobu ku věčné slávě. Neočekávejte soudných dnů, nebo ty jsou zde, v těch žijete a každého okamžiku trouba anděla zní, abyste z mrtvých povstali — z hrobu svého těla, z hrobu své smyslnosti, svých vášní z hrobu špatných myšlének. Když jednou vás slabost přemohla a klesli jste, nepadejte, proto hlouběji! Nemalemyslněte příliš a doufejte, že jako dceru Jairovu, jako Lazara vzkřísil Pán, tak i vás vzkřísí ve chvíli vaší víry. Ještě nejste probuzeni, ještě v bytě odpočíváte na lůžku své duševní smrti. Proč zoufali byste? Vždyť Lazar již tři dny v hrobě byl a vzkříšení dosáhl. Neumíral Kristus pro spravedlivé na kříži, ale pro nespravedlivé, cedil krev Svou nevinnou. Důvěřujte s celou silou svého ducha, a On zvolá k vám jednoho dne: „Ještě dnes budeš se mnou v ráji!“ Nechci tím říci, že dnem byste se zbavili svých chyb, kterým odvykati musíte i odpykati za ně, nebo není žádného odpuštění možno dosáhnouti než jedině tím, že napraveno jest zlo dobrem nebo nějakou cestou sebezapírání! A mýlí se ten, jenž domnívá se, že lotr, který s Kristem ukřižován byl, toho okamžiku, odpuštění hříchů dosáhnul. Ten lotr byl vrahem, on vzal život bratru a zaplatil to svým životem, nebo podle zákona nejvyšší Spravedlnosti byl také života zbaven. Tím bychom ale byli nuceni obrátiti se na druhého lotra, který Kristu po levici umíral. On byl take vrahem, on byl také života svého zbaven: tož měla snad jej také čekat odměna života lepšího? Ó, ten, jenž po pravici Páně byl, šel s pokorou; byl si vědom svého jednání, jeho vědomí se probouzelo. On chápal jasně následek svého jednání. Kdežto druhý neuvědomil si dosud, že odpývá si jedině svou činnost, která nebyla v souladu se zákony vyššími. Byl nucen, ba svým jednáním se odsuzoval k tomu, aby znova podstoupil cos podobného a tak ku pravému poznávání spravedlnosti a posta-

vení svého vůči lidstvu, vůči všemu žijícímu stvoření přišel, aby více nevraždil, nýbrž miloval a raději jako Kristus nevinně vyléval krev svou, než aby příčinou byl, že někdo jiný zbaven byl života. Ó, přátelé, ti lotři jsou dosud dnes zde! Jedni si uvědomují, a přiznávají se ku své bídě a tiše podstupují smrt neb utrpení různá, nebo vidí, že si jí zaslужují. Kdežto druzí reptají, spravedlnost neuznávají a větších a větších chyb se dopouštějí, utišující svou duši namlouváním: „Nic není, není žádného života věčného, není žádné nesmrtelnosti. Dnes jsme, a zítra veta po nás; nikdo nás více nevzbudí, nic nás nebude pronásledovat!“ A kdyby viděli napřed, jaké sklamání je očekává, jaký dlouhý a nepřetržitý řetěz života se jim objeví, až pro pozemský život zavrou oči své! — Nevěřte! A pak-li to bude uspokojovat vaši duši, pak-li bude tiché vaše svědomí, budu se i já i my všichni, jež vstupujeme mezi vás, radovati. Ale vidíme vás jak vypadáte, když den, nevěra neb pochybnost hlodá vaši duši, jak hledáte, jak se obracíte, abyste znova upevnili cestu víry. Ponecháváme vám volnost. Jestliže vás uspokojí vaše hříchy, neláska, sobectví a jiné mnohé nepravosti, tož budem přáteli vám klidu toho. Ale vidíme, jak je vám úzko, jakým strachem plní se a mocně zvědá vaše hrud', když pozastavíte se nad hříšným dílem svým a vidíte, že jste se zpět vymkli z cest lepších, abyste trpěli následkem nevědomosti své a slabosti. Ó, krásná je volnost, dobře se v ní žije, práce vykonává! Ale kdo jí nežádá, kdo ji nechápe, kdo v ní necítí, nechť trvá dále v okovech. Přijde chvíle, kdy mu v nich bude také krušno a povstane, aby je shodil a na éterných vlnách volnosti do říše čistého vědomí sebe povznesl.

CCLXIII.

Stručnými několika slovy chci ve své přítomnosti mezi vámi označit chvíli, v níž mistr ujímá žáka za ruku a vede jej ku zlatým branám tajemství, v níž slabou ruku vede ku rozvázání těch dávných a dávných uzlů, v níž přestupuje žák z té obyčejné cesty všedního poznávání na cestu vedoucí do ráje a dokonalosti duší. Celý ten svět jest jedním velkým učilištěm, v nějž vstupují

duše a podle svých schopností a své činnosti skládají zkoušky a na té věčné dráze věčného vývoje povyšují, postupují ku předu anebo zůstávají státi, čekajíce na příležitostnější dobu, čekajíce na posílnění z některé mocnější strany, anebo následkem spáchaných činů z předešlého života musí na místě trvati tak dlouho, dokavad neuspořádají účtů, které byly v pořádek neuvedly a sebe tím jen v chůzi ku předu pozdržely. Šťastným ten, jehož bohové libají na čelo, když poprvé oko jeho spatří světlo dne. On si neuvědomuje každý krok, on poznává tu dráhu svého života, a jeho duch snadněji se pojí s těmi silami duchovních mistrů, kteří, třebaš neviditelni, přece jen zde působí, vedou bytostí jim odevzdané, učí je žiti svědomitě; a ti, aniž by si namnoze byli vědomi, že nad nimi mistr, nad nimi učitel pevnou svou rukou vládne, uctivě a tiše vykonávají všechny své povinnosti a jejich duše plní se blahem, posvátným klidem, prýsticím z jejich vykonávání dobrých skutků. Oni dovedou dobře využítkovati každý čas, nezakládají nečinně ruce své v klín v domněnkách, že k tomu neb k onomu dílu přizpůsobíli nejsou, že ještě život jejich je příliš neurovnaný, aby tu neb onu práci mohli vykonati, nýbrž oni pevně se vším důvtipem se snaží překážky lámati. Sebezapírání jest jim při tom nejlepším nástrojem, který uchrání je před mnohým poklesnutím, před mnohým oslabením. Jinak jest to ale s těmi, kteří již jasně chápou jistou existenci těchto duchovních mistrů; nebo jejich povaha, jejich smýšlení a jednání nabývá duchovnějšiho rázu a oni aniž by je vědomí opouštělo, v některém okamžiku jdou s přímým hledím za svým cílem. Jejich tužby k jedinému bodu směřují s myšlenkami nerozptýlenými; nýbrž s myšlenkou jedinou, určitou a čistou spějí po vytknutých bodech dál a dále až konečně odkládají učednické vlohy své. Obohaceni zkušenostmi stávají se mistry; kteří vedou celý ten vývoj člověčenstva od jeho kolébky, která tam, kdesi hluboko v chladných hmotách se objevila, různými řadami útvarů prošla, a to jedině působením pro tuto zem určených mistrů, kteří mají na zřeteli to, aby ku poznání všecko povznesli, k jedinému celku všecko přidružili. Kdo však žákem státi se chce, jest mu třeba předem prodělati trpkou školu zkoušek a utrpení. Nebo jest veden do míst, kde všechno jej svádí, kde všechny jeho chťiče vzplanou a volají po ukojení, kde

ocítí se v příšerném ohni zuřivých živlů vášní, a kde jediná úleva, jediná chladivá rosa pro něho jest jeho hluboká víra. Pak-li tou dostatečně není obrněna jeho duše, zůstává po čas v temnotách, dokavad se v něm zase neozve potřeba, aby za žáka se přihlásil. Neb jiný zkoušen je zase v trpělivosti. Jest veden do míst chudoby, zármutku a nemoci tělesných. Všechno možné stihá jej; přátelé, jaké vůbec poznal, jej opouštějí, každý se mu vyhýbá, každý se ho štítí. A teď záleží na něm, aby dokázal, zda-li schopen jest vstoupiti do řady žáků. A tak různými zkouškami, které vaše oko denně pozoruje, pozastavujíc se často s otázkou: »Proč ten neb onen ubožák musí tak mnoho trpět?« Duch pokračuje! Oheň jest to, skrze něž musí býti zlato hnáno, aby nabylo čisté ry-zosti své; boj jest to se sebou samým, v němž dokázati má důstojnost člověka a mohutnost víry. Právě ale proto, že dosud udržováno jest lidstvo ve tmách, je tak malo těch, kteří v tomto boji vytrvají a pravé cestě života se odevzdávají. A ještě když již na cestě té jsou, zkoušení bývají obtíží mnohou. A tu vidíte, že jednoho svedla věda; on v malém poznání svém domníval se, že je to ten pravý zdroj moudrosti. Stopil v ní všechny tužby, pohrbil v ní všechny ideály a naposled musel říci: »Mnoho vím, ale mnohem a mnohemkráte je více, co nevím a nepoznávám«. Druhý utonul v umění, poněvadž ve chvíli, kdy záleželo na něm, aby byl pravým umělcem života, utonul v marné slávě a neplatila pro něho slova: »Marnost nad marnost, a všechno je marnost!« A z těch, kteří se vydali na tuto cestu, zbyla tak nepatrná částka, která nedala se zmásti touto padělanou vodou, kterou snažil se svět napodobiti onu, jež prýští z věčného zdroje moudrosti; a když stanuli u cíle, zaslzelo oko jejich blahem nad vítězstvím a bolem nad pohřbenými bratry v moři světového ruchu. Má slova, která vám zde věnuji pro přítomný čas, budou se vám zdáti ještě dalekou a dalekou pravdou k vašemu nastoupení, ale přijde čas, kdy budete hledat každou tu literku a ptát se: „Jak mám nyní kráčet, co nyní mám si počít?“ Nebo neprodělali jste ještě ty boje a zkoušky, ve kterých umdléváte již, jsouce v prvním jejich doteku. Jak bude později? Jak bude, až padnou na vaše bedra s plnou silou a budou vám volat do duše: „Teď ukaž jak jsi pevným, dej znát, jak hluboko zapustila víra kořeny své, zjev veřejně, jak daleko sahá

láska tvá ku pravdě a poznání. Bude vám volněji, když v těchto chvílích krutých budete alespoň jedinou myšlenku věnovat těmto duchovním mistrům, je o pomoc a posilu žádat. Neb oni jsou vyslanci Boží, kteří spravují neustálý pokrok tohoto neb některého jiného světa, kterých rozseto jest jako prachu v prostoru, které zanikají a zase povstávají, aby na nich duše za všech okolností měly příležitost sledovat tuto neobsáhlou práci Boha, jí se přizpůsobovat a samy sebe v činnost uvádět. Bratři, sestry moje! Jak smím vám dnes, jsa odpoután ode všech vašich pravidel, od celého vašeho tak neurčitého, takměř vybledlého života zváti? Nic není vaše práce, nic není vaše snaha! Ta jest úplná marnost a zbytečnost, když není vedena těmi ušlechtilými kolejem lásky, bratrství a obětování. Nechci nutit, ale poznáte všichni, až odpoutá se duch váš od těchto tělesných pout, bude moci zřít v dálnou minulost i v budoucnosti v tvář, že lépe jest celý ten vezdejší život trpět ústrky, posměch a všechna jiná snižování od neuvědomělého světa a zůstatí svým, nezranitelným slabostí nějakou, vytrvati do posledního okamžiku, až smrt, tento přítel života, vysvobodí tě z postavení tvého, aby za posměch a potupu dal ti blaživé sebevědomí správně vyplněné a věrně dokonané práce tvé! Ještě vám čas bude dovoleno přijímat v těchto duševních stáncích moudré rady a ponaučení. Ukládejte je do hlubin svých duší; nebo přijde chvíle, kdy budete hledati tato zlatá zrna rady, abyste jimi duši své na váhách stojící určitý směr dáti mohli. Vzpomínejte ve chvílích nejbouřnějších svého života, i když již již chladný dotek smrti budete cítit, že věčný Bůh je život váš! Tím končím!

* * *

CCLXIV.

Opouštím místa své volnosti a k vám se nížím, miláckové moji, abych zde vylil Ducha Sv. a požehnal místa, na nichž chrám otvírám, aby v něm zjevovali duchové světlo pokoje. Ó, srdce tvé, sestro milená, na přátelích, již opustili tě, na tobě milých a drahých vzpomíná, a tužby tvé jsou světlem, které jim svítit bude na cestu ku sblížení se s tebou, a dočkáš se, dočkáš, že ti milý manžel tvůj stiskne ruku a bude tě vést ku duchovnímu

světlu, aby otevřel oči tvé a nechal je spočinouti s novými dojmy, s novými city na světě docela jiném. Ó, přijde ten okamžik, v němž shledávati se bude matka s dcerou a dítě zase s matkou, aby zase oblažili se tu chvíli milostí Boží a novými nadějemi znova vzchopily v těle již umdlévající duši. Jen víra pevná a čisté přání musí v tobě zvítěziti na čas krátký. Není žádný bol tajný, a kdybys jej sebe více a hlouběji ukrývala do svého mateřského srdce, přece jej zří oko toho, kterýž prohledá a zná útroby i nejmenšího červa, i komára jednodenního. Všecko bude jednou zjeveno, všecko na světlo postaveno, a skutky budou volat a zjevovat, jak vysoko byly postaveny před tváří Hospodina. To všecko, co duch můj, nepatrně spoután s tímto tělem, může nazírat v dálku minulosli a budoucnosti tvé. Neboj se, toliko věř! Život je krátká vteřina, po němž, není-li duch vázán nějakými povinnostmi k těmto poměrům, panujícím na této zemi, přestupuje do života, proti zdejšímu časům do věčných dojmů a citů. Ale nemyslete sobě, že touto smrtí, která vás odloučí od tohoto vám známého těla, nebudete již podrobeni žádné smrti! Ó, umírání mnohé vás ještě očekává, ne snad na této zemi, ale projdete ještě velkou řadu planet, na kterých smrt dosud neumřela sama. Ale nejeví se tam více tak bezcitnou, není tvářnosti tak děsivé. Každý ji tam očekává s otevřenou náručí, u blahé víře, že proto umírá, aby dokonalejším se stával; a poměry na planetách vyšších, životní otázka, existenční otázka, nejsou tak těžké, tak bojůplné jako zde. Bratře můj, mám Ti něco sdělit stran tvé osoby, ale nelze mně nyní; proto jen několik slov ti věnuji: „Přemýšlej sám o sobě, přemýšlej o své minulosti a doufej, že upřímnou snahou, pevnou vírou obrátí se tak poměry tvého života, že zůstaneš státi pak sám nad sebou s tou otázkou: „Jsem-li to já?“ Bude ti rada udělena, již přísným držením a svědomitým vykonáváním po překonaných obtížných začátcích docílíš mnoho. A všechny začátky bývají tak těžké, a kdo je trpělivě neumí překonávati, kdo odhazuje ten zlatý oříšek dříve než jej rozloupnul, přichází o zlatý obsah v něm, a to, co mu jde lehce, jej obyčejně klame; hučí to prázdnotou, a výsledek — bol ze klamání. Vy všichni, miláckové moji, zbudujte pevný chrám v srdcích svých! do něj se uchylujte, v něm světlo věčné rozžehněte, oltář pokory a velké důvěry

v lásku tu Nejvyšší zbudujte, a denně na něm obětujte všechny své zájmy; denně tam přinášejte oběť čisté jako Abel, t. j., kladte tam všechny své vášně a náruživosti, všecku tu zvířenu, která vás nutí, abyste tak velké oběť světu přinášeli, pro jeho zdánlivý život, pro jeho zdánlivé pravdy. Složte ty hříchy své na oltář vroucích diků a chvály ku Hospodinu, abyste sami čisti státi mohli s okem jasným, s hlavou neschýlenou v tvář tváří Tomu, který zná i ty nejtajnější vaše myšlenky, i ta nejintimnější hnutí srdce, a nic není neznámo, nic není skryto před tváří Jeho! Já neviditelně vás objímám, loučím se s vámi na čas krátký a poroučím vás pod ochranu Boha Otce, i Syna i Ducha Svatého! Amen.

* * *

CCLXV.

Posvátná sílo citů! Ty velká, neobjemná, nepozorovatelná, jež u kolébky stojíš děcka a líbáš něžné čilko jeho; ty, jež staviš nepřehledné množství symbolů jako hráz kol něho; ty, jež stojíš tam, kde přítel příteli si ruku podává, by bral se pouští žití dál, jež naplňuješ srdce mateřské a necháš je chvíti ve chvílích radostných i bolestných; ty, jež nad chladnou se skláníš mrtvolou a v srdci člověka se ptáš, zdali se s těmi, tobě drahými, tak bytostmi, někdy ve světech jiných kdy shledáš! Ty posvátná sílo citů, jež jako zákon spravedlnosti rozprostřela jsi perutě své po všelikém člověčenstvu, a bičuješ svědomí, dokavad zlo není vyváženo dobrem do posledního gramu. Někdy stojíš tak neúprosná, jak šedá bouře, která ukazuje, že zničení chce vše, a ztroskotati i poslední naději ubohé duše! A někdy stojíš tak jako svatý Páně dech a mír, obejímáš a v sladkou náruč vineš a na svá ňadra skláníš ty bojemi přetížené hlavy svých svěřenců. Objevuješ jim všeliká tajemství symbolů a v jejich duších necháš zniti to velebné „Gloria.“ Ó, kdo tebe nepoznal, ten potácí se, chvílemi zemdlén, chvílemi v divém letu prchá jako šťvaná laň, bez domova, bez lásky, bez pochopení těch velikých věcí dne. Umírá dříve, než-li oko jeho spatřilo krásu všehomíra a duše jeho okusila sladkého ovoce tvé velikosti a lásky! Den ten, kdo našel cestu a odevzdal sebe do stříbrných vln tvé prozřetelnosti, nepocítil osten trpkého

sklamání a nezesnul tak, aby o něm psáno stálo: »Zesnul snem, aniž by co nalezl v rukou svých:« I Sion se rdí Tvou svatou září, a duše není sto pozvědnutí zraku svých, dokavad ty v ní nepromluvíš. A kdyby hromovým byl hlas Tvůj, přec krásnějším a sladkým jest než trpké výčitky špatného svědomí. A vy, mně duše tak drahé, vy, kterým věnuji těch několik slov z těch nauk, které zušlechťují, zdokonalují duši, přijměte je, najděte jejich ohlas ve vás samých, ať mohu přestat být vaším učitelem a ustoupit místo tomu učiteli svatých citů, který zahladí všechny temnoty, svírající a šířající ledví i srdce; který rozžehne po temné noci jitřenku na obloze vašeho vědomí a povede vás, krvavými šlépějemi, ale přec sladkého následování Krista. Co byly by všechny vědy, všechna krása, všechno umění, všechna láska, kdyby nebylo citů? Všechno by umíralo dříve než by se rodilo, a jen prostě, holé strmé skály čněly by tam, kde dneska s rozkoší se díváš jak nádherné rozvíjejí se květy, a hluchý šum zněl by tam, kde dnes Tvé ucho sladce naslouchá, jak ptáci opěvují chválu ku Stvořiteli! Představte si ten celičký život, co byl by bez citů záře, co byl by bez požehnání. V ty city leje Pán Svou moc, v těch citech svatá Jeho vládne ruka, v těch citech spočívá slast, odměna i to, co nazýváte »trestem«. Ale až osvíť vám cit temné cesty, pak poznáte, že není trestu, že všechno dýše jen největším milosrdenstvím, největší láskou, která schopna není trestat, která tak miluje všechny tvory, že i ty nejbídnější, kterými celý svět pohrdá, na trůn slávy pozvedá a korunou moci zdobí. Vzávejte ty svaté city ve své duši, věnujte jim aspoň malou chvílečku dne! Nechte je chvíti v těch největších okamžicích klidu, a zavzní vám jako struny zladěné rukou Stvořitele, z nichž jen láska a milosrdenství ty nejkrásnější vyluzuje zvuky. Jen k citům blíž, za Ježíšem, za Ježíšem!

* * *

CCLXVI.

Síla ve vás! Ach, já vás vítám s milým Ježíšem v před-
siních chrámových, přes jejichž prahy dosud přejíti vám možno
nebylo. A dříve nežli vás tam uvedem, budeš muset jeden každý
tázati se sama sebe, zdali jsi dosti připraven, zdali všechna po-

vrchnost, pokrytectví spadla již z tebe dolů, a klidem odpoví-li tvé nitro, až sám se zjevíš čistým zrakům duše své, které dříve musí prohlédnouti, než-li bude moci spočinouti na obraze velkého chrámu života. Klid bude jediným průvodcem, chladná resignace, která provede tě tím neobjemným labyrintem, aniž by jsi jediné cestičky opomenul, aniž bys jednu jedinou věc sebe nepatrnější přehlednul, a aby každá maličkost ti nezjevila hlubokost života, věčnost všeho bytí, a krásy plynoucí z poznání! Proč uvádím vás — a my všichni, kteří pojíme se s vámi — k těmto myšlénkám rázu tak duševního? Vždyť snad našli bychom více předmětů, kterými bychom u vás spíše ozvali všechny usnulé dojmy, jimiž bychom vzbudili v popeli jiskru, která by spálila všechny ty nedůsledky, která by žářem svým jasněji osvětila cestu než prostá naše slova, s kterými působíme na vás. Ale dráha naše jest již tak vytčená, třeba že jsme již duševní volnosti nabyli, přece jen ve styku s oběžnicemi rázu nižšího musíme se udržovat v jistých mezích, které jsou jen nám i vám dovoleny. Mohl bych snad zjevit vám všechny magické síly, jimiž byste sobě podmaňovali vše, co by se vám líbilo, jimiž byste snad mohli upokojiti na čas v slepé extasi toužící svou duši. Ale pak já bych byl vašim vrahem, na mne by volala krev vaších obětí a sami byste trpěli se mnou. Jednomu každému přijde čas, a jak se těším na ten okamžik, kdy jako jeden z učitelů, kteří navštěvují kruh váš, naleznu jednoho ze svých žáků ozbrojeným, který bude skládati svůj meč a všechny výbuchy vášní a nenávisti čistému duševnímu učení, a pak až já mu budu moci sdělit, že již se přiblížila chvíle jeho, v níž může přestoupiti práh velkých věd, v níž může se obeznámiti s těmi silami, které v kruhoběh řídí vaši zem, které na jaře rozvíjejí se v květech, poupatech a zjevují krásy přírody, které v létě rozlévají žár slunka na nivy tohoto světa, aby přinesly potřeby žádoucí lidstvu, které náruč krásných plodů podávají, hladové sytí, žíznivé napájejí, které v zimě zahalují v bílý rubáš zemi, aby odpočinula a z jara zase v nové kráse se objevila. Nejsi tak tupým, tvá duše ještě tak nepoklesla v tomto tvém vtělení, aby některá doba nevzbudila v tobě dojmy, některý den aby ti skutečně nebyl svátkem, na nějž vzpomínky by tobě balsám hojivý a čiši duševní hluboké, vniterní rozkoše nepodaly. A ty dny, kdy

jsi poprvé ucítil, že nejsi zvířetem, že jsi tvorem, ježž člověkem zvou, v těch dnech jsi vycítil do jisté míry, že obetkán je každický život aureolou krás, pro něž nikdy neměl jsi pochopení, které kolem tebe bez ustání stály. Ty němě jsi zíral na ně, a je zastíral obraz, zjevující ti tvou vlastní bídu a hlubokou skleslost mravní. Dnes se pracuje příliš mnoho, aby se umravnilo celé lidstvo. Pořádají se schůze, přednášky ale to prospívá velice nepatrně, poněvadž kolik shledáte jich, aby se stanoviska ethického byly pojímány? Nejdříve začne mluvit vlastní sebeláska, která, třeba zahalená v plášť nezištné oddanosti k veškerenstvu, šíří daleko otravný svůj dech, a podléhá jí většinou všecko, poněvadž podle zvrácenosti nynější zdá se nej přirozenější cestou, po níž člověk brátí se může. Sebeláska mohutné větve své na všechny strany rozkládá. Ze začátku květem obalené přinášejí krásné ovoce, po jehož požití všecko upadá v nemoc, a v nejhorších chvílích přece jen se obrací k tomu pomocníku Nejvyššímu a volá naň! Ó, kdo poznal, jaké hrozné okamžiky přináší chvilková rozkoš v nejluznějších květech vypučené sebelásky, jistě vícekrát střeží se jí jako jedovaté zmiže a raději tento chvilkový život v šanc vrhá, než aby zaprodal co je mu nejdražší, t. j. láska, Bůh, kteréhož cítí v nitru svém. Nebo lépe jest spoléhati na křehký led, na křehké sklo, na kapku rosy, na bublinu z mýdla, než na vratké základy tohoto „jášstvi“, které kácí se, chvěje se, jakmile jen blíže chceš se naň podívat. Nesleduješ se? Ó, až příliš někdy — avšak strach, abys sám před sebou doznat nemusel, jak nízcce jsi postavil sama sebe před světlem pravdy, jak daleko jsi se vzdálil, od té lásky ukřižovaného Krista, kterýž rozpínal náruč svou a ježž láska k veškerenstvu neopustila ani tehdy v nejpotupnějších chvílích jeho nevinného utrpení. Nech promluvit ten strach, stůj, až ti vyčte tvé svědomí všechnu tvou zpozdilost! Nestyď se, ale doznej se přímo, že jen tvým vlastním nepoznáním postavil jsi se tam, kde se nyní chvěješ s úzkostí, že slabá půda povolí pod tvýma nohama, kde se sřítíš někam hluboko v neznámo, v příšernou temnotu. Jest špatným názor, kdo řekne, že vědění škodí a z toho ohledu bylo-li zabraňováno, aby věda neoživla i mezi tou střední a tou nižší, tak — bohužel — mezi vámi rozdělenou třídou. Nebo my vám pravíme, že vědění je moc, ale vědění prosté

všech planých frází, všech učených a vyslabikovaných liter, které mrtvé a prázdné jsou a prázdnotou jen duši naplňují; ale vědění zrozené v čistém srdci, učené z těch velikých divů, z těch čistých, neporušených zákonů; věda, která samým Kristem je a zároveň životem celým, jest jediný štít, který může uchránit hlavu tvou, abys ji o úskalí neurazil. Ubohý koráb tvého života, bouřemi zmítaný bez cíle a určení! Kam nese se? Kde světlo září, kde Bůh obrácen k tvorům tváří? Což nezná již, kde spásy kříž, na němž pní Spasitel, všech bohů Stišitel, jenž náruč otvírá a dítky svolává: „Pojďte sem, život vám v věčnosti dám, pojďte sem, život jsem, dalek jest klam!“ Jen k cíli blíž! Již kyne Ježíš vám a chystá věčné lásky chrám!

* * *

CCLXVII.

Ve jménu Boha Otce, i Syna, i Ducha sv. zasvěcuji se dnes v tuto chvíli, abych svou přítomností, svým citem pronikl srdce vaše i ledví, abych na okamžik otevřel rány, zející ve vaší duši, abyste otevřeněji mohli nahlédnouti, jak hluboce stojíte před tváří toho, jenž láskou všecky světy živí, jenž řídí tu osu světů všech a v jehož rukou spočívá ten kruh vývoje člověčenstva. Mám snad položit zde slova, jimiž bych vyvolal vzpomínky na dávno zašlé slabosti, jimiž bych snad se posmíval tomu bolu, jenž rozrývá neúprosně vaši duši, a s chladem se díval, jak utrpením přetížená hlava vaše se bez útěchy sklání a hledá bez ustání, kde by odpočinutí našla? Ne, tomu brání zkušenosti, které jsem řadou životů svých za různých a různých životních poměrů načerpal. Těžkým jest život, a otázka zodpovědit jej, letí zde na nižších oběžnicích již tisíciletí, dotýká se všech hlav učených, pohýbá i tvorem, který ani samostatně přemýšleti nedovede, ale letí dosud bez cíle, neboť budoucnosti patří pro ní odpověď. A proč dnes vy jste přišli sem? Zda-li i vás otázka životní nehnala, abyste se zeptali: „Co jsem?“ „Kde kolébka života mého a jaká čeká mne budoucnost?“ Na první otázku odpověditi ti mohu jedině tolik: „Nechápeš proto, co jsi, jelikož kruh nazírání tvého na život jest tak úzký, přes jehož vysoké

zdi nebyl's s to dosud prohlédnouti. Zabýváš se sám sebou, máš cit a pochopení pro své vlastní utrpení. Poutá tě nejvíce to, co s tvou vlastní osobou souvisí, a celkový život vrstev všech, jest ti příliš zbytečnou starostí, kterou ledabyly odkládáš, aniž by jsi zřel, že tím odkládáš jiskru svého vlastního života, a že zhasínáš a chladneš dříve než jsi se v milém jejím teple ohřál. Jsi člověk, tvor, který pěti smyly vládnouti je schopen, a bohužel, že mnohdy ocítíš se tam, že zvíře tebe překonává, jeví více citů, více pochopení nežli ty sám. Proč zůstáváš tak státi, proč neslídíš a nepátráš po těchto příčinách tvého v tobě tak často vyvolaného bolu? Proč jsi tak nečestným, že necháš sebe postavit tak hluboce svoji nižší, zvířecí přirozenosti, že nad tebou se brány vyšší přírody uzavírají? Přes svoji přílišnou horlivost ke všem těm svým osobním zájmům jsi příliš netečným k tomu, co otevírá ráje, co přináší nebe, co zářící věčnost nechá líbat, dřív než přijde chladný dotek smrti. A na druhou otázku: „Kde kolébka tvého života?“ věnuji několik slov, kterými bych tebe jednokaždého přivedl ku samostatnému bádání, ku třibení myšlének a paměti: Z jednoho velkého jezera na všechny strany miliardy potůčků se vytilo. Různou cestou, přes hory a úskalí, přes luhy i háje cestu si klestíce, mnohdy nečistou zemí tékouce se zkalily, ale po čase nabývají opět své čistoty a vrací se ku svému zdroji, vrací se zpět do toho jezera, aby po vykonané pouti, po nabytí řadě zkušenosti zasvětily se jedinému činnému životu, jediné práci, jediné lásce, krátce tomu jedinému, velikému »Já«, které vědomé jest každého atomu života. Tím zodpovídám i otázku třetí. Nebo není jiné cesty ku spasení lidského ducha než té, kterou Kristus svým příkladným životem byl naznačil, která snoubí duši s tím ženichem, který ji očekává, totiž Bůh, poznání a světlo, život věčný. Jak tedy máte žít, abyste škody na své duši neutrpěli, a života věčného, klidu a pokoje nabyli? Není chvíle, v níž by se neozývalo to evangelium Kristova učení, není chvíle, v níž by nezavznívalo všadež: „Já jsem cesta, pravda a život, a jediné skrze mne přijíti můžete k Otci!“ Ach neslyší, neslyší ten otupělý Páně lid, že jemu to patří, že jej zve ta náruč otcovská a přijmouti jej chce jako marnotratného syna, aby po odčiněném svém nešlechtném jednání odevzdal mu celou tu správu, všechny ty statky,

a učinil jej dědicem svého království. Na co se ještě ptá ta tvoje duše? Před čím se ještě tak úzkostlivě chvěje? Zda není toto ozývání tvého vlastního nitra, které ti ukazuje, jak přibíl jsi je nemilosrdně ostrými hřeby, a tlumil, aby se neozývalo, aby ti nevyčítalo, aby tě nechalo klidně jít, jak ty ve své sobeckosti za nejlepší uznáš? Nuže šel jsi, šel jsi nějaký čas, a zdálo se ti tak blaze v tom otupění. Nechtěl jsi více vrátiti se tam, kde by touha po poznání v tobě volala po svém ukojení a dosažení nejčistších svých ideálů. Ale brzy jsi narazil na ostrý kámen. Roztříštil jsi sobě sobeckou hlavu svou, nárazem probudil's znova k životu v tobě umírající vnitřní hlas. Znova tvou ubohou bytost upoutala bolest, znova utrpení schoulilo se v mracích nad hlavou tvojí, bouře se krutá rozpoutala, blesky nemilosrdně šlehaly, a tobě se zdálo, že již umíráš, protože ztratil život pro tebe půvabu, setřel svůj lesk ceny a jako holá, kostlivá smrt se ti objevil, aby se drze usmál tvému osudu. Snad jsi nedoufal, že tě ta ruka Páně ještě nepustila ze svého dohledu, že tě nechala padnouti a zahynouti na věky. Ale ne, ona v tvém postavení sevřela tě ještě újeji, přitiskla tě pevně na svá láskou odhodlaná řadra a vdechla ti nový života proud. Nad dohasínajícím ohništěm rozplamenila se jedna jiskřička a osvětila cestu k budoucímu cíli. Jen dále jen mužněji! Vždyť neztrácí se nic! Život jest jedním nepřetržitým řetězem, složeným ze článků radosti a bolu, a po dvojité cestě promění se v neuzavřený život, v neobmezenou moc a dokonalost.

* * *

CCLXVIII.

Když hvězdy planou na nebes báni a bledá luna libá zem, na vlnách étheru duch můj se sklání, přináší duším klid a sen. A oslaben stojí duch můj před vámi, z kterých jen jediný bude mne poznávat. Oslaben tou pouští, kterou musím prostoupiti, když mám ve kruh přátel přijíti, své myšlenky a city sděliti a o duchovním životě známky podati. Je mně ouzko mnohdy, když musím zřít jak v světech lidé žijí, jak spokojenost, jež z vykonávání skutků dobrých plyne, bez povšimnutí kolem nich mijí, když zřím, jak chvějící ruka ku bledým rtům pohár rozkoše zvědá, utápí

v ní síly, utápí v ní city, rozum a spí tak v nepoznání. Duše taková od země s kletbou hlavu zvedá k výšinám klidu, pokoje a lásky. Kdybyste na okamžik, jen na okamžik, mohli otevřít zrak duše své, ohromeni zůstali byste státi a z duše vydral by se dlouhý sten. Jste ještě příliš obmezeni. Váš obzor, který jste schopni přehlédnouti, jest tak nepatrný, že jste ponejvíce nuceni otáčeti se sami kolem sebe, kolem svých utrpení a slabostí. Ale duše, která může plouti vesmírem, musí zvykati objevům mnohým. Musí býti silná dívati se do prohlubně hříchů, které jako krev k nebesům volají o pomstu. Musí zvykati i těm nejprudším projevům nižších sil a zůstati musí u vědomí svém toutéž, kterou byla před tím, než dospěla v ta místa, na nichž přítomna musí býti odehrávání se dějů nejhroznějších. Nebo není vaše země nejposlednější u vývinu svém. Jest ještě nesčíslné množství světů, které spadají do řádu nižšího a které řízeny jsou vlivem vaší země. Jako na vaši zemi působí 7 planet, aby ji v neustálém pokroku udržely, přiměřené pro ni vědy, umění, práci poskytovaly, tak i vaše zem jest jedinou ze souhvězdí, která působí na planety, jež u svém vývinu jsou ještě nepatrné, dosud bez samostatného přemýšlení a práce, musí státi posud jako služebníci vaši, od vás se přiučovati a cvičiti v pozorování zákonů činnosti na vyvíjení ducha a hmoty. Snad příliš příkře odsuzujete jednání těch, které uznáváte v postavení jejich nižšími než sami jste. Vím, že bolí vás, když my dovolíme si nějakou příkřejší výtku, třeba obmezena byla na lásku pro vás nejupřímnější. — Taky pomněte, že vaše výtku vás níže stojících bolestně se dotýká a tak jako vy s nelibostí nesete kříž utrpení svého, nekladte jej na ty, kteří se svým vlastním křížem dosti práce mají. Nezvyžítkujte tak příliš jejich podřízenosti, nesuďte je se stanoviska tak povýšeného, když nad vámi rozvíjí se ještě tolik stupňů, které více k tomu práva mají, aby rozsuzovaly chyby a podávaly přiměřené jim tresty a učily je tím poznávat zákon karmy. Duše tak dlouho jest podvolená tomuto zákonu, dokavad nevyšine se u vědomí a činnosti tak daleko, aby s touto karmou vešla s úplnou shodu, znala její činnost a působení, které vzniká následkem jednání. Čtěte a chápejte toto slovo často, ale jeho základy jsou tak dalekosáhlé, že jich v celé šířce a délce postihnouti nemůžete. Spokojte se pro-

zatím s tím, že nezáleží na tom, jak pojmenujete tu sílu, která harmonii světů všech udržuje, a zda-li ji nazvete karmou anebo osudem, nebo vůlí neb trestem Božím, zůstává si to činností neustále jednou a touž. Tento zákon jest nejspravedlivějším činitelem, který nepřehlédne ani myšlenku ani slovo. Vtiskuje to všecko v ty přiměřené formy a nedopustí, aby nějaká nepravost bez povšimnutí zůstala a výsledků ze své činnosti nedosáhla. — Poznání tohoto zákona může uspokojit vás, nebo pak s okem míru měřiti můžete život s nesčetnými jeho otázkami. Pomocí tohoto zákona můžete luštit otázku sociální, otázku národní, otázky všech věd a vůbec vše, co po většině dnes vstupujícího ducha v činnost, v pochybnost a v otázky uvádí. Jest všechno prázdná theorie, kde není tohoto hlubšího vnitřního poznání, kde tříští se uspokojení o trčící balvany úrazu nepoznání. Jen to je následkem, že stojíte tak pozadu, že nesledujete dobře účel lidského života a velkolepé zařízení všech jemu vlastních zákonů. Představy se vám rozptylují a blednou od praživého záření přehnanosti vědění lidského a uchovají-li se vám jaké, pak to jsou jen holé kostry, které odkazují vás budoucnosti a naplňují vás nadějí, že smrt nějakým způsobem změní linie načrtnuté rukou věčného vývoje lidstva. Ale smrt nezměnila dosud na žádném ničeho. Ona sice změní povrchní život, její vláda obmezena jest pouze na hmotu, ale zachovat duševního života možné ji není. Nepředstavujte si ten budoucí život tak kolosální. Nedomnívejte se, že s vámi stane se taková změna, že počnete jinak myslet, jinak cítit, zcela jinak žít než jak žijete v duševním smyslu dnes. Vždyť je jo tak lehounké k pochopení. Proč otáľíte, milené duše, a v náruč budoucnosti odkládáte, co může být údělem již tohoto života? Skoky se nečiní žádné a každá ta šlápěť jest tak vytčena, že musíš do ní šlápnout a vyhnutí není žádného. Na každé straně hluboká propast, za tebou temná představa minulosti a v předu zářivá hvězda budoucnosti. Ty budoucí duchovní chrámy již kladou základy své; pomocníky svolávají. Jest příležitost, kdy můžeš se hlásit. Neučiniš snad tím náhlý k věčnosti skok, ale naskytne se ti příležitost, v nichž budeš moci rychleji poznávati články řetězu, jež kolo vystupování a klesání tvoří. Dostaneš mnohé kameny do rukou a budeš je muset přizpůsobovat, aby hodily se

jeden k druhému; budeš muset třít neforemné hrany, brousit vyčnívající špici, což ti mnohou bolest způsobí! Ale k práci té bude-li tě vésti láska, budeš-li v činnost sebe uváděti, ne proto, že musíš, ale proto, že chceš, překonáš snadno obtíže mnohé. A my pokročíme u svém výkladu mezi vámi; nebo jsme nuceni obmezovat se ve svých slovech potud, jak vaše duševní stanovisko nám připouští. Musíme varovat, musíme kárat, protože ještě sami nemáte dosti odvahy k tomu, abyste tak sami na sobě učinili.

Neznámé vám blaho, pocházející z odříkání, nedovolilo vám bráti podíl na pravých ducha slastech. Trháte jen neustále smutné květy tajů; nesrovnáváte úsměv se slzou v oku, rozdvojujete blaho od utrpení a odpouštíte tak života lepších dojmů. — Než tímto vším zdálo by se vám, že vám přikládám veškerou vinu nepokroku a slabého vyvíjení ducha vašeho. To nikoliv! Ale jelikož ctím a miluji zákony, jež ruka Boží rozestlala jako kvítí na cesty životů; jelikož miluji evangelium, které lučinu pravd rozprostřelo na místech, kde zela poušť a žízni umíralo stvoření všechno. —

A pak vám ponechávám volnost ve vašem smýšlení, ve vašich skutečích a jen tam zasahuje tužba má, aby oči vaše slzám odvykly, srdce bolest necítilo a představa nevědomosti za své aby vzala, a ovzduší čistých pojmů bylo vám dopráno vdechovat chvíle každé. Nejlepší bude, až sami doznáte, která cesta po dosažení klidu a duševního uspokojení vede — až sami zatoužíte opustit ten zhýralý život, který vám slabost na oltář každého dne přináší, až změníte všechny představy tvořené z potáčení duševního v určitou představu účelu a práce života. — A nyní dosti:

Nechť váš vlastní cit povi vám více! Snad byste mohli považovat slova má za klamná. Mohli by jste odsuzovat jednání naše, ač stojíme hotovi přijmouti soud váš, ať vyzní se stanoviska jakéhokoliv. Ale jelikož nám nezáleží na naší útěše jako spíše na vašem uspokojení, tak odkazuji vás k naslechnutí pravdy, která promluví s vašimi city sama k vám. — Proč poukazuji na city, proč o nich mluvím, proč vás k povzbuzení jich uvádím? Jste ti, již nedovedou zkušenosti jiného využít ku svému vlastnímu prospěchu a tím jsou jen odkázáni na to, co jim přinesou zkušenosti jejich vlastní. Nečiňte kroku dříve, dokud jste se nezeptali

zda-li přináší vám život věčný s jeho moudrostí a klidem, a vaše city nejlépe vám odpoví a směr budoucnost objeví!

* * *

CCLXIX.

Kristus učil: »Kdo do tebe kamenem, ty do něho chlebem« a dále: »Udeři-li tě někdo v tvář jednu, nastav mu tvář svou druhou!« Ale pro nynější okolí, v jakém člověk musí žít, zdá se to být nemožným a člověk myslí, že oprávněně Kristus slova ta neproněsl. Jest to těžké, ba jistě víc než těžké, obživit v sobě hlas těchto Kristových slov, ponořit se do jejich hloubky a vystihnout, co věrně plnění jich všechno dobré přináší! Než ale to je vše, čemu naučil jsi se ve škole znáti, co učitelé do dětské duše tvoji tiskli, co představovali ti jako záchranu v budoucnosti tvé. Ale chladná slova učitelů, neoživená vroucností a opravdovostí, neprohřátá citem lásky ku pravdě, ani tvou duší neohřála a ty jsi je zapoměl. — Nezapoměl, ale byla ti bezvýznamným, bezúčelným předmětem; žádné spásy a ulehčení v těžké pouti životní v nich jsi neviděl. Nedosáhl jsi dosud sladkého a hojivého balsámu, který údělem jest toho, jenž slova tato veliká svým životem v duchu a pravdě nastoupil. Nebo co jest to jiného než láska a pravda obléknutá poněkud v jiná slova? Jest to myšlenka věčného života jediného, vtěsnaná v několik slov, obracejících se na lásku k bližnímu, na lásku k Spasiteli a na vlastní sebeumlčování! Nebudeme se příliš otáčet kolem těchto slov a navážeme myšlenky, které vzpruží vašeho ducha a k zápasu se všemi příšerami jej chladnokrevným učiní. Sneseš klidem vše, co drze se bude smáti slzám tvého bolu. Nežehrej, neproklínej tu protivu svých citů — a v tom již splácení zlého dobrem, v tom již po udeření tebe kamenem podal jsi chléb. A pak, když všecko v životě tě nelítostně opustí a z opuštěnosti a z osamocení tvé žert nemístný si tropit bude, hled na vše okem klidným a vel i mocným citům vůle své, aby ztišily ty bouře rozkáčených živelů a utišily drzý výkřik nevědomé bolesti. A v tom již také k tvé spásě bližší krok, v tom již také splácení zlého dobrým. Nebo zlé nebude se ti jevit jen v oku tvého nepřítele, kterého znáš, že

hledí život tvůj zničit, ale toto zvrácené dobro v ty nejtemnější stíny uzříš jak kolem tebe víří, jak prosycen jimi celý svět a jak těžko duchů pravdu života hledajícimu se dýchá v nepřirozeném tom stavu. Všecko bude plnit příšerných zjevů zsinálé tváře, když probudíš ze sna ku vědomému bytí duši tvou. Otáčet se bude kolem tebe v divém reji nelidských forem zloby síla nízká a teď budeš muset dokázat kam kráčí noha tvá — kde říší citů zříš, kde duch je Pánu blíž, kde láska člověka se s láskou Krista pojí, kterouž nikdo nerozdvojí. A teď se obrať k Pánu! Svůj dech mu každý poruč, svůj každý pohled, každý krok, každý záchvěv svůj mu věnuj — a zvítězíš! Mocna vůle Jeho ožíví ducha zmírajícího, Ty povstaneš s mečem lásky v ruce své a odstraníš jí nepřátelství, potřeš hlavu hadu a dosáhneš očistění! Není cesty, není, která by vedla k spasení bez Kristova svatého naučení! A není cíle, není domova, kde tichá Jeho není přimluva. Jen prázdnota a hlubiny pekel zírají v duši člověka, který nepoznal účel svého života a svatý základ moudrosti Nejvyšší! — Ach, duše milená! Tvůj obraz Kristus v duši chová, ví o každém tvém dechu a sřeží tě. A jest na bíledni, že jeho spásy ruka se před vroucí tvou slzou nikdy nezavře. Vyzývám vás k následování a znova opakuji, že není cíle, že není spasení bez Krista nejsvětějšího učení.

* * *

CCLXX.

Ó, kde jsou ty prvotní chvíle, ty chvíle prvotního křesťanství, v nichž tak mnohé duše chvátaly, bez ohledu na krutá utrpení, jakými byly stihány, v temné katakomby, aby tam se blahem naplnily, aby tam obrození své nalézaly a oběť Krista Pána v pravém jejím smyslu chápaly?! A trvaly dosti dlouho ty blahé, utěšené chvíle, jež všechno utrpení činily sladkými, v nichž všechno volalo a toužilo po Ježíši, v nichž všechno vrhalo se nadšeně v náruč nepřátel pro Něho. A ten lev řvoucí, ta šelma dravá, obcházel a plížila se lživě, obléknuta v roucho nejpokornějších beráneků, kradla ovce jednu po druhé, až z čistého původního křesťanství stala se společnost sprostých prospěchářů, kteří mečem a krví dobývali si Petrovu stolicí, loupeží statku, slávy a moci.

A trvaly dlouho ty doby, v nichž skutky přece neuhasitelně volaly po pomstě. Spravedlnost žalovala, že je ničena a tupena a zdálo se již mnohdy, že není východisko z těchto trapných postavení, že všechna moc spočívá v rukou nepřátelských, které milovaly ze zisku, oběti přinášely z tužby po slávě a milosrdenství prokazovaly, aby byly milovány a ctěny, aby jim se to lidstvo pode jhem barbarství kořilo, své mozoly jim odevzdávalo a vděkem je platilo. Ale všemu přijde doba a také zlomen byl meč, kterýž připravoval si všechny oběti dobýti. Stržena ta clona jejich, která halila pravé pravdy života, odebrána jim moc skrývatí vědy, zakazovati volnost v myšlení, ve slově a citění. Ta prvotní doba křesťanská roztržila se na mnoho odrud a každá ta společnost část svého lesku postavila si na prapor svůj a pod ním se shrnula v naději na spásu svou. Neztratila se, nezmizela ta původní její pravda a čistota, nebo byla založena tím bohočlověkem, který věčnost beze změny již zde na této zemi v sobě samu obsaženu měl. Stojí zde několik společností, jimž skutečně znova objevuje se to čisté, nezformované učení. Vrací se do jisté míry ta stará doba a chvátají duše bídou zmořené, aby pro své rány balsámu přijmuly v těch prostých slovech a citech znova objevovaných. Ale ta šelma dosud neusnula. Blíží se v každé době v podobě politiky, aby zvrátila všecku nezištnost, aby místo ní vřadila zase to prospěchářství, bezcitnost, aby znova dala v ruce těch, kteří po čistém bratrství touží, meč a vyzvala je znova, aby bezohledně svá práva, své názory hájili třeba mečem a krví. Ó, co tu třeba síly! Nebo jestli šelma dřívější byla lstivá, tato přichází ještě lstivěji. Prvotní byla viditelná, kdežto tato objevuje se ve tvaru jemnějším a do duše se vkrádá každého, jenž počal svobodně rozmýšlet, svobodně pracovat na vinici Páně. Ó marná práce tam, kde začne člověk s politikou pracovat, kde bere politiku za svůj nástroj, aby ochránil statky své drahé duše! Kdo je čistým vyznavačem učení Kristova, ten musí dalek býti všech těchto nedůsledků, této nedůstojnosti člověčenstva. Musí nezištně obětovati všechno, nechat si vzít tu poslední sukni s tou nadějí: „Vždyť Pán mne nenechá nahým, mě hřátí bude Jeho láska, které citím dnes, že jsem hoden a přístřeším mým bude Jeho náruč!“ Vždyť On sám jako Bohočlověk neměl místa, kde by sklonil hlavu Svou,

ale že jeho hlava spočívala v náruči Boha, byl dosti silným, že mohl takovou obět pro veškeré člověčenstvo přinést. Ó, když se ocitíte, ovečky mé, v těch chvílích, kdy budete mět dokázat, že nezapíráte, že nedoznáváte se veřejně k tomuto Ježíši, neužívejte k tomu nižádné politiky, ač jí zapáchá celý svět a není místa, kde bys jí uniknul, není koutečku, v němž bys jí necítil jak dušitě a umrtvuje v tobě každý ušlechtilější cit poznání! Ó, kde je heslo: „Kdo do tebe kamenem, ty do něho chlebem?“ Kde jste se ocitli, kam jste dali rozum, komu kde jste prodali statky své drahé duše? A při tom snad ani mnohdy nevidíte, že udeří-li vás někdo kamenem, vy zvědáte ocel, abyste mu dokázali čisté učení Pána Ježíše! Ó, duše vaše pláče, vy jí nerozumíte, duše vaše sténá hladem a žízni a vy v octě houbu smáčíte a k jícnu prahnoucímu podáváte. Oč lepší jste než lotři nad obětí svou? Probuďte se, vzmužte se a chtějte následovat Ježíše!

* * *

CCLXXI.

Jak těší se duše moje, že vás, miláčkové, mohu v maličkém tomto chrámečku navštívit, vás neviditelně objímat a s vámi se těšit. Ó, Božská milost je velká, která nás zavedla k těmto krásným okamžikům! Ó, jak rád bych odvrátil mnohou chmůru, která vám zastíňuje vaše cesty! Ještě mnohá a mnohá se převálí vlna bouřná, dřív než-li pocítíte slasti duchovního života, a volní, odpoutáni budeme si opět spočívati v náruči. Ó, ta smrt, ta stopuje život člověka. Pronásleduje ho jako nepřítel, jako pijavka pije hodiny žití; a proto buďte v každém okamžiku na ni připraveni. Žijte v tomto světě, ale ukažte, že z tohoto světa nejste. Ukažte, že vaše jiskra života tam, vám dalekém nekonečnu zajiskřila se ponejprv, prolétla mnohými a mnohými formami, než dospěla k té milosti Božské, aby poznala jasně, že život duchový jest, a poznala jak má žít, aby nemusela podléhat trestům záhrobním i zdejším. Ó, dítě drahé, jak mnohdy se chvěl můj duch, když jsem sledoval kroky tvé, a jak rád bych odvrátil jednu chvílku, kterou vidím, vidím v dáli! Ale připrav se, můj duch bude státi po tvém boku, a ta láska našeho jediného Boha

bude tě vést; neboť přešla's už mnohý boj, ale není ještě dovršena míra tvého utrpení. Ještě něco schází, než abys mohla odejít, jako ten vítěz nepřemožitelný, a to musíš dokonat. Jen s čelem vztýčeným, s pohledem jasným, se srdcem mužnosti plným, a dojdeš cíle! Až po těžkém boji stát budeš u chladného hrobu a chladná smrt poslední políbení bude tisknout na ubledlé rty, nebude smutná duše tvá, když bude naplněná tím vědomím, že obstála ve všech těch na ni uložených zkouškách, a že jí nadchází hodina osvobození a spasení. Jen ku předu, zmužile vypni svou hrud, a vzpomeneš na Toho, který měl tak na vědomí tvé dobro, že Jeho láska k tobě byla tak mocná! A ty, má duše drahá, ty stůj svému dítěti věrně po boku, tak, jako to činím z vůle Boží já, nebo dvěma snáze nese se to břímě těžké než-li jednomu. Ó, nebesa jsou tak milostiplná! Milost ta prší bez ustání a je jako balsám, hojící všechny bolesti i rány dlouho a dlouho hnisající. Vždyť tato malá zeměkoule jest srdcem, uprostřed té hvězdné soustavy, která se podobá vašemu tělu, a proto ten Spasitel vyvolil si toto srdce, tuto zem, aby na ní se zrodil, na ní trpěl a umřel, a Svou potupnou smrtí světlo věčné rozsvítil, jehož paprsky zasahovaly by do všech ostatních sfér. Ó, doufejte, jako že jste obyvatelé tohoto světa, že vnikne také toto světlo do našich srdcí, a těch pět smyslů, kterými obdařen jest každý člověk, ozáří velikou moudrostí a mocí. Ó, jak je mně drahá ta chvílka, jak Pánu Bohu vroucně za ni děkuji a vážím si jí. A kdybych už vícekrát nesměl přijíti, přece by byl duch můj naplněn spokojeností, že vykonal své povinnosti, když mu bylo dopřáno ku svým milým a drahým, a že může nad nimi bdít a je, pokud to síly dovolují, chránit. Ó, milujte se vespolek, jako Kristus miloval vás; „miláckové“, volal ke všemu lidstvu. A tato svatá slova velikého apoštola zůstala zde, jako věčný odkaz a památka; a slova ta zní neustále, a zní budou, dokavad úplného splnění nedojdou. A proto, kdo dřív tam dospěje, k tomu domovu, k tomu ztracenému ráji, který On pro vás, Svou krutou smrtí vykoupil, tím dřív nastane hodina osvobození jeho od smrtelných hříchů, který ten blahý život věčný obrací v dlouhý čas utrpení. Buďte spokojeni s mou krátkou návštěvou, a když má slova budou pryč setřena, necht' ve vašich duších aspoň má láska věčně bydlí

a tato slova mé upřímné lásky, kterou k vám chovám, neustále vám opakuje. Poděkujte Pánu a odejděte opět z této školy, kterou vám láska otevírá, a plni naděje, plni oddanosti kráčejte dále ku předu. Pán Bůh s vámi. S Pánem Bohem!

* * *

CCLXXII.

Příroda rozvila se v nejbujnější kráse své. Jaro se snížilo plné magické síly a moci, okouzluje opojným dechem svým každého, kdo v náruč jeho chvátá, do duše jeho přináší náruč snů, nechá ho do sytosti kochati se v hloubkách formalitní své krásy, a uvádí duši v dumání a přemýšlení, co život jest. Táže se člověk, co všechno jest to, co po tuhé zimě znova k životu se vzbudilo, co před chvílí ještě v tuhý zimní spánek polhřženo bylo a dnes již sladkou vůni života, opojnou vůni jara široko rozlévá kol? To jaro všude jásá, ač málokterá duše v něm to druhé jaro duševní spatřuje. To také se vzbouzí zpod těžkých ledových krů, zvedá krásnou hlavu svou, z úst jeho sladká píseň zní a z očí záře všech sladkých vyšších dojmů plá, a kdekoliv se objeví, dech mrazu, bolesti a trampot pod vlivem jeho umírá. Kráčí vstřed toho zmalátnělého života, obepsaného kolkolem kříží a utrpeními, přichází zbořit tu ledovou a chladnou zeď, bráníci těm nejčistším paprskům slunce do egoismem umírajících lidských srdcí. Vítejte ho na prahu svatosti jeho a objevte se s tváří tak jasnou, nezbarvenou všedním pejem; odevzdejte mu duši svou čistou, neposkrvněnou sobectvím a vášní. Umíráte uprostřed toho krásného jara. Vše kolem vás jásá, vzdávajíc hold díků té prapříčinné síle, která k bytí vyvolala vše, a vy, kteří by jste nejvíce měli jásat, protože příroda korunou člověčenství ozdobila hlavy vaše, umíráte, otráveni morovým dechem, který zavanul ve chvíli nebdělosti a nepozornosti, který ranil slepotou vás, zastínil všechna slunce a vzbudil ve vás myšlenku, že není jiného světla než fosforeskující záření hmyzu neb strouchnivělých větví. Ale duše vaše není s to se s tím spokojiti, bouří se proti vašim žádostem, chce práva svá, chce život, který vy rvete a v obět všednosti krátké bezcitelně vrháte. Ale jaro duševní, jak královna nejsladších

snů v háv zářící všemi světy již niží se k vám, aby jste na výslunni milosti její pocítili přítomnost sladké hodiny života. Vзмуžte se! Vždyť síla ve vás, avšak zpita k nepopsání, čeká na okamžik, až načerpáte pro ni nových nápojů, aby se mohla zmocí k letu ku hvězdným výšinám nekonečného blaha. Proč obětujete všecko tomuto krátkému životu, v němž jste proti té věčnosti jako jednodenní jepice? Proč nejste vypočítavými a za jeden den prodáváte celou dobu pokoje a míru? Což již vás dost nemohla ponaučit ta příroda ve svém důsledném jednání? Na co spoléháte, když všecko tone kolem vás a ničeho se zachytiti nemůžete? Proč nechcete jíti na tu vinici Páně, kde život věčné činnosti v nejpestřejší své zbarvitosti rozvíjuje kouzelné síly posvátných tajemství svých? Prohlubte poznání, skryjte se v nitro, nebo na povrchu hrozí vždy nebezpečí. A spíše musíš počítat na to, že nejsi dosti silným, abys obstál ve všech trampotách, zasahujících tě na místech nejcitlivějších a nejbolavějších, pijice z tvých nejintimnějších slabostí poslední krůpěj tam se dosud pohybující síly. Nebo nepřítel tisíckrát chytřejší je tebe a udeří na tebe z té strany, kde jsi nejméně stál připraven. Proč bojovat proti tobě, když jsi mu na druhé straně připravil pohodlnou cestu k uloupení drahých pokladů své duše? — To všecko jsou poznatky, jež bdění a přemýšlení k činnosti a bezustále (činnosti) ostražitosti lidského ducha vedou. Odevzdejte to, co světu a zemi náleží, té nenasytné, bezustání otevřené tlamě; však nezapomeň, že v tobě něco jest, co vyšší podstatě svého bytí odevzdati máš. Zaplať světu dluhy, jichž jsi povinnován, ale neplýtvěj statky tobě svěřenými. Neprodávej tu kolébku svého původu za pozlacený oltář, na němž denně pohanské oběti jsou obětovány na počest bohům nízkých pudů. Uchovej si třeba v skromnosti tu nejhlubší perlu čistého poznání, nestav ji na obdiv světu, který dechem lsti a závisti zkazil by lesk posvátnosti její. Odevzdejte se sobě. Nebo odevzdání se sobě samému, znamená vstoupení do kruhu trojice, kteráž Bůh Otec, Bůh Syn, Bůh Duch Svátý znamenává, mezi vámi jest. Kdo čistě toto tajemství trojnosti Božské poznává, do jeho řady nejčistších, sdružených sil vstupuje, nalézá příležitost okusit života poznání všeho. Nalézá po věky hledaný kámen mudrců, mění jim kameny žuly ve zlato, chladnou,

vyhaslou, všeho života prostou zem v ráj a nechává tam zníti ze všech útrob jedním nejharmoničtějším tempem tu hudbu dýšící životem, silou a mocí. Hledáte ráje! Vidím, že tužba se blýská z každého vašeho oka — ale co všechno je vám to platné, když stojíte uprostřed něho, všechno vám kyne velebnou posvátností svou vstříc; zákony mluví vám z duše, vy jich však neslyšíte. Hlas svůdného hada, jenž dřímá pod lupenem nejvábnějších květů, je mocnější. Nelekáte se oplzlosti jeho, neobáváte se, že prvním dechem, kterým ovane vás, promění ráj v příšernou propast, chaosem pekelným, otravujícím každou hodinu vašeho života. Denně se ve vás opakují ty doby dávno zašlé, na které jako na dějiny mrtvé, pochované v hlubokém hrobě času, vzpomínáte. Zdají se vám mnohdy klidné, jakoby bez pohnutí, a vaše dětinná mysl v bujné fantasii své přála by si právě býti tam s nimi pochována a zapomenuta s těmi, jež tenkrát v dějinách těch vystupovali na jeviště tohoto života. A tak jako vzpomínáte vy na ně, na jejich doby slavné i na ty doby, kdež jako vy bezmocní, obtížně brali se v před, tak i na vás po čase bude vzpomínáno. Vaše trampoty odnese čas na bleskurychlých perutích svých v prostor, a vzpomene-li kde kdos na ně, zajisté že mu nebudou tím, čím byly vám. Nebo kdybyste měli tolik sil, abyste se tak mohli živě vnořit do těch všech zkoušek, museli byste se státí dokonalými jen proto, že viděli byste tam zkušenosti své vlastní i soudruhů svých. Ale jelikož právě mnohý z vás to byl, jenž tenkrát vystupoval a v dějinách světových zaznamenan zůstal, musí každý jednoduchou cestou, určenou časem k vývinu jeho odměřeným, nepřetržitě ku cíli svému kráčet. A jest-li dnes letíš přes všechny přívaly bojů v před, zda víš, jest-li zítra unaven nezůstaneš státí, abys odpočinul sobě? ať již kolem jsi šel a zanechal je bez povšimnutí, tebe dojdou. A tak musíte doznat, že všechny cesty ku spasení ducha lidského vedou; ovšem že ne v jeden den a za stejných poměrů, ale přec u tohoto hlavního bodu všechny se sbíhají, a s těmi, které jste před chvílí zneuznávali, které jste nečítali mezi ty, jež hodni jsou milosrdenství, setkáváte se na stejném místě, na jedné cestě k odpuštění a dokonalosti vedoucí. Ó, hledejte mezi těmi zrny písku zde rozsetými, mezi tím prachem, jež stěží pozoruje oko vaše, rozptýlené

svoje síly. Vyvolejte je k životu zpět, shrňte je v jednu jedinou moc, duši ku pravdě povznášející a najdete bez umírání věčnosti, života žárný den.

* * *

CCLXXIII.

Slova, jež věnuji, dávám srdcím těm, jež úpí, v smutku pláčí, jsouce úzce spjatá strádáním v pozemských obtížích. Duše má jich okusila, a po smrti, jež setřela nádech jejich, ve sférách lepších jsem se ocitla. Dnes dýchám volněji, poněvadž vdechuji milosrdenství všudypřítomnosti Božské, a jediná myšlénka, která mne obtíží, jest ta, že všichni ti, jež duše má za pozemského stavu milovala, trpí životem nepoznání, a ta slova a ta útěcha, jež z výsosti je jim skrze vědu duševní poslána, nezasahuje tak hluboce srdce jejich, aby schopni byli je položit v oběť Kristu, kterýž sám přichází ve vědě duševní, aby hluchou prázdnotu, dýšící temnou, dusivou nocí, ozářil nejčistším světlem posvátné přítomnosti své. Málo kdy nalézám příležitosti k nim promluvit a city mé hasnou, byt' rozplameněny sebe více oddaností a láskou k nim. v tom okamžiku, když vidím, že skutky jejich životů boří a ničí chrám budoucího štěstí, že slova duchů v nitrech jejich se ztrácí, aniž ohlasu neb odpovědi by dosáhla. Ale klid, který čas v mou duši zavál, rány, které vyhojil, dodávají mi dosti síly, abych všechno to snášela, a znova a znova v střed jejich chvátala sebrat ty slzy a odnést je v dálku na širou, prázdnu poušť, aby k životu více vzbuzeny nebyly. Nebo každá slza, v rozoranou půdu skanutá, pučí a bují, a za krátko slz tisíce roní to ubité srdce a s ním plakat musí celé jeho okolí! Však ten, kdo nad život se povznáší výš, nad všecky tyto pojmy nízkosti, ten, kdo jde v ústrety té usmívající se Štěstěně, která obutá v hotovost k plnění evangelia a opásaná pancéřem spravedlnosti jde srovnat účty, jde zahojit v boji utržené rány a v po boji umdlenou duši novou sílu života vdechnout, provázenou vlivuplnou nadějí. Ó, přátelé drazí, přinést bych chtěla vám sem ta světla duševních sfér, rozplástit temné mraky, vyplnit děsivou prázdnotu, odstranit bolu kvílení, a v jeho místa čistou hudbu rájů chtěla bych vnést. Má duše to poznala

a doteky toho vyššího života již ve vtělení svém do jisté míry cítila, v přechodu ze života do života; po krátkém snu smrti, jež slabým byla provázena utrpením, vzpamatovala jsem se ve světě těch nových dojmů, pocítila jsem hloubku jejich síly. Světy záhrobní staly se mi pravým domovem, který přec — zdálo se mně, že ztrácím, a s bolem duše má se ohlížela, když se měla odpoutávat od kolébky svého dětství, od všech těch, mezi nimiž se byla vyvinula a ku poznání přišla. Však v životě duchů ve větší míře dostala jsem nahrazeno všecko to, co v hodině smrti cítila jsem, že postrádám. Život byl obětován za život, ale přec ten rozdíl v prvních chvílích zarazil mne velice. Opouštěla jsem život, kde cítila jsem jedovatou závist, kde zela samá nenávisť a neláska, a tady otvíral se mně život prostý toho všeho nízkého »jášství«. Otevíral věčnou náruč lásky, všechny vzácné poklady dával mně, a na žádné tváři, kterou spatřila jsem mezi novými svými druhy, nenašla jsem toho, co hanobí tvář lidí, toho, co mne od lidí daleko vzdalovalo jen z obavy, abych se nemusela déle dívat, jak pod úsměvem skrývá se nenávisť, sobectví v nejvyšší míře, a za úlisným slovem slovo hrubé, slovo zlolajné, které chtělo zničit a ubít to, co zdálo se, že nemůže samo dosáhnouti. Nechtěla bych měnit za nic na světě, co kdy krásným bylo, jest a bude, ten nynější život v náruči čistého vědomí, nepokaleného vášní a marnými tužbami. Nechtěla bych obětovat jedinou chvíličku za kolikaletý i ten nejlepší život vezdejší, leč tenkrát, když vyžadovaly by tyto potřeby, jež nesly by se ku prospěchu a užitku ostatních. Nechtěla bych sem proto, že z kalicha hříchu pijete život svůj v domněnce, že naleznete korunu věčné slávy, a nevidíte, že kupujete si za to smrt, že to, co pijete, vás na chvíli pookřeje, rozveselí, pro bolest a všechny útrapy vám dá zapomnění, ale nepozorujete, že za chvíli tento krátký dojem vás opustí, a jen svou bídu ještě hlouběji pocítíte, než kdykoliv před tím. Ó, přátelé, obětujte všecko pro zář věčného života, obětujte přítomnost svou i budoucnost pro věčnost nezměrnou a slastnou! Nepozastavujte se u přeludu ve formách skrytých, jděte dál, přes všechny ty hroby pohřbených snů a ideálů ku čistému prameni života moudrosti. Zapomeňte na své chyby a pády, jichž jste se byli dopustili během vtělení svých. Neděste se tak příliš dnu

budoucnosti. Jděte sebevědomě, tak jako šli všichni velcí reformátoři, kteří, vědomi svého cíle, stáli ve všech bojích pevně, a aniž by se odchýlili, kráčeli za světlem poznání svého k duševním říším blaha. Nenechte se zmásti symboly, jež v tisících obklopují vás, nejluznějšími krásami zbarveny, povrchností svou smysly vaše vábíce. Pohleďte, jak mění se den ze dne, jak pel, který před chvílí krášlil, dech času stírá a nese v dál, aby jím poprášil zase jiné a jiné útvary, které buď ku zkoušce člověka, neb k jeho poznávání objeviti se mají v cestě putování jeho. Spravedlnost sice rozestavila je kolem vás, ale ne proto, abyste v jejich přítomnosti vzdychali po nedosažitelnosti jejich, ale proto, abyste cítili ve všech těch symbolech přítomnost síly své vlastní, moudrost života nejhlubší, která skryla se do nepatrného prášku a krouží kolem vás, volajíc na vás ku zkoumání a poznávání věcí všech, oku viditelných i neviditelných, života vědomých i nevědomých. Zem šírá kolem vás spí, v hluboký sen noci pohřížená. Jen tu a tam poutník vstává, aby proniknul temnotou a shlédł dennici života svého, která příchod dne by jenom zvěstovala. Hledá dlouho; chvílemi se mu zdá, že ji již nedostihne, ale při trpělivosti a vytrvalosti přec zakmitne mu v oku neočekávaně, zvěst života, příchod nové doby mu zvěstujíc. A tak i nelekejte se vy, když, jakmile přání tryskne se ze srdce vašeho, hned světla pravdy neuzříte. Zda zkoumali jste přání svá dobře, není-li to jen stín zavátý k vám větrem neznáma, a zda-li za chvíli přání to neuhasne, aby na dlouhý čas se neozvalo v nitru vašem? To přání duše pravé dovede být tak trpělivé a stakovou důvěrou očekává splnění svého. Zkoumejte všeccky své city, ptejte se po jejich příčinách, a shledáte, že těch, které skutečně z posvátnosti vaší duše vytryskly, jest jen po skrovnu, a mnoho že je těch, které potulně zastavily se na okamžik a uhostily se v nitrech vašich. Opouštím vás, neb duch můj slábne pod vlivem těla, a přeji vám, aby v budoucnu našli jste to, co slova má jen slabě vám zde na papír kladla, a abyste nezapoměli na cíl duše své, jenž nikoho neklame a přináší život.

CCLXXIV.

Buď pozdravena, posvátná sílo moudrosti! Buď pozdravena tím nejmocnějším vzmachem duše, kterého je schopno stvoření veškeré! Buď pozdravena i veškerou slabostí, která záře tvé velikosti snéstí schopná není! Buď pozdravena vším, co životem i nebytím býti se zdá, nebo ty jsi ta, po níž všechno stvoření touží! Ty jsi to světlo v gigantických krásách zářící, bez něhož bolem všecko umírá! Ó, zasněti též do těch temných útrob tohoto světa, do těch hlubokých nocí tajů, kamž s obavou bojí se člověk pohleděti! Objev se na těch místech prázdná a dusivého ticha, tvář velebného svého pokoje a na místech výkřiku bolu, nech zníti čistotu svou! Zvedni to lidstvo ze země prachu ku hvězdným výšinám svých neobsáhlých říší! Vzbud' v nich sebe sama! řekni jim, že tys všecko, jež naléztí kdes snažili se, neb snaží! Ty jsi to, jež oko člověka ve krásách přírody hledá! Ty jsi to, jež čistou vůni linie květin proniká, ty jsi to, jež člověk snaží se sevřítí v náruč osobě milované! Ty jsi od prvního nejmenšího, oku se ztrácejícího atomu, až po největší zářivá tělesa gravitující v prostoru, povznešena nad všeliké pojmy lidskosti, nad všechny obdivy malosvětů, povznešena nad všechny krásy, jež v citech svých schopno pojmuti je stvoření! Kdo tebe nepoznává, v slzách se stápí, bolem se živí, steskem umírá bez tvého světla. Kdo ale první paprsek tvé moci uzří, a zmužile dál jich dosáhnout kráčí — zda nelíbají ho bohové v tvář, vítajíce ho v kruh svůj? Zda necítí, jak mohutná síla rozlévá se ještě před chvílí nepoznaném nitru, která v něm objevuje, co oko dříve nezřelo, která v něm vyvolává city dosud nepoznané? Tys skrývala krásu v moci své! Všecky dávno zašlé báje nedostačují k tomu, aby objevily a vystihly vznešenost povahy tvé, neb nad to nade všecko jsi povznešena. Pojmy upadají dřív na nivy tohoto světa, a v hlubinách jeho se ztrácejí dříve, nežli poprvé tě spatřily. Všecka zbožnost nedostačuje k tomu, aby vyvola tě z hlubokého tvého klidu a snížila tě k prahům ubohých těchto světů. Kdo tebe chce dostihnout, sám se musí osvobodit od všeliké přitažlivosti, sám v sobě musí zaletět do říše vědomí tvého, sám musí tebe poznat v sobě. Zda-li i vy, přátelé, nejste mezi těmi, již v bolu ruce zvé-

dají a spínají, žádajíce spásu a osvobození ode všech béd svého osudu? Ale všechno namáhání marné, pakliže nenastoupíte tu cestu, která jediné vede k dosáhnutí této moudrosti. Dokud neužijete toho sebezapření v němž naleznete potom nejlepší klíč ku dosažení určité svatosti, která brány otevírá ku posvátné síle moudrosti. Čím výše se rozširuje poznání ve vašem nitru, čím výše se povznáší vědomí ve vás nad nedostatečné pojmy, které vtiskl vám svět, tím také bude šířiti se ve vás rozhled v tomto sebezapření. Dnes zdá se vám to maličkostí, snad konečně i zbytečností, aneb jakousi silou, proti které cítíte se slabými a bezmocnými, spolehajíce se na čas a dobu příhodnější. Ale dnové příhodní a doba spasení je zde. V tom okamžiku, kdy první jiskra zakmitne, jiskra probuzeného vědomí, máš nastoupit cestu, již hlas mistra ve tvém vlastním srdci ti značí. K tomu sebezapření není zapotřebí ani tolik sil, jak tvému zpohodlnělému, práci tak málo zvyklému duchu se zdá. Je to jen navracení se ze zvráceného, všem zákonům přírodním odporujícího života, k určitějším a správnějším krokům. Co jste ještě nepoznali, že všechno to, co vás tíží, nespokolenými činí, jest jen odchýlením se s pravé cesty, která jakoby na obou stranách ohraňována jehlami, každého, kdož by přímou cestou nešel a následkem uchylování se k poranění přišel, zpět k pravému účelu jeho života vedla? Člověk není tak velkou záhadou, jak se domníváš. Záhadou zůstává člověk tobě po tu dobu, pokud svůj vznešený původ nepoznáváš a k té všudybytné jednotě se nehlásiš. Dokud jako odtržen od této síly věčna, v hlubinách světů bloudíš, pod dotekem smrti se měníš, přirozenými cestami poznávání následků svého jednání k svému Božskému původu se vracíš. Tato cesta, o které se dnes zmiňuji, jest tou prostou a obyčejnou cestou, kterou kráčeli všichni světci, jež zaznamenáni jsou v dějinách vašich, na jejichž neohroženost a vytrvalost a utrpeních jen s úctou nejhlubší se díváte. Co bylo to, jež činilo je mohutnými a neohroženými? Zajisté jen to sebepoznání, v němž uznamenaly věčný původ svůj, v němž všechny hranice smrti překročili, a již za svého seslání sem přítomnost věčnosti sami v sobě cítili. Smrt stala se jim přítelem, kterýž čekal na ten okamžik, kdy bude dobít hodina jejich se-

slání, aby vysvobodil je ode všech pout a tomu volnému životu neobmezenosti je odevzdal. Vite zajisté jedenkaždý z vás, že cesta a boje, kteréž v životě podstupovali, nekonali v sobeckosti sami pro sebe, nýbrž pro vás, v jejichž budoucnosti zřeli ještě tak málo utrpení, tak dlouhý sen bez utrpení, v němž bude jeden druhého stíhat, neznaje proč a neznaje příčiny toho. Přišli proto, aby vás uvedli k tomu probuzení vniterního vědomí, které by vás s nimi a se vším životem sjednotilo. Nebo marné a tak málo účelné jsou všechny organizace, všechny snahy a všechna námaha k tomu sdružení u sbratření, pakliže zde není pojmutá ta pravá idea, která všechny národy, nehledě na různost jazyků, nehledě na postavení, bohatství, slávu, umění, již od prvopočátku v jeden celek slučovala a slučuje. A k tomu netřeba žádných zákonů světských. Nebo nad tímto vládne jeden zákon, který zná všechny vaše cesty od pradávna, kterýž vás nesl za všech dob vašeho bytí až ku dni dnešimu a i k těm, jež v budoucnu vás očekávají. Jest to právě ten veliký zákon moudrosti, který nad vámi bděl a k vašemu pokroku, k vašemu vývinu všechny světy v prostoru vyvolal a jehož světlo čeká vás ve dnech příštích, aby z temna noci vybavil vás a ozářil silou moci své, vás v boji zesláblé pro přijetí tohoto nejsvětějšího sebepoznání. — Spojte ta přání svá v jeden celek, pronikněte jimi všechny vrstvy lidu, a čas pak odnese je tam, kam byly poslány, v nichž tužba po moudrosti se ozývala a srdce si přálo dokonale svátosti.

* * *

CCLXXV.

Mnohdy tážeš se sám sebe, zda-li jsi schopen pomáhat druhým. Je to snad zauzlené před vámi a proto pomohu vám rozmotat tu záhadu a stručnými několika slovy označit vám směr, kterým možno druhým pomáhati. Kdo obeznamuje se aspoň poněkud o nauce myšlenkové, nepohlíží na to tak matně, ale vidí, jak rozvírá se mu celý svět, vidí, chce-li dobré vykonávat co příležitosti se mu naskytá, co práce nalézá a jak může zvyžítkovat každou chvíli ku blahu a prospěchu jiných. — Snad byli zde již mužové, kteří tuto cestu objasnili vám a pokolením všem, ale co to vše

platné, když neustále žije se jen theoreticky, co zatím ten krásný, praktický, jednoduchý život mizí kolem vás a každá chvíle nezvyužitkováná opravdovou ducha činností, ztracená nikdy není, ale čeká vás, když ne v tomto, tedy v některém z životů přístích jako mezera, jako schodek, který jste byli překročili a svými vědomostmi nevyplnili. Není to tak těžké, poznávat svoje myšlenky, dobrým směrem je řídit a myšlenku cizí s opatrností největší přijímat. Snad vyžaduje to nějaký čas práce, ale potom žije se docela lehčeji, svérázněji a cesta k cíli jeví se příjemnější. Sjednocování myšlének jest prvním základem, kterého nezvratně zapotřebí jest každému, kdo praktickou cestou kráčet chce, po těch zapadlých šlépějích předchůdců velkých. Nebo toho, jenž myšlenky své na všechny strany rozptyluje a když jich potřebuje, vypomáhá si myšlenkami cizími, práce k pomáhání druhým, je značně obtížena. Člověk jest bytost, která do jistých tříd, do jistých mezi životů svým vývinem zasahuje. Někdo výše, někdo níže, podle toho, jak činným jest a o pokrok ducha svého se stará. Někdo zúmyně trvá v místech té hříšné temnosti a kojí se tou nadějí, že snad nikdy na něj nepřijde doba, kdy jeho ruce k dílu budou muset se přiložit, on nezná vůbec, že přijde na něj taková chvíle, kdež bude všechno v něm žít po činnosti, všechno po ní volat a je za spásu svou uznávat. Překročili jste již, řeknu vám zpřímá, ten schůdeček úplné lhostejnosti k životu a proto mohu užiti těchto slov, nebo se již do vaší duše vkrádá ta touha po neustálé činnosti, po pokroku, po věděni. A nyní k tomu, o čem prve byl jsem se zmínil. Jakým způsobem možno býti užitečným členem lidské rodiny, pracovati v úkrytu, ode všech nepoznán, sprádat po tichu ve své duši ty nejčistší ideály, v nichž těmi nejkrásnějšími růžemi zdobili byste cestu i tomu nejbídnějšímu tvorů, jenž před vámi v prachu se plazí. Mnohý z vás je sevřen a poměry utisknut tak, že nezbývá mu, aby způsobem fysickým vykonal pro někoho něco dobrého. Snad se mnohý z vás proto souží a říkává: „Proč mně není svěřeno víc, bych mohl druhým poskytnouti?“ Ale netrap se proto příliš nikdo z vás a jedne se svými statky tak, aby ti tvé jednání klidným svědomím odpovídalo. Ale větší zřetel beř na to, abys duševně činným se stal a zároveň jakýmsi sprostředkovatelem, kterýž by pomáhal vésti

těmi přiměřenými koleji celý ten vám denně objevující se život. Až tvá mysl bude tak silná, podporována vůlí, která jediné sjednocováním myšlének se vzdává, pak věř, že jsi dosáhl kámen mudrců, kterým můžeš bráti podílu na tom úsměvu, na zazáření radosti v srdci těch, jimž jsi pomohl, právě jako teď musíš pít nezvratně hořkost s těmi, kterým jsi ji sám přinesl, můžeš rovněž tak blaho požívat s těmi, kterým jsi pomohl, aniž by oni znali původce, totiž tebe, jako vykonavatele šťastnějších dnů. Což nemáš příležitost působit na toho, jenž tyranskou ruku zvedá nad poníženými služebníky, který je tak pevně v okovy víže a bez milosti odsuzuje k pracím takřka proti přírodě? Nedomnívej se nikdo z vás, tímto že snad chtěl bych vám říci, že ve vašich rukou spočívají osudy lidstva, že vy jste soudci a spravovateli jich. Vím rovněž i já, že celý ten život je řízen vůlí Boží, že se nese tím určeným směrem k cíli. Ale vás stvořil Bůh, tato, nejčinnější síla a činnost jediné vás opět s ním spojí a v činnosti směr a cíl spočívá. Působte tedy, kde vidíte že je třeba, svou čistou myslí a žádejte, aby byla posilněna Božskou vůlí. Kdo nečinně skládá ruce v klín a spoléhá na požehnání, oč lepší jest než zloděj, který bere domožený majetek druhého? Příliš musím zabíhati, mám-li ve vás pravou myšlenku pochopení nalézt, než nevadí, přemýšlejte sami o všech těch příčinách, které k takovému neb onakému jednání vedou a úsudek o mé myšlence se stane vám jasnější. Chci totiž uvést vás na pole duševní činnosti, ze které byste měli určitější rozhled po všech těch nedostatecích, po vši té nedokonalosti, na kterou dnes hledíte jen s takové ptačí perspektivy a kolem vše se vám mihá. Práce s jakou my se zabýváme záleží v tom, že působíme na myšlenky vtělců a uvádíme je tím způsobem na jistá místa, na nichž mají buď dokázati jak pevné a opravdové jsou zásady jejich života a nemají-li jich, pak je přivádíme do míst, v nichž by jich nabyli. A tím způsobem můžete pracovati a pomáhati i vy. Nebo vidíte tolik a tolik duší v takové nízkosti postavených, které snad mnohdy citlivost vaše polituje, ale o pomoc jim přemýšlíte nejméně. Nebo cítíte nedostatek potřeb materiálních a že možno pomáhati způsobem jiným, jste dosud postřehli velice slabě. Váš duch jest bytost samostatná, která stálou prací může se volně odpoutati v určitých

chvilích od tělesného života a může dílo lásky a spasení vykonávati, nepoutána na místech, kde potřeba volá a úpí, svázaná jsouc těžkými okovy nepoznání. Ještě dlouho bude trvat a časy uplynou než aspoň polovina vtělců dojde k tomuto smýšlení, že všechny tyto pomoci, které dosud byly vynalezeny a užity, jsou jen slabou a nepatrnou rouškou, která zavazuje jen na kratičký čas, totiž zakrývá a utiňuje duševní bídu. Ukáží ji na čas planým sněním a dále se nestará o to více, zda-li bude povždy spokojena, zda-li po sklamaní a probuzení ještě v bolestnějším dosahu se neozve. Přestal jsem tam, kde hlavní váhu kladl jsem na to, jak třeba užítí všech svých duševních sil, abyste mohli býti užitečnými členy lidské společnosti, kteří jsou opravdu činnými pomocníky, totiž toho díla velikého, totiž osvobození lidstva všeho od života plného smrti a všech jiných svízeli a nepřijemnosti. Je jich zde mnoho, kteří přihlašují se za vůdce lidstva, jsou jim odevzdány uzdy ale nepoznání jest jednou z největších chyb, která brzo je vrhá v kal a příkopy, odkudž se jim pak těžko dostává. Přihlaste se také za pomocníky, budete přijmuti, ale poznávejte nejdříve sama sebe. Ta otázka sebezdokonalení, očistění ode všech chyb, prospěchářství a všeho toho ostatního, co tato nepěkná vlastnost za sebou vleče a stanete se pomocníky pravými, kteří svým vlastním zdokonalováním sama sebe, mají vésti život příkladný, majíce zřetel ku zdokonalování jiných. Co je po mistru, který neprošel řadu učebných zkušeností a co by bylo po takovém pracovníku, který by osud lidstva řídit chtěl a své vlastní otáčení a pohyb řídit neuměl? — Tedy sebezdokonalování jest prvním stupínkem, který vede do středu této velké dílny, v níž tolik různých a různých sil pracuje, na pohled jedna druhé vzdáleny, ale přec vázány, jednou sympatií, jednou snahou. Buďte sami sobě ideálem, kterému k nohám budete klásti ty nejkrásnější květy ušlechtilých cností, kterému na oltář obětní přináseti budete čistou lásku k životu a poznání. Těž mluvil jsem o myšlénkách a tudíž navazuji dále, abych vás přivedl do toho ovzduší vědomí, kde živou a činnou se stává každá myšlénka, která rovněž nese ještě tvar, barvu, chuť, poněvadž ještě dosti úzce spojena jest s plání fyšickou. Ale vzdor tomu jest již vyšší stupeň žití, ve kterém možno lehčeji a rychleji pracovati na zdokonalování. Když

ten prostý obraz vezdejšího života se zájmem sledujete, objevuje vám jak na různé stupně rozděleno jest lidstvo, jaké zaujímá postavení a jak asi daleko vyvinutá jest jeho schopnost. Poukáží prozatím jen na dvě, totiž první stupeň: na němž lidstvo odkázáno jest ku pracem hrubým, jejichž rozum velice málo jest rozvinut, oni dosti stěží poznávají své okolí a tím méně jsou přístupni o něčem samostatně přemýšlet, samostatně bádát a klást si ty otázky, které sebou ten záhadný život přináší a tříbit rozum a cit jejich řešením. A druhý stupeň: uvádím před vás ty, kteří odkázáni jsou pouze k činnosti duševní, jejich práce s plání fysickou není již tak obtížná, ale oni práci znají, dovedou pracovati, ať jsou přiděleni k činnosti té neb oné, ve všem jeví se u nich schopnost duševní, která zároveň přináší pochopení pro všechny tyto životy nižšího působení. Z toho vidíte, že oduševňování, odpoutávání se ode všech věcí hrubého smyslu, totiž hrubé podstaty a připínání se k tomuto druhému světu vědomí, které pouze vám se zde obráží tak jako na fotografické desce, aneb v čistém potoce měsíc neb hvězdy. Nač dívati se na věci v zrcadle a studovati je ze stanoviska tak nepřiležitěho, když se vám otevírá cesta a příležitost, abyste se pouze obrátili a uzřeli ty věci samotné v bližším styku s nimi, abyste mohli snadněji poznávati jejich příčinu bytí a směr jejich cesty. Je to směšné dívat se, jak v obrazech všechno lidstvo hledá svého Boha, co zatím tento spočívá v nich samotných, v tichém hloubí jejich vlastních niter, které dříve se neotvírají dokud není spojen ten nižší člověk, který ve vás žije s tím vyšším citem, s tou vyšší existencí, dokud sám se nepřikloní k tomu, aby vyvolal na povrch toto Božství a je světu dáti znal jako princip nejvyšší, jakého schopen dosáhnouti je člověk upřímně toužící a věrně pracující na díle svého vlastního spasení sebe, beze vší lásky zistně odevzdán sobě a zároveň všemu. Chápejte dobře, nebo snad mluvím slohem trochu těžším a pravá myšlenka je duším vašim nepohodlně podána ale pracujte! odhodte třeba tato slova a to co já vám zde na papír kladu, bude duše vaše žít, bude to cítit a zároveň světu ostatnímu zjevovat. Vráťím se tam, kde jsem začal mluvit o myšlenkách, nebo tím chci prorazit do vašich mozku a tam vzpřímit ty klesající síly rozumování a vlastního přemýšlení. Myšlenky jsou jako šípy, které kamkoliv vyšlete určeným smě-

rem letí a na místa se zabodávají vámi vytčená. A každá tato střela přináší plod činnosti své. Byla-li vyslána na předmět tvrdší tebe, odráží se, vrhá se zpět a raní tebe; podle toho, jakou prudkostí byla hnána, takovou prudkostí letí na tvé vlastní ovzduší zpět. Nalezá-li tam však své místo, zůstává tam a podává tobě ovoce-podle toho jakými city byla podporována. Teď si můžeš představit, jak se křížují myšlenky, jakých různých forem, jaké různé zbarvitosti a jak, kde a kterak působí. Nemusíš se tedy tázati kde a za koho tolik odnášíš, kde a za koho tolik trpíš a kdo je strůjcem tvého osudu. Některé myšlenky, a těch je ponějvíce, které jako obláčky páry z vás se vyluzují a poněvadž téměř bezpodstatné byly, berou brzo za své. Ale jsou zde myšlenky, které otrásají prostorem, letí staletí než dostihnou určeného cíle, a ještě déle než zaniknou. Jsou to ovšem myšlenky podporované vůlí zla, a jelikož jim váš svět dosud převládá, mají dosti velký zdroj, z kterého mohou čerpat, aby se dlouho udržely a svou práci dokonávaly. A těch se především varujte, nebo ty jsou, které vás dovedou dlouho poutat k těmto nižším oblastem, které vám v pokroku brání a překážky tak velké v cestu staví, že umdléváte dříve, než k odstranění jich jste se přiblížili. Ale jsou zde myšlenky, které takměř dovedou vesmírem chvět, které jsou schopny sbírat ohlas ze všech světů, které udržují ten věčný zákon harmonie, které dodávají životu půvabu, něhy a sladkosti, které neznají temnoty, ale světlem nejjasnějšího dne prostupují a život celičký osvěcují poznáním, a srdce, která jim se zasvětila ku světlu věčného dne přivádějí, které smrti berou moc a snímají hrobu chlad a v hodině poslední otevírají brány žití vznešenějšího, duchovějšího, určitějšího. K těm vás volám, ty vám stavím za ochranu jako štít moudrosti nejvyšší, těm volám, by zaznívaly ve vašich duších, s čistým polibkem vítaly vás, jak ranní slunko na prahu každíčkého jitra a pod ní práce vás ukolébávaly v blahé snění v milosti nejvyšší. Mluví k vám s klidem, ač vím že klid váš jest tak nepatrný, který se chvěje jako třtina, při sebe menším zavanutí větru ohýbá se a vy již již zoufáte, aniž byste dosud věděli co je toho příčinou a sháněli se po odstranění těchto příčin a nahrazení jich silou nezdolnou, nezranitelnou a nedotknutelnou, žádným planým dojmem, žádným udeřením vln všedního života.

Jest-li poznáte, že to kolo vašich vybudovaných myšlének nepravdělně se otáčí, zarazte jej a se vši silou zasadte se o to, abyste mu směr stálý dali a tím osvobození od tak bídného života dosáhli. Nemyslete sobě, že snad stáří vám v tom brání, mládí nedovoluje, vy muži nemyslete, že žena příležitostnější dobu má k takovýmto činům a vy ženy nenaříkejte na zženštilost, která se vám zdá býti tak nedostačitelná k pochopení a ovládnutí této druhé sféry duchovního vědomí. Nehledte na svoji postavu, nehledte na svoje postavení jaké zaujímáte, ale řekněte si, že všechny pozice jsou tak dobré, každá chvíle tak příležitostná, že není odkladu ku práci tak účelné. Myslete si, že jste jedna síla, jeden života proud, ve všem sebe spatřujte, a tím snadněji odvyknete myšlénkám, že brání vám nějaké překážky ku sebezdokonalování. Nebo v čem můžete být svobodnější, v čem volnější, než ve vašich citech a ve vaší mysli? Nezaprodávejte ji, nepůjčujte ji za kratičkou chvíli radostného okamžiku, neb tu draze zaplatíte v budoucnu, neboť zdržujete se od přijetí věčného života, který sice již zárodek ve vás má, ale jelikož dosud od vás samotných nepozrán, ponechává místo tomu neúprosnému zákonu smrti a zrovnání, který rovná ty účty a udržuje celý život v harmonii. Přemýšlejte o slovech mých, v kterých zasvětil jsem vám chvíli této své přítomnosti, a až za čas, jak zřím vás v zástupu velkém, najdete příležitost, pak necht takto promluví vaše srdce a zvěstuje pravdu čistou, nezkalenou na místech, kde houževnatě práva svá drzá lež si přivlastňuje, jsouc podporována tak velkým davem ctitelů svých. Chraňte se jí, neb ona ze začátku vábí a láká, obrazy krás nejvznešenějších zaslepuje a mámi životní schopnosti člověka, pak čerpá z těchto slabostí a když vyčerpala oběť svou do posledního dechu, nechá ho bez jediného pohledu v nějaký budoucí život, bez jediné naděje dosti bídně umírat. Chraňte se jí proto, že ona sama jest tak bázlivá, naplňuje jen strachem a úzkostí, umírá zároveň s tělem a nemáte-li za ní náhrady pravdy, pak stojíte sami, voláte ji, ale ona nepřichází. Rozumějte dobře, nebo věci, které vám za krátko čas na bílý přinese den, dávají vám mnoho práce a mnoho luštění, nebo budete všady slyšet takové bolestné zvuky o nespravedlnosti, o nedostatku utrpení a bídě, že bude vám ouzko a dny hrůzy, které očekávají již za dveřmi

tohoto světa, aby jej překvapily, kdy nejméně budou očekávány, nebo čas již je tak na krátce vyměřený, lhostejnost a netečnost již sama volá po spravedlnosti a činnosti, ten zákon práce, chce rovněž práva svá, boj není dalek a proto jsou ty velké přípravy, proto se vám zdá, že za poslední doby svět tak rychle pokračuje, že dospívá rychle ku doplnění určitých roků, v nichž nezvratný převrat nastat musí, nebo jsou to dvě kola, v nichž jeden zub tak pěkně do druhého se hodí a zapadá a není možnost, aby jeden byl vynechán. Sledujte jen ty dějiny všech národů, podívejte se od kolébky jejich vývinu až k trůnu jejich slávy, shlédněte k jejich pádům, když se jim zdálo, že hlavy jejich nebe se dotýkají, rychle vyrostli, ale ještě dříve vadli a dnes znova počínají dráhu svou, klestí ji pracněji, pomaleji ale určitěji, jsou jen málo světu známy, ale žijí a život jejich není jim tak lhostejným, tak jednoduchým a titěrným, že by pro něj ve své duši zájmu nenalezali. A také ti národové, kteří dnes rychle ženou na vrchol obdivování, za krátko vrátí se zpět, aby nastoupili ty stupně, které přeskočili. Nečiňte ani vy v tom malém, třebaš zdánlivě omezeném životě skoky, nebo sami jste také tím světem, který cestou pravidelnou musí se vyvíjet. Jen pomalu a opatrně ku předu spějte v jasnou dál a v srdcích city nejsvětější pro věčnost, moudrost, každý tužby měj, ve všem spravedlnost nanejvýš vždy chval a nepoznáš života sklamání.

* * *

CCLXXVI.

Drazí! Má hlava se sklání ve vaši náruč, otvírá srdce, přináší požehnání, síly umdlévající a klesající duši; znova v ní vzbuzuje, oslabené boji sílí a pomáhá jí v těžkých okamžicích, aby zvítězila. Jsem vám dnes učitelem a rádcem ve všech vašich pochybených domněnkách. A jakož sám se učím v životě duševním sbírat ty perly čistých pravd, tak i k vám přicházím, abych jich několik udělil. Snad se obdivujete tomu pokroku, který přec jen za tak nepatrný čas mojí odloučenosti od vás lze na mě pozorovati, ale ta práce v tom čistém záhrobním životě jde přece jen rychleji ku předu, a ten čas, kterého snad zde je zapotřebí k tomu, aby ovoce přinesla, tam u porovnání s vezdejším jest velice ne-

patrný. Ovšem, ne u každé duše stejně. Ale vy znáte mne, že tu práci, ku které mne ten vezdejší život vázal, vykonával jsem spravedlivě, a byla to má mistrovská chloubka, když jsem ku své pochvale mohl dílo vykonat. A všechny ty síly soustředění přenesl jsem si do života záhrobního. Ač jsem měl nepatrný pojem o nich, a když jsem se ze sna smrti probudil, počal vydechovat v novém ovzduší, věděl jsem, jak nemotorný jsem všadež, jak neohrabaný, ale cítil jsem jakousi novou životní sílu. Mladost prochvívala celým mým tělem, a já jsem zatoužil vpravit se tak do poměrů tamnějších, že jsem za krátko brzy poznal pravidla a určení pro moje začátky. Věnoval jsem se jim opravdově, a jen tu a tam myšlénka má zalétla mezi vás, a hned za krátko na to ozvala se ve mě taková nevýslovná radost, která mě o shledání s vámi zvěštovala. Ač jsem si tenkrát nepředstavoval, jaké to bude shledání, těšil jsem se v té doměnce, že vás Bůh jako mne povolá z tohoto slzavého údolí na ten tak od vás zvaný »onen svět«. Ale jak užasl duch můj, když po odbytých zkouškách odebral se do školy duševní, odkud mohl nazírat na život lidí vtělených a mezi nimi hledat své drahé. A ještě více, když viděl jsem osoby, darem ducha osvícené, které mohou promlouvat s námi, které mohou myšlénky naše přijmouti a buď pérem neb slovem je přenést i mezi ostatní. Ale viděl jsem při tom také, jak mnoho nízkých duší zneužívá této příležitosti tak krásné, a místo, aby k rozkvětu duševní vědy napomáhaly, jej k odsouzení všech vážných myslitelů staví, a touha má stala se tak mocnou, vás vidět společně s čistými duchy obcovat a pokynu jejich pro každý krok denního života přijímat. Nebyla to jen má touha, která tohoto výsledku docílila, ale byla to vaše cesta, která v tom starém nepoznání měla ukončiti a v tomto duchovním se objeviti, abyste určitěji k duchovnímu životu bráti se mohli. — Ó, drazí, duch můj již nastoupil školu s pomocí Boží, prospívá k obsilnění svému a chvále Boží, a já se nevýslovně raduji nad tou milostí, která vás takto všechny tak na pohled podivnými cestami vede. A shledáte se za krátko nejen s námi, ale s mnoha a mnoha přátely, s nimiž budete sympatii cítit, neboť byli jste také jednou s nimi jedna krev, jedna životní síla, obývali jste jeden rodinný dům. A ať kryjí tu mezeru vašeho oddělení od nich léta nepře-

hledná, přec — bratře, sestro — vydere se z vašich úst a vy se upamatujete na prožité doby minulé. Já musím končit, neb slábnu v tomto těle a duch můj se musí již zase vrátit v duchů říš, a proto s Pánem Bohem vám z lásky Boží žehnám a pod ochranu Jeho svaté milosti vás poroučím.

* * *

CCLXXVII.

Především žádám vás, abyste mne posílili svou myšlénkou, bych mohl setrvat i k vašemu prospěchu této nám odměřené chvíle užití. Trpíte nedostatkem poznání a světla, ale věřte, že to poznání, které dnes máte, jest asi k vašemu duševnímu stanovisku, které zaujímáte, nejprůměrnějším. Dost by bylo na tom, kdyby spomohla slova, v nichž bych řekl: „Žijte v duchu a v pravdě podle toho, co znáte, neboť i to dopomoci vám může k vašemu spasení?“ Mohl bych užití zajímavějších slov ku ztrávení této chvíle, ale jelikož neuznávám časem plýtvat, hodlám jako přímý přítel mezi vámi mluvit a jednat. Chcete žít, a především si kladete tu otázku »co jest život?« Pozastavili jste se sami před ní několikráte, předložili jste ji jiným, které považovali jste za výše stojící vás — a konec konců byl, že jste nic uspokojivého pro sebe nenašli. Život jest takovým a jeví se podle toho, z které strany, s jaké výše člověk naň se dívá. Čím hlouběji jest pohřben v tůních hmoty, tím tížeji může přehlédnouti rozvíjející se a plápolající pramen života. Do tvých hlubokých temnot jen občas vítr osudu zanele nějakou jiskérku, by's docela nemyslel, že život uhasl a jen tebe opomenul a jen tebe nechal zmitat v nedostacích, v duševní i hmotné nouzi, aniž by jaké východiště pro potěchu v naději tvou vložil. Vyšineš-li se nad tento obmezený kruh svého vědomí, uslyšíš-li hlas volné myšlénky, která blíží se ve smutných dnech života, by zvěstovala člověku, že možno mu se povznést nad těžké okovy světa bídy, že možno mu vylétnout do říší nového bytí, nového vědomí: Krátce zcela nového života, než jaký byl dosud ve svém ujařmeném stavu poznal. Blaze tomu, kdo může s výše podívat se na celý uběhlý děj svého života, který má již mnohé zrození za sebou, v němž

přestával ty nejtěžší chvíle vývoje svého, kdež musel poznávání a vědu od první písmeny vzíti, s tou první písmenou třístiti ohromné překážky, s ní domáhati se prvního, těžkého stupínku, kterýž jako člověk musel nastoupit. Nestojíte na stupínku prvním. Máte jich již několik zkušenostmi posvěcených za sebou, ale věřte, že nejste dosud ani u čtvrtiny toho, co v budoucnu máte před sebou. Nebo nedostačí, by jen jménem byl člověk mezi lidmi, nedostačí mnoho vědět, mnoho znát, krásně mluvit a snad povrchně i krásně jednat, nýbrž nutno jest vystoupiti jako člověk, který jest si vědom té koruny, kterou Bůh člověku jakožto vrcholu této přírody udělil. Láska musí být, nebo musím opakovat, že byť jsi celý svět získal a v pokoření před své nohy jej položil: Lásky-li nebudeš mít v srdci, nic nejsi! A kdyby tě kolem všecko jako Boha ctilo a k radosti tvé všecko snášelo: lásky-li nebude v srdci tvém, nic nejsi, a každá oběť za tebe, pro tebe, k tobě obětovaná, jest a bude jako obětí Kaina, která nespravedlivou pomstu bude volat, dokavad nevyvážíš zlo dobrem, a dokud nezměníš se tak, by z tebe samého láska zářila, která by byla tou nejčistší obětí, vylévanou denně na oltář a obětovanou Bohu a veškerenstvu. Co jest tedy život? Život jest láska, a podle toho jak budete lásku chápat, jak budete v ní žít, podle toho se bude měnit nazírání vaše na život. Nebo pojmy o věcech mění se v duši člověka podle toho, jak stoupá a mění se poznání a světlo v jeho nitru. Těžko jest jinému předat svůj vlastní názor, těžko jest jinému podat pravou barvu té neb oné věci, když každý zaujímáme místo zcela jiné, stupně vyšší, nižší. Jeden díváme se na to z té strany, druhý z jiné, odporujeme si, přeme se o jednu a tutéž věc, a vzdor té hádce nepozorujeme, že si stojíme tak blízko, že oba dva máme pravdu, že bychom okamžitě mohli v jeden názor splynout, kdyby nás nedělila ta, až přílišná domýšlivost. Konečně i to jest nutné, neboť život musí být poznán ze všech stran, za všech okolností; život musí být vyčerpán, vžit a ztráven, má-li být pochopen. Dnes máte ještě nepřitele, který v podobě příšerné smrti se blíží k vám, působí strachem na vás, a vy, jelikož neдрžíte meč života v rukou svých, lékáte se, padáte mu nevědomky v náruč, a netěší vás ani jedna myšlénka, že jest to jen zdánlivý sen, po němž nezvratně nastoupit

musí další života běh. Usínáte, abyste se znova probudili a probouzíte se, abyste znovu usnuli. Toť zákon, který následuje v cestě vývoje. Nemučte se tedy a neobtěžujte sami sebe myšlenkami, že nemožno vám přežítí ten život, který zde na léta počítáte. Co jest těch několik dnů proti té neobsáhlé věčnosti, co jest jeden ten záblesk života v té spoustě hořících světů, které v jediné vteřině jako miliardy dešťových kapek padají a pohybují se v tom prostoru, kterýž nemožno obsáhnouti vědomí pohřbenému v člověku? Chtěl bych vám vtisknout ten upřímný a čistý obraz v duši, který si já sám přináším po bojích a zkouškách, které jsem ještě za těžších poměrů než vy dobývati si musel. Kolikrát zvědal jsem ruce k Spravedlnosti, na ní žádal pomoc a vysvobození, než jsem se s klidem naučil zvednouti zdánlivě hořký kalich života a s jedním nezměnitelným pocitem pít rozkoše i utrpení, které střídaly se za sebou, až do dna. A duch můj se radoval, nebo našel na dně kalicha obraz Krista, svého Spasitele, svůj kříž, jako klíč ku branám ráje.

* * *

CCLXXVIII.

Jste skleslí na myslí od posledního vašeho přátelského spojení, potřebujete krůpěj duchovní útěchy, potřebujete pelu, aby jste svou činností jej sbírali a zpracovati mohli jako včelky, a med duševní posily sami pro sebe i pro ty, jež slabost na svých loktech kolíbá, připravovati. Útěcha duševní, které je schopen duch s vámi se pojící přinést, stačit ovšem nemůže úplně k tomu, aby vás uspokojila ve všech stinných stránkách, které ztrpčují, zneprzyemňují okolí, na které jste vázáni a pod jehož vlivem mnohdy příkře jest vám trpěti. Nechtěl bych otevřítí ty dvěře minulosti, aby za nimi mohla duše vaše zřítí prošlé existence, záhady a hluboké cesty, po nichž se brala. Nechci ani rozevíratí brány budoucího života a rozvinovati před vámi dalekosáhlou mapu, na které byste mohli zřítí stanice, vedoucí k cíli. Snad za krátko učiní některý z bratrů mých tak, že na svých perutích přinese sem ten obraz budoucího žití, a bude moci býti účasten vašeho jasného pohledu, který budete upírat na neznámé vám

dosud hvězdy přístích vašich snů. Já si odpírám tento váš úměv, ale stavím se vám všem v bok, a chci s vámi bráti podíl na obtížích tohoto světa. A pak s vámi společně chci k čistým hvězdám plout, na vzletných křídlech čistých citů a mocné síly nezkaleného myšlení. A pak si neodepřu s vámi zvédnouti ty perly nezkalené radosti a současně s vámi přijmout požehnání lásky Nejvyšší. Již mnohdykrátě přestupoval jsem meze těchto vašich stánků duševních jako váš nejlepší záhrobní přítel, který úzkostlivě střeží, bedlivě hlídá ty svěřených jemu duší. Otevírám se ve svých citech lásce k vám, když toho vaše duše potřebuje nejvíce. Nemám moci té, vrhnouti se na nepřítele, kterému v tvář tváří stojíte, který podskočným způsobem kořistí buď z vašich slabostí neb z vaší dobroty. Ale mám moci, že vás mohu krotit, nazpět zdržovat, abyste nevypukli v hněv, který by pak oslabil vás do té míry, že dlouhý čas byli by jste nuceni síly tyto znova soustřediti; a toho okamžiku mohl by použití na souboj čekající nepřítel váš a v tenata svá za nestřežených okamžiků stáhnouti. Neříkám vám toto snad proto, abych vás uvázal k nějakým díkům nebo k nějakým povinnostem vůči mně. Ale jen proto, abyste viděli, jak dosud je málo sil vašich ve vás samých, a že by síly ty, které vám dobrá vůle jiných propůjčuje, nesmíte buď ignorovat aneb za povinné, nucené k vaší pomoci je uznávat. Zůstaňte při tom pouze, že obrátíte se k snaze té, abyste všechny ty síly propůjčené tak zužitkovali, dokud jejich zářivý vliv do útrob vašich se vlévá, a tak na budoucí časy sami ostatního jednání se přizpůsobovali. Jest dobrou pomocnou silou energie, ale musí být ohraničená čistým charakterem, který by ji udržoval v jisté míře a nedovolil jí rozvinovat se tak, jak sama by pod vlivem nižších, ve vás působících na ni sil byla mocná. Jen tenkrátě, když převaha jest na straně působících sil čisté vůle, ryzího charakteru, pak nebývá boj životní tak těžkým, a pakli snad ten vezdejší chléb třeba jest trochu perněji a obtížněji dobývat, jest tím sladší, neboť není tak suchým, jsa svlažován rosou prýstící ze srdce klidu. Duše mé, drahé, jak rád bych vás zbavil těch břemen, která vlečete cestou života, těch starostí o rodiny, těch starostí o oděv a stravu, abyste se mnou volněji mohli projíti se tou poutí lepšího žití, z kterého nevolají zpět starosti a povinnosti, mnohdy dosti

tak těžké, plné sebezapírání, a které mnohdy i se zákony Otce nejvyššího nesouhlasí. Ale musím jen s tichým pohledem sledovat vás všechny jako mravenečky, dívat se na vaše boje, na vaše potřeby, na vaši činnost. A sebe upokojuji vírou, vám přináším naději, že osvobození z tohoto vězení tělesného není daleko, že anděl vývoje otáčí těmi ručičkami hodin měřících vám čas, a než se nadějete, udeří vám hodina z mrtvých vstání, brány se rozevrou, jimiž přicházeti bude Kristus, to vyšší vaše vědomí, které vám vstříc bude přicházet, vítat, a do blaženosti rajske uvádět. My, kteří tolik s vámi cítíme a jsme k vám sympathii poutáni, odřikáme se lepšího jen pro vás, chceme s vámi ruku v ruce společně kráčet, podstupujeme těžký úkol, který nám vyměřuje vaše slabost, a spokojujeme se prozatím jen s tím, že můžeme působit na vás, a vám pravdu, že existují blaženější chvíle, určitý cíl, i láska Nejvyššího Boha, a znova po tisíciletích obnovovat smlouvu, kterou Bůh učinil mezi Abrahamem, připamatovávat vám, že jste povinni obětovat všechno, od nejvyššího Faraona až po nejmenší z hověd svých Jemu. To jest, že svůj rozum, který jste na nejvyšším bodě umístili, až po nejtitěnnější vašeň zasvěcovali této vůli moudrosti nejvyšší. Abyste přinášeli oběť čistou jako Abel, který rovněž nejlepší ze stád svých obětoval. On totiž obětoval ty choufky, které nejvíc miloval, kterým hověl, takže se vyvinuly mezi všemi na nejlepší, a ty beze všeho, bez bolesti, jen s čistým srdcem dal za to lepší poznání Boží, a zbavil se jich, protože bylo mu blaho duše jeho milejší, než chvílková rozkoš světského života. Máte dosti příkladů posvěcených nevinností a krvi, ale netečně jdete kolem nich, aniž by stopy velikosti své v nitrech vašich zanechaly. A musíte se s celou svojí myslí, se všemi svými city vrátit tam, kde první obraz se objevil, který zůstal jako jasná pochodeň státi, aby příkladem svým osvětlil vedoucí cestu k cíli. Všimněte si bedlivě všech, i těch, kteří se vám bezcennými zdají býti, chtějte žítí podle nich a tak nejspíše kámen mudrců najdete, který šedé zdi ve zlaté, zářící měni, který královských statků brány otvírá a lidstvo stárnutí a umírání zbavuje.

CCLXXIX.

„Požehnána buď mezi ženami, a požehnaný plod života Tvého.“ Přicházím se slovy neobvyklými, ale užil jsem jich proto, abych převedl vás na myšlénku, která staré věci, dávno minulé, je možno vám znovu vyvolati, v ně se vrátiti, a v nich posilu pro pokrok svůj nalézt. Kdo představil si Marii, jako čistou ženu, jako ideál žen všech, dobře učinil, navázal-li k tomu snahu svou, jí podobným životem se státi. Ale jest to představa, která je schopna uspokojit člověka, který dosud články dogmatickými život svůj před úrazem chrání a sténající svědomí jimi uspokojuje. Ten ale, který vyšinul se již výše, nad toto obyčejné nazírání lidstva, na jeviště života, hledá všecko, co šedou zakryto je minulostí, neb co dosud je za těžkou oponou budoucnosti v přítomných chvílích duchovnějšiho života, který mu objevuje všechny obrazy v ušlechtlejších rysech, v jemnějších barvách, aby zde jeho vyvinutější duch mohl poznovu se uspokojovati na potřebný a žádoucí čas. Tak jako nyní se tě nedotýká to, na čem's jako naivní dítě zájem bral, tak nebude tě za nějaký čas uspokojovat to, co dnes uchvacuje a okouzluje smysly tvé. A tak i představa o Marii u duší přemýšlejících, činných, vzala již valně za své. Neboť viděli, že budou-li déle lpět na těch představách starých, nikdy ku předu nedojdou a ani valné síly nabývati nebudou. Jejich duše nespokojovala se již jen s tou nepatrnou dávkou, ona žádala více toho životního elixíru ku své existenci. — A za tím účelem i já se slovem »Zdrávas, Maria« přicházím mezi vás, abych vás uvedl na myšlénku, v níž rozkotá se vám starý názor váš, a ve vás nové pojmání toho velikého kruhu vývoje člověčenstva se objeví. Marii bude vám ta síla, které se musíte domoci, kterou musíte poznati, s kterou se musíte snoubiti, aby vám podala syna, který vaší spásou i spásou člověčenstva by byl. Ó, mnohokráte je již slavily ty radostné chvíle zvěstování Panny Marie, mnohokráte již Kristus se znova zrodil, se Svojí spásou se sklonil, aby duše z temnot života, z věku černých nocí pozvedl. A i tobě nadchází doba, v níž očistěn tvůj duch, bude ti zvěstovat početí Marie, totiž bude tě učít poznávat ty síly, které po tom poznání život věčný — a

rozumí se, i spasení — položí k nohám tvým. Je to směšné, že král pěšky se bere obtížen, co zatím služebníci rozhýření jedou na koních, aniž by jaké úcty k svému pánu a veliteli projevovali. Ale přichází doba, kdy toto ponížení velkého duchovního člověka bude očištěno, na kůň posazeno, a pak již značně bude seslaben strach a obavy přede vším, co zdá se ti mocnějším, než sám jsi. A pak nastane to znovuzrození. Neboť křest vody jsi poznal již a dosáhl, když věda sklonila se k tobě; ale teď přijde pokřtění Duchem Svatým. Teď přijde ta předpovídaná doba všemi apoštoly i Kristem samým, která nepochopena leží pod těžkou deskou pyšného lidského rozumu a nebude platit najednou pro veškerenstvo, nýbrž na jednotlivce. Nebude to něco nového; neboť opakovalo se to od doby Kristovy již mnohokráte, ač u porovnávání tolika milionů lidstva, které obývají zem tuto, byly to případy velice řídké. A i z vás, ačkoliv máte všichni příležitost stejně slyšet, bude jen nepatrná částka těch, kteří mně porozumí, moji myšlenku vystihnou a podle ní budou chtít kráčet. Jedná se mně totiž o to, abych vyvolal ve vás touhu po duševním znovuzrození, nebo bez tohoto budou vám všechny vědy prázdné, a kdybyste je všechny znali a svým rozumem obejmuli, přece jste moudrosti dosud nedosáhli. Ba, věřte, že je moudrosti blíž člověk ten, který vřaděn do třídy nejnižšího proletariátu, ve své duši se znovuzrodil, než ten, který vědomostí svou dotýká se hvězd a jeho duše brodí se v bahně neřesti. A proto pryč, pryč s těmi planými hesly, které vtisknuty na prapor váš, jsou jen zdánlivou illusí, která nemá žádného základu, která mění svou hodnotu podle toho, co právě vliv na ni má. Buďte třeba nepatrnými, nepovšimnutými. Jděte cestou života sami; ale buďte si vědomi každého svého kroku, proneseného slova a zablesknuté právě myšlenky. Pak věřte, že bude vám lépe než tomu, který celý svět získal a na duši své ztráty utrpěl. A zase tam, tam kde vyznělo mně to sladké: »Zdravas, Maria.« Proč zní mně v duši, jako sladký chorál andělů, a já opakuji je znova a znova s chvějícím se blahem hlasem? Kdo nevelebil by tu mocnou sílu nebe, která přináší svobodu, život, ten krásný život a sílu k uplatňování jeho ve všech jeho zdánlivých stínech, i ve všech určitých strunách jeho znění? Kdo nevelebil by tu chvíli, v níž dennice

vychází a přichod očekávaného dne v každém třpytu svém přináší? A konečně, kdož nevelebil by život, který se před ním vlní, posypáván požehnáním Marie? Mlčte, ústa! Váš každý hlas jest malátný a ztrácí se dřív, než došel hranic duclového života. Propukni, srdce ledové, a vylej všechny síly své, přijmi milost Marie a Kristus blízek tebe. Zastav se v šíleném letu. Vždyť stojíš na srázné skále. Růzmysli se; pohlédni v nitro své a uzříš tam, že chrání tě Marie — ta, která očistěna ode všech bolů a stínů světa, nad vším vznáší se a v ráji vzkvétá, ti kyne požehnáním. Hlasem svým, jak sladkým váním, k životu tě zve znova zas: „Pojď, dítě mé, spásky tvé čas!“ Kdo královnu vystihnuť milostiplnou a k jejím nohám položil svůj život, plný běd, na pustých místech jeho života z jejího požehnání nádejepný vypučel květ. A zas se duše od noh jejich zvědá a vzhůru mužně vztýčí hlavu svou; vždyť bratři života ji mezi sebe zvou. Co schází ti ještě, duše má drahá? Kde rozptýlena duše tvé snaha? Máš otce, matku, máš bratry, sestry; jste všichni jedno — kdo šťastnějším je tebe? Patří ti svět, tvá je zem, po níž se noha tvá vleče. Tvoje jsou nebesa se všemi hvězdami, když toužebně ziráš k nim, v zbožnosti kleče. Jsi bohatec, jenž získal člověčenstva korunu a nad nižší přírodu vzlet vyšší lásky, jehož silou vše se hýbe, všechno dýše a v jehož zátiší i ptáče uštvané své hledá skrýše. Tobě patří ten hláhol celého světa, tobě patří i jeho každý sten. Tys nade vším a před tebou vše v jeden celek splétá své všechny ve formách rozdělené síly. A k požehnání duch tvůj pílí, bez únavy se v jistou nese dál, kteráž jím samým je, v níž sebe poznal sám. Tak nesouladně mi zní dnes slova má a přec v nich pravdy jas a života zář plá. Uvažujte sami, jak velí vám váš cit; já podávám jen slabou ku vědám všem níž.

* * *

CCLXXX.

Níživ se z říše, kterou jsem v poslední chvíli obýval, na tuto zeměkouli, potkal jsem tolik vzdechů, tolik bolestného kvílení překvapilo mne, ano i bouřné kletby, které oslabovaly mne

v letu myšlenky mé, usadily se na citlivé struny mého ducha a začaly svou bolestnou a smutnou melodii, která musí útroby člověka až do krajnosti roztrpčít a rozcitlivět. Znova vrátily se mi vzpomínky a upamatování se na ty poslední cesty mého života, který jsem zde prožil, ač, jak pozoruji nyní jen z perspektivy dosti vzdálené kraj jiný, jiné nářečí, jiný kraj, krátce všecko rozvínovalo se tenkrát přede mnou a unášeno bylo zcela jinakým proudem, než jaký nyní zřím. Není to má mluva, ale duchu volno jest vyjádřit myšlenky své nářečím jakýmkoli. Bez rozdílu myšlenky jsou jen jediné podstaty a vyjádření jich, ať v jakémkoliv různém jazyku, přece jen jednou a touž myšlenkou zůstává. A podle toho námí možno projít všechny světy, všechny kraje, vejít ve styk s různými a různými národy. Mluva s nimi nepřichází nám obtížnou, neboť podle barev, podle působení rozeznáváme myšlenky, poznáváme vášně a všecko, co v minulosti souviselo i v budoucnosti souviseti má s každým jednotlivcem. Ó, nepřál bych vám vidět mnohdy ten obal člověka, jenž vzplanul hněvem, neboť v něm vášně byly na nejvyšší míru vzbuzeny. Neboť s ošklivostí tvář svou byste odvraceli, nechtíce se déle dívat jak do těch jemných étherových látek ty blesky a výbuchy se vtiškují. V nejhanebnějším způsobu zpotvořeny, stopují jako temné stíny život svého tvůrce, a všadež, kde se octnou, působí, byť i neviděny, takový odpor a tíhu, že v dosahu takového člověka se i bídnému červu úzko býti zdá. Ale přál bych vám, by jen jedinkrát mohl zrak váš spočinouti na duši takové, jež zář největší čistoty v nejjemnější a nejušlechtlejší formy tiskne, a kterou provází bez ustání cos velice tak milého, svou čistotou a pokojem zářícího, jež dovede jen všecko okouzlovat přítomnou velebností svou. V přítomnosti takového člověka i uvaďající květ svou hlavu zvedá znovu k životu. Každý červ se radostněji pohybuje a všecko plane v tužbě po velebnosti Nejvyššího, jehož přítomnost na všech zjevech, na vši činnosti v světě vidí a z úcty k Němu, jemu podobnějším býti si žádá. Ale ponechme těch tužeb, ponechme těch přání a s největší důvěrou očekávejme, co na svých loktech budoucnost přinese, která ovšem bude se utvářeti podle toho, jaký zařídíte způsob života. Mnohý tvoří si ale budoucnost v nevědomosti své, a druhý již našel příčinu k poznání sama sebe a

budoucnost svou vědomě utvářet si může. Vřadte se kam chcete. Najděte si místo, do kterého patříte a podle poznání budoucnost svého života si otvírejte. Není ruka Páně zavřena, aniž srdce Jeho bez místa, aniž svatá tvář Jeho bez odpouštějícího úsměvu. V něm jest neuhasitelný plamen lásky věčné: „Kdož může šťastnějším cítit se nad tebe, který jsi poznání této pravdy Jeho poznal?“ Kde je to příšerné peklo, kde je ta divá moc, která se neptá tebe na tvá práva, na příčiny, které tě donutily k tomu neb onomu zdání? O, rozplynula se jako všechny matné doklady dogmatismu v tobě. Svržena s trůnu králování svého, pod nohou octla se člověka, který svou vůlí a čistotou nad její zvedl se hlavu, a na trůnu jejím postavil věčně usmívající se tvář ploditele všeho dobra, Tvůrce nebeského království, nejvyššího milosrdenství a nejsladšího pokoje. Zlomena zbraň těch vrstev lidí nízkých, kdo může tebe zbavit života, když věčnost v tobě sama promluvila, když tu hymnu na prahu tvých citů zapěla, jež všemi věky zní a jen od moudrých je slyšena? Zvráceny všechny žaláře, zlomeny všechny okovy, kterými tobě tu nejdražší volnost života nevědomost lidská v podřízenosti chovala. Kdo má více práva tobě zabránit v letu do závratných výšin, kdo může ti zabránit tam opanovat všechny světy a sebe v extázi nejsladších dojmů, nejsladší hudbě svatých citů se ponořit? Kdo šťastnějším může být nad tebou, ty zářící koruno přírody, když k nohous tvým se všecko všudež sklání, omráčeno září tvé lásky, tvého pokoje? Mluvím a přenáším ve vylévání svých citů budoucnost v přítomnost, abych rozladil duši, do jiných myšlének ji přivedl, jinou cestu rozkošnější jí ukázal, než jakou oko její, oslabené na nejvyšší stupeň neustálým zřením na všední události a příběhy, jež dosti jednotvárně za sebou se objevují, se ubírá. Proč vězet neustále nad jedním a týmž obrazem, jehož každý tah nám je tolik znám? V každém tahu vidíte svou práci, svůj kus uběhlého, neb právě přicházejícího života. Proč nezadívat se aspoň na chvíli ku hvězdám budoucího štěstí a rozkoše? Proč, stuhlí od samého chladu nepřátelství, neohrát se pod vlivem nejčistších dojmů svobody a lásky nejvyšší? Užijte toho přítomného okamžiku, přijměte tu číši podávanou, plnou života, klidu, a pijte, pijte dokud čas! Vždyť za chvíli se vrátíte zas do míst vezdejšího lopotění

a starostí. Teď jste volní, teď jste nezávislí. V této chvíli nepožadujte nic na světě, a on nebude požadovati ničeho na vás. Pusťte volně uzdu smyslů svých, neboť zástup duchů, jenž obklopil vás této chvíle, je hotov vám popřáti té rozkoše a při tom střežiti a ochrániti vás před úderem potulné bez cíle síly, kterých takové množství z míta na místo se potlouká a baví se na účet nevědomosti lidstva, jen aby zapoměly, že ztratili cíl, že zapoměly cestu vedoucí ku cílům světějším. Ba, jste tak mnohdy hříčkou v ruce nerozumných a nerozvážných. Ale nevzpomínáte si při tom, že času jest na krátko, s kterým nutno jest vám mnoho ještě počítat, a následkem toho neopíráte se pevně, nekladete odpor, abyste vymanili se ze spárů slepých a ubohých duší, které nepřejí vám jediného vašeho kroku v před, které, cítíce tíhu svého neštěstí, nechťi dopustit, aby vy měli jste se lépe a byli šťastnější. Ó, zmužile ku poznání spějte. Vždyť provázet vás bude družina těch apoštolů síly a pokoje, a není zahynutí pro vás nikdy víc.

CCLXXXI.

Udeřila hodina má a já zachycuji stínem sféry vašeho vědomí, a domáhám se nabýt té schopnosti, která dovoluje nám sdílet se s vámi, od nás oddělenými vtělení a přeji si, abyste věnovali mně srdce své, ve kterém chci promluvit sám, jako hlas pokoje a pravdy. Já jsem, kterýž přichází ve jménu Boha, Otce, aby znovuzrodil a vzkřísil člověka, aby ukázal mu cesty života a dny budoucí slávy, po těžkých dnech utrpení v pozemských nesnázích. Znovuzrozený člověk, toť jest, který odumřel a odvyknul svým starým zvykům; byť nezměnil tvář svou, přec mění se ve tváři svého jednání a ve svém působení. Znovuzrozený člověk počíná zasahovati nad obyčejné hranice lidskosti a dotýká se života duchovnějšího, v útvech jemnějších, v činnosti snažší, uhlazenější a dokonalejší. Odkud přináší mezi své bratry a sestry poznávání snažšího a pokročilejšího života, stává se jejich učitelem, a dějiny v památce své posvěcují ty dny, ve kterých on působil jako nástroj božských projevů, aby usnadnil vezdejší cesty.

Co jsou tedy muži, co jsou ženy, k nimž jako vynikajícím vzhlížíte, jejich slov a liter si vážíte, uchovávající je jako poklady v paměti a v srdcích svých? Jsou to osoby, které již přešly ty cesty vývinu, na kterých vy dnes se nacházíte, a o krok dál stojí a svým vědomím výše nad vás jsou schopny zasáhnouti. Jsou to lidé, v nichž znovuzrozuje se božský původce jejich bytí, a oni v něm a skrze něj vědomějšími se stávají. Jest to jen prosté upamatování se a vrácení v tom cyklu na ta místa, na kterých již dávno a dávno jste stáli a která znova nastupujete. Není to nic nového, neboť to všechno stálo zde od věků, nezměněné ve své podstatě věčně. Musíte se dopracovati, byť to vyžadovalo kolik vtělení, přec jen osvobození od tohoto mámivého snu přeludů, a ku znovuzrození v duchu sv. vrátiti se musíte. Co ze země bylo vzato, vrátíte zemi, co Bohem přivtěleno, vrátíte Bohu; neboť všechno co je s hůry, přijde vzhůru, co z dola jest, padati bude k zemi. Nelpíte-li příliš na hroudě, neprodávej za hroudu ty nejbohatší statky duše své, nezrazuj Krista a neprodávej jej dřív, než jsi jej nalezl, neboť až jej poznáš, vzplaneš láskou k posvátnosti Jeho, a nebude chvíle, ve které odloučiti by jsi se chtěl od něho. On bude vrcholem tvých snah, zářícím ideálem tvých ideálů, tvým cílem, který jsi hledal, pro který jsi se zrodil, v životě pachtil a zase umíral. On bude tebou samým, neboť ty skrze něho přijdeš k Otci; ty sloučen budeš s ním a sjednocenost nastane mezi vámi. Tím bych ale zašel příliš daleko, aniž bych se pozastavil u těch kamenů úrazu, před kterými stojíte, které vám nebezpečím hrozí a ku kterým nemáte sil sami v sobě dosti, abyste je odstranili. Musel bych jich příliš mnoho pojmenovat; prozatím však vyjmu jen několik, přes které tak často padnete se svými čistými a vznešenými sny, se vším tím umiňováním polepšiti se, a konečně se vším tím namaháním, domoci se lepšího a spořádanějšího života. Mohl bych shrnouti vše v jedno a prostě to nazvat sobectvím, ale tím přece nedocílil bych podle svého přání výsledku. Jest to v tobě vrozená pýcha, jest to hněv, jest to závist, jest to lenost, jest to přílišné spoléhání se na milosrdenství Boží, jest to konečně to přílišné brání ohledů na konání a jednání jiných, a při tom polehčování svému svědomí. Jest jich tu jen několik, které jsem vyjmenoval, a ku

kterým se musíte přiznat; co jest jich ještě, které tuto uvádět nebudu. A toto vše třeba především odstranit, toho se zhostit nutno člověku, má-li ku znovuzrození přijíti, má-li se osvoboditi od soužení dnů, pláče a nářku, který ho vítá při každém dnu jeho žití. Co slz bylo ušetřeno, co výkřiků bolu a kleteb ztišeno, kdyby tato sobeckost, která jak jedovaté býlí necnosti rozsévá na půdě srdce, byla podfata a na oheň vržena. Sám cítíš bolest, když hluboké brázdy konáš v srdci svém nesprávným jednáním. Ale jsi při tom ještě tak umíněným, že tuto bolest zapíráš, ani sám před sebou ku svému jednání se nehlásíš a sám sebe poznati se obáváš. Kdo chce poznat sám sebe, musí vzíti Kristův kříž, kterýž jako vděčný odkaz zanechal následovníkům svým, aby je mohl uvést do ráje blažeností svých. A tím jest řečeno všecko; neboť kde tento svatý kříž povinností, strastí bere na bedra svá a neohlíží se, zda-li jest obdivován, zda-li jest litován a zda-li pronásledován jest nepřátely, kteří přidávají kříž svůj k jeho, a chtějí se radovati ze svého vítězství: „Ten nedopouští se žádných z těchto uvedených necností, neboť on položil je všechny ku kříži povinnosti a lásky, ku všemu lidu, ku svým nejblížejším a konečně k sobě samému. Netřeba se ptáti, jak daleká jest ještě ta cesta, kterou poutníku Bůh vytknul k jeho domovu. Nebo kdo napřed se děsí délky, neboť tím více utmáčen cítí se býti, a klesá dřív, než jest potřebí. Kdo ohlíží se na kus cesty, kterou byl přešel, rovněž umdlévá a zdá se mu, že již dosti daleko táhl břímě své, že již dosti znaven jest a může odpočinouti. Ten ale, který ani v zad, ani v před se neohlíží, krok za krokem v povinnostech svých kráčí, dochází cíle, aniž by umdléval. K vám ale musím mluvit jako k těm, kteří lekají se budoucí cesty a umdlévají pohledem na tu, kterou překonali. Když došli jste tam, proč nedošli byste ještě dál? Když jste nezahynuli dřív, kde vyvinovali jste se pod hroznými dojmy, vedly ty nejobtížnější boje, zápasili s těmi nejdívočejšími příšerami smrti: „Jak zahynouti měli by dnes, když svítá vám již na východě a do budoucích dnů se otevírá oko vaše, když jistoty nabývá váš krok, když za vás bojuje. Spasitel, a konečně když již smrt s přátelskou rukou jde vám v ústrety, a vy již beze strachu díváte se do těch prázdných očních důlků, spatřujete v hlubinách jejich novou kolébku zrození?

Dnes věru můžete směle vztýčit hlavu a slibovat tomu Kristu, že jej budete ve všech Jeho záhybech života sledovat, že jej neopustíte a že s ním půjdete až ku potupné smrti kříže, že s ním budete umírat z lásky k člověčenstvu a že s ním budete pít kalich vezdejší smrti, abyste také s ním našli život. Tož jen ještě jeden malý boj, boj se zvyky a vlastnostmi, které tak nepřírozeně vyjímají se v tobě, a pak již bude vám nastoupit cestu té daleké moudrosti, té veliké lásky a toho nejsvětějšího pokoje.

* * *

CCLXXXII.

Ku pěti smyslům, jimiž Bůh korunu člověka vyzdobil, přidělil hranice rozumu a citu, a obmezil tyto smysly těmito dvěma činitely, aby uplatnil jejich vlastnost a podstatu, a aby je člověk dovedl užít ku svému prospěchu a dosažení kýženého cíle. Dokud používá člověk pouze těchto pěti smyslů a smělou, nerozvážnou nohou překračuje hranice jejich, stává se loutkou, hříčkou svých vlastních přání a nedosahuje svých tužeb uspokojení. Cit a rozum jsou činitelé, kteří jsou schopni zasahovati do osudu nejen jednotlivce, nýbrž i celku; a kdo užívá pěti smyslů bez rozumu a citu, stává se osud pánem jeho a on cítí se sám v sobě bezmocným, aby s mnohdy zdánlivě nespravedlivém osudu v odpor se postavil, udeřil rukou svou v tvář a zničil ho, aby neměl více příležitosti odměřovat dny radostí a blaha, dny utrpení a bolu. Kdo ale užívá všech svých smyslů, pod vůlí probuzeného citu a rozumu, ten se stává pánem svého osudu; neboť on vývinem svým zasahuje do zákonů prozřetelnosti Nejvyššího, jeho obzor se jasní, slabost ustupuje pevně a neohrožené vůli, nevědomost bujnému a čistému poznání. Ze starce zchátralého stává se mužný, bujarý jinoch a vystupuje na pole věčné činnosti, aby zahájil dílo spasení a vykoupení. Nedostačuje, milení, mnoho znáti, mnoho uměti, nedostačuje ani příliš zbožným býti, není-li zde vůdcem a učitelem rozum a cit. Jmenují tyto dva přátele společně, poněvadž jeden bez druhého netvoří celek, jeden bez druhého není schopen přispět člověku s takovou silou, jako pracují-li vzájemně

a v jednom souladu. Pozorovali jste sami na sobě několikráte, že odevzdali jste se zcela vzmachům citů svých, sklidili jste nevděk té činnosti a mnohá nepříjemnost přibyla ke dnům vašeho života. Rovněž tak, oddali jste se zcela volně svého rozumu bez doprovodu svého srdce, jednak brzo umdleli jste, nemohouce přehlédnout zeď, která obzor člověčenstva obmezuje, a jednak sešli jste se s nezdarem svého jednání, poněvadž scházel zde ten hlavní, kterýž by dílo dokonal a byl to cit. Proč umýval Kristu apoštolům nohy? Zde setkáváme se v písmě s něčím, co právě bude odpovídat mé duševní rozmluvě. Ač vím, že zcela málo bylo pochopeno toto podobenství, jež Kristus v písmě chtěl zanechat; poukázání, že člověk od nohou omýváti se musí, má-li šlépěje Jeho nastoupiti. Musí omývatí citem i rozumem ty nejnižší sobě podřízené formy a skryté životy v nich. Nesmí s vrchu začínati, aby opačným směrem nemusel pracovati, nýbrž od země, která přidělena byla jemu, musí výš a výše k blankytu nebes se pnouti. »Šlapeš po svém vlastním štěstí,« musel by Kristus říci, kdyby jsi dnes přiblížil se řka: »Pane, nešťasten jsem, hledám království nebeské«. Co tu věci tobě ku prospěchu a užitku sloužit může, a tvá noha podřízena hrdosti, na nichž dosud rozum ti neposvítí a cit neobjasní, směle šlape po těch krásách, po nichž prahne duch tvůj a ty v tom sám ani necítíš, že ten život, který hledáš, kolem tebe míjí, na tebe volá a ty zpít k nepoznání vášněmi, nelyšíš jej. Všecko vezme za své, všecko podlehne změně, a budeš-li lpět na povrchním pelu, jenž s půvabností uchvacuje smysly tvé, zůstaneš za krátko státi nad studeným rovem, v němž všechny tvé sny pohřbeny, celé to tvé štěstí usne na věky, bol, který zbývá ve tvé duši, bude ti jediným, který se musí v naději a víru proměnit a poznání osvítit cesty tvého života. Kdo hledá mne, musí uchýliti se do svého nitra, neboť já jsem nalezl zalíbení, ne okolo, nýbrž uvnitř duše člověka. Tak praví Kristus k těm, kteří ho hledají, kterým se stýská po Jeho svatě přítomnosti, kteří chladnou a umrzají, když nehřeje je čistá láska Jeho. A kdož jste vy? Vy přicházíte k pramenu duševních slov, vy, kteří podáváte ruce své neviditelným bytostem, vy, kteří přijímáte čisté jejich duševní polibky. Zda nejsou rovněž těmi, kteří jdou hledat Pána, jdou temnou nocí, všemi ulicemi a nikdež na-

lézti ho nemohou, co on zatím v příbytku jejich vlastním je očekává. Jste mnohdy příliš obětaví, a mnoho byste chtěli na oltář svého štěstí přinést, pouštíte se v mnohé odvážné boje, nelekáte se dalekých a obtížných cest, nebojíte se všech nepříjemností a nepohody, byť mnohdy jste napřed viděli, že cesta vaše s nezdarem se setká, prosazujete přec, prosazujete poslední, abyste dosáhli domnělého svého Boha štěstí. A ten, čím více se jemu blížíte, zdá se vám být dalším, čím více utíkáte, tím rychleji mizí představa jeho před vámi, a když již konečně zemdlení tělesně i duševně klesnete, v domněnce, že jste u svého cíle, vidíte, že stojíte právě tam, kde jste stáli dříve, aniž byste jediného kroku učinili, a celý ten let a celá ta námaha jest jen kruhem, který jste obe-psali, vyšedše sama ze sebe a zase zpět do sebe se vrátivše. A zase toho všeho příčinou jest jen lhostejnost k rozumu a citu. Tuto lhostejnost musí především každý v sobě zapřít, nesmí myslet, že to jsou takové dvě zbytečnosti, které z nějaké kratochvíle byly stvořeny a že také k nějakým kratochvilím sloužití mají. Jest mnohý z vás, který již potřebu toho v sobě ucítil, aby účelnému, nevšednímu životu se věnoval a jemu všechny chvíle zasvěcoval, ale zase ta překážka, ta zdánlivě slabá vůle, která nikterak nechce se dáti zastrašit, chce panoval a královat nad bídami a slzemi lidstva, ale jejího králování je na krátko, zvedne-li člověk pevnou ruku, poraní toho nepřítele, a s vůlí neohroženou další cestu si kleslí. Z počátku ovšem klesne jednou, dvakrát, po třetí, klesne již po desáté, ale vstane-li, opět vesele jako dítě, které první kroky učí se a zase dál chce kráčet, přece naučí se chodit. Kdo prvním pádem se odstraší a dlouho zůstává ležet, jen sám sobě ztrpčuje život a sám od pokroku se zdržuje. Tož chopte se těch dvou pohozených zbraní, nepřítel dívá se vám směle v tvář, ukažte, že znáte zákony Páně, že svatá, mocná jejich zář, a v boj se pusťte zmužile a věrně, duch pravdy po boku vám bude vezdy stát, pomůže vám zničit símě vrahů černé i Kristus bude s vámi bojovat. Vítězí ta pravda, svatá naše máti, a zmužně lešť a klamu šálení v pustý hrob bezedný zklátí; a kdo nechceš s touto smrtí padnout ve hrob příšer, pohleď, že ti v duchů říši věčné lásky pomoc svítí.

CCLXXXIII.

Znova ožívují a ku projevu přicházím skrze nástroj, skrze který jsem tak často měla příležitost potěšit se mezi svými, na kterých duch můj s tak mocnou láskou lpěl. Ty nejkrásnější chvíle jsem prožívala; těch nejsladnějších dob, těch milých přátel účastna jsem byla a přidávala vlivu nadšení, aby déle kypěla duše, přetékející láskou a tužbou po tom krásném a neznámém životě duševním, po té říši světelných stínů, která posmívána od těch, kteří by měli největší potřebu toho, aby mohli přes obrubu temných předsudků svých na širší pole duchovního působení, na krásnější nivy života se podívat. Ach, jak jásama duše má v té říši duševní, v kterou tak pevně věřila a na kterou se již v posledních chvílích tak opravdově připravovala. Neboť viděla jsem, že již nestojí ty děsné hráze mezi člověkem a smrtí, že není hrob poslední cestou, která odděluje na věky jednu duši od druhé a která kochá se ze slz, vylévaných hořce nad těmi, kteří zjevnou vzali ztrátu a v neznámých končinách světa se octli. Mně zářila víra jako dýmánek skvoucí a vítala mne jako přízrak nejkrásnějšího života, nejvyšší lásky na pomezí duševního světa. A dál a dál mně velela ku předu kráčet, k cíli, k těm zářným pravdám věků, a znova zas obracela mé zraky, mé city do hlubin světa a pátrala po těch, kteří vtěsnáni v úzké kobky pláčí nad nezdařenými a zhatěnými plány, lomí rukama, šíleně a zmateně z místa na místo letí, hledající života, věčnosti a trvalého štěstí zdroj. A našel tam duch můj ty miláčky své drahé a zplakal v bolestné tužbě nad jejich zatěmnělostí. Ale víra, ta zářila zas jak nejkrásnější hvězda nebe a vlivuplnou nadějí obrňovala ducha mého, který snažil se odervat tíhu se srdce, odervat spoustu bolů, v zapomenutí ji vrhnout, a ty duše drahé k zářné svobodě duševního jitra povznést. A ta víra do dnes můj vede každý krok, který neváhám učinit z lásky k bytostem všem. A když je opouštím, abych pro ně sbírala květy poesie ve hvězdných sférách, vždy tu čistá víra lehká rozpíná křídla, abych rychleji mohla tak učinit. Ó, duše drahé. Ráda bych svůj volný život tady shodila a vaše všechny tíže na sebe vzala, kdyby to zákony moudrosti Nejvyšší dovolovaly. Jen přítomností svou jsem schopna

ve vaši duši vlítí sílu víry, její moc a energii, jistotu a práci, čisté svědomí a tužby k čistému životu duchovému. Když nespomohou slova ta, tož zůstane zde aspoň vánek, jež z klidnějších světů vám přináším, a duchovní pozdravení, které z moci a vůle Boží k vaši duši proslovují. Nerostou palmy tam, kde mohutní a bují tráva všednosti, a také ani my nesmíme chtít dobývat života slasti, volnosti, kde bují nenávisť, svár a nebratrství. O, jen k cíli blíž! Nechť ve vás mocná touha víry ku svatým cílům čistého vědomí vede každíčký váš krok; a z víry utrpení čkejte odvahu a sílu, a s vírou otevírejte zastaralé, rezem kryté zámky, sřežící poklad a majetek vašeho ducha. S pomocí víry domáhejte se srdcí lidí všech, celý svět i světy všechny kol. S pomocí víry žehnejte lásce, která vám sílu života dala, která vás svým kynem k bytí vyvolala a život váš řadou nejpodivnějších symbolů obklopila, v nichž tvář svatosti své kryla a vás k poznávání jí vyvolala. Pomocí víry žijte jako praví křesťané, jako údové té pravé církve Kristovy, kterou On založil ve jménu Otce, i Syna, i Ducha Svatého za útočiště všech trpících, smutkem, bolestí stížených. Té církvi zůstaňte věrni, která více v duchovním smyslu se vyvinula, než světu zjevnou se stala. Je náboženství a vyznání na tisíc; jest, věř, jak kapek deště, jak hvězd na večerním nebi, ale ta víra pravého života jest vírou jenom jednou, která nehasne, jak světla bludných předsudků, která věčná jest a trvá, když všechny světy zkázu berou a změnu ve svých formách, ona jednou a toutéž, jakou od prvního Boha dechu byla, do časů věčných potrvá. Nechtějte ji měřit, ni do šířky, délky a hloubky, neboť ze závratných slétí byste výšin a u prvního schodu k chrámu jejímu vedoucím zůstali byste státi. Nechtějte ji ani všemu lidstvu světa zvěstovat, neboť nepochopena přinášela by spíše utrpení a bol, než požehnání a naději. Ona sama si klesá cestu tím davem slepých, v neznámé kraje spějících, a zná dobře ty, kteří připraveni jsou její svátosti přijmouti. Ona vykoná křest, ona vykoná všechny ty svátosti beze všech obřadů zevnějších; ale ona v nitru člověka křtí vodou i Duchem Svatým. Podává tu nejčistší svátost oltářní, neboť ona pravou krev Krista a tělo jeho sejmuté s kříže člověku podává. Mluvím proto o víře, že ona mou slabou spasila duši, že ona klidně mne nechala umírat, když kolem mne všechno hroužilo se

v pláč, a most pevný mně zbudovala, přes který jsem v hodině smrti z tohoto světa do říše jiných pojmů, jiných citů, jiné soboty přešla. A vím, že vy tam chcete také jít, jako každý by si toho přál, a když ne celý svůj život po tom toužil, tož v hodině smrti jím neznámého mu cos zatřeše, a obava před zahynutím, strach před nebytím plíží se v podobě smrti do jeho duše. A co by za to dal, co by za to obětoval, kdyby v tom okamžiku mohl se podívat dál, přes vytčené hranice života a smrti. Připravujte se všichni; neboť nevíte, kdy hodina spásy, to jest osvobození od pout tělesné schránky, nastati může. Neodkládejte! Nespěte, ale bděte a slyšte, jak ten Kristus, krví se potící, ve vaši duši se modlí: „Otče náš!“

* * *

CCLXXXIV.

Zachycuji jen temné stíny dávno minulých obrazů, abych je alespoň slovem a upřímnou myšlenkou před zraky vaše znova postavil a čistou anerolou ozářil hlavy geniů, jejichž záře již tone v myslích lidských, potopena pod přivalem vášni a ubohých frází, nedostatečných k objasnění pravého bytí člověka. Znáte dějiny národů, znáte vynikající muže, kteří pronikali velikostí vůle své nejvyšší vědy poznávání. Znáte i bohaté jejich myšlenky, znáte hluboké a opravdové jejich zásady životní, podle kterých měřili a nastupovali cestu, klenoucí se z tohoto světa do světů jiných, do světů myšlenkových i citových, odkudž přinášeli lidstvu ve volném slově a čistém, nežistném sebeobětování spásu a odpověď na ty bolestné otázky, které nitrem člověka hýbaly, po příčinách slz bolu se ptali a cestu nějakého cíle hledali. Ale to všecko, co dosud znáte, nedostačilo dosud nikomu a nedostačí, dokavad světy budou světy, když sám jedenkaždý nezapočne tu dráhu svým vlastním životem, dokud neobživne znova jsa pokřtěn duchem nejvyššího vnitřního poznání. Když všecku světa moudrost pohltíš a všecko vědění, které kdy zde stávalo, stojí neb v budoucnosti státi bude, dosáhneš, jsi přece jen ještě tak ubohým červem, který musí každé chvíle se obávati, že něco mocnějšího

a silnějšího překoná jej. Postav se jen a podívej se, co jsi proti těm velikým silám přírodním? Co jsi proti těm živlům denně na poli života se objevujícím? Jen nepatrná, klátící se třtina, mizící pára, rozehřívající se krůpěj rosy. Mizíš v davu, který tě obklopuje. Jsi znám od několika jen málo osob, cítíš svou obmezenost rozumovou i vniterní, ohlížíš se po strůjci svého osudu, aby jsi hrozivou svou pěst zvedl proti němu a pomstil se mu za viny páchané na tobě. Nevidíš, že tomu strůjci stojíš tak blízko, že dívá se chladně, jak tobě bolem křiví se rty a po bledých lících kane slza placená bolestí. Co jsi v tom neobjemném víru, ve kterém lodice tvého života jižjiž na pokraji záhuby stojí, kde skleslost mravní vztahuje již drze svou ruku, aby do lůna nečistoty své tebe strhla? Bojíš se, držíš se pevně vesla, voláš o pomoc, proklínáš nebesa, proklínáš spravedlnost, zoufáš a života nepoznáváš. Tam, stojí člověk, ten člověk, který má býti zářícím ideálem v přírodě, ten člověk, který má dosáhnouti stupně dokonalosti duševní a pánem stát se v království života. Sodomě a Gomoře podobá se život vezdejší. Oko kajícího ale vyhlédá z něho, pozvídá zrak svůj k oblakům, k těm hvězdám čistým, doufajíc dosáhnouti od nich pomoci a síly. A ona skutečně přichází, zahalená v plášť čisté, pokorné a prosté vědy, která boří všechny trčící skály nepoznání, jež v nitru zoufalství vyvolává. Otevírá těm němým místům symboly, které člověka obklopují a v nejsladších chvílích nechává je zníti tony božské milosti a lásky; otevírá tiché chrámy štěstí a pokoje duševního a jako pravý učitel vede žáka a zasvěcence svého, aby mu všechny skryté záhady života objasnila, aby názor jeho, odpovídající jen nízkým pojmům lidskosti, k osvětlení pravého názoru na život přivedla, život věčné slávy mu zajistila a pravdu, roditelku životů všech, jako nejmilostivější a nejpečlivější matku, která vede dítě od prvního kroku jeho, ku cíli svatě moudrosti představila. A pak nastává ten okamžik, v němž počnou v těle vášně odumírat, palčivé žáry uhasínati, a chlad, plný klidu, počíná vládnouti na místech dřívější hrůzy, marných srdcervoucích zápasů a slabé, nejapné vyvíjení se tam sobeckosti. Má myšlenka snad vám nebude dosti jasnou, neboť stojíte jí dalecí, jako dítě v plenkách stojí daleko vyvinutého, v pravé moudrosti rozvinutého muže. Ale dítě roste a vy-

víjí se; ani vy nezůstanete dále těmi, kterými jste dnes. Bouře mnohá ještě zastíní budoucí vaše cesty, než vžijete se opravdově ve zdravý názor na život. Ještě mnohokrát se rozplynou vaše ideály a změní vaše představy. Ještě mnohokrát se pozastavíte nad právě sesutým dílem všech svých nadějí, než přikloníte se k slovům moudrým, které praví: „Všecko jest marnost, a mimo mne není života!“ Zapomenete na tu chvíli, kdy jste poučné slovo v cestách k pravdě vedoucích slyšeli, ale až boj v životě vašem nejkrutější se rozpoutá, vzpomenete si na tuto chvíli, v níž jste cosi v milosti a lásce jakéhos vám neznámého Boha slyšeli. O, duše milené! Chtěl bych otisknout ve vás ten čistý obraz dojmů nejsvětějších, pod jehož vlivem Kristus umíral na kříži, učitel Hus zmužile stál na hranici, a mnoho těch, kteří šlépějemi jejich kráčeli, oslnění svatou září pravdy a duševního klidu, rádi podávali těla svá, vzpomínajíce na slova Krista: „Dejte, co náleží císaři, císařovi, a co náleží Bohu, dejte Bohu!“ A vy, co činíte? Dáváte těla svá v oběť země. Všecky své síly, své city, všecko pochováváte v tu chladnou zem, hledáte vní utišení a zapomnění, hledáte v ní nebytí, kterého není. Strach a úzkost před trestem spravedlnosti za znamení hříchu štví vás z místa na místo. Nedá pokoje, nechce býti utišená, dokavad nesrovná přímé s nepřímým a rovnováhy života nedocílí. Vzpírej se přísným zákonům jejím sebe déle, neuznávej jich, vžij se v myšlenku, že ty jsi pá-nem, zda zabrániš bolu a utrpením ve dnech života tě navštěvu-jícím? Ohneš se pod každým jejich úderem, skloníš hlavu svou na rozbouřená nadra, a když hrdost v tobě bude bojovat, aby svět nepoznal, že trpíš, sám v sobě hlas mučení svého neztišíš. A jest-li's ho dosud nepoznal od kolébky svého zrození, nespo-lehej příliš na to »štěstí«, neb jest příliš vrtkavé. Ve chvíli, nebo okamžiku právě nestřeženém vloudí se lstivě v nitro tvé, pokoje nedá a jako červ bude hlodat neúprosně, dokud silou vůle čisté jej nepřekonáš. Buď připraven, neboť každé chvíle může přijíti a nebudeš-li mítí zásobu poznání, bude od tebe požadovat mnohá vtělení, kterými budeš nucen dluh svůj platit. Cesta k moudrosti života jest jen jediná. Tou přešly všecky hvězdy, které dnes do hlubin lidské temnoty září. Tou šli všichni muži a velikáni pravd Božích, a tou i ty bráti se musíš. Jen bojem a utrpením očistíš

se od chyb nedokonalosti své, než vzlétnouti budeš moci a objeviti se před tváří Boha, s Jeho čistým vědomím, ozářen svatou Jeho pravdou. Žijte tedy spokojeně, když dovolí vám to hlas vašeho nitra. Nenechte se rozbouřit, když dovolí vám to pevná vaše vůle. Neohněte se pod nárazem životního boje, když za vás a ve vás bojovati bude poznání. Zapomeňte na minulé poklesky a slabost svou. Žijte v naději, že moc a síla nade vším zlem ve vás převládá, která osvobozuje vás od hříchů smrtelných. A konečně, sjednoťte se s pravdou, s tou, kterou jen ve stinných posud obrazech znáte, která dosud nesklonila ústa svá, aby zlíbala vaše čela a s nich znamení hříchu sejmula, protože jí bránilo sobectví ve vás, které je příčinou všech nepravostí, a vši vaší malomocnosti. Opouštím vás s tím přáním, abyste sami chytili se toho cípu mlhavého závoje, strhli jej, a v tvář života pravého co nejdříve se podívatí schopni byli.

Články symbolické.

I.

Přišel jsem, abych vysvětlil vám význam věnce, který dnes přinešen mezi vás. Věncem znamená souhrn čistých myšlenek, spojených k tomu účelu, aby se množilo dobro a láska mezi námi a vámi. A nyní — co znamenají květy v něm obsažené . . . ? Kvítky bílé znamenají čistou mysl, vycházející z čisté a upřímné duše; kvítky červené značí odhodlanost ku snášení útisků a posměchů; kvítky modré znamenají: když touha vaše zatouží po nás, tu vychází jako plamének bleděmodrý od vás páska k nám, po níž my přicházíme; kvítky fialové znázorňují pokoru mezi vámi; kvítky žluté znamenají vaši vědu spiritui, kterouž poznáváte a vaši radost, kterouž pocíťujete. Kolem pak zelené listí značí nevinnost. Toť význam věnce.

* * *

II.

Pohlédněte nyní na hladinu vodní, mráz proměnil ji celou v zrcadlo ledové, v povrch čistý a hladký, po kterémž smýká se a s něhož sklouzá vše, co naň padne. Takovými býti máte i vy. Když někde hana neb urážky svezou se na vás i po vás, má se smeknouti vše jako s tohoto ledu a nemá se vás dotknouti více. Jak vidíte, ve všem naleznete obraz pro život váš, hleďte na vše, pozorujte vše kolem sebe a půjdete tím stále dál a dále ku předu na dráze pokroku duševního.

* * *

III.

Dnes, moji drazí, přicházím, abych mluvil k vám i podobenství: Již dávno tomu, co z rukou Božích vyšlo dílo do světa tohoto a na něm jako roj včelek tisíce pracovalo dělníků spěchajících za cíli svými, sbírajíce med a pel na skutcích svých, kladoucí obé potom jako užitek práce své do úlů. Našlo se však dosti i těch, kteří strádali a pracovati nechtěli. Uplynula každému pracovníku nějaká doba — a on odešel od díla svého. Přijda k němu včelař Pán, praví: „Ukaž, příteli, mnoho-li jsi vydělal, mnoho-li medu a pelu jsi nastrádal?“ On ukázal na dílo plné. Včelař vida, odměnil pracovníka za jeho píli darem, jenž svítiti měl mu jako hvězda na pouti další. Opět k jinému pak přijda, ptal se včelař: „Ukaž i ty, příteli, práci svoji!“ On, sklöpiv oči, řekl: „Odpust, Pane můj, já byl jsem usláblý, já nemohl pracovati; veškeré světové stesky a útlisky i všelijaké jiné věci doléhaly na mne, já zapoměl na práci, kterou měl jsem konati, nemám žádného medu ani pelu a nemohu tudíž odevzdati tobě jaký výtežek.“ Včelař Pán odvrátil se nyní od líného dělníka a ponechal jej sobě samému, dokud by neshromáždil úl svůj plný. Tak přátelé i s vámi a všemi lidmi na zemi. Každý má úl svůj, do něhož skutky dobré skládá jako med a pel; ten, kdož neskládá, podoben jest onomu línému, od něhož Pán se odvrací, ponechává jej na dobu další. Vy, moji drazí, hleďte, aby, až jedenkrátě úly své odváděti budete, byly plné medu a pelu skutků vašich dobrých, by včelař Pán nemusel rmoutiti se nad vámi. Žijte v lásce!

* * *

IV.

Životem vaším co nazýváte, není vlastně život, nýbrž spíše jakási klec, kam ptáčník uzavře zpěvavého ptáka, když jej chytne. Pták rád by vyletěl opět, avšak dráty klece brání volnému jeho vzletnutí; on narazí a — musí zpět. Podobně zde. I tu duch váš rád častokráte by vyletěl a skutečně také vylétá ve spánku vašem mezi nás, mezi bratry, do krásné, zlaté svobody záhrobní

říše, avšak pásky tělesné, jako dráty klece onoho ptáka, strhnou jej opět znova ku tělu. Však těšte se na chvíli tu blaženou, kde nebude nářku, kvílení, pláče a různých a tisícerych trampot — nýbrž radost a útěcha věčně. A úkoly a práce tam? Ó, těch rád plní a pracuje duch po pokroku toužící... Ta práce za hrobem není jako práce vaše hmotná, ta není nám obtíží, my neskládáme zutrmácení ruce v klín jako vy po námaze celodenní, nýbrž toužíme ustavičně po práci nové a nové, stále takové, jež vedla by nás ku dokonalosti blíže. Buďte pevní bratři a sestry! Nebojte se ničeho, duchové zlí, jež rádi by vám škodili, nebudou pak moci přistoupiti k vám. Bůh, Otec náš, zhlíží na dítky své, a mocná Jeho ruka zasáhne všude, kde třeba pomoci. Nebojte se svízelnosti, ni nemoci, ba ani smrti; vždyť, co je smrt? Vykročení ze žaláře, z něhož vykročíte radostně, jako onen pták raduje se a veselým zašveholí hláskem, když otevře mu dvířka klece jeho. Duch váš rád, velmi rád ulétne tam k nám bratřím a sestrám — a znova zase přicházeti bude ku pozůstalým a těšiti své, jak my dnes těšíme vás.

* * *

V.

Milí přátelé! Vše má svůj konec; vidíte i obilí, jež v jarní době do půdy vseto, sklání hlavy své pod cepy mlaticů, aby úrodu vydalo za dobu, kterou necháno bylo ku vzrůstu. Proto i vy, když sešli jste se, vizte, že i vy podobní jste každý klásku, který jednou uložen bude do stodoly věčného Hospodáře, aby zrna vydal k užítku. Hledte, aby vláha, jež rosena jest ze slov duchů dobrých, vložila kořínky stonků vašich, aby bujný byl vzrůst jejich k užítku sterému za hrobem.

* * *

VI.

A, vítám vás, mezi nás duchy. Já měl přepodivný sen; chcete vědět jaký? Tak se mně zdálo toto: Viděl jsem veliké davy

lidstva, chodili sem, tam; jedni šli rovně, druzí trochu oklikami, třetí šli na levo. Já se na to díval. Tu najednou, co tak se dívám, obrátili se ti, co šli rovně, do zadu a pravili ostatním: »Pojďte za námi!« I sebralo se jich několik — málo jen — a šli rovně za těmi předními. Ti přední podali jim ruce a kráčeli s nimi přes mnoho a mnoho věcí krásných a stále nových a nových, že si neumíte ani pomyslit. Ti druzí, co nechtěli jít za nimi, smáli se jim a říkali, že je to jedno, co by šli, a nešli za nimi. Avšak ti, kteří poslechli předních, uzřeli po jednou hvězdu krásnou — a z té hvězdy jeden paprsek zalétl jim na čela — a oni stali se tu ti, jež viděl Jan na ostrově Patmos a o nichž pravil: »Viděl jsem čtyři tisíce vyvolených.«

* * *

VII.

Já jsem vám měl přepodivný sen. Byla vám jedna hora, okolo hory byla kolem dokola voda ze samé tekutiny, ze které se kouřilo jako ze síry, v ní jsem viděl všelijaké netvory se povalovati; jedni, zdálo se mně, jakoby oheň kolem sebe rozhazovali, druzí jakoby se váleli v samých kotoučích prachu, špíny a tmy. V tom, k hoře té, chtěl přijít poutník, ale nemohl nikudy, než přes tu vodu smrdutou. Avšak šel. Veškeré ty nestvůry však najednou, zdálo se mně, že seskupili se kolem něho a nechtěli jej pustiti. Co učinil? Prosil Boha o sílu. A co tak prosil, najednou ty všechny divné podoby zlé se ztratily a on kráčet mohl volněji až ku hoře. — Co tomu říkáte? Divný sen.

* * *

VIII.

Hospodář poručil služebníkům svým, aby půdu správně vzdělali a semeno zasili. Semeno to však dlouho nevyrostlo, země byla pořád na povrchu prázdná, ani té nejmenší naděje na úrodu nebylo, a přec pole to úrodné bylo. Až teprve, když slunce svými paprsky zahřálo půdu tu poprvé, semeno vyrostlo a užitek neslo.

Pole to, jsouc ve stínu, nemohlo užitek vydati. Hospodář duchů všech poručil, aby semeno, slovo Boží, do nitra duchů zaseli poslové jeho. Protože ale duchové ti, ve chladu necnosti byli, nemohli užitek vydati, přes všecko dobré vzdělání od bratrů záhrobních, avšak až když Otec dobrotivý se smíloval a slunce své jim seslal. Sluncem lásky své zahřál a světlem svým jako sluncem osvětlil tenkrátě užitek, a semena ty ponesly. Ale dříve musíš odložití od sebe všechno sobectví a nanávist, a tenkrátě tvému duchu Bůh slunce sešle neb nestačí tobě projevy duchů, kdyby jsi jich sebe více slyšel. Až slunce Boží ti ty všechny projevy osvětlí, by jsi jim dobře porozuměl, aby ti jasnými byly, pak užitek z nich poneseš.

* * *

IX.

Panna jedna, jsouc mínění svého, že obličej její a tělo její krásné jest, s velkou pýchou sobě a se honosila, neb domnívala se, že krásou svou předčí všechny jiné. Tu však pohlédnouc do zrcadla, spozorovala na tváři své ještě mnoho chyb, které ještě její krásu hyzdily. Nicméně však domnívala se, že tomu není tak, že zrcadlo to chybné jest; raději zrcadla více neužívala. Protože ve své pýše se vždy uskrovniti musela. Milý člověče, tak je to také i s tebou. Ty se domníváš, že tvůj duch dobrým jest, a že nechybí obalu lepšího tobě, který by tě lepším dělal. Myslíš, že přikázání Boží plníš, tak jak ti je dobrý Otec přikázal a skutky dobré že konáš podle vyšších duchů záhrobních, jak oni tě je učí, a tvému duchu že nic již nechybí. Ale pohleď do zrcadla přikázání Božích a cností a skutků Ježíšových, jak v tom zrcadle duch tvůj špatný a nehezky bude, tam ti lze chyby jeho poznati. Nalezneš tam ještě mnohou chybu, kterou ti lze napravit, by duch tvůj v zrcadle tom lepším byl. Až tenkrátě duch tvůj, jsa čist všech skvrn, čistý bude a ve spravedlivosti Boží správný bude. Jen hleď častěji chyby své nalézati, abys je čistiti mohl, nebud' takovým jako panna ta, bys více jich nenalézal v zrcadle tom, ale jen chyby své stále napravuj.

* * *

X.

Z domu otcovského vyšli dva bratři do světa na zkušenou; byli to bratři dobří, milovali se pravou láskou bratrskou, snášeli spolu dobré i zlé, pomáhali si navzájem v nesnázích života a jestliže jeden z nich něčeho nabyl, rozdělil se ihned spravedlivě s druhým. Šli spolu cestou a tu našli kámen, nepatrný to na pohled kámen, jakých mnoho na cestě leží. I pravil jeden k druhému: hleď bratře, vždy jsme se o vše dělili, rozdělíme tedy i kámen tento a ponecháme sobě každý polovinu jeho. — Učinili tak, potom se cesty jejich rozdvojily; první odebral se do krajiny úrodné, kde bohaté klasy na poli zrály a ovoce krásné se dařilo, druhý odešel do krajiny pusté, skalnaté a neúrodné. I pracoval každý pilně na půdě své, ten však, který v krajině pusté bydlel, po práci ve chvílích odpočinku vyňal kámen svůj, leštil a zušlechťoval jej a brzy nabyl kámen lesku zářícího, a každý, kdo spatřil jej, potěšen byl září a skvělostí jeho. — I na půdě skalnaté počaly růsti byliny, stromy dařily se a ovoce nesly a brzy roznesla se pověst, že kámen ten zázračný a původcem všeho dobra jest. — Druhý bratr nechával kámen svůj pohozený; ač bydlel v krajině úrodné, pozoroval za nějakou dobu, že málo poskytuje půda jeho. — I rmoutil se nad tím. Chudnul. — Tu uslyšel, že bratr jeho kámen zázračný má i přišel k němu a pravil: »Bratře, víš že vždy jsme se o vše dělili, dej mi část kamene svého, který tobě štěstí přináší.« — Však bratr jeho pravil: »Nikoliv bratře, nemohu s tebou rozděliti kámen svůj, jdi však do domova svého, učiň s kamenem totéž, co já jsem učinil a šťasten budeš.« — Tu rozhněval se bratr první a řekl: »Hle, bratr můj lakomcem jest, on nepřije mi část štěstí svého;« a ve hněvu uchopil kámen svůj a uvrhl do studně hluboké. — Povězte, byl opravdu onen bratr lakomcem, když nechtěl s druhým rozděliti se o kámen zázračný? — — Kámen, který bratři našli u cesty jest věda tato posvátná; ten, který ve chvílích odpočinku zušlechťoval a leštil kámen svůj a ku práci nabádal bratra svého, nebyl lakomcem; kdežto druhý, nemoha nabýti bez práce štěstí toho, ve hněvu zavrhnul vědu tuto. — Bratři draží, zušlechťujte vědu tuto, příkladem dobrým, životem svým vydávejte světlo zá-

řící, by každý kdo pozná, šťasten a spokojen byl. — Běda však tomu, kdo poznal a zavrhnul, on uvrhl do studny hluboké vše, co šťastným jej učiniti mohlo, i nebude jasno v duši jeho, neb nemá kamene zářícího, který by osvětloval temnoty kol něho. Pracujte pilně ve vědě posvátné, odměnou bude vám klid duševní a spokojenost. —

* * *

XI.

Za dob pohanských ve starém řeckém městě Sais stával chrám, v něm obraz zastřený. I šla pověst o obraze tom, že kdokoliv odvážil by se nazvédnouti roušku a pohlédnouti naň, zaplatí životem zvědavost svoji. Mudrc Sokrates, tázán jsa od žáků svých, co as obraz onen představuje, pravil: Za rouškou onou skrývá se záhada života a záhada smrti. Záhadu první vy, žáci moji, znáte; po druhé záhadě nepátřejte, neb rozum lidský, nedostatečný, nemá vnikati v taje světů neznámých. Tak pravil Sokrates, skvělá to hvězda věku svého a když za několik století po tom vzešlo na obzoru člověčenstva slunce zářící, Kristus Ježíš, co pravil on, vznešený učitel náš: Jednoho toliko jest potřebí, aby člověk plnil zákon Boží. — Byste však lépe rozuměli, objasním vám záhady ony. — Vše co žije, musí zemřít. — Tím objasněna záhada života. Moucha, která z rána se rodí a s večerem hyne, živočichové, kteří po staletí obývají tuto zemi; bylinka, která klíčí, roste, a sotva se ozdobila květem, hyne v úpalu slunečním; stromy, které po věky vzdorují bouřím i větrům, i kámen tvrdý, mramor, z něhož budují se sloupy a chrámy, vše podléhá zákonům přírodním, věčným, nezměnitelným. — Tak i člověk, zrodí se, žije a konečně nastoupiti musí cestu do neznáma. — Cesta tato nezbytná leká a bázní naplňuje duši mnohou. Vy však zajisté, kteří pracujete ve vědě duševní, pocítíte jste již touhu odhrnouti alespoň cíp té záclony, která zakrývá vám záhadu smrti. Jestliže však chtěli by jste činiti to z pouhé zvědavosti, tu zanechte počínání toho, neb nepřineslo by žádného užitku duši vaší. — A dbejte jenom slov vznešeného učitele vašeho: Jednoho toliko jest potřebí, by člověk plnil zákon Boží. —

Povím vám ještě příběh prostý. — Dva sluhové těžce se provinili proti pánu svému i zasluhovali trest smrti. On však milostný, daroval jim život a poslal je do vyhnanství. I odešli na ostrov pustý, nevlídný, kde půda trní a hloží plodila a kam zřídka zabloudil paprsek sluneční; pravé to místo vyhnanství. I pracovali, a našli při práci bylinku nepatrnou; odnesli ji do příbytků svých a ošetřovali dle možnosti. První však brzy zanedbal bylinku svou a ona nemajíc vláhy zahynula. Druhý však pilně zaléval, podpíral slabé stonky její, kypřil půdu a hle, ona mohutněla, až stala se keřem, i byl nucen, přesaditi ji na místo volnější. Přesadil ji na okraj propasti, která táhla se kol celého ostrova, propast hluboká a široká, jež dělila ostrov ten od světa neznámého. A keř ten mohutněl a větve jeho počaly se pnouti přes onu propast a sesílely tak, že brzy jako most ji překlenuly. Tu uslyšeli vyhnanci hlas, kterým oznamoval jim Pán, že vyhnanství jejich ukončeno, že navrátiti se mohou do vlasti své, do krajiny za propastí onou, do země plné vůně a květů, plné lesku a záře. Ten, jenž bylinu vypěstoval, stoupl pevnou nohou a přešel po ní jako po mostě bezpečném do vlasti své, do země krásné, vytoužené. Druhý však marně bloudil po okraji propasti, marně vysílal toužebné zraky své k té krajině zaslíbené, nemohl najíti přechody, nikde nemohla zachytiti se noha jeho; a když nemohl více odolati touze své, tu vrhl se do propasti a nevím, jestli se dostal do vlasti své, do krajiny krásné. Bratři drazí, pěstujte pilně bylinku svou, vědu posvátnou; ona budiž vám nejen útěchou v trudných chvílích života pozemského, ona buď vám i mostem bezpečným, který překlene onu propast, která dělí vás od onoho světa neznámého, od vzdálené, krásné vlasti vaší.

* * *

XII.

Přátelé drazí! Zlomena jsou pouta zimy, příroda probudila se ze sna k životu novému. Aj, vstává spanilá, nádherná, skvělý šat odívá boky její, hlavu věncí kvíty a hymny nadšené pje stvořiteli, Pánu svému. Aj, vstala ona máti plodná, která na pokyn Tyřce živí a šatí miliony dítek svých. A mluví příroda: z hrdélka

ptáčete, z kalíšku květiny, ze stonku travičky, i z modra nebes, odevšad zaznívá nadšeně: Vzkříšení! Vzkříšení! A ještě jiný hlas ozývá se z útrob země, z temene hory i z hlubin řeky a hlas ten volá: ku práci! ku práci! — Tak svolává příroda síly své, k životu novému po dlouhém mrtvém spánku. — Tvorstvo vše probudilo se, jen jedna květinka stále ještě dříme, ač slunce teplým paprskem snaží se, by probudilo ji. — Povězte, jak jmenuje se květinka ta a proč ona jediná opozdila se v probuzení svém. — Ano, duše jest to, ta stále ještě dřímá v tom spánku mrtvém, což neslyšíš hlasu přírody, což neprobudí tě vlídný paprsek slunce zářícího, což čekáš, až hlasem hromu teprv probuzena budeš? — Hle příroda pěje chvalozpěvy, o, kterak zníti by musel chvalozpěv duše probuzené, duše vědomé, osvobozené od pout spánku mrtvého? — Není mluva lidská tak bohatá, ba ani zpěv bytosti nadpozemských nedovedl by vyličiti ono nadšení, jímž pěla by duše probuzená. — Zda nemusila by zavolati duše taková: „O, Pane Ježíši! Ty velký, silný, nesmrtelný, ty slunce moje zářící, ty pomohl jsi probuditi mne ze spánku mrtvých k životu novému, já tvoje jsem. — Toť bylo by pravé jaro duše, pravé probuzení k životu, ku práci. — Ó, kéž brzy nastane jaro duše vaší, jaro však plodné, jaro plné práce, by v dobách pozdějších hojného jste mohli sklízeti ovoce.

* * *

XIII.

Blahoslavený muž milosrdný, který ustrne se nad bratrem svým; v den zlý vytrhne jej Hospodin a nevydá duši jeho v ruce nepřátel. Milosrdní buďte, jako Otec váš milosrdný jest. Z lásky zrodilo se milosrdenství, jako z růže poupě se rodí, ona matkou jeho jest. — Povím vám příběh krátký, by poznali jste, kterak láska se jeví a jak pěstovati ji. — Muž jeden bohatý, nasytiv se světa, rozdal jmění své a odešel do samoty, by jediné Bohu sloužil a trávil dny své v modlitbě a zbožném rozjímání a toužil po návratu k Bohu. Tu přišel k němu poutník, který řekl jemu: Nečiniš dobře, že v samotě žiješ, neb takto praví Pán: Nedobře jest a sobectvím, žíti v klidu a samotě, když ve světě lásky se

nedostává a učitelů jejich. Pojď, dovedu tě na místo, kam posílá tě Pán. — I odešel s ním do krajiny nevlídné, skalnaté, neúrodné, kde lid v chudobě a hříchu bezbožně žil. Nikdy nezazněl tam zpěv, nikdy modlitba, jen pusté kletby vynášely se k nebesům a tak zlý byl lid ten, že na cestách číhal a olupoval ty, kteří v kraj ten zabloudily. I zhrozil se zbožný ten muž a prchnouti chtěl, však průvodce jeho nedovolil tomu a pravil: Dokud nenaučíš lid tento milovati Boha, milovati druh druhá a milovati tebe, nevrátíš se k Otcí, neb jeho vůle jest, by naučil jsi lid ten zlý lásce. — Dlouhá léta žil muž ten v kraji tom pustém a v skutku příkladem svým a skutky milosrdnými naučil lid zlý zbožnosti i tomu, že miloval druh druhá, nejvíce však učitele svého, který již vetchý stařec byl. — On však ještě nedůvěřoval sobě a prosil Boha, by důkaz mu dal, že opravdu lásce naučil lid ten. — Přinesl jemu muž ze sousední krajiny krásný hrozen vína, jakého nepožil za celou dobu, co v kraji tom chudobném žil. On však pravil k sobě: Nebudu jísti ovoce tak vzácného, dám je bratru, který více občerstvení potřebuje, i odnesl hrozen bratru, který též chudý a k tomu ještě nemocen byl. Ten však řekl k sobě: Nebudu jísti hrozen tento, nejsem zvyklý ovoci vzácnému, dám jej ženě, která mnoho dítek má a podělí je ona. Učinil tak; však i žena ta pravila: Nebudu jísti sladký ten plod, aniž dětem svým dám, daruji jej dítěti, sirotkovi, ono více potřebuje občerstvení než děti moje, o které já pečovati mohu. I dala hrozen sirotku. Dítě to však pravilo: Nebudu jísti z hroznů toho, odnesu jej stařečkovi, kterého všichni tolik milujeme. Doneslo dítě hrozen starci, ten pak zvěděv, kterak dar jeho putoval, uvěřil konečně, že úkol jeho vyplněn, neb viděl, kterak jeden k vůli druhému požitkem odepřel sobě; i klesl na kolena a slzy vděčnosti smáčely líce jeho. I dostavil se průvodce, který dovedl jej zpět k Otcí. — Tak jeví se láska, matka milosrdenství, láska pravá, kterou i vy pěstovati máte.

* * *

XIV.

Svolil Pán i přišla jsem, bych přinesla vám slova pravdy a útěchy, po kterých touží duše vaše. — Jako holubice spočinula

jsem na vrcholcích Libanonu mezi cedry vysokými a cypřiši vonnými a z hlubin pode mnou ozýval se pláč a kvílení a výkřiky zmatené vznášely se do výše; ubírala jsem se dále a spatřila jsem jezero, žízniva, chtěla jsem napít se, však nemožno bylo, neb slzy lidské to byly. A opět jako orel spočinula jsem na horách nebetyčných, pokrytých věčným sněhem a z hlubin pode mnou zněly opět výkřiky a pláč a vše to přehlušovalo volání o spravedlnost. A opět viděla jsem moře velké, jehož vlny rudé byly a s hrůzou spěchala jsem odtud, neb moře to krev lidská byla. — Hle, lidstvo touží po spravedlnosti! Kde však jest sídlo její? Hleďte drazí, Kristus, On nejsvětější, On nejspravedlivější, který žil život plný lásky k člověčenstvu, čím odplatila mu spravedlnost lidská? Smrtí kříže. A přišli po něm duchové velcí, zbožní, svatí, kteří žili dle příkladu Jeho a co bylo odměnou jejich? Opět smrt! Tak splácí spravedlnost lidská všem spravedlivým. — Věřte drazí, že trudná jest doba tato, ba trudnější než ona, kdy lidstvo s touhou očekávalo Mesiáše, Spasitele svého — tenkrát ještě v doufání a očekávání žilo — však nyní? Povězte, v čem záleží spravedlnost a proč tak klamná, tak nedokonalá jest? Jak mnohý z vás myslí sobě, ano, kdybych já moci měl, jak zcela jinak vypadala by spravedlnost! Však není tomu tak. Kdo z vás může o sobě říci, že spravedlivý jest? A protože sami nedokonalí, nespravedliví jste, proto jest spravedlnost lidská tak ubohá, tak nedostatečná. Což nemyslí každý z vás, že souditi může bližního svého? Nejprve sebe suďte a k sobě přísnými, k jiným shovívaví buďte, jak učil tomu Pán náš. Což myslíš, když bližní tvůj chybují, že můžeš býti soudcem jeho? Zda není soudce jediný, ten který věčný, dokonalý jest? Jeť spravedlnost jako réva vinná, již zahradník vsadil, ona pak rostla dle vůle své a v prachu země zašlapána zanikla a teprv, když podepřena byla, tu zmohutněla a skvostné přinesla ovoce. Oporou spravedlnosti budiž láska, tato pak spojená s ní bude se pnouti vzhůru a nemožno, by zanikla v prachu země. — Až pak slunce lásky vysuší jezero lidských slzí a moře krve lidské, pak nebudou více ozývati se výkřiky, pláč a kvílení, pak zníti budou chvalozpěvy, velebicí spravedlnost božskou a lidskou. A pak navrátí se duše Bohem poslaná radostně na tento svět, nesouc ratolest míru jako holubice Noe-

mová, na důkaz smíření spravedlnosti Božské se spravedlností lidskou. Bůh jedině věčný, dokonalý a spravedlivý jest a Jemu buď chvála po všechny věky.

* * *

XV.

Z domu otcovského vyšli dva bratři do světa na zkušenou. Byli to dva bratři dobří, milovali se pravou láskou bratrskou, snášeli spolu dobré i zlé, pomáhali si navzájem v nesnázích života a jestli že jeden z nich něčeho nabyl, rozdělil se ihned spravedlivě s druhým. Šli spolu cestou a tu našli kámen, nepatrný to na pohled kámen, jakých mnoho na cestě leží. I pravil jeden k druhému: „Hleď, bratře, vždy jsme se o vše dělili, rozdělíme tedy i kámen tento a ponecháme sobě každý polovinu jeho. — Učinili tak. Potom se cesty jejich rozdvojily; první odebral se do krajiny úrodné, kde bohaté klasy na poli zrály a ovoce krásné se dařilo; druhý odešel do krajiny pusté, skalnaté, neúrodné. I pracoval každý pilně na půdě své; ten však, který v krajině pusté bydlel, po práci ve chvílích odpočinku vyňal kámen svůj, leštil a zušlechťoval jej a brzy nabyl kámen lesku zářícího, a každý, kdo spatřil jej, potěšen byl září a skvělostí jeho. I na půdě skalnaté počaly růsti byliny, stromy se dařily a ovoce nesly, a brzy roznesla se pověst, že kámen ten zázračný původcem všeho dobra jest. Druhý bratr nechával kámen svůj pohozený; ač bydlel v krajině úrodné, pozoroval za nějakou dobu, že málo poskytuje půda jeho. I rmoutil se nad tím. Chudnul. Tu uslyšel, že bratr jeho kámen zázračný má, i přišel k němu a pravil: »Bratře, víš, že vždy jsme se o vše dělili, dej mi část kamene svého, který tobě štěstí přináší.« — Však bratr jeho pravil: „Nikoliv, bratře, nemohu s tebou rozdělit kámen svůj, jdi však do domova svého, učiň s kamenem svým totéž, co já jsem činil, a šťasten budeš!“ — Tu rozhněval se bratr první a řekl: „Hle, bratr můj, lakomcem jest, on nepřeje mi část štěstí svého.“ A ve hněvu uchopil kámen svůj a uvrhl do studně hluboké. — Povězte, byl opravdu onen bratr lakomcem; když nechtěl s druhým rozdělit se o kámen zázračný? — Kámen, který bratři našli u cesty, jest věda

tato posvátná; ten, který ve chvílích odpočinku zušlechtoval a leštil kámen svůj a ku práci nabádal bratra svého, nebyl lakomcem; kdežto druhý, nemoha nabýti bez práce štěstí toho, ve hněvu zavrhnul vědu tuto. — Bratři draží, zušlechťujte vědu tuto příkladem dobrým, životem svým vydávejte světlo zářící, by každý, kdo pozná, šťasten a spokojen byl. — Běda však tomu, kdo poznal a zavrhnul, on uvrhl do studny hluboké vše, co šťastným jej učiniti mohlo, i nebude jasno v duši jeho, neb nemá kamene zářícího, který by osvětloval temnoty kol něho. Pracujte pilně ve vědě posvátné, odměnou bude vám klid duševní a spokojenost.

* * *

XVI.

Za dob pohanských, ve starém řeckém městě Sais, stával chrám, v něm obraz zastřený. I šla pověst o obraze tom, že kdokoliv odvážil by se nadzvédnouti roušku a pohlédnouti naň, zaplatí životem zvědavost svoji. Mudrc Sokrates, tázán jsa od žáků svých, co as obraz onen představuje, pravil: „Za rouškou onou skrývá se záhada života a záhada smrti. Záhadu první, vy, žáci moji, znáte; po druhé záhadě nepátřejte, neb rozum lidský nedostatečný, nemá vnukati v taje světů neznámých.“ Tak pravil Sokrates, skvělá to hvězda věku svého. A když za několik století potom vzešlo na obzoru člověčenstva slunce zářící, Kristus Ježíš, co pravil on, vznešený učitel náš: „Jednoho toliko jest potřeba, aby člověk plnil zákon Boží.“ — By jste však lépe rozuměli, objasním vám záhady ony. — Vše, co žije, musí zemříti. Tím objasněna záhada života. — Moucha, která z rána se rodí a s večerem hyne, živočichové, kteří po staletí obývají tuto zemi, bylínka, která klíčí, roste, a sotva že ozdobila se květem, hyne v úpalu slunečním, stromy, které po věky vzdorují bouřím a větrům, i kámen tvrdý, mramor, z něhož budují se sloupy a chrámy, vše podléhá zákonům přírodním, věčným, nezměnitelným. — Tak i člověk zrodí se, žije a konečně nastoupiti musí cestu do neznáma. — Cesta tato nezbytná leká a bázní naplňuje duši mnohou. Vy však zajisté, kteří pracujete ve vědě duševní, pocítíte jste již touhu, odhrnouti alespoň cíp té záclony, která zakrývá vám

záhadu smrti. Jestli že však chtěli by jste činiti to z pouhé zvědavosti, tu zanechte počínání toho, neb nepřineslo by žádného užitku duši vaší. — A dbejte jenom slov vznešeného učitele vašeho: „Jednoho toliko jest potřebí, by člověk plnil zákon Boží.“ — Povím vám ještě příběh prostý. — „Dva sluhové těžce se provinili proti pánu svému, i zasluhovali trest smrti. On však milostivý, daroval jim život a poslal je do vyhnanství. I odešli na ostrov pustý, nevlídný, kde půda trní a hloží plodila a kam zřídka zabloudil paprsek sluneční; pravé to místo vyhnanství. I pracovali a našli při práci bylinku nepatrnou; odnesli ji do příbytků svých a ošetřovali dle možnosti. První však brzy zanedbal bylinku svou a ona, nemajíc vláhy, zahynula. Druhý však pilně zaléval, podpíral slabé stonky její, kypřil půdu a hle, ona mohutněla, až stala se keřem, i byl nucen přesaditi ji na místo volnější. Přesadil ji na okraj propasti, která táhla se kol celého ostrova, propast hluboká a široká, jež dělila ostrov ten od světa neznámého. A keř ten mohutněl a větve jeho počaly se pnouti přes onu propast a sesílily tak, že brzy jako most ji překlenuly. Tu uslyšeli vyhnanci hlas, kterým oznamoval jim Pán, že vyhnanství jejich ukončeno, že navrátiti se mohou do vlasti své, do krajiny za propastí onou, do země plné vůně a květů, plné lesku a záře. Ten, jenž bylinu vypěstoval, stoupl pevnou nohou a přešel po ní jako po mostě bezpečném do vlasti své, do země krásné, vytoužené. Druhý však marně bloudil po okraji propasti, marně vysílal toužebné zraky své k té krajině zaslíbené, nemohl najíti přechodu, nikde nemohla zachytiti se noha jeho; a když nemohl více odolati touze své, tu vrhl se do propasti a nevím, jest-li se dostal do vlasti své, do krajiny krásné.“ — Bratři drazí! Pěstujte pilně bylinku svou, vědu posvátnou; ona budiž vám nejen útěchou v trudných chvílích života pozemského, ona budiž vám i mostem bezpečným, který překlene onu propast, která dělí vás od onoho světa neznámého, od vzdálené, krásné vlasti vaší.

* * *

XVII.

Přátelé drazí! Zlomena jsou pouta zimy, příroda probudila se ze sna k životu novému. Aj, vstává spanilá, nádherná, skvělý

šat odívá boky její, hlavu věncí kvítí a hymny nadšené pěje stvořiteli, Pánu svému. Aj, vstala, ona máti plodná, která na pokyn Tvůrce živí a šatí miliony dítek svých. A mluví příroda z hrdélka ptáčete, z kališku květiny, ze stonku travičky, i z modra nebes, odevšad zavznívá nadšeně: „Vzkříšení, vzkříšení!“ A ještě jiný hlas ozývá se z útrob země, z temene hory i z hlubin řeky a hlas ten volá: „Ku práci, ku práci!“ — Tak svolává příroda síly své k životu novému po dlouhém mrtvém spánku. — Tvorstvo vše probudilo se, jen jedna květinka stále ještě dřímá, ač slunce teplým paprskem snaží se, by probudilo ji. — Povězte, jak jmenuje se květinka ta, a proč ona jediná opozdila se v probuzení svém? — Ano, duše jest to, ta stále ještě dřímá v tom spánku mrtvém. Což neslyšíš hlasu přírody, což neprobudí tě vlídný paprsek slunce zářícího, což čekáš, až hlasem hromu teprv probuzena budeš? — Hle, příroda pěje chvalozpěvy; o, kterak zníti by musil chvalozpěv duše probuzené, duše vědomé, osvobozené od pout spánku mrtvého? — Není mluva lidská tak bohatá, ba ani zpěv bytostí nadpozemských nedovedl by vyličiti ono nadšení, jímž pěla by duše probuzená. Zda nemusela by zvolati duše taková: »O Pane, Ježíši! Ty velký, silný, nesmrtelný, Ty slunce moje zářící, Ty pomohl jsi probuditi mne ze spánku mrtvých k životu novému, já Tvoje jsem.« Toť bylo by právě jaro duše, pravé probuzení k životu, ku práci. — O, kéž brzy nastane jaro duši vaší, jaro však plodné, jaro plné práce, by v dobách pozdějších hojného jste mohli sklízeti ovoce.

* * *

XVIII.

Dva rodní bratři opustili otce a ubírali se do světa, na cestě však zbloudili a byli přepadeni od loupežníků; ti, když je oloupili, prodali je do otroctví. I byli prodáni pánu jednomu, který již mnoho otroků měl a nebyl věru zlý pán ten, neb dopřával jim i pohodlí i rozkoše; však přece jen otroky byli bez vůle, jen k tomu, by pracovali pro něho, a po každé rozkoši týral je pán jejich dle vůle své. — Tak dlouho žili ve službě pána toho a často trpce želeli, že nejsou volnými, svobodnými jako dříve. —

Jednou, když vraceli se u večer, když celý den byli pracovali na polích, zahradách a vinicích pána svého, přidružil se k nim poutník, který žádal, by dopřáli mu noclehu u sebe. I vzali jej do chýže své, do příbytku otroků a usedli v temnotách, neb nedovolil pán jejich, by světla měli. Mnozí z nich ihned usnuli, ti dva bratři však žádali poutníka, by vyprávěl jim něco. I počal mluvit, nejprve tiše, jako když vánek večerní vane, potom však mocněji, až konečně hlas jeho jako hlas hromu zněl, až vzbudili se i ti, kteří tvrdě spali a naslouchali slovům jeho, a divná touha pojala mysle jejich. Mluvil on o vlasti jejich vzdálené, o otci, na něž v otroctví skorem úplně zapoměli a vytýkal jim, proč nechťi býti volnými, proč nesvrhnou se sebe jho. Tu pravil jeden z bratří k druhému: »Hleď, bratře, on pravdu řekl, vždyť můžeme vzdorovat pánu svému, můžeme vypovědět jemu poslušnost, nemusíme být otroky jeho!« Druhý však pravil: »Nikoliv, on mocný jest a my protiviti se nesmíme, on dal by nás spoutati a a mučiti.« I pravil onen první k poutníkovi: »Když bych odešel odtud, kdo ukáže mi cestu, vím, že opět bych zbloudil.« Ten však řekl jemu: „Jakmile svoboden budeš, já přijdu a dovedu tě.“ Za úsvitu ranního odešel poutník a otroci opět spěchali do práce, onen bratr však nešel s nimi a když pán jeho jej posílal tu pravil: „Nebudu více otrokem tvým, dosti dlouho sloužil jsem tobě, chci býti volným jako dříve.“ I rozhněval se velice pán jeho a kázal jej spoutati a mučiti; on však statečně vzdoroval všem mukám a vždy jen pravil: „Nebudu více otrokem!“ Tu pán jeho vida, že ničeho s ním nepořídí, vyhnal jej z panství svého a on pojednou cítil se svobodným, a našel skutečně poutníka toho, který jako dobrý druh bezpečně jej doprovodil do vlasti jeho. — Druhý však sloužil stále pánu tomu, ten však vždy krutějším byl k němu, až konečně ubil, utýral jej. A pak postaviti mu dal pomník, na němž stála slova: „Zde leží věrný sluha můj.“ A divno bylo, že každý, kdo slova ta četl, s opovržením odvrátil se. A nyní povězte, kdo otroci jsou a kdo pán jejich? — Otroci duše jsou, které zbloudily a přepadeny náruživostmi a vášněmi, upadly do otroctví hříchu. Hřích byl pánem jejich. Ti, kteří pracovali na polích, jsou oni, kteří simě hříchu rozsévají a slovem neb skutkem ku hříchu svádí; ti, kteří v zahradách pra-

covali jsou, kteří pěstují hřích a jako kvítí krásné na odiv jej staví; a na vinicích kteří pracují, to jsou ti, kteří ovoce hřichu, skutky zlé požívají a jiným k požívání podávají příkladem svým. — Poutník, který mluví tiše, jako vánek večerní, to duše Bohem poslaná, která přichází, by vzpomenula otrokům hřichu, na účel cesty jejich, na návrat k Otcí, a vězte, že když usednete v tichu večerním, zajisté uslyšíte hlas ten tichý, neb někdy také jako rachot hromu znějící, jímž budí duše Bohem poslaná i ty, kteří klidně v hřichu spějí. — Jest to obraz duší dvou, z nichž jedna poznává, že v otroctví hřichu žije a pevnou vůlí osvobodí se z něho; druhá však slabá, hyne ubyta hřichem a pomník její povržen, neb nikdo z vás zajisté nechce býti sluhou věrným hřichu. Toť poslední obraz duší, který podán vám. Na otroctví těla často naříkáte, však co jest ono proti porobě duše, která v hřichu žije. Co záleží na tom, jsi-li v životě svém otrokem, jen když duše tvoje volná, svobodná a cestu svoji zná, která vede zpět k Otcí!

* * *

XIX.

Ježíš sestoupil s hory a ubíral se k jezeru, kde učenníci jeho měli loďky své. I vstoupil na loďku, která náležela Ondřeji a bratru jeho Šimonu Petrovi, a že byl unaven, usedl a brzy usnul. — Pojednou vzedmuly se vlny a nastala bouře, i zmitána loďka sem a tam; učenníci pak zakoušeli mnoho strachu, neb nechtěli hudití Pána, vědělit, že unaven jest. Když však bouře neustávala, tu v úzkosti své přece zvolali: Pane, pomoz, hyneme! On pak povstal a pravil klidně: Co se bojíte, málověrní! I vztáhl ruku svou k vlnám a okamžitě utišila se bouře. I žasli učenníci a pravili sami k sobě: Kdo jest on, že jej vlny i větrové poslouchají? On postřehnuv hnutí mysle jejich, vystoupil z loďky a ubíral se po vodě jako po suché zemi a stanul uprostřed jezera. Což když uzřel Petr, oněměl ve zbožném údivu a vzchopil se, by následoval jej; sotva však loďku opustil, počal tonouti a volal: Pane, pomoz! A Ježíš vyšel jemu vstříc, podal mu ruku svou a uvedl jej zpět v bezpečí. — Povězte, draží, zda nebyla to smělost a odvaha hříšná, a proč nepokáral jej Pán? On, který vidí

v srdce lidské a čte v duši člověka jako v knize otevřené, On zjistě poznal, že jen velká láska pudila Petra, který nevěděl kterak by obdiv a chválu moci jeho na jevo dal. — A proto vyšel mu vstříc a podal ruku pomocnou, neb viděl i velkou důvěru jeho, která pravila mu, že Pán zahynouti jemu nedá. A při každém divu, při každém zázraku množila se láska Petrova a stoupal obdiv jeho a úcta posvátná. — Když Ježíš uzdravil slepého od narození pouhým vložení ruky své, když pravil němému: effeta — otevři se a on mluvil, tu láska a úcta neměla mezí u učeníka toho. — I vám prokázán jest zázrak veliký; neb jestliže poznali jste vědu tuto posvátnou. tu otevřeny jsou zraky vaše a praví-li Pán: effeta — otevři se, tu nechť otevře se srdce vaše, by pojmulu všechna slova pravdy, která On mluví k vám. — A účastní jsouce zázraků tak velikých, vstoupejte vzhůru k cíli svému, až stanete u brány poslední na prahu světa jiného — hle, užíte před sebou moře veliké — moře věčnosti. Uprostřed moře toho On, který tak často v žití pozemském pomohl utišiti bouři života a často k vám promluvití musil: Co se bojíte, málověrní! Bož nevíte, že nad vámi ten, který větrům, bouřím i vlnám rozkazuje? — A duše, která vystoupila z ložky života, a myslí, že utonouti musí v moři věčnosti, ona uzří státi Jej uprostřed a a zvolá: Pane, pomoz! tak jak často za života pozemského k Němu volala. On pak podá ruku svou pomocnou a uvede ji v bezpečí.

* * *

XX.

Přicházím ze země, kde slunce nikdy nevychází! Však nemyslete, že kraj pochmurný, nevlidný jest moje vlast; nikoliv, je tam světlo tak lahodné a milé, že ničím proti němu jest svit slunce. Kde není mraků, ni bouře, ni temnoty, tam netřeba svitu slunečního; neboť zajisté, že Bůh stvořil slunce, by osvětlovalo a zahřívalo zemi, hvězdy pak stvořil, by ozařovaly temnoty noční. A nejsou stejné hvězdy, leskem i velikostí svou. — Tak jako na zemi vaší, tak jest i v říši záhrobní; sluncem naším Bůh, sám zdroj světla a hvězdami duše jsou, hvězdy velikosti a záře rozličné, jsou duše pokoj milující, duše útěchu poskytující, duše

pravdu hlásající, a mnoho ještě jiných, z nichž každá pověřena úkolem, který udělil jí Bůh a konečně duše blažených, které v nekonečné blaženosti patří ve tvář Hospodina. — Přicházím ze země pokoje, kde sídlí duše pokoj milující, z nichž každá hvězda jest lesku tak mocného, že nesnesou jej zraky vaše. Jeť země vaše sídlem mraků, bouře a temnoty; však dosti světla dáno vám, by rozptýlili jste temnoty tyto. — Budiž světlo! tak pravil Všemohoucí, když stvořil slunce i hvězdy; budiž světlo! tak pravil, když stvořil duši, v níž vložil jiskru Božství svého. V duši každou vložil jiskru tu a proto buď každý světlem, buď každý hvězdou okolí svému. Rozdmychejte jiskru božství v jasný plamen a nedopusťte, by kal světa uhasil ji, by temnoty jeho utlumily ji; a nemůžeš-li býti hvězdou první velikosti, tož hleď, by svítil jsi jako hvězdička malá, neb i ona může býti vůdcem v temnotách nočních poutníku zbloudilému. A jestliže bouře děsná nastane na moři a loď tvoje zahynouti hrozí ve vlnách, tu povznes zrak svůj k výši a byť i zahalena mraky byla obloha, nehleď ni v zad ni v před, jen vzhůru duše milá hleď a uzříš v dáli světlo, nuž dej se směrem tím a brzy spočine loď tvá u majáku bezpečného; tam sečkej, až bouře přejde, až se rozední a pak dále pluj. Bouře v přírodě, bouře na moři a bouře v životě býti musí, neb bouřemi čistí a sílí se duše i příroda. — Čtyřicet let bloudili Israelité po poušti i učinil s nimi Hospodin úmluvu, že po této době dovede je do země zaslíbené. — čtyřicet let a mnohem více ještě dopřál vám Bůh, byste na poušti toho světa použili svého času, i učinil i s vámi úmluvu, že dosáhnete země zaslíbené, země pokoje, jež vlastní vaši bude, neb cizinci jen jste na zemi této. — O hleďte drazí! byste na sklonku každého dne povzdechnouti mohli v tiché, zbožné modlitbě; Otče všemohoucí, díky Tobě, že opět o krok přiblížil jsem se k cíli svému, k zemi zaslíbené, k zemi pokoje. Majákem bezpečným jest Kristus a hvězdou, která cestu k Němu tobě ukazuje a vede tě do země zaslíbené, hvězdou tou jest duše pokoj milující.

XXI.

Shromáždili se učenníci Ježíšovi v Jerusalemě, aby oslavili slavnost letnic. Postem a modlitbou připravovali se k slavnosti té; že pak velice se báli Židů, nepřátel Ježíšových, dleli v domě pevně uzavřeném a když modlili se vespolek, tu pojednou zvedl se vichr veliký až v základech otřásl domem a jazykové plamenní usadili se nad hlavou každého z učenníků. I vyšli z domu před lid shromážděný a hlásali slovo Boží a činili divy a zázraky. Kde vzala se zmužilost a síla u těchto mužů prostých, bojácných, že neohroženě vyznávali Krista? — Pán věrný jest a plní sliby své! Neb zajisté, že přislíbil jim před svým, na nebe vstoupením utěšitele, když pravil jim: Odcháším, však pošlu vám utěšitele, ducha pravdy, jenž připomene vám vše, co přikázal jsem vám! — Vichřice, jež otřásala domem, toť síla božská; neb nemožno jest člověku, by způsobil vichřici, nemožno, by do srdce bázlivého vlil sílu a zmužilost. A jazykové plamenní, toť plamen lásky, kterou co dědictví odkázal jim Pán, lásky, která sílu dala jim, aby vyšli mezi lid, učili a činili zázraky. — Pán věrný jest a plní sliby své! Nebeský klid nechť vládne v příbytku tomto, a zajisté, že ucítíte vanutí onoho dechu božského, kterým udělil On učenníkům ducha svatého, když dechl na ně a pravil: Přijměte ducha svatého! — A nejen utěшитelem jest tento duch pravdy, on též dárce jest darů přemnohých. — Sedmero jest darů ducha svatého, tak jako sedmero bran jest, kterými projíti musí duše každá, než spatří blaženost věčnou, tvář Boha samého. — První dar jest dar moudrosti světa, však moudrosti té, která ve všem podřizuje se moudrosti božské; dar druhý jest dar rozumu, který všechno myšlení a cítění sloučí s rozumem nejvyšším, s prozířetelností božskou; dar třetí, dar rady, o který nejvíce žádati máte, neb často potřebí jest rady ve věcech duševních i pravil Pán: Proste a bude vám dáno! Čtvrtý dar, dar síly, který praví vám, že sílu od Boha máte a pomáhá uplatniti ji v pravý čas; pátý dar, dar útěchy v bouřích a strastech, které duši tíží; šestý dar, dar zbožnosti, která ve všem a všady koří se Bohu a konečně dar sedmý, dar bázně Boží, jež vždy plní zákon božský. — Mnoho darů a milostí rozdává utěšitel, kterého poslal Pán. — Ó proste

by naplnil srdce vaše plamenem lásky, byste jako oni mužové, učenníci Kristovi, neohroženě hlásali slovo jeho a plnili vůli jeho. — Pán věrný jest a plní sliby své. I vám přislíben jest utěšitel, duch pravdy, dárce milostí a darů věčných.

* * *

XXII.

Zahradník jeden, na jehož pozemcích mnoho kvítí i stromů plných dobrého ovoce roste, rozkázal pomocníkům svým, by natrhali kvítí hojně a dali každému, kdo žádal by květy tyto. I učinili tak, rozdali květy a mnozí, kteří obdrželi jich, za nějakou dobu zanedbali je a ony zahynuly jim; druzí však do zahrádek svých je vsadili a těšili se z krásy a vůně jejich. — Po čase však pravili: Půjdeme k zahradníku tomu, by daroval nám ještě květů těch, i šli a hledali jej. Šli cestou kamenitou, nerovnou a dlouho hledali, až konečně stanuli u dveří zahrady krásné a tu uzřeli Jej, an táže se jich, proč přišli jste? Pane, květy krásné obdrželi jsme od Tebe a chtěli bychom více jich, dej nám, neb toužíme po nich. I dal jim květy vůně rajske, dal jim však i sémě, seménko malé a pravil: Vložte je do zahrádek svých a já po čase přijdu a pohlédnu, kterak sémě to vzešlo. A hle, několik úzkostlivě chránilo bylinku, která ze semene vzešla a nedovolili nikomu, by pohlednul na ni, druzí zase každému udělili z ní a právě těmto vzrostla bylinka ve strom mohutný, v palmu vysokou, jejíhož vrcholku sotva dohlédnouti bylo možno. Co jest símě, co bylinka, co strom mohutný, a kdo zahradník? Květy, které vám posílá Pán po pomocnících svých, jsou slova pravdy, která i vy dostáváte, símě však, které vložil do srdce vašeho, toť símě lásky jest. Láska vzroste ve strom mohutný, jako ona palma, která jednou za sto let květem se ozdobí, však květem tak krásným, vůně tak čarovné, že zřídka v životě s ní se shledáte. To jest láska ke každému. Neb lehko jest milovati druh druhu, lehko dítkám rodiče milovati a rodičům dítky své; však láska ke každému bez rozdílu, toť vrchol dokonalosti. A odměnu zajisté najde láska ta v lásce Pána samotného, zahradníka božského — toť vše! Ti, kteří po cestě kamenité hledali Jej, to duše zbožné

jsou, které v modlitbě a utrpení následují Pána, květy rajske, to útěcha, kterou v modlitbě nalezneš. Museli stanouti u dveří zahrady a teprve když vypěstovali onen strom mohutný, který vrcholkem svým až ku hvězdám se pne, pak pozval je zahradník do zahrady své a dal jim požítí i ovoce se stromů svých — obdařil je hojně milostí svou.

* * *

XXIII.

Pán mocný, který vládne mořem i zemí, poručil služebníkům svým, by ponořili se do hlubin mořských a přinesli odtamtud perly skvostné. I přišli potápěči směli, odvážní a ponořili se do hlubin těch a přinesli perly tak krásné, jakých nikdy oko lidské nevidělo. Přišli i jiní a pravili: I my půjdeme a přineseme perly neb i nám zdařiti se musí, co oni dokázali. — Však zkušeni potápěči varovali je, neb moře hluboké bylo, ti však neposlechli a nevrátili se více. — Pravil Pán k služebníkům svým: Perly ty rozdejte a dejte každému, kdo toužil by po nich. — I učinili tak. Však ne všichni, kteří obdrželi perly, dovedli oceniti je, mnozí povrhli jimi; jiní pak do zlata vsadili je, zdobili se jimi a těšili se z nich. Povězte, kdo jest Pán, kdo potápěči, co moře a co perly jsou? Pán mocný jest Bůh sám, potápěči směli, odvážní však zkušeni toť my jsme, sluhové jeho, moře hluboké jest moudrost božská a perly slova spásná, která my přinášíme vám. — Ti pak, kteří odvážili se, ač varováni jsou, to jsou ti se synů lidských, kteří příliš směli jsou a zkoumati chtějí moudrost Božskou nedostatečným rozumem svým; oni utonuli, nevrátili se více, utonuli v nevěře neb nepochopili, nepronikli hlubiny Božské moudrosti. — Perly skvostné jsou slova spásná, a jako drahé perly opatrujte je, však chcete-li, by platny byly vám, tu vsaďte je do zlata a ozdobte se jimi. — Perly slova jsou, však skutky dobré zlato. — Plně dbejte, byste zjednali perlám svým obrubu zlatou a ozdobte se skvostem tím, až předstoupíte k trůnu Boha Hospodina. — On pak pozná vás a uvede vás do slávy své, co dítky, co syny své.

* * *

XXIV.

Když byl Ježíš nasýtil pět tisíc lidí dvěmi rybyčkami a pěti chleby, tu neodcházeli zástupové; neboť jak prvé lačněli po chlebě, tak nyní žádostiví byli chleba duševního, toužili po slovech života a pravdy, která mluvil On; po slovech, která jako ryzí zlato září svou osvětlovala temnoty duše lidské. — Blahoslavení pokojní, neboť oni synové boží slouti budou! Kterak rozuměti slovům těmto? Dítěmi Božími zajisté my všichni jsme. Však jako otec pozemský, který více dítek má, nemůže říci, že by všechny stejně byly; jeť některé z nich dobré, jiné opět snad i nezdárné, tak jest i rozdíl mezi dětmi Božími. — Jsou děti světla a děti temnoty, jsou dědicové království nebeského a jsou děti světa tohoto. — Děti světla odívají se rouchem bílým, tvář jejich jasná a duše klidná; děti temnoty nosí roucho šeré, tvář jejich temná a duše zbouřená. — Dědicové království nebeského to jsou ti pokojní, kterým slíbil Pán náš, že synové Boží slouti budou, a děti světa toho, ti ve světě najdou odplatu svou. — Kdo sídlit bude ve stánku Tvém, Hospodine, kdo spočine na hoře Tvé svaté? Zajisté jen ten, kdo rouchem bílým oděn, jehož tvář jasná a duše pokojná. Jeť duše pokojná jako hladina jezera tichého, v níž shlíží se labuť bílá, toť mysl čistá; kdežto duše zbouřená podobá se řece, která prudce se valíc, kamení, bahno i kál sebou bere, což vše pak na povrch vyplyne. — Jsou duše pokoj hledající a mnoho jest duší těch, avšak ne mnoho, které opravdu pokoje naleznou, neboť nevědi duše ubohé, kde hledati jej mají. Svět nikdy tobě pokoje nedá; jen Bůh sám jest zdrojem pokoje a blaha. Budete-li rozsévati pokoj, mír a lásku, pak sklízeti budete požehnání; neboť čímě dobré jen dobrého může přinést ovoce. — Rozségejte pokoj v životě svém pozemském a až odtud ubíráte se budete, pak přijdou vám vstříc duše pokoj milující a uvedou vás do dědictví vašeho, do království nebeského, neboť vy synové Boží slouti budete. — Vejdeš-li do příbytku bratra svého, byť i nehodného, vždy vejdi s pozdravem: Pokoj budiž Tobě! A byť i nehoden byl bratr ten, pozdravu toho nežel, neboť požehnání, které pozdrav ten přináší, opět k tobě se vrátí.

XXV.

Za prvních dob křesťanství, kdy vyznavači Kristovi pronásledováni byli pro víru svou, tu scházivali se v chodbách podzemních, které za pohřebiště sloužily — v katakombách — by konali vespolek pobožnost a ve víře se utvrdili; často hrozilo jim nebezpečí, neb bývali přepadáni, zajímáni i usmrcováni. — Sešli se v chodbách temných, za oltář sloužila jim obyčejně rakev, na oltář ten postavili kříž, co znamení víry i co znamení utrpení a tak ve skrytosti a v lásce vespolek vzývali Boha. A s jakou touhou, s jakou horlivostí spěchávali k pobožnosti své a hleďte, kterak vy proti nim vlašni jste. Nehrozí vám nebezpečí, nemusíte se skrývati a přec nejste tak horliví, jak oni, kteří často krví svou spečetili plnění zákona Božího. O, hleďte, draží, by temná chodba, to srdce vaše stalo se svatyní důstojnou, ve které by jste vzývali Boha svého. Za oltář nechť slouží vám rakev, v níž pohřbeny leží vášně i náruživosti vaše, které však mrtvy býti musí. Na oltář postavte desky kamenné, hle, toť srdce tvrdé. Jaké namáhání stojí to, než do něho, vryje se písmem zlatým zákon Boží; pak postavte tam kříž, to utrpení vaše a podejte je za oběť Bohu. Tak vyzdobena bude tichá svatyně vaše, však temno v ní — tož rozsvěťte tam lampu věčnou, světlo, které nikdy neuhasne — toť Kristus sám. Pak otevřte, draží, do kořán dvěře svatyně své a půjde-li kolem poutník zbloudilý a uzří, kterak osvětlena a vyzdobena jest, tu zajisté, že zastaví kroky své ve zbožné modlitbě poklekne a vyslyšena bude prosba jeho.

* * *

XXVI.

Byl parný den; s večera pak spadla rosa. O, kterak z jitra osvěžen byl celý kraj. Padla rosa na pole i sad, padla též na poušť šírou a vše stejnou měrou svlažila. A hle, pole se zazelelo, sad rozkvetl, z každého květu vyrostlo poupě a z každého poupěte květ — však poušť zůstala opět pouští. — Pole se zelená, sad rozkvétá. Toť srdce, které přijalo rosu nebes, slova spásná, hle, kterak občerstveno po dni parném, kde slunce vy-

sušilo všecku vláhu; to srdce, ve kterém aspoň jedna bylinka, byt i skromná, vzrůstala; však na poušť, kde nikdy nic nerostlo, ta opět pouští zůstala. O, hleďte, drazí, by nebylo srdce vaše pouští, kam marně padá vláha nebeská, hleďte, by bylo sadem, kde rosou občerstveno, z každého poupěte vzešlo slovo spásné v krásný květ a z každého květu by vzešlo poupě, jež potěšilo by každého, kdo pohleděl by na ně. Smutný jest pohled na poušť, která pouští zůstala.

* * *

XXVII.

Sláva věčná budiž Bohu a vám Jeho požehnání. Když sestupovala jsem k příbytku tomuto, tu spatřila jsem na věži vysoké člověka, an přístrojem sleduje běh těles nebeských. Přistoupila jsem k němu a táží se: »Co činiš bratře?« On odpověděl: »Chci býti nesmrtelným. Viz, tam v dáli, tu hvězdu, já objevil jsem běh její a jméno její zároveň s jménem mým známo bude po věky.« Kráčela jsem dále, i viděla jsem krále mocného, který svolával lid svůj do zbraně. I k němu přistoupila jsem, a táží se jej: »Co činiš bratře?« On opět odpovídá: »Chci býti nesmrtelným. Rozšířím zemi svou a jméno mé bude jménem krále velkého, nesmrtelného.« I šla jsem dále, a viděla jsem člověka, který zadumán, prochází se volnou přírodou. Táží se: Co činiš bratře?« A on opět odpovídá: »Chci býti nesmrtelným. Opěvuji přírodu a chci, bych nazýván byl básníkem nesmrtelným.« — Jdouce dále, viděla jsem na břehu moře dítě, kterak přelévá vodu mořskou do důlku rukou vyhrabaného. I táží se jej: »Co činiš dítě?« Ono pak praví: »Chci, by moře vtilo se do důlku toho, bych snáze mohl si pohrát s vlnami jeho.« Hle, lidstvo touží po nesmrtelnosti. Jak bláhová, jak pošetilá jest touha tato. Vždyť nesmrtelnými jsme všichni, nesmrtelnými jste vy vtělení, nesmrtelnými jsme i my nevtělení. Nesmrtelným jest Bůh a duše každá částí jeho, a proto těž nesmrtelná jest. Nač tedy bažiti po nesmrtelnosti? Není tato touha ničím jiným, než touha po slávě světské; a sláva světa? U Boha jest sláva světa jako tráva polní, která sežehnuta sluncem, skoro ani za to nestojí, by do

ohně uvržena byla. — Neb vězte: »Onen veliký král, z rodu Faraonův, který zbudovati dal pyramidy egyptské před tisíci lety, by pomníkem nesmrtelným byly slávy jeho, on dosud žije, duše jeho v tom stavu, jak opustila tělo; neb touha po slávě světské poutá ji k pomníku slávy její, a není nesmrtelnějším král tento, než poslední z tisíců otroků, kteří pomáhali stavěti pomník ten. — A onen velký císař Byzantinský Alexander Veliký, jenž nazýván byl „dobyvatelem světa“, on dosud žije, není však nesmrtelnějším, než poslední z vojinů jeho, kteří pomáhali mu dobývati slávy světské. A onen hrdý Imperator římský, který pro ukrácení chvíle dával mučiti vyznavače Kristovy; on není nesmrtelnějším, než poslední z obětí jeho, které pro kratochvíli v mukách umírali. — Jeť sláva světa nápoj opojný, ona zmámí duši tou měrou, že nemůže poznati sebe, nemůže poznati Boha, že stále jen lpí na slávě této. — Však není ztracená duše taková, než dlouho, velmi dlouho trvá, než ona k poznání přijde, že pomník slávy její ničím není. — Touha po slávě, toť bludička, jež zavádí duši do temnot, z nichž těžko vyjíti. Vám netřeba, by duše po nesmrtelnosti toužila, ona je údělem duše každé, však třeba jest toužiti po dokonalosti. — Touha po dokonalosti jest hvězda skvoucí, která vede duši k poznání sebe, k poznání Boha, vede ji ku světlu, ku cíli, k domovu jejímu. — Poznej sebe, poznej Boha, plň vůli Jeho a cesta k dokonalosti tobě otevřena jest. — Divno-li vám, že duše slávou zmámená tak dlouho žíti může nevtělena, nepoznána, tož vězte, že u Boha tisíc let jako jeden den a jeden den jako tisíc roků — toť věčnost. — A je-li možno přelíti moře věčnosti do důlku rukou vyhrabaného, do mezi rozumu lidského? Toť nemožno! Jedině Bůh věčný, nesmrtelný a Jemu budiž čest a chvála až na věky.

* * *

XXVIII.

Požehnání budiž domu tomu a všem těm, kteří přebývají v něm! Pán můj mocný a dobrotivý poslal mě, věrnou služebnici svoji, bych odebrala se do krajiny vzdálené a přinesla jemu zprávu o poddaných jeho. I nabrala jsem vody čisté z pramene

dobrého, abych žízni netrpěla na cestě své, též nádobu s balsamem vzala jsem, kdybych poranila se, by zhojily se rány mé. Pak přeplula jsem moře a hle, tu dělily se přede mnou cesty dvě; jedna vedla na skály vysoké, na vrchy strmé, druhá do údolí se skláněla. Zvolila jsem cestu kratší, která do údolí vedla a přišla jsem do pouště, kde spatřila jsem obraz hrozný! Na poušti ležela těla bratří a myslím, že mrtví byli, nad nimi pak kroužili ptáci draví, černí havrani. I spěchala jsem s hrůzou z místa toho, ubírala jsem se dále, až stanula jsem v sadě růžovém. Hle, tu sklání se růže bílá, to duše, která čistotou se Bohu zasvětila, tu opět růže velká, stolistá, duše, která konáním dobra vůni libou vydechuje, tu růže rudá, to duše, která hotova je spečetiti krví svou plnění vůle Boží, tam růže žlutá, duše, která utrpení své Bohu v oběť přináší, růže, která v záři sluneční jako zlato se skví, hle zlato v ohni a duše v utrpení se očišťuje a tam opodál stojí růže černá a na ní skví se jako dýmánek zářící slza jediná, toť duše, která trpí pro lásku k člověčenstvu a v slze té zrcadlí se celé moře lásky. A jak milo jest dliti v sadě tom, jak libou vůni vydechují skvělé květy tyto. Však příliš dlouho prodlela jsem zde, nyní však vrátiti se musím, neb vyměřen jest můj čas. O povězte, kterou mám zvoliti si cestu, zda přes ty hory vysoké, neb mám se opět ubíratí pouští a opět spatřiti ten obraz hrozný? Ovšem, že zvolím sobě cestu kratší, neb čeká Pán a musím opět zřítí mrtvoly těch bratří; však kterak předstoupím před Pána, zda mohu zřítí, kterak zasmuší se jeho tvář, až povím Jemu, že oni mrtvi jsou! Vráťím se do pouště a nejprvé zapudím hejno těch ptáků dravých, pak svažím vyprahlé rty jejich vodou živou a jest-liže vzkřísím je ze spánku mrtvého, pak naleji balsámu hojivého do úst jejich a kterak zaraďuje se pán můj, až uzří, že oni nejsou mrtví, že probudili se k životu novému. — O, hleďte, by nezůstali jste mrtvi ležeti na poušti, by neobklopili vás ti ptáci draví; však dbejte, by octli jste se v sadě růžovém, kde duše poznané, probuzené krásou cností se skví a Bohu milou vůni vydechují.

XXIX.

Když přišel Ježíš do Betanie, odpočíval Lazar již čtvrtý den v hrobě. Maria pak, sestra Lazarova, uslyševši, že Ježíš přišel, vyšla Jemu vstříc a pravila: Pane, kdyby Ty's byl zde, nebyl by zemřel bratr můj! — Ó kterak oslavila tato žena prostými slovy svými Pána! — Ni hlahol zvonů, ni vůně kadidla, ni záře světél, ni nadšené chvalozpěvy tisícův nedovedou tak oslaviti Jej, jako učinila to tato prostá žena z lidu. Co pokory, co lásky, co důvěry vroucí spočívá ve slovech těch. — Neb nevyřkla ona slova ta jako výčitku, že Pán přítomen nebyl. Nikoliv, vyřkla ona je v pevné důvěře, že on moc má nad smrtí a že mocí svou zajisté by bratra jejího byl zachránil. — On pak dobrotivý, dojat jsa tou pevnou důvěrou její, pravil k ní: Vstanef zajisté bratr Tvůj! Pak odešel ke hrobu, zavolal jej, který již čtyry dny v hrobě ležel a když vyšel, tu přikázal těm, kteří okolo stáli, by rozvázali roucha jeho; neb dle obyčeje svázán byl rouchy svými, tak že volně pohybovati se nemohl. — Přátelé draží! Oním Lazarem, který již čtyry dny v hrobě odpočívá, jest duše vaše, neb ona dosud spí spánek mrtvých, ona dosud neprobudila se k životu novému. — Však ten, který má moc vyvolati ji z hrobu tmavého, přišel již! O vyjděte jemu vstříc, jako ona žena zbožná a vyřkněte ta slova plná pokory a důvěry vroucí: Pane, buď se mnou, by nezhylnula duše má! A on odpoví vám: Vstanef zajisté duše tvá! A pak zavolá ji mocí svou z hrobu temného a přikáže těm, kteří okolo stojí, to jsme my, přátelé vaší, my, kteří z pouhé lásky, ovšem že se svolením Nejvyššího přicházíme, abychom chránili a poučovali vás! — A s jakou radostí uposlechneme pokynu Pána mocného a rozvážeme ta roucha, která brání duši vaší, by volně odejiti mohla, kam volá Pán. Jsou to roucha světa, roucha hřichu. — A s jakou rozkoší vrhne se pak duše osvobozená k nohám Pána, by poděkovala Jemu za vzkříšení své; neb On pravil ta slova spasná u hrobu Lazarova: Já jsem vzkříšení a život; kdo ve mne věří, živ bude, byť i umřel!

* * *

XXX.

Dva bratři, synové jednoho otce, chystali se opustit dům otcovský i šli se rozloučiti s otcem; otec pak moudrý a spravedlivý promluvil k nim takto: Odějděte do kraje cizího, však za nějakou dobu pošlu pro vás služebníka svého, užijte dobře času svého neb nevíte dne ani hodiny a toť jest vůle má, by nevrátili jste se do domu mého s rukama prázdnýma. Než však odejdete, zvolte sobě každý jeden z pohárů těchto, z nichž pítí budete na pouti své! — Postavil před ně dva poháry, z jednoho vycházela vůně sladká, opojná. Z druhého cítiti byla trpkost, ba hořkost. První ihned uchopil pohár s nápojem sladkým, druhý sáhl po tom, z kterého trpkost cítiti byla a pravil: »Otče, co z Tvé ruky pochází, jen dobré býti může.« — Odešli. — Ten, který zvolil sobě pohár s nápojem sladkým, stal se králem mocným, druhý byl chudásem. Král popíjel z poháru svého plnými doušky a nemohl se nasytiti sladkostí jeho, i zdálo se, že neubývá nápoje v poháru jeho. — Druhý však jen po kapkách upíjel, neb pro trpkost nebylo možno více se napítí; však jakkoli hořkým byl nápoj ten, on přec vždy řekl: »Otče, co z tvé ruky pochází, vše dobré jest.« Tu jednoho dne dostavil se sluha z domu otcovského do domu krále; ten však udiven, táže se: Proč přišel jsi? On však odpoví: Poslal mne pán, pojď! — Čas prchá a pán čeká. Tu pravil král rozhněván: Nemohu jíti s tebou, neb započal jsem válku, chci rozšířiti zemi svou. Ten však pravil: Pojď čas prchá a pán čeká. — Však opět pravil král: Vždyť nedopil jsem pohár svůj a onen opět: Dopij rychle, čas prchá a pán čeká! A tak nezbytným byl sluha onen, že konečně král svolil odejíti s ním. Tež k onomu chudásovi přišel sluha ten, však tento uvítal jej radostně: Konečně přicházíš osvoboditeli můj; hle, právě dopil jsem pohár a s radostí půjdu s tebou. Opět pravil sluha onen: Tedy pojď, čas prchá a pán čeká. — U brány domu otcovského setkali se oba ti bratři. Tu praví král chudásovi: Jaké to kvítí neseš sobě, já neviděl v žití svém nikdy květů tak krásných. Ten však praví: Což nevíš, bratře, že poručil nám otec, by nevrátili jsme se s rukama prázdnýma? Já chudým byl a jen toto kvítí přináším otci. Tu zalekl se král a řekl: Hleď, já zapoměl, co

otec přikázal, však pros za mne, by nehněval se, že neplnil jsem vůli jeho. — V tom otevřela se brána domu otcovského a on uvítal je jako dítky, které po dlouhém čase vrátili se k němu. I podal jemu chudšas kytici svou a on potěšen, přijal ji a řekl: Plnil jsi vůli mou, nyní odpočiň sobě v domě mém a co ty, synu můj, přinesl jsi sobě? Zahanben stanul král a pravil: Otče, já zapoměl, však není to vina moje; nápoj, který zvolil jsem sobě, byl tak opojný, že zapoměl jsem plniti vůli tvou, odpust mi. Tu i bratr jeho prosil, by nehněval se otec. Ten však moudrý a spravedlivý řekl: Neznám hněvu, však nebudu měniti zákonů svých k vůli jednomu ze synů mých a proto opět odejiti musíš do ciziny; aby však vůně nápoje sladkého opět neomámila tebe, tož vezmi pohár bratra svého a pij z něho na své pouti. — Pohár s nápojem sladkým bohatství jest, v druhém poháru chudoba byla. Opojný nápoj je bohatství a sláva, neb ono zmámí duši, takže zapomene plniti vůli Otce a vrací se s rukama prázdnýma. Však ne nadarmo řekl Pán náš: Snáze jest projiti velbloudu uchem jehly nežli bohatému do království nebeského. — A proč právě bohatí mají býti vyloučeni, proč oni nemohou odpočinouti v domě otcovském? Zapoměli oni, proč přišli do kraje cizího, neshromáždili, co přinést měli sobě a proto otec moudrý a spravedlivý neponechá je v domě svém. Proč tedy rmoutíte se nad chudobou svou? Zda nevíte, že ten, který šatí lilie polní a odívá ptactvo nebeské i o vás postaral se? A on, který zvátí se mohl králem světa, zda neřekl sám o sobě: Lišky doupata mají a ptáci hnízda svá, syn člověka však nemá, kde by hlavu složil? O nermuťte se nad chudobou svou, milujte ji neb snáze budete moci vypěstovati sobě ony květy, kterými potěšíte Otce až vrátíte se k Němu a On odpočinutí poskytne vám v domě svém.

* * *

XXXI.

Poušť širá, divoká! Nikde stromu, nikde travičky, nikde praménku k občerstvení; dole moře písečné a nad ním obloha jasná bez mráčku a slunce skvělé, které nemilosrdně vysílá paprsky své na poušť vyprahlou a na lidstvo, které unavené, vysílené a

oslněné bloudí pouští tou. — Není to ono slunce milé, které zahřívá a oblažuje, je to slunce oslepující prudkým leskem svým a usmrcující mocným svým žářem. — A lidstvo, bloudící po poušti té, stále jen zírá ke slunci a mnozí klesají zemdlení a oslepení leskem jeho. — Však přec není zcela pustá krajina ta. Tam v dáli na konci pouště vypíná se pahorek mírný a na něm jediná palma. — Hle, na poušti kráčí žena, matka, nese břímě, neb dítě její choré, umírající. Ona oddělila se od davu, ona nezírá k slunci; ona kráčí k pahorku, spočine ve stínu palmy, složí tam těžké břímě své a kráčí zpět do pouště, posilněna, osvěžena. Tam opět ubírá se stařec, léta sklonila šíji jeho a šediny pokrývají jeho hlavu. — I on kráčí k pahorku, by spočinul ve stínu palmy a zpět do pouště běře se, oblažen a posilněn. — A tamto opět muž, jemuž osud růže sliboval, místo nich však trní jemu v cestu nasel. I on zemdlen vleče se k stínu palmy, by odpočinul sobě od lesku světa, by osvěžil se v stínu milém a opět dále ubírat se mohl pouští světa tohoto. — Palma, to znamení vítězství i znamení míru, toť sám Kristus náš. — O spěchejte všichni do stínu palmy té, odpočiňte sobě a dále pak kráčejte pouští světa toho, však nezírejte ke slunci skvělému, by nebyly oslněny zraky vaše leskem světa a marností jeho. — Hleďte, vždyť On jest to, který volá vás, by odpočinuli jste sobě, posilnění, by našli jste u Něho po všech bolech a strastech života občerstvení neb On pravil: Pojdte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste a já vás občerstvím. O spěchejte k Němu a složte břímě své u nohou jeho, pak posilnění kráčetí budete pouští světa. — A každý, kdo jednou jen spočinul ve stínu palmy té, ten zajisté opět a opět vrátí se tam ze světa víru, by občerstvení a posilnění našel. Buď klidná duše moje, viz, Pán mocný s Tebou jest; však musíš břímě života též trpělivě nést. Jeť někdy těžké břímě to, však v Něho důvěřuj! On setře slzu s očí Tvých, vždyť On jest Otec Tvůj! I srdce k Němu pozdvihni, vždyť On tě dobře zná, u něho hledej útěchy — buď klidná duše má!

*

*

*

XXXII.

Jsem duše putující; po mnohé putuji věky od světa k světu, od hvězdy k hvězdě a nikde nespočinula jsem delší čas; nyní konečně nastává doba, kdy i já vejdu v říši pokoje, nyní končí se doba putování mého i chci sdělit vám, tak jako sdělovala jsem bytostem žijícím na světech jiných, co viděla jsem při putování svém. Je temná noc, moře klidné, však vlny jeho černé jak noc a po vlnách těch pluje loď, kterou řídí přivozník nevlidný, mlčenlivý. Na lodi té mnoho jest cestujících, však nikdo z nich nemluví, neb všichni spí. Tu přistane loď u ostrova pustého, osamělého a přivozník za hlubokého ticha vysazuje všechny cestující na břeh. Pak obrátí loď a s daleka slyšeti jest údery vesla, kterými loď od břehu se vzdaluje. Všichni, kteří na ostrově se octli, probouzejí se na úsvitě a rozhlížejí se po krajině neznámé, smutné. Pláč, sténání, ano i kletby vznášejí se k nebesům neb vidí každý, že v místě tom odevšad kyne utrpení a smrt, že trní a hloží plodí půda tato a oni přec přišli z kraje, kde plno svitu slunečního, plno květů a vůně. Tu mnozí z nich v zoufalství vrhli se do vln, černých jak noc a utonuli, jiní zase v nářku beznadějném, v nečinnosti oplakávali trpký svůj osud a zahynuli též; jen někteří, vidouce, že nemožno vyprostiti se z místa toho smutného a poznavše, že musí prodlévati v údolí smrti, počali přemýšleti, kterak by život svůj uhájili v této pustině. Povězte, co činili, by žiti mohli na místě tom? Zajisté, že museli pracovati, i počali nejdříve budovati příbytek, však kterak stavěti, když všude jen trní, které překáží a zraňuje? O věrte, že uprostřed trní postavili dům a trní jako hradba chránilo příbytek; když pak obklopeni trním žili skrytě a trpělivě, tu spatřili, že trní počalo pučeti a brzy vykvetly z něho růže krásné, které vůní svou odměňovaly je za strádání a námahu dnů předešlých. — Hleďte drazí, ostrov ten smutný zajisté je tento svět, a duše, která vrátila se, by v něm dokonala poslání své, poznává, že zde místo utrpení a bolu jest. A mnohá klesá, neb v nářku beznadějném oddává se malomyslnosti; však blaze těm, kteří vytrvají, blaze těm, kteří příbytek svůj opevnili hradbou utrpení, neb tam i z trní časem růže vypučí a vůní její odměnění zapomenou na strasti

dnů předešlých. — To vše podávám vám k poučení a vracím se do říše pokoje, bych nikdy více odtamtud neodešla.

* * *

XXXIII.

Hleďte drazí, kterak duše člověka podobá se květině. Květinu co símě vloží pěstitel její v těsné lůno země a duše co símě božské vtěsnána jest do úzkého příbytku těla smrtelného. Květina, má-li prospívat, potřebí má ku vzrůstu svému tři podmínky: Tepla, světla a vláhy; bez těchto nemůže žiti, musí zahynouti neb jsou to podmínky života jejího. A tak i duše, ona též potřebuje ku svému životu tepla, světla a vláhy. Teplo, toť pocit lásky, která jak blahodárny paprsek zahřívá duši, láska k Bohu, k bližnímu i k tvorstvu veškerému; světlo pak záře poznání jest, bez něhož duše hyne, jak květina v místě tmavém, která touží po světle a nemajíc je, zakrní a zahyne. Vlaha, která duši potřebna jest, to slova jsou a poučení, která my, duše poslané z vůle Boží přinášíme vám, slova to síly, rady a útěchy, pravá to rosa nebes. A tak duše, která nezná pocitu lásky, která nikdy nemilovala, která není schopna milovati, ta zhynouti musí jak květina v půdě mrazivé a přec Bůh dobrotivý vložil v duši každou jiskru té velké lásky své a záleží na duši samotné, by rozdmýchala jiskru tu v plamen; světlo poznání pak září od věků duši každé, však opět ona sama musí světlo to sobě přisvojiti a pak zajisté dostaví se i rosa nebeská, která oblažovati ji bude jako tichý déšť, svlažující květinu, vsazenou do lůna země. — A duše, která teplem lásky, světlem poznání a rosou nebeskou obdařena jest, ta rozvíje se v květ nádherný, který potěší oko lidské, potěší však též oko Toho, který ji stvořil a Jemu Stvořiteli buď čest a chvála po všechny časy.

* * *

XXXIV.

Pán mocný a bohatý řekl kdysi k služebníkům svým: Kdo z vás chce zakoupiti si dědictví v domě mém, nebude on více služebníkem, bude dítkem mým. I přihlásili se mnozí, avšak Pán řekl: V moři dalekém, na ostrově osamělém, nalézá se poklad veliký, cesta však obtížná a nebezpečná vede pouští a silný musí býti ten, kdo poklad vydobýti chce; blaze tomu, kdo setrvá, nazvu jej dítkem svým a on bydleti bude v domě mém. Tu odstoupili mnozí, neb lekali se cesty daleké. Cítili, že nemají dosti síly, by překonali nebezpečí; jen dva bratři přihlásili se, že podniknouti chtějí cestu a poklad získati, by zakoupili si dědictví v domě pána svého. Když odcházeli, tu pravili k nim průvodci jejich: Vezměte každý plášť svůj, neb bude vám potřebný na cestě pouští. První z bratří vzal svůj plášť, druhý však pravil: K čemu potřebuji pláště, na poušti beztoho vedro veliké jest a byl by mi spíše na překážku než k užitku. — Vydali se na cestu. Když pak ubírali se pouští širou, tu slunce hrozně pálilo a žízeň veliká vysušovala hrdla jejich; pojednou zvedl se víchř a drobný žhavý písek přinášel s sebou. I nevěděli, kterak uniknouti, neb v nebezpečí byli, že písek pouště zasype je. Tu pravil průvodce k bratru prvnímu: Zahal se pevně v plášť svůj a zakryj jím své zraky, bys nebyl oslepen žhavým pískem. — I uposlechl; druhý však, nemaje čím se zahaliti, zůstal na pospas divým větrům pouště. Když bouře ustála, tu mohl onen s průvodcem svým dále se ubírat, kdežto tento omámen a oslepen, ležeti zůstal na poušti. Když pak dále pouští kráčeli, tu mnoho trpěl poutník ten žízni, která útroby jeho vysušovala, však průvodce dovedl jej ku prameni, z něhož on, napiv se, čerpal novou sílu a zapoměl na všechny útrapy putování svého. — A hle, když po dlouhém čase s průvodcem svým vracel se, obtížen poklady, získanými na ostrově a přišli v poušti na ono místo, kde bouře je zastihla, tu našli bratra onoho ležeti zmámeného na tom samém místě; ten pak udiven probíral se z mdloby své a nemohl pochopiti, že onen vrací se již. Udiven zíral na poklady, které tento si nesl, by zakoupil si dědictví v domě pána svého. A nyní povězte, kdo pán jest, kdo sluhové, co poušť, co písek a bouře, co pramen,

z kterého se napili, co poklad a co dědictví v domě pána mocného? Pán mocný ovšem Bůh jest a sluhové duše jsou, však byly to duše, které znovuzrozením chtěli získati si pokladu dokonalosti v tomto světě, by zakoupili si místo mezi bytostmi čistými. Poušť, kterou projíti jim bylo, toť širá pláň záhrobní a písek žhavý, oslepující, toť minulost duše jest. Neb vidí duše, která zroditi se chce, před sebou všechna svá minulé žití, ona vidí veškeré zlo, které kdy konala, vidí i oběti zlých skutků svých a poznává, že jen utrpením očistiti se může a tu mnohá klesá zmámená, oslepená na pláni záhrobní; neb leká ji minulost a děsí ji budoucnost plna utrpení. A proto dobře jest, poslechneli duše rady průvodce svého a zahalí v plášť pevné vůle a dobrého předsevzetí, když nedá se odstrašiti vidinami své minulosti a jen po pokladu prahne, kterým zakoupí si dědictví v domě Pána svého. Pramen pak, kterým uhasí duše žízeň svou, žízeň po napravení veškerého zla, kterého kdy se dopustila, toť pramen zapomenutí jest, neb duše zrozující se, zapomene minulost svou a počíná život nový. — Až někdy vraceti se budete z ostrova osamělého, obtíženi poklady získanými a uzříte na pláni záhrobní bratra, který klesl omámen hrůznými obrazy žití minulých, tu přispějte jemu radou i pomocí, povězte mu, jak šťastni jste, že vracíte se k Otcí, pobídněte jej, by napil se z pramene zapomenutí, povzbudte jej, by oděl se v plášť svůj a spěchal, by napravil, co zameškal, když omámen dlouho ležel v prachu pouště. A slova útěchy a rady oblaží duši zpozděnou jak rosa nebes. Vraťte se dítky k Otcí svému a Bůh vám pomáhej!

* * *

XXXV.

Hle, příbytek vidím, v němž umělec veliký postavil dílo své, obraz krásný. Zanechal zde dílo ruky své, výtvar ducha svého a odešel. Tu vchází postava jiná do příbytku, uzří obraz a počne ihned smělymi tahy opravovati na něm, co za dobré uznává. — A hleďte, kterak ve chvíli znetvořen obraz ten krásný — sotva že k poznání jest! A opět přichází mistr, pohlédne, kterak dílo skorem zmařeno jest — přece však počne jemnou rukou svou

napravovati, co před tím ruka surová, neumělá pokazila. A obraz opět nabývá své krásy, opět stává se podoben mistru svému. — Povězte, kdo mistr jest, co obraz a kdo ten, který obraz pokazil? Ovšem že tvůrcem obrazu, té duše lidské jest Bůh a svět jest to, který smělymi tahy odvažuje se opravovati dílo božské; však vizte kterak duše, světem opravena, zubožena a znetvořena se jeví. Duše, která světu se odevzdala, která nezatouží po tom, by opět Bohu podobnou se stala, ta zajisté zmařeným jest dílem, však duše, toužící po tvůrci svém stává se jemu podobnou, snaží se býti opět obrazem Božím. — Lidé ze světa jmenují člověka obrazem Božím dle těla, dle tváře jeho a oni též pravdu mají, neb ve tváři člověka zajisté obrazi se duše jeho. — Nezáleží na kráse neb pravidelnosti tváře, však výraz její obraz duše jest a proto možno čísti ve tváři člověka, možno uhodnouti dle výrazu jaká duše člověka jest. Jak Bůh tak i svět vtiskuje tváři lidské pečeť svou. Hledte, Kristus, dokud na této zemi žil, on pohledem svým, plným vlídnosti a klidu nebeského upoutal k sobě každého, kdo ve tvář jeho pohlédl, neb duše jeho plná lásky a klidu obrazila se ve tváři jeho. On chudým byl a přec nazývali jej Mistrem a Pánem, neb On v chudobě své vznešeným a důstojným byl a pohled jeho vážný a mírný každého k sobě přivábil. A proto hledte, by ve tváři vaší obličela se vždy duše klidná, Bohu zasvěcená a pak již v tomto žití provázeti vás bude záře vznešenosti a klidu nebeského, neb obrazem Božím bude i tvář i duše vaše. Však pamatujte též, že každý člověk, každý bratr váš jest obrazem Božím a milujte i ctěte jej co dílo tvůrce svého.

* * *

XXXVI.

Tmavá noc prostřela se nad krajinou neznámou. Zrak můj proniká noční temnoty a vidím poutníka na cestě neznámé, který stále upírá zraky své k zemi, by našel cestu pravou. Nad ním vznáší se pták příšerný, který velkými perutěmi zastírá zraky jeho. Po obloze šlehaají blesky, on však nevidí jich, neb zakryty jsou oči jeho. Marně hledí stále k zemi, on sešel z cesty, dostal se do močálu a čím více se namáhá, by vyprostil se z něho, tím

hlouběji klesá, až konečně zanikne úplně. — A opět tmavá noc. — Po cestě neznámé vidím bojovníka, jezdce. Volným jede krokem a blesky, šlehající na tmavé obloze, osvětlují cestu jeho. On však nezastírá zrak svůj před září jejích, on nehledá cestu svoji po zemi, on nezří ni v pravo ni v levo, jen vzhůru upírá oči své a v dáli zří svůj cíl, hrad pevný na skále vysoké. A jistě dojde cíle svého. — Zajisté i vy chcete slouti bojovníky božími a rádi se tak nazýváte; však potřebí jest, by každý bojovník znal nepřítele svého. Povězte, s kým bojujete? — Dobrý jest boj proti světu, dobrý boj proti tělu, však slyšte: Král jeden měl mnoho nepřátel a mezi tím, co hájil hranice své říše, zbouřili se vlastní jeho poddaní. Oni svrhli jej s trůnu, vsadili jej do žaláře a on nebyl více panovníkem, on byl poddaným svých poddaných. — A tak i vy, kteří bojujete proti nepříteli vnějšímu, proti světu, proti tělu svému, vy nevíte, že největším nepřítelem jest vlastní nitro vaše. O hleďte, by jste nezanikli v bahně světa jako onen poutník, jemuž příšera nevědomosti zastírá zrak; hleďte, byste otvírali zraky své těm bleskům poznání, které na tmavé obloze září a osvětlují nitro vaše, ukazují vám cestu pravou i cíl váš, ten hrad pevný na skále vysoké. A jistě dojdete k cíli jak onen bojovník, kterého jsem viděla na cestě neznámé. — A až dosáhnete cíle svého, pak zvoláte jako onen božský pěvec, David král: Hrad pevný jest Bůh Hospodin a útočiště moje v něm!

* * *

XXXVII.

Minula noc a nastal den, odvrhněte od sebe roucho temnosti a oblékněte se v roucho světla, neb království Boží ve vás jest! Jak radostná to slova: Království Boží ve vás! Však slyšte, co pravil náš Pán: Království Boží násilím bývá dobyto! Myslíte, že snad válkou neb jiným násilím dobývá se království Boží! Nikoliv, to násilí, kterého potřebí, toť práce, práce vytrvalá, úsilovná, práce ku zdokonalení duše; a kterak pracovati máte, povím vám. — Otec jeden daroval dvěma svým synům pozemky stejné, by vystavěli si příbytky a obklíčili je zahrádkami; půda byla úrodná. První postavil sobě příbytek, vykopal však základy hlu-

boké a pak pracoval namáhavě a zřídil zahrádku, v níž mnoho květů i ovoce vypěstoval. Druhý též zbudoval si příbytek, však nenamáhal se s kopáním základů a nevzdělával půdu zahrádky své a ona přec jemu užitek dávala, čím však déle, tím méně ovoce přinášela, i květy v ní hynuly a konečně schudla úplně — pak přišel déšť a přívál a strhl příbytek, který základů neměl a a bratr onen stal se žebrákem. První však, který v práci vytrval, sklízел tolik ovoce, že nejen sám oplýval hojností, ale mohl též podati bratřím, kteří u dveří jeho se zastavovali a o pokrm jej žádali. — Hle, toť výsledek práce úsilovné, vytrvalé. A proto pracujte bratři dokud slunce vám svítí, neb až temnoty obklíčí vás, nebudete moci více pracovat, pak nastane čas odpočinku. Pracujte pilně, byste hojného užitku sklízeli pro duši svou, abyste i těm, kteří chudší jsou než vy, pokrmu duševního poskytnouti mohli. Pracujte na půdě úrodné, již daroval vám Otec váš a práci vaši žehnej Bůh sám! Mír a pokoj panuj mezi vámi nyní i po všechny časy.

* * *

XXXVIII.

Aj, země klaní se Hospodinu a pěje chvalozpěvy. Vy pak, spravedliví, zpívejte jemu písně nové, neb hoden vaší oslavy jest Bůh váš! — Vidím příbytek útulný, v něm na stěně visí loutna, nástroj krásný, který vyšel z ruky mistra velkého, nástroj nadaný silou zvuku a čistotou hlasu. A ticho v příbytku tom — neb nepřišel dosud ten, kdo zasáhl by ve struny nástroje a vyloudil z něho zvuky čisté. — Tu vchází muž divého vzezření, oko jeho těžké uzří loutnu, on chopí ji rukou surovou, sáhne v její struny a zahraje na ni nápev svůj, nápev divý, všední, sprostý. A když ona nechce poslouchati vůli jeho, když struny její povoleny a přetřhány nevydávají více zvuku, tu mrští ji o zem a odchází. — A opět vchází muž, však hleďte, jak klidný, velký, vážný, toť mistr sám; on přichází, by zkusil nástroj svůj — však nevidí jej, i hledá, až konečně pozvedne povrženou loutnu ze země a vidí, že struny její němý jsou a přetřhány i povoleny a tu on počne upevňovati a opravovati co pokaženo a rozladěno oním mužem surovým. Pak zasáhne jemnou rukou ve struny nástroje svého

i zavzní z něho píseň tak velebná, tak tklivá, že kdo jednou ji uslyšel, nikdy více nezapomene ji. — Příbytek útulný jest tělo, loutna pak duše jest, nástroj zhotovený rukou božskou, nadaný silou zvuku a zladěný, by vydával chválu mistra svého. Muž surový jest svět, on uvede v nesoulad duši každou a když rozladil ji, tu s opovržením ji odhodi a přece duše často touží, by přišel již ten svět a zahrál na ni svůj nápěv všední — ona neví, že záhubou to její. — Když však poznala, co učinil s ní svět, tu teprv zatouží po mistru svém a zajisté — On přijde, on pozvedne ji ze země, on v soulad uvede struny její a ona v rukou jeho stane se nástrojem skvostným, který zvuky čisté vydává a chválu jeho pěje. A jdou-li žitím tímto pospolu duše dvě — zda není potřebí, by panoval vždy soulad mezi nimi, by ony vždy nástroji byly, které nikoliv světu, ale Bohu, stvořiteli svému slouží a a chválu jeho hlásají. A kráčeji-li duše takové pospolu, pak zajisté k souzvuку duší těch připojí se souzvuk světů jiných, světů vyšších a nastane ona harmonie sfér, ten souzvuk věčný, jímž duše velebí Boha až na věky.

* * *

XXXIX.

Sláva věčná buď Bohu a vám Jeho požehnání! Velká touha vaše byla příčinou, že se svolením Nejvyššího vydala jsem se na cestu dalekou, bych zpět zavítala ve kruh váš, bych ukojila touhu duší vašich po slovech spásy, po slovech života. — Povím vám, co spatřila jsem na cestě daleké. Potkávala jsem zástupy spěchající mnohé, všechny za jedním cílem se ženoucí. I tázala jsem se: Kam spěcháte, bratři a oni ve spěchu odpovídají: Hledáme štěstí, slyšeli jsme, že v moři na ostrově osamělém poklad veliký se nalézá. — A opět potkala jsem zástup jiný, v jehož čele kráčeli mužové vážní, i ostatní v zástupu zabráněni byli v hovor klidný a táží se opět: Kam jdete bratři a oni praví: Hledáme pravdu! I setkaly se oba ty zástupy a jediná loď přeplavila je k ostrovu osamělému. — A když přistáli, tu počali lidé ze zástupu pryního hledati, kopati, převraceti půdy a když s největším úsilím pracovali, tu zjevila se jim postava ženy vznešené, však

obličej její přísný byl a tázala se jich: Co hledáte? A opět odpověděli: Hledáme štěstí, neb poklad zakopán zde býti musí. Ona však pravila: Nenaleznete, co hledáte, však chcete-li, za mnou pojďte, já Pravda jsem! A oni táží se: Co dáš nám, půjdeme-li za tebou? Tu ukázala jim v dáli obraz: Hle, tam klesá spravedlivý pod tíhou kříže, tam jiní dobří a zbožní kráčejí a svět nemá pro ně než potupu a smrt. — Tu rozhorlil se zástup a uchopil tu ženu vznešenou, ze skály odervali balvany a pohřbili ji ve skále té, i kámen na ni přivalili, by nemohla z hrobu povstati. A pak spěchali odtud, neb viděli, kterak na blízku svět podává jim pohár rozkoše i napili se z něho a stále popíjeli, až konečně přemoženi usnuli. Když pak vzbudili se, tu zmámeni nevěděli, odkud přišli a kam jdou, oni zbloudili a bloudí stále. Ti však, kteří zůstali na ostrově, odvalili kámen a vyšla na světlo Pravda zářící a skvělá, ano skvělejší ještě než dříve a pravila jim: Já nesmrtelná jsem, já dítě Boží jsem, nemožno bych zhynula, byť bych i na čas povržena a ušlapána byla, já vždy vítězím, já vždy zářiti budu! Kdo z vás chce následovati mne? Tu mnozí vzpoměli na obraz, který zřeli, na utrpení, potupu a smrt i odstoupili a hnali se za zástupem velikým, který popíjel z poháru rozkoše světa. A málo bylo těch, kteří kráčeli cestou pravdy, kráčeli za Ním, který první byl hlasatelem jejím, kráčeli cestou utrpení a pili kalich hořkostí. Když ale probudili se ze sna, tu viděli před sebou cestu jasnou, ozářenou světlem velkým, viděli svůj cíl, dokonalost a život věčný. — Nuž povězte, za kým chcete jíti, koho chcete následovati? Zde svět a štěstí jeho — tam pravda věčná — Bůh. O chtějte býti stoupenci, následovníky toho dítěte Božího, té pravdy vznešené, která vstříc přichází těm, kteří hledají ji. A jestliže nabízí vám svět pohár rozkoše, o zamítněte jej, neb jest v něm nápoj opojný, který zmámí duši, že nepozná cestu svou, že bloudí — stále bloudí. Vy však, kráčejíci za pravdou, napijte se z kalicha utrpení, který svět uchystal vám a dopijte jej až na dno; když pak ze sna se probudíte, tu přijde vám vstříc On, první vznešený hlasatel pravdy a vy poznáte, že cíl váš dosažen, že našli jste pravdu věčnou, kterou hledala duše vaše. — A pravda, byť i na čas zavržena byla, nemůže zhynouti, vždyť i slunce mrakem zastřeno býva a přec nepřestává býti

zdrojem světla, neb mraky zmizí a ono tím skvěleji září. A tak i pravda. — Ona jedna jest, jako jeden Bůh a pravdou jest, že Bůh jeden, že duše nesmrtelná, že život pouhým snem a smrt probuzením, že život pokutou jest a smrt darem z ruky Boží. Bohu jedinému buď chvála a čest nyní i po všechny věky!

* * *

XL.

Poutník osamělý jde hustým lesem, on nezná cestu, neb zbloudil a brzy nastane noc, on nemůže naléztí východu a pojímá duši jeho tesknost; tu přidruží se k němu bytost laskavá a vyvede zbloudilého z lesa a ukazuje mu cestu pravou. — On kráčí dále, však v soumraku nevidí a padá do propasti, kde poraněn zůstává ležeti. A opět přichází bytost ta a vede jej po cestě úzké a srázné z propasti. Dále ubírá se poutník, tu však nastane víchř mrazivý, který šat i kosti jeho proniká, on hyne mrazem a neví kam se uchýliti a opět objeví se ona, odvádí jej ku krbu svému, nechává jej ohřáti u ohně a pak posílá jej, by pouť svou dokončil. Však opět nemůže poutník dále, neb nemoc postihla jej a údy jeho zesláblé nekonají více službu. A opět zjevuje se ona, lékem svým uzdraví jej, by dále jíti mohl. I táže se putník: Kdo jsi, ty bytosti všudypřítomná, která jsi vždy na blízku dlela, když bloudil jsem, když v propast jsem klesl, když zimou jsem mřel i když nemocen jsem byl? A ona praví: Jsem láska. Ano, láska je ta bytost všudypřítomná, ji najdete v nebeských výšinách i v země hlubinách, ji najdete v přírodě i v nitru svém. Símě lásky vložil Bůh do duše každé a proto ona všudypřítomna jest. Však třeba símě to pěstovati, by vzrostlo ve strom mohutný, který kořeny své v srdci lidském zapustil, vrcholkem svým však hvězd se dotýká. Však kterak pěstujete símě to, spíše že utlačujete je, by vzrůst nemohlo, neb často slyšíme z úst vašich: Já miloval bych, ale nemohu — však spíše byste říci měli: Já nechci milovat. A přec nemožno dosáhnouti nejnižšího stupně dokonalosti, jestliže lásky nemáte. — Svatý Pavel, apoštol národů, praví: Jazyky všelikými kdybych mluvil a lásky bych neměl, budu jako zvon znějící a jako měď zvučící a kdybych víru měl, že hory

bych přenášel a lásky bych neměl — nic nejsem. A proto přestujte, neutlačujte v sobě to símě lásky božské, byste směle mohli vzhlédnouti k vrcholku stromu lásky, tam k říši nadhvězdne, kde sídlí láska věčná, Pán váš, Bůh vás sil.

* * *

XLI.

Mocná touha vaše přiměla mě k tomu, že po dlouhé době opět zavítala jsem ve kruh váš, bych přinesla vám pohádku. Pohádka prostá, kterou i útlý rozum dětský pochopí; však čerpána jest z pramene hlubokého k poučení vašemu. Dva bratři kráčeli dlouhý čas pospolu po cestách dobrých i špatných a neopouštěl jeden druhého; kdykoliv jeden z nich klesl, hned druhý pomohl jemu a kdykoliv umdlával jeden, hned druhý síly mu dodával. Cílem jejich byl dům otcovský, tam spěchali, neb dlouhá zdála se jim doba odloučení a toužili upřímně po shledání s otcem. — Tu přišli na cestě své k řece; parný byl den i vstoupili oba do vln jejich, neb mysleli, že osvěží se ku pouti další. Řeka neveliká a vlnky její hravě kolébali bratry, kteří osvěžení v nich hledali. Slunce jasně svítilo a milo bylo dlíti ve chladné, klidné vodě. První bratr však pravil: Hleď bratře, jest čas, bychom opustili zábavu svou a brali se dále, neb za nedlouho slunce svítiti přestane a po tmě nenašli bychom cesty. Druhý však nepomýšlel na to, by zanechal, co jemu tak lahodilo a proto onen první vystoupil na druhý břeh a ubíral se dále k cíli svému, zanechav onoho ve vlnách řeky. Slunce ovšem brzy schýlilo se za hory, on však užíval v dále hvězdu, která jemu cestu osvětlovala tak dlouho, až přišli jemu vstříc bratři, kteří k otci jej dovedli. — Druhý pak stále hleděl jen užití té blahé chvíle, nedbal na to, že vlny dále jej unášejí až dostal se do proudu neb řeka dříve klidná změnila se v proud mohutný, s nímž nadarmo on bojoval a vír divoký unášel jej, uchvacoval a mocí do hlubiny vtahoval. Nyní zajisté vzpoměl na bratra, který dobře jemu radil; nebylo však možno z proudu se dostat, neb kdykoliv břehu dosáhnouti chtěl, vždy zase vlny dravé zpět jej strhly. A tu i slunce zašlo a nastala noc. Když pak konečně břehu dosáhl, tu vysílen octl

se ve tmách a nevěděl, co počítí; však spatřil v dáli světélko a již se radoval, že cestu našel. Však běda; bludička to byla, která do močálu jej vlákala a opět musil pracovati se zbytkem síly své, by odtamtud se vyprostil. A když dále se potácel, tu do propasti klesl, neb neviděl cesty; pak opět přepadly jej šelmy dravé a on skorem již zoufal, neb cítil, že nemá více síly ubrániti se jim. A dlouho, dlouho trvalo, než došel cíle, kdežto onen první bratr již dávno požíval klidu domu otcovského. A nyní povězte, co řeka jest a kdo byli ti dva bratři? Duše to byly, které do proudu žití vstoupily, však nestejně pochopily, proč se zrodily. První vědom si byl, že nesmí dlouho prodlévati ve hravém proudu světa, že cíl jeho vyšší jest. I oddálil se brzy od něho a spěchal neunavně k cíli svému. Druhý však, nedbaje dobré rady, dal se uchvátiti dravým proudem světa a marností jeho, vyčerpал síly své a mnoho, přemnoho za to trpěti musel. — Tak duše mnohá, dokud slunce poznání svítí, nedbá a pak teprv i v životě záhrobním trpěti musí za to, že dobu příhodnou promeškala, že příliš dlouho dala se kolébatí hravými vlnami světa. Čas, který ku zdokonalení jejímu určen byl, uplynul marně a dobu tu ovšem nahraditi musí duše v životě záhrobním, kde na ní, která zeslabená a opuštěná ve tmách bloudí, číhají nástrahy, klamy a svižele světa neviditelného. Věřte, že mnoho trpěti musí duše ubohá, která dobré rady neuposlechla. — To pohádka, daná vám k poučení i k ukončení kruhu vašeho. Bůh pomáhaj vám v práci vaší.

* * *

XLII.

Hle, vidím obraz trudný: Na místě přesmutném, osamělém věznici veliká, v jejichž kobkách dli mnoho vězňů. — A každý z uvězněných má před sebou knihu. Jak nestejně snášejí věžňové tito osud svůj: některý lhostejně, jiný oddaně, tento v naději a onen v netrpělivosti. Některý klidně čeká až přijde doba, kdy vrácena mu bude volnost, kdy odejiti mu bude tam, odkud přišel; jiný v netrpělivosti láme okovy své a samovolně prchá ze žaláře svého. Však vězte, že ten, kdo o své vůli strhl pouta svá a prchl z vězení, že nese s sebou knihu svou a listy její potrhane

a pošpiněné, špatné dávají svědectví o tom, jak zažil dobu uvěznění svého. Neb proto dána jest každému kniha, by do ní pilně zapisoval, co vše událo se jemu a dle toho vyměřena bude jemu odměna neb trest. Nuž, co jest věznice, kdo věžňové jsou, kteří v žaláři dlí a co kniha jest? Věžňové zajisté duše jsou, uvězněné v úzké kobce těla smrtelného ve věznici světa a kniha, která dána jim, to kniha života jest, kde všechny činy dobré i zlé zapísány jsou a každá duše sama písmem nesmazatelným píše do knihy života, ona sama sobě vyměřuje odplatu skutků svých. A protož vy, kteří dlíte uvěznění v žaláři těla smrtelného, snášejte klidně bídu svou, neb brzy přijde doba, kdy opustíte vězení své, hleďte, by listy knihy vaší nebyly potrhány a znečištěny, hleďte též, by nebyla prázdná kniha života vašeho, neb duše, která nekoná ani dobro ani zlo, ta prázdnou nese knihu života svého a opět vrátiti se musí do vězení, by popsala listy knihy té. Až pak přijde doba návratu do vlasti vaší, do místa vašeho určení, nechť popsány jsou listy knihy vaší činy dobrými, neb víte, že sami sobě píšete odměnu i trest. Trpělivě vytrvejte v žaláři svém, neb duše, která přetrhala pouta a prchla z vězení, nemajíc v knize života činů dobrých zaznamenaných, ta opět vrátiti se musí v žalář svůj.

* * *

XLIII.

Dva bratři vzbudili se na úsvitě domě otcovském. I pravil první: „Já chtěl bych konat cestu dalekou, po moři chtěl bych plout a spatřit chtěl bych nejkrásnější město světa. Tam získal bych poklad veliký a pak navrátil bych se opět k otci.“ Druhý pak řekl: „Já chtěl bych vidět, kterak slunce vychází na horách nebetyčných, kde věčný sníh a led; na výšiny ty chtěl bych vystoupit a pokochat se pohledem tím velebným.“ — Uslyšel otec touhy jejich, ač oni neviděli jej a dovolil jim, by uskutečnili, co tak vroucně si přáli. — I obdržel první loď a námořník zkušený přidělen mu co průvodce; dlouho plula loď mořem klidným, však pojednou nastala bouře a bratr onen ve zmatku a úzkosti vyhazuje přítěž zbytečnou a zároveň hodil přes palubu též přístroj užitečný, který směr cesty jemu ukazoval; on zbavil se kompasu

a nyní plula loď jeho kamkoli ji vítr obrátil. Tu pojala zoufalost bratra toho a on pravil: „Co učiním, vždyť loď moje nemůže dosáhnouti cíle, ona stane se hříčkou vln divokých a já zahynu s ní.“ Tu přistoupil k němu námořník, průvodce jeho, a pravil: „Nedobře jsi učinil, že zbavil jsi se kompasu, však proto nezoufej; hle, pohleď vzhůru, tam hvězdy, tělesa nebeská, ony též mohou tobě sloužiti za vůdce, ony též udávají tobě směr, kterým brátí se máš.“ Uposlechl a vskutku, ač trudná a zdlouhavá byla plavba jeho, on přec došel cíle, spatřil město krásné a získal poklad veliký, s kterým navrátil se k otcí. — Druhý bratr vydal se na cestu do výšin horských a jemu též dán průvodce dobrý. Jasný byl den a on nespěchal, on těšil se ze svitu slunečního, ač průvodce jeho napomínal jej, by pospíšil; neb chceš-li zřítí východ slunce na horách, tu musíš již za soumraku večerního na místě býti, nesmíš čekati, až temnoty noční obklopí tebe. On však stále nespěchal, slunce stálo dosti vysoko, pojednou však sklonilo se za hřbet hory a náhle nastala noc. O, kterak obtížná byla to cesta, i průvodce jeho zmizel a on sám namáhavě bral se ku předu — do výše. Často klesl, často spadl s výše do hlubiny, však zíral stále jen vzhůru a hle, tu spatřil na výši světlo pochodně. O, kterak zaradoval se, když spatřil, že to průvodce jeho, který předešel jej a nyní pochodní rozžatou cestu jemu osvětloval. O, kterak děkoval jemu, když po krátkém spánku probuzen, spatřil ten obraz rozkošný, velebný a vznešený, spatřil, kterak slunce vychází a vše polévá zlatým světlem svým. — Hle, drazí přátelé, duše milené, to obraz dvou duší, které probudily se v životě záhrobním na úsvitě žití nového, které touží po dokonalosti, touží spatřiti Boha, Tvůrce svého. — Bratr první, který po moři plul a při první bouři zároveň s přítěží zbytečnou i kompas svůj odhodil, toť duše, která sice zbavila se zlých náklonností, zbavila se vášní svých, však zároveň pozbyla víry a potom zmitána pochybnostmi po moři života v zoufání pluje. Ochránce dobrý však ukáže jí cestu k dobru a ona dojde cíle, získá si dokonalost a vrátí se k Otcí. — Duše druhá pojala touhu, spatřiti tvář Tvůrce svého, i ona zrodí se a chce stoupati výše, však nespěchá příliš a konečně vidí se na sklonku života; tu opět průvodce její dobrý, pomůže jí, on ukáže cestu rozžatou pochodní,

tou důvěrou v Boha a duše, která za světlem tím kráčí, dojde cíle vznešeného, ona uzří tvář Boha velebnou, neboť neopustí On těch, kteří doufají v něho. — Vše to, co podáno vám v rouše pohádky, dobře vložte v srdce svá, neb hluboká jest moudrost božská, pro rozum váš však pohádka stačí. A děkujte Bohu, že dal vám ochránce dobré, kteří světlem svým cestu vám ukazují na pouti života, na pouti za dokonalostí.

* * *

XLIV.

Zajisté myslíte, duše milené, že ten, kdo mnoho v životě svém trpěl, jakmile přijde do říše záhrobní, ihned spatří Boha a požívá blaženost věčnou. Však není tomu tak. Slyšte, co vypravovati vám budu o životě mém. »I já prošla jsem několik zrození, ač doba ta jako uprchlý sen leží daleko za mnou; žila jsem život plný utrpení a plnila jsem dle síly své zákon Boží. Konečně nastala ta blahá chvíle, kdy odložiti mohla jsem tělo své, tak jako odkládáme oděv obnošený, a volná duše vznesla se vzhůru. Tak jako ptáče rádo opouští úzkou klec, v níž uvězněno bylo, tak ráda loučila jsem se s tělem svým. Bratr dobrý provázel mne a ponechal mi volnost, bych užívala po nějaký čas té rozkoše, jako každá duše osvobozena od těla užívá. Konečně však uvedl mne v říši záhrobní. Říše to velká, kde spatřila jsem mnoho bratří ubohých, známých i neznámých; všude však panovalo přítmi, přec ale příjemno a lahodno bylo zde býti. I pravila jsem k průvodci svému: Kde jest ono světlo veliké, po kterém prahla jsem po celý čas života svého, pojď a ukaž mi je, neb nechci zůstat zde v tomto šeru, chci spatřiti světlo, toť touha moje byla vždy. On však řekl mi: „Není ještě čas, a vedl mně pak cestou širokou a náhle stanuli jsme před dvěma branami. Na jedné z nich stálo písmem plamenným: »Trest hříchu jest smrt!“ — Ke druhé bráně vedlo stupňů mnoho a na ní též napsáno slovy plamennými: »Odměnou cnosti — život jest věčný.« I vedl mne průvodce můj do brány první; tam spatřila jsem mnoho duší, však pláč a kvílení rozléhalo se tam, nárek tak hrozný, jako když člověk umírá, ale umřítí ne-

může. I prchala jsem z místa toho a nechtěla jsem zde zůstat, neb toužila jsem po světle a zde panovala tma. Však průvodce můj pohlédl na mne smutně a pravil: »Hleď, kterak ještě sobectví ovládá tebe, nemůžeš vejít tam, kde odměnou cností život jest, dokud nenaučíš se zapomenouti na sebe a žítí životem jiných.« Já však prchala jsem po stupních ku bráně druhé, ta ale pečeti zavřena byla a neotevřela se, ač vši silou jsem se o ní opírala. Však hlas zaslechla jsem, hlas tichý a velebný, který dobře jsem znala z žití svého, hlas Pána mého to byl, jenž pravil mi: »Není ještě čas!« Průvodce můj zůstal dole státi a já vrátila jsem se k němu, neb poznala jsem, že nemohu vejít tam, kde odplatou cností život věčný jest. A on dovedl mne opět na místo to smutné a opět slyšela jsem nárek duší umírajících. Nyní však viděla jsem, že zůstat tam musím, tak veliké bylo ale utrpení moje, že přála jsem si, navrátiti se do života pozemského. Jak dlouho dlela mezi těmi ubohými, nemohu vám pověděti, neb na věčnosti není míry času, však naučila jsem se milovati ty bratry nešťastné, já trpěla jsem s trpícími, já byla učitelkou nevědomých, ochraňkyní i lékařkou nemocných, a tak konečně poznala jsem, co úkolem mým bylo. Tu objevil se opět bratr můj dobrý a provodil mne ku bráně druhé, která nebyla více pečeti zavřena a konečně uzřela jsem světlo veliké, tvář Pána mého a zažila jsem rozkoš nezměrnou, že mohla jsem zůstat u něho a nemusela jsem více opustiti jej. I zaplesala jsem v blaženosti své: Veliké věci učinil mi ten, jenž mocný jest a jehož jméno svaté.« — Toto vše podáno vám k poučení, by nebyli jste sklamáni, až jednou přijdete do říše záhrobní, by jste poznali, že cesta k dokonalosti počíná sebezapíráním a končí tím, že duše zapomíná úplně na sebe, že žije životem jiných a tím získá sobě blaženost věčnou; neb potom teprve hodna jest spatřiti Pána svého a dlíti věčně u něho.

* * *

XLV.

Vídím velkou, širou pláň, na níž množství květů nádherných roste, květy ty však jedovaté jsou. I přilétají včelky a ssají med z květů těchto. — Jde otec se synem a dítě praví: »Hleď, otče,

kterak včelky ssají šťávu z květů jedovatých a přec neotráví se.« A otec odpovídá: »Včelky pilné vybírají jen med sladký, otravný však jed zanechávají ve květech.« — Povězte, co pláň je širá, co květy, co včelky, kdo otec a kdo syn? — Pláň širá jest tento svět, květy pěkné, však jedovaté, toť vše, s čím ve světě se setkáváte, vše, co v životě vás potká; včelky pak duše uvědomělé jsou, které ze všeho dovedou vybrati si naučení. Syn, který šel s otcem, toť člověk a otec jest Otec nebeský, který všude přítomen jest. Vizte, duše milené, kterak ze všeho můžete čerpati poučení, tak jako včelka medu sladkého. — Ten kámen u cesty, tak opuštěný a povržený, zda nepodobá se člověku bídnému, a přec i on v opuštěnosti své může blažen i klidný býti, pak-li v srdci svém Boha hostí. — Ta hrouda na poli, o níž zavadí noha tvá, hle, zda není ona obrazem té hmoty, toho těla tvého, zda nemá ona stejnou cenu, jako tělo lidské, které z hlíny země stvořeno, do země opět se navrátí. A hle, ten ptáček, který k nebes výši se vznáší, není on podoben duši volné, která k Bohu spěje? Tak, milení, vše, co uzříte kolem sebe, nad sebou a pod sebou, vše stvořeno jest pro poučení vaše a jako včelky pilné sbírejte naučení, které duši vaší sloužiti bude jako med sladký k útěše a posile.

* * *

XLVI.

Jde poutník krajinou vyprahlou a marně hledá pramene, by občerstvil vyprahlé své rty, neb žízni. Tu konečně nalezne pramének malý, však není v něm voda čistá a on napiv se, žízni znovu. Tu potká se s ním soudruh dobrý, který praví: »Vim, bratře, že žízniš, pojď se mnou, já dovedu tě ke zdroji všech pramenů, já ukáži ti, odkud vycházejí vody všechny, ze kterých žízníví se napájejí.« I šli pospolu, až dospěli k moři. Však nebylo to moře zbouřené; klidné, jasné a hluboké leželo před nimi jak veliké zrcadlo. »Hleď, pravil soudruh poutníkův, toť zdroj všech pramenů.« Ten však pochyboval: »Nemohu pochopiti, kterak moře může býti zdrojem všech vod, vždyť přece všechny prameny do něho se stékají.« Opět pravil soudruh dobrý: »Po-

hled' vzhůru, tam slunce i mrak. Slunce přijímá páry z moře a vysílá déšť k zemi; tak oživují se prameny a tak všechny vznik svůj z moře mají.« — Povězte, přátelé drazí, kdo poutník, kdo soudruh, co moře, co slunce a mrak? Poutník jest duše, která žízni po moudrosti, soudruh, duše Bohem poslaná, moře jest moudrost božská, slunce, které páry přijímá a mrak, který déšť vysílá, toť bratří záhrobní, kteří čerpají sílu slov spásných i útěšných, které pak jako kapky dešťové k vám na zem vyprahlou padají. Neb jako poutníku nemožno napít se přímo z moře, tak duše, žízničí po moudrosti, musí přijímat slova od duší, moudrosti božskou nasycených, které jako kapky deště požehnaného k zemi padají. Neb nemožno pochopiti slabým rozumem lidským hlubokost moudrosti boží, to však pravím vám: Počátek moudrosti jest bázeň Boží a veškerá moudrost lidská, není-li podřízena moudrosti božské, planá a marná jest. Bůh jedině dokonalý a nejvyšší moudrý jest a jemuž buď chvála až na věky.

* * *

XLVII.

Smutno jest poutníku, který kráčí v pozdní hodině krajinou zimní, sněhem zavátou. A v dále zaznívá hlas ponocného, ohlašující hodinu pozdní. Vítr mrazivý vane kol něho i zdá se, že on přístřeší hledá, kde ukryl by se před sněhem a mrazem. A hle, tu na svahu stráně chatrč polozbořená a v ní u krbu vyhaslého muž, zabraný v trudné myšlénky; víť on, že musí opustiti chatu svou, neb ona neposkytuje mu více přístřeší bezpečného, neví však, kam půjde a děsí se té cesty v kraj neznámý. Tu otevrou se dvěře chaty jeho a zavane silný proud větru, zachvěje se muž a uzíří poutníka i praví jemu: »Poutníče dobrý, zůstaň se mnou, neb teskno, smutno je mi zde.« Ten však odpovídá: »Rád bych zůstal u tebe, však nemohu, neb oheň v krbu tvém uhasl a já přišel, bych okřál u ohně tvého; však pohled, zdali aspoň jiskřička nedoutná v krbu tvém, bys mohl oheň rozdělát. I pohlédl do krbu a vskutku nalezl tam jiskru, hled, pravil vhod tam hrst té suché trávy, která v jizbě tvé se povaluje, ona rychle vzplane. Učinil tak, a nyní přilož tam to dřevo tvrdé, ono

dlouho hořeti bude, pak ještě toto chrastí a hledí, kterak teplo a útulno je v jizbě tvé; však dosud temno je zde a já zvyklý jsem světlu, nuž hledej, zda nenajdeš zde svíci neb alespoň oharek a vskutku i svíce nalezena a rozžata. A opět pravil poutník: Vím, bratře, že hladov a žízniv jsi a že posilněn býti chceš, než vydáš se na cestu dalekou; já přinesl s sebou pokrm i nápoj, nuž zasedni se mnou ku stolu a povečeříme spolu. I vyňal chléb i nápoj a stolovali spolu a když druhého dne poutník odcházel, tu připojil se muž ten k němu a věřte, že dobře učinil, neb onen ukázal mu cestu a byl mu průvodcem dobrým do kraje neznámého. Zda porozuměli jste, co podáno vám? Nasloucháte, nechápete, však povím vám: Muž, sedící u krbu vyhaslého v chatě rozbořené, toť duše, která cítí, že nebude dlouho žiti v těle svém, které již službu vypovídá; poutník, který navštívil jej, toť duše Bohem poslaná, která spěchá, by alespoň na sklonku života označila mu cestu pravou. Hlas ponocného, označující hodinu pozdní, toť hlas bratří záhrobních, připomínající, že brzy nastane vám doba odchodu. Proud větru, kterým zachvěl se muž onen, toť síla božská, provázející duši Bohem poslanou; jiskra v krbu, toť jiskřička lásky, která jediné v duši té zbyla; tráva suchá, která rychle vzpláne a brzy uhasíná, toť marnost světa; dřevo tvrdé, které dlouho hoří, toť pýcha a sobectví, chrastí pak, to hněv, závist, nenávist, vše, co poskvřňuje duši. Svíce jest světlo víry a důvěry v Boha; pokrm, který poutník přinesl, chléb pravdy jest a nápoj lásky, kterým posilněna nastoupila duše pouť do kraje neznámého. — Slyšte bratři, zaznívá hlas ponocného, ohlašující hodinu pozdní, ó pohleďte do krbu svého, zdali oheň lásky tam hoří, pak-li jenom doutná, tož vhoďte tam vše, co kolem vás se povaluje, by duši vaši poslední čas v chatě sbořené teplo a útulno bylo. A až přijde poutník, by provodil vás do kraje neznámého, tu připraveni buďte a nelekejte se cesty té, on dobrým průvodcem jest po této pouti, on od Otce poslán jest, by odvedl vás do domova vašeho.

* * *

XLVIII.

Orel, dravý, silný pták, uchvátil ovci a rád by se vznesl se svou kořistí do výše, do hnízda svého na vysoké skále. Však

kořist jeho příliš těžká jest. Co učiní orel, by dosáhl hnízda svého? — Loď pluje po moři, však není větru, který by unášel ji; ona nemůže z místa. Co učiní její velitel, by konečně dále plouti mohl? — A duše ráda by vznesla se k Bohu, však příliš obtížena jest; co učiní, aby povznést se mohla do výše nadzemské? — Orel musí pustiti kořist, by hnízda svého dosáhl; loď musí vyházeti všecku zbytečnou přítěž, by dále plouti mohla a duše, chce-li se vznést k Bohu, ta musí od sebe odvrhnouti všechnu marnost světa, všechnu pýchu jeho, touhu po světa rozkošech a pak teprv odlehčí se jí a ona povznese se do výšin nadpozemských. — Co však brání duši, by učinila tak? Jest to zajisté nedostatek poznání, neb poznání jest jako paprsek sluneční, který proniká až do hlubin mořských, duše však, která odpírá poznati sebe, ta podobá se cestovateli, který boje se úpalu slunečního, cestoval při svitu měsíčním, ovšem že pohodlná byla to cesta, však klamné jest světlo měsíce — on neviděl propasti a sřít se do ní. A proto neodpírejte paprskům poznání, byť někdy i příliš silné bylo světlo jejich pro zrak váš, nechtějte cestovati krajinou neznámou při klamném svitu měsíce, by nesřítiti jste se do propasti nevědomosti, na jejímž pokraji stojíte. — Jak citliví jste pro slovo tvrdé, a přec jak často dáváte druhu svému slova taková. Duše, která nepoznává, že již často zrozena byla, toť onen cestovatel, nepoznávající krajinu, kterou prošel při svitu měsíce, při nepoznání, při zastřeném zraku duševním; propastí nevědomosti jest tento svět, hleďte, bystě překlenuli propast tu mostem pevným.

* * *

XLIX.

Proč, duše milené, často sobě naříkáte, že život váš těžký jest? Což nevíte, že Bůh nikomu více neuloží, než co snést můžete? Povím vám příběh krátký, který však dobře vložte v srdce svá. — Muž jeden dobrý žil mnoho let dle vůle Boží, a ač velmi zbožný byl, přec stěžoval si v netrpělivosti své, že život jeho těžký jest. Bydlel v chatrči chudé na břehu řeky, která často rozvodněna byla, tak že nebylo možno, na druhý břeh se dostat. — Stalo se, když muž ten již starcem byl, že šel on po břehu řeky,

když právě rozvodněna byla, a tu pojednou stanulo před ním pachole, které prosilo, by přenesl je na druhý břeh. On však pravil: Rád bych učinil tobě po vůli, však hleď, že starý a tak slabý jsem, že sám sotva po rovině chodím, kde vzal bych sílu, bych ještě tebe nésti mohl. Pacholiček však neustal prositi a on konečně přec vzal jej na ramena svá a pustil se do řeky; a podivno, při prvních krocích zdála se mu tíže tak velká, že myslil, že klesnouti musí; však čím dále šel, tím lehčí bylo břímě jeho a když stanul u druhého břehu, tu viděl, kterak pachole ono stojí před ním ozářené, a že to Kristus sám. Týž pravil jemu: Proč klesáš pod tíží života, což nevíš, že já s tebou jsem, proč zdá se tobě život těžký, jestli že mne sebou nosíš? A on pokorně a ve svaté bázni vrátil se do domova svého a nikdy více nestěžoval si na těžký život svůj. — Hleďte duše milené, kdybyste vždy pamatovaly na to, že Krista svého sebou nosíte, zda mohly byste naříkati nad tíhou života svého, což nepravil On vami: Pojďte ke mně všichni, kteří obtíženi jste, neb jho mé sladké jest a břímě moje lehké, — A proto zmužile vstupte ve dravý proud života, a bude-li se vám zdáti břímě vaše těžké, tož pomyslete, že Krista svého sebou nosíte a šťastně přijdete ke břehu druhému, kde uzříte toho, který s vámi byl po celý čas žití vašeho. Bůh vás sil!

* * *

L.

Pozorujte duše milené, kterak z dále ozývá se hukot bouře, jež blíží se a vizte, kterak dítky zdárné spěchají, by ukryly se se v příbytcích svých, jak vroucně modlí se: Pane, zůstaň s námi! Hleďte, jedno však dítě nevrací se k domu otcovskému, ono spěchá dále, ono nevidí matku pečlivou, stojící na prahu domu tohoto a neslyší hlas její, který volá je zpět: Vrať se, mé dítě, vrať se! Dále však spěchá dítě ono a nenaslouchá hlasům, jež znívají z hukotu bouře a slyší v burácení hlasy líbezné, lákající je, by nevracelo se, ale šlo za nimi do víru, do bouře, do záhuby. Hle, matka dobrá zakrývá tvář svou, ve smutek se hálí, neb vidí, že dítě ztraceno jest, přec však ještě volá, vrať se dítě mé — vrať se! Hle, nový obraz: Bouře ustála, slunko zasvitlo,

dítka s radostí pozdravují úsvit slunce, po bouři s povděkem vzpomínají toho, jež chránil je a tulí se k matce, která sčítá dítka své a trpce pohřešuje ono, které nedbajíc slov jejich, do bouře prchalo. A tu vlny dosud vzbouřené přinášeji mrtvolu jeho a uvrhují tuto na břeh blíže domu otcovského. Roztříštěno o skály, pokáleno bahnem a omýváno kalnými vlnami — tak vrací se dítko zbloudilé k matce své. — Vizte draží, toť obraz duše, jež nedbajíc naučení pečlivé matky — této vědy posvátné, spěje zpět do víru světa, neb ono slyší v hukotu bouře hlasy lákavé — hlas vášně, hlas rozkoší světa a dává se unášeti bouřnými vlnami, až konečně zahubená, vysílená, co mrtvola objeví se smutným zrakům své matky, které nebylo dopřáno, by slovem svým je zachránila. — Opět jiný obraz: Dozněly zpěvy — zasypán rov, smutně vrací se pozůstalí od čerstvého hrobu, a v nářek jejich mísí se chvála toho, který právě od nich se odloučil. — Hleďte, jak podivné to jest, že teprve po rozloučení poznáváte, kterak drahými, nezbytnými byly vám bytosti, které od vás odešly. Proč teprve potom uznáváte jejich dobré vlastnosti, proč ne dříve, pokud popřáno vám, byste pospolu žili? Proč máte pro druhá svého dříve jen výčitky a slova trpká a teprve po odloučení poznáváte, jak smutno vám bez něho. Což myslíte, že čerstvý ten rov překlene onu propast, která mezi vámi se otvírá? Nemyslete, že odloučením všechno vyrovnáno jest. Vězte, že krůpěj hořkosti pozůstane v duši, jakož i v té, která pozůstala zde a ve smutných vzpomínkách dále žije. — A čemu učí vás matka pečlivá, věda posvátná? Kde je pokora, kde dobrotivost a mírnost, kterou učíme vás? O nechtějte, by marně zavzníval hlas, který volá vás zpět ku prahu domu otcovského — jen slyšte, kterak zní: „Vrať se mé dítě, vrať se!“ Nechtějte, by přehlušen byl hukotem bouře, v níž zahynouti musíte a která, když zahubila duši, vyvrhuje ji zohavenou, pokálenou a roztříštěnou na břeh poblíže domu otcovského.

* * *

LI.

Zajisté bratři milení viděl každý z vás kráčeti pocestného a zajisté cítili jste útrpnost s ním, když zemdlen a unaven kráčí

krok za krokem ku předu. I já vám chci milení podati jeden takový příklad ze své vlastní zkušenosti. — Viděl jsem kráčet cestou, která vede přes veliké údolí, člověka, který oděn jsa šatem cestovním a ozbrojen hůlkou kráčel krok za krokem ku předu. Často pozdvihoval své strhané zraky vzhůru ke slunci, pozorujíc, jak ono vysoko stojí a jak mnoho cesty on ještě může vykonati nežli ono zajde. — A milení, cestující často upírá zrak svůj před sebe a hledá a přemýšlí, jak daleko jest ještě od cíle svého. Upírá zrak svůj na horu, kteráž před ním leží a často dere se mu z hrudi přání, aby mohl dřív než ono světlo zhasne na obloze vystoupiti na horu tuto. Touha býti na hoře sílí jej v jeho únavě, a on spěšným krokem pospíchá dál, neohlížeje se ani v levo ani v pravo. A když již noha jeho stanula na úpatí hory, tu vzdech radostný řine se mu z nitra jeho, neboť již blízko jest, kde myslí že jest jeho cíl. avšak nastojte, jaké jest jeho leknutí, jak veliké zmocnilo se jej zděšení, když tu před ním otvírá se řeka hluboká velmi, přes kterou most klenoucí byl zbořen. Úzkost zmocnila se jej a on zrakem truchlivým pohlíží v hloubi řeky, ba milení, nebyla to řeka obyčejná, byla to spíše propast, šklebící se propast hrůzu a úzkost vzbuzující a tu stojí na břehu onen cestující, se zrakem sklopeným a srdce mu buší při vzpomínce, že snad marně prošel cestou údolí a nedostane-li se na druhou stranu, marna marna by byla jeho únava a marné by byly jeho kroky. Když takto zarmoucen hledí do té tmavé a černé propasti, kladl hůl svou na zem, a jal ze sebe svlékati šat svůj kus po kuse a chce naplniti jimi hrozný jícen propasti, svléká ze sebe kabát a vrhnuv jej v díru dívá se, jak hluboko nalézá se dno, avšak leknutí jeho velikým bylo, když neviděl předmětu dopadnouti dna, ale slyšel neustále jen šum, který rozléhal se na stěnách propasti, svléká ze sebe druhý kus svého oděvu, vrhá jej za kusem prvním, svléká opět třetí, čtvrtý kus a opět a opět vrhá jej v bezednou propast, však nastojte, jak daleko oko jeho dohlédlo do této černé prohlubiny, nespatriło předmětu, na kterém by se mohla noha postaviti a překročiti na druhý břeh. Smutek veliký a hořkost naplnila jeho nitro, když uzřel sebe zbavena oděvu a nenalezši podpory, kterak by dostati se mohl tam na druhý břeh, po kterém tak velice toužil. Stojí takto zarmoucený a slza za slzou

roní se z oka jeho. Avšak co to? Najednou obličej jeho se vyjasnil a tvář jeho vzala na sebe výraz radosti, on uchopil hůl, kterouž byl dříve položil vedle sebe, uchopil ji do ruky, vyzdvihl nad hlavu a silným rozmachem ramen svých chystal se mohutným skokem přeskočiti onu propast, avšak milení, skok jeho, který s takou jistotou učinil byl tak mohutný, že místo na druhé straně neb na druhém břehu octnul se přímo na hoře, na kterouž již tak dlouho upíral zrak svůj, avšak milení, nenašel on na hoře této odpočinku, neboť ač oko jeho užřelo v dálce před sebou krásně se lesknoucí hrad uprostřed krásné zelené zahrady, ve kteréž on viděl ve chladném stínu rozkošných stinných stromů jemu dosud neznámých odpočívati sobě na zeleném pažitu mnoho znavených. On nenalezl sobě místa na hoře, na kteréž stál, kde by sobě odpočinouti mohl, neboť nebylo místa stinného nikde, a žár nesnesitelný, žár přímo trýznící jeho sílu, vedro nesnesitelné nutilo jej hledati místo jiné. Únava a touha po odpočinku volala jej, aby hledal místa stinného, kde by sobě odpočinouti mohl. On sbírá všechnu sílu a pospíchá k onomu místu, kde vidí blahý klid, pospíchá s radostí, kde vidí odpočívati mnohých znavených. Však nastojte, jaké bylo jeho podivení, když spatřil při vchodu do brány, kteráž uzavírala příchod i východ do zahrady. Na jedné straně mnoho půdy ještě ladem ležící, na kteréž pracovalo ještě množství dělníků, viděl, kterak jsou nástroje určené k práci pohotově, i uchopil se jednoho, sebral poslední své síly a pracoval rýčem ještě plnou hodinu, kypříc a upravujíc půdu, aby byla kyprá a upravena dřív, než přijde Pán anebo sadař zahrady té se semenem, kteréžby sázeti měl, neboť milení, cestující tento obával se, že kdyby snad přijda do zahrady, chtěl si odpočinouti, přišel by sadař a řekl snad jemu: Ukaž mi vstupné, kteréž jsi zaplatil při vchodu, anebo kde jest práce tvá, kterouž, nemaje dosti peněz zaplatiti, musíš vykonati dřív, než u nás odpočinouti můžeš. A pak milení, po celohodinné pilné práci šel a požíval stínu a vůně zahrady, odpočíval si, aby nabral síly do další práce, kterou mu přišedší sadař vyměřil, však milení, krásně bylo v zahradě této pracovati, o mnohem krásněji, nežli býti vyhnán a vystrčenu za bránu zahrady, protože milení, on pracoval svědomitě práci, kteráž mu byla svěřena v naději, že až vykvete

ovoce jeho práce, zavolá jej Pán do paláce svého a podrží co dvořenína pilného u sebe. Málo, přátelé, jest těch, kteří byste mohli s určitostí říci, co znamená toto podobenství. Chci vám přátelé říci, že jest to podobenství člověka každého. Milení přátelé, údolí, přes které ubírá se ten cestující jest země tato, na které tak mnoho a mnoho znavených poutníků se nalézá, a mnoho ještě těch, kteří bloudí touto rovinou, nevědouce, kterou cestou se ubírat, avšak přece po dlouhém bloudění obracejí se oči zbloudilého a znaveného poutníka na zemi k hoře, kteráž jest Pravda. Tak milení! Cestujícím jest člověk každý, který musí mnoho únavy přetrpěti když se dá cestou vedoucí k hoře, k hoře poznání sebe sama; Však milení! Až přijde člověk tak daleko ve svém životě, že již počíná noha jeho stoupati na vrch, to jest, začíná sebe poznávati, tu otvírá se mu ona propast bezedná, kterou musí on, chce-li sám sebe poznati — překročiti. Jest to, milení, hluboká propast vášní, které jsou v životě lidském. A tu skládá poutník znavený ze sebe šat, ve kterém cestoval, skládá ze sebe všechny rozkoše světa, které užíval jako šatu. Člověk skládá ze sebe všechnen žal a bolest, kterýž tak těsně byl přilehl na jeho tělo, jako nejspodnější první šat těla. A všechno vrhá do propasti, chce utlumiti vášně a chce zakryti jámu; chce uniknouti nebezpečí hříchu, aby mohl poznati sám sebe. Však milení, nastojte! Už nemá co ze sebe svléci, stojí na břehu obnažen a oko jeho marně hledá pevného místa, na kterémž by noha jeho se postaviti mohla. Neboť k zakrytí jámy nestačil ani vrchní šat, ani spodní. K utlumení vášní nepostačovaly ani radovánky světa, ani žal a bol, který svíral tělo. To všechno nestačilo, aby utlumil své vášně. Proto rozmyšlejice, roní slzy. Zkormoucen nad tím, že nemá více, čím by utlumil své vášně, lituje toho, že snad noha jeho sklouzne do propasti, že snad podlehne vůli jeho vlivům vášní. Bere do ruky hůlku, kterouž odložil, to jest písmo svaté, zdvihá jej vysoko nad hlavu svou, to jest připomíná sobě, kterak má statečně kráčet. Silným rozmachem paží svých hotoví se ke skoku, a jistým krokem chce se dostat na druhý břeh. Silný rozmach paží je pevné předsevzetí, a jistý krok je důvěra v Boha. A tak se silným předsevzetím a pevnou důvěrou v Boha podařilo se mu dostat se přes veškerou bouři vášní na druhou stranu.

Ale milení, nestanula noha jeho na břehu druhém, ale stanula na hoře. Člověk se silným předsevzetím a pevnou důvěrou v Boha překonal všechny vášně nitra svého, a silou lásky vznesl se do výše k Bohu a poznal sám sebe. Avšak milení! Nemohl člověk, který poznal již sám sebe, již zůstatí odpočívati; neboť tam, kde jest sebepoznání, přichází největší žár a nesnesitelné horko, kteté jsou vyslány od lidských jazyků a vůle lidské a kteréž hrozí usmrcením, to jest, poznanému hrozí upadnutí znovu do hřichu. Proto ani tento cestující nezůstal odpočívati na hoře, neboť viděl před sebou něco krásnějšího, něco lepšího, a protože sbírá síly své a pospichá v tom parnu dál k místu odpočinutí. Sbírá člověk poznalý všechny prostředky, aby mohl dojiti tímto ethérem zkaženým světového viru zdráv, to jest bez hřichu k bráně zahrady, která se v ústech vašich jmenuje hrobem. — Avšak podivení zmocní se jej, když překročí bránu zahrady — když přijde smrtí do říše záhrobní, tu diví se, že i tam jsou pracující a on je neviděl, on viděl jen odpočívajících — to jest, že neznal úkolu svého při svém sebepoznání, kterýž musí vykonati. Bojí se, aby snad sadař neptal se jej po vstupném anebo jej neposlal ven, chápe se nástroje, kterýchž tu je mnoho prázdných, a připravuje půdu pro semeno, kteréž jest sadařem rozséváno. On řadí se mezi pracovníky, protože ví, že ve svém životě nevydělal si toho blahého odpočinku, neospravedlnil se zadost za své viny spáchané, protože chce nahraditi prací to, co nezaplatil — neboť nemá dosti cnosti, které by mu zajistily místo spokojené v zahradě. Nástroje to jsou lidé — kteří jsou ještě živi na zemi, a kteří pracují s nimi jsou ti, kteří přišli do záhrobí neočistivše se s dostatek i musí pracovati na zemi s lidmi. Musí je přiváděti na dobrou dráhu — musí připravovati srdce lidská vnukáním dobrých myšlének; aby to símě, kteréž přišel sázeti sadař (to jest vůle Boží, kterou zvěstoval Ježíš Kristus) ujímalo se v srdci lidském a neslo ovoce dobrých činů, to jest vykonávati vůli Boží. Toť, milení, úkol ducha v záhrobí, který došel svého sebepoznání na zemi, ale nepřipravil ještě srdce svých bratří, aby mohli slovo Boží přijmouti. Protož přicházejí opět pracovati s těmi — kteří jsou mu svěřeni a vede je k Bohu. Avšak práce tato jej neobtěžuje, neboť on ví, že až vykoná tolik, kolik je zapotřebi k zaplacení vstupného, bude i on

odpočívati (to jest bude osvobozen). Těžkostí země této učiněn jsa schopným obývati světy lepší. Hodina práce znamená jemu vykázanou určitou práci. Až obrátí k Bohu těch, kteří byli jemu svěřeni a kterých bylo úkolem jeho obrátiti, pak zavolá jej Pán zářícího zámku k sobě ze zahrady a učiní jej jako dvořenína svého — což jest mu odměnou za jeho práci. Zámek v této zahradě, milení, jest poznání mnohých blažeností za hrobem. Povolání do zámku ze zahrady jest povolání ze záhrobí opět do žití šťastného, blaženějšího na světech čistých. Pánem zámku tohoto jest onen veliký a svatý Bůh, před kterýmž se všechno koří a kterému všechno zpívá, svatý, svatý, silný a nesmrtelný věčný Bože náš. Amen. — Poučení toto jest vám podáno od ducha, který svůj vlastní život pověděl vám který mezi vámi trpěl a počoval vás a chce se také státi blaženějším.

* * *

LII.

Hospodář vyšel na pole, by zrní zaséval. I zasel zrní dobré a všady stejně rozhodil, však poloha tohoto pole nestejná byla. S jedné strany sklánělo se k břehu řeky, uprostřed vysazeno bylo paprskům jasného slunce, s druhé pak strany obklíčeno tvrdými skalami. Když pak zrní zaseto bylo, tu zavolal hospodář syny své a poručil jim, by zvolili sobě podíly, na kterých by pracovali a z nichž úrodu vyvésti měli. Když po čase opět přišel, by shledal práci synů svých, tu divno bylo, že úrodu různá byla na poli tom. Na straně, která k řece klonila se, kde dosti vláhy bylo i uprostřed kde slunce jasně svítilo, nebylo úrody žádné, jen tam kde skály pole obklíčovaly, osení mile zkvetlo a úroda hojnou slibovalo. Přec dříve všichni dychtivě hnali se tam, kde pole svlažováno i tam, kde slunce svítilo, proč tedy nevyvedli na polích svých žádnou úrodu? Ti, kteří zvolili sobě podíly u břehu řeky, spoléhali na to, že pole svlažené nemusí vzděláno býti, i nepracovali, nepostavili hráze a přišel příval s bouří, který odnesl i osení i půdu úrodnou. Na podílech těch, kde slunce, a které též lákavými se zdály, tam opět ti, kteří zvolili je, ti též nepracovali, oni ve sinu ulehli a slunce, které vždy více pálilo, spá-

lilo úrodu pole toho. Však ti, kteří zvolili podíly své mezi skalami, viděli, že nutno jest, by pracovali a proto počali obdělávati pole svá, dbali o to, by ani jediné zrno na skále ležeti nezůstalo a právě ty skály, které dříve od sebe je odpuzovaly, nyní ku prospěchu jim byly, neb chránily osení mladé před bouřnými větry a pracovníky před zvěří dravou, která za nimi obývala. A tak stalo se, že oni, jimž nikdo nezáviděl, ano z kterých druhů posměch si tropili, že oni vyvedli úrodu hojnou a pochvaly hospodáře sobě zasloužili. — Hospodář Ježíš Kristus zasévá učení své do půdy světa a nechává voliti pracovníky své, který podíl jim milejší. A tu stane se, že všichni hrnou se na podíly, které svlažovány jsou proudem světa — oni by rádi sloužili Bohu, nechťi však vzdáliti se od světa, tu pak dravý proud odnáší osení i půdu a jim — zůstane poušť. Kterí na slunci podíly obdrželi, ti spoléhají že slunce milosti Boží bez jejich přičinění úrodu vyvede, však marno, i zde půda vyprahlá nedá úrody žádné. Však tam, kde jiní z bázně podíly sobě nevzali, při práci bedlivé a opatrnosti, by na zmar nepřišlo učení dobré, vzešla úroda, neb skály tvrdé záštitou byly pracovníkům a slunce milosti boží paprsky svými zahřívalo osení, oni pak dosti chleba měli pro duše své. A proto neželte i vy, že zvolili jste půdu tvrdou ku práci své, ona od světa obloučena tvrdými skalami, které chrání vás, by vášně a choutky světa neměly k vám přístupu. — Osení vzešlé z učení Pána vašeho dobře dařiti se bude, jen pracujte a neumdlévejte, přičižte se a tužte síly své, Bůh pak vám požehná!

* * *

LIII.

Hleďte, jak krásný obraz spatřujete, tu stojí strom silný, košatý, na něm plno květů vonných i sladkých. Z dál i z blízka přilétají všelky pilné a ssají z květů těch šťavu medovou. Pak vracejí se do svých úlů a odnášejí, co sobě nasbíraly. I motýlové přilétají, i oni sytí se šťavou a medem, však neodnášejí sobě ničeho; oni v nestálosti své obletují voné květy, však činí to pouze pro chvíli, pro ukojení okamžité, ne pro to, by shromáždili sobě zásoby. — Povězte, kdo jest strom, co účelky a co mo-

týlové? — Strom silný zajisté jest Ježíš Kristus, který učení své i blaho plynoucí z něho, poskytuje každé duši, jež přichází, by z květů jeho se nasýtila; On též útěchu rozdává duším chorým, tak jako vonný květ lípy léku poskytuje tělu nemocnému. Včely pilné jsou ti, kteří dychtivě baží po učení tom čistém, shromáždí a ukládají do srdci svých a tak užitku velkého získají. Motýlové však nestálí jsou oni, kteří sice rádi slyší, však nechápou, že též plniti mají, co přikázáno jim; oni nemají užitku z vonných květů, odlétají a brzy opět prázdní jsou jak dříve. — Tak i vy podobní buďte včelkám, které čerpají poučení i útěchu z čistého, sladkého učení Kristova a zachovávají je, ne však motýlům nestálým, kteří okamžikem zapomínají, co podáno jim bylo k plnění. On pak poskytne i lék duším nemocným a ony uzdraveny budou. Bůh buď s vámi!

* * *

LIV.

Když počínají pučeti stromy, tu každý poznává, že přiblížilo se jaro. Strom dosud holý bezlistý, však v útrohách jeho počíná život nový, míza působí na pupeny, tyto otvírají se v listy a brzy stojí zde strom oděn rouchem novým. — Přichází zahradník a přináší vruby a štěpy ze stromů ušlechtilých, by vštípil je stromu planému, aby i tento dobré ovoce nésti mohl. Když počíná člověk, který až dosud jen pro svět žil, poznávati, že mohl by žiti život lepší, tu obnovuje se duch jeho, ta míza, ta síla tvořící, která obývá v těle hmotném, tu počíná život nový, a jako strom odívá se v roucho nové, tak i duch zatouží po rouše čistém a odhazuje vše, co k světu jej poutalo. Přichází Ježíš Kristus a přináší učení své čisté, by vštípil je v duši, toužící po životě lepším. Jako strom planý, tak i člověk, který sebe nepoznává, zaujímá místo své ve světě, však skutky jeho — ovoce plané, nechutné — a nikdo nezatouží po něm, člověk takový neprospěje životem svým ani sobě ani jinému. Přichází a strom, který chce zušlechtěn býti, skloní pokorné vršek svůj, by vštípeny mu mohly býti vruby ušlechtilé. Často bývá strom přirovnán k člověku a zajisté mnoho podobnosti jest mezi životem stromu a životem člověka.

— I vy, přátelé drazí, skloňte se před Pánem svým, který přichází, by učení své čisté přenesl na planý život váš, skloňte pokorně duše své, když On posílá vám poučení skrze duše ušlechtilé, by vzděláván byl duch váš, by pokračovati jste mohli na dráze zvolené, kde duše vaše brzy ozdobi se rouchem novým, tak jako z jara odívá se strom listím mladým. Hle přátelé, i vám nastává jaro, jaro duše, neb poznání, kterého jste nabyli, působí v nitru vašem jako míza ve stromu; ono obnovuje ducha vašeho mocnou silou, nuž přijměte ty vruby ušlechtilé, které Pán posílá skrze služebníky své. Vroucně jemu poděkujte, že dal vám dočkat se jara, v němž žítí bude duše život nový. Jaro, obnovení, vzkříšení i počátek práce duševní jest a v práci té žehnej i pomáhej vám Bůh!

* * *

LV.

Zahradník vsadil strom do půdy úrodné i vštípil jemu mízu dobrou; strom pak mohutněl, listí jeho poskytovalo stín unavenému chodci, větve jeho poskytl bezpečný útulek ptactvu, které v nich bezpečně budovalo hnízda svá a konečně i ovocem svým poskytl občerstvení a užitku; když pak všechno ze sebe vydal, a když vítr podzimní poslední jeho listy rozvál, tu stojí zde holý a čeká — čeká na štěpaře, který vsadil jej. A když štěpař přijde, co může jemu poskytnouti strom úplně holý, zbavený všeho, co zdobilo jej. Co požádá štěpař od stromu, který sám do půdy úrodné vsadil? — Větve jeho, to dřevo tvrdé, ty nehodí se leda na rakev pro tělo lidské; však vězte, že štěpař ten nesmrtelný jest, on přišel, by požádal to, co vštípil stromu, by požádal mízu jeho. — Vězte, přátelé drazí, že stromem tím člověk jest, jej vsadil Bůh v půdu světa, v něj vštípil mízu dobrou, to duši nesmrtelnou. A člověk žije jak ten strom, tělo jeho mohutní, stín, který poskytuje, toť mysl příznivá, která i jinému popřává osvěžení; ptáci, kteří bezpečně budují hnízda ve větvích jeho, toť dítky jsou, pokolení nové a ovoce, to skutky jeho, buď dobré, neb špatné. A když člověk žil celý věk a vše, co měl, dal světu, hle, tu přichází ten, který vsadil jej, štěpař nesmrtelný, on přichází, by po-

žádal duši jeho. A v jakém stavu nalézá se duše, která poslána byla, by zdokonalila se ve světě tom. Člověk žije a vydává ze sebe vše pro svět, pro sebe, pro pokolení nové, však co činí pro duši svou? Zda nenalezne ji tvůrce v tomtéž stavu, ve kterém poslal ji na tento svět? A vězte, že duše, která nezdokonalila se, ta jakoby nežila. — O, neříkejte, že pouští je tento svět, v něm dosti půdy úrodné pro zdokonalení duše. Hleďte, již vane vítr podzimní, a brzy rozvěje poslední svadlé listy ze stromu života vašeho, a proto dbejte, by jste odevzdali duši svoji zušlechtěnou, zdokonalenou, až přijde štěpař nesmrtelný a požádá ji od vás. — Bůh vám pomoz!

* * *

LVI.

Vidím velké přístavní město, v něm mnoho lodí, některé pevně zakotvené, jiné chystají se odplouti; dvě lodi právě opouštějí přístav, obě jsou pevně stavěny, mužstvo má dobré, zásob i vody pitné dostatek. Velitelé obou lodí jsou muži zkušení, kteří nekonají cestu do krajin zámořských poprvé. Na první lodi velitelem je muž vlídný, který mužstvu i sobě rád dopřeje odpočinku a zábavy; na druhé lodi velitel muž přísný, který bedlivě zkoumá každé obmeškání a dbá na to, by práce v čas vykonána byla. — Která z těchto lodí vrátí se zpět do přístavu s nákladem drahocenným a která zhyne v moři širém? — První loď pluje rychle, příznivým větrem unášena a dobře zachovává směr svůj, již skoro blíží se k cíli, když náhle dostane se na mělčinu mořskou. Velitel ani mužstvo nemrzí se na to, že nějakou dobu oddechnou sobě od práce namáhavé, i oddávají se odpočinku a zábavě; však vítr příznivý nenastává, loď stojí nepohnutě na vlnách, zásoby ubývají, voda pitná zkazí se, tu mužstvo nespokojené vrhá se na velitele a uvrhne jej do moře: pak prosto vši kázně, vraždí druh druhá a když konečně nastane vítr příznivý, tu není více mužstva ani velitele, zhynuli všichni a loď nesena do moře, rozbije se o nejbližší skalisko. — Druhá loď pluje zvolna, však přesně dle směru k cíli a již zdáli vidí cíl svůj, tu umíní si velitel, že podívá se na ostrov, který z moře vyčnívá a kde ještě nikdy nebyl, neb ví, že dosti času má a že jistě cíle dojde. Přistála loď

u ostrova pustého, vystoupil velitel i mužstvo a prohlíží si ostrov ten, na kterém vlastně nic k spaření není; v tom však vítr se obrátil, vane od severu mrazivý dech a když všichni vrátili se na loď, tu vidí, že nemožno hnouti se v před, neb zamrzla loď, i nutno čekati, až vítr příznivý roztaje ledy; však nedostavil se vítr vlažný, zásoby ztráveny, voda pitná zamrzla a mužstvo i s velitelem hyne v zimě mrazivé. — Toť obraz dvou duší, z nichž jedna hyne nečinností, druhá nevěrou, žádná nevrátila se zpět do přístavu s nákladem drahocenným. — Bratři drazí! Velkým nepřítelem duše lidské jest nečinnost, neb duše, která nepracuje, musí zaniknouti v bahně světa, tak jako loď na mělčině; však větším ještě nepřítelem nevěra jest, neb zasažena mrazivým dechem nevěry, duše zahynouti musí. — Blaze duši, která na sklonku života pozemského zvolati může: Dobrý boj jsem bojovala, viru jsem zachovala. — S Bohem buďte, pracujte, neb doba příznivá ku práci duševní jest; nepromeškejte vítr příznivý, by nezahynuly lodičky vaše, ale aby s nákladem drahocenným v čas vrátily se k Pánu.

* * *

LVII.

Hledte, kterak různými cestami putují bratři k cíli svému všichni musí se vrátiti tam, odkud vyšli, však vizte, jak rozličně počínají sobě na pouti té. Tu kráčí spolu dva poutníci, jeden z nich stále se zastavuje, nespěchá, by vrátil se do domova svého, stále hledá, stále shromažďuje a již obtížen břemenem velikým, přec neustává střídati sobě věcí rozličných, však zbytečných a neprospěšných. Druhý pak pocítuje mocnou touhu, by spatřil dům otcovský, však kráčí lehce cestou svou, neb odhodil dávno již vše, co tížilo jej a sbírá po cestě pouze rosu nebes, která jej svlažuje a sílí na pouti jeho. A ještě něco nalezl na cestě své, hle, zlatý klíč, který otvírá bránu domu otcovského. S těmito poklady blažen ubírá se po drsné, pusté cestě a věrte, že brzy došel cíle svého, neb rosa nebes sílila jej a klíč otevřel mu úzkou bránu, která vede k Otci. — Tu bratr jeho, obtížen břemenem, které sám na sebe vložil, dlouho otálel, až konečně za soumraku přišel k domu otce svého, břímě však překáželo mu, že nemohl

vejítí úzkou branou, on pak nevěděl, že odhoditi je musí a dále, až do úpadu s ním se trmácel. Brána pak zavřena zůstala, neb neměl on klíče a smutně zíral v temnou dál, a marně namáhal se hlavou svou proraziti onu zeď, která dělila jej od domu otcovského. — Hle, bratři moji, toť obraz dvou duší, z nichž jedna shromažďujíc poklady hmotné, uvaluje na sebe břímě, kterého nezbaví se ani v žití záhrobním; kdežto druhá, pamětliva jsouc božského původu svého, odhazuje od sebe vše hmotné a posilněna rosou nebes, čistým učením Pána našeho, najde zlatý klíč poznání, který otvírá bránu domu otcovského. — Vizte, drazí, kterak král jeden vystrojil slavnost synu svému; i poslal sluhý své, by se-zvali přátele jeho a tu první z nich vzkázal jemu: Ves jsem koupil, nemohu přijíti; druhý pak: Spřežení volů jsem koupil; a třetí: Ženu jsem pojal. Ti všichni nepřišli, a král poslal pak služebníky své, by přivedli ty, které na silnici a okolo plotu našli, by hodovali se synem královským. Vizte, i k vám poslal Pán sluhý své a mezi vámi mnozí jsou, kteří pro hmotný zisk, jiní, kteří pro hmotnou práci a opět jiní, kteří pro rozkož světa nemají času, by poslechli slova naše a připravili se ku slavnosti veliké, kterou Pán uchystal těm, kteří plní zákon jeho. Když pak oni slyšeti nebudou, tu ovšem přivedeme ty, kteří na silnici světa a okolo plotu stojí, kteří nemajíce ani poznání ani darů božských, přec slyšeti budou hlas Pána, zvoucího je do domu svého. — O, hleďte, drazí, by jste nebyli mezi těmi, kteří obtěžují duši svou břemenem starosti, práce a zisku hmotného, neb oni nevejdou v dům otcovský; snažte se, by jste svlaženi rosou nebes našli zlatý klíč a tak právo sobě získati, by jste hodovati mohli se Synem krále Nejvyššího.

* * *

LVIII.

Otec dobrotivý rozdělil práci mezi dítky své; i pracovaly na polích a vinicích, mnohé z nich pak i v příbytcích svých a nebylo ni jediného dítky, jemuž by nebyl přidělen úkol a všechny měly hotovou práci odevzdati otcí. Tu v příbytku útulném dli přadlena, již uloženo bylo, by z množství přediva upředla pásma,

která pak co práci hotovou odvésti měla. Však hleďte, jaká to práce — vlákna zmotána, přetrhána, přervána a pohozena v příbytku tom; tu povaluje se předivo mezi prací hotovou a tak hrozná spousta tu, že přadlena sama vyznati se nemůže, že zoufá a umdlévá nad úkolem svým. V nesznázi své prosí přátele své o pomoc a tito přicházejí, však nejsou s to, by rozmotali vlákna, by upravili předivo a poradili přadleně, kterak by úkol svůj provedla. Tu přichází za bouřného večera poutník do příbytku toho, však věřte, že nemožno mu vejíti pro spoustu a nepořádek, který tu panuje. A v soumraku šerém sedí přadlena a pláče nad nezdařeným dílem svým. Tu promluví poutník: „Hleď, sestro milá, proč trávíš čas svůj planým nářkem, chop se raději práce, já pak pomohu ti, by's práci svou zdárně ukončiti mohla. — I rozžal světlo a počal rozmotávati vlákna, navazoval co přetrháno, urovnal co přehozeno a po dosti dlouhé době práce ukončena a přadlena mohla odejíti a odevzdati úkol svůj do rukou, z nichž jej byla přijala. — Přadlenou ovšem duše jest, již dán úkol, by pracovala myšlénkami svými a zároveň tím se zdokonalila; však stává se, že předivo myšlének často zmotáno, přetrháno bývá a duše nevědouc sobě rady, volá přátele své ze světa, tito pak místo co by poradili, ještě více vlákna křehká zamotávají a přehazují, a duše, místo co by k cíli špěla, padá zpět do temnoty. — Přichází duše Bohem poslaná, přináší s sebou světlo poznání a pomáhá duši zoufalé, by úkol svůj vykonala a odevzdala do rukou Božích. Jak mnoho trpělivosti a shovívavosti třeba jest, by všechna vlákna opět srovnána byla, jež svět se svou marnivostí, nevědomostí a zatemnělostí zmotál a přerval — nemůžeť duše odevzdati pásma myšlének svých, pokud nevyčistila je ode všech těch zamoťků; pokud nejsou urovnány v pásma čisté, jež duši spojuje s Bohem, Otcem jejím. — Duše Bohem poslaná pomáhá a neustává, pokud úkol není dokonán, neb pocituje litost nad duši, která v temnotách pláče nad nezdařeným dílem svým. — Bůh Vám pomáhej!

LIX.

Hospodář bedlivý poslal služebníky své, by zorali pole a připravili je ku setí. I přišli pracovníci pilní, zkypřili půdu a hluboké brázdy v ní vryli. Pak odešli, neb nepřišel ještě čas, by símě do půdy vloženo bylo. I vyšel hospodář na pole, by uzřel práci služebníků svých. Procházel brázdami a hle, tu cosi tvrdého zastavilo kroky jeho; on stane a vidí tu kámen, který v brázdě leží. Zasmušila se vlídná jeho tvář, zamyslí se a po chvíli odchází s povzdechem. Ubírá se dále a opět v brázdě jiné zastaví se, tu hrouda v cestě leží, však sotva že noha jeho dotkne se hlíny té, tu vznese se z ní ptáče malé, které vždy výše se vznáší s písni jásavou; tu křídélkama třepotá a vždy dál a dále uniká jeho zraku, až konečně viděti je nelze, jen jeho píseň stále ještě zaznívá vysoko v oblacích. A hospodář s vlídným úsměvem sleduje malého pěvce a zrak jeho provází jej do výše, pokud jen postřehnouti jej může. Pak odchází s úsměvem na vlídné, laskavé tváři své. — U nyní povězte, kdo hospodář, kdo služebníci, co kámen a co ptáče, které písni svou pozdravilo hospodáře? Hospodář ovšem jest Bůh, jest to však také Ježíš Kristus, který poručil nám, služebníkům svým, by připravili jsme půdu tohoto světa, do níž On zasívati chce zrní dobré, to učení své čisté. — Kámen, který v cestu se staví, toť duše, která lpí na marnosti světa tak jako kámen tvrdý na hlíně země; duše, k níž nepronikne slovo Jeho, ba která ještě překáží tomu, by vedle ní ujalo se símě dobré. Ptáče pak, které vzneslo se z hroudy země až k oblačným výšinám, toť duše, která nelpí více tak těsně na hroudě těla svého, která dovede se povznést nad hlínu světa, duše, která pozdravuje písni nadšenou příchod jara, příchod hospodáře, který sám bude rozsévati símě dobré. A proto zasmušila se tvář jeho, když uzřel, že musí odstraniti kámen, tu duši tvrdou, nepoznanou, která v nevědomosti zatvrzele žije, ku které nepronikne slovo spásné, duši, která těsně sloučena, ano ztročena hmotou těla. O hleďte drazí, by duše vaše zatoužila výše, by dovedla se povznést nad hroudu země, by dovedla zapěti jásavou píseň, slavící příchod jara i počátek práce a duši tu sledovati bude vlídný zrak hospodáře s úsměvem spokojeným, on chváliti

bude sílu křídel její a úsměv na tváři jeho odměnou bude duši té. Však kámen tvrdý vždy kamenem jen zůstane, a nezbyde, než odstraniti jej, by nepřekážel semeni dobrému. — Hle, pole zoráno, půda zkypřena — jen pracovati, pracovati musíme, pomáhati věrným služebníkům hospodáře dobrého a v práci té pomáhej vám Bůh sám!

* * *

LX.

Vidím dvě světla, k nimž vedou cesty různé a po cestách těch spěchají bratři, z nichž každý volá: Já ku světlu chci, já toužím po světle! Jedno z těchto světél skví se září oslňující a k tomuto spěchají všichni, však čím více se přibližují, tím silněji oslepeny jsou zraky jejich a oni zemdleni klesají jako mušky, které s křídlyma popálenýma zmírají u světla, které k sobě je přivábilo. Druhé světlo plane září lahodnou, mírnou, a kdo k němu se blíží, nebývá oslepen, však otevrou se oči jeho a on zírá do záře té, oblažující, oživující. Na cestách, vedoucích ku světlu, zaznívají hlasy tajemné, které neustále volají: Zachraň duši svou! Když však spěchá duše ku světlu, které oslepuje, tu znenáhla umlkají hlasy tyto, vždy slaběji se ozývají, až konečně zanikají docela. Však na cestě ku světlu oživujícímu stále slyšet jest hlasy varovné: Zachraň duši svou! Povězte, co znamenají ta světla a hlasy stále znějící? Světlo první, oslňující klamným leskem jest svět, který vábí duši k sobě a když přiblížila se k němu a zemdlená klesá, tu neslyší pro hluk světa hlasy volající: Zachraň duši svou! Druhé světlo, zářící leskem mírným, avšak věčným, jest Bůh a na cestách k Němu zaznívají stále hlasy bratří zahrobních, kteří starostlivi jsou o spásu duše každé. — Blaze těm, kteří nezboudí z cesty pravé, jež vede ku světlu věčnému, oni slyší hlasy varovné a dojdou tam, kde spočinou v záři jeho, blaze těm, kteří nedali se zlákatí leskem světa, jenž přivádí duši na pokraj hrobu, kam nedoléhají více hlasy přátel, pečujících o záchranu její. Bůh buď s vámi!

Články vědecké.

I.

Na počátku bylo slovo a slovo byla u Boha a Bůh byl slovo! Když lidstvo tonulo v nepravostech a úpělo v otroctví hříchu, tu slitoval se Bůh a myšlénka vznikla u Něho, že lidstvu potřebí jest Vykupitele; myšlénka stala se slovem, když ústy proroků zaslíben ten, který přijíti má a slovo tělem učiněné přebývalo mezi námi co Spasitel světa. — Jak Bůh tak i svět jest tvůrcem myšlénky a duše přijímá myšlénku buď od Boha, nebo od světa. Přijme-li duše myšlénku od Boha a tato stane se slovem a promění se ve skutek, pak ale opět vrací se zpět k Bohu, a hle, toť plnění zákona Božího. A zákon ten sladký jest, však zároveň hrozný; sladký pro ty, kteří plní jej, hrozný těm, kteří jím pohrdají. — Bůh spravedlivý jest, však hněvu nezná, On ustanovil přikázání svá ku blahu člověka, a ten, kdo neplní je, sám sebe trestá. — Hleďte drazí! Myšlénka, která ze světá povstala, i ona stane se slovem, i ona ve skutek se promění. — Onen zbloudilý učenník Kristův, který za bídný peníz zradil Pána, pojal myšlénku ze světa, on toužil po penízi bídném a zároveň chtěl zvědět, zda Kristus tak mocný jest, by osvobodil se z rukou nepřátel; a myšlénka stala se slovem, když pozdravil Pána: „Zdráv buď, mistře!“, ona stala se skutkem, když vydal jej v ruce farizejů a zákonníku. — Myšlénka ze světa opět do světa se navrátí, a rcete, zda kdy co dobrého ze světa povstalo? — Hle, myšlénka u Boha vznikla jako holubice bílá, tiše krouží kolem duše tvé; myšlénka ze světa toť pták černý, dravý, který neustále obletuje

tebe. O pozorujte každý záchvěv duše své a dobře rozeznávejte, jest-li myšlénka od Boha přichází, pak ale neodpuzujte ji, neb holubice nerada vrací se v místa, odkud jednou zaplašena byla. Přijde-li myšlénka ze světa, tož vězte, že tento dravý pták nezůstane sám, on přivádí za sebou hejno dravců sobě podobných; jestliže přijmete jej do srdce svého, tito pak usídlí se v útrobách vašich a zničí vše, co dobrého ve vás jest. A proto dbejte vždy, by všechny myšlénky vaše jen od Boha byly a všechny jiné, ze světa vzniklé, od sebe zapuďte; pak plniti budete zákon Boží a spravedlivý Bůh vás odmění svou blažeností.

* * *

II.

Přišla jsem, bych objasnila vám původ duše lidské, bych zodpověděla vám otázky, těžké pro rozum lidský, které vysvětliti může jen bytost, která více poznala, než člověk. — Bůh, stvořitel všech světů, jest též tvůrcem duše lidské a jako mistr dokonalý vytvoří pouze dílo dokonalé, tak učinil i Bůh duši dokonalou a vložil v ní část Božství svého; dal jí však též svobodnou vůli, by voliti mohla buď dobro neb zlo. I stalo se, že mnohé duše nastoupily cestu zla, ony zapřely Božství, poklesly hluboko a tím samy sebe odsoudily, že nemohly více prodlévat mezi bytostmi čistými a musily se zroditi na světy jiné, na světy nižší; neb duše nižšího smýšlení, nižších pudů, nemajíce nic společného s dušemi k Bohu povznesenými, samy sebe vylučují ze světů vyšších. Země vaše, ač místem smutným, plným nepokojů a hrůzy, není přec ještě světem nejnižším, neb v ohromném vesmíru nalézá se statisíce světů, obydlených bytostmi nižšími, než člověk jest. Duše pak, zrozená na světy nejnižší, postupně musí se zdokonalovati až do té míry, kdy zatouží po světech vyšších, až do onoho stupně, kdy dovoleno jest jí, by zrodila se v těle lidském a v něm opět zdokonalila se pro světy vyšší. A věřte, že hrůzou a odporem naplnily by vás zjevy bytostí, obývajících světy nižší, neb ony nemají podoby ni člověka, ni zvířete, jen hrůzu a zděšení vzbuzují u těch, kteří poznali je. — Příroda, to velké dílo Boha Stvořitele, živí a tvoří na pokyn Pána svého stvoření veškeré.

Však jako člověk bez duše života nemá, tak ona mrtva byla by bez Boha, neb On sám jest duší přírody; a tak jako příroda vydává zákony pro tvorstvo, tak opět ona poslušna jest zákonů Božích. Vše, co příroda vytvořila, jest dílem Božím, velkolepým a vznešeným; duše lidská však jest nejvelebnějším dílem Mistra velikého. — Duše pokleslé, neb jak jinak se nazývají padlí andělé, samy sobě vyvolily za obydlí světy nízké, neb tužby jejich i smýšlení nedaly jim dlíti mezi bytostmi čistými a tak dlouho přebývati musí na oněch světech, až ozve se v nich touha po sférách, čistými duchy obydlených. Toť zákon odplaty, jehož tvůrcem sama duše jest. Známa jest touha vaše po poučení, které tímto dáno vám, však pamatujte, že povinností přední jest zdokonalení duše vaší. A proto děkujte Tvůrci duše své, že popřál vám dlíti v těle lidském, z něhož dále postupovati můžete do světů vyšších. A pocit vděčnosti ku Stvořiteli a lásky ku tvorstvu naplňuj duši vaši stále, neb Jemu náleží čest a chvála po všechny věky.

* * *

III.

Když přeplavil se Ježíš do krajiny Gazdarenské, tu setkal se s člověkem, kterého trápil zlý duch. Ten pak, uzřev Ježíše, padl jemu k nohám a volal: „Co jest Tobě po mně, Ježíši, Boží Synu?“ On však přikázal mu, by odešel z těla toho, i tázal se jej: „Jak se jmenuješ?“ a on pravil: „Množství“, neb mnoho bylo duchů nečistých, kteří sídlili v něm. I přikázal jim Ježíš, by jej opustili. Na hoře pak páslo se stádo vepřů, i prosili Jej, by dovolil jim vejíti do nich. I vešli do nich a stádo hnalo se s vrchu do jezera, kde utonulo. — Toť jsou slova z evanglia sv. Lukáše, kapitola VIII., od verše 26.—33. Vy, kteří shromažďujete se, byste přijímali poučení od bratří záhrobních, abyste vešli ve styk se světem neviditelným, dobře rozjímajte slova ta. Neb mocný zajisté jest svět neviditelný a mocná zajisté jest též myšlénka. Neb vznikne-li u některého z vás myšlénka ať dobrá neb zlá, tož věrte, když přijmete myšlénku tu za svou, že v tom okamžení zrodí se z myšlénky té bytost buď dobrá, nebo zlá. A bytost jedna přivábí za sebou bytostí více a tak pojednou obklopeni jsme množstvím

bytostí. — Množství duchů nečistých sídlilo v člověku onom, kterého Ježíš uzdravil. On však kázal jim vejiti do stáda. — Stádo znamená ty, kteří žijí pro svět hmotný, nestarajíce se o duši svou; ty nechť přijmou bytosti takové, oni stojí na vrchu pýchy své a jezero, v němž utonuli, toť bahno světa, do kterého oni slepě se vrhají, neznajíce cílů vyšších. — Cokoliv pak ve shromážděních svých počínáte, vše konejte ve jménu Ježíše Krista. Před tímto svatým jménem sklánějí se kolena bytostí nadzemských, pozemských i podzemských; neb On zajisté králem jest duší všech, vědomých i nevědomých. — A tak-li pracovati budete, požehnána jistě bude práce Vaše; neb pojmete-li myšlénku dobrou i zbožnou, pak jen dobré bytosti k sobě přivábíte a oni v práci vaši pomahati vám budou. Bůh Vám žehnej!

* * *

IV.

Tajemství podivné, hluboké, přesvaté, tajemství Božské Trojice; kdo vysvětlí je? Mnoho velkých i učených pokusilo se o to, avšak nebylo jim dáno, vám pak, kteří chudí duchem jste, vysvětleno bude, neb pravil Pán: „Blahoslavení chudí duchem, neb jejich jest království nebeské!“ Bůh jeden, věčný, nezměnitelný! Jako slunce vysílá paprsky své na rozličné strany, tak i síly Božské a působení jejich rozličné jest. — Bůh jeden; On stvořitel, On vykupitel, On utěšitel jest! Bůh jeden a dokonalý jest a dokonalost žádná od duše každé, která Jemu zasvětila se. Nestačí, jestliže jeden z vás řekne: „nejsem zlý“ a druhý opět: „vždyť dosti dobrý jsem“; tu není cesty prostřední, k dokonalosti vede cesta pouze jedna, neb jeden jest Bůh! Cesta k dokonalosti počíná v bahně světa a vzhůru do říše nadhvězdne se pne. Není to cesta na skálu příkrou, která namahává, však krátká, vede k cíli. Dokonalost ovšem sídlí na výši, avšak cesta k ní jest dlouhá, neb vine se kolikráte okolo vrchu a sedm bran musí otevřítí duše, než spatří cíl svůj — Boha samého. První stupeň, který vede k cestě té, jest poznání; na stupni tom stojí duše a před ní brána tvrdá, dubová, která nesnadno se otvírá, nesnadno otvírá se srdce lidské k poznání sebe samého. Když konečně

otevře se těžká ta brána, tu vidí duše dvě cesty a zajisté že zvolí sobě cestu dobra a ubírá se dále, na stupeň druhý, ku bráně železné, toť práce. Však ne práce ta, kterou konáš, by si's udržel tělo své, práce, která Bohu milá, Bohem posvěcená, práce duševní, a blízko stupně toho stupeň třetí — modlitba a před ní brána kamenná, neb modlitba obměkčuje srdce kamenné a vede ssebou po cestě k Bohu; a blízko jsou tyto stupně u sebe, to proto, by práce tvá byla modlitbou a modlitba tvá prací. — Stupeň čtvrtý jest utrpení, však ne každé utrpení vede k cíli: utrpení, které sami zvolili jsme sobě co pokutu neb co zkoušku síly své jen tenkrát prospívá, když trpělivě a oddaně je snášíme. Utrpení však, když trpíme s každým a pro každého, toť pravé utrpení, které otvírá bránu zlatou, neb zlato v ohni a duše v utrpení se zkouší. Stupeň pátý je cnost, konání dobra jen proto, že Bůh dobrý jest a i my dobrými býti chceme, bychom Jemu se zalíbili. Tato brána jest stříbrem kovaná, neb září cnost leskem skvělejším nad stříbro. Duše, která na své pouti pozemské dosáhla stupně toho, snadno dojde stupně šestého, ku bráně křišťálové — toť očistění; pro duši takovou jest smrt očistěním, neb vše pozemské zanechá a spěje dále ke stupni poslednímu — k dokonalosti. Však duše, která nekráčela cestou dobra, ta buď zrozením neb teprv v životě záhrobním musí sobě získati, co promeškala na pouti pozemské. A došla duše na stupeň sedmý a stojí před branou dýmavou; tu snadno otevře se brána a slyší zpěv tichý, velebný a hudbu bytostí nadpozemských a stane duše ve zbožném úžasu a uzří tvář Boha svého a zvolá: „Hle, Pán můj a Bůh můj! Chvalte všichni Hospodina, neb milosrddnství Jeho nemá konce!“ — Toto vše dáno vám, by znali jste cestu a kráčeli po ní k cíli svému. O, vy všichni, kteří nasloucháte, vložte vše do srdcí svých v tento den posvátný, kdy nebe se zemí se spojuje, by oslavilo Boha trojjediného! Pokoj vám!

* * *

V.

Na počátku bylo slovo u Boha a Bůh byl slovo. A ono slovo učiněno bylo Bohem ve skutek, že vůli slova Boha povstala

celá harmonie přírody, že vůlí Boží povstal jsi ty jedenkaždý ve své podstatě duševní. Tak přicházím, moji milení, k vám, tak zahajuji dnešní shromáždění vaše, neb vidím, že staráte se více o pomíjející, než o to, co ostalo by vám na věky dlouhé. Pročež, milení a draží, rozeberte sobě to, co dnešní chvíle mluvití budu vám. Jak z počátku pravil jsem, že slovo bylo u Boha a Bůh byl slovo, že ono slovo učiněno ve skutek, čímž povstala celá vzájemně harmonující příroda, že oním slovem velkým byl jsi učiněn i ty ve své duševní podstatě co pravé jádro, co pravý atom celé přírody, že ty k té němé, mrtvé přírodě stvořen jsi byl onou láskou co řidič jí, že ty jsi uprostřed nejkrásnějších oněch krajin, uprostřed velikého díla postaven co hříčka osudu, která v sobě má to, co skrývá se ve všecelku, že ty duchem svým jsi stvořen z lásky, z toho výronu neposkvrněné čistoty, že ty, rozumná bytost, jsi vládnoucí vším, co krásného jest, mající ve svých rukou otěže celé přírody, která tak velká zdá se oproti tobě, ale ty, jsouc ujařmen pod jhem hmoty, nepociťuješ úder srdce tvého, které mocně buší při vzpomínce na smrt, na odumření. Ty zastavuješ se, ty lekáš se. A čeho jest se lekati tobě? Ty, který jsi z neskonalého pramene počatý, stvořený tím samým Bohem, tou láskou, co celá příroda i postup v ní, počátek i konec tvůj, co léká tebe příteli, ty tak hrdinný, zapomínající na smrt, a tak ustrašený při vzpomínce na ni? O zajisté, milení, lekáš se, lekáš, nevíš ani čeho a přece tak tebe lekajícího pomyšlení: jsem mlád, myslíš sobě, jsem zdrav, pocvičený, tak co více schází mně, bohat jsem, nepotřebuji ničeho, ani toho nejmenšího, na ničem mi nezáleží, co mně do koho? Ano, ano, tvé myšlenky jsou takové, neb podobné, podobající se motýlu, který honí se za krásnou zelení, netušící, že proměna čeká naň, že proměna postupu a přetvorby čeká naň i na tebe a na každého, s tebou stejně smýšlejícího. Ty jsi mnohý vystudoval na školách vysokých učenci, vědátory, bohoslovci přeplněných, kteří tebe učili a učí, z čeho povstala, kde vzala vznik ona nepatrná perioda, tak velikého celku, ona tobě v astronomii klade, jak daleko slunce jest od této oběžnice, kolikrát otočí se země kol slunce, jakou dráhou postupují všechny jiné oběžnice a planety, a proti naší zemi, kterou vzděláváme, zušlechťujeme a která také zušlechťuje nás,

co hmoty se týká. Tebe, příteli, učí mudrci, jak povstal člověk, že odrůda zvířecí jest, tebe učí bohoslovec o Bohu, tebe učí o zákonech nevyzpytatelných a o všem, co onen bohoslovec ve své podstatě učenosti zná, ty jsi jeho žákem a bystří rozum tobě, ty poslušným jsi slov jeho i jiných učenců, ale příteli, ty v učenosti své zapomínáš na to, že v onom bystření rozumu ještě není vše, že to, co tobě bohoslovec ten neb onen měl dátí, že tobě to schází. A co jest to? Jest to tato krátká jen odpověď, že když tebe professor, přírody znalý, učí, že tvor, člověk tak rozumný, myslící tvor, který díla veliká z hmoty urobíti může, člověk, tvor sám sebe svým jednáním se hnuší, a opět v pyši nad jiné se povznášející, že ten by měl se přirovnati ku zvířeti, k odrudě tak smyslně žijící, pudem jsouc hnána za obětí svou. O ne, žáku škol vysokých, není tak s tebou ani s bližním tvým, aby intelligence tvá byla odrůdou, útvarem forem pudu i činění zvířete, mylíš se, že tak jest. Za prvé mylíš se proto, že zapíráš v sobě onu podstatu Boží, za druhé že přirovnáváš to, co v tobě žije, to co myslí, slyší, vidí a cítí i pamatuje, pouhému útvaru přírody, že ty, jsouc v povýšení nad jiným ve světě, formou zušlechtěn, že jsi výtvar pouhé přírody, hříčka osudu, zla neb dobra. Ó, nemyl se již a ptej se sama sebe, ptej se vody, slunce, celé přírody a ona odpoví tobě hlasem něžným, hlasem laskavým, že Bůh jest ten, který stvořil vše i tebe, že duch jest, který v tobě žije, myslí, cítí, vidí, slyší a nic jiného, neb co by to bylo zapotřebí, aby postup přírody utvářel tvory inteligencí rozumovou obdařeně. Neb, žáku milý, přírodě bylo by stejno utvořit to neb ono, vše stejné a ne výtvar tak rozmanitý, tak pestrý. Jelikož daleko bych přišel, abych mluvil vám o tomto, co jest, bylo a bude, nestačí nám čas, i vy unaveni by jste byli, pravím vám ještě jednou, by uposlechli jste hlasu slov Páně, které před 19 sty lety dáno bylo vám, by splnilo se to, co psáno jest v knize velké: Zeptejte se ptactva, zeptejte se ohně, hrudy, vody a vše naznačí vám nevyzpytatelnost moci Boha a dokáže vám, že duchové jste, pod jhem hříchů svých ujařmeni, kdyby jste se ptali, nemuseli by jste hledati ducha v krvi, nemuseli by jste hledat v mozku a nikde, ale našli by jste jej sami v sobě, ve svém jednání, ve svém konání, neb příroda celá, vše v ní se nacházející jest živo, neumírá, ale

usíná, proměňuje se v ty samé prvky, z kterých počato bylo. Jako ty se proměňuješ, svoji neschopnou hmotu ku práci již odkládáš, by proměněna byla opět v to, z čeho povstala, by naplnila slova: „Pomni, že prach jsi a v prach se obrátíš.“ Však tvůj duch, tvé individuum, tvé vlastní první já, ona perioda Božství neumírá, ona v říších duševních, astrálních dále žije, silená jsouc Bohem, tak jako když ve hmotě byla upoutána a jako ve hmotě pracovala neb z duchodu živa byla, tak nyní, příteli i přítelkyně milá, rovněž žije, živíc se tím, co nahromadila duševního sobě, pak jen zlo páchala, nemůže ji živu být, tam, kde hmotné potravu není. Musí opět v slzavé údolí, opět pomocí plození, ony prvky, ony atomy, hmoty na se navléci a opět se znovu zroditi. A tak se naplňuje podobenství za podobenstvím, kapitola za kapitolou, jen čti a přemýšlej, v dobu konání nezoufej. Pročež, příteli i přítelkyně milá, bratře i sestro, podle slov Páně, neohlížej se na učenost světa, která dosud duši v žádné části těla nenašla, ani sama v sobě a tebe odkazuje, že krev jest, o nevěř, neodsuzuj, ptej se sama sebe, čti a přemýšlej, neb nacházíš se v dosti pokročilé době, v době třetí, v době seslání ducha svatého, a když budeš, písmo svaté dobře promyslíš, kdož rozumem zdravým uvážíš, nalezneš ducha, kterého hledal, nalezneš klid, který jsi postrádal, nalezneš útěchu, že po utrpení tvém i lopotení, strastech i slastech najdeš žádaný klid tam za hrobem, protož pravím tobě: čti a přemýšlej, Bůh posily ti pošle a tebe pozdraví.

* * *

VI.

Semen — půda — teplo a světlo, toť podmínky jsou nevyhnutelné k tomu, by příroda dala vám plody své. A právě tak, jako v této hmotné, hrubé přírodě činný jsou tyto různé, na se působící živly, by nové vyvolány byly. Změny v zárodku zrna síly životní stajené, tak právě nevyhnutelné jsou podmínky u tajemné síly životní „duše“ zvané, má-li zúrodniti se a vydati nového plodu, má-li se obroditi. Semeno, jež zárodkem jest v duši člověka, nepřineslo by plodu, aniž by dosáhlo uplatnění se, kdyby nevstoupilo v jisté podmínky a vztahy — kdyby nebylo vloženo

do půdy a zúrodněno nebylo teplem i světlem. Jenom že půdou tou jest rozum lidský — kde jiskra Božství, zrno to z obilnice nejvyšší, podlehnouti musí různým změnám a proměnám, by v ní nastati mohly dříve nebývalé a netušené nové a nové vlastnosti. První činností, kterou počíná se toto zrno lidské podstaty proměňovati, jest činnost myšlenková, z níž výsledky jsou buď jako vlahý déšť aneb někdy také krutou bouří, která otřese půdou — rozumem — aneb jej mile svlaží a takto urychluje vzrůst podstaty a přeměnu jí. Neb činnost myšlének lidských vystupuje jako mlhy a atomy vodních par, by slučovaly se a srážely v mračna, a co vláha nového deště padaly na půdu vyprahlou, odkud byly se vznesly. — V témže směru a podobně as soustřeďuje se činnost myšlének lidských kol celých národů, kol jednotlivých kast a druhů, lišících se od sebe vzděláním i mravem a přináší vždy buď nové obrození a pokrok lidstva aneb bouří a otřesy stávajících poměrů sociálních, společenských i vědeckých, vždy dle toho, v jakém směru a tužbách nesla se myšlení lidská po určité době. Pokud trvá bouře, nesvíti slunko, neb paprsky blahodárného tepla kryje temný mrak, jenž nedovoluje, by oživující jas činnost svou uplatnit mohl. To samé shledáváme v přírodě lidského bytí, i zde musí se soustředěné živly a nahromaděné výplody lidských myšlének vybouřiti, dříve než rozum lidský k nové činnosti přistoupí, dříve než ozářen býti může krásným teplem a světlem věčného, oživujícího slunce — Božskou moudrostí. Neb toto slunko jen tehdy zúrodnuje půdu a vyvíjí nový, dříve netušený život v zrnu — v zárodku to lidské duše — když v této a kol této rozprchly se mraky marného myšlení a smýšlení. Když tato vzdala se již dobrovolně svých klamných ideálů a tužeb, a nevysílá více atomů svých vlastních výparů, myšlének to tužeb hmotných, plynoucích, by tyto tvořily vždy nová a nová mračna a takto překážela paprskům blahodárného slunce, které sice nezměněné a neobmezené ve výši své dokonalosti neustále svítí a hřeje, oživuje a činno je nad černými mraky, tomu však, kdo pod těmito jest, skryto a nepřístupno zůstává. Z tohoto stanoviska patřte na pokrok národa, patřte na doby bouřlivého přerodu a snadno dozvíte se, co asi přinesou vám doby příští, doby budoucí. Neb ubezpečeny buďte, že nezasvitne dříve slunko božské

moudrosti veškerenstvu, dokud nevybouří se dříve to a neotřese půdou lidského srdce i rozumu, co věky minulé si připravily.

* * *

VII.

Myšlénka, čin a následek — jednota a trojice — toť činnost tvůrčího činitele ve hmotné pláni astrální i duševní. Uvažujte o těchto třech bodech a rozum váš užasnut stane nad zářným světlem, jež osvítlí mysl vaší. Toť onen tajemný klíč, jenž otvírá vám zlatou bránu čistého poznání. Uvažujte jen opatrně a střizlivě — a co shledáte? Jaká myšlénka, takový čin, a jaký čin, takový následek jeho. Kdo přemýšlí o kráse nebes a o kráse přírody, v tom rodí se krása ideální, co výsledek myšlení jeho a on trvale-li na věci ty myslí, dosahuje konečně tohoto krásna, co následku svého myšlení. Ten, kdo ve své hlavě myšlenky světoborné nosí, bořit bude svět a také sám zbořen bude, neb výsledek jeho myšlení je rozvrat a konečný cíl rozvrat osobní. Ten pak, kdo o nějakém mechanickém stroji neb vynálezu novém přemýšlí, sjednocuje podstatu svou, svou tvůrčí činnost ve stroji tom tak dlouho, jak dlouho myšlénka jeho činna jest; tímto směrem myšlení přechází poznenáhlu v čin, ve skutek a výsledek bude — nový vynález — nový stroj, který právě ve svém ústrojí organickém (mechanismu) obsažený bude míti všechny vlastnosti myslitelovy, jimiž tento obdařen a trvalost jeho závislá bude na intenzivitě předem v myšlénkách zrozeného a dlouho oživovaného stroje. Z toho plyne, že ten, kdo schopen jest intensivně mysliti, schopen jest vynalézavosti, jinými slovy řečeno, „tvořiti“ v jistých mezích a zákonech, jež vlastnictvím jsou každé individuality stvořené, každé duše. Myšlénka jest tudíž činitelem prvním ve pláni hmotné, na světě vašem i na světech jiných. Ona sice skryta jest v zárodku svém, neviditelná zraku lidskému, těžce vysvětlitelná pojmům lidského rozumu, ale přec jen ona původcem jest všeho, co zří oko vaše, ona dala vznik všem tvarům, jež druhým jsou stupněm na dráze vývoje. Viděli jste zrno padnouti do půdy? Toť myšlénka, vzniklá v mysli člověka. Viděli jste strom vyrůstati a kvěsti? Toť výsledek původního zrna a jisté činnosti —

toť myšlénka uvedená ve skutek; a spatřili jste plod dozrávající na stromě neb keři? Toť konečný cíl vzniku, následek a výsledek původní myšlénky. Zda nerovná se tento plně původnímu zrnu a k jakým důsledkům přijdete tímto poznáváním? Že, jak kdo myslí, tak koná a jak koná, takových výsledků dojde — prostými slovy řečeno, jak kdo rozsévá, tak sklizeti bude. Avšak jsou okolnosti a poměry, jež mohou setbu jeho buď uspišiti neb zdržeti od vzrůstu, aneb konečně k úplnému zániku přivesti. — Ve pláni hmotné jest to teplo, světlo a vláha, jež může zasazené zrno u vzrůstu uspišiti aneb zaniknouti nechati, konečně nepředvídané pohromy a půda se svými vlastnostmi, do které zrno vsazeno bylo. — V pláni myšlénkové jsou podobné překážky, jež mohou myšlénky u vzrůstu podpořiti aneb je pozdržeti, aneb k úplnému zániku přivesti. Tak jest to rozum, který jako zárné světlo a teplo přijatou myšlénku oplodniti a zúrodniti může, chtění čili vůle, která jako vlašička osvěžující jistou sílu rozumu dodává a takto organickou půdu (myšlénkovou látku nervovou, jež tuto nahraňuje hmotnou látkou země) v činnosti udržuje a obživuje. Netušenou a nepředvídanou pohromou bývá zrušení neb zánik organismu, smrt, nemoc, jiné pak více méně nebezpečné okolnosti, jako společenský mrav, životní neb rodinné poměry. — Vlastnosti půdy, v níž myšlénka zrozená dozrává — náruživosti a náklonnosti člověka mají též nemalý účinek na jakost plodu a opatrný myslitel nalézá tu nezměrné pole ve věčné činnosti, neopatrný pak podléhá každodenní bouři a nebezpečí, poněvadž nedovedl si půdu svou a okolnosti tak přizpůsobit, by činnost myšlení jeho zdárně růsti mohla. — Proto učte se mysleti.

* * *

VIII.

Mezi tím, co z vysokých škol světa tohoto hlásáno jest a učeno o mnohosti atomu oživených buňek, různých sil a živlů, a tím, svedená duše lidstva, tapá v neustálém chaosu a z jedné hypotese obrácena jest ke druhé, jež stejně padá vyvrácena jsouc novou a tato zas novou. Čímž v neustálém okruhu krouží tužby domýšlivých a pyšných učenců světa. Mezitím

prostá mysl a pokorný rozum duše nezkažené klamnými před-
sudky, vstupuje v chrám přírody a čerpá z něho právě poznatky
svého vlastního bytí a připravuje se ku vstupu do svatyně chrámu,
v níž přebývá jediný a věčný, nestvořený a jsoucí. Rozum jeho
podrobuje se vůli vyššímu a sjednocuje se s jednotou, která jediná
jest prapříčinou všeho. — Místo, by věnoval celý život svůj ku
zkoumání buňky některé a působení síly vzájemné. Vniká silou
citu svého do podstaty věci samé a vytuší z ní oživující světlo
i teplo života, které stejně prosycuje celou nekonečnost a jehož
paprskem či odleskem jest každá stvořená bytost. On proniká
až k jádru a touží po tom, by sám stal se částčkou tohoto jádra
činného v nekonečnu samém, by stal se částkou celku nedělitel-
ného, jsoucího a věčného. On rozeznává postupně, ale jistě, že
jedna, jen jediná prasila jest prapříčinou všeho stvoření a neko-
nečné její variace, proměny a přeměny, že nejsou, než různé
zhluky a obdobné proměny téže prasíly. Neb tak, jako slunce,
vrhaje paprsky své na všechny strany stejně oživující, přec ne-
stejnou vyvolá vegetaci a život ve hmotě, čehož příčinou jsou
právě jen okolnosti, do kterých paprsek zaniká, různost půdy —
vlhka, vzduchu atd. Zůstáváje při tom tímže paprskem slunečním,
třeba ve stavu proměněném, vkládá zárodky své podstaty do
všech předmětů, které ozařuje. Tak právě působí universální
slunce všebytosti v nekonečném kosmu. I ono vyzařuje neustále
paprsky své bytnosti, své podstaty ze sebe a okolí své oživuje
a prosycuje takto svou podstatou, tvoříc život věčný. Neb samo
věčné jest, tvoříc zárodky duší živých — duší žijících — duchu.
Toto věčné tvoření, jsouc neohrazené hmotou, proniká vesmír
a následkem toho činné jest všady a ve všem. Zárodky, které
toto věčné slunce vysílá, jsou zárodky duší ve své podstatě sebe-
uvědomělých, ale schopnost majících se vyvíjeti, uvědomit, zdoko-
nalovat a k plné dokonalosti přivést. Neb toť právě dědictvím
podstaty, z které původ svůj vzaly. Tyto paprsky neb zárodky
obdobny jsou se zrnem, které padlo do země, v níž ztrácí sice
svou individualitu, avšak jen proto, by přeneslo ji na plod, jež
konečným jest cílem, již v zárodku samém obsažené. Toto ne-
konečné slunce, Božstvím zvané, činné jest v jistých mezích neb
zákonech stejně věčných a nekonečných, jež příčinou jsou stále

proměnlivosti, avšak nezměněny ve své podstatě. Zákony tyto zovou se kosmickými proto, že vyšel z nich kosmický čili viditelný hmotný svět a to teprve na třetím stupni činnosti jejich. Prvním stupněm činnosti jest chtěním vyroněná to původní vlastnost universálního slunce božství, které dalo podnět a zárodek k činné nekonečné síle, prostupující věčnost samu — „životní“ neb věčný život zvané. Tato pak síla ve své činnosti prvotní a soustředěnosti původcem jest buňky, atomem zvané, jinak rozuměno, zárodkem jest jediné pralátky — stejně nekonečné ve své podstatě — neohrazené prostorem ani časem, poněvadž ve svém vzniku a zárodku chová vlastnosti nekonečně jsoucího. Veškeré viditelné a hmotné, t. j. hrubohmotné, vašim zrakům a smyslům tělesným přístupné předměty a světy, nejsou než dalším postupem přeměněny a hutnosti těže jediné pralátky. A proto, kdyby věčně jsoucí přestal býti činným ve svém chtění, musel by přestati i věčný život. Zanikly by veškeré světy a tyto tři principy božské činnosti vrátily by se ku svému prazdroji. — Příště povíme vám o tom něco více.

* * *

IX.

Pravda, jež jako mohutný pilíř stojí v nekonečnu samém a zůstává tatáž nezměněná, jediná a věčná, tuto pravdu vám zajisté ještě nikdo celou neodkryl ani odhaliti a zjevití nemohl — neb ona sama předchází a zjevuje se těm vyvoleným svým, jež ji plnou silou duše své hledají. Ona nezjevuje se v budově škol světa, neb lidstvo přistupujíc k tomuto mohutnému pilíři, štípe z něho třísky a domnívá se, že držitelem jest pravdy samé a že tato ztenčená jest ve své podstatě. O, bláhový, jako malé děcko, nalezši kousek barevného skla, domnívá se míti velký drahokam. Tak lidstvo nalezši zlomek z tohoto velikého pilíře pravdy, prohlíží jej, zkoumá, rozkládá a posuzuje, aniž by poznávalo pilíř samo, jenž jedním svým koncem do země, druhým do oblak sahá, kde v nekonečném prostoru se ztrácí. Protož veškeré lidské vědění zůstane jen jako klamný svit hvězd v temné noci. Kdežto pravda sama zjeví se tak, jako mohutné slunce při svém východu,

zaplašujíc veškeré stíny lidské domyšlivosti a nevědomosti jako mlhu rozptylujíc. Ona zasvitne všem a současně vydá teplo, jímž obohaceny a oživeny lidské duše — pochopí to, co zdánlivě nepochopitelné a nepoznatelné jest. Ona zjeví sama sebe a zakryje bludný svit měsíce i hvězd a ty, jež upřímným ji srdcem hledají, přijme ve svůj svatostán a učiní je součástí svého pilíře. Oni stanou se dědici nezkalené, čisté pravdy a veškeré neznámé stane se jim známé. Proto jediným cílem vašeho žití staň se hledání pravdy, by vráceno vám mohlo býti dědictví od pravěku vám přiřknuté.

* * *

X.

Rozum lidský — jako potápěč noří se do hlubin moře, by odtamtud vylovil utonulé předměty drahocenné aneb korály, perly skvostné — tak rozum lidský noří se do moře věků minulých i budoucích, by odtamtud znovu na světlo dne doby přítomné vynesl děje a záhady, jež dávají mu poznati děje a vývoj tvorstva i lidstva, věků dávno minulých i stav pokroku, v jakém se nalézali — a co spatřuje, pakli nepředpojatě noří mysl svou v tyto jemu tak málo známé hlubiny věčného oceanu? Až tam na mém dnu vyrůstají pro něho korále cenné — počátečné stvoření — a perle vzácné — síly činné při tomto stvoření. Toť vznik stvořeného ve hmotě. A tak jako tyto hlubiny moře nestejně oživeny a zúrodněny jsou vegetací i živočištvem různým, tak právě tyto hlubiny věků vašeho světa oživeny a zúrodněny jsou různými plemeny lidskými, jež jako vegetaci přinesli sebou své zvyky, názory, poznatky, vědu a umění. Právě v témž tvaru a vyšší dokonalosti, v jaké stál jejich duch. Zde každý kámen, každý kousek kovu mluví svou řečí a zjevuje nynějšímu pokolení rozum věků minulých. — A co shledává badatel 20. století — že práce úžasné, krásné, velebné svou mohutností, tvarem i uměním, patří věkům dávno, dávno minulým. Že jest mu ponořiti se až na dno moře minulosti, chce-li nalézt perly vzácné — ano perly nejvzácnější, jež mohou, vyneseny jsouce na světlo dnešního rozumu, obohatiti rozum ten bohatstvím netušeným a přivesti jej ku poznání prazdroje veškerého bytí. Nejsou to díla vědecká,

díla rozumu a vůle lidské, jež přežily tyto pravěky — nikoli, jsou to plody ducha, jediného praducha, jenž zjevuje se v nich a dává jasné světlo duši, která jich hledá a nalézá. Z krásných a nádherných měst, paláců a děl umění i vědy nezůstalo již nic, leč nepatrné trosky, ukryté ve hlubině matky země, avšak i tyto stačí, aby dokázaly, že již tenkrát žil na této zemi rozum bystrý, myslící a vůle mocná, jež díla svá přežila a žije dál ve sférách dnešního pokolení neznámých aneb málo známých. Zda však schopny jsou podati vysvětlení pokolení lidskému dnešní doby v dílech svých? O ano! A to tenkrát, noří-li člověk dobré vůle a čistého srdce rozum svůj v díla jimi postavená, spojuje-li duši svou s duchem tehdejší doby. Neb vězte, že v každém výrobku lidském ukryta jest část tvůrčí síly ducha, který ji tvořil a který jí propůjčuje tvar vlastnosti i trvalost, spojíme-li ducha svého s touto silou, vstupujeme ve styk s duchem tvůrčím, ať obývá kteroukoliv planetu vesmírovou a tento duch neb duše může nám vnuknutím neboli přenosem myšlenky podati vysvětlení práce i doby té.

* * *

XI.

Drazí spojenci! Dnes chci sdělit vám něco, co snad až doposud tajemstvím bylo pro mnohého z vás. Práce duchů jest veliká — a největší, která zaujímá obzor země vaší — řízení počasí. Přátelé! Lid nařiká: Jest špatné počasí, lid klne a nadává, proklíná počasí — proč to činí? Vždyť právě tím samotným každým slovem, každou myšlenkou, kterou špatně vyřkne proti počasí, sílí ty síly, ty vlivy duchů špatných, kteří kolem země se plazí, a tím škodí všem, kdo na zemi této se nalézají. Přátelé! Veškeré vlivy z okolí vašeho vycházejí vzhůru. Vlivy dobré, které utváříte životem cnostným, jdou výše skrz ty vrstvy špatné — a rozrážejí je. Síly ty mohou vládnouti mnoho, neboť zajisté není vám neznámo, když slyšíte: „Tam zažehnavají mraky“ a p. Ano, jest to skutečnost, neboť vliv čistý, vržený do výše mezi vlivy, které škoditi míní — rozežene je na vše strany, — neboť víte, kde čistý duch, čistý vliv, a kde čistý, tam nemůže špatný. Proto pravím: Špatné počasí dělají si lidé sami. Kdyby nekluli Tomu

Bohu, Té síle, která dobro činí, nevábili by k sobě duchy špatné a tím ochráněna by byla i úroda i lid od úrazů mohých. Čistá mysl, čistý vliv a čistá, upřímná myšlenka zmůže mnoho.

* * *

XII.

Vše, co zraku vašemu se jeví ve vesmíru, ty hvězdičky malé, třepetavé, jež míhají se sem i tam, jsou samé světy, rozseté tím převelebným vesmírem rukou Otce-Stvořitele. Na mnohých těchto světech, jež spatřujete, obývají bratři a sestry vtělené, jinde opět nevtělené; opět jiné světy, kde lidé vůbec ani duchové čistší nebydlí, jež teprve se vyvinují, aby během času, během tisíců, ba milionů let došly ku oživení jako tento svět, jež zavete zemí. Ustavičně tvořeny jsou světy nové a ustavičně staré rozpadávají se, jako vaše těla lidská. Ve všem, bratří, jeden zákon. Nyní přijdeme dále — a sice: Pohybuje se země, či nikoliv? My, duchové, kteří vidíme tu velebnou přírodu ve světle pravém, — my pravíme vám, kteří se tážete, — vše pohybuje se v jediném kolosu, tak velikém, že rozum lidský marně snažil by se jej pochopiti. Jest, bratří a sestry, více sluncí, než toto, jež vidíte vy — a každé toto slunce ozařuje světy jemu nejbližší, které kolem se otáčejí, jako dítky kolem otce. Pravíme to tak, abyste lépe porozuměli. A slunce, — to dává sílu jim, totiž těmto světům — a tyto ustavičným pohybem čistí se a provívají ten vesmír, čímž proudí vzduch, čili povstává vítr. Proto, bratři moji a sestry mé! Svět skutečně se otáčí prudkostí velice ohromnou, nesmírnou, což však nemůžete viděti, poněvadž jste příliš nepatrní na tom tělese, jako jest vaše země. Představte si kouli asi tak velikou, jako nějaký veliký kopec — a na ten kopec dejte malinké zrníčko písku. Uvidí toto zrnko písečné, že kopec tento se otáčí, i kdyby sebe prudčeji se to dělo? Neuvidí, poněvadž jest příliš upoutáno u země na jednom místě. Podobně tomu i zde. Vy nevidíte pohyb země z té samé příčiny, poněvadž i vy jste připoutáni ku samé její ploše; jen slunce, jež vidíte jíti, značí vám, že se hýbete. Co vidíte zrakem, klamem jest, — na všechny

tyto věci musíte zírati obráceně. Země vaše, jako hvězdy ostatní, jest koule. Nyní řekla jsem vám, co věděti jste sobě přáli.

* * *

CCLII.

Mnoho věcí jest na zemi, které vidíte a tisíckrát, a ještě více těch, které nevidíte pro hmoty vaše, pro hrubý obal, jež duch váš nosí, aby se v něm očistil. Co vidíte, jest to, co hmotné jest, co duševní, to vidíte jen v úzkých mezích a jen někdy, když hodina k tomu určená jest. Chci vysvětliti vám, co asi jest myšlénka, jak máte chápati význam myšlének vašich — a podle toho pak, až vám to vysvětlím, nebude vám nikomu divným, že my, duchové, vidíme myšlénky vaše, což vám mnohým zajisté také ještě divné jest. Co jest myšlénka? Dejme tomu, že myslíte si někdo z vás, aby všickni na světě stali se spirity. Co myslíte, jaký odehrává se tu děj, jež mimoděk myšlénkou vaší jste povolali? — pak-li totiž myšlénka byla dobrá. Jako elektrické jiskry létá to od vás na všechny strany ku každému — a kdo jest člověk dobrý, vzpomene si v tu chvíli na věci dobré, — je-li ovšem člověk zlý, k tomu myšlénka — totiž jiskra, vržená myšlénkami vašimi — nedolétne, ale zastaví se v polovici cesty, narazíc na protivné obtíže, jež se jí tu v cestu staví. To jest myšlénka jedna. Považte však nyní, že myšlének těch je více tisíc, považte, jaká to ohromná práce, jaké tu zápolení těch neviditelných vám jisker, které jako světelné pásy pronikají okoli vaše — a vše, kam myšlénky jste zaslali. A ať myslíte si co chcete, — myslíce o dobru — jiskra ona září; my duchové víme, jak asi počínáte — dle myšlének vašich — a dle potřeby jdeme ku pomoci každému z vás. Pak-li ale o zlu myslí člověk zlý, tu výron myšlének jeho vyhazuje jakési černé skvrny, které se ve většině mění a poji též v pásy, ale černé a na koho jimi působí, — totiž mohou-li vniknouti k němu pro vlivy dobré, — ten pocituje špatný vliv. Toho jste zajisté asi sami svědky. Když někdy přijdete do místa, kde se zlo koná, jste nemile dotknuti, a my pak víme, vidouce černé skvrny a pásy, že pochází od lidí zlých. Na zemi vaší jest více ještě černých a šedých pásků, než světlých.

Belletrie mediijní.

I.

Když v temnu a nicotě,
duch můj se trápil.
Když nepřítel krutý,
mysl uchvátil,
by v klamu a mamu
trmácel se dále,
by nemohl zřítí
svobody háje.

Háje zelené,
svobody Boží,
kde dříve vzrůstalo
trní a hloží.
Tu prozřel jsem ze sna
jež mysl mou vábil,
uslyševše hlas,
bych z temna se vrátil.

Uposlechl jsem jej,
bych za ním krácel;
slova se vyplnila,
světlo jsem našel
Světlo to veliké
jest to láska Páně,
které osvítilo
cestu mou jasně!

Uzřel jsem Krista
jak náruč rozvívá,
a ovci vzboudilou
něžně objímá.
Pravil pak laskavě,
synu můj milý,
jen láskou a pravdou
se dostaneš k cíli.
Proto v své pravici
třímej meč lásky,
pravdou se obrň
a dojdeš spásy.
Když takto opatřen
do boje půjdeš,
nepřítele svého
do prachu potřeš.
Pro pravdu a lásku
boj ti nastane,
leč důvěřuj v Boha
a satan ustane
v cestu tvou klásti
překážky hrubé,
kdož setrvá do konce
ten spasen bude.
Tak proto si zbuduj
na skále pevně,

chrám lásky čisté
duše pokorné,
by v zlatě se trpytil
po zkoušce ohněm,
pak jistě si vyvolí
Pán tvůj sídlo v něm.

II.

Nezkláněj, družko má,
hlavinku níže,
snášej trpělivě
bolesti, tíže.

Pohlédni na kvítko
po dešti silném,
korunku sklání,
vodou obtížen.

Když ale z jitra
slunéčko vyjde,
v kráse se poupě
každé rozvíje.

Děkujíc Bohu pak
v rozkvětlé kráse,
že seslal vlašičku
v potřebném čase.

Tak i ty družko má
až vyjde slunce,
pozvědneš hlavinku
zaplesá srdce.

Pán tvůj že laskavě
zkoušku ti seslal,
oddanost duše Tvé
by celo seznal.

Když v pokoře a lásce
boj Tvůj poneseš,
až vyjde slunéčko
útěchu odneseš.

Tak proto za všechno
děkuj Pánu svému,
věř, což tobě sešle
jest jen k blahu tvému.

u

III.

Pojďte bratři se mnou
do lesa temného,
pohleďte do dílny
Boha velebného.

Jak tvoří z lásky k nám
stín v parnu letních dnů,
spočíneme si tam
jako v rozkošném snu.

Pohleďte do hnízda,
v nichž mladá ptáčka,
hlavinky zvědají
hladová holátka.

Kdo pečuje o ně?
By nouzi neměli,
kdo stará se, by teple
přirodění byli?

Jedině Tvůrce náš,
jenž jest na výsosti,
miluje tvory své
s otcovskou něžností.

Také i Vás, drazí,
miluje Otec ten.
On dá Vám zajisté,
což třeba každý den.

Jen prostě upřímně
ze srdce celého,
a poznáte lásku
Otce všemocného!

Když srdce své čisté
jemu věnujete,

na útrapy světa
toho zapomeňte.
On vás co dítky své
bude milovati,
příbytek v domě svém
Vám upravovati.
Až vás pak povolá
z pozemského trápení,
za lásku upřímnou
dojdete odměny.

IV.

Přichází zas oráč pilný,
velký, jako obr silný,
pilně oře, pole vláčí,
statečně v přírodě kráčí.
Aby všechno krásné bylo,
podařené jeho dílo,
jaké on má jméno asi?
„Máj“, jest on plný krásy.
Na vrcholy jeho vzletu,
práce věnec, plný květu,
slunéčko mu krásně svítí,
aby pilně mohl síti.
On jen jednu růži pěstí,
a to k duševnímu štěstí,
z pramenu věčné krásy,
k němuž se věřící hlásí.
Jenom jedna růže kvete,
a to vědy na tom světě,
jenom jedna láska vane,
po níž duše lidská prahne.
Jak mnoho je matných v Tobě,
duše jejich jako v hrobě;
probouzej ji z hrobu toho,
budeš mítí práce mnoho.

Vždyť je mrtvo na tom světě,
všechno povrchně jen kvete;
všechno zmirá v duši svoji,
nevstává ku svému zdroji.
Každý hledej duši, najdeš Boha,
On tě jistě k sobě volá,
a pak budeš mítí všechno,
co by v duši tvoji kvetlo.

V.

Pracujte jen s odvahou,
dítky, moje milé,
neb poměrně za krátko,
Pán sečte vaše chvíle.
Neřekneť On: „Zavrženy,
buďte na věky“,
neboť On má připravený
stánek pro všechny.
Chodte jen po cestách Páně
dítky, moje milé,
ach, jak odmění vám Pán,
tyto strastné chvíle.
Ach, s jak velkou radostí
přijmeme vás ve svůj kruh,
kde s velkým vždy plesáním
vítán bude nový druh.
V pevný kruh ho přijmeme
druha mileného,
nevydáme my ho pak,
kde nepřítel jeho.
Budeme ho milovati
láskou čistou jen,
nevydáme my ho nikdy
z kruhu svého ven
jen tehdy, až zavolá ho Ten,
od kteréhož jest stvořen.

Ach, s jak velkou radostí
čekáme vás v záhrobí,
až nastane loučení
duše vaší s tělem,
my ji v svůj střed přijmeme,
v to pevně bratři věřte jen,
a buďte zde s Bohem.

VI.

Vrací se máj ve vši slávě,
kvítečka rozsévá v trávě,
stromy pučí, v plném květu,
ptáček raduje se v letu.
Člověk v srdci radost cítí,
vždyť je všady plno kvítí.
Svět vypadá jako v ráji,
jest to za rok jednou v máji.
Člověk probuzený k dílu,
cítí v duši novou sílu,
pramen Boží lásky leje,
všechno v životě se směje.
Každý červíček k své práci
ze zimy se k jaru vrací,
ptáček zdalekého světa
nové hnízdečko si splétá.

Aby oslavoval jaro,
kdy je každému tak blaho,
kdo jen Boha v srdci cítí,
ve svém nitru rozsel kvítí.
Aby všechno mohlo kvéstí,
ku svému pravému štěstí,
aby poznal ve velkém máji,
věčně přebývatí v ráji.

VII.

Věř pevně, duše drahá,
že jeden jest jen Bůh.

Jen jedna svatá síla
a všeho tvorstva duch.

Vznešeným skutkem žití,
cti velké jméno Bůh.
Jej budeš všade zřítí,
kam popatří tvůj duch.

A posvěť všechny dnové,
v nichž spásé své jdeš blíž,
úskalí přejdeš mnohé,
útěchou bude ti kříž.

Svou matku, otce ctíti,
posvátný úkol jest,
a šťastným ten se cítí,
kdo věrně dbá těchto cest.

Těš ze všeho se žití
a nenič stvoření,
ať zvíře to, či kvítí,
vše kráčí k spasení.

Buď vědom důstojenství;
v nějž postavil tě Pán
a nehov smyslnosti,
jeť pouhý lesť a klam.

Nežádej statků cizích
a spravedlivým buď;
ovoce činů vlastních
ti nejsvětějším buď.

Mluv málo, vždy však pravdu
a přísahy se boj;
na sobě páchá zrádu,
kdo v tmářů kráčí voj.

Nehledej svého Boha
ve třpytů zlatých hvězd,
neb ve tvém vlastním nitru
zahalen hloubkou jest.

Zbav žádosti se dravých,
pozemských vášni všech,
hleď jen si cílů pravých,
jim zasvěť každý svůj vzdech.

Utiš se, duše drahá,
když kolem zuří svět,
vždyť láska neumírá,
hleď silou k ní se vznést.

Utiš se, duše drahá,
a nelkej v bolu víc,
jen v boji tvá je spása,
jdi zmužile mu vstříc.

VIII.

Jaké by to bylo krásné,
kdyby sestra, bratři,
šli tou cestou ušlechtilou,
jak se na ně patří.

Tady ten — a nebo onen,
semo tam se klátí;
a to jejich přesvědčení,
nepřátelé jim chvátí.

A kdo nezná bojovati,
proti nepříteli;
tomu zmatek v jeho žití,
útrapou věk celý.

Poslouchati musí stále,
nepřítele svého;
myslí, že tak dobře činí,
netuší nic zlého.

Ach jaký ten konec bude,
jednou jeho žití;
svadlé růže trhat bude,
místo svěží kvítí.

Ach jaký ten věnec bude,
na hlavě se skvíti;

na všech místech bude chybět
spiritismu kvítí.

Vedle něho státi bude,
pracovník ten skvělý;
který v pravdě obětoval
svoje žití celý.

Proto nelitujte nikdy,
pracovati stále;
svoje žití obětovat
k Božské cti — a chvále.

IX.

Hle, uprostřed zahrady žití,
strom mocný se vypíná,
jenž poznáním každého sytí,
kdo v duši je přijímá.

Jez, bratře, ovoce to chutné,
jež dává strom poznání
i vesel se: ono vše smutné
nám s obzoru zahání.

Je příjemné vnitřnímu zraku
a lahodné k jedění;
má sílu, že z bludiště mraku
tě přivede k vědění.

Jez, prohlédneš ze klamu světa
a poznaš svět pravdivý:
pak rozbiješ pouta svá kletá,
věd mocnými kladivy.

A ucítíš Boha v svém nitru,
to Já se ti objeví:
toť dennice, skvící se k jitru,
toť prvé dny výlevy.

X.

Ach, jak mile mě to jímá
naděje když duši třímá,

vzpomenu-li na to žiti	aniž strany mnohé vření,
blažené — tam za hrobem,	tu jen bude srdce blažit,
kde lid všečen v jednom stanu	pravá láska nezištná!
chválu vzdávat bude Pánu,	Né tam každý lehce vstoupí,
tam, kde všichni v jednom sjití,	dříve odčin hříchu stopy,
jedním budem národem.	tak to duši mojí chvěje,
Nebude tu sobeckosti,	zlého vzdej se — dobro čin.
nelásky, ani nízkosti,	A pak teprv se ti splní,
nebude tu zášť se plazit	čím tvou duši naděj plní,
jako zmije ješitná,	vznes žití nad peřeje,
nebude tu nevrazení,	budeš duchů říše syn!

XI.

Ta každá krůpěj — přání vinou —
je světa vleku lákavém.
Duch zklamán — cestou velí jinou
mu stal se život tyranem.

Já vláhu nechám — svítit jednu
se „odřikání“ ve zraku
a palčivá kdy víčka zvednu
ať smrt v nich září v odznaku.

Mé duše vzlyk — v poušť prázdná volá
své šířelé cesty v dál —
jak uštván pták — kdy mrtev z pola
jsa v neznámu — se rozplakal.

A prostor cest mých — tiš tak tklivá —
jen jizvy cítit mihotem — —
až v dálce kdes — se rozsvětlívá
mi kynouc „Pravdy“ životem.

XII.

U dveří kolovrátek hrál —
jej točil žebrák beznohý.
Mi úzko tak. — — Což udělal
ten člověk — bratr ubohý? —

Snad, dobrým Bohem pohrdal — —
zlé činy míval za bohy. — —
O, tenkrát dvakrát cítím žal
a dvakrát ctím tě — ubohý.
Ta píseň tvá — ta bolná tak — —
mi zpívá s tebou cítěním.
O, zvedni zrak svůj nad soumrak
a „Světlo buď ti spasením“.
Mou chudou daň — již s láskou vem — —
tys bohat přec, tys dal mi víc — —
vždyť chvěje tluk je umlčen
a slza tiše — padá v líc.

XIII.

Když Pán se snížil k člověčenstvu
a lásku učil, nám v srdce vštěpoval,
potkal cestou ubožáka, nad kterým se smiloval.
„Proč's tak smuten,“ ptá se Kristus,
„že zrak tvůj k zemi skloněn jest?“
„Jsem vrah,“ dí ubožák ten —
„zloděj, lupič, vše co jen možno jest“.
I dí Kristus: „Znáš-li Boha?
Viš, kdo On a kam až Jeho dobrota spadá?“
„Znal jsem,“ ubožák dí; „On však vzal mi vše,
co na světě mi nejdražšího bylo rodiče.
Vzal mi ženu, vzal mi děcko, mě zde pak zanechal,
co mám počít, co mám dělat, sama sebe jsem ptal.
Není Boha, spravedlnost nezná On;
budu se mstít, páliť, vraždit, než-li vezmu někde skon.
Proto bloudím světem, jsa liticemi štván.
Neznám, každý jen vyhýbá se mi,
neznám nic, než šalbu — klam.
Všichni lidé se mě štítí, od prahu mě vyhání.
Kdo jsi smělče, že nebojíš se,
že dech můj tebe otráví?“

Isem Bůh, člověk, na to Kristus,
slitování s tebou mám —
naprav život, pokud čas jest —
přimluvím se k Otci sám.

Ubožák u vytržení
k modlitbě svou duši měl,
Bůh jej za to od té doby
na paměti stále měl.

A když duše jeho
oddělila se od těla,
spěla potom k Nejvyššímu
blažená a veselá.

Bůh jest nejvyšš dobrotivý, milosrdný,
On dobrota veliká,
On nikoho nezavrhne
kdo se k Němu utíká.

* * *

XIV.

Když kráčel Kristus po zemi
s apoštolem svým Petrem —
chtěli si v stínu oddechnout —
zemdení jsouce teplem.

I ohlížel se apoštol,
kde by příhodně bylo
a kam by slunce paprsky
svými tak nepálilo.

Co hledal, nenašel,
smuten se k Pánu vrátil:
»Pomoz mi hledat«, k Němu děl,
já vedrem bych se zvrátil.

Usmál se Kristus, odvětil:
»Petře, ty's jen tak malé víry?

Bůh, Otec můj, nám pomůže —
a hle — slunce se k západu chýlí.«

A větérek libý s deštičkem
osvěžil oba milé,
vzdávali Bohu za milost tu
své díky neskonalé.

»Odpusť mi, Pane, chybil jsem,«
odvětil Petr na to —
»Bůh může vše, On dá nám vše,
pak-li Jej prosíme za to.«

* * *

XV.

Kdo as to byl — co lásku v srdce vštěpoval,
Kdo as to byl — co pro lidstvo sám sebe obětoval.
Kdo byl Ten — který bičován byl,
Kdo byl to as — který krví svou nás vykoupil.
On všechno pro nás — pro lidstvo učinil,
trním korunován — přec zlého On nic nečinil.
Kdo byl to as — každý vědět bude,
že byl to Kristus — který žil, žije a věčně žiti bude.
O Pane můj — Ty's vystál velká muka,
a ještě stále nám pomocná jest Tvá ruka.
Ty hojíš rány — Ty dáváš dobré rady,
však kdo Tebe těšil — Ty's neměl nic —
než svaté, drahé rány.
Však Otec Tvůj — ten dobrý Otec náš,
Ten vzal si Tebe k sobě — u Něj se lépe máš,
I prosíme Tě — Kriste Pane —
přimluv se za nás — za nehodné.
My všichni toužíme po Tobě.
Neoslyš nás — my budeme prosit,
Tebe — Otce Tvého — v každé době.

* * *

XVI.

Plesej duše! Vždyť ubíráš se k Pánu,
Či nerada snad — opouštíš tento svět?
Tam poznáš, jak žíti se Ti bude,
tam poznáš — jak krásný onen svět.

Nemeškej — drahá jest každá chvíle —
když poznati chceš Pána — spěj!
Jej uč se znáti — On v náruč svou tě přijme,
Jej na paměti stále měj.

Tam blaho neskonale poznáš,
tam dojdeš odplaty — milená,
za vše — co dobrého konáš,
tam jest ta radost pravá — jediná!

* * *

XVII.

Hlava má kloní se, a ruka se třese,
kol všude mír, i na mne nyní svítá,
můj duch jak pták se v říši tajů nese,
a nad zvlněným mořem žití lítá.

A rostou vlny, co zmije se svíjí,
leč pták, jak vesna, píseň svatou pěje —
a po té krásné, svaté melodii
má teskná duše radostně se chvěje!

Žít přestal jsem, jen v duši sním,
sen plný radostného jesti nadšení,
vše útěchou mi jest, co vím,
a pravým rájem — statky duševní!

* * *

XVIII.

Jak daleko hvězda svítí —
kde slunko spásy každý můžeš zřítí;

ta krásná opět vzešla hvězdička,
kterou ukázala mi má matička.

Když vyslala mě v světa dálné pouti,
a řekla: »Čiň dobře, nesmíš zahynouti;
opět vrať se do domova svého,
tam uzříš zase Otce velikého.

Nebo smrt, ta přivede tě zpět k nám,
až zaplatíš své dluhy, a za pokrok Ti bude dán;
za cestu utrpení poroste ti kvítí,
až je budeš trhat, věnec budeš víti,

Na hlavu proměněnou, kde koruna ti dána.
v zemi zaslíbené bude věnována.
Spiritismem zasvět povždy kroky svoje,
v něm umři, zase vstaneš, a najdeš zase nové žití svoje.«

A proto moji milí, slova tato skládám,
s upřímnosti celé na památku dávám;
aby štěstí kvetlo povždy v srdci vašem,
v spiritismu vzešlo chvíli, a také časem.

By hvězda spásy pro vás také vzešla,
a za práci vaši v pokroku se nesla.
A ty schody svaté do nebes jsou blízké,
a to žití vaše, ať chudé je a nízké.

Ať s nápisem tak vřelým shledáme se spolu,
my jsme bratři věčně, v Ježíšově slovu.
Poslední necht' slovo z úst svých vypustíte,
v srdcích vašich lehko navždy pocítíte.

Aby hvězdičku svou navždy poznali jste,
až odtud spěchat bude duch váš na to místo jisté,
k tomu pomáhěj vám Otec milý, svatý,
aby opravdově byli jste k té práci vzňaty.

Aby srdce vaše opravdovým bylo chrámem,
a my spatřili se, na tom místě svatém.

XIX.

Tisíce světů vesmírem se krouží
a dle vůle Boží každý pak slouží
jistému úkolu, řízen jsa karmou.
Otázka o ráji zdá se být klamou
pohlédneme-li na onen hvězdný běh,
jenž nezná konce, ni počátečnou mez.
A přec ten ráj, po kterém duše touží,
pro nějž se mnohý dnem i nocí souží,
je blízek nám a skutečný jest věru.
Ne po smrti však, ne po letech steru,
ani nad hvězdami nespátríte jej;
kdo tam jej hledá, zašlý najde děj,
jenž zas o ráji jen fantasičně sní
a k sklamanému touto as písni zní:
»Žil v údolí jsi, nízkých pozemčanů,
nepoznal's krásu, ni velebnost konů,
jež Tvůrčí ruka dnem i nocí tvoří
a za to nyní ve tvé duši hoří
sklamání tíž, že nenašel jsi ráje,
překrásného, vždy skvoucího se háje,
kde není běd, kde jen duch Lásky Páně,
a za to nyní sklízíš žalem, maně
trud v duši své, jenž očištěm i peklem.
Až přetrpíš, tu toho budeš svědkem,
čeho nikdy zrak tvé duše neviděl:
Zjevíť se tobě archanděl Gabriel
a Božské Světlo . . . adchne duši tvoji,
i poznáš pak, že jenom Ono pojí
každého s rájem nádherným a lepým.
Však za okamžik staneš se zas slepým
a tisíc tužeb, tisíc předsevzetí
se nových, krásných v duši tvé uhostí.
Pak zaneše tě perut karmy v ruce
té zemi dolů, kdež tě vydá muce

nového těla, bys znovu prodělal
a spolu napravil, cos byl zameškal,
by neminul tě všem zaslíbený ráj.*
Nuž, bratři milí, v posvátnou boží skráň
se všichni vznesme, tam blaho vzejde nám,
nebude nám zkoušet pekla trýzný plam.
Kdo v Bohu jedině své všecko shlíží,
nepozná nikdy světa bídných tíží,
rájem mu bude každý země koutek,
neb všecko leží v mocných Božích poutech.
Či není ráje, háj to pestré kvítí,
z něhož dech Boží láskou něžnou svítí,
ty lesy bujné, vodopády krásné,
to luzné ptactvo vždy švitořivé,
kde vidět révy jak mnohou skrýš šerou,
tak ladně zdobí krásou tisícero.
Onde laň tichá do dále zírá,
co v jasu nebes slunce dohořívá
a zlatotřpytné své vrhá paprsky,
jimiž vroubí hnědé země okrsky
a po chvíli zas oko okouzlívá
obloha hvězdná, svůdná, mlčenlivá,
s úsměvnou lunou, bledou, v kráse vábné,
nač oko hlédne, vše tak dojímové!
Kdo při tom pak dech Boží v sobě cítí,
nuž ptám se, drazí, může více míti?
A po smrti? — Jest milost Boží velká,
tím větší krása v záhrobí nás čeká!
Bez těla tíže vznášeti se k hvězdám,
neznámé kraje shlížeti tu i tam
a bezkonečně žíti! — Lásko hojná,
mé srdce plesá, chválu Bohu vzdává,
čím možno jenom Tobě se odměniti?
Nežádá víc, než v lásce živu býti!

XX.

Zřím Kriste ve tvář Tvou, v ty rysy skvělé,
jež kdysi v bouři halil tmavý stín
a mou duší idea se krásná dere —
jak hvězdy jasné v modrý nebe klín.

Na Tebe hledět šťastno jest a milo,
jen slastná touha táhne duší mou,
v ní myšlének se, záhad nakupilo,
jak slunce zážeh, chladnou před zimou.

Přede mnou slova Tvá! Čtu v jejich boji,
z nich probírám květ vonný za květem,
jak octnul bych se zase v žití máji,
jak byl bych zase šťastným dítětem.

Ó duše má zas blahem pookřála,
jak pookřeje jara květinka,
již různým retem slunko na úsvitě
a lehký zefir líbá zlehýnka.

Což životem mám bludným chodem jíti,
jak poutník noční cestou neznámou?
Ne! V nitru mém zas mocné světlo svítí,
naš život není jenom věčnou tmou.

A po smrti? Zas záhad nových roje,
bezesný nám spánek není udělen,
Tvůj paprsek, svatý Bože, v srdce moje
je v životě mém strážným andělem.

Chtěl jsem se modlit — nemohl jsem více.
Chtěl jsem zas sepjat ruce k modlení
za štěstí nové, za kmit Boha, blaha,
za novou pravdu — svaté nadšení.

Tu pochybnosti spor se nad mnou zvědá
a z trní věnec vine na mou leb,
má duše marně útěchy již hledá,
já ztratil víry — ztratil modliteb.

Já seznal vědy — seznal svaté pravdy,
teď modlím se zas s duší nevinnou,
jsem myslí muž, srdcem jenom dítě
a modlím se — mé prosby nezhytnou.

Již věřím, též již prchly chmury klamné,
mé nitro není více zprahlá step —
a na mé prosby — Bůh též vzpomněl na mne
já vložil viru do svých modliteb.

* * *

XXI.

Co hovorů tu na světě tak různých mnohdy bývá,
z nichž místo pravdy lež a klam nejeden v sobě skrývá.
Co sladkých slov a přátelských mluví druh k svému druhu,
jak často však se poruší slib daný v lidském kruhu.
Ty sám snad, dobrý příteli, znalý již mnohých věcí,
byl's svědkem mnohdy marných těch a různých světa řečí.
Snad jsi již v srdci zatoužil a přál si místo míti,
kde vzdálen hluku světského, jen sám by's mohl žíti.
Nejednou jak meč zranilo slovo snad srdce tvoje,
snad i jím i na vždy zničeny v tvém nitru blaha zdroje.
Že nelze víc ti pocítit útěchy v srdci klidu,
co seznal's, že svět ti může dát, jenom samou bídu.
Jsou také slova sladká, i slova plná lásky,
slova jež plynou matce z úst, dražší než zlaté pásy.
Upřímná slova otcova, jež dítěti sladce znějí,
i slova lásky snoubenců, jež ku oltáři spějí.
Sladké jest slovo dítěte, jež prvně mluví k matce,
též dobré slovo přítele vám v duši znívá sladce.
Sladké i slovo z lidských úst, jež svaté jest a čisté,
jež viru nese v širý svět a lidstvu blaho jisté.
Lahodně mluví příroda a vábí svými divy,
lahodný šelest vánku též, jenž líbá širé nivy.
Zvučně z ní slova s výšky hor, když v kraji plynou dále,
i ptáček pěje líbezně svá slova lásky stále.

I ten potůček hrčivý, jenž údolím se vine,
ten zvěsti blahé šepotá, že vlasti blaho kyne.
Stříbrných zvonků hlaholy, jež znějí z chrámu Páně,
i ty líbezně věstily, mně často vůli Páně.
Mnohá jsou slova lahodná, však obsahem se liší,
a byť i byla upřímná, srdce ti neutiší.
Já sám slyšel mnohá z nich, mnohé mi vniklo v duši,
že však v nich klidu nenajdu, mé srdce vždy jen tuší.
To srdce lidské stvořeno, by láskou k Tvůrci plálo,
to klidu v světě nenajde, když, tak jen zcela málo.
V něm touha dřímá po jiných, po slastech nebes vlasti
a dokud ta se nevzbudí, necítí pravé slasti.
V mém srdci touha vznešená, té nikdy nezapudu,
touha po slově nebeském, v něm klid svůj hledat budu.
Touha a snaha horoucí, jež stále hruď mou svírá,
k slyšení slova Tvůrcova mi bránu otevírá.
Již zaslechla jsem slovo to a poznala slovo svaté,
již došla klidu duše má a srdce láskou vzňaté.
Já blažená v lásky zápalu, u sladkém rajském snění,
naslouchám slovu svatému, svatému jeho znění.
Vy všichni, kdož jste zemdleni, koho žal, smutek tíží,
o vizte, jak se těcha k vám tím svatým slovem blíží.
O pojdte blíže, pojdte jen a naslouchejte tíše,
co praví věčné slovo vám, to slovo nebes říše,
O pojdte všichni v svatyni, kde lásky věčná záře,
tu slovo věčné stále dli, obraťte k němu své tváře.
Slyšte, jak tklivě volá vás, jak pomoc svou vám dává
a s láskou-li ho slyšíte, mluvit k vám neustává.
O slyšte věčné lásky svit, jak svatyní se šíří,
ten bije v srdce těchu, klid, když žal a bol v něm víří.
Dojemně svit ten promlouvá ku srdci stíněnému,
že nezatouží po světě, kdo naslouchal kdy jemu.
O, nikde není místečka, kde blaha mi okamžik,
jak u stolu tam, kde věčné lásky svit.
Nic nepoutá mysl mou, ni štěstí, jež by kvetlo,
jak u stolu v té svatyni, to tiché lásky světlo.

To světlo bledé, tajemné, to tklivě mluví k duši,
to blaho lije v srdce mé, jak málo jen kdo tuší.
O, pojd' sem, duše upřímná, zde uč se Boha znáti,
zde slovům Jeho naslouchej, uč se láskou k Němu pláti.
A byť i svět ti rozkoší skytal jak léta kvítí,
ty vlasti pravé hledej jen, kde věčná láska svítí.

* * *

XXII.

O rci, duše přemilá, kdo na světě ti nejdražší,
pověz, kde svého zažiješ života chvíle nejsladší,
kdo tolik krásy v sobě má, že srdce poutat dovede,
kdo k tobě láskou spojen, Sám zapomíná na sebe?
Zda-li ne Kristus, světa Pán, jenž v duši tvoji stále dlí,
který tvé srdce prohlédá, o každém jeho přání ví,
který tak vřele po tobě, po lásce tvoji touhou plá,
jenž srdci tvému blíže jest a těchy jemu v bolu dá.
O pověz, duše rozmilá, kde pravé těchy nalézáš,
které že místo drahé ti, že ráda na něm usedáš,
kde pravý mír a sladký klid tvou plní srdce útrobu,
kde všecka mizí bolest, strast', byť krátkou jenom dobu?
Ne-li tam, v tichém stánku, kde Kristus přibýtek svůj má,
kde duši bolem skličené útěchy pravé poskytá,
kde srdce Jeho přesvaté k hostině lásky duši zve,
kde s touhou vždy ji vyzývá: »O, dej mi, duše, srdce své!«
O rci mi, duše předrahá, co hledá v světě srdce tvé,
kam nejvíc spěje mysl tvá, kam nejčastěji tě touha zve,
kde důvěrně tvůj bol a žal vylíti může sinný ret,
kde slasti pravé, v nadšení štěstí tvé zírá jasný hled?
O pověz, duše rozmilá, co poutá, víže mysl tvou,
kde pomoc hledáš nejradši, když strast' tě tíží ubohou,
kde lásky pravé hledáš zdroj, by's ke rtům vznesla z něho čiš,
kde poklad pravý nalezneš, by's šťastnou byla v světě již?:
Zda-li ne tam, kde Kristus dlí, kde lásky jeho znívá hlas,
kde dlíti chceš, až poslední tohoto světa přijde čas,

kde sladkých slov na tisíc, krásnějších nad sličný jara květ,
nabízí tobě mocný Pán, jenž láskou řídí celý svět.

O rci mi, duše předrahá, co přeješ sobě ještě mít,
Bohu-li zcela náležet, v Jeho-li srdci můžeš dlít;
zda větší cenu radost má, již klamný svět ti může dát,
než nevystihlé štěstí to, že svojí Kristus chce tě zvat?

O věz, že Kristus v pravdě jen ukojit může touhu tvou,
že On jen v pravdě oblažit tvou může duši ubohou!
Protož, když láká tebe svět, ty Bohu svému v srdce spěj,
zde znovu Jemu zasvěť se, navždy se Jemu v oběť dej!

* * *

XXIII.

Volným krokem poutník kráčí,	odlož všechno, i své tíže,
dokud jeho síla stačí;	utrpení svého kříže.
kráčí radostně a směle,	Přes hranice do své vlasti,
vždyť bohatství to jeho celé.	zde ti dáme, co ti patří;
Za ním kráčí ještě více,	aby láska vedla tebe,
věřte, na sta, na tisíce;	poznal ráj i svého nebe.
každý silou duši zbrojí,	Poznáš, jak svět plný bolů,
by vytrval ve svém boji.	nebudeš chtít více dolů;
Na tu horu velké spásy,	by v tvé duši radost kvetla,
kde upřímné je slyšet hlasy;	a se všemi svými se sešla.

Potom bude blaze tobě
a silným věčně budeš v sobě.

* * *

XXIV.

Na čistém, bílém vraníku,	který se vrací poznovu,
vyjíždí rytíř z Blaníku;	by vrátil vlasti svobodu.
po boku četné průvody,	On všechny její cesty zná,
vlaže jim prapor svobody.	a ve svém boji právo má;
Tažte se — kdo to as jest?	a cítí se tak silný dnes,
vždyť od věků to starý Čech;	by vlasti svoji práva vznes.

A krále na trůn posadil,
a vlasť svou znovu oslavil;
jak krásné jeho brnění,
vždyť spěchá z říše duševní.
Co slíbil, přece vykoná —
on Čechům jejich práva dá,
on nepřatel se neleká —
co zlého, všechno vyseká;
a zpátky více ani krok,
vždyť doba volá o pokrok.
Kdo Čechem jsi a sílu máš,
ku svému praporu se znáš;

jen neleň, pospěš sobě blíž,
ať sejmuta jest tobě tíž.

Ta tíha velká, odvěká —
dnes Čech se více neleká;
on práva chce a svobodu,
shodit klam a porobu.

A proto volá starý Čech —
ať žijou Čechy ještě dnes,
vždyť z duševního Blanika —
přichází síla veliká;
a proto práva ztracená
musí být Čechům vrácena.

* * *

XXV.

O, požehnána buď ta blahá chvíle,
kdy zavrhl jsem světa marnosti,
kdy poznal jsem, že vyšší jsou mé cíle,
že čistší čekají mne radosti.

Má duše spjata dosud poutem těla,
přec zalétá již k hvězdným výšinám —
nad hvězdy nese se má touha vřelá,
kde v slávě věčné můj přebývá Pán.

Co jest mi svět, co jest mi jeho štěstí,
když stále musím touhu svoji nésti?
Až duše moje uzří svého Pána —
posvátná chvíle ta — buď požehnána!

* * *

XXVI.

Neznámou cestou poutník jde
a těžké nese břímě,
a v oku má slzu a v srdci má žal
a bolestně volá v temnou dál:
»Kde jsi, Pane, já nevidím Tebe!«

A zoufale kráčí v širý svět,
tu prožívá život plný běd,
až v dáli hvězda se kmitne,
i v srdci naděje svitne :

»Zda, Pane můj, uzřím kdy Tebe?«
A za hvězdou zmužile bere se v před —
již poznal, že ničeho nedá mu svět,
jen po Pánu touží stále.

Tu vzejde mu v srdci blahá zář,
z ní kyne mu vlídně laskavá tvář
a štěstí neskonale.

»Již přišel jsi, Pane, v duši mou,
již splnil jsi touhu dychtivou —
již našel jsem, Pane, Tebe!«

* * *

XXVII.

Ten, který v slitování nekonečné
zahrnul všechny světy, všechny tvory své,
jenž člověčenstvu seslal světlo věčné
a láskou blaží lidstvo nebohé,

Ten zná i vás!

Zná vaše srdce celá,
zná jejich tlukot, každíčký i cit,
On ví, že plní se dnes touha vřelá,
že Jemu chcete duši zasvětit.

Ten mocný Pán!

On, který sčítá ptačí druží v lese,
i hvězdy na nebeském blankytu,
On, který radost v srdce každé nese
a duši každé skytá útěchu —

On žehná Vám!

By z prachu povznesli jste duše mnohé,
ten úkol posvátný vám svěřil Pán,
On, který pramenem je síly nové,
Jemuž se koří duši zástupové —

On žehná vám!

* * *

XXVIII.

Slyš, duše, světa hlas, on volá tebe,
a nabízí ti štědře dary své —
korunu slávy, září blaha,
květ štěstí, číši rozkoše.

Však nesplní se nikdy tužby tvoje,
jen pozdě poznáš, že to prelud byl,
že místo zlata pozlátko máš klamné,
že pohár jedem svým tě otrávil.

Slyš, duše, Pána hlas, On volá tebe,
o, spěchej k Němu s čistou radostí
a nelekej se, zřiš-li v ruce Jeho
korunu z trní — kalich hořkostí.

Jej následuj, On splní tužby tvoje,
s horoucí touhou pospěš k Němu jen,
koruna s trní — však též palma míru —
klid nebeský tvým bude údělem.

O, Pane můj, Ty božský učiteli,
má mysl s touhou letí Tobě vstříc,
neb od té chvíle, kdy jsem poznal Tebe,
nic nemiluji na tom světě víc!

* * *

XXIX.

Duše, jež jsi hořem smrti a žalostí úmíráš,
pověz to, co stav tvůj drtí, když tak pláčeš, naříkáš.
Snad tobě Pán účet vrátil a zavolal k výslechu,
tvoje nitro ve hrob zklátil a ty's došla výsměchu.

Nad slibem tvým neurčitě pláče »stará minulost«,
jak by konejšila dítě časů dávných na věčnost.
Nyní nárek tvůj proniká celou hlubinu vnitřní, »ach«,
jen světélko slabě kmitá, vede tebe ve rozmach.

Pověz mi, o duše moje, co tvůj pláč jen znamená,
zběsile když křiky tvoje osud jizvou znamená.
Na čele tvém psala hrůza hlubokými vráskami,
která tebe mocně spjala světovými páskami.

Až přetrháš pouta tato, vyvoláš si sice hněv,
na čele tvém bude vryto: radost, láska, věčný zpěv.
zapomeň jen krásy světa, černou jeho nenávišt,
kterou hloží jenom splétá a rozrývá tvojí lic.
Pak přestane naříkání, dluh poslední zaplatíš,
neuslyšíš více lkání, aniž hrůzy pocítíš.
Poslední ti svatě tony zavzní slovem k slyšení,
až uzamkneš smrti hroby, světového cítění.

* * *

XXX.

Zavítala mně dnes krásná chvilka, a i čistý, krásný jarní den,
v kterémžto mě ten Pánbíček milý dal tu příležitost jíti sem.
Krásná cesta, kterouž dnešního dne jsem si k vám jíti vyvolila,
abych ten váš milý stánek zřela a vás růžemi obsázela.
Nyní vzdělávám role na všech mých milovaných věrných přátelích,
abych mohla rozsvítiti světlo, to v jejich srdcích zasmušilých.
Ach, neslyším a nevidím krásu tu, v jejich srdcích naplněnou,
jen vidím před nimi temnou cestu trním posetou a více zlou.
Ach, kéž ten Pán lásky dobrotivý otevře srdce mým rodičům,
by i oni mohli v dnešní chvíli pospíchat s myslí k nebesům.
Ach, jak shlížím na tě, drahý bratře, jak ty máš pěkně rozestlány
květinky to krásné na cestě tvé z té říše věčné, záhrobní.
Tam žádný žal nepanuje více, slunko krásné překrásně svítí,
tam se samá láska rozmnožuje, tam jen radost, samé kvítí.
Prála bych vám dožít té radosti, kteroužto každý duch požívá,
který najde pravé očištění a k nebesům vždy jen pospíchá.
Pane Bože, probuď všechny spící, dejž jim toho světla věčného,
aby mohli také velebiti Tebe, Boha nejmilejšího.
Spojuj nás, ty svatý, věčný Králi, v jednu svatou, věrnou rodinu,
tam, kde Tebe každý jenom chválí, a běží jen k věčnému trůnu.
Ach, jak těžko jest mi nyní, na chvíli když nemohu se připojit
k mé milé matince, a ji srdce její otevřít.
Ona neví, jak pilně pracuji, abych jich probudila,
bych ji ruku k ruce její tiskla a ji světlo rozsvítla.

Ach, podej, ty bratře můj miléný, podej slova mojim rodičům,
by oni se také probudili a chvátali s myslí k nebesům.

Ach, jak krásná jest věda tato jemná, tak jako krásný blankyt věčné říše,
ach, jak se tam každý oblaží, jak tam všechno dýše.

Tam, kde všechna práce ukončena po této zde pouti pozemské,
radost věčná tam je rozložena, v této velké říši nadzemské.

To je pravý, bratři moji milí, též i sestry moje, upřímný,
věčný domov, krásou zdobený, kde se máme sejít všickni.

O, dej Bože, dei všechněm nevěrcům jen jiskru světla v jejich srdce
a pocitu též všem odpůrcům, by spěchali s myslí k nebesům.

Všecko, co jste zde nashromáždili, hmotných statků, zboží sebe víc,
nemáte-li dobrých skutků zboží, tak si nevezmete s sebou nic.

Tam splatí vám Bůh všecko, co jemu a pro něho zde vykonáte, viru
dobrou, živou mít musíte, chcete-li se přiblížit k Němu.

* * *

XXXI.

Otče náš, na nebesích, buď náš štít,
s Tebou se chceme spojit a svatě žít;
s anděly sdíleti ticha sen,
Boha oslavovat každý den.

Posvěť se, jméno Tvé, v naší duši,
osvoboď nás od zloby, jež klid ruší;
jméno Tvé světlem buď na věčnost,
by hříšní našli blaženost.

Přiď k nám, království Tvé, sil nás v boji,
mnoho nám nepřátel v cestě stojí;
zasvíť paprsek v naší duši,
ať slzu bolesti vysuší.

Buď vůle Tvá, jak Ty chceš, necht se stane,
v duších našich víra v Tebe ať vzplane;
každou bolest naší vyléčíš,
balsámem lásky Své posílíš.

Jako v nebi, tak i na zemi vel,
dejž, by nás ozdobil čistoty pel:

Pak jistě království tvoje se sníží
a sejme s duší prokletí tíži.
Pokrmem časným pravda se stane,
nebude trpící duše víc žádné.
Splněna touha, přání se stiší,
mír, láska, moudrost prapor svůj vztyčí.
Zbavení útrap, bídy a boje,
hledat se bude jen království Tvoje.
A trůn Tvé slávy oblaží všecko,
vše k Tobě ztulí se — jak malé děcko.
Zbaveno zlého, lidstvo se smíří,
království pokoje tak se rozšíří.
Splní se předpověď, dávno již daná,
že znovu najde se k Edenu brána.
Zbaveni od zlého, ústy jedněmi,
chorál zníti bude, národy všemi.
Ty's tvůrce, Otec, Bůh, buď našim Pánem,
od věku do věku, na věky Amen.

* * *

XXXII.

Když tak tě zřím, jak's velký, svatý, silný,
tu nechci déle v světa prachu žít —
tu pojme smělá touha nitro moje,
já chtěl bych věčně s Tebou být.
Však přede mnou se žití pravdy dují —
ač po Tobě já toužím citem vším,
mně vlny divé cestu zastupují,
já v temných proudech plouti neumím.
O skloň se ke mně, pozvédni mne k sobě,
Ty Pane věrný, Spáso duše mé!
Tvá náruč otevřena v každé době
pro duši, která vroucně k Tobě lne.

— — — — —
— — — — —

Myšlénka moje pne se ku blankytu
a divem padá se mě světa tíž —
ve světů vyšších prodlévám já svitu
a touha moje nese mne vždy výš.

* * *

XXXIII.

Ta svatá láska vládne vesmírem :
jí v nekonečnu září světů dav,
jí lidstvo touží, blahým spito snem,
jí duše vzpíná křídla do dálav! ...
Jí struny srdce zvoní v sladký mam,
jí slavík vezdy klokotá, sní keř, —
jí v nitru tuší prach a němý klam,
jí hora hřmí svou epopeu v šeř,
jí Bůh se řídí věčným zákonem !
Je láska záhadou, jak sfinx se tmí,
však plápolá zas v třpytných pablescích
z tisíce květů něžným úsměvem,
a kolem tichou symfonií zní,
ve vroucích, skráně zlatíc polibkách ...

* * *

XXXIV.

Viděls's smrt, jak kolem táhla bledá,
zřel's jak z černých, prázdných důlků očí
se jí cos jak zmije zvolna točí
a tvé srdce ustrašené hledá ...
Zbledl jsi ... Smrt dál však hnala krajem,
k tobě smích jen její sarkastický
z dále sykotem zněl, v nějž sten lidský
hrůzným, slábnoucím se mísil tajem. —
— „Fantom byl to“, díš: — Však proč ve chvění
horočném jsi smrti bál se, v třesu ;
proč jsi mrtvolou zbled', ztrnul v děsu

jen při pouhém, krátkém pomyslení?
Hle, jak malý jsi! Jho pout jsi trudné
ještě chránit chtěl, oň strach měl divý;
přechodu do krásna, v život snivý
přec jsi bál se! — scestí volil's bludné!

Tvá fantasie mrzká, nízká,
ti vykouzila smrt tak děsnou;
však věz, kdys v říši její plesnou
všel bys rád, a teď již byla blížká.
Vzdaluješ se . . . V dálce černě září
smrtí za branou ta Pravdy říše
skutečno, ta volných duchů výše
od níž prchal's s úzkostlivou tváří!

* * *

XXXV.

Ach, těžké bylo srdce mé
a bolná moje duše,
když matko Jsi mi odešla.
Kam? Tenkrát v matné tuše
se mysl má jen vzpínala
jak nedorostlé ptáče v let,
kam's za Tebou — o, neznala,
že v nový vkročila Jsi svět,
že úzké dvěře od hrobu
Tě vedly věčnou v ozdobu.
Já miloval Tě máti má
jak dítě matku může
jen milovati na zemi —
já v klíně Tvém co růže
jsem zkvetl tichém na keři,
já s retů Tvojích žití pil
a netušil a nevěřil,
že sílu Tvoji rozčeří
tak brzo, matko, brzo tak

té smrti mocné těžký tlak.
Ach, vzpomínám dnes lásky Tvé,
již líbala's mé čelo —
ach, vzpomínám jak dětství mé
své nebe v Tobě zřelo
i rozkoš svou i radosti . . .
a všecko, drahá, všecko — vše —
však prchlo to, pak v bolesti
jen touha tichá po Tobě
mne dále vedla v širý svět
v toužebném přání: „Vrať se zpět!“
O, vrátila Jsi milená
se k svému synu zase —
a nový život lepší krok
v nadějiplné kráse
pak nastal mi a v šťastnou dál
mne vedl v duši s úkojem —
to duch Tvůj s tichým pokojem
mi květy vonné v cestu stlal,
po kterých spěl jen v tichosti
k duševní práce ryzosti.
O, budiž se mnou matko má!
Viz, dítě Tvoje ze země
se tyčí k Tobě v Záhrobí —
ó, ruky drahé podej mně
a sebe uč mne znáti, uč —
Tvě vnuknutí buď svatý zvon,
jenž v mysl moji trudnou zvuč
v laděný láskou Tvojí tón —
Tvá duše připoj k mé se blíž —
ó, matko milá, čekám již!

* * *

XXXVI.

Na smutné květy země nezří stále,
k výšinám nad Tebou nechť vzlétne duch —

ku hvězdám zírej, jež jak kvítí krásné,
na klenbě nebes naseł Tobě Bůh. —

Co země Tobě dala, všecko zhyne,
i nejkrásnější kvítí uvadne,
jen sláva Boží, jako hvězdy jasné
nezhyne nikdy ani neschladne.

Jeť duše tvoje také hvězdou jasnou,
již ku své slávě stvořil světa Pán,
jen zachovej ji vždycky čistou krásnou,
bys vejít mohl v Jeho svatý stan.

Jeť duše tvoje také perla skvoucí,
v skořápce drsné zavřena,
by potěšila oko Tvůrce svého
k velkému cíli určena.

* * *

XXXVII.

Chtěla bych uzřít onen den,
kdy všude budeš oslaven,
Ty věčný Bože náš!
Kdy jméno Tvoje velebné
zaznívat bude nadšeně,
Ty velký Pane náš! —
Kdy čistých duší zástupy
Tě chválit budou na věky,
Ty dobrý Otče náš! —

* * *

XXXVIII.

Znáš onen kraj, kde čistý narcis bílý,
pokorně k výši zvědá hvězdný květ,
jak duše zbožná, jež ze spousty světa,
ku krajům rajským upírá svůj hled? —
Kde v tichých hájích ze stinného loubí
vstříc vane tobě myrty vonný dech —

jak když se duše čisté spolu snoubí
a v jedno splynou v tužbách svých i snech.
Tam sličný lotos v nádherné své kráse
obráží květ svůj v klidné hladině,
o věř, on duši moudré podobá se,
jež pohřížena v božství hlubině.
Sem nezalehne nikdy světa hluk,
jen vánek líbezný
a Eolovy harfy klidný zvuk
v jasnou se nese dál.
Tam štíhlá palma zve tě k odpočinu,
tam nezaznívá nikdy pláč ni stesk —
v té zemi není smrti ani stínu —
to země pokoje, to sídlo blaha jest.

O jasnovidnosti.

Jednou z nejpodivuhodnějších vlastností lidské duše jest ta, že možno ji za jistých podmínek a okolností pronikati na jakoukoliv vzdálenost a viděti věci ať jakkoliv skryté, neb zahalené dobou minulou, budoucí neb přítomnou. V této vlastnosti právě vystupuje ona podstata v popředí, jež ve svém jádru, v podstatě duše samé spočívá a jest tudíž nesmrtelná, na rozměr času a prostoru nezávislá, právě tak, jako duše ve své podstatě sama. Jelikož čas i prostor jsou jen pojmy měnivé, na hrubou hmotu (materii), ať v jakémkoliv jemném stavu se nalézající, vázané, jest stav jasnovidnosti, též »somnambulismus« zvaný, stavem vyšším, neobmezeným, podobný svou rychlostí a dojmem síle pronikající, drátem telefonického neb telegrafického spojení, spojení na libovolnou vzdálenost bez drátu a fysických podmínek, an tyto fysické podmínky nalézá lidská duše velmi krásně zhotovené a přizpůsobené ve svém vlastním organismu — v lidském těle. Ač tato vlastnost jest sice vlastností všech duší a všech sebevědomých bytostí vůbec, přec shledáváme její rozvinutí dnešní dobou jen u některých osob, a to v nestejně míře a v různém stadiu pokroku duševního se nalézající; tak rozeznáváme v základě tři stupně jasnovidnosti a to :

1. Jasnovidné zjevy spontanní.
2. Jasnovidné zjevy mediijní.
3. Čisté jasnovidství čili somnambulismus.

1. Jasnovidné zjevy spontanní.

Mezi spontanní čili samovolné úkazy jasnovidné zařaditi nutno veškeré události a ojedinělé případy, kdy duše lidská nazírá

buď ve svou vlastní minulost neb budoucnost a uvědomuje si události, jež se buď již dávno staly, aneb teprve v blízké neb delší době stanou. Tak zejména všechny prorocké sny za doby spánku a ojedinelé případy za bdícího stavu.

Stůž zde příklad:

»V mém mládí, kdy ještě neznal jsem ničeho o vlastnostech a záhadách duše, měl jsem živý pěkný sen. Kráčel jsem krajinou hornatou. Pestrá zeleň a bujný život jara oživoval celou přírodu. Cesta, po níž jsem kráčel, vedla z jedné strany podél lesa poznenáhla do kopce, za nimž se ztrácela. Když pak vyšel jsem na kopec ten, tu k mému velkému podivení spatřil jsem před sebou v údolí malebně rozložené menší městečko s mohutným kostelem. Obraz tohoto dojmu byl tak mocný, že zůstal jsem na chvíli udiven státi a pak jsem se probudil. Byl to skutečně jen živý sen, avšak tak mocný a jasný, že hluboké zanechal dojmy v mé obraznosti. Avšak léta přešla, s nimi prchlo mladistvé jaro mládí a dávno již zapomenut byl sen ten, zatlačen novými a mocnějšími dojmy do nejzaššího koutku mozkového skladiště, kam jen nepotřebné haraburdí ukládáno bývá, by časem svým podlehl úplné zkáze a rozkladu.

Od doby mého snu uplynulo asi 8 neb 10 roků, když tu bylo mi dopřáno poměry životními vydati se na turistickou cestu do Štýrska. Hornaté krajiny, měnivé doliny, příkré úbočí skal a šumně bzučící bystřiny, to vše byly úkazy každodenní cesty mé. Avšak jak úžasné bylo překvapení mé, když jednoho dne octnul jsem se náhle na místě mně úplně známém, povědomém a přec v životě tělesném nikdy dosud nevidaném. Byl to krásný jarní den. Vše vůkol jen kypělo životem bujného mládí jara, tu z levé strany cesty, po níž jsem kráčel, šumný les, v pravo zelené údolí protékané bujnou bystřinou. Cesta sama vedla poznenáhla do kopce, kde se ztrácela. Kráčel jsem zvolna; vše zdálo se mi tak jasně povědomé, že jsem bezděčně vzpomínal, kdy a kde jsem tuto krajinu již viděl, a když vyšel jsem na pahorek, jaký údiv, jaké překvapení zmocnilo se duše mé, bezděky zůstal jsem v údivu státi. Před mými zraky v údolí rozprostíralo se malebné městečko s mohutným kostelem a klášterem — byl to Maria-Cell. Hodnou chvíli stál jsem takto v úžasu skoro přimrazen, a vzpomínal —

vzpomínal ze vzpomínek mých, tam z nejzaššího koutku své paměti poznenáhlu vynořil se živý obraz — byl to onen živý sen, sen uskutečněný po 8 neb 10 letech. Byl to jasnovidný obraz, zachycený mou duší, který v budoucnosti teprve měl dojiti svého splnění.*

Případ jiný: »Byl jasný odpolední čas. Seděl jsem, právě poobědvav, ještě za stolem na pohovce v mém pokojíku a přemýšlel. Byl jsem při plném a jasném vědomí, věděl jsem o sobě, kde se nalézám, a tu, mimo nadání, viděl jsem sama sebe a cítil jsem, že kráčím z Karlové ulice v Praze ku Karlovu mostu. Vůkol sebe šum velkoměsta, a tu proplétal jsem se davem — jež jako mraveniště neustále v těchto místech proudí. V tom náhle octnul jsem se pod hlavami koňskými — vykřikl jsem a uskočil jen tak stěží, neb již, již dotýkala se mě jich kopyta. Kočár přijížděl z mostu a jeden kůň byl bělouš a druhý hnědouš. Škulbl jsem leknutím sebou a byl jsem si úplně vědom, že sedím ve svém pokojíku a bylo mi to velikou záhadou, jak mohl jsem se octnouti u Karlova mostu za bílého dne a při plném vědomí, jsa současně doma ve svém pokojíku, neb vše bylo tak živé, tak jasné. — A na vše jsem zas poznenáhlu zapoměl. Když tu asi za tři roky krácel jsem ze Starého města Pražského Karlovou ulicí na Malou Stranu ku svému domovu, kde jsem byl ubytován, nic zlého netuše. Proplétal jsem se davem lidu, zde právě proudícím, a tak jsem se octnul již u Karlova mostu, chtěje přejíti na druhý chodník. V tom náhle přijel kočár od strany z mostu a koně již se mě dotýkali — s největší rychlostí jsem odskočil, a měl jsem nejvyšší čas, neb bych se byl málem dostal pod kopyta koňská. Teprve, když jsem se trochu vzpamatoval, ohlédl jsem se za odjíždějícím povozem, který v nejbližší ulici v pravo zahýbal a spatřil jsem, že jeden kůň je bílý a druhý hnědý. Počínaje v té době obíratí se duševědou, často uvažoval jsem o tomto případě a došel jsem k tomu uzávěru, že duše lidská jest schopna závažné okamžiky v životě lidském předvídati, ano, je přímo viděti a dojmy těchto událostí předem si uvědomovati. Ať již tyto události patří do dálné minulosti aneb budoucnosti, že tato duše musí býti schopna jakéhosi rozdvojení čili rozdělení osobního vědomí na části, by na dvou místech současně přijímati mohla dojmy a po-

city a přenášeti ku svému ústrojí — tělu. Jsem přesvědčen, že takové a podobné sny neb události potkávají každou druhou, třetí osobu v životě, ať již uvědomuje si příčiny toho neb ne, a věří v život duševní, věčný, posmrtný neb nevěří, a přec všechny tyto a podobné zjevy nelze jinak vysvětlit, než vezmeme-li ku pomoci podstatu vyšší, mimo hmotu se nalézající, podstatu sebevědomou, mimo čas a prostor, tudíž nad zákony fysickými činnou duši, duši která vidí, cítí, slyší a jedná úplně samostatně, mimo své tělo, a má tudíž tyto vlastnosti ve své nejvnitřnější podstatě mnohem více rozvinuté než v těle, které je právě do jisté míry obmezuje, a jednou z těchto duševních vlastností jest duševní jasnovidnost, t. j. neobmezené vidění toho, co si přeje v jistých zákonech a mezích.

Zvláštní sen měl před několika dny pan Meisner, měšťan a majitel domu ve Slaném. Zdálo se mu, že seděl ve známém hostinci, a náhle vstoupili tam nosiči s rakví, a vloživše jej do ní, odnesli ho na hřbitov. Když ráno svůj sen vyprávěl, dostalo se mu, jak obvyčejně se stává, výsměchu vedle poznámek o pověře. Pan Meisner nemohl se však zbaviti neklidu a večer, místo obvyklé návštěvy hostince, minil zůstatí doma; na pobídku své choti, jež se marně namáhala, aby vyvedla jej z ponuré nálady, přece však se oblékl a zašel si do své hospody. Sotva však usedl, zesínal v obličeji, a k nemalému uleknutí přítomných skácel se k zemi. Přivolaný lékař zjistil smrt ochrnutím srdce. A jak sen mu zvěstoval, přišli nosiči a odnesli jeho mrtvolu domů, odkud třetího dne konal se pohřeb na zdejší hřbitov. Událost tato vyvolala ve Slaném značný dojem.

2. Jasnovidné zjevy mediijní.

Veliké jest pole působnosti nazírání duševního a nebude nám proto nikterak možno probrati všechny podrobnosti s tím spojené v této stati, avšak má-li býti čtenářstvu jen částečně pochopitelným materiál, jenž tuto zpracován jest, nutno předeslati toto objasnění.

Stav vidící mediumity liší se valně od vlastností čistého somnambulismu (jasnovidnosti) a to tím, že vidící medium nevidí to, co by chtělo, ani kdy by chtělo, ač tato vlast-

nost jasnovidění jest stejně majetkem všech duší, jelikož všechny jsou svým prapůvodem vzniklé z jediného prazdroje universálního, vše pronikajícího, všudy přítomného, vše oživujícího života, do něhož vloženy již v zárodku a přivedeny býti mají ku nejvyššímu zdokonalení. Z té příčiny také jen duše nanejvýše pokročilé používají jich v plném rozsahu, kdežto duše na nižším stupni svého vývoje stojící jen ojediněle k nim dochází a tu ještě podléhají různým vlivům a dojmům cizím, jež se u nich vyvolávají.

Sem nutno zařaditi media jasnovidná, neb ona nevidí z vlastní své podstaty — vlastní duší, nýbrž ona vidí to, co jim v představě jejich obrazotvornosti bylo představeno a někdy jako na obraze jejich vidící vlastností duševní předvedeno.

Z té příčiny vidí jasnovidná media jen při seancích spiritických, neb za zvláštních okolností mezi dnem a to jen tehdy, ucítí-li zároveň flujdální ochvění neb otřes, jež dokazuje přítomnost nějaké duševní síly cizé — ducha, neb duše mimo tělo lidské žijící.

Ku př. medium M. A., která vidí z pravidla při zasedání spiritickém, jež duchy popisuje, kteří se pak skrz mluvící media projevují, nevidí mimo tento pravidelný čas — nikdy ničeho. Tu náhle pocítila mezi dnem otřes, jako by elektrickou jiskrou byla zachváčena. Puzena současně zvědavostí, proč a co se to s ní děje, zavřela svůj tělesný zrak a duševním zrakem spatřila, jak počíná se před ní tvořiti zvláštní obraz. Viděla, jak dva muži přinesli do bytu rakev a ukládali do ní mladého člověka. K nemalému úžasu svému poznala, že to 18letý syn jejího švakra. Zaleknuta tím zjevem otevřela své oči a neviděla ničeho — vidina byla ta tam. Vypravovala přítomným, co jí bylo dáno na vědomí a doložila k tomu, že nejspíše syn švagrův brzy zemře, jest-li že již nezemřel. Jaké však bylo překvapení všech, když ještě téhož dne doručen jim byl poštou dopis, jimž zváni byli na pohřeb, který druhého dne se odbyval.

Jiné jasnovidné medium M. P. vypráví: »Jeli jsme povozem na návštěvu k příteli, který si nás pozval a kde měli jsme zasedati. Seděli jsme na voze pohodlně a rozmlouvali o všelijakých věcech. Tu náhle pocítila jsem flujdální úder a myšlénkou k tomu vedena, bych duševně se podívala, zavřela jsem zrak tělesný

a tu k svému úžasu vidím při cestě, kudy jsme měli jeti, člověka surového s obuškem v ruce, tak jako by chtěl přepadnouti koně. Vzrušena tímto zjevem volala jsem na kočího, by dobře držel opratě, sice že se stane nějaké neštěstí. Však byl již nejvyšší čas, neb právě projížděli jsme místem tím, které jsem viděla. V tom vzepnuli se náhle koně do výše, tak jako by je někdo udeřil, aneb něčím se polekali, trhli prudce vozem a počali se plašiti, tak že koči jen s vynaložením všech svých sil teprve po dlouhé chvíli přivedl vše zase do rovnováhy. Jinak bychom se málem byli ocitli někde v příkopě.

Jiné jasnovidné medium M. S. vypravovalo nám při spirické seanci na naši žádost, co u kterého z nás, jaké symbolické obrazy vidí duševním zrakem. U prvního vidělo delší cestu a na konci vyvýšený pavilonek, k němuž vedlo několik stupňů. K našemu dotazu, co by to mělo za význam, pravilo: »Půjdete někam do dále, tam budete povýšen ve svém povolání a dopracujete se skvělého hmotného postavení.« A skutečně. Mladý ten muž měl skládati poslední své zkoušky a připravoval se právě na delší cestu do Prahy, kde vše nad jeho očekávání dobře dopadlo a on stal se právníkem. Domohl se dnes skvělého postavení ve státní službě.

K druhému pravilo: »Vidím u Vás rýč, motyku a hrábě.« A skutečně. Tento, ač s velmi dobrým úspěchem zkoušky své vždy odbyl, přece na konec následkem úmrtí svých rodičů, jichž jediným byl synem, vrátil se domů ku vedení zděděného statku a dnes stal se rolníkem.

Ku třetí osobě, jež byla svobodná, pravilo: »Vidím u Vás děcko, je to chlapeček, asi 3 měsíce starý, dosud v plenky zabalený.« K dotazu na význam této představy vysvětlilo: »Znázorňuje to jistý stupeň mediumity, totiž že jste mediem spiritickým a máte tyto schopnosti již od svého dětství, vrozené. Není více zapotřebí, než abyste v tom směru pracoval a stanete se nejdéle do roka mediem.« I tento přítel, jenž použil této rady, počal pracovati ve spiritismu, stal se dnes výborným mediem a doznal již nesčetněkrát pravdu tehdy představené vidiny.

K jiné osobě pravilo: »Vidím u Vás houby, ano, houby rychle vyrůstající a rychle opět zanikající. Tak bude též s Vámi,

S největším zápallem chápete se dnes této vědy spiritické a neuplyne mnoho času, kdy nebude pro Vás více míti žádného zájmu.

Opět u jiné osoby vidělo kulici se kouli a ku vysvětlení dodalo: »Vy se odkulíte daleko a zapomenete brzy na vše.« A skutečně. Těž tento přítel odejel do Ameriky a kdož ví, zda již na vše nezapoměl.

K osobě jiné zase dělo: »U Vás vidím lampu, jest jako stažená a mdle svítící, tak jako když dohořívá.« Osoba ta byla již chorobná, ač o tom sama dosud nic nevěděla a poznenáhla vlekou plicní chorobou odumírala, až také jako ta lampa dohasla.

Jest nezbytno podotknouti, že medium pocházelo z cela cizího kraje a dlelo zde v této společnosti jen na kratičké návštěvě, tak že nemohlo znáti ani stavu, ani povolání jednotlivých osob zde přítomných, které taktéž svým domovem každá jinam přináležela.

Jiné jasnovidné medium (a takových jest dnes v Čechách více) vždy při zasedání popisovalo nám duše osob zemřelých a mezi námi přítomných, tak že nejednou se stalo, že právě mezi nás nově přibivší osobě popsala bytosti zemřelých rodičů neb přátel.

Všechny označené úkazy a zjevy jsou nezvratným důkazem toho, že jasnovidné medium nevidí z vlastního popudu, ani dle svého přání co a kdy by chtělo, nýbrž ono přejímá pouze ku svému vědomí to, co a v jakém tvaru jí cizí duševní bytost představuje, proto také bývá tato schopnost jen dočasnou a takováto media ztrácí obyčejně zase ihned tyto vlastnosti, jakmile vstoupí do jiného povolání, neb opustí-li seance spiritické. Tím liší se také od původních jasnovidců, jimiž jsou :

3. Čistí jasnovidci, nebo-li somnambulové.

Jak již podotknuto, jest jasnovidění vlastností duše a spočívá v její podstatě. Tím jedině možno si vysvětliti ty obdivuhodné úkazy jasnovidné u starých proroků a světců všech dob i národů. Ve své podstatě vidí duše čistého somnambula vždy, v každé době, na každou vzdálenost to, co viděti chce, aneb co viděti má, ať již to patří době přítomné, budoucí neb minulé. Ba právě toto jest nezvratným důkazem, že duše lidská, vystoupí-li z mezi

hmoty, řízena jest zcela jinými zákony, jež mají své těžiště mimo čas a prostor a proto všechny věci tam v jediný celek, v jedinou neustálou přítomnost se sbíhají. Ku jasnějšímu pochopení podáváme tyto případy:

Dne 6. října 1903 došel nás následující dopis:

Bratři a sestry!

Máme k Vám upřímnou prosbu. Když budete mítí zasedání, prosíme, ať pozorují vidící prostředníci onu osobu, od které Vám zasiláme kus látky. (Do dopisu vloženo kus plátna, které, jakož i dopisy a opisy odeslaných dopisů co odpovědi uschované co důkaz chováme a můžeme je dle přání každému předložit.) Tuto věc chceme od vás, jako starších a znalejších pravd duševních, nic více než žádáme vědět, jen toto:

1. Je-li to muž neb žena?
2. Zda-li jest mrtev neb živ?
3. Kde jest a co dělá?
4. Jest to dítě neb odrostlý člověk?
5. Jest na cestách neb doma?

Není to žádná zvědavost, ale dáte-li nám správné odpovědi na těch 5, zvláště na ony 4 otázky, vězte, že tím mnoho nás utvrzeno bude pro duševní věc.

Dychtivě očekávati budeme odpověď na náš dopis, na který velkou váhu klademe, bude-li vše otevřeno, co se v něm za tajemství skrývá. S pozdravem Vaši věrní

R. F. M., F. M., Orlová, Rak. Slezsko.

Použivše druhého dne 8. října naskytnuvši se příležitosti, předložili jsme zmíněný dopis i s látkou — jasnovidné prostředníci, která po malé chvíli pravila toto:

»Vidím menší byt, blízko u dveří na dvou stolicích vidím malou rakvičku, v ní nalézá se mrtvola dítěte, je to chlapeček, nedaleko stojí matka, je trochu uplakaná. Hadříček pochází z košilky onoho děcka. Vidím strážného ducha onoho děcka a on praví: »Silen je bratr Váš a zdrav, duch nalézá se v říši duchů a tělo v hrobě.«

Ještě téhož dne odeslán dopis tento a musel se cestou minouti s dopisem druhým tam odtud zaslaným, který nás druhý den ráno dne 9. října došel, kde stálo:

»V neděli dne 4. října o 5. hodině ranní uprchl ze svého domova pološílený hoch, který již jednou v blázinci se nalézal. Byl neoblečen, matka jeho poklízela právě venku, neb se chystali, že jej zase do Opavy do blázince zavezou. Jeho sestra mne navštívila, neb se začíná obírat spiritismem, a prosila mne, bych Vám psal, zda-li byste pomocí somnambulismu nemohli vypátrati, zda-li není utopen neb co s ním jest, neb ač četníci jej hledají, neví se dnes o něm nic.«

Použivše ještě téhož dne nám zasláného dopisu a při žitosti, an somnambula přítomna byla, dověděli jsme se následující:

»Vidím zmíněnou osobu, jest to mladík asi 17letý. Nalézá se v mně neznámém místě, jest to rovina po silnici asi 3 míle cesty od místa, odkud uprchl. Nemá stálého místa, toulá se, a co vyžebřá, z toho se živí. Četníci jej již nyní našli, vidím, že jej mají mezi sebou. Do 8 dnů dostanou rodiče o něm zprávu; mrtev není.«

Ještě téhož dne napsali jsme ono vidění a zaslali do Slezska.

Dne 15. října byl nám doručen dopis, který dne 13. října datován, přinášel kýženou odpověď na odeslané vidiny, a kde stálo: Slyšte nás, milení!

Dne 2. října 1903 odbyvali jsme pohřeb našeho malého dítky Václava. Pak o několik dní později napadla mne ona šťastná myšlénka, totiž: Nikdo z Vás neví, zda-li nám dítko zemřelo, abych Vám poslal kousek hadru z jeho košilky, pak jsem připsal ony otázky a oznámil to všem známým, jež o jsoucnosti duše ještě pochybují, bych je utvrdil. Čest a díkůčinění budiž Tvůrci našemu, že nám ukázal pravé světlo, které jedině možno směle následovat. (Totiž spiritismus.) Vidina tato se na vlas shoduje, vše dopodrobna, proto jsme velmi potěšeni z toho, tak že se Vám ústy ani písmem nemůžeme vyjádřit nad makavým důkazem, který jsem všem ostatním ohlásil.

Současně dáváme na Váš druhý dopis odpověď. Skutečně byl onen chorý jménem Jindřich nalezen. Byl asi 3 míle od jeho domova v Prus. Slezsku. Tam jej prusští četníci našli a odvedli na hranice, kde byl našim četníkům předán, odvezen do Freistadtu a odtud vrácen do svého domova. Vše se úplně shoduje.

V úctě oddaná rodina

M.

Ponecháváme ostatní našemu milému čtenářstvu ku porovnání a na uvážení, klademe zde jen několik otázek, a sice: Jak možno viděti věci na ohromnou vzdálenost, jaká dělí Jilemnici v Čechách od Rak. Slezska a okolí Karvína, Orlové, Freistadtu. Jak možno viděti věci, které se staly o několik dnů dříve, jako pohřeb dítky, a ostatní podrobnosti, jako by se to stalo právě nyní, a jak možno vědět, co stane se o několik dnů později, jako o vrácení se uprchlíka? A těch, jež nevěří v jsoucnost individualní (sebevědomé) duše, se tážeme: Je to vůbec možné, aby viděl nějaký člověk na ohromnou vzdálenost, skrze zdě a všechny překážky, věci budoucí, minulé a přítomné prostým lidským okem, bez působení duše a duševního zraku? Případ tento zaručen a ověřen mnoha svědky a jsme ochotni na požádání jich adresy a jména podati.

Bylo to as v polovině června roku 1902 za nedělního odpoledne, když navštívila nás naše známá z blízkého městečka J. a přinesla s sebou v obálce uzavřenou podobenku s tím přáním, abychom pomocí jasnovidu prohlédli, co stalo se s onou osobou, která na podobence byla označena. Přijav uzavřenou obálku, nepodíval jsem se dovnitř ani já, ani žádný jiný a předal jsem ji somnambule, která po krátkém čase pravila: »Vidím nějakou paní, je těžce nemocna, leží na posteli a postel ta je bíle potažena«. Podíval jsem se na paní J., tato dávala mi na srozuměnou, že vidina se neshoduje. Odejmul jsem jasnovidkyni podobenku, odložil jsem ji stranou a pravil jsem: »Dívej se nyní.« Paní J. jsem nařídil, aby myslela na to, co chce zvědět. Po malé chvíli pravila jasnovidkyně: Vidím kavárnu, je to v Praze, jakýs mladý muž tam sedí a ještě jiní dva jsou u něho. Tento mladý muž, slušně oděný, černých vlasů a knírů, je podnapilý, nyní se zvedl a odchází, ti dva jdou za ním. Venku je šero, skoro tma, počíná právě svítati, ulička, do níž vešli, je uzounká, nyní kráčí spolu, jsou veselí a zpívají, kráčí směrem ke Karlínu, jdou stále dál, nyní přicházejí k řece Vltavě, co to dělají? Odvazují lodičku, je to jen malá lodička, sedají do ní, oni se budou projíždět po řece, vždyť je skoro ještě tma, as tři hodiny z rána. Nyní odrazili na vodu, něco s tím podnapilým člověkem dělají, on se brání, loďka se prudce kolébá sem i tam, nyní se převrhla, všichni spadli do

vody, ten jeden zvedá ruce do výše, pomozte mu — pomozte mu, ti druzí dva vyplavali, loďka je obrácena, ten jeden ji chytil, obrací ji, aha — hop! teď se do ní vyhouplnul, ten druhý pluje k němu, onen mu pomáhá, již jsou oba na loďce.« »A třetí?« táži se já. »Zmizel ve vlnách, nevidím ho již, ti dva plují ku břehu.« Pohleděl jsem na paní J., dávala znamení souhlasu. Utopenému zmizely některé předměty, nemůžeš nám říci kam se poděly?« »Počkejte — to již v té kavárně platil — měl velkou peněženku, nějaké papíry v ní — jako účet — a zlaté hodinky — to, to mu vzali — — kdo? — — no, ti dva.« Více nebylo možno proniknouti.

Vzali jsme onu přinešenou podobenku, otevřeli obálku, a jaké bylo naše překvapení, když na podobence objevil se obraz neznámé paní. Paní J., která omylem ze svého domova vzala tuto podobenku, místo podobenky onoho mladíka, dotvrdila nám, že i tato vidina byla správná, an ona nemocná, která na posteli viděna, skutečně také ve městě R. zemřela. — Zde naskytuje se ohromné pole nové činnosti, a nelze pochybovati o tom, že kdyby právnictví uchopilo se těchto vlastností somnambulů, nezůstal by ani jediný zločin před světem utajen a slova Kristova stala by se skutkem, totiž: »Není nic tajného, co by nemohlo býti zjeveno, ani nic skrytého, co by nemohlo na světlo vyjíti.«

Na dožádání jsme ochotni, pod zárukou diskretnosti, i jména osob zde súčasťných podati.

* * *

Šetřen za pomoci dopisu na vzdálenost.

Roztoky, 27. listopadu 1903.

Velectěný pane!

S velikým zájmem jsem četl první sešit »Posla Záhrobního« Vámi p. Kichererovi do Roztok zaslaného.

Jsem 19 let stár a doposud nemám o něčem takovém ani zdání a nevím mám-li tomu co sešit obsahuje věřiti — neb vše se mi zdá nemožné.

Doufám, že snad čtení dalších sešitů odejmé mi mou nevěru vůči spiritismu a že snad utvrdí ve mne to, o čem jsem se nemohl a dosud nemohu na vlastní oči přesvědčiti.

Rád bych byl, když by Vám bylo možno a mně sebe menšího důkazu o této věci podal.

Tento 1. dopis předložen ku jasnovidnému šetření dne 30. listopadu 1903 v Hrabačově u Jilemnice a jasnovidka podala tento popis:

»Vidím velkého, kostnatého člověka — má delší vlasy volně česané, tmavší blond, má náprsenku tmavé, popelavé barvy, obličej podélný, čelo vyšší, oči jasné, bystré. Byl již několikrát oklamán a proto není důvěřivým. Vidím jej v krámě po pravé straně a vidím tam ještě jednoho muže který má černé vlasy a je as o půl hlavy menší a ještě je tam jeden — ten je ještě menší. Ten černovlasý stojí u nějaké knihy. Tež je tam nějaký velký blond pán, má knír pod nosem a vypadá jako doktor.«

Vidina tato napsána a tazateli odeslána, načež dostalo se nám následujícího dopisu:

Roztoky, 6. prosince 1903.

Velectěný pane!

Skutečně jsem se podívil po přečtení Vašeho ct. listu, kterak může osoba jasnovidná viděti takový minulý děj, který se dávno stal a býti tak vzdálena od místa onoho děje a neznati ani jednoho z účastníků a přece je všecky přesně popsati.

První osoba popsána: vidím člověka větší postavy atd. byl můj kolega v obchodě, druhá osoba v popisu byl jsem já, třetí náš nejmladší praktikant a čtvrtá »doktor«, jeden starší z pp. asistentů.

Vše popsala osoba jasnovidná přesně tak, že jsem myslil, že snad musila být tehdy (v tom momentě, kdy jsem byl nad knihou skloněn) přítomna.

Přiznávám se Vám, že záhada tato, jakož i celý spiritismus začíná mne již zajímati a též nutí mne, abych se podíval dál — hloub — a abych zapadl do něho celý — a abych i sám cósí takového hleděl docílit a o něco takového se pokusil a osobně se přesvědčil...

Přečetl jsem již knihu »Před branou vyšších světů,« ale vše to nestačí, abych duši svou nasýtil — ona touží ještě po něčem tajuplnějším...

Nerozumím ještě mnohým věcem — u nás v Roztokách u Prahy — nikdo ve spiritismu nevěří a myslím, že jsem snad jediný, který se tímto v celém městyse zabývá.

Nenalézám žádného spojence a komu se svěřím, ten krčí ramenoma a řekne mi, bych se z toho nezbláznil.

Přijmete velectěný pane za Vaši projevenou mi ochotu ohledně somnambulismu ve Vašem ct. dopise srdečný dík.

V úctě

Jindřich Vlasák,

prakt. drogerie.

Roztoky, 13. prosince 1903.

Jelikož vidina šetřená v Hrabačově u Jilemnice pojednávala o intimní události jistého velkoobchodu v Praze, jat jsem byl jistou domněnkou, že mohla jasnovidka, která před 2 roky v Praze meškala děj ten osobně viděti a proto lehce popsat a jelikož se rád řídím starým pravidlem »raděj dvakrát měř a jednou řež« učinil jsem na pisatele dopisu dotaz, by podal mi určitě data, do které aš doby vidina ta zasahuje, načež následoval tento druhý dopis — v němž jak zřejmo — ona vidina do doby před 7 měsíci zasahovala, nemohlo býti žádné spojení s mojí domněnkou, an po celou dobu dvou roků jsem medium stále při dozoru měl.

Z dopisu toho současně vidno, že pisatel sám ve svém přesvědčení ještě utvrzen nebyl a že teprve dalším podáním důkazu plného přesvědčení nalezl. Proto přikročeno ku šetření novému, jež věrně opsáno a tazateli zasláno, načež dostalo se nám této odpovědi:

Velectěný pane!

Předem srdečný dík za Váš hezký pohled. Dle mé slabé znalosti, představuje odloučení astrálního těla s duchem po tělesné smrti a setkání se s duchy svých příbuzných a známých. Račte odpustit, že jsem tak smělý a Vás obtěžuji.

Otázku Vaši nemohu zcela určitě zodpověděti, neboť paměť moje nebyla na to připravena, kdy bude tázána na případ, který

nemá tak dalece žádného významu. Vidina udála se as před 7 měsíci.

Nebude-li Vás to ctěný pane obtěžovati a chcete-li mne ještě jednou a naposledy přesvědčiti o jasnovidnosti, nechť somnambul objeví něco (možno-li z budoucnosti nebo z přítomnosti matitele přiložené látky).

Prosím za prominutí, že se ptám po tom, o čem jste mne již jednou přesvědčil — avšak pochybnost ještě převládá nad věrou.

Zasílám zároveň známku na odpověď.

V úctě **J. Vlasák.**

Velectěný pane!

Promiňte laskavě, že jsem Vám hned po obdržení Vašeho ct. dopisu neodpověděl. Byl jsem stále zaměstnán jak v drogerii, tak i mimo ni.

Děkuji Vám srdečně za Vaši ochotu, kterou jste vůči mně projevil tím, že jste mne přesvědčil. Opravdu, výrok somnambuly se shoduje na vlas se skutečností a popis hodí se na mne: Látká Vám zaslaná pocházela skutečně od mých kalhot. Překvapil mne jak somnambulin výrok přítomnosti tak i budoucnosti! Nerad bych byl ovšem, abych byl ku sebepoznání, jak předpověď zní, teprve nemoci na dolení část těla přiveden — ale jak jsem se již sám přesvědčil, že co jest člověku souzeno, tomu neujde! Toužím po duševním sebepoznání a stále přemýšlím a čtu poučné knihy a poznávám, že když člověk všechno ví a zná, pak teprv pozoruje, že ještě vlastně nic neví — a to co ví, jest pouhý nádech těch tajemností, ku kterým mu dává Bůh rozum, aby je pochopil. Nebýti spiritismu, byl bych dosud tonul ve tmách a nebyl bych seznal sám sebe a to, nad čím nezasvěcenec kroutí ramenoma.

Zasílám Vám výtisk katol. spolku sv. »Bonifáce!« proti spiritismu, byste posoudil, zdali ten člověk, který to psal, nemluvil o tom jako slepý o barvách!

Odpusťte, že Vás stále obtěžuji.

Prosí za prominutí a znamená se v úctě

Jindřich Vlasák,
assistent drogerie.

V měsíci červnu 1903 zaslán nám byl dopis od Dr. B. z Prahy, v němž přiložen ad 1. dopis neznámého nám pisatele, ad 2. ústřížek látky se žádostí, by možno-li nám, podali jsme o původu osob, jimž přináleží, naše dobrozdání.

Dopis vyšetřen a zaslán, načež došla tato odpověď:

Praha, 3. července 1903.

Velectěný pane redaktore!

Odpovídaje teprve nyní na Váš dopis, sděluji Vám následující: ad 1. dopis: správně udáno bylo, že psaní pochází od mladíka bílé pleti a kaštanového vlasu, avšak nesrozumitelná jsou mně jeho slova i jméno »Vojtěch Neruda« mně známo není. Mladík, který ten dopis psal jest asi 18 let starý, kdežto ve sdělení udáno 24—26 let. Snad tedy se to vztahuje k budoucnosti 6—8 let. Uschovám si ono sdělení pro budoucnost a neopomenul bych Vám i třeba po letech o tom zprávu podati. Ad 2. ústřížek látky pochází jak správně udáno od velké štihlé dámy a též látka ta pochází ze spodního šatu.

Tedy dopadly obě sdělení celkem správně a zasílám Vám zase ještě 2 ústřížky 3. a 4. a prosím Vás, by Jste mně laskavě o tom zase zprávu dal.

Přikročeno ku dalšímu šetření předmětů 3. a 4., jež šetřeny na vzdálenost dne 21. října 1903, načež došel nás další dopis:

Praha, dne 11. listopadu 1903.

Velectěný pane redaktore!

Předem vzdávám Vám díky za zaslání jasnovidných projevů. Ústřížek 3. pocházel z látky od mého otce, který před 2 roky zemřel a jest mi velice podivné, kterak mohlo jej medium tak věrně popsat jako vysoké postavy s plnovousem, když již je déle mrtev.

Znamenám se s úctou Dr. B.

Dne 21. března 1904.

Velectěný příteli!

Již třetí ročník P. Z. odebíráám a již více knih podobných jsem objednal a skutečně nejen mně, ale i více sousedů ona záležitost zajímá. Avšak musíme se vyjádřit, že jest nám dosud

tak, jako s těmi v ostatních virách, a ještě toto zdá se býti více k neuvěření, zvláště některé body. Schází nám jen dosti malý důkaz a bylo by nás proto dosti, neb co by člověka více blažilo, než důkaz nesmrtelnosti duše. Protož přikládáme onen kousek látky a prosíme o laskavé předložení oné při Vašem zasedání (podotýkám, že na tom zvláště záleží) a zodpovědění nám těchto otázek :

1. Kdo je ona osoba (s které ta látka jest)?
2. Je to muž, žena, dítě?
3. Je doma, nebo na cestách?
4. Je živa nebo mrtva ona osoba?

Prosíme ještě jednou, neboť po tom opravdu toužíme.

Adresa: Jan Beneš, kovář v Chotovicích, pošta Žehuň.

Zaslaná látka předložena jasnovidce ku šetření a tato pravidla :

»Vidím ženu, je slabší, prostřední postavy, vlasů jako šedých. Vidím ji, je jako v prostore — není v žádném příbytku. Je jako svlečená — je buď těžce nemocná, nebo mrtvá. Ano, vidím ji v prostore, je mrtvá. Látka zaslaná pochází z košile.«

Vyšetření toto zaslali jsme žadateli, načež dostalo se nám následujícího přípisu :

Dne 3. dubna 1904.

Velectěný příteli!

Přijměte srdečné díky a zároveň projev podivu nad Vaší ct. zprávou, vše splývá s pravdou, až na to, že je psáno — starší a pak vlasů šedých, ale ještě i to není mnoho odchýleno. To že obličej měla velmi ustaralý dlouhou nemocí, t. j. soucho-těmi a vlasy též z dřívějších světlých vzaly barvu spíše hodně do šeda, ale takto ji bylo teprve 28 a půl roku. Byla to manželka mého souseda, níže podepsaného, matka dvou dítek; byla právě třetí den v hrobě.

Onen jest též již delší dobu velice zaujat pro vědu spiri-tismu a proto bádáme a hledáme spolehlivější základ, abychom totiž mohli i veřejněji vystupovat; půda by zde proto byla, neboť toto sdělení způsobilo zde sensaci.

Prosíme tedy o malou informaci, kterak bychom si počínati měli, rádi bychom vystoupili na veřejnost, ale jest zapotřebí Vaší ct. pomoci.

Odpustte, že si dovolujeme obtěžovati, neboť uznáváme, že podobného máte více, ale držíme ruku k ruce!

Se srdečným pozdravem

František Pižl, rolník.

Jan Beneš, kovář.

Kresby mediijní.

Jednou z největších vymožeností na poli spiritismu v Čechách, na Moravě a ve Slezsku jsou poslední dobou tak houfně se vyskytující »kreslicí media« se svými plody.

Všechny podrobnosti, co týče se vzoru barev, umělecké rutiny atd. atd. nelze nám vůbec přem vyspati a jest nevyhnutelně zapotřebí, abychom viděli a zase viděli ty práce hotové, a nejen to, abychom viděli též medium při práci samé, jak ovládáno silou cizí — silou rozumovou, plně si vědomou svého úkolu, která mimo dosah vědomosti a schopnosti vykonává díla tato, krásná, vznešená. Medium samo jest pouhým nástrojem a jest proň nevyhnutelné, by trpně nechalo svou ruku i svou myšlenku vésti, by dílo stalo se tím, čím býti má dle přání síly ovládající, neb jakmile zasáhne svou vůli neb působností v činnost ovládajícího ducha, tu ihned bývá zrušen původní dosah práce a tato nevytáhla by tak — jak kreslicím duchem stanovena.

Položil jsem kreslicímu mediu všechny možné dotazy v tomto směru a doufám, že zavdčím se čtenářstvu nejlépe, když odpověď jeho — která bez nepatrných změn byla by as odpovědí všech podobných medií — doslovně uveřejním. Tato zní:

Milený příteli!

Odpusť, že jsem tě tak dlouho nechal čekati na odpověď.

Nešlo tu nikterak o mne, ale o tu tvoji otázku, odkud jsou kreslená zvířata a jakého původu, a tu nechtěl jsem využítkováti své vlastní způsobilosti a čekal jsem, až nejbližší seance

nastane, že pak se zeptám buď o radu stran sebe, anebo o přímou odpověď na dotaz můj. Že jsem byl v napnutí až po onen čas, můžeš sobě pomysliti.

Sám jsem se nechtěl z počátku ptáti, nemaje k tomu jaksi přiměřené důvěry sám v sebe, poněvadž vždy, co se týče určitosti a přesnosti, raději jinému věřím, než sám sobě, mysle jenom na opravdovost podání odpovědi v tak vážném směru, jak byla tato požadována a tu při sezení dne 2. srpna bylo mi sděleno od bytosti velice vznešené mezi jiným na upřímný dotaz můj: »bych jenom v plné víře a důvěře obrátil se s prosbou k Bohu a že On upřímnou snahu v té nezvratné důvěře v Něho splní sdělením toho, od kohož ony výkresy pochází«, s tou jemnou výčitkou, »že mam vždy miti důvěru v to, co On činí, neb cò my činíme s důvěrou v Něho — Nim činěno jest.«

A tu s celou důvěrou v posilu vyšší, s tím pravým přesvědčením ve věci očekávané, obdržel jsem na dotaz můj sdělení následujícího obsahu, s tím přáním, bych jej tak věrně a doslovně opsal, jak bylo sděleno:

3. srpna ve středu 1904.

V pokoji a bez bázně začni to, co bylo předurčením tvým, bys práci svou, mým působením konanou, vysvětlil tímto důkazem těm, jež ve víře přišli, by poznali a se i dle svého vědomí obdivovali!

Jsou věci, jež přicházejí na povrch, jichž mysl lidská neumí pochopiti, jsouc ohraničena dojmy hmotnými a jsouc daleko nepřístupna pojímům, jež v tomto souhrnu myšlénkovém nemůže pochopiti, ale dej jiný tvar tvorům a utvoř jejich ústrojí tak, jak by to mělo býti, by všickni poznali co jednotlivec — a budeš státi se svou ideu osamocen, chtít dokazovati něco, cos poznal sám — neb všickni budou toho náhledu, kterého ty byl dnešního dne. Ale ty osamotniš sám a místo povznesení sebe samého — nalezneš se v lůně stejnorodém s druhy druhými, jichž zásluhou nebylo, by dospěli tam, kde ty's je miti chtěl a sám zůstals na pokraji, pohlížeje na ně. Ani i v tomto pokroku bez vlastního pročitění nejsou dále, než byli dříve, neb i na tento již uvykli — tak že není možno, mysliti, by jim podáno bylo více, než to, co

sami procítí — a s tímto jest to samé. Chtěl by's, by všickni poznali z té stránky, co tobě podáváno jest, ale až by's přišel i k tomu, že by se stalo po vůli tvé, musil by's uznati, jak dětinné to přání: nechati chápati vše dochvilností!

Proto musí býti ona rozliška, která dělá dilo tím zajímavějším. Čím více náhledů a popudů k tomu, tím cennějšími stávají se názory těch, kteří přijdou sami k tomu — co od jiného by marně co důkaz neb vysvětlení očekávati hleděli.

Těm, jimž dáno nabytí jiných názorů na tuto vědu a na svatá takřka učení její — těm není nutno vybíratí slov k jednotlivým výkresům a označování jich jmény a původem, ti poznali více, než utkvívati na formě frází jmen řeči až příliš chudou pro vyslovení mnohého. A vyslovil-li by kdo přec — stalo by se ukojenou zvědavostí zase nudným, jako vše, co na této oběžnici po ukojení se stává! A těm, co chtějí mermomocí nabytí důkazů, šplhající jenom slovesně ve všemohoucnosti Boží — těm sděl a piš jim jménem mým, že jsou to tvorové Venuše, obojživelní i přenosní.

Jestliž ona planeta více méně podrobena vlivům prvorodým, jež na ni účinkují stejnou rotací začátků v tvoření a proto jsou tito tvory jejími z rozmanitých vod, jež tuto pláň obepínají.

Co se týče květů, mnoho jest jich podmořských, vytvářených v podobě lastur, škeblí a mušlí, neb planeta tato bude jednou po úplném výtvaru svém co posloupný přechod života oběžnice vaší a bude též přenosnou, co se týče obměny životů těch, jež přijdou za miliony let po nás, by opět živořili — jako nyní vy!

Květy, jež jsou podobné květeně vaší, jsou tak zvané «květy míru» asi ve vašem podobenství a proto jsem jich užil nejvhodněji, by označovaly vám vaši soutěž v zápolení po volnosti a rovnosti!

Přijdou jiné a jiné věci ku zrakům mnohých, že nebudou míti pojmů o tom, co to neb ono znamenati bude a mnohý hrot úsměšků dotkne se duše tvé — ty však jdi s čelem hladkým bez starostí vstříc určení, ať v psaní, ať v kreslení — neb Pán v důvěře k Němu sešle mnohé, by bylo poznáním těm, jež to opravdu poznáním přijmou — a ty, co učiní opak, nevzkříší ani blesk

hromu, ani zázrak ten největší z jejich »člověčenství« — neb zapomenou na to největší zrno pravdy a na to nejčistší, tak jako na vše, co s nimi dohromady souvisí!

Nebylo mým úmyslem, uváděti se takto v poznání výklady žadatelům vhodnými, ale vím, že není možno jinak — a že co Bůh činí, zase on sám činí a v Něm zase ten, kdo v Něho důvěřuje a o pomoc Jeho žádá!

Totoť opiš a zašli těm, jež chtějí nabýti tak zvaného přesvědčení a vysvětlení přes to, čemu přes vše mnozí ani nyní věřiti nebudou — ale toť věci jejich. Příroda ve svém tvoření si k nim o souhlas nepůjde a tvou věcí jest pokračovati pro budoucno a jíti pokrokem v před a nekritisovati ničeho, poznáš-li, že to bylo miněno a činěno v důvěře v Toho — jenž všemu vznik i konec určuje!

Buď s Bohem! Na shledanou zase brzy!

J a m p t o n n p t o n n.

Toto jest o otázce stran původu a existence výkresů co se týče:

1. V tomto směru pracuji teď zrovna rok na základě medijského sdělení písemného br. Ševčíka v zasedání činěném 2. srpna 1903 ve 3 osobách: že jest přítomno medium, které postupem času bude kreslit podoby zemřelých. Ovšem, tenkrát mne ani ve snu nenapadlo, že bych nim byl já a více na Ševčíka jsem se domníval — ale bylo mým přáním již od 16 let, nabýti důkazů sám sebou a studovati upřímně a neomylně vše osobně v sobě — jsa nedůvěřivý vůči jiným a proto nyní budu klidit zase nedůvěru jiných, ale to nevadí: přesvědčení mám a po soudcích vedlejších házím útrpnosti!

3. Jedna kresba trvá průměrně 2 hodiny bez oddechu, jsou-li to úkazy složitější — zvířata za tu dobu, jak vidno dle datum, dvě až tři.

8. Při práci mám ovládnutou ruku pravou — a vezmu-li tužku do levé — tak levou. Při vědomí jsem částečně, ku věcem vedlejším — *ale ku výkresům nejapný* — a mnohdy si lámu sám sobě hlavu tím, co to bude a jak to dopadne a upnu-li mysl na místo, kde vidím tužku čmárat a domnívám se vytvořiti

na tom místě to neb ono — jsem zahánán docela na jinou stranu — a jsem v koncích! Hlavně ze začátku, když jsem při sezení kreslil, míval jsem smrtelné úzkosti, jak to dopadne, toho svědectvím jest knížka třetí.

4. Co se týče odprodání věci — na to myslím, i po tvém rozumu, není odpovědi, neb sám *v sobě jich cením výše, než může suma, lidskými ústy vyřknutá, ať jest jakákoliv, takového smrtelníka oblažiti*, jako jest ten, jenž poznal nicotu mamonu, který žíví jenom tělo a má zásobovati jej jen v případech nutných. Chtíti ale za práci mediální míti placeno, jest více než k smíchu!

6. Ať se namahají též jiní, by postřehli to, co z toho lze postřehnouti a já budu hleděti na ně jako na ty, co jsou v projevu obsaženy — přeje jim dobrého zdaru s tím potěšením, že nejsem sám — ale že mohutníme — že vzrůstáme, spějice tam, kam nás moc Boží v předurčení vrhnula!

7. Pracuji stále na tomto a budu míti zase 30 kreseb hotových snad již během tohoto téhodne a pracovati neustanu dříve, dokud mi to nebude odejmuto samo, čeho jsem si vždy tak přávil!

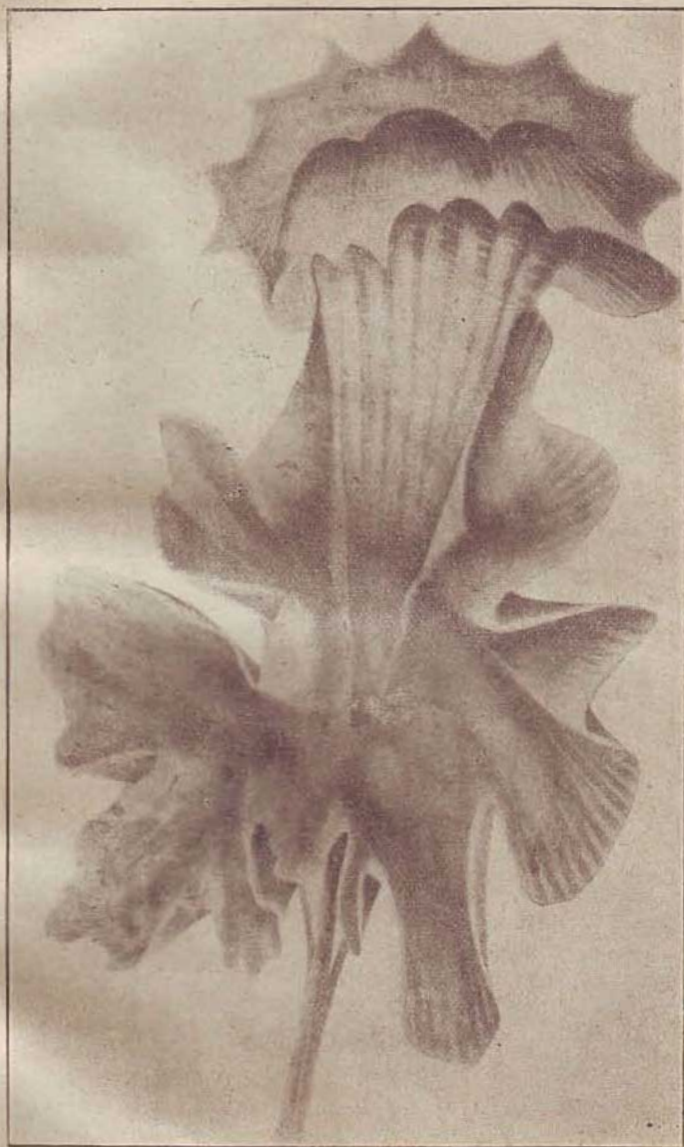
Vždyť mě to nic nestojí, než to zasednutí a trpělivost, tu určitou dobu vydržeti při práci, jež mi mnoho přemýšlení nedá a při níž žádnou únavu, ani hmotnou, ani duševní, nepocituji, naopak vždy cítím úlevu, oblažující dojmem, že jsem zase o jeden »kus« dále tomu, co snad ještě postupem času přijíti má.

S vřelým pozdravem trvám oddán

Karel Lissa, Tejnka u Prahy.

Toto bylo naše první kreslicí medium, jež počalo kresliti roku 1903. — Za tuto dobu zhotoveno bylo jím více jak 300 různých, nad míru jemně a co nejemněleji provedených kreseb, nesoucích se trojím směrem a sice: Škeble, lastury, rostlinstvo, květena — elementální, fantastické, nikdy a nikde dosud nevidané tvary — a konečně obličej bytostí zemřelých.

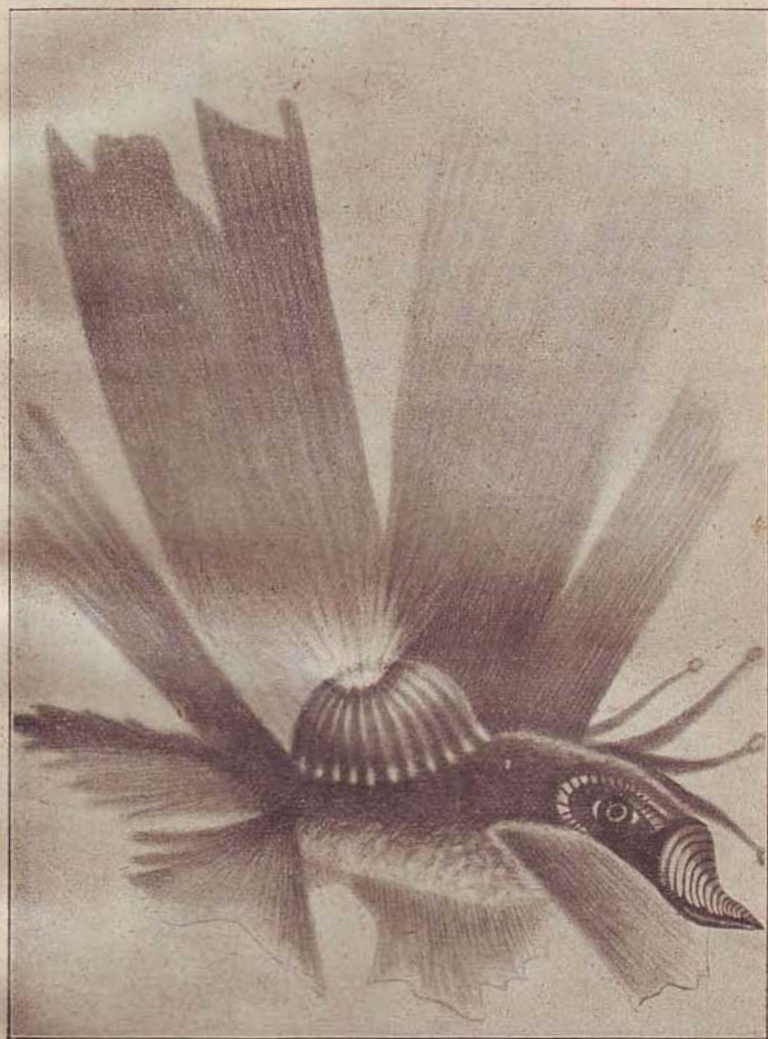
Předkládáme z kreseb těchto tří, každá zasahující do jedné z naznačených sfér, avšak nutno nám doznati, že originály zůstanou daleko půvabnějšími, než reprodukce, byť sebe umělečtější byly provedeny. (Viz obrazec 1., 2. a 3.)

Obraz 1. Medijni kresba Karla Lissy.

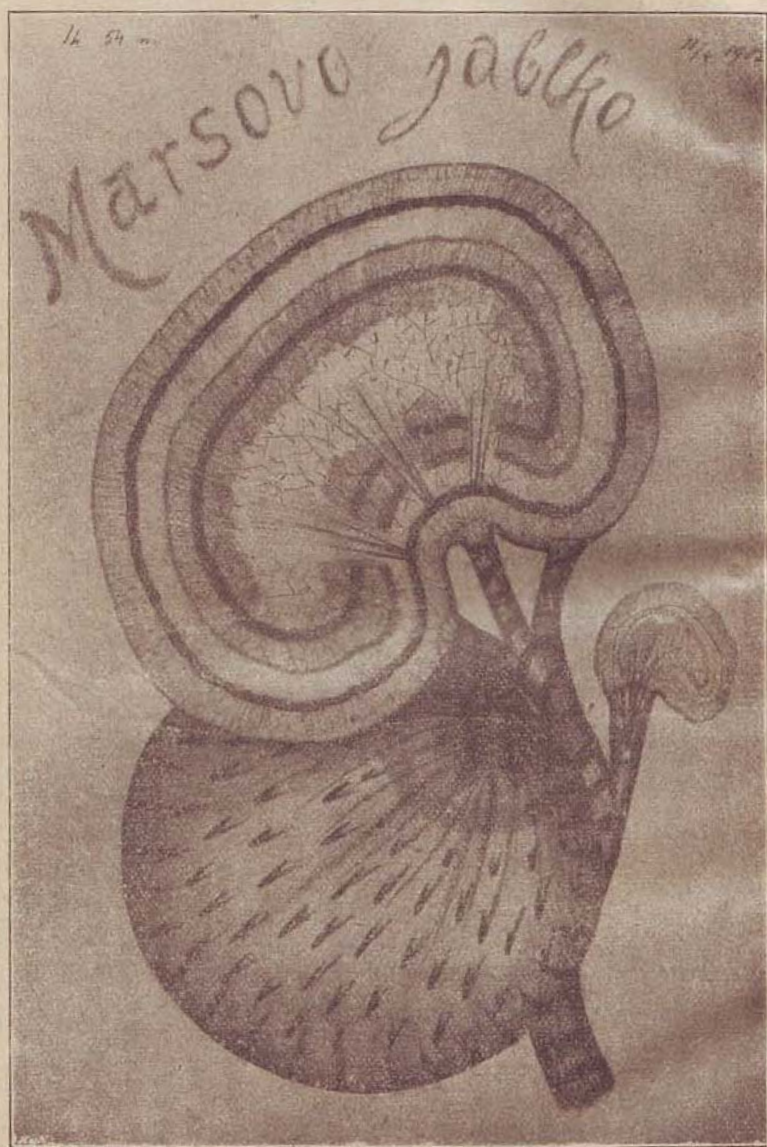
Čís. 12. Medijní kresba Karla Lisy.

Čís. 3. Mediální kresba Karla Lisy.

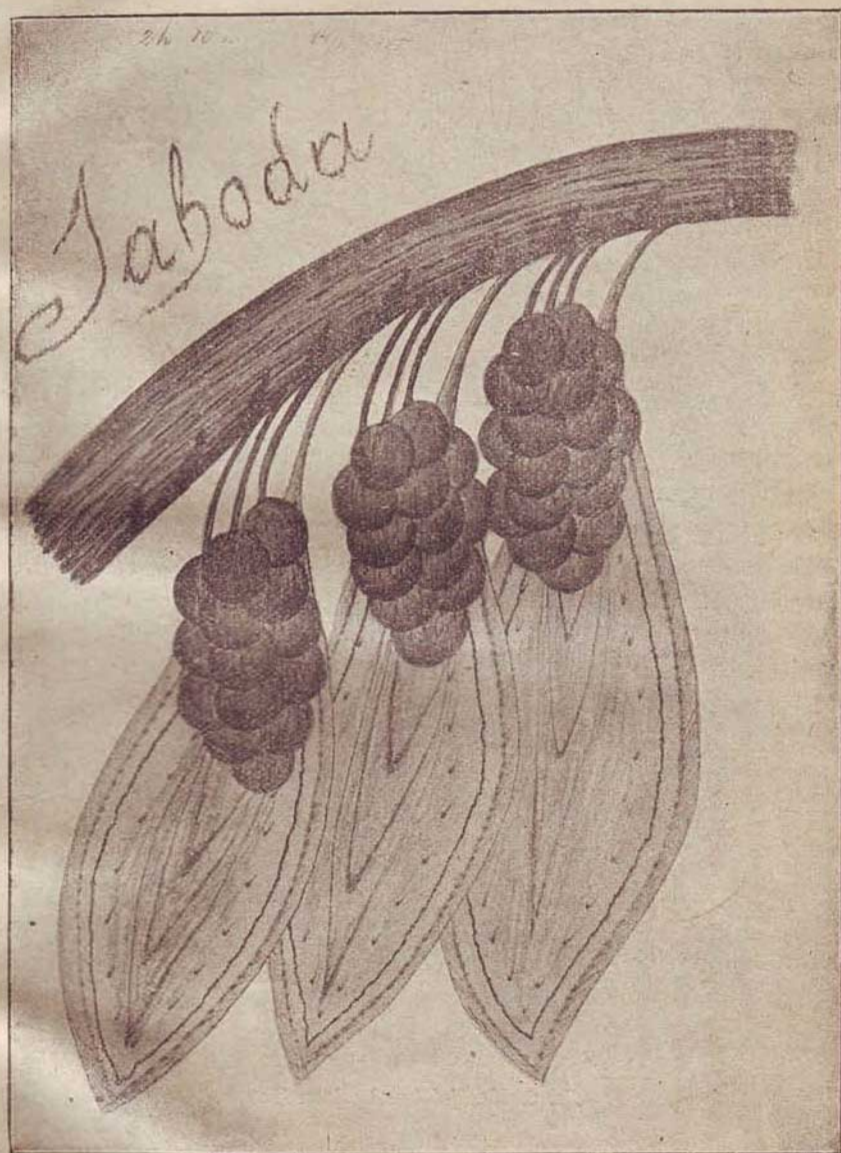
Kresby Jana Tonna z Nové Paky.

Druhé na řadě jest kreslíci medium Jan Tonn, konduktor drah, narozený v Nové Pace. Jeho první počátky datují se z 2. listopadu 1904. Postup prací jest stejně úžasný jak v pro-

Čís. 4. Medijní kresba Jana Tonna.

vedení, tak též co se týče času. Z bohaté sbírky jeho prací vybíráme tyto tři (viz obrazec 4., 5. a 6.) Během dvou roků, po

Čís. 5. Medijni kresba Jana Tonna.

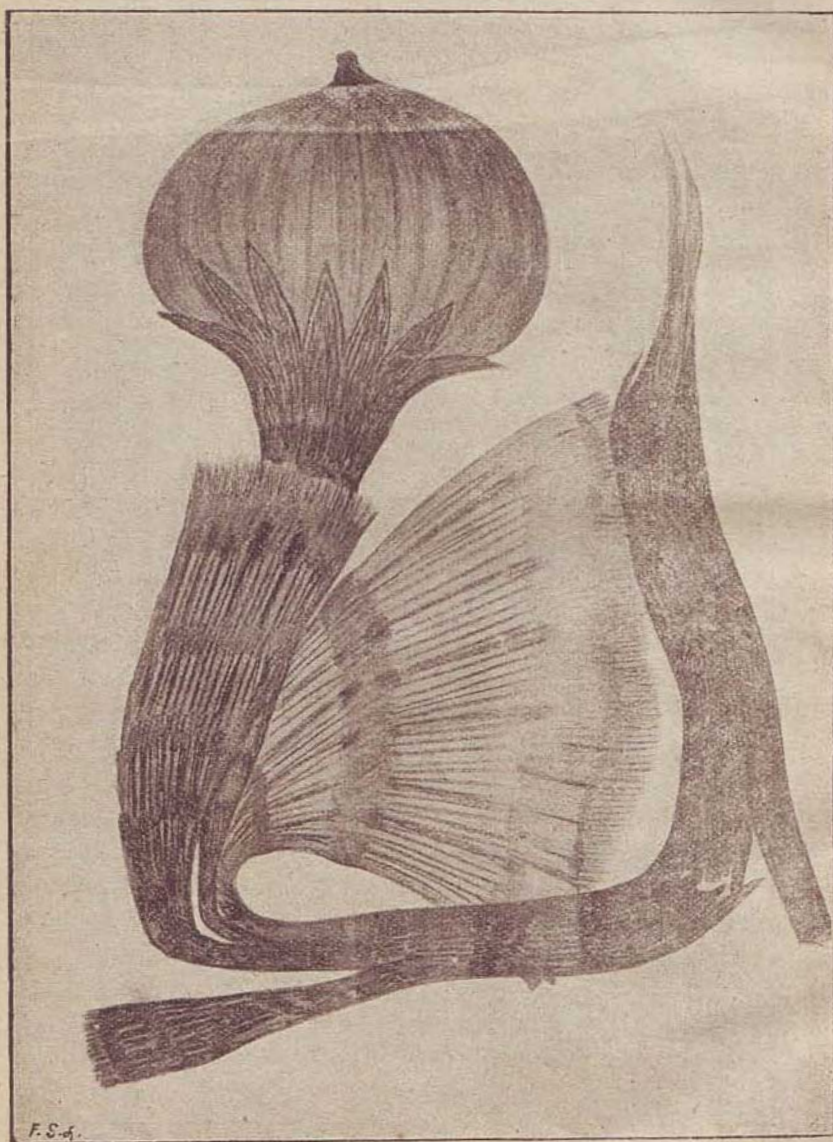

Čís. 6. Medijní kresba Jana Tonna.

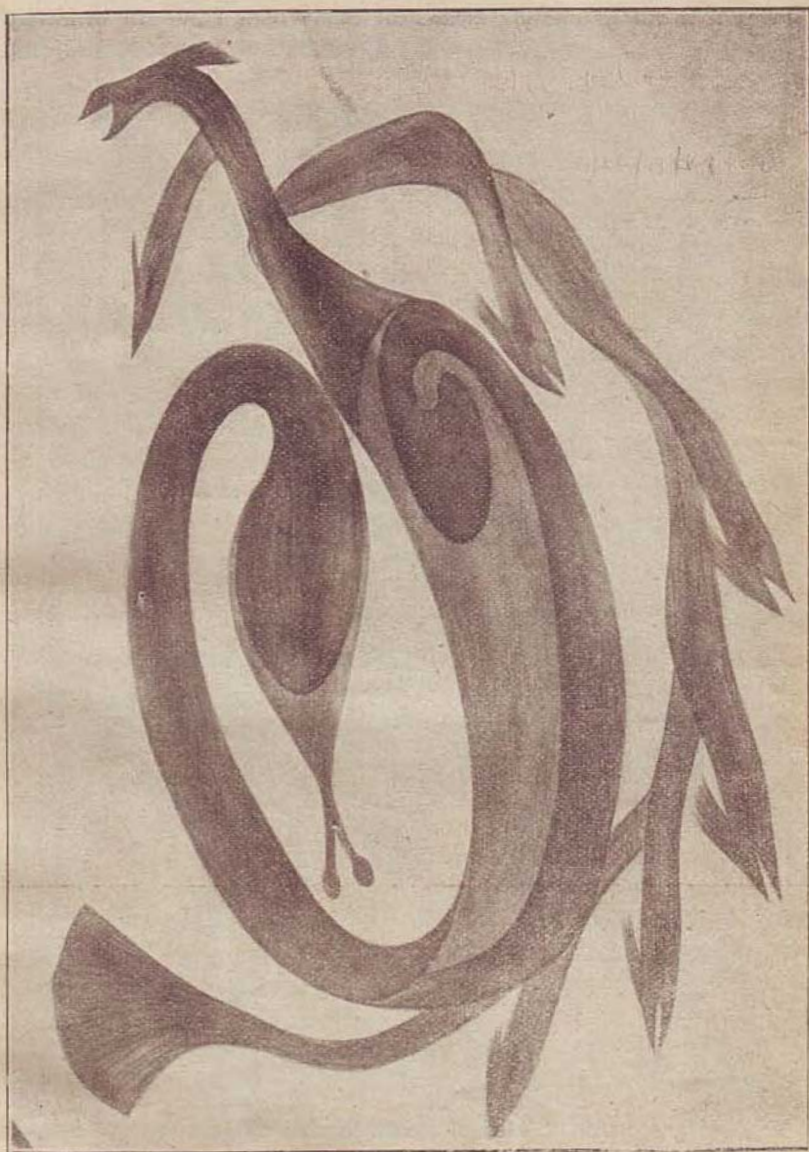
kteroužto dobu obírá se kreslením medijním, zhotovil celkem asi 400 různých kreseb, vesměs to díla uchvacující svou uměleckostí,

Čís. 7. Medijní kresba Josefa Kováře.

Čís. 8. Medijní kresba Josefa Kováře.

Čís. 9. Medijní kresba Josefa Kováře.

jakož i jemnou a účelně seřaděnou barvivostí. Původní originály kresleny jsou barevnými pastelkami ve velikosti 48X60 cm, tak

Čís. 10. Medijní kresba Josefa Kováře.

že naše reprodukce tvoří asi $\frac{1}{8}$ původního obrazu. Jan Tonn — jakož i vůbec veškerá naše kreslicí media — je mužem prostého,

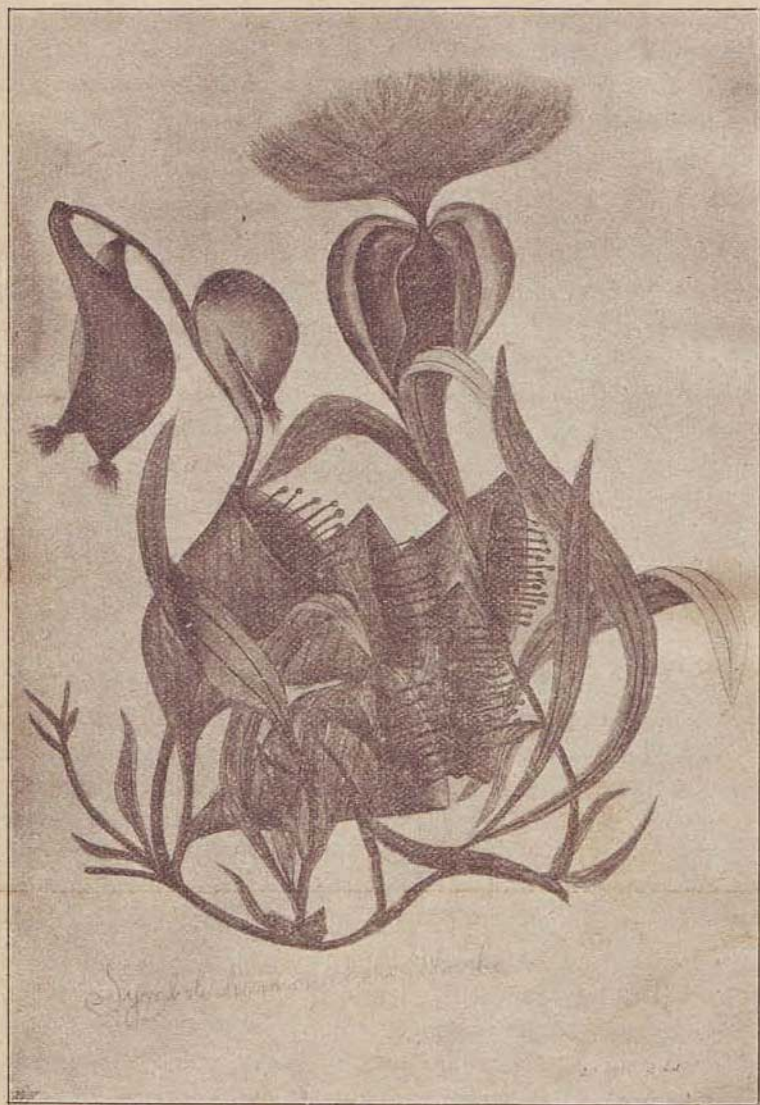
jednoduchého vzdělání — navštěvoval pouze 3třídní školu a ve svém normálním stavu nemá naprosto žádného nadání ku kreslení. Práce tyto dospěly k tak báječné rutině, že za 20—30 minut bývá krásný umělecký obraz úplně zhotoven.

Kresby Josefa Kováře z Libštátu.

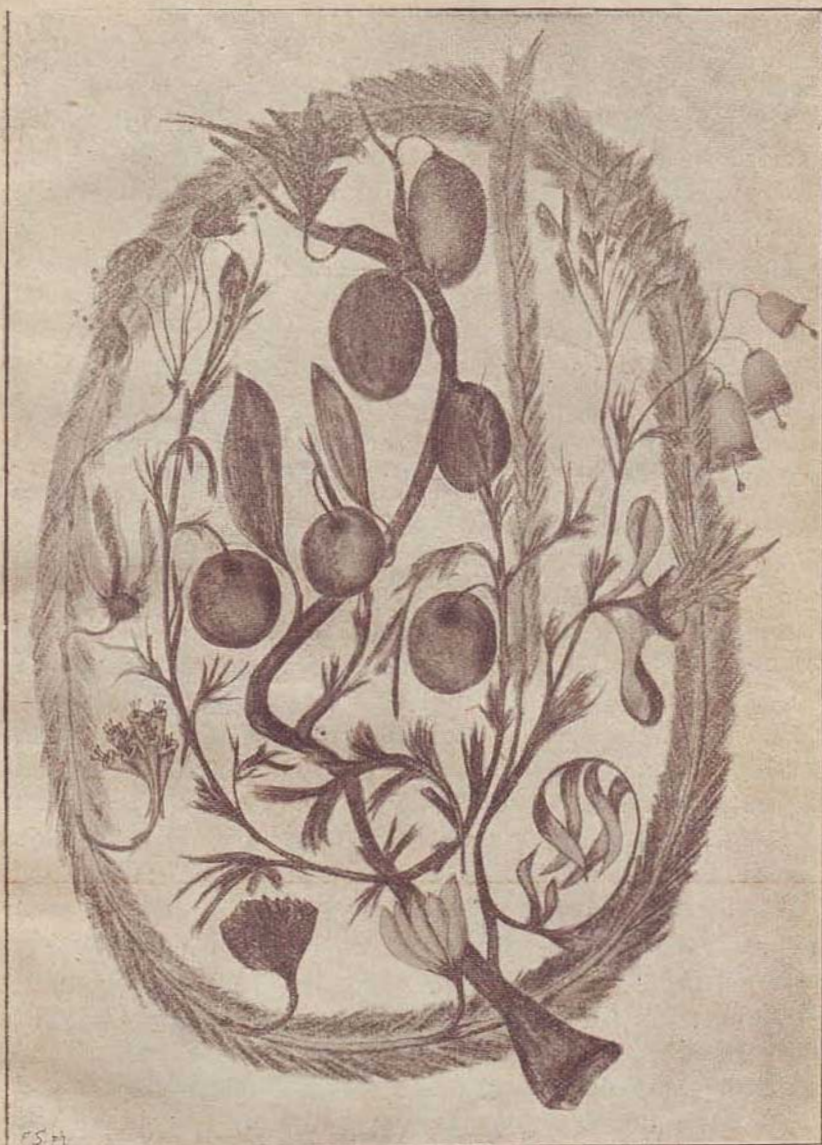
Další obrazce 7., 8., 9. a 10. představují nám mediijní kresby Josefa Kováře, povoláním krejčího, v Libštátě. Tento narozen 25. října roku 1876 ve Mříčné u Jilemnice, kde navštěvoval obecnou 3třídní školu s prostředním úspěchem. Řemeslu krejčovskému přiučil se na venkově, tak že vůbec ani nenavštěvoval pokračovací školu pro učně, kde by se byl mohl jakékoliv kresbě přiučiti. Veškerá jeho činnost jako kreslího media datuje se teprve od poloviny roku 1905, tak že za tuto kratičkou dobu celkem zhotovil asi přes 300 různých kreseb — mezi něž nutno přičísti různé přerody a živočišstvo cizích planet.

Kresby Františka Tůmy z Kruhu u Jilemnice.

Neméně překvapující a přímo úžasem naplňující jsou mediijní kresby Fr. Tůmy, tkalcovského dělníka z Kruhu. Směr prací jeho kreseb jest původní jak svou myšlenkou, tak i vypracovaností, neb bez mála všechny jeho kresby představují nám obrazce jinotajné (symboly), z nichž jeden tuto uvádíme (viz obraz 11. a 12.): »Symbol harmonického člověka.« Představa obrazu toho předvádí nám člověka v jeho dokonalosti a značí asi toto v pravo nahore plápolající srdce, plné čisté lásky k veškerenstvu, v levo od tohoto tři dozralé plody naplněné zrním, jichž jinotajný význam značí vědu, umění a vůli, jinými slovy nejvyšší vědomosti lidského rozumu, vrcholící v moudrosti. Dole uprostřed obrazu nalézáme pět podivuhodných zvonců, jež všechny stejně utvářeny zdají se tvořiti jakousi škálu hudební. Tyto představují pět smyslů člověka, které u duševně vyspělého člověka tvoří krásný harmonický celek.

Čís. 11. Medijní kresba Františka Tůmy.

Čís. 12. Mediijní kresba Františka Tůmy.

Další nemálo významné kresby mediální

jsou různé tvary rostlinné a živočišné z Vysokého Mýta, Pak přerody kreslicího media z Dobrušky. Po nich nutno na řadu položit co do uměleckosti práce kreslicího media Jos. Faltysové z Chocně — kterážto sestra započala práce své teprve 15. dubna 1906 a během 8 měsíců zhotovila nejméně 100 různých kreseb. Jest 53 roky stará a navštěvovala pouze 4třídní školu. — Dále nutno označiti kresby sestry Stehlikové ze Zdic, pak z tamnějšího okolí. Podotknuti hodné jsou též jednoduché vzory kreseb od 77leté stařenky Marie Špicarové, rozené roku 1829 — prosté, nevzdělané stařenky — která s těžší podepsati se dovede.

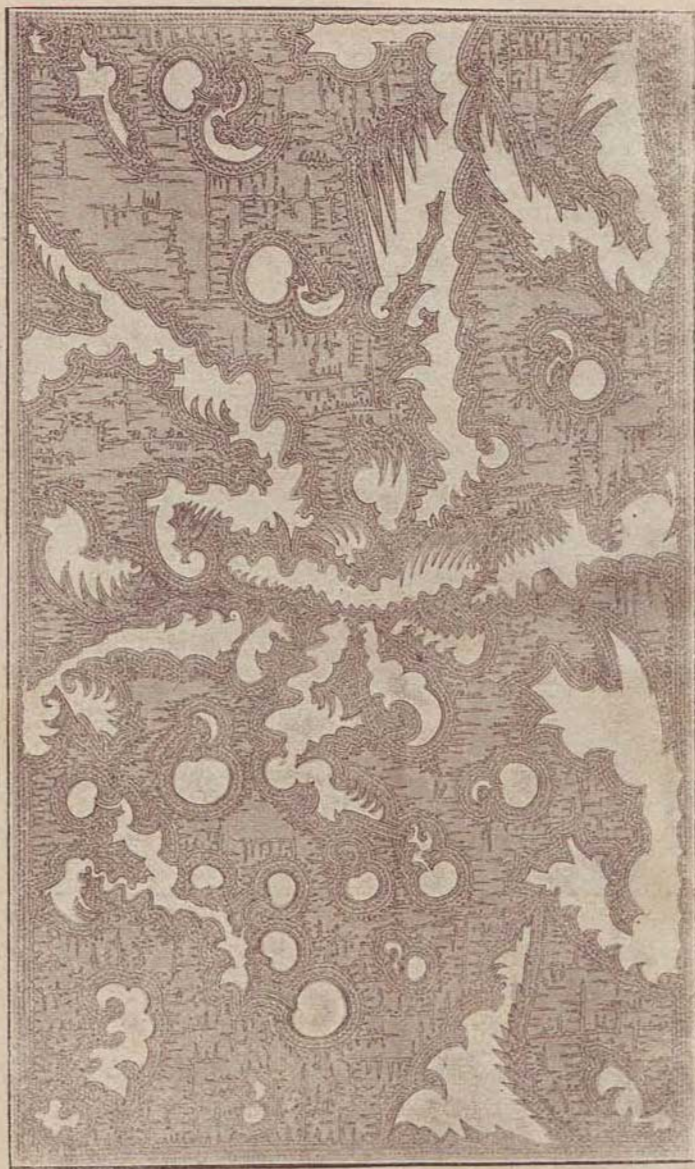
Slezsko-moravské kresby mediální.

Ač Morava jest neméně bohata na kresby mediální, tak přece jen bez odporu jsou to kresby Josefa Kubička, řezbáře v Místku, jež svou zvláštností a nebyvalými tvary budí obdiv vzdělaného světa i odborných kruhů. Přikládáme dva připojené obrázky (13. a 14.) Jsou to výsledky prací pouze 1 roku. Tento začal kreslit 24. října 1905 a posledně zhotovené kresby značí datum 24. října 1906. Vypisovati, chváliti aneb souditi o těchto pracích bez skutečného osobního vidění — jest absolutně nemožno. Další práce jsou od bratří: Jan Kuchar, Richard Čech, Zárubek, Polská Ostrava, Josef Skořan, Štonava, Jan Fialek ve Švrklu, Malé Kunčice ve Slezsku, jejichž kresby jsou neméně pozoruhodny. Uváděti je však a popisovati jest nám nyní v tomto díle nemožno, an by se tím muselo o několik sešitů prodloužiti a o nějaký čas pozdržeti — an přesné, detailní zpracování vyžadovalo by samo o sobě asi takto velkou knihu, neb právě v té době, co toto píšeme, dovidáme se, že řada kreslicích medií stále se množí a práce jejich přibývá.

Jest jisto mimo to, že jsme neuvedli ani všechna až dosud činná kreslicí media a to prostě proto — že nám o své činnosti žádné zprávy nepodalí, aniž ze svých kreseb na ukázkou zaslali, bychom mohli sobě jedině takto správný úsudek o pracích jejich učiniti. Na sklonku pak této statě uvádíme ještě některé

Čís. 13. Medijní kresba Josefa Kubička.

Čís. 14. Medijní kresba Josefa Kubička.

z posudků našich časopisů, jež sloužiti mají k úplnému objasnění, pokud dnes toto možné jest, k těmto tak podivuhodným pracím. »Posel Zahrobni« z roku 1905, str. 159, roč. V., píše:

Zázraky doby přítomné. Též nemálo podivuhodny jsou zjevy a úkazy medijských kreseb, jež zvláště poslední dobou ne-
tušenou mírou se rozmnožily. Práce ty překvapují úžasně každého, odborníka i laika. Jich skvělá, detailní, jemná vypracovanost, zvláštní souhra barev, efektace stínu a báječně krátká doba práce jsou nezvratnými důkazy síly intelektuelni, nadsmyslné síly vznešené, působící z říše duševní, neb media tato jsou vesměs lidé nestudovaní, prosté ženy a muži, patřící nižším vrstvám dělného lidu. Kdežto práce takto provedené možno jen dlouholetými studii a úmornou pilí ducha docíliti a to ještě v době až desateronásobné za různých pomůcek kreslicích, jako kružidla, těrky, pravítka atd., kdežto naše media v tranci kreslí beze všech příprav a pomůcek, jen s pouhou tužkou v ruce. Kdo chceš viděti a přesvědčiti se sám, navštiv některé z níže uvedených osob: Karel Lissa, Praha IV. 151. František Matějka, Dolní Wurzelsdorf č. 602. Tam nalézají se tři kreslicí media, jeden muž a dvě ženy. Jan Tonn, Nová Paka, A. Kovář, krejčí v Libštátě vesměs kresby znamenité. Dále tři ženy ve Zdicích, Králův Dvůr u Berouna a ve Svaté. Proto kdo toužíš něco spatřit, co jsi dosud neviděl, poučiti se, posílit na cestě ku hledání pravdy, neopomeň, nelenuj a vyhledej si nejbližší medim kterékoliv, budeš žasnout a zvoláš jistě s námi: Kdybychom neznali síly, které to působí, museli bychom připustit, že jsou to zázraky doby nové.

Druhý spiritický časopis »Proč žijeme« píše ze dne 15. listopadu 1906 jak následuje:

Něco o medijských kresbách.

Nedávno psalo se dosti o medijských kresbách. Zdá se mi však, že bylo psáno jen tak, aby vůbec něco bylo psáno.

V poslední době hleděl jsem se seznámiti s kresbami i jejich vytvářením za tak zvláštních okolností. I z Německa jsou mi podobné případy známy. Bych podal úplný resultát v té věci, jest nyní nemožné.

Způsob kreslení i výkresy jsou tak zvláštní, že stojí za bližší prozkoumání. Divím se, že z tak zvané »řady povolaných vědců« nikdo toho úkolu se neujal. Prohlásiti napřed, bez důkladného zkoumání, jejich význam, nebo pro nějakou maličkost, zdající se nám bizarní, je úplně zavrhnout, pokládám obě za nekritickou povrchnost. Co zde chce říci, je prostě to, co každého rozumně myslícího člověka musí překvapit.

I. Způsob kreslení je sám o sobě podivný. Media (užiji toho běžného slova) kreslí buď v úplném bezvědomí nebo částečném. Známe také případy, kde se kreslilo i při vědomí. — Media kreslí beze vší přípravy (často na obyčejném kancelářském papíře dosti hrubými tužkami), bez přemýšlení, beze všeho opravování a vymazování, rukou jistou a velmi rychle. Každý črt je jistý, svědčící o velmi dobré technice kreslířské (ač dle mého zjištění media v normálním stavu jsou beze vší kreslířské schopnosti).

II. Výkresy. Vypracovanost jejich, čistota kontur a lahoda koloritu je čistě umělecká. (Mám plno pochvalných posudků od akademických malířů, odborníků kreslířů atd. Uveřejňovati jejich posudky pokládám za zbytečné; od povrchních duší byly by stejně zamítnuty.)

Překvapilo mne, jakož i odborníky, jak možno při lampovém osvětlení v noci tvořit harmonie barev až do nuancí se rozbihajících. Media nevědí ničeho o tom, které barvy volí. Sám jsem přeházel barevně tužky za mediuem ležící. A přece medium jistým směrem rychle příčnou tužku vybralo, aniž by se podívalo.) Rovněž míchání tonů barevnými tužkami, jakož i nuance barev svědčí o výborné znalosti v kreslení. Nejsou to práce diletanta.

Táží se: »Kde docílila media té znalosti, jež jim je nezbytna?«

Obsah výkresů je ještě podivnější. Představuje vegetaci rozličných oběžnic. Někteří zarazili se před bizarními názvy rostlin.

Však, co vlastně posuzujeme? Výkres samotný a způsob, kterým byl vytvořen. Nechmež tedy oněch odchylek, které na věci ničeho nemění, a zkoumejme věc od základu. Snad nebude

nikdo popírat uměleckou cenu obrazu pro nesprávný, nebo lépe, nám podivný, fantastický název? Ostatně, přesvědčil jsem se jinde, na př. v Dobrušce, že popis přechodů z rostlinné říše do živočišné na Merkuru, jakož i kresba, odpovídá úplně pravděpodobnosti se stanoviska přírodovědeckého.

Ptáte se: »Jaký mají kresby účel?«

Neodsuzujme hned přísně tam, kde nevidíme. Myslím, že vše má svůj cíl a účel. Snad časem najdeme v nich více, co jsme dnes neviděli a nechápali.

Próto zkoumejme dříve (ne jenom jednou a jedno medium na schůzi), mlčme skromně a potom, až opravdově budeme pozorovat a uvažovat, prohlašme své výsledky tak, či onak. Ale rozhodně takto budeme upřímnějšími.

Upozorňuji ty, kdož se o to zajímají, na práce z Nové Paky, z Libštátu a z Prahy. Jsou skutečně velice krásné a překvapí.

Věcně velmi zajímavé kresby seznal jsem v Dobrušce. Jsou to většinou přechody tvarů rostlinných ve tvary živočišné z Merkuru.

Zatím končím. Snad časem podaří se mi v tomto směru napsati delší studii, po delším a vytrvalém pozorování.

Prosím také ty kroužky nebo jednotlivce, kdož mají skutečně cenné kresby podobného druhu, by mi k mé práci přispěli a laskavě některé kresby zaslali. (Adresu sdělí redakce tohoto listu.)

